ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ

Πού ἐκδίδονται σήμερον διά πρώτην φοράν
εἰς τήν Ἑλλάδα ἀλλά καί εἰς Παγκόσμιον ἐπίπεδον
μέ καταπληκτικές καί ἀδιάσειστες Ἀστρονομικές διαπιστώσεις
τοῦ ἐξόχου Ἕλληνος Ἀστρονόμου

ΚΩΝΣΤ. ΣΤ. ΧΑΣΑΠΗ

ἀποδεικνύουν παρά τάς ψευδολογίας καί τάς παραποιήσεις
τῆς Προϊστορίας μας ἀπό τούς ξένους δῆθεν Ἱστορικούς,
τήν Παναρχαίαν καταγωγήν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καί
τήν ἀπαρχήν καί συνέχειαν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος

ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
μέ ἀδιάψευστες Ἀστρονομικές ἐξακριβώσεις καί μέ
τίς τελευταῖες Ἀρχαιολογικές καί Ἀνθρωπολογικές ἀποδείξεις

Μετάφρασις καί ἀπόδοσις ΟΛΩΝ τῶν ἀρχαίων κειμένων
«ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ», εἰς τήν σύγχρονον γλῶσσαν ὑπό τοῦ
καθηγητοῦ διδάκτορος τῆς Φιλολογίας κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΓΓΙΝΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ἑρμηνευτικά σχόλια, κριτικαί σημειώσεις
καί ἀναλύσεις τῶν συμβολισμῶν τῶν κειμένων
«ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ» ὑπό τοῦ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΠΑΣΣΑ

Διευθυντοῦ καί ἐκδότου τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»

INCLUDING ENGLISH SUMMARY OF THE MAIN REMARCS ON
THE ORPHIC TEXTS BY THE ASTRONOMER K.S. KHASAPIS Page 119

Ἀθῆναι — Ἐκδόσεις Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»

ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ

Μέ τά αἰώνια καί δυσεπίλυτα προβλήματα περί θεοῦ, φύσεως καί ψυχῆς, περί ὕλης καί πνεύματος, περί κοινωνιῶν, πολιτειῶν καί γενικά τῶν ἀνθρώπων, πρῶτοι ἠσχολήθησαν καί τά ἠρεύνησαν αὐτά πολλαπλῶς, ἀπό τό 5.000 π.Χ. καί παλαιότερον οἱ Πανάρχαιοι Ἕλληνες, ὅπως ἀποδεικνύουν καί τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, πού ἀναφέρονται διά πρώτην φοράν εἰς αὐτό τό βιβλίον καί εἰς τούς Τόμους τό «Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα» καί «ΣΥΜΠΑΝ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ». Ἀνωτέρω ἀνάγλυφον μέ τόν Ὀρφέα καί τήν Εὐρυδίκην. Εὑρίσκεται εἰς τό Λοῦβρον τῶν Παρισίων.

ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ

Πού ἐκδίδονται σήμερον διά πρώτην φοράν
εἰς τήν Ἑλλάδα ἀλλά καί εἰς Παγκόσμιον ἐπίπεδον
μέ καταπληκτικές καί ἀδιάσειστες Ἀστρονομικές διαπιστώσεις
τοῦ ἐξόχου Ἕλληνος Ἀστρονόμου

ΚΩΝΣΤ. ΣΤ. ΧΑΣΑΠΗ

ἀποδεικνύουν παρά τάς ψευδολογίας καί τάς παραποιήσεις
τῆς Προϊστορίας μας ἀπό τούς ξένους δῆθεν Ἱστορικούς,
τήν Παναρχαίαν καταγωγήν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καί
τήν ἀπαρχήν καί συνέχειαν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

μέ ἀδιάψευστες Ἀστρονομικές ἐξακριβώσεις
καί μέ τίς τελευταῖες Ἀρχαιολογικές ἀποδείξεις.

Μετάφρασις καί ἀπόδοσις ΟΛΩΝ τῶν ἀρχαίων κειμένων
«ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ», εἰς τήν σύγχρονον γλῶσσαν ὑπό τοῦ
καθηγητοῦ διδάκτορος τῆς Φιλολογίας κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΓΓΙΝΑ.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ἑρμηνευτικά σχόλια, κριτικαί σημειώσεις
καί ἀναλύσεις τῶν συμβολισμῶν τῶν κειμένων
«ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ» ὑπό τοῦ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΠΑΣΣΑ

Διευθυντοῦ καί ἐκδότου τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»

Ἐκδόσεις Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»

Μαρμάρινον ἀνάγλυφον Ἀττικῆς τέχνης, τοῦ 400 π.Χ. περίπου, ἀγνώστου καλλιτέχνου, παριστῶν τήν ἐκ τοῦ Ἅδου ἀνάβασιν τοῦ Ὀρφέως (δεξιά), ἀκολουθουμένου ὑπό τῆς Εὐριδίκης (κέντρον), τήν ὁποίαν συνοδεύει κρατῶν ἀπό τό χέρι ὁ Ἑρμῆς (ἀριστερά). Τό ἔργον εὑρίσκεται εἰς τό Ἀρχαιολογικόν Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως.

Ἀφιερώνεται εἰς τήν Ἀθάνατον καί ἀδάμαστον φυλήν τῶν Ἑλλήνων, πού κινδυνεύει σήμερον νά ἀφανισθῆ, ἀπό τήν ἀδιαφορίαν ἤ τήν ὕποπτον ἀνευθυνότητα ὡρισμένων πολιτικῶν καί πνευματικῶν ἡγετῶν της.

Ὁ Ὀρφεύς ἀπάγων τήν Εὐριδίκην ἐκ τοῦ Ἅδου (πίναξ τοῦ Φώϋεργμπαχ πού εὑρίσκεται στήν Πινακοθήκη τῆς Χάγης).

Ὁ Ὀρφεύς, περιστοιχιζόμενος ἀπό Μακεδόνας (ἀπό τήν Πιερείαν), παίζει τήν λύραν καί τραγουδᾶ. (Ἀγγειογραφία τοῦ 450 π.Χ.).

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀδύνατον εἶναι νά προσδιορισθῆ καί νά καθορισθῆ χρονολογικῶς ἀπό πότε ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀρχίσει νά ἐνδιαφέρεται καί νά παρατηρῆ τάς κινήσεις τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, τῶν Πλανητῶν καί τῶν ἄλλων φυσικῶν φαινομένων πού προκαλοῦσαν τήν προσοχήν του. Ἡ ἀνατολή καί ἡ δύσις τοῦ Ἡλίου, ἡ ἀνατολή καί ἡ δύσις τῆς Σελήνης καί αἱ μερικαί καί αἱ ὁλικαί ἐκλείψεις των, οἱ μετεωρῖται πού διέσχιζον φλεγόμενοι τήν νύχτα τόν οὐρανόν, ἡ ἐμφάνισις καί ἡ ἐξαφάνισις τῶν κομητῶν, αἱ καταιγίδες, τά χιόνια καί οἱ παγετῶνες, οἱ κεραυνοί, τά ἡφαίστεια καί οἱ σεισμοί τόν ἐπροβλημάτιζον συνεχῶς καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τόν ἠνάγκασαν νά σκέπτεται καί νά ἐρευνᾶ, ἄλλοτε διαπορῶν καί ἄλλοτε περιδεής (τρέμων ἀπό φόβον), τάς αἰτίας αὐτῶν τῶν φαινομένων.

Πάντως ἀπό τήν ἐποχήν πού ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νά σκέπτεται καί νά συνειδητοποιῆ ὅτι ὑπάρχει ἐντός τοῦ μεγαλειώδους Σύμπαντος πού τόν περιέβαλε, δύο συναισθήματα ἀσφαλῶς τόν διήγειρον καί τόν συνεκλόνιζον· ὁ ἀπεριόριστος καί μέγιστος θαυμασμός του πρός τό ἀχανές καί ἀσύλληπτον ἄπειρον, τό Σύμπαν, καί ὁ ἀσίγαστος φόβος του διά τά ὅσα συνέβαινον μέ τά φυσικά φαινόμενα, πού ἔβλεπε γύρω του.

Καί τήν μέν ἡμέραν ἐθαύμαζε τόν μεγαλοπρεπῆ, τόν θεῖον Ἥλιον, πού ἔλουζε μέ τό λαμπρόν φῶς του τήν Γῆν, τήν δέ νύκτα ἔκπληκτος, ἀνήσυχος, ἤ καί φοβισμένος συνήθως, παρηκολούθει τάς καθημερινάς αὐξομειώσεις τῆς ὠχρᾶς Σελήνης καί τόν μυστηριώδη καί ἀπέραντον οὐρανόν, μέ τά φωτεινά στίγματα, τά ἄστρα, που ἦσαν «καρφωμένα» εἰς τόν σκοτεινόν θόλον του.

Ἀλλά καί ἡ ἀφύπνισις, ἡ ἀναζωογόνησις τῆς Φύσεως τήν ἄνοιξιν, ἡ ὡρί-

μασις τῶν καρπῶν τό θέρος, ἡ ἀπονέκρωσις τῶν πάντων τόν χειμῶνα, ὅπως καί αἱ τροπαί, αἱ μεταβολαί τῶν ἀνέμων ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν, ἐξηνάγκαζον τούς ἀνθρώπους νά ἐπισημαίνουν, νά παρατηροῦν, νά καταγράφουν καί νά σημειώνουν ἀρχικῶς εἰς τήν μνήμην των καί ἀργότερον νά γράφουν ἐπί πετρῶν, ἐπί πηλίνων πινακίδων, ἐπί λεπτῶν σανίδων, ἐπί παπύρων καί ἄλλων ὑλικῶν, καί νά ἐκμεταλλεύωνται πρός ὄφελός των αὐτά τά φαινόμενα, λόγω τῶν γνώσεων καί τῆς πείρας πού ἀποκτοῦσαν ἐν τῷ μεταξύ, μέ τήν πάροδον τῶν ἐτῶν

Γνωρίζομεν ὅμως ἐπίσης ὅτι τά φαινόμενα αὐτά δέν εἶχον προκαλέσει μόνον τήν περιέργειαν, τήν ἀνησυχίαν ἤ τόν φόβον, τῶν πρώτων παναρχαίων ἀνθρώπων. Ταυτοχρόνως πολλοί λαοί, ἀρκετά ἐνωρίς, εἶχον θεοποιήσει καί ὡρισμένα ἐκ τῶν φαινομένων αὐτῶν, ὅπως τόν Ἥλιον, τήν Σελήνην καί ἄλλα δημιουργήματα τῆς φύσεως.

Οἱ Βαβυλώνιοι καί οἱ Χαλδαῖοι ἐλάτρευον τόν Ἥλιον, ὡς θεόν, μέ τό ὄνομα Βῆλον, οἱ Πέρσαι ὡς Μίθραν ἤ Ὡρομάζδην, οἱ Ἀμμωνῖται, οἱ Ἐλαμῖται καί οἱ Ἰδουμαῖοι καί ἄλλαι φυλαί τῆς Μεσοποταμίας ὡς Μολώχ, ἤ Μαρδούκ, οἱ Μωαβῖται ὡς Χιμώχ ἤ Βεελφεγόρ, οἱ Αἰθίοπες ὡς Ἀσσαβῖνον, οἱ Ἄραβες ὡς Ἀδωνέα, οἱ Αἰγύπτιοι ὡς Ὧρον, Ἄμμωνα ἤ Ὄσιριν καί οἱ παλαιοί Ἑβραῖοι καί Φοίνικες ὡς Μολώχ ἤ Βάαλ. Ἀπόγονος καί υἱός τοῦ Ἡλίου εἶναι ἐξ ἄλλου ὁ Μικάδος, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ἰαπώνων καί ἐξαρτήσεις ἤ ἐπιδράσεις παναρχαίων Ἡλιακῶν παραδόσεων περιέχουν αἱ δοξασίαι τοῦ Ταοϊσμοῦ (Λάο Τσέ) καί ὁ Κομφουκισμός τῶν Κινέζων, ὁμοῦ μέ ἄλλας Φιλοσοφικάς καί Κοινωνιολογικάς θεωρίας, ὅπως καί ἡ Πυρολατρεῖα καί ὁ Βουδισμός τῶν Κορεατῶν, καί ὁ Μπόν τῶν Θιβετιανῶν, ὁ Ὀντίν τῶν Σκανδιναυῶν καί ὁ Βοτάν τῶν Γερμανῶν, οἱ σημαντικώτεροι θεοί τῶν ὁποίων προῆλθον ἀπό τό Ἑλληνικόν δωδεκάθεον. Ἀπόδειξις ἀδιάσειστος τῆς προϊστορικῆς, τῆς παναρχαίας, ἐπιδράσεως τῶν Λαῶν τοῦ Αἰγαίου εἰς αὐτούς τούς Λαούς. (βλέπε καί «Ὠγυγίαν» Ἀθ. Σταγειρίτου Τόμος Β΄, σελίς 319 καί 372 καί τῶν DEGOUY - CHAL, LAYE - LEROY VIDAUD «Κίνα, Ἰαπωνία, Θιβέτ, Κορέα», ἔκδοσις εἰς τήν Ἑλληνικήν «Κοραῆ» 1928) καί ἄλλων καί σχετικά ἄρθρα τῆς Ἐγλυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»

Ὅλαι αἱ θρησκεῖαι τῶν παναρχαίων λαῶν τόν Ἥλιον καί τήν Σελήνην πρωταρχικῶς λατρεύουν. Αὐτά τά οὐράνια σώματα εἶναι οἱ πρώτιστοι, οἱ κυριώτεροι καί οἱ ἰσχυρότεροι θεοί, εἰς τούς ὁποίους πιστεύουν. Εἶναι τά ἄστρα πού θεωροῦν ὡς ὑπερτάτας δυνάμεις καί ὡς αἰωνίους θεούς ὅλοι σχεδόν οἱ ἀρχαῖοι λαοί ὅλων τῶν ἐποχῶν, μηδέ τῶν Ἑλλήνων ἐξαιρουμένων. Ἀλλά τῶν Ἑλλήνων τῆς πλέον παλαιᾶς καί ἀπροσδιορίστου χρονολογικῶς παναρχαίας περιόδου τῆς πρό τῶν Ὀρφικῶν. Διότι καί κατά τήν πρωτόγονον Ἑλληνικήν Μυθολογίαν καί Κοσμογονίαν, ὁ Οὐρανός καί ἡ Γῆ γεννοῦν μεταξύ τῶν ἄλλων καί τόν Τιτᾶνα Ὑπερίωνα. Τοῦ Ὑπερίονος δέ καί τῆς Θείας ἤ Εὐρυφάεσσας, πού εἶχε λάβει ὡς γυναῖκα του ὁ Ὑπερίων, εἶναι παιδιά ὁ ὑπέρλαμπρος Ἥλιος, ἡ γλυκειά Σελήνη καί ἡ αἰθερία Ἠώς, ἡ Αὐγή.

Ἀλλά ὁ Ὑπερίων κατά τήν Μυθολογίαν ὑπῆρξε καί βασιλεύς τῶν μυθολογουμένων Ἀτλανταίων, ἀνθρώπων πού ἔζησαν ἐπί τῆς Γῆς πρό τῆς καταβυθίσεως τῆς Ἀτλαντίδος προφανῶς, ἤ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου. Τό ἐξόχως ὅμως ἐνδιαφέρον μέ τήν περίπτωσιν τοῦ Ὑπερίονος εἶναι ὅτι, κατά τάς ἰδίας παραδόσεις, ἦτο οὗτος καί ὁ πρῶτος «παρατηρητής τῶν ἀστέρων», ἐνῶ ὁ Ἀστραῖος, υἱός τοῦ ἄλλου Τιτᾶνος Κοίου, ἤ

τοῦ Κρείου, ἀναφέρεται ὅτι εἶχε γεννήσει τά ἄστρα – δηλαδή ἀλληγορικήν ἔννοιαν ἔχει τό ὄνομά του. Κατ' ἄλλην ὅμως παράδοσιν ὁ Ἀστραῖος ἦτο ἀρχαῖος μαθηματικός καί Ἀστρονόμος καί ἐπειδή πρῶτος αὐτός ἔδωσεν ὀνομασίας εἰς τά ἄστρα, ἐθεωρήθη καί ὡς πατήρ των. («Ὠγυγία» Τόμος Γ΄, κεφάλαια Ε καί ΣΤ, σελίδες 14 καί 15, ἔκδοσις Βιέννης 1817 καί Διόδωρος Σικελιώτης, «Κριτικαί παραδόσεις»).

Ἐπίσης εἰς τήν «Ὠγυγίαν» ἀναφέρεται ὅτι καί ὁ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καταγόμενος καί εἰς τήν Βοιωτίαν ἐγκατασταθείς Ἄτλας (βλέπε Ὠγυγίαν, Τόμος Γ΄, σελίς 35 καί Παυσανίου Βοιωτικά Κ, 3) ὑπῆρξε διάσημος ἀστρονόμος καί ὅτι καί εἰς τήν Σικυῶνα εἶχε κατοικήσει κάποιος ἀπό τούς Τιτᾶνας, εἰς τήν κορυφήν ἑνός βουνοῦ πού ἐλέγετο Τιτανίς, καί ὁ ὁποῖος κατεγίνετο μέ τήν ἀστρονομίαν «Παρατηρῶν τάς τροπάς τοῦ Ἡλίου». («Ὠγυγία», Τόμος Γ΄, Κεφάλαιον ΙΓ΄, σελίς 36 καί Παυσανίας Κορινθιακά Ι, α 5).

Ἀλλά καί εἰς τά Ἀργοναυτικά ἀναφέρεται (στίχοι 208, 209 βλέπε ἐντός τῶν κειμένων), ὅτι ἕνας ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ Ἀγκαῖος, πού κατήγετο ἀπό τήν Πλευρώνα τῆς Αἰτωλίας, ἐγνώριζεν ὄχι μόνον τάς κυκλικάς κινήσεις τῶν Ἀστέρων καί τῶν πλανητῶν ἐντός τῆς οὐρανίου σφαίρας, ἀλλά καί ἀπό τήν μελέτην καί τήν κίνησιν τῶν ἄστρων προέβλεπε καί προέλεγε διάφορα περιστατικά καί διά τήν ζωήν τῶν ἀνθρώπων, καί συνεπῶς ὁ Ἀγκαῖος δέν ἦτο μόνον ἀστρονόμος ἀλλά καί ἀστρολόγος, ἀναφερόμενος διά πρώτην φοράν εἰς τήν Ἱστορίαν τῆς Ἀστρολογίας.

Πληροφορίαι περίεργοι, ἀλλά καί ἐμφανέστατα σημαντικαί καί ἐνδεικτικαί, λόγω τῆς παναρχαίας προελεύσεώς των, ἀφοῦ, ἐάν συνδυασθοῦν αὗται μέ τάς περί κοσμογονίας συστηματοποιημένας παραδόσεις καί θεωρίας τῶν Ορφικῶν, (περί τῶν ὁποίων βλέπε ἐντός τῶν κειμένων αὐτοῦ τοῦ βιβλίου) ὀρθῶς φθάνομεν εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι πρῶτοι οἱ Ἕλληνες εἰς ἐποχήν παναρχαίαν εἶχον ἐγκαταλείψει πλήρως τάς παλαιάς μυθολογικάς δοξασίας περί θεοποιήσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων καί εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς εὐρυτέρας καί πλέον θετικάς καί χρησίμους ἐρεύνας καί μελέτας περί τῶν φαινομένων αὐτῶν καί τοῦ κόσμου γενικώτερον.

Μέχρι πρό τινος, ἐν τούτοις, εἶχε καθιερωθῆ, χάρις εἰς τάς ἐπιμόνους, συστηματικάς καί σκοπίμους, ὅπως ἀποδεικνύεται, φροντίδας τῶν ξένων ἐπιστημόνων, ἀλλά καί εἰς τήν ἄγνοιαν, τήν ἀμάθειαν ἤ τήν δουλικότητα τῶν ἡμετέρων, νά πιστεύεται, ὅτι πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι καί οἱ ἄλλοι διάφοροι λαοί τῆς Ἀνατολῆς – Χαλδαῖοι, Βαβυλώνιοι, Φοίνικες κλπ. – εἶχον ἐπιτύχει παρατηρήσεις καί διαπιστώσεις σημαντικάς καί πρωτοτύπους ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ καί τάς ὁποίας, ὅπως ὑπεστήριζον οἱ ξένοι ἀρνηταί τῆς ἀληθείας καί τῆς πραγματικότητος, ὄχι μόνον ἀγνοοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἀλλά καί τάς εἶχον διδάξει οἱ Λαοί αὐτοί εἰς τούς ἀρχαίους Ἕλληνας!...

Ὡς ἠθελημένη καί συστηματική συσκότισις καί διαστρέβλωσις τῆς πραγματικῆς ἀληθείας ἐν προκειμένω, μέ ἐπιδίωξιν φανεράν τόν παραμερισμόν καί τήν μείωσιν τῆς ἀξίας τῶν ὅσων εἶχον ἐξακριβώσει καί διδάξει οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ἐπί τοῦ προβλήματος αὐτοῦ, δύναται νά χαρακτηρισθῆ καί νά ἑρμηνευθῆ ἡ συμπεριφορά αὐτή τῶν ξένων ἐρευνητῶν καί συγγραφέων. Διότι ἡ ἔρευνα τοῦ προβλήματος τῆς κοσμογονίας καί τῆς δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος, ὅπως καί αἱ ἀπόψεις πού σχετικῶς διετύπωσαν οἱ νεώτεροι ξένοι ἐπιστήμονες, περιφρονοῦντες καί παραμερίζοντες τά κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καί τάς Ἑλληνικάς παραδόσεις ἐπί τῶν θεμάτων

αὐτῶν, ἀποδεικνύει ὅτι εἰς ἄλλους ἀπέβλεπον σκοπούς καί ὅτι πάντως ἡ προσπάθειά των αὕτη δέν ἦτο ἀνεπίληπτος, ἔντιμος καί ἀμερόληπτος. (βλέπε καί «Ὠγυγίαν» Ε΄ Τόμος σελίς 1, Εἰσαγωγή» καί Βασιλ. Βέλλα, «Φλαβίου Ἰωσήπου Λόγοι Α΄ καί Β΄ κατ΄ Ἀπίωνος» περί τῆς προσπαθείας αὐτῆς τῶν ξένων συγγραφέων, καί «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ» τοῦ W. Ντυράντ, καί «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος» τοῦ Χερμάν Μπένγκτσον, καί τό ἄλλο νέον βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» κ.ἄ.).

Εἶναι ἀπίστευτος, διά νά μή εἴπωμεν καί ὕποπτος ἀρκετά, ἡ ἐπιπολαιότης ἤ ἡ ἀνευθυνότης, μέ τήν ὁποίαν ἔξοχοι κατά τά ἄλλα ξένοι ἐρευνηταί, ἐπιστήμονες καί συγγραφεῖς, ἔχουν ἀσχοληθῆ μέ αὐτά τά σοβαρά θέματα. Ἐξοργιστική κυριολεκτικῶς εἶναι ἡ προχειρότης τῶν ξένων αὐτῶν συγγραφέων καί δῆθεν ἐρευνητῶν – ὅπως ἔχομεν ἀποδείξει καί εἰς τόν ἰδιαίτερον τόμον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ΤΟ «ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» – μέ τήν ὁποίαν ἔχουν ἐρανισθῆ ἤ ἔχουν δημιουργήσει καί παραθέτουν διαφόρους ἀνεξελέγκτους ἤ ἀμφισβητουμένας συνήθως πληροφορίας ἤ παραλείπουν ἄλλας σημαντικάς διαπιστώσεις καί παραδόσεις, πού ἀναφέρονται εἰς τά κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καί συγγραφέων περί Κοσμογονίας, Θρησκειολογίας, Ἀστρονομίας καί Ἀστροφυσικῆς, ὅπως καί περί τῆς Ἱστορίας καί τῆς καταγωγῆς τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Κοινωνιολογίας καί γενικῶς τῆς ἐπιστήμης, διά νά μειώσουν ἐκ προθέσεως τήν τεραστίαν συμβολήν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τήν δημιουργίαν τῶν ἐπιστημῶν καί τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐξυπηρετοῦντες συγκεκριμένους ξένους καί δολίους σκοπούς, πού ἀπέβλεπον καί ἀποβλέπουν εἰς τήν μείωσιν καί τήν ὑποβάθμισιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καί εἰς τόν ἀφανισμόν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό παρατιθέμενα κατωτέρω ἐντός αὐτῶν τῶν σελίδων καί κυρίως εἰς τόν ΕΠΙΛΟΓΟΝ τοῦ ἄλλου βιβλίου μου, «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ» ἀδιάψευστα στοιχεῖα, ἐπεχείρησαν διαφοροτρόπως νά παραποιήσουν καί νά διαστρεβλώσουν τήν πραγματικότητα, τήν ἀλήθειαν καί τήν Ἱστορίαν. (Βλέπε καί τό ἄλλο βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς ἐπιστήμης» καί ἄλλην σημαντικήν καί ἄγνωστον βιβλιογραφίαν εἰς τό τέλος αὐτοῦ τοῦ Προλόγου καί εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Χιλιετηρίδας πρίν ἐμφανισθοῦν οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Φοίνικες καί οἱ ἄλλοι λαοί τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ὀρφικοί, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά κείμενα πού μᾶς ἐκληροδότησαν, εἶχον διατυπώσει τάς θεωρίας των περί Σύμπαντος, περί Φύσεως, περί Ζωῆς, περί Μονοθεΐας κλπ. Καί τάς θεωρίας των αὐτάς, ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ, οὔτε ἐγνώριζον, οὔτε ἦσαν εἰς θέσιν νά διατυπώσουν οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοί, ὅπως ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀπό τούς Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως, τούς ὁποίους ἐν τούτοις ὄχι μόνον ἠγνόησαν καί ἀπέφυγον νά ἐρευνήσουν καί οὐδέποτε προέβαλον οἱ ξένοι ἐπιστήμονες, ἀλλά δυστυχῶς δέν ἐπρόσεξαν καί δέν ἠσχολήθησαν μέ αὐτούς οὔτε καί οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες καί ἐρευνηταί.

Καί ὅμως, ὅπως ἀπέδειξαν παλαιότερον ὁ Ἕλλην ἀστρονόμος Ἀντωνιάδης (βλέπε σχετικόν ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ») ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε τάς κλοπάς τοῦ Κοπερνίκου καί ἐσχάτως (1967) ὁ Ἕλλην ἀστρονόμος καί συνεργάτης τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» Κ. Χασάπης, μέ τάς ἐκπληκτικάς καί ἐντελῶς πρωτοτύπους παρατηρήσεις του, πού περιέχονται εἰς τήν ἀπωλεσθεῖσαν μέσα εἰς τά σκονισμένα «χρο-

νοντούλαπα» του Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν διατριβήν του ἐπί διδακτορία, πρῶτοι οἱ Ὀρφικοί εἶχον συλλάβει καί διατυπώσει τήν ἔννοιαν τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος. Καί πρῶτοι αὐτοί διετύπωσαν ἐπίσης τήν γνώμην, ὅτι ὁ Ἥλιος εὑρίσκετο κατά τήν ἐαρινήν Ἰσημερίαν εἰς τήν περιοχήν τοῦ Ταύρου ἀπό τό 3.620 π.Χ. μέχρι τοῦ 1.841 π.Χ. καί ἀπό τό 5.000 π.Χ. εἶχον καθορίσει καί καταγράψει τάς διαδοχικάς θέσεις τοῦ Βορείου Πόλου καί κατά συνέπειαν τάς ἀποκλίσεις τοῦ Πόλου, ἐνῶ ἀπό τό 11860 π.Χ. εἶχον προηγμένας γνώσεις καί μελετοῦσαν τά φαινόμενα τοῦ Σύμπαντος, ὅταν οὐδεμία ἄλλη φυλή ἀνθρώπων προοδευμένων ὑπῆρχε εἰς τό προσκήνιον τῆς Ἱστορίας ἤ εἶχε παρομοίας γνώσεις καί τόσον προηγμένας.

Πάντως γενικά ἔχει πλέον διαπιστωθῆ, ὅτι ἀπό τάς θεωρίας αὐτάς τῶν Ορφικῶν προῆλθον καί αἱ πρῶται ἀρχαί τῆς Φυσιολογίας, τῆς Κοσμογονίας, τῆς Θεογονίας καί τῆς Φιλοσοφίας, πού διετυπώθησαν ἀργότερον ὑπό τῶν Προσωκρατικῶν καί τῶν μετέπειτα μεγάλων Ἑλλήνων φιλοσόφων καί διανοητῶν καί συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν ἀπό τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀρφικῶν εἶχον τεθῆ αἱ βάσεις καί τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία τά πάντα παρέλαβεν ἐν σπέρματι ἤ ὡς πλήρεις θεωρίας ἤ διαπιστώσεις καί ἐδιδάχθη ἀπό τούς ἀρχαίους Ἕλληνας σοφούς. (Βλέπε καί Τόμον «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ὡς ἐκ τούτου εἶναι φανερόν ὅτι οἱ Ὀρφικοί παρέχουν γνώσεις, πού ἀποδεικνύουν βαθυτάτην καί εὐρυτάτην διείσδυσιν εἰς τά φυσικά φαινόμενα καί κυρίως εἰς τήν ἔρευναν τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλά καί εἰς τήν μελέτην τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀτόμων, τῶν ἀνθρώπων καί ὡς κοινωνιῶν, ὅπως ἀποδεικνύουν τά παρατιθέμενα κατωτέρω κείμενα τῶν θεωριῶν των καί εἰς ἐποχήν, κατά τήν ὁποίαν κανένας ἄλλος λαός δέν ἐμφανίζεται νά ἔχει παρομοίας γνώσεις. Ἐφ' ὅσον δέ οἱ Ὀρφικοί ἐγνώριζον καί κατέγραφον φυσικά φαινόμενα τοῦ 3.600, τοῦ 5.000 καί τοῦ 11860 π.Χ., ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ ἀστρονομικαί ἑρμηνεῖαι τῶν παρατηρήσεών των καί τῶν ἀπόψεών των, θά ἔπρεπε νά ἦσαν κάτοχοι παρατηρήσεων καί γνώσεων μερικῶν χιλιάδων ἐτῶν προηγουμένως, διά νά καθορίζουν καί νά ἑρμηνεύουν εἰς τήν ἐποχήν των, δηλαδή τό 5.000 ἤ τό 11.860 ἔτη π.Χ., τά φυσικά φαινόμενα πού ἀναφέρομεν ἀνωτέρω. Καί ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ἐγνώριζον καί κατέγραφον τά φυσικά φαινόμενα κατά τήν παναρχαίαν αὐτήν ἐποχήν δέν εἶναι ὑπερβολή οὔτε προγονοπληξία, ἀλλ' ἡ ἀδιάσειστος ἀλήθεια πού βγαίνει ἀπό τά ἀδιάψευστα κείμενα. Διότι ἐάν δέν ὑπῆρχον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί καί ἐρευνηταί, ἀσφαλῶς ἡ ἐπιστήμη θά ἦτο ἀδύνατον νά εἶχε τόσον προοδεύσει εἰς τήν ἐποχήν μας, χωρίς τήν ἀφετηρίαν καί τάς βάσεις πού ἔθεσαν ἐκεῖνοι, ἀφοῦ κατά γενικήν παραδοχήν, ὡς γνωστόν, «ἡ ἀρχή εἶναι το ἥμισυ τοῦ παντός».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἶναι φανερόν, ὅτι, ἐάν ὁ Σχλῖμαν διά τῶν ἀνασκαφῶν του εἰς τήν Τροίαν, τήν Τίρυνθα, τόν Ὀρχομενόν καί τάς Μυκήνας καί ὁ Ἔβανς εἰς τήν Κνωσόν, μετέθεσαν τήν Ἑλληνικήν Ἱστορίαν παρά τάς ἀντιδράσεις τῶν ξένων κατά 1000 τοὐλάχιστον ἔτη εἰς τό παρελθόν, ὁ ἔξοχος Ἕλλην καί διεθνοῦς προβολῆς ἀστρονόμος καί συνεργάτης μου Κων. Χασάπης μέ τήν μελέτην του ἐπί τῶν «Ὕμνων» τοῦ Ὀρφέως καί τήν ἑρμηνείαν των ἀστρονομικῶς - τήν ὁποίαν καί παραθέτομεν κατωτέρω - ὄχι μόνον ἀπώθησε καί ἐξαπέστειλε τήν Ἑλληνικήν Προϊστορίαν **εἰς τό ἀπώτατον παρελθόν, ἀλλά καί ἐδραίωσε καί κατέστησε ἀναμφισβήτητον**

τήν πολλάκις κακοποιηθεῖσαν ἀπό τούς ξένους ἀλλά καί ἀπό ὡρισμένους συγχρόνους Ἕλληνας δῆθεν συγγραφεῖς, περιφρονουμένην ἀλήθειαν, ὅτι οἱ Ἕλληνες, ἡ Ἑλληνική φυλή, καί πρό τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου καί τήν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος, δηλαδή ἀνέκαθεν καί ἀπό τήν ἐποχήν πού ἐνεφανίσθη ὁ ἄνθρωπος καί ὑπῆρξεν ἡ φυλή αὐτή, ἔζησε καί ζῆ ἀδιατάρακτος καί χωρίς νά ἐκριζωθῆ ἤ νά ἀλλοιωθῆ εἰς τόν ἴδιον χῶρον, εἰς τόν ὁποῖον καί σήμερον (1984) ὑπάρχει καί εὑρίσκεται.

Ἐννοεῖται ὅτι μετά τό τεράστιον αὐτό ἄλμα τῆς Προϊστορίας πρός τό ἀπροσδιόριστον χρονολογικῶς παρελθόν, αὐτομάτως ἀνακύπτει ὄχι μόνον ἡ ἀναδιάρθρωσις καί ἡ τοποθέτησις τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας εἰς παλαιοτέρους χρόνους ἀσφαλῶς, ἀλλά καί ἡ ἱστορική ἀναδιάρθρωσις τοῦ χώρου ὁλοκλήρου τῆς Μεσογείου καί τῆς Μεσοποταμίας, διά νά μή εἴπωμεν καί τῆς ἐκπολιτισθείσης μετά ταῦτα ἀνθρωπότητος. Καί τήν ἀναδιάρθρωσιν αὐτήν ἐπεχείρησα εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», διότι ὅπως φαίνεται, ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, πρό καί μετά τήν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος, ἐσημειώθη καί ἐξεκίνησεν ἡ ἐξημέρωσις καί ὁ ἐκπολιτισμός τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ πνευματική ἀνάπτυξις ἐκείνων πού ἐδημιούργησαν τόν πολιτισμόν, ἀδιάφορον ἐάν ἀνθρώπινα ὄντα εἶχον ἐμφανισθῆ καί εἰς ἄλλας περιοχάς τῆς γῆς - Ἀνατολήν, Νότον ἤ Δύσιν κατά διαφόρους ἐπιστήμονας ἀνθρωπολόγους καί ἄλλους – πρό, συγχρόνως ἤ καί ἀργότερον ἀπό τούς Αἰγαίους, Ἀρχαιοέλληνας.

Καθ' ὅλα δέ τά δεδομένα καί τάς ἀποδείξεις ἐκ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων καί κειμένων, ἐκ τῶν προσφάτων ἀνασκαφῶν τῶν ἀρχαιολόγων (1960-1984) καί κυρίως ἀπό τήν ἑρμηνείαν, μέ ἀστρονομικάς μεθόδους, παρατηρήσεις καί διαπιστώσεις ἀδιασείστους ἐκ τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως», τό ἔργον αὐτό, τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξε καί εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν συνεχῶν προσπαθειῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τῶν παναρχαίων Αἰγαίων, τῶν Ἀρχαιοελλήνων, καί ὄχι τῶν «Πρωτοελλήνων» ἤ τῶν Ἰνδοευρωπαίων, ὅπως ἀποκαλοῦν τούς Ἀρχαιοέλληνας, διάφοροι ἀμαθέστατοι ξένοι, ἀλλά καί Ἕλληνες δῆθεν συγγραφεῖς, διαστροφεῖς τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας, καί τῶν μετά ταῦτα Ἑλλήνων τῆς ἱστορικῆς περιόδου, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν, ἀποδεδειγμένως πλέον, ἀπόγονοι καί συνεχισταί τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ ἔργου αὐτῶν των προγόνων των.

Ἄλλως τε καί ἀπό τάς παναρχαίας Ἑλληνικάς παραδόσεις καί τά κείμενα παλαιῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, τά ὁποῖα εἶχον παραμερίσει καί σκοπίμως ἠγνόησαν οἱ ξένοι, καί οὐδέποτε προσεπάθησαν νά ἐρευνήσουν ἐπισταμένως αὐτά καί οἱ ἡμέτεροι, ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ Αἰγαῖοι, οἱ Ἀρχαιοέλληνες, ἀλλά καί οἱ ἀπόγονοί των, ὄχι μόνον δέν εἶχαν ἔλθει ἀπό ἄλλους τόπους εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἐκκινοῦντες ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, εἶχον ἐπεκταθῆ καί εἰσχωρήσει πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις τοῦ γνωστοῦ καί ἀγνώστου κόσμου τῆς ἐποχῆς των, ἀπό τήν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, ἀφυπνίζοντες, διαφωτίζοντες καί ἐξημερώνοντες τίς πρωτόγονες καί ἄξεστες νομάδες φυλές ὅλων αὐτῶν τῶν περιοχῶν, δηλαδή πρός τήν ἀνατολήν καί τήν Δύσιν καί πρός τόν βορρᾶν καί τόν νότον, καί συνεπῶς ἦσαν γηγενεῖς, αὐτόχθονες, εἰς τόν χῶρον αὐτόν, πού ὑπῆρξαν, ἀνεδείχθησαν καί ὑπάρχουν. (Βλέπε καί Κούμαρη Ἰωάν. «Φυσική Ἀνθρωπολογία» εἰς τό Α΄ μέρος τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ», τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», Ἀρη Πουλιανοῦ

«Ἡ Προέλευσις τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ» καί «Ἡ καταγωγή τῶν Κρητῶν» καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Καί γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι πρός ἀνατολάς εἶχον εἰσχωρήσει μέχρι καί πέραν προφανῶς τῶν Ἰνδιῶν (αἱ παραδόσεις περί Διονύσου πού ἀναφέρονται καί εἰς τά «Ὀρφικά» καί περί Ἡρακλέους, ὅταν ἐβάδιζε πρός τόν Καύκασον, κατά τόν Ἀρριανόν, διά νά ἀπελευθερώση τόν Προμηθέα, ὅπως καί ἀποδείξεις περί ὑπάρξεως λευκῆς φυλῆς - οἱ Ἀϊνοῦ - εἰς τήν Ἰαπωνίαν κ.τ.λ.) ἀλλά καί εἰς τόν Ἰνδικόν Ὠκεανόν, εἰς τήν νῆσον Παγχαίαν (κατά τόν Εὐήμερον καί τόν Λατῖνον ποιητήν Ἔννιον «Ἱερά ἀναγραφή») καί μέχρι τῆς Κίνας (περίπλους Μαρκιανοῦ τοῦ Ἡρακλεώτου) καί εἰς τήν Μεσοποταμίαν (Σουμέριοι) εἰς τήν Μηδείαν καί εἰς τήν Περσίαν (οἱ Χετταῖοι παλαιότερον πού ἦσαν Κρῆτες πανάρχαιοι, Ἐτεόκρητες καί Τυρσηνοί καί αὐτοί, καί αἱ παραδόσεις περί Μηδείας καί Περσέως) καί εἰς τόν νότον ἡ παράδοσις, κατά τήν ὁποίαν ὁ ἱδρυτής τῆς πρώτης Αἰγυπτιακῆς δυναστείας Μήν ἤ Μένες ἤ Μηνᾶς, ἦτο Κρής.

Καί φυσικά τό διαπιστωθέν, τό ἐπισημανθέν κατά τήν παροῦσαν ἔρευναν, εἰς τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως (στίχοι 44 καί 102, 104) ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβάς εἰς τήν Αἴγυπτον καί εἰς τήν Λιβύην «ἐξελόχευσε», ἐδίδαξε τόν «ἱερόν λόγον» εἰς ἀπροσδιόριστον ἀρχαίαν ἐποχήν, δέν δικαιολογεῖ τήν ὑποστηριζομένην ὑπό τῶν ξένων καί ἐπικρατήσασαν διεθνῶς ἄποψιν, τό ἀσύστατον διεθνές ψεῦδος, ὅτι τόσον ὁ Ὀρφεύς ὅσον καί ὁ Πυθαγόρας καί ὁ Πλάτων ἐδιδάχθησαν εἰς τήν Αἴγυπτον τήν ἀνύπαρκτον, ὅπως ἀπεδείχθη, σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων, (σχετικῶς βλέπε καί ἐντός τῶν κειμένων).

Χαρακτηριστικαί ἐξ ἄλλου ἀποδείξεις τῆς διεισδύσεως τῶν Ἀρχαιοελλήνων εἰς τήν Δύσιν εἶναι ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἡρακλέους καί πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, δηλαδή ἐντός τοῦ Ἀτλαντικοῦ καί πρός βορρᾶν μέχρι τῆς Κελτικῆς –εἰς τήν κεντρικήν Γαλλίαν (κατά τόν Στράβωνα, Διόδωρον τόν Σικελιώτην, Διονύσιον τόν Ἁλικαρνασσέα καί ἄλλους) ὅπως καί ὁ διάπλους τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπό τῶν Ἀργοναυτῶν, οἱ ὁποῖοι διά τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ρίο-ντέ Λά Πλάτα, ὅπου ἀνευρέθησαν τό 1978 Ἑλληνικοί ἀρχαῖοι ἀμφορεῖς τοῦ 5ου αἰῶνος π.Χ., εἰς τά σύνορα Οὐρουγουάης καί Βραζιλίας, ἔφθασαν μέχρι τῶν Ἄνδεων κατά τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ἴσως δέ καί εἰς τόν Εἰρηνικόν, ἀφοῦ εἰς τήν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Χαβάης διεσώθησαν αὐτούσιαι Ἑλληνικαί λέξεις, δι' ἀλληλοδιαδόχων προφανῶς ἀφίξεων καί διεισδύσεων, αἱ ὁποῖαι δέν ἀποκλείεται καί νά δύνανται νά ἐπιλύσουν τό μυστήριον τῶν ἀγαλμάτων - προτομῶν - τῆς νήσου τοῦ Πάσχα, εἰς τόν νότιον Εἰρηνικόν καί ὁ διάπλους ἀργότερον τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπό τοῦ Ὀδυσσέως, πού εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ, ὅπως ἀπέδειξε μέ τάς ἐκπληκτικάς ἐρεύνας της καί μέ τό ἀποκαλυπτικόν βιβλίον της "WINE DARK SEA" (ἡ "θάλασσα μέ τό σκοτεινό κρασᾶτο χρῶμα", ἔκδοσις Σικάγου 1965) ἡ Ἀμερικανίς ἀρχαιολόγος Ἐνρ. Μέρτζ καί μέ τό βιβλίον της «Ἀτλαντίς» (Ἔκδοσις Σικάγου 1974). Ἐπίσης βλέπε καί τό βιβλίον τοῦ Σάρλ Μπέρλιτζ «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ», ἀπό σελίδα 11-35 καί 45-168 κ.τ.λ.).

Ἡ ἐγκατάστασις ἐξ ἄλλου εἰς τόν Εὔξεινον Πόντον παναρχαίων Ἑλλήνων ἀποδεικνύεται ἀπό τάς πόλεις πού ἵδρυσαν εἰς ὅλην αὐτήν τήν περιοχήν καί ἀπό τά σημερινά ἀκόμη εὑρήματα τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Σοβιετικῶν (1950-1980) πού δείχνουν πόσον παναρχαία ἦτο ἡ διείσδυσις τῶν Ἑλλήνων

εἰς αὐτάς τάς χώρας τοῦ βορρᾶ (περί ὅλων αὐτῶν γράφω λεπτομερέστερον εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Καί ἐνῶ ἀντιθέτως οὐδεμία πληροφορία ἤ παλαιά παράδοσις ὑπάρχει περί εἰσβολῆς εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον, κατά τήν Προϊστορικήν περίοδον, ξένων φύλων ἤ ξένων λαῶν ἀπό τήν Ἀνατολήν, τήν Δύσιν, τόν Νότον ἤ τόν Βορρᾶν, πλήν τῶν γνωστῶν ἐκστρατειῶν τῶν Περσῶν κατά τήν Ἱστορικήν περίοδον καί ἄλλων τινῶν παλαιοτέρων, ἀλλά ἀσυστάτων Σιωνιστικῶν κυρίως μυθευμάτων καί κατασκευασμάτων, (περί Φοινίκων εἰς τήν Ἀργολίδα, Θάσον κ.ἄ.) ἡ διαστροφή καί ἡ παραποίησις τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καί Ἱστορίας ἦτο ὄχι μόνον ὕπουλος, συστηματική καί ἐξοργιστική, ἀλλά καί ἠλιθία, ἀφοῦ ὅλοι αὐτοί οἱ καλοθεληταί πού ἐδημιούργησαν τάς γνωστάς ἀνθελληνικάς θεωρίας περί καθόδου εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον ἀνυπάρκτων, ἀγνώστων καί σκοπίμως ἐφευρεθέντων Ἰνδοευρωπαίων, ἀγνοήσαντες τάς παραδόσεις καί τά κείμενα, δέν ἀντελήφθησαν, ὅτι δέν ἦτο δυνατόν νά ἀποπνιγῆ καί νά στραγγαλισθῆ ἐπ' ἄπειρον ἡ πραγματικότης καί ἡ ἀλήθεια, ὅπως ἀποδεικνύουν κυρίως τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν καί αἱ τελευταῖαι ἀνασκαφαί τῶν Ἀρχαιολόγων.

Διότι καί αἱ πληροφορίαι περί ἀφίξεως ξένων εἰς τήν Ἑλλάδα ὑπό τόν Κάδμον, τόν Κέκροπα, τῶν Δαναΐδων παλαιότερον ἤ Φοινίκων πού εἶχον ἔλθει εἰς τό Ἄργος ἀργότερον, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι μυθεύματα νεωτέρας ἐποχῆς, εἶναι καί ἀσύστατα, ἀστήρικτα κατασκευάσματα νεωτέρων χρόνων, ὅπως ἐξηγῶ καί εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ». Ἀλλά καί τά περί Ἀχαιῶν, πού ἦλθον ἀπό τόν Πόντον καί εἰσῆλθον εἰς τό Αἰγαῖον, εἶναι πληροφορίαι πού προέρχονται ἀπό κινήσεις παναρχαίων Ἑλληνικῶν φύλων, πού εἶχαν ἐγκατασταθῆ εἰς τάς ἀκτάς τοῦ Εὐξείνου Πόντου παλαιότερον, ἀπό ὅπου ἀργότερον λόγῳ προφανῶς ἐπεκτάσεως τῶν παγετώνων, ὁμάδες ἐξ αὐτῶν κατῆλθον εἰς τό Αἰγαῖον καί ἀργότερον πάλιν, παρασύρουσαι καί ἄλλα στοιχεία, ὁμάδας, ἀπό τό Αἰγαῖον, ἐπέστρεφον εἰς τάς χώρας τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τάς ὁποίας καί ἐποίκιζον, ἱδρύοντες συνοικισμούς ἀρχικῶς καί πόλεις ὁλοκλήρους ἀκολούθως. Δηλαδή ἐπρόκειτο περί παλινδρομήσεων παναρχαίων Ἑλληνικῶν φύλων, Πελασγῶν καί ἄλλων, πού ἐξηκολούθησαν ὡς γνωστόν καί κατά τήν Ἱστορικήν περίοδον καί ὄχι περί ἀνυπάρκτων Ἰνδοευρωπαίων!...

Ὡς πρός τάς θεωρίας δέ ὡρισμένων ἀνθρωπολόγων πού ὑποστηρίζουν καί ἐσχάτως ἀκόμη, ὅτι ἡ Προσθία Ἀσία, ἡ Ἀφρική καί αἱ ἀκταί τῆς Μαύρης θαλάσσης εἶναι ὁ χῶρος ὅπου ἐγεννήθη ὁ Homo Sapiens, (ὁ ἔμφρων ἄνθρωπος) σφάλλουν ἀσφαλῶς, διότι ὅπως αἱ ἀκταί τῆς Μαύρης θαλάσσης (τοῦ Εὐξείνου Πόντου) δέν ἦσαν κατάλληλες δι' ἀνάπτυξιν καί ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ καί πρό 15 ἤ 12.000 ἐτῶν, ὅπως καί παλαιότερον, κατά τούς ἁρμοδίους ἐπιστήμονας, αἱ περιοχαί αὐταί ἐκαλύπτοντο κατά διαφόρους περιόδους ἀπό παγετῶνας καί συνεπῶς ἦτο ἀδύνατον νά ἐπιζήση καί νά ἀναπτυχθῆ ὁ ἄνθρωπος, τοιουτοτρόπως καί αἱ φλεγόμεναι καί μάλιστα περισσότερον ἀπό σήμερον (1984) περιοχαί τῆς Ἀφρικῆς, δέν ἦσαν ἐπίσης κατάλληλοι διά τήν ἐμφάνισιν τοῦ ἔμφρονος ἀνθρώπου καί διά τόν λόγον αὐτόν αἱ περιοχαί τοῦ Βορρᾶ καί τοῦ Νότου δέν ἀνέδειξαν προηγμένους ἀνθρώπους (βλέπε καί σχετικάς πληροφορίας καί ἀπόψεις εἰς τό νέον βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Συνεπῶς ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος εἶναι δημιούργημα τῆς εὐκράτου

ζώνης καί ἐμφανῶς τῆς περιοχῆς τῆς Μεσογείου καί κυρίως τῆς Ἀνατολικῆς, ὅπου καί ἐνεφανίσθη καί ἀνεπτύχθη καί πρό τῆς καταβυθίσεως τῆς Αἰγηΐδος, ἀπό ὅπου ἐξελισσόμενος μέ τήν πάροδον τῶν ἐτῶν ἔφθασε εἰς τήν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ἀναπτύξεώς του, μέ ἀποδείξεις ἀδιασείστους τήν καταπληκτικήν ἐξέλιξιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Πάντως οὔτε ὁ Βορρᾶς οὔτε ἡ Ἀνατολή, ἀλλά οὔτε καί ὁ Νότος ἐνεφάνισαν διά μέσου τῶν χιλιετηρίδων πού παρῆλθον πνευματικάς ἀνατάσεις καί ἐκδηλώσεις ἤ καλλιτεχνικάς ἐπιδόσεις, ὅπως τάς ἀφθάστους καί ἀπαραμίλλους ἐκδηλώσεις καί κατακτήσεις τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης καί γενικά τοῦ Ἑλληνικοῦ τρόπου ζωῆς, πού ὑπῆρξε κατά γενικήν ὁμολογίαν καί ἀναγνώρισιν τό παράδειγμα τοῦ προοδευμένου καί πολιτισμένου ἀνθρώπου. (Βιβλιογραφίαν, σχετικήν μέ τά ἀνωτέρω βλέπε καί εἰς τό τέλος τοῦ παρόντος κειμένου τῆς «Γενικῆς Εἰσαγωγῆς»).

Καί ἄς μή σπεύσουν νά μοῦ προτάξουν ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ οἱ διάφοροι «εἰδικοί μελετηταί», ὅτι ὑπῆρξε καί περίοδος, κατά τήν ὁποίαν εἰς τήν Σιβηρίαν ζοῦσαν ἀρκετά ζῶα τῶν τροπικῶν χωρῶν, διότι τό κλῖμα ἦτο θερμόν, καί συνεπῶς δέν ἀποκλείεται νά ὑπῆρχον καί ἄνθρωποι, πού θά κατῆλθον καί ὡς Ἰνδοευρωπαῖοι ἀργότερον εἰς τήν Ἑλλάδα!... Ἀλλά καί εἰς τήν Ἀνταρκτίδα, ὑπῆρξεν περίοδος, ἴσως ὁμοία μέ τήν ἀνωτέρω, κατά τήν ὁποίαν δέν ἐκαλύπτετο αὕτη ἀπό πάγους, ὅπως ἀποδεικνύουν παλαιοί χάρτες παρατιθέμενοι εἰς τό βιβλίον τοῦ Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπό ξεχασμένους Κόσμους» καί τεράστιοι δεινόσαυροι ζοῦσαν κατά παλαιοτέρους καιρούς εἰς τήν Ἀμερικήν καί ἄλλας περιοχάς τῆς γῆς, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη ἀργότερον καί δέν ὑπῆρχεν, ὅταν εἰς τήν Σιβηρίαν, δέν ὑπῆρχον πάγοι εἰς δέ τήν Ἀνταρκτικήν ὄχι μόνον δέν ὑπῆρχον πάγοι, ἀλλά διόλου ἀπίθανον νά ἀφθονοῦσαν τότε ὡς προϊόντα ἐκεῖ τά βερύκοκα, οἱ φράουλες καί οἱ ἀνανάδες!!... Καί ἐάν ἔχουν διάφορον γνώμην οἱ «εἰδικοί», παρακαλοῦνται νά μᾶς τό ἀποδείξουν, διότι ἀρκετά σπουδαιοφανῆ μυθεύματα, μέ ἀδίστακτες ψευδολογίες καί μέ ἐντέχνους παραποιήσεις ἔγραψαν καί διέστρεψαν μέχρι σήμερον τήν Παγκόσμιον, ἀλλά καί τήν Ἑλληνικήν Προϊστορίαν, ὅπως ἀποδεικνύεται μέ στοιχεῖα ἀδιάσειστα καί εἰς τά κείμενα τοῦ ἀνά χεῖρας βιβλίου μου, ἀλλά καί εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Ἦτο γνωστόν ἐν τούτοις ἀπό τήν ἀρχαίαν ἐποχήν, ὅτι, εἴτε λόγω ἡμιμαθείας ἤ κακῆς ἐκτιμήσεως καί παρουσιάσεως παλαιοτέρων πληροφοριῶν (Ὅμηρος, Ἡρόδοτος, Διόδωρος, Κτησίας, Μανέθων, Βήρωσος καί ἄλλοι), εἴτε ἀπό φανεράν πρόθεσιν παραλείψεως ἤ διαστροφῆς Ἱστορικῶν δεδομένων καί γεγονότων ἀργότερον κατά τήν Ρωμαϊκήν καί τήν Ἀλεξανδρινήν περίοδον, (Φλάβιος Ἰώσηπος, «Λόγοι Κατ' Ἀπίωνος», (α, β), «Ἰουδαϊκή Ἀρχαιολογία» εἰς εἴκοσι βιβλία, Φίλων ὁ Ἀλεξανδρεύς, Ἀριστόβουλος καί ἄλλοι) ἤ λόγω συστηματικῆς ἐπιμόνου καί ἐντέχνου παραποιήσεως, κακοποιήσεως, ἀποκρύψεως ἤ καί ἀγνοίας Ἱστορικῶν στοιχείων, νεωτέρων ἱστορικῶν, γλωσσολόγων, ἀρχαιολόγων, ἐθνολόγων κ.τ.λ. καί μεταξύ αὐτῶν τῶν Μεγυέρ, Μοργκάν, Γκλότζ, Φαλμεράϋερ, Γκόρντον, Βιλαμόβιτς, Κουρτίου, Βάν-Λόουν, Λίβιγκστον, Πάλμερ καί αἱ πλήρεις διαστροφῶν καί παραλείψεων ἐκδόσεις τῆς Οὐνέσκο «Προϊστορία καί Ἀρχαί τοῦ Πολιτισμοῦ» καί «ὁ Ἀρχαῖος Κόσμος, 1200 π.Χ. - 500 π.Χ.» ὅπως καί τό

ἀνθελληνικόν πολύτομον ἔργον τοῦ W. DURANT «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ» καί νεώτεραι Ἑλληνικαί Ἱστορίαι καί δυστυχῶς μεταξύ αὐτῶν καί «Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» τῆς Ἐκδοτικῆς, –ἀξιέπαινη προσπάθεια–, ἡ ὁποία ὅμως καί αὐτή ἀτυχῶς λόγω τῆς ἀνεπαρκεστάτης καταρτίσεως τῶν συγγραφέων της, δέν ἠδυνήθη νά διασπάση τό φράγμα τῆς Μινωϊκῆς-Μυκηναϊκῆς περιόδου καί νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τάς ἐπιδράσεις τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν περί Ἰνδοευρωπαίων κ.τ.λ., καί ἄλλοι.

Καί ἕνα νέον ἔργον ἐπίσης πού περιέχει ἄπειρα στοιχεῖα διά τήν γενομένην διαστροφήν τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας ὑπό τῶν ξένων καί πού μέχρι σήμερον ἔχει σημειώσει ἀρκετάς ἐκδόσεις, ἐνῶ ταυτοχρόνως περιέχει πληρεστάτην βιβλιογραφίαν καί ἀναφέρει, μέ συνέχειαν Ἱστορικήν ὅλους τούς ξένους συγγραφεῖς, Γερμανούς, Ἄγγλους, Ἰταλούς, Γάλλους πού συνήργησαν εἰς τήν παραποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλά καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας, εἶναι «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος» (Griechische Geschichte) τοῦ HERMANN BENGTSON (Χέρμαν Μπένγκτσον), καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας εἰς τό Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, πού ἔχει μεταφρασθῆ καί εἰς τήν Ἑλληνικήν πρό τινος ἀπό τήν "Μέλισσα").

Ἐπισημαίνεται δέ εἰς τά κείμενα αὐτά, ὅτι ἡ ἔρευνα διά τήν προσφοράν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τήν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ, κατά τήν νεωτέραν περίοδον, δηλαδή μετά τήν Ἀναγέννησιν, καθυστέρησε καί δέν προῆλθεν ἀπό τήν Φιλολογίαν, ἀλλά ἀπό τήν τέχνην, τήν ποίησιν καί τήν Φιλοσοφίαν (σελίς 17) καί κυρίως ἡ σχετική ἔρευνα διά τόν Ἑλληνισμόν ἐπεβραδύνθη καί δέν ἐπροχώρησε ταχέως, ὅπως ἡ ἔρευνα διά τούς ἄλλους Λαούς τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου, διότι ὁ Δεσποτισμός καί ὁ περιορισμός τῶν ἐλευθεριῶν, πού ἐπεκράτει εἰς τήν Δύσιν (πρωτίστως Αὐστροουγγαρία, Γερμανία, Ρωσία), μέχρι καί τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου πολέμου, λόγω τῆς Ἱερᾶς συμμαχίας κυρίως, (Ρωσία, Αὐστροουγγαρία, Γερμανία, Ἀγγλία), ἔβλεπε μέ ὕποπτον βλέμμα καί ἦτο φυσικά ἀσυμβίβαστος μέ τό φιλελεύθερον καί ἀδέσμευτον ἀρχαῖον Ἑλληνικόν πνεῦμα, πού ἐξέφραζον τά κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Ἀντιθέτως τό περιεχόμενον τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς τῶν Βαβυλωνίων, Ἀσσυρίων καί Περσῶν καί τά ἱερογλυφικά τῶν Αἰγυπτίων, τά ὁποῖα μέ τόσον ἐνδιαφέρον καί μέ ἀξιοθαύμαστον πράγματι σπουδήν ἐρευνοῦσαν ἀπό τήν Ρωμαϊκήν ἀκόμη περίοδον, ἀλλ' ἐντονώτερον ἀπό τόν 15ον αἰώνα καί μετά ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἐρευνηταί, ἐπρόδιδε καί ἀπεδείκνυε τό ἀπολυταρχικόν καί τυρανικόν σύστημα, ὑπό τό ὁποῖον ἔζησαν καί ζοῦσαν ἀκόμη οἱ Λαοί αὐτοί τῆς Ἀνατολῆς, πού δέν ἦτο κατόσον ἀντιπαθές εἰς τούς διοικοῦντας κατά τήν νεωτέραν περίοδον τούς Λαούς τῆς Εὐρώπης (περισσοτέρας λεπτομερείας καί ἀποδείξεις διά τήν διαστροφήν καί τήν παραποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί Ἱστορίας βλέπε εἰς τό βιβλίον μου ἡ «ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», ἔκδοσις 1984, ὅπου κυριολεκτικῶς ἀνατρέπονται καί ἐκμηδενίζονται μέ ἀδιασείστους ἀποδείξεις αἱ γνωσταί ἀπόψεις τῶν ξένων διά τήν Προϊστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος). Εἶναι ἄλλως τε γνωστόν ὅτι ἡ Ἑλληνική Ἱστορία, ἀλλά κυρίως ἡ Προϊστορία, εἶχε δεινοπαθήσει, ἐπαναλαμβάνομεν, μέχρι πρό 100 ἐτῶν καί πρό τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Τροίας, τῶνΜυκηνῶν καί τῆς Κνωσοῦ.

Καί δέν εἶναι ὑπερβολή ἤ ἄσκοπον νά προστεθῆ ὅτι ὁμοῦ μέ τήν Ἑλληνικήν Προϊστορίαν ἀρκετά ἐδεινοπάθησεν καί ὁ «Παρείσακτος» καί κατεδιώ-

χθη μέ συνεχεῖς ἀνακοινώσεις καί λοιδορίας ἀπό τό διεθνές, ἐπιστημονικόν δῆθεν κατεστημένον, τό ὁποῖον εἶχε γελοιοποιήσει μέ τάς ἐρεύνας του ὁ Σχλῖμαν, ἕνας ἔμπορος τσαγιοῦ!, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νά εἰσπηδήση εἰς τά οἰκόπεδα τῶν Ἀρχαιολόγων καί τῶν ἄλλων «εἰδικῶν ἐπιστημόνων», τά ὁποῖα, ἐν τούτοις, ὅπως κατέδειξεν ὁ ἐρασιτέχνης Σχλῖμαν, ἦσαν ἀνίκανοι οὔτοι νά τά ἀξιοποιήσουν. Καί φυσικά δικαίως ὁ Σ.Β. Σεράμ, εἰς τό ἔργον του «Θεοί, Τάφοι καί Σοφοί», ὑπεραμύνεται τοῦ Σχλῖμαν καί τούς ἐπικρίνει, ἀναφέρων συγχρόνως πόσοι ἄλλοι ἐρασιτέχναι ἐρευνηταί ἐβοήθησαν μέ τάς ἀνακαλύψεις των καί τό ἔργον των εἰς τήν πρόοδον τῆς Ἐπιστήμης, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐκθέτει συνοπτικῶς μέν, ἀλλά λίαν χαρακτηριστικῶς τάς ἀδιακόπους καί ἐπιπόνους προσπαθείας τοῦ Σχλῖμαν νά περαιώση τό ἔργον του (ἔκδοσις καί εἰς τήν Ἑλληνικήν, Γεμετζόπουλος, σελίδες 207-291).

Ἀλλά καί ἐσχάτως, κάποιος ἀστοιχείωτος καί ἀμαθέστατος ἀλλά προβεβλημένος δυστυχῶς Ὁλλανδός καθηγητής ὀνόματι Σάμ Μπέστ, καί ὁ καθηγητής Σ. Μπρούκ τῆς Ἐθνογραφίας καί Γεωγραφίας εἰς τό Πανεπιστήμιον τῆς Μόσχας (εἰς τό βιβλίον του «ὁ πληθυσμός τοῦ κόσμου» πού ἐδημοσιεύθη τό 1983 καί στό Παρίσι) ὅπως καί ἡ «Παγκόσμιος Ἱστορία» τῆς Ακαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Μόσχας καί ἄλλοι διάφοροι ξένοι καί Ἕλληνες ἀτυχῶς δῆθεν προοδευτικοί καί ὑποτιθέμενοι μελετηταί καί ἐρευνηταί τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καί Προϊστορίας, ὅπως τούς ἀναφέρω εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», ὑπεστήριζον, ὅτι ἡ Ἑλληνική Ἱστορία ἄρχιζε ἀπό τό 876 π.Χ. ἤ τό 776 π.Χ. – ἔναρξις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων – ὅτι οἱ Φοίνικες καί οἱ ἄλλοι Λαοί τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Μεσογείου ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων, εἰς τούς ὁποίους μάλιστα εἶχον διδάξει καί τήν γραφήν καί τάς ἐπιστήμας, ὅπως ἀναφέρω καί ἀνωτέρω ὅτι οἱ Μακεδόνες καί οἱ Θράκες δέν εἶναι πανάρχαιοι Ἕλληνες, ὅτι, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο Σλαῦος, καί ὅτι ἡ Ἑλληνική φυλή ἔχει πρό πολλοῦ ἀφανισθῆ, ἀλλοιωθῆ καί ἐξαφανισθῆ, ἀπό τάς εἰσβολάς καί ἀπό τήν ἐπιμιξίαν μετά τῶν ξένων κατακτητῶν, δηλαδή τῶν ἄλλων Λαῶν τοῦ βορρᾶ, τῆς Ἀνατολῆς ἤ τοῦ Νότου, πού εἶχον εἰσχωρήσει καί ἐγκατασταθῆ, κατ' αὐτούς, εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον κατά διαφόρους ἐποχάς.

Πρέπει ὅμως νά τονισθῆ, ὅτι εἰς τήν γενικήν αὐτήν συγχορδίαν τῶν ξένων κατά τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξαν καί μερικαί ἐξαιρέσεις, μεταξύ τῶν ὁποίων τοῦ Τσέλερ, τοῦ Λάσκυ, τοῦ Γκαῖτε, τοῦ Σίλλερ, τοῦ Σέλεϋ, τοῦ Βύρωνος, τοῦ Φάλκε, τοῦ Νίτσε, τοῦ Μ. Χάϊντεγκερ καί ἄλλων τινῶν, αἱ φωναί ὅμως τῶν ὁποίων ἐπνίγοντο, ἐχάνοντο μέσα εἰς τόν ἐκκωφαντικόν θόρυβον ὅλων τῶν ἄλλων, πού ὡμοίαζε κατά τόν Ντρό ὑσεν, (Μακεδονικός Ἑλληνισμός) μέ τάς κραυγάς καί τούς ἀλαλαγμούς πού προκαλοῦσαν οἱ θυρσοφόροι Βάκχοι καί οἱ ἔξαλλες Μαινάδες, κατά τάς ὀργιαστικάς τελετάς τοῦ Διονύσου.

Καί ὡς πρός τάς ἀσυστάτους θεωρίας περί ἀφανισμοῦ καί ἐθνολογικῆς ἀλλοιώσεως τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἐπιδειχθεῖσα καί πρό τινος (1940-1949) προσήλωσίς των εἰς τό ὑπέρτατον ἰδεῶδες τῆς Ἐλευθερίας, πού εἶναι ἀποκλειστικόν καί αἰώνιον γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τό ὁποῖον, κατά τούς Ἕλληνας, εἶναι καί τό ὕψιστον ἀγαθόν τοῦ ἀνθρώπου, ἀσφαλῶς αὔτη ἀποτελεῖ τήν πλέον Ἑλληνοπρεπῆ καί συντριπτικήν ἀπάντησιν εἰς τάς θρασυτάτας αὐτάς ψευδολογίας, διαστροφάς, παραποιήσεις καί κακοηθείας.

Μαχόμενοι ὁλομόναχοι περίπου οἱ Ἕλληνες, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τόν Μαραθώνα, κατά τήν διάρκειαν τοῦ Β΄ Παγκοσμίου πολέμου εἰς τά χιονισμένα ὑψίπεδα τῆς Ἠπείρου, τῆς Ἀλβανίας καί τῆς Μακεδονίας καί εἰς τάς αἱματοβαμμένας πεδιάδας τῆς Κρήτης, ἐναντίον τῶν δύο καταφράκτων δυνάμεων τοῦ Ἄξονος, (Ἰταλίας καί Γερμανίας, ἀλλά καί τῆς συμμάχου των Βουλγαρίας) ἀντέστησαν μέχρις ἐσχάτων, μέ ἀποτέλεσμα, λόγω τῆς καθυστερηθείσης εἰσβολῆς τῶν Γερμανῶν εἰς τήν Ρωσίαν, νά μεταβληθῆ ἡ τύχη τοῦ πολέμου ὑπέρ τῶν Δυτικῶν καί τῶν Ρώσων. Καί ἀκολούθως κατισχύσαντες τῆς Ἐθνοκτόνου καί ἄφρονος ἐπαναστάσεως των κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἀπέδειξαν, ὅπως ἀνέκαθεν, εἰς τήν κατάπληκτον ἀνθρωπότητα, ὅτι ἡ Ἐλευθερία, τό εὐγενέστερον, τό ὡραιότερον ἀλλά καί τό ἰσχυρότερον καί ἀδέσμευτον συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου, ἔζησε, ζῆ καί θά ζῆ, εἰς τά ἱερά αὐτά χώματα τῆς Ἑλλάδος, διά να αἰφνιδιάζη κάθε τόσο τούς ἀδιόρθωτους ἐχθρούς της καί νά διαψεύδη τούς ἀδίστακτους, ἀλλά καί ἀνοήτους ψευδολόγους καί συκοφάντας της.

Καί ἄς μή παραπλανηθοῦν ἤ παρασυρθοῦν νά πιστεύουν οἱ διάφοροι ἄσπονδοι φίλοι μας ἤ οἱ ἠλίθιοι ἐχθροί μας, ὅτι ἡ ἐπίδρασις ἑνός οἱουδήποτε εὐδαιμονισμοῦ, ὅπως τοῦ σημερινοῦ, ἤ ἡ διαβρωτική μέθοδος διαφόρων ψεύτικων καί δολίων ἰδεολογιῶν πού συνήγειρον παλαιότερον καί συνεγείρουν καί τούς καθυστερημένους καί ἀμαθεῖς ἤ ἐνθουσιώδεις καί ἀφελεῖς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἱκαναί νά διαφθείρουν καί νά ἐξουθενώσουν πλήρως τήν Ἑλληνικήν ψυχήν. Διότι εἰς τήν κατάλληλον στιγμήν, ὅταν θά θιγῆ τό φιλότιμο, τό ἰδιαίτερον αὐτό καί μοναδικόν γνώρισμα τοῦ Ἕλληνος καί διεγερθεῖ, ἀπό οἱανδήποτε πρόκλησιν ἡ Ἐθνική του συνείδησις, ἡ ἀκατανίκητη, ἡ τιτανική, ἡ φοβερά αὐτή δύναμίς του, πού τόν παρόρμησε, τόν παρορμᾶ καί τόν ὠθεῖ εἰς ἀπίστευτες ἐκδηλώσεις, θά ἀποδειχθῆ καί σήμερον καί αὔριον καί πάντοτε, ὅπως συνέβη τοῦτο καί κατά τό διάστημα τῶν χιλιετηρίδων, πού ὑπῆρξεν, ὑπάρχει καί θά ὑπάρχη αὐτή ἡ αἰωνία φυλή, ὅτι οὔτε διαφθείρεται οὐσιαστικῶς, οὔτε δαμάζεται τελικῶς, οὔτε ὑποτάσσεται ὁριστικῶς, ἐπειδή ἔχει γαλουχηθῆ, διαποτισθῆ, ἐμπνέεται, ὁδηγεῖται καί κατευθύνεται ἀπό τό πνεῦμα, ἀπό τάς ἀρχάς καί τά ἰδεώδη τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τό ὁποῖον εἶναι ἀδάμαστον, ἀδιάφθορον καί ἀθάνατον καί διά τούς λόγους αὐτούς, ὅπως καί ἡ Ἐλευθερία, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε ὑποκύπτει, οὔτε ἀποθνήσκει!!...

Ἀπόδειξις δέ ἀναμφισβήτητος τῆς ἀκατάβλητης καί ἀδάμαστης αὐτῆς φυλῆς εἶναι, ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι φυλαί πού ἐνεφανίσθησαν, ἀνεδείχθησαν καί ἐκυριάρχησαν κατά ὡρισμένας περιόδους εἰς τόν γνωστόν κόσμον τῆς ἐποχῆς των (Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Χετταῖοι, Σουμέριοι, Αἰγύπτιοι, Πέρσαι), ἀκολούθως, ἀργότερον ἐξεμηδενίσθησαν καί ἐξηφανίσθησαν ἤ ὡς δυνάμεις ὑπερέχουσαι ἤ ὁλοσχερῶς ἀπό τό προσκήνιον τῆς Ἱστορίας. Καί ἀσφαλῶς δέν εἶχον καλυτέραν τύχην αἱ αὐτοκρατορίαι πού ἐκυριάρχησαν τοῦ γνωστοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς μας, (Ἱσπανία, Αὐστροουγγαρία, Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία, Ἀγγλία, Γερμανία), ἀφοῦ, ἄλλαι μέν ἐξ αὐτῶν κατέρρευσαν πρό πολλοῦ, ἄλλαι δέ ἀποδυναμωθεῖσαι βαδίζουν συνεχῶς καί βεβαίως πρός πλήρη ἐξουθένωσιν, καταδικασμέναι ἀπό τόν φυσικόν νόμον τῆς φθορᾶς.

Ἄς μή φαντασθῆ δέ κανείς ὅτι ἀπό τόν μοιραῖον, τόν ἀδυσώπητον νόμον τῆς φθορᾶς θά διασωθοῦν εἰς τό μέλλον καί αἱ δύο ἀντιμαχόμεναι ὑπερδυ-

νάμεις τῆς ἐποχῆς μας. Διότι ἡ μέν Ρωσία διαλυθεῖσα ἐπίσης ὡς Τσαρική Αὐτοκρατορία καί ἀναστηθεῖσα ὡς Κομμουνιστική δῆθεν ὑπερδύναμις, ταχέως θά ἀπωλέση τήν ὑποτιθεμένην σημερινήν ἰσχύν της, ἀφοῦ ὁμοιάζει μέ γίγαντα πού στηρίζεται σέ γυάλινα πόδια, ἐφ' ὅσον ἤδη εὐκρινῶς ἀκούονται οἱ τριγμοί τῆς ἐπερχομένης καταρρεύσεως, τά τεράστια ἐσωτερικά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει, (μείωσις κυρίως τῆς παραγωγῆς, καί αὐξανομένη ἀντίδρασις, εἰς τό ἀνελεύθερον σύστημα πού ἐπικρατεῖ, τῶν ἀφυπνιζομένων μαζῶν) ἡ δέ ἑτέρα Ὑπερδύναμις τῆς Δύσεως, αἱ Η.Π.Α. τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ἀδύνατον νά ἀπαλλαγοῦν καί εἶναι καταδικασμέναι νά ὑποκύψουν εἰς τόν θανάσιμον ἐναγκαλισμόν τῶν Σιωνιστῶν, πού κατευθύνουν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καί σήμερον, τήν οἰκονομικήν καί ἐξωτερικήν πολιτικήν της, ὅπως προέβλεψεν δι' αὐτήν ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα τέκνα της, ὁ Φραγκλῖνος, ἐκτός ἐάν ἐπέμβει καί ἐκεῖ κάποιος νεώτερος Χίτλερ... (βλέπε καί ἀποκαλυπτικά στοιχεῖα, εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία».

Ἀλλά ὁ νόμος αὐτός τῆς φθορᾶς εἶναι ἀνίσχυρος νά κατισχύση, ἤ μᾶλλον ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, δέν ἴσχυσε καί δέν ἰσχύει, διά τήν ἀθάνατον Ἑλληνικήν φυλήν, ἡ ὁποία, ὡς ἄλλος Ἀνταῖος, πίπτει καί ἀνίσταται κατά τήν διάρκειαν τῶν χιλιετηρίδων πού παρῆλθον, διότι ὅλοι οἱ ἐχθροί της, πού ἐπεδίωξαν νά τήν ὑποδουλώσουν, δέν ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ Ἑλλάς δέν εἶναι Γεωγραφικός χῶρος, διά νά κατακτηθῆ, ἀλλά ἀντιπροσωπεύει τό ἐλεύθερον, τό ἀδέσμευτον, τό ἀνυπότακτον, τό ἀθάνατον πνεῦμα τό ὁποῖον οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε δαμάζεται, οὔτε ἀποπνίγεται. Καί ἡ Ἑλλάς διά τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της, ἀφοῦ ἐδημιούργησεν τόν ἀπαράμιλλον, τόν ὑπέροχον καί ἀνεπανάληπτον πολιτισμόν, πού γνωρίζομεν, ἀκολούθως διά τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της ἐπίσης, ἐξεπολίτισεν καί τήν ὑπόλοιπον ἀνθρωπότητα, τήν ὁποίαν καλεῖται σήμερον καί πάλιν νά τήν σώση εἰς τήν ἐποχήν μας, μέ τάς κραυγάς πού ἀκούονται καί πάλιν εἰς τήν Δύσιν, «ὀπίσω εἰς τόν Πλάτωνα!», μετά τήν σημειουμένην ἄνοδον τῆς Νέας Δεξιᾶς εἰς τήν Γαλλίαν καί τήν πτῶσιν τῶν ἀριστερῶν ἰδεολογιῶν εἰς τήν Ἀγγλίαν, Γερμανίαν, Ἰταλίαν κ.ἄ., *πού εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς καταπτώσεως τῶν ἠθικῶν καί* πνευματικῶν ἀξιῶν καί τῆς ἀηδίας καί τῆς ἀπογοητεύσεως τῶν ἀτόμων, ἀπό τίς ἔξαλλες καί ἀνατρεπτικές ἐκδηλώσεις τῶν δῆθεν προοδευτικῶν καί ἀνοήτων ὀπαδῶν καί ἐμπνευστῶν ἤ ἡγετῶν τῶν διαφόρων χρεωκοπημένων πολιτικοκοινωνικῶν συστημάτων τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀλλά οἱ ἐχθροί τοῦ Ἑλληνισμοῦ δέν ἔχουν προσέξει πρός τούτοις, ὅτι ἐνῶ ἐπέτυχον νά τόν συρικνώσουν κατά τάς ἀρχάς τοῦ παρόντος αἰῶνος (καταστροφή τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Αἰγύπτου, εἰς τήν νότιον Ρωσίαν καί ἀλλαχοῦ), παρά τήν ἀπεγνωσμένην, ἀλλ' ἄκαρπον προσπάθειαν τοῦ Ἐλευθ. Βενιζέλου, λόγω τῶν αἰωνίων ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεών μας, ἤδη ἕνας ἄλλος Ἑλληνισμός, ὡς ἄλλη πολυκέφαλος Λερναία ὕδρα, τήν ὁποίαν δέν ὑπάρχει ὁ Ἡρακλῆς πού θά τήν ἀποκεφαλίσει, ἀνακύπτει, νεώτερος, σφριγηλός, δραστήριος, δυναμικός, καί ἀναπτύσσεται, ἁνθεῖ, ἐπεκτείνεται καί δρᾶ, εἰς τάς οἰκονομικῶς ἰσχυράς καί ἐλευθέρας Χώρας τῆς ἐποχῆς μας, εἰς τάς Η.Π.Α., εἰς τόν Καναδᾶν, εἰς τήν Αὐστραλίαν καί ἀλλαχοῦ, διδάσκων τήν ὑφήλιον, δηλαδή τούς ὑπούλους φίλους καί τούς ἀνοήτους ἐχθρούς του, ὅτι οὐδέποτε θά διαψεύση τήν Ἱστορίαν του καί τάς παραδόσεις του, αἱ ὁποῖαι τόν ὑποχρεώνουν ὑπό οἱασδήποτε καταδρομάς, διώξεις καί δοκιμασίας, νά ἵσταται ὀρ-

θιος, ἀκατάβλητος, ὁδηγός καί σημαιοφόρος μέ τό ἀθάνατον πνεῦμα του, τῶν ὡραιοτέρων καί ὑψηλοτέρων ἰδανικῶν τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι ἡ Ἐλευθερία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ Δημοκρατία, ἰδανικά τά ὁποῖα πρῶτοι οἱ Ἕλληνες, ὡς γνωστόν, ἐδίδαξαν ὁλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα!...

Καί φυσικά οὔτε ὁ Πολιτισμός πρόκειται νά ὀπισθοδρομήση καί νά ἐξαφανισθῆ. Ἐκκινήσας ἀπό τήν Ἀνατολήν – τήν Ἑλλάδα ὅπου τό πρῶτον ἐνεφανίσθη – ἔφθασε εἰς τήν Δύσιν – καί ἐκεῖθεν εἰς τήν Ἀμερικήν, διά νά μεταπηδήση καί πάλιν εἰς τήν Ἀνατολήν – εἰς τήν Ἰαπωνίαν – ὅπου ἤδη ἀνακύπτει, ἐξελίσεται καί ἀναπτύσσεται, ἀκολουθῶν τόν μοιραῖον, τόν φυσικόν, τόν ἀνεμπόδιστον δρόμον τῆς αἰωνίας ἀνακυκλύσεώς του.

Ὡς πρός τάς ἄλλας δέ διαστρεβλώσεις καί παραποιήσεις τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καί Ἱστορίας, ἡ συντριπτική ἐπίσης ἀπάντησις δίδεται διά τῶν κατωτέρω.

Διότι ἀπό τήν μελέτην καί τήν ἑρμηνείαν τῶν Ὀρφικῶν πού ἀκολουθοῦν, - δημοσιεύονται μετά τήν παρατιθεμένην προηγουμένως μελέτην τοῦ Κ. Χασάπη - δέν ἐξανεμίζονται μόνον αἱ ἀναφερθεῖσαι παλαιαί ἀνθελληνικαί θεωρίαι τῶν ξένων φίλων μας καί ὡρισμένων ἀνοήτων καί ἀμαθεστάτων συγχρόνων ἀνιστόρητων Ἑλλήνων Ἱστορικῶν, πού ἐπιδιώκουν νά ἑρμηνεύσουν τόσον τήν παλαιάν ὅσον καί τήν νεωτέραν Ἑλληνικήν Ἱστορίαν, μέ τό χρεωκοπημένον πλέον Μαρξιστικόν σύστημα, ἤ τήν ξεπερασμένην, παλαιωθεῖσαν, διάτρητον καί ἀποτυχοῦσαν ἐπίσης, μέθοδον τοῦ «Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ», εἰς τήν ὁποίαν ἀκόμη πιστεύουν, λόγω τῆς ἀμαθείας των καί τοῦ ἀθεράπευτου καί νοσηροῦ φανατισμοῦ των, (βλέπε καί βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» καί τήν εἰς αὐτό περιεχομένην σημαντικήν καί πλουσιωτάτην Μαρξιστικήν καί ἀντίθετον βιβλιογραφίαν), ἀλλά προβάλλεται ἐπίσης καί ἡ ἀδιάσειστος πλέον ἀλήθεια, ὅτι καί ἡ ἐπιστήμη καί ἡ Φιλοσοφία, δηλαδή ΟΛΑΙ ΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ἔχουσαι κυρίως σχέσιν μέ τήν Φυσικήν, τήν Ἀστρονομίαν, ἀλλά καί μέ τήν Βιολογίαν, τήν Λογικήν, τήν Ηθικήν, τήν Θρησκειολογίαν καί τήν Κοινωνιολογίαν, προῆλθον ἤ μᾶλλον ἦσαν γνωσταί καί εἰς τούς Ὀρφικούς. Ἀναπτυχθεῖσαι δέ ἀργότερον ἀπό τούς Προσωκρατικούς καί ἀκολούθως ἀπό τόν Σωκράτη, τόν Πλάτωνα, τόν Ἀριστοτέλη καί τούς ἄλλους ἀρχαίους Ἕλληνας σοφούς, μετεδόθησαν γνήσιαι ἤ παραποιημέναι, ὅπως συνέβη συνήθως – καί ἰδίως μέ τάς ἀπόψεις τῶν σοφιστῶν καί τῶν ἄλλων φιλοσόφων τῆς παρακμῆς – καί εἰς ὅλους τούς ἄλλους ἀρχαίους καί νεωτέρους Λαούς, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀφυπνισθῆ καί νά ἐκπολιτισθῆ ἡ ἀνθρωπότης.

Συνεπῶς ἀποδεικνύεται ἐπίσης ἐκ τῶν Ὀρφικῶν, ὄχι μόνον ἡ παναρχαία καταγωγή τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀλλά καί ἡ ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΟΣ συνέχεια καί συγγένεια τοῦ πνεύματος καί τῶν γνώσεων τῶν Ἀρχαιοελλήνων, μέ τούς διανοητάς καί σοφούς τῆς Ἱστορικῆς περιόδου, τήν πνευματικήν προέλευσιν καί ἀνάτασιν τῶν ὁποίων ἀπέδιδον καί ἀνεζήτουν οἱ νεώτεροι δῆθεν ἐρευνηταί εἰς τήν ἀνύπαρκτον, ὅπως ἀπεδείχθη, σοφίαν καί τήν ἐπίδρασιν τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου, ἐπί τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ὁπωσδήποτε πρό τῶν Ἑλλήνων, καμμία ἔνδειξις, κανένα στοιχεῖον δέν ὑπάρχει, ἐξ ὅσων τοὐλάχιστον γνωρίζομεν, καί ἐξ ὅσων ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κειμένων καί προκύπτει καί ἀπό τάς νεωτέρας διαπιστώσεις τῶν διαφόρων ἐρευνητῶν Ἐθνολόγων, Γλωσσολόγων καί Ἀρχαιολόγων, ἐκ τοῦ

όποίου νά δύναται νά ὑποστηριχθῆ βασίμως καί πειστικῶς, ὅτι ἄλλος Λαός, ἄλλη φυλή, εἶχε προαχθῆ, ἐκπολιτισθῆ καί γενικά ἀναπτυχθῆ πνευματικῶς καί διαφοροτρόπως, ἐνωρίτερον τῶν Ἑλλήνων, ἤ εἶχεν σημειωθῆ προσπάθεια διερευνήσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων, πρό τῶν Ὀρφικῶν, τῶν Ἀρχαιοελλήνων. Καί φυσικά, οὔτε ἴχνος φιλοσοφικῆς σκέψεως δέν ὑπάρχει ἐπίσης εἰς τόν πνευματικόν ὁρίζοντα τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τά κείμενα ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, πρό τῶν Ὀρφικῶν καί τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων σοφῶν, πλήν διαφόρων θεοσοφικῶν ἀπόψεων ὡρισμένων ἀρχαίων Λαῶν,αἱ ὁποῖαι φυσικά οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τήν συστηματικήν, τήν φωτεινήν, ἀνεπανάληπτον καί ἐδραιομένην Ἑλληνικήν Φιλοσοφίαν. (Βλέπε καί Τόμους «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», «Τό Σύμπαν», «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» καί «Προϊστορίαν» Τόμου «ΕΛΛΑΣ», μέρος Γ΄ τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ΤΟΥ "ΗΛΙΟΥ", ὅπως καί τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Πρῶτος, ἄλλως τε, ὁ Αἰσχύλος, ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, διά νά ἀποδείξη ὅτι καί εἰς τήν ἐποχήν του, ἀπό τάς γνώσεις τῶν παλαιοτέρων ἀντλοῦσαν καί οἱ σύγχρονοί του, εἶχεν εἴπει χαρακτηριστικῶς διά τάς τραγωδίας του ὅτι *«ἦσαν τά ἀποφάγια ἀπό τά μεγάλα δεῖπνα τοῦ Ὁμήρου»* (*Πρόδρομος* Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης Ἀδαμ. Κοραῆ, «Αὐτοσχέδιοι στοχασμοί» καί Ἀθήναιος «Δειπνοσοφισταί», βιβλίον Η΄) χωρίς βεβαίως νά ὑποψιάζεται καί αὐτός – ὁ Αἰσχύλος – ὅτι καί ὁ Ὅμηρος καί ὁ Ἡσίοδος καί οἱ Προσωκρατικοί, ἀλλά καί ὁ Πλάτων καί ὁ Ἀριστοτέλης ἐν μέρει, κατά τήν ὁμολογίαν του ἐπίσης («Μεταφυσικά» (1, 983, β) καί «Πολιτικά» Α, Β, Γ, Ε), ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι *ἀρχαῖοι σοφοί, φυσιολόγοι καί συγγραφεῖς*, εἶχον εὐωχηθῆ, εἶχον δειπνήσει εἰς τό πνευματικῶς πλουσιώτατον τραπέζι τῶν πρό αὐτῶν διανοητῶν καί κυρίως τῶν Ὀρφικῶν, - διά νά μεταχειρισθῶμεν τό σχῆμα ἐκφράσεως τοῦ Αἰσχύλου, -ὅπως ἀποδεικνύουν τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν.[1]

Ὁμοίως ἕνας ἀπό τούς σπουδαιοτέρους Ἑλληνιστάς τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ὁ Θωμᾶς Τέ ὕλορ, εἰς τό ἔργον του «THE MYSTICAL HYMNUS OF ORPHEUS» ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Θεολογία προῆλθεν ἀπό τούς Ὀρφικούς καί ὅτι τόσον ὁ Πυθαγόρας, ὅσον καί ὁ Πλάτων, ἐδανείσθησαν ἀπό τούς Ὀρφικούς πολλάς ἀπό τάς θεωρίας των, ὅπως εἶναι τοῦτο φανερόν ἀπό τήν σύγκρισιν τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν μέ τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν. (βλέπε εἰσαγωγήν τοῦ ἀνωτέρω ἔργου τοῦ Θωμᾶ

---

1. (Περί Ὁμήρου καί Ἡσιόδου, πού εἶχον λεηλατήσει κυριολεκτικῶς τούς Ὀρφικούς, βλέπε κατωτέρω καί ἐντός τῶν κειμένων «Ἀποσπασμάτια» 6, 18, 31, 39, καί Ὀρφέως «ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα» 24, καί 33 καί 41 περί Ἡσιόδου. Περί Πυθαγόρου καί Πυθαγορείων πού εἶχον ἀντλήσει ἐπίσης ἀπό τούς Ὀρφικούς βλέπε «Ἀποσπασμάτια» 24 καί 36, περί Ἡρακλείτου Ἀποσπασμάτιον» 19, καί Ὕμνον 10, Ὀρφέως (στίχους 3, 6, 26), ὅπως καί Τόμον ΙΖ΄ σελίς 182 καί Τόμον «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», σελίς 206 τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ». Περί Πλάτωνος, βλέπε «Ὀρφέως ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα» (FRAGMENTA INEDITA) ὑπ΄ ἀριθμόν 3, 15, 26, καί εἰς «Λυκόφρονα» Ἰωαν. Τζέτζη, (ἔκδοσις Ρώμης, 1803, παράγραφος 275). Διά τόν Ὅμηρον ἐπίσης βλέπε καί ἀποσπασμάτιον 33, ἀπό τό ὁποῖον ἐμφαίνεται ὅτι τό Ὁμηρικόν «εἷς κοίρανος - τύραννος - ἔστω, εἷς βασιλεύς» εἶναι Ὀρφικόν καί διά τόν Ἡσίοδον ὅτι εἶχε δανεισθῆ πολλά ἀπό τούς Ὀρφικούς, βλέπε καί εἰς ἄλλας ἀποδείξεις πού ἀναφέρονται σχετικῶς ἐντός τῶν κειμένων καί ἀποσπασμάτια 41 καί 36 (ἀνέκδοτα Ὀρφέως), διά τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι, καί ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Εὐριπίδης καί ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἀρχαῖοι σοφοί εἶχον δανεισθῆ ἀπόψεις ἀπό τόν Ὀρφέα καί τούς Ὀρφικούς).

Τέ ὕλορ). Ἀλλά ἀπέφυγε καί αὐτός νά ἑρμηνεύση τούς Ὕμνους, ἤ ἴσως δέν ἠδυνήθη, διότι δέν ἦτο εἰς θέσιν νά ἑρμηνεύση τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως», ἐπειδή ἐστερεῖτο ἀστρονομικῶν γνώσεων, ὅπως καί ὅλοι οἱ ξένοι πού ἠσχολήθησαν μέ τούς Ὀρφικούς, διότι ἦσαν φιλόλογοι, (κατά τήν βεβαίωσιν καί ὁμολογίαν προσφάτως εἰς ἐμέ μεγάλου συγχρόνου Γερμανοῦ ἐπιστήμονος, μετά τήν δημοσίευσιν παρ' ἐμοῦ τῶν Ὀρφικῶν), περιορισθείς εἰς τήν κατά λέξιν μετάφρασιν τῶν κειμένων, ἡ ὁποία εἶναι ἄνευ ἀξίας καί εὐρυτέρας σημασίας διά τήν ἐπιστήμην. (CLASSICAL JOURNAL, FOR MARCH AND JUNE 1824, THE MYSTICAL HUMNUS OF ORPHEUS μεταφρασμένοι ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπό THOMAS-TAYLOR LONDON). Καί τήν ἰδίαν μορφήν καί περιεχόμενον, δηλαδή χωρίς ἐνδιαφέρουσαν ἑρμηνείαν, ἔχει καί ἡ ἔκδοσις ἀνωνύμου συγγραφέως, ἡ γενομένη τό 1792 πρός χάριν τοῦ ἀγνώστου συγγραφέως (ἔκδοσις ὑπό TO PAYVE AT THE MEWS GATE, B. WHITE καί υἱός FLEET STREET, LONDON).

Καί φυσικά δέν εἶναι διάφορα καί τά ἔργα τοῦ BOCK, "De Aeschylo poeta Orfico et Orfico - Pythagoreo", Ἰένα, 1914, τοῦ BOULANGER, "L'ORPHISME DANS Le Argonautigue, d'Orphee" (Bulletin Bude Paris) janvier 1929, ὅπως καί τά ἔργα τοῦ E. ABEΛ. "ORFICA", Leipzig, 1885, τοῦ COMPARETI. D. "Laminette Orfiche", Florence, 1910, τοῦ CONWAY. R.S. "From Orpheus to Cicero", (Bulletin of the John Rylands Library 1933), τοῦ DOTTIN G. "Les Argonautigues d'Orphee, texte etabli et traduit", Paris (Bude) 1930, μεταξύ δέ καί ἄλλων πολλῶν ξένων συγγραφέων καί τοῦ W.K.C. GUTHRIE, "Orphee et la Religion Grecgue", (PAYOT PARIS 1956) καί τοῦ VICTOR MAGNIEN, "Les MYSTERES D' ELEUSIS" (Payot, PARIS 1938), τοῦ Paul Diel, «Le symbolisme dans la mythologie grecque» ὅπως καί οἱ ἀναφερόμενοι, ὑπό τοῦ Π. Γράβιγγερ εἰς τό βιβλίον του «Ὀρφικοί Ὕμνοι», Συγγραφεῖς DAVID-KARL-DIETSCH, O.J. PLASSEMAN καί ἄλλοι, ἀλλά καί μερικοί παλαιότεροι ἐκδόται τῶν Ὀρφικῶν, οἱ ὁποῖοι ὅπως καί οἱ ἡμέτεροι μελετηταί, διανοούμενοι, οὐδόλως ἀντελήφθησαν τήν βαθυτέραν ἔννοιαν καί τούς ἀπείρους συμβολισμούς τῶν Ὀρφικῶν, πού προδίδουν γνώσεις καί παρατηρήσεις, τάς ὁποίας οὔτε εἶχον ὑποψιασθῆ, ἤ ἐάν θέλετε, δέν ἠδυνήθησαν νά τάς ἐννοήσουν ἤ ἀπό ἄγνοιαν, ἤ καί σκοπίμως περιορισθέντες ὅλοι ἀνεξαιρέτως εἰς τήν ἔρευναν τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν καί τῶν μυστικιστικῶν τελετουργιῶν καί ἐκδηλώσεων καί ἀπόψεων τῶν Ὀρφικῶν.

Καί τήν αὐτήν σημασίαν καί ἀξίαν ἔχουν δυστυχῶς διά τήν προσπάθειαν τοῦ σχολιαστοῦ καί αἱ ἀναφερόμεναι ὑπό τοῦ Παναγ. Γεωργούντζου παλαιότεραι ἐκδόσεις τῶν Ὀρφικῶν, τάς ὁποίας προβάλλει εἰς τόν Τόμον 34/35 τοῦ Δελτίου τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων «Πλάτων» (ἔκδοσις 1984, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐκδόσεως τῶν Ὀρφικῶν ὑπό τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»). ἀφοῦ καί αἱ ἐκδόσεις αὐταί δέν περιέχουν ἑρμηνείας, λόγω φυσικά ἀγνοίας τῶν σχολιαστῶν καί τῶν ἐκδοτῶν, μέ ἀστρονομικάς διαπιστώσεις. Καί φυσικά οἱ σχολιασταί καί οἱ ἐρευνηταί καί τῶν ἐκδόσεων αὐτῶν περιορίζονται MONON, ὅπως ὅλαι αἱ ἐκδόσεις, εἰς τήν ἁπλῆν παράθεσιν τῶν κειμένων καί τήν ἔκθεσιν τῶν μυστηριακῶν ἀπόψεων καί τελετῶν τῶν Ὀρφικῶν, κατά τήν ἀντίληψιν ἤ γνώμην ἑκάστου ἐκδότου ἤ σχολιαστοῦ. Ὅπως δέ σαφῶς ἀναλύεται καί εἰς τά σχόλια τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» τῆς ἀνά χεῖρας ἐκδόσεως τῶν Ὀρφικῶν ὑπό τοῦ γράφοντος, ἡ προσπάθεια αὕτη εἶναι μάλλον

ἀνωφελής καί ματαῖα καί φυσικά ἄνευ σοβαροῦ ἀποτελέσματος καί ἀξίας διά τήν ἐπιστήμην, λόγω ἐλλείψεως θετικῶν πληροφοριῶν διά τάς μυστηριακάς καί μυστικιστικάς τελετάς τῶν Ὀρφικῶν καί τήν ἀληθῆ ἑρμηνείαν τῶν συμβολισμῶν.

Ἀντιθέτως ἀπό τά διασωθέντα κείμενα πού περιέχονται εἰς τήν ἔκδοσιν TAUCHNITIZ τῆς Λειψίας τοῦ 1829, πού χρησιμοποιῶ, ἀποδεικνύεται, μετά τήν ἑρμηνείαν τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» ἀπό τόν Κ. Χασάπην, ὅτι τά κείμενα παρέχουν ἀποδείξεις καί πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι διά πρώτην φοράν ἐπιβεβαιώθησαν καί ἔχουν ἐξακριβωθῆ ἀστρονομικῶς, τελευταίως δέ καί διά ἀρχαιολογικῶν διαπιστώσεων, ὅπως ἀναφέρω καί ἐντός τῶν κειμένων αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μου καί εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Ἀλλά ἀπό τήν ἐπισταμένην μελέτην καί τήν ἑρμηνείαν τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη ἀποδεικνύεται ἐπίσης, ὅτι ὁ Ὀρφεύς καί οἱ Ὀρφικοί, ἤ οἱ Ἀρχαιοέλληνες, οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Χώρας αὐτῆς, πρῶτοι ἠσχολήθησαν καί μέ τήν ἔρευναν καί τήν ἐξήγησιν τῶν Φυσικῶν φαινομένων καί ἔφθασαν εἰς ἀπίστευτες ἀστρονομικές παρατηρήσεις καί διαπιστώσεις, πού φθάνουν καί πρό τοῦ 10.000 π.Χ., ὅπως ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀπό τά κείμενα τῶν Ὕμνων πού παραθέτομεν (βλέπε κατωτέρω καί κείμενον Κ. Χασάπη «Κεφάλαιον Θ, Ἡ ἡλικία τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων»), καί ὅτι πρῶτοι οἱ Ὀρφικοί καί ὄχι οἱ Ἰουδαῖοι, ὅπως ἰσχυρίζονται διάφοροι κατά καιρούς Σιωνισταί, Ἑβραῖοι συγγραφεῖς, (βλέπε σχετικάς πληροφορίας εἰς τά βιβλία μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ» καί «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Προσάρτημα Β΄, διά τήν φανεράν ἤ ἀφανῆ δρᾶσιν τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν κατά τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καί σήμερον ἀκόμη), καθιέρωσαν τήν Μονοθεΐαν, εἰς ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν ἦσαν ἀνύπαρκτοι καί ὡς φυλή οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ Εβραῖοι καί οἱ ἄλλοι Ἀνατολικοί Λαοί, καί τήν ὁποίαν ἐδίδαξαν ἀκολούθως καί εἰς ὅλους τούς ἄλλους ἀρχαίους Λαούς **(βλέπε ἀποσπασμάτια 2, 3, 4, 6, 18, 36, 39 καί ἀνέκδοτα ἀποσπασμάτια Ὀρφέως 11 καί 15, καί ὑποσημειώσεις εἰς τό κείμενον Κ. Χασάπη 45 καί 61)** καί ὅτι πρῶτοι ἐγνώριζον ἐπίσης οἱ Ορφικοί τό ἡλιοκεντρικόν σύστημα, πρό τοῦ Ἀριστάρχου καί ὅλων τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν **(βλέπε καί «Ὕμνον τοῦ ΗΛΙΟΥ» ἀριθμός 8) καί Ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, (ἀριθμόν 34 καί «Κεφάλαιον Δ΄ παράγραφοι 27 καί 28 εἰς κείμενον Κ. Χασάπη, πού παραθέτομεν κατωτέρω).**

Ἐπίσης πρῶτοι οἱ Ὀρφικοί διετύπωσαν Κοσμογονικάς θεωρίας ἐμφανῶς ἐπιστημονικάς (ἡ θεωρία κατά τήν ὁποίαν ἀπό τό «πρωτογενές» αὐγό πού ἔσπασε καί ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ ὁ Φάνης), καί αἱ ὁποῖαι ἐλάχιστα διαφέρουν ἀπό τάς θεωρίας καί τάς διαπιστώσεις τῶν συγχρόνων μας Ἀστροφυσικῶν καί ἐρευνητῶν (Θεωρίαι Τζήνς, Βαϊζέκερ, Χόϋλ καί ἄλλοι) τοῦ μακρόκοσμου, τοῦ Σύμπαντος πού ὁμιλοῦν περί μικρᾶς πρωταρχικῆς συμπεπυκνωμένης μάζας ὕλης, ἤ νεφέλωμα μικρόν πού διεσπάσθη, πού διερράγη καί ἐπηκολούθησεν ἡ δημιουργία τοῦ Σύμπαντος, ἀπό τήν αὐξανομένην καί ἐπεκτεινομένην ἀρχικήν αὐτήν μάζαν τῆς ὕλης κ.τ.λ. **(βλέπε καί ἐντός τῶν κειμένων ἀποσπασμάτια 4, 5, 6, 7, 8, καί 24, 26, 28 καί 52 καί ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα Ὀρφέως ἀριθμούς 4, 5, 7 καί 28).**

Τά ἀναφερόμενα ἐξ ἄλλου εἰς τόν «Ὕμνον τοῦ Νόμου» στίχοι 4-6, 7-8, καί 9-11, (βλέπε ἐντός τῶν κειμένων ἀριθμός Ὕμνου 64) καί τά ὁποῖα σχετίζονται μέ τήν βιολογικήν, τήν λογικήν καί τήν ἠθικήν ὑπόστασιν, μορ-

φήν καί ἐξέλιξιν τῶν ἀτόμων (τῶν ἀνθρώπων) ἀποτελοῦν ἐμφανῶς τήν ἀφετηρίαν τῶν μετέπειτα ἀπόψεων, διαπιστώσεων καί διατυπώσεων, ἐπί τῶν θεμάτων αὐτῶν, τῶν Προσωκρατικῶν καί τῶν μετ' αὐτούς ἐρευνητῶν, φιλοσόφων καί συγγραφέων (τραγικῶν, κωμωδιογράφων κ.τ.λ.) ἀφοῦ εἰς αὐτούς τούς ἐλαχίστους στίχους τοῦ «Ὕμνου τοῦ Νόμου» περιλαμβάνεται περιληπτικῶς, καί ὡς ἔναυσμα, ὡς κέντρισμα, θά ἠδύνατο νά λεχθῆ, ὅ,τι ἀκριβῶς γνωρίζομεν σχετικῶς ἀπό τήν μετέπειτα ἄφθαστον πνευματικήν ἐκδήλωσιν καί ἀνάτασιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν.

Καί ὅμως τήν καταπληκτικήν αὐτήν μελέτην τοῦ Κ. Χασάπη, ὅπως καί τά δημοσιευθέντα εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» κείμενα ΟΛΩΝ τῶν Ὀρφικῶν, τά ὁποῖα εἰς ἄρθρον του δημοσιευθέν προσφάτως εἰς τήν Ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑΝ» (28-4-83), καί ὁ παγκοσμίως γνωστός μεγάλος Ἕλλην Μαθηματικός, Εὐάγγελος Σταμάτης, ἐχαρακτήρισεν ὡς «ὑψίστην ἐθνικήν προσφοράν καί μοναδικήν καί ἀνεκτίμητον βοήθειαν καί συμβολήν διά τήν ὀρθήν τοποθέτησιν τῆς καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Ἐπιστήμης», ὅπως καί ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν, οἱ ἀρμόδιοι τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τῆς περιόδου 1965-1967 τήν ἀπέκρυψαν καί τήν κατέχωσαν εἰς τά «σκονισμένα ντουλάπια» τοῦ Πανεπιστημίου.

Τόσον δέ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ὅσον καί τά Πανεπιστήμια καί τό Πολυτεχνεῖον, ἐξακολουθοῦν νά ἐφαρμόζουν ἐπί τοῦ τεραστίου αὐτοῦ Ἐθνικοῦ Θέματος «τήν συνωμοσίαν τῆς σιωπῆς», ἐλπίζοντας ὅτι διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ θά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τάς τεραστίας εὐθύνας των ἀπεναντι τοῦ Ἔθνους καί τῆς Ἱστορίας. Καί παρά τό γεγονός ὅτι ἀπό τό 1982, μαζί μέ τήν ἀνωτέρω μελέτην τοῦ Κ. Χασάπη, ἡ Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ἐδημοσίευσε εἰς τόν 24ον Τόμον της καί ΟΛΑ τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν μέ ἑρμηνείαν, κρίσεις καί σχόλια καί ἐκ τῶν ὁποίων, μέ βάσιν τάς Ἀστρονομικάς διαπιστώσεις καί ἑρμηνείας τοῦ Κ. Χασάπη, ἀποκαλύπτονται καί ἐκμηδενίζονται αἱ ἄθλιαι κακοποιήσεις, διαστρεβλώσεις καί παραποιήσεις τῆς Προϊστορίας τοῦ Ἔθνους μας, τῆς φυλῆς μας, ἀπό τούς ἀδίστακτους καί καταχθόνιους ξένους πολεμίους μας, οὐδεμία δυστυχῶς ἀντίδρασις ἐσημειώθη ἐκ μέρους τῶν ἡμετέρων ἁρμοδίων καί ὑπευθύνων διά τήν προάσπισιν τῶν ὑψίστων αὐτῶν συμφερόντων τοῦ Ἔθνους.

Διατί; Τά κείμενα πού ἐδημοσιεύθησαν δέν εἶναι γνήσια;

Αἱ διαπιστώσεις καί αἱ ἑρμηνεῖαι τοῦ Χασάπη, πού ἐμφανίζουν τούς προγόνους μας νά ὑπάρχουν καί πρό 10.000 ἐτῶν εἰς τόν τόπον μας καί νά μελετοῦν τά ἄστρα, ἤ τῶν ἀρχαιολόγων Ἑλλήνων καί ξένων, πού πιστοποιοῦν ὅτι οἱ Ἕλληνες ζοῦσαν εἰς τόν τόπον αὐτόν πρό 200 ἤ ἴσως καί 800.000 ἐτῶν εἶναι ἐσφαλμέναι; Ἤ εἶναι ἀνίκανοι μήπως νά συλλάβουν, νά ἐκτιμήσουν καί νά ἀξιολογήσουν τά ἐκτιθέμενα καί νά προβάλουν καί νά ὑπερασπισθοῦν τό Ἐθνικόν συμφέρον, τό ὑπέρτατον καί πρωταρχικόν Ἐθνικόν συμφέρον, πού εἶναι ἡ ἀπαλλαγή τῆς φυλῆς μας ἀπό τά σκόπιμα, ὕπουλα καί ψευδῆ κατασκευάσματα τῶν ξένων, πού ἔχουν ἐπιβληθῆ διεθνῶς καί ἀκόμη σήμερον (1984) ἐπαναλαμβάνονται, διά τήν κατανωγήν μας, διά τήν προέλευσιν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος καί τήν δημιουργίαν τοῦ Πολιτισμοῦ; Διατί σιωποῦν; Τό θέμα αὐτό δέν εἶναι θέμα ὑψίστου ἐθνικοῦ συμφέροντος καί ἐνδιαφέροντος; Καί ἐπαναλαμβάνομεν: Διατί σιωποῦν; Τί συμβαίνει;

Ἔχουν διαβρωθεῖ ἀπό τούς ἐχθρούς τοῦ Ἔθνους, ἤ ἔχουν ἀχρηστευθεῖ ἀπό τόν εὐδαιμονισμόν τῆς ἐποχῆς μας, ἐνδιαφερόμενοι καί ἀσχολούμενοι κυρίως μέ τήν εὐζωΐαν των.

Δημοσιεύοντες σήμερον διά πρώτην φοράν εἰς βιβλίον μέ συμπληρωματικά σχόλια καί προσθέτους σημειώσεις τήν μελέτην αὐτήν τοῦ Κ. Χασάπη, τήν παραθέτομεν, τήν προτάσσομεν τοῦ ἀρχαίου κειμένου καί τῆς ἀποδόσεως εἰς τήν σύγχρονον γλῶσσαν ὑπό τοῦ καθηγητοῦ Φιλολόγου Σ.Χ. Μαγγίνα, ὅλων τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, τά ὁποῖα διά πρώτην φοράν ἐπίσης ἐκδίδονται εἰς τήν Ἑλλάδα ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΣ, μέ μετάφρασιν, σχόλια καί ἑρμηνείαν, μέ ἀστρονομικάς διαπιστώσεις, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νά δύναται νά ἔχη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πλήρη τήν εἰκόνα ἤ μᾶλλον τήν ἔννοιαν καί τήν ἀξίαν τῶν περιεχομένων πού ἀκολουθοῦν καί τῶν κρίσεων πού διατυπώνομεν.

Ἐπίσης παραθέτομεν καί περίληψιν εἰς τήν Ἀγγλικήν τῆς ἑρμηνείας τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη πρός γενικόν κατατοπισμόν τῶν ξένων ἐπιστημόνων πού ἀγνοοῦν τήν Ἑλληνικήν, ἀφοῦ καί εἰς τήν ξένην γραμματολογίαν τά κείμενα αὐτά εἶναι ἄγνωστα, δέν ὑπάρχουν, μέ τάς ἀστρονομικάς διαπιστώσεις τοῦ Κ. Χασάπη καί μέ τάς ἑρμηνείας καί τά σχόλια ἐπαναλαμβάνομεν πού δημοσιεύονται σήμερον (1984) εἰς αὐτάς τάς σελίδας.

Ἄς ἐλπίσωμεν δέ ὅτι συντόμως θά εὑρεθοῦν εἰς τήν Ἑλλάδα ὑπεύθυνοι καί ὄχι ἐπαγγελματίαι πολιτικοί, καί κατηρτισμένοι πνευματικοί ἡγέται καί πατριῶται ἀληθινοί, διά νά ἀξιοποιήσουν καί νά προβάλουν καί διεθνῶς αὐτά τά ἀθάνατα, χρησιμώτατα καί κυριολεκτικῶς ἐθνικά κείμενα, πρός μεγίστην ἐξυπηρέτησιν καί τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι ἐπιτέλους θά ἡσυχάσουν καί θά παύσουν εἰς τό μέλλον νά ἀγωνίζωνται καί νά προσπαθοῦν νά διαστρέψουν μέ τούς συνεχιζομένους κρωγμούς των τήν Ἑλληνικήν ἀλλά καί τήν Παγκόσμιον Προϊστορίαν καί Ἱστορίαν, ἀφοῦ θά εἶναι ἀστήρικτοι καί ἄνευ ἀποτελέσματος πλέον αἱ προσπάθειαί των, πρός συσκότισιν καί παραποίησιν τῆς Ἱστορικῆς πραγματικότητος μετά τήν δημοσίευσιν καί τήν διάδοσιν τῶν ἑρμηνευθέντων μέ ἀστρονομικάς διαπιστώσεις κειμένων τῶν Ὀρφικῶν.

Ἀλλά καί πρός ὄφελος της πατρίδος μας θά εἶναι ἡ διάδοσις καί ἡ ἀξιοποίησις αὐτῶν τῶν κειμένων, ἀφοῦ δι' αὐτῶν θά διαφωτισθοῦν καί θά συνειδητοποιήσουν ὁπωσδήποτε ὁ Λαός καί τό Ἔθνος τήν ὑπεροχήν καί τήν ἀξίαν τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ὅπως εἶναι φανερόν, ἠτύχησε κατά τήν νεωτέραν περίοδον, ἀφοῦ ἔχει τόσον ἀδιαφόρους καί διατί ὄχι καί φθονερούς, ἀμαθεῖς ἤ καί ἀτόλμους, ἤ παραπλανηθέντας ἔστω, ἀλλ' ἐμφανῶς ἐργασθέντας καί ἐργαζομένους ὑπέρ τῶν ἀπόψεων τῶν ξένων, πολιτικούς καί πνευματικούς ἡγέτας. Καί αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τήν ἐπίμονον καί συστηματικήν ἀδιαφορίαν ἤ καί τήν προφανῆ ἀδυναμίαν των νά ἐννοήσουν, νά ἑρμηνεύουν καί νά προβάλλουν ἀρχαῖα Ἑλληνικά κείμενα, ὅπως αὐτά πού δημοσιεύομεν εἰς τάς ἑπομένας σελίδας καί τά ὁποῖα ἀποτελοῦν τήν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς παναρχαίας καταγωγῆς τῆς φυλῆς μας καί τήν ἀπαρχήν, τήν ἀφετηρίαν, τοῦ ἀφθάστου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καί τήν πλήρη καταρράκωσιν, ἐξουθένωσιν καί ἐκμηδένισιν ὅλων τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν, μέ τάς ὁποίας εἶχον κατακλύσει μέχρι σήμερον ἐπαναλαμβάνομεν, οἱ διάφοροι ξένοι δῆθεν φίλοι μας, ὁλόκληρον τόν κόσμον...

Διότι, χωρίς καμμίαν ὑπερβολήν, ἐάν συνεχισθῆ καί εἰς τό μέλλον ἡ φανερά «συνωμοσία της σιωπῆς», πού ἐπεδείχθη μέχρι σήμερον ἀπό τούς

πολιτικούς καί πνευματικούς ήγέτας μας, ἔναντι τῶν ὑψίστων αὐτῶν συμφερόντων τοῦ Ἔθνους, ὀρθῶς καί δικαίως θά πρέπει νά χαρακτηρισθοῦν οὗτοι ὡς ΠΡΟΔΟΤΑΙ τοῦ Ἔθνους καί τοῦ Λαοῦ. Διά τῆς συνεχιζομένης ὅμως σιωπῆς των θά ἀποδείξουν ἐπίσης, ὅτι δυστυχῶς δέν εἶναι ὑπεύθυνοι καί συνειδητοί πολιτικοί ἡγέται τοῦ τόπου αὐτοῦ, καί πατριῶται, ἀλλά ἁπλῶς κινοῦνται καί δροῦν ὡς ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ πολιτικοί, «θηρεύοντες ΜΟΝΟΝ τάς τιμάς καί τά κέρδη» τοῦ ἐπαγγέλματός των. Ἀλλά καί οἱ ἁρμόδιοι Ἀκαδημαϊκοί καί καθηγηταί τῶν Πανεπιστημίων καί τῶν ἄλλων ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ἱδρυμάτων, ἐσφαλμένως καί κακῶς θά παριστάνουν καί σήμερον καί εἰς τό μέλλον τούς πνευματικούς ἡγέτας καί θά θεωροῦνται ὡς καθοδηγηταί τοῦ Λαοῦ καί ἐμπνευσταί, διδάσκαλοι καί ὑπερασπισταί τῶν Ἐθνικῶν ἰδεωδῶν καί τῆς ἄφθαστης πνευματικῆς κληρονομίας τοῦ Ἔθνους, ἐφ' ὅσον διά τῆς σιωπῆς των θά εἶναι πλέον φανερόν ὅτι ἐξυπηρετοῦν τάς ἐπιδιώξεις καί τά συμφέροντα ἄλλων, τῶν γνωστῶν ὕπουλων, δολίων καί ἀφανῶν πολεμίων τοῦ Ἔθνους μας, τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, πού εἶχον καί ἔχουν ἐπισημανθῆ διαφοροτρόπως, καί ἀπό τήν παλαιάν ἀκόμη ἐποχήν, ἀλλά καί ἐσχάτως, πρό τινος, κατηγγέλθησαν ἀπό ἐπίσημα χείλη, δημοσία[1], χωρίς ὅμως καμμίαν συνέχειαν ἤ ἐνέργειαν δυστυχῶς πρός ἀντιματώπισίν των, ὅπως ἐκθέτω διά ἀποδείξεων συντριπτικῶν εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜ. ΠΑΣΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Συγγραφεύς τοῦ ἀνά χεῖρας βιβλίου, ἐκτός τῶν ἐντός τῶν κειμένων ἀναφερομένων ἔργων Ἑλλήνων καί ξένων συγγραφέων, ἐχρησιμοποίησεν, εἶχεν ὑπ' ὄψιν του καί τάς στερεοτύπους ἐκδόσεις τῆς Λειψίας TEUBNERI, TAUCHNITIZ, OTTONIS HOLTZE, τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καί συγγραφέων, ὅπως καί τάς ἀναλόγους ἐκδόσεις τῆς Ὀξφόρδης (Ἀγγλίας) καί DIDOT, BIDE, καί PAYOT (Παρίσι, Γαλλία) ὅπως καί ἄλλας ἀναφερομένας κατωτέρω παλαιοτέρας ἐκδόσεις, Βιέννης, Μόσχας, Ρώμης, περί τῶν ὁποίων βλέπε λεπτομερέστερον καί εἰδικώτερον εἰς τήν κατωτέρω παρατιθεμένην βιβλιογραφίαν.

Ἐπίσης ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ πρός πληρεστέραν ἐνημέρωσιν τοῦ γράψαντος καί αἱ ἐκδόσεις τῆς Βόννης (BONNAE) ἀπό τό 1829 καί ἐφεξῆς COPRUS SCRIPRORUM HISTORIAE BUZANTINAE (κείμενα Βυζαντινών Χρονικογράφων κ.τ.λ.).

Καί φυσικά ἐχρησιμοποιήθησαν καί αἱ Ἑλληνικαί ἐκδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καί συγγραφέων τοῦ «ΦΕΞΗ», τοῦ «ΠΑΠΥΡΟΥ», τοῦ «ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ» καί τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ» αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς δέν εἶναι πλήρεις[2].

---

1. Καί ὁ κ. Κ. Καραμανλῆς, ὡς Πρωθυπουργός εἰς τό διάγγελμά του τῆς 25ης Μαρτίου 1979 ἀνέφερεν ὅτι «ΚΑΤΙ ΤΟ ΥΠΟΠΤΟΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΟΤΙ ΟΡΑΤΟΙ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΜΑΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ». Ἀλλ' ἔκτοτε καί αὐτός ἐσιώπησεν. Διατί; Ἀπετράπησαν οἱ κίνδυνοι πού μᾶς ἀπειλοῦσαν ἤ ἐγιγαντώθησαν; Διατί ὅλοι σιωποῦν; Μήπως πράγματι πολλοί πολιτικοί καί πνευματικοί ἡγέται μας σιωποῦν διότι εἶναι ἔνοχοι καί ΠΡΟΔΟΤΑΙ;!... Δυστυχῶς πολλάς καί σοβαράς ὑποψίας δημιουργοῦν τά ἐκτιθέμενα εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

2. Εἶναι ἀπίστευτος, ἀλλά αὐταπόδεικτος, ἡ θλιβερά, ἡ τραγική ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἄν καί ἔχει ἀπελευθερωθεῖ πρό 160 καί πλέον ἐτῶν, οἱ διάφοροι κατά καιρούς πολιτικοί καί πνευματικοί ἡγέται τοῦ τόπου δέν ἐνδιαφέρθησαν σοβαρῶς, νά ἐκδώσουν τά κείμενα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, πρός τούς ὁποίους ἐν τούτοις ὀφείλει τήν προβολήν της διεθνῶς καί χάρις εἰς τάς διδασκαλίας καί τά διδάγματα τῶν ὁποίων κυρίως ἐπέζησεν καί διεσώθει διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ φυλή τῶν Ἑλλήνων, ὅταν ἄλλαι ἀρχαῖαι φυλαί, ὄχι μόνον ἐξουθενώθησαν, ἀλλά καί ἐξηφανίσθησαν ὁριστικῶς ἀπό τό προσκήνιον τῆς Ἱστορίας. Καί εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι καί οἱ λεγόμενοι προηγμένοι, πολιτισμένοι Λαοί τῆς

Ὁμοίως βλέπε ἀναλυτικώτερον ἐπί τῶν ἀπόψεων καί θέσεων τοῦ Συγγραφέως πού περιέχονται εἰς αὐτό τό βιβλίον καί τό Νέον βιβλίον του «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ» καί περί Ὁμήρου, ἰδίως τά βιβλία: «Τά Παραλειπόμενα» εἰς Ὅμηρον» καί τό βιβλίον:

«Αἱ καθ' Ὅμηρον Ἀρχαιότητες» Κεφάλαιον Α' «Περί Θεῶν τῶν παρά τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι» (σελίς 3 περί Ὀρφέως), (σελίς 81 «Περί Μαγικῶν Τεχνῶν») καί σελίς 253 περί Μουσικῆς) (Ἔκδοσις Μόσχας 1804) καί Ὁμήρου «Ἐπιγόνους» καί ὁπωσδήποτε βλέπε καί «Ἰλιάδα», «Ὀδύσσειαν» καί

«Ἡσιόδου Ἅπαντα» ὑπό Καρόλου Σῆττλ (Θεογονία, Ἔργα καί Ἡμέραι, Ἀσπίς Ἡρακλέους κ.τ.λ.) ἔκδοσις 1899 καί ἀναλυτικώτερον εἰς σχετικόν ἄρθρον τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Αἰσχύλου «Ἱκέτιδες» ΒΑ' ἀπό § 250-285 ἔκδοσις Λειψίας, καί «Αἰσχύλου Τραγωδίαι», ὑπό Θωμᾶ Στάνλεϋ (ἔκδοσις Λονδίνου 1663, πού περιέχει χρησιμώτατα σχόλια διά τό ἔργον τοῦ Αἰσχύλου καί πλήρη κατάλογον τῶν Τραγωδιῶν του (78) ὅπως καί τά εἰς αὐτόν ἐπιγράμματα, ἐπίσης βλέπε καί ἄρθρα Αἰσχύλος εἰς τόν Β' Τόμον καί εἰς τόν Τόμον «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας του «ΗΛΙΟΥ».

Σοφοκλέους Τραγωδίαι (Λειψία TAUCHNITIZ 1828), καί ἀνάλογα ἄρθρα εἰς τόν Τόμον «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

ἐποχῆς μας, ἀπό τάς διδασκαλίας, ἀπό τά κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ἤντλησαν διά να προοδεύσουν, ὑπό τήν ἐπίδρασιν δέ αὐτῶν καί ἐξεπολιτίσθησαν.

Ἀλλά καί ἡ νεωτέρα ἀνάστασις τοῦ Ἔθνους, ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821, ἐκαλλιεργήθει, ἐξέσπασε καί ἐπικράτησε, διότι εἶχεν προηγηθεῖ ἡ ἀφύπνισις ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν δυναστευομένων Ἑλλήνων, ἀπό τάς διδασκαλίας «στό κρυφό σχολειό» καί ἀπό τάς παρορμήσεις τῶν Φιλικῶν, τοῦ Ρήγα, τοῦ Κοραῆ, τοῦ Σταγειρίτου καί ἄλλων καί τάς ἐκδόσεις τῶν ὁποίων ἐπλήρωναν φιλοπάτριδες πλούσιοι Ἕλληνες, ὅπως οἱ Ζωσιμᾶδαι καί ἄλλοι καί τάς διένειμον δωρεάν εἰς τούς ὑπόδουλους Ἕλληνας, διά νά διεγείρουν τήν ἀγάπην των πρός τήν ἐλευθερίαν. Καί ἐνῶ φιλοπάτριδες Ἕλληνες, ἐπαναλαμβάνω, ἐπλήρωσαν κατά τήν πρό τῆς Ἐπαναστάσεως περίοδον, διά τήν ἔκδοσιν, τήν διάδοσιν καί τήν προβολήν τῆς σημασίας καί τῆς ἀξίας τῶν κειμένων αὐτῶν, διά τήν χαλύβδωσιν τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν σκλάβων Ἑλλήνων καί τήν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἐθνικοῦ των συμφέροντος, μέ ἀποτέλεσμα τήν Ἐθνικήν ἐκείνην ἐποποιΐαν, ἐμεῖς οἱ νεώτεροι, οἱ ἀπελευθερωθέντες καί προαχθέντες, οἱ σημερινοί Ἕλληνες, πληρώνομεν δυσβάστακτους φόρους καί ἀνεχώμεθα νά μᾶς κυβερνοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ὄχι μόνον δέν ἐφρόντισαν νά διασώσουν τήν ἀπαράμιλλον αὐτήν πνευματικήν κληρονομίαν, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀντί νά τήν τελειοποιήσουν, νά τήν προστατεύσουν καί νά τήν διδάξουν ὡς Ἐθνικόν Εὐαγγέλιον εἰς τά παιδιά μας, εἰς τό Λαό μας, τήν ἀπελάκτισαν, καί σήμερον τήν ὑποβαθμίζουν καί ἐπιδιώκουν νά τήν ἀφανίσουν, πολιτικοί καί πνευματικοί ἡγέται ἀμαθέστατοι, ἀδιάφοροι καί ἀπάτριδες. Διότι μέ τήν συμπεριφοράν των αὐτήν εἶναι φανερόν ὅτι καθιστάμενοι, ἀθέλητα ἴσως, ὄργανα τῶν φανερῶν καί σήμερον ἐχθρῶν μας, προσπαθοῦν νά διαστρέψουν καί νά παραποιήσουν τήν γλῶσσαν μας καί νά περιορίσουν εἰς τό ἐλάχιστον τήν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων κειμένων εἰς τά σχολεῖα μας, πού ἔχουν ἐπιβάλλει, καί πού ὁδηγεῖ τό Ἔθνος εἰς κατάπτωσιν μέ τήν ἀποκοπήν του ἀπό τάς παναρχαίας καί ἰσχυράς ρίζας του, αἱ ὁποῖαι τό ἐστήριζαν διά μέσου τῶν αἰώνων, ὅπως ἀποδεικνύουν καί τά κείμενα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου καί τό ἐξωθοῦν καί τό καταδικάζουν εἰς πνευματικόν μαρασμόν καί εἰς μελλοντικήν ἐξουθένωσιν καί ἐξαφάνισιν.

Πάντως καί χωρίς ὑπερβολήν, Ἐθνική εὐγνωμοσύνη ἀνήκει, εἰς τούς ξεχωριστούς ἀνωτέρω ἀναφερομένους ἐκδότας, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον χωρίς καμμίαν Κρατικήν βοήθειαν, ἀλλά συνήθως διωκόμενοι μέ ἀγρίαν φορολογίαν καί κατ' ἄλλους τρόπους ἀπό τό ἀκαταλόγιστον καί ἀνεκδιήγητον αὐτό Κράτος, (ὅπως ἐδιώχθη καί ἡ «Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ «ΗΛΙΟΥ» μέχρι ἐξοντώσεως, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς διότι τό ἔργον ὁλοκληρώθηκε), ἐπετέλεσαν τόν ἄθλον νά ἐκδώσουν ἀρκετούς ἀρχαίους συγγραφεῖς καί νά συμβάλλουν ἀποτελεσματικῶς, εἰς τήν πνευματικήν καλλιέργειαν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, ὅταν πολιτική καί πνευματική ἡγεσία προσπαθεῖ νά ἀφανίση καί νά ὑποδουλώση τό Ἔθνος. (Ἀλλά περί αὐτῶν καί τῶν κινδύνων πού μᾶς ἀπειλοῦν πλέον ὡς Ἔθνος, βλέπε ἐντός τῶν κειμένων καί τοῦ ἀνά χεῖρας βιβλίου καί εἰς τόν ΕΠΙΛΟΓΟΝ τοῦ ἄλλου βιβλίου μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Εὐριπίδου Τραγωδίαι (Ὀξφόρδη 1832), καί ἀνάλογα ἄρθρα εἰς τόν Τόμον «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Σημειωτέον ὅτι τά ἄρθρα αὐτά περί τῶν ἔργων τῶν Τραγικῶν, ὅπως καί ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἔχουν γραφεῖ ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀπό τόν μεγαλύτερον Ἑλληνιστήν τῆς ἐποχῆς μας, τόν Κων. Γεωργούλην.

Ἀριστοφάνους «Ὄρνιθες» σελίδες 58, 61, 67, ἔκδοσις Λειψίας, Τώϋμπνερ.

Ἀπολλόδωρον τόν Ἀθηναῖον «Περί θεῶν» (βιβλία 3, ἔκδοσις Βιέννης 1811),

Ἡρόδοτον «Ἱστορίαι» (βιβλία 1-5), Ἔκδοσις Παπύρου, Ἀθῆναι 1939 καί HENRICUS STEIN «Ἡροδότου Ἱστορίαι», Βερολῖνον 1884, καί ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Θουκυδίδην, βιβλίον Α, ἔκδοσις Ὀξφόρδης 1834 καί Ἐλευθ. Βενιζέλου Θουκυδίδης ἔκδοσις 1972 «Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων» ἐπιμέλεια Κ.Δ. Στεργιοπούλου (Τόμοι 5), καί ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Πυθαγόραν, εἰς Διογένην Λαέρτιον, βιβλίον VIII σελίς 90 ἔκδοσις Λειψίας OTTONIS HOLTZE, 1870, εἰς «Προσωκρατικούς» H. DIELS Τόμος Α σελίς 96. Ἐπίσης βλέπε καί Πυθαγόρου «Χρυσά Ἔπη» μετάφρασις Ἐμ. Γ. Παντελάκη, Ἔκδοσις «ΠΑΠΥΡΟΣ» Ἀθῆναι 1938, καί Πυθαγόρας Εὐαγ. Σταμάτη, Ἀθῆναι 1981 καί ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τόν Τόμον «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡράκλειτον, εἰς Διογένην Λαέρτιον, ἔκδοσις Λειψίας, 1870, βιβλίον VIII σελίς 130, εἰς H. Diels Τόμος Α σελίς 139 καί Ν.Ι. Σπυροπούλου «Ἡράκλειτος», Ἀθῆναι 1948.

Ἐπίσης βλέπε εἰς Διογένην Λαέρτιον «Βίους Φιλοσόφων», Ἔκδοσις Λειψίας OTTONIS HOLTZE 1870, Τόμος Α΄.

Θαλῆς ἀπό σελίδα 10-20 περί Ἀναξιμάνδρου, Ἀναξιμένη, Ἀναξαγόρα, Ἀρχελάου, Σωκράτους ἀπό σελίδα 60-88 καί περί Σόλωνος, Πιττακοῦ, Βία, Κλεόβουλου, Περιάνδρου, Ἐπιμενίδη, Μύσωνος, Φερεκύδου, ἀπό σελίδα 21-60 καί εἰς τόμον Β΄ ἀπό σελίδα 3-248, Ζήνων ὁ Κιτιεύς, Κλεάνθης, Χρύσιππος, Ἐμπεδοκλής, Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, Μέλισσος, Εὔδοξος, Λεύκιππος, Δημόκριτος, Πρωταγόρας, Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, Ἀνάξαρχος, Πύρρων ὁ Ἠλεῖος, Ἐπίκουρος. Καί πρός τούτοις βλέπε σχετικῶς καί HERMAN DIELS «Προσωκρατικούς» Τόμοι 3, ἔκδοσις 1961, ὅπου περιλαμβάνονται ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Φυσιολόγοι καί Φιλόσοφοι καί εἰς Τόμον «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», ὅπου εὑρίσκεται πλήρης ἀνάλυσις τοῦ ἔργου καί τῶν θεωριῶν ΟΛΩΝ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Φιλοσόφων καί Συγγραφέων καί ἐκτεταμένη μελέτη περί τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί τῶν ἐπιτευγμάτων της, μέ συστηματικήν ἀντιπαράθεσιν τῶν θεωριῶν τῶν ἀρχαίων καί τῶν θεωριῶν τῶν νεωτέρων Φιλοσόφων, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ θεωρίαι τῶν νεωτέρων, ἢ εἶναι ἀπήχησις ἢ ἀντιγραφή καί πολλάκις διαστροφή τῶν θεωριῶν τῶν ἀρχαίων καί ἀπό τήν ὁποίαν ἀποδεικνύεται ὅτι τίποτε τό σοβαρόν ἢ μᾶλλον τό πρωτότυπον ἐπέτυχον νά δημιουργήσουν οἱ νεώτεροι. Ἐπίσης βλέπε καί

Ρομαίν Ρολλάν «Ἐμπεδοκλής ὁ Ἀκραγαντῖνος»

Πινδάρου, μετάφρασις Π.Γ. Λεκατσᾶ, ἔκδοσις Δημητράκου, Ἀθῆναι 1938.

Ἐπίσης βλέπε εἰς Πλάτωνα «Τίμαιον», «Κριτίαν», «Φαῖδρον», «Θεαίτητον», «Πολιτείαν» «Κρατύλον» καί κυρίως εἰς «Γοργίαν» καί «Φαίδωνα» (Κεφάλαιον ΝΗ΄) Λειψία 1829, καί ἀνάλογα ἄρθρα τοῦ Τόμου «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Πλάτωνος Συμπόσιον ὑπό Ἰωάν. Συκουτρῆ, ἔκδοσις Ἰωάν. Κολλάρου, 1934, καί.

Εἰς Ἀριστοτέλην «Μεταφυσικά» Ι, 3, 4, καί 12, 2 καί «Πολιτικά, Α, Β, Γ, Ε, καί «Ἠθικά Νικομάχεια» Κεφαλ. 1 καί 4 καί 5 καί 6 καί «Περί ψυχῆς» Ι, 5, «Περί Οὐρανοῦ» ΙΙ, 13, «Φυσικά» Ι, 4, καί «Μετεωρολογικά» ΙΙ, 7 καί «Φυσιογνωμικά» (εἰς ἐκδόσεις Λειψίας, 1829) καί Κ. Γεωργούλη Ἀριστοτέλους «Πρώτη Φιλοσοφία» καί

Ξενοφῶντα «Κύρου Ἀνάβασις», «Ἑλληνικά» καί «Συμπόσιον»

ΙΣΟΚΡΑΤΗ ὑπό Γουλ. Ντιντόλφι, Λειψία Τωϋμπνερ 1825.

Ἐπικτήτου ἅπαντα Τόμοι 2, Α΄ Τόμος Ἐπικτήτου διατριβαί, κατ' Ἀρριανόν, σελίδες 680 καί Β΄ Τόμος Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον, σελίδες 685-738 καί Ἀποσπάσματα Ἐπι-

κτήτου, σελίδες 739-792. Ἔκδοσις (Τυπογραφεῖον TOMAS WOODWARD, Λονδῖνον 1741 (MDCCXLI).

Λογγίνου Διον. «Περί Ὕψους» Ἔκδοσις Λονδίνου M.DCCXXIV (1724).

Φιλόστρατον μεταξύ τῶν ὁποίων «Τά εἰς Τυανέα Ἀπολλώνιον», «Βίοι Σοφιστῶν», «Ἡρωϊκός» «Νέρων» «Ἐπιστολαί» «Εἰκόνες» κ.τ.λ. (Ἔκδοσις TURICI, 1844-1846).

«Συγγραφεῖς Ἐρωτικῶν λόγων» (Τόμος II) Ἀντωνίου Διογένους «Τῶν ὑπέρ τήν Θούλην ἀπίστων», ἔκδοσις Λειψίας Τώϋμπνερ» 1855.

Ἕλληνες Ρήτορες, ὑπό Λεονάρδου Σπένγκελ, Λειψία Τωϋμπνερ 1853.

ANTHOLOGIA GRAECA ὑπό HUGO STADTMUELLER, Λειψία Τωϋμπνερ, 1845.

Βιργιλίου «Αἰνειάς» βιβλία 4 καί κυρίως βλέπε «Σημειώσεις» εἰς βιβλία Α. (α, β, γ) καί «Ὑποσημειώσεις» εἰς βιβλία Α, Β, Γ, Δ, Ἔκδοσις Ἰωαν. Νοτάρη, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, Ἀθῆναι 1890). Ἐπίσης βλέπε

Πλωτίνου «Αἱ Ἐννεάδες» (εἰσαγωγή, σελίδες 4-40)

Πρόκλου «Φυσική» καί σχόλια εἰς «Τίμαιον» Πλάτωνος, ἐπίσης Πρόκλου «Πλατωνική Θεολογία» (ἐκδόσεις Λειψίας Τώϋμπνερ) καί «Στοιχείωσις Θεολογική» (ἔκδοσις Ὀξφόρδης 1963, μέ μετάφρασιν εἰς τήν Ἑλληνικήν (Ἐκδόσεις «Πολύτυπο»).

Τάκιτος ὑπό C. CORNELLI, Ἐκδότης CAROLI HALMII, Λειψία Τωϋμπνερ (1856).

Ἀθ. Σταγειρίτου «Ὠγυγία» Τόμος Δ, σελίς 45 (ἔκδοσις Βιέννης 1818)

Φάλκε Ἰακώβου «Η ΕΛΛΑΣ» (ὁ βίος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων) μετάφρασις Ν.Γ. Πολίτου ἔκδοσις Ἀθῆναι 1887.

ELISEE RECLUS "NOUVELLE GEOGRAPHIE, LA TERRE ET LES HOMMES" Ἔκδοσις Παρισίων 1877.

Πλουτάρχου «Συμπόσιον», «Περί ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις», I, 3 καί «Ἠθικά» καί «Παράλληλοι βίοι». Ἐπίσης

«Τά Ἀργοναυτικά» τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου, (βιβλία II καί III, στίχοι 1192-1198 ἔκδοσις 1961 Ὀξφόρδης).

Εἰς Ἀρριανόν (βιβλίον Ε΄, κεφάλαιον Α, 4 καί κεφάλαιον Ε΄, 8 περί τοῦ ὅτι «ὁ Ἀλέξανδρος πολλά σημεῖα διαβάσεως τοῦ Διονύσου ἀπό τάς Ἰνδίας ἀνεῦρεν»).

Ἐπίσης βλέπε Φουρνούτου «Θεωρία περί τῆς τῶν θεῶν φύσεως» (σελίς 305 ἕως 365), Παλαιφάτου «Περί Ἀπίστων Ἱστορίαι» (σελίς 227-269), Ἡρακλείτου «Περί Ἀπίστων» (σελίς 285), εἰς Ἀπολλόδωρον (ἔκδοσις Βιέννης 1804) καί

Φ. Σαλινιάκ «Η Ἱστορία τοῦ Τηλεμάχου» Ἔκδοσις Βενετίας (Ἐνετίησιν) 1803, ἤ «Αἱ τύχαι τοῦ Τηλεμάχου» καί

Παυσανίαν «Βοιωτικά», «Μεσσηνιακά», «Ἀρκαδικά», «Ἠλειακά» καί «Ἀττικά» (ἔκδοσις Λειψίας 1827),

Διοδώρου Σικελιώτου «Ἱστορική βιβλιοθήκη» (βιβλία Α΄, Γ΄ καί Ε΄),

Ἀθηναίου «Δειπνοσοφισταί»,

Στοβαίου «Φυσικά» (Τόμος Α΄ σελῖς 76) καί «Ἀνθολόγιον», Τόμος Β, 2, 3.

Στράβωνος «Γεωγραφικά» (βιβλία 3 καί 5 κυρίως) καί «Χρηστομάθειαι» (ἔκδοσις Κοραῆ, Παρίσιοι 1805).

Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως «Ρωμαϊκή Ἀρχαιολογία» (βιβλίον Α), (ἔκδοσις Λειψίας Τώϋμπνερ 1840)

Ἥρων ὁ Ἀλεξανδρεύς, ὑπό Wilhelm Schmidt, 2 Τόμοι, Λειψία Τώϋμπνερ 1899.

Hermanns Peter, Historicorum Romanorum (Fragmenta), Λειψία Τώϋμπνερ, 1883.

Ἰωαν. Τζέτζη «Λυκόφρων» σελίς 275 (ἔκδοσις Ρώμης 1803),

«Ὁ Θησαυρός τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης» τοῦ Ἐρίκου Στεφάνου (Ἔκδοσις M.DLXXII 1572, Τόμοι 4).

Σουΐδα Λεξικόν, (5 Τόμοι) ἔκδοσις Λειψία Τώϋμπνερ 1827.

Σκαρλάτου Βυζαντίου «Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης (Ἀθήναι 1907).

Λεξικόν τοῦ Λιττρέ (Ἔκδοσις Γαλλική 1894).

Ι. Πανταζίδη «Ὁμηρικόν Λεξικόν», μετά παραρτήματος Μιχ. Κωνσταντινίδη, ἔκδοσις Ἰωαν. Σιδέρη.

Παύλου Καρολίδη «Καθολική ἤ Παγκόσμιος Ἱστορία«, Ἀθήναι 1894.

HERMAN DIELS «Προσωκρατικοί», ἑτέρα Ἔκδοσις 1954.

EDVAR SCHURE «Η Γέννησις τῆς Τραγωδίας καί τά Ἐλευσίνια Μυστήρια».

Victor Magnien «Τα μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος» Payot Paris 1938.

Ferdinand Noack «ΕΛΕΥΣΙΣ» ἔκδοσις πραγματικά μνημειώδης (Βερολίνον - Λειψία 1927) συνοδευομένη ἀπό ὁλόκληρον Τόμον (ἰδιαίτερον) μέ σχεδιαγράμματα καί ἀναπαραστάσεις τῶν κτιρίων καί τῶν χώρων ὁλοκλήρου τοῦ ἱεροῦ συγκροτήματος.

Δ.Ν. Γουδῆ «Τά μυστήρια τῆς Ἐλευσίνος» (1935) μέ σημαντικήν σχετικήν βιβλιογραφίαν, ἔργον εἰς τό ὁποῖον ἐπίσης ἐπισημαίνεται ἡ ἄκαρπος προσπάθεια διά τήν ἑρμηνείαν τῶν συμβολισμῶν καί τοῦ περιεχομένου τῶν Μυστηρίων.

C. Schlymberger, «Βυζαντινή Ἐποποιΐα». Ἔκδοσις Βιβλιοθήκης Μαρασλῆ 1905-1906.

«Ἡ θεία Γραφή» (Παλαιά καί Νέα Διαθήκη) ἔκδοσις Μόσχας 1821 δαπάνη τῶν Ζωσιμαδῶν.

Ἡ «Παλαιά Διαθήκη», ἔκδοσις Λειψίας, Μπρόκχάουζ 1880 εἰς τήν Ἑλληνικήν Τόμοι Ζ.

«Ἡ Παλαιά Διαθήκη» κατά τούς 70κοντα, ἐκ τοῦ ἐν Μόσχα πρωτοτύπου, μετατυπωθεῖσα φροντίδι τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος καί ἐκδοθεῖσα εἰς Ἀθήνας ὑπό Χ. Νικολαΐδου - Φιλαδελφέως τό ἀωμγ΄ (1843).

«Ἡ Καινή Διαθήκη» κατά τήν ἔκδοσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιμέλεια Θ. Κουντουρᾶ, ἔκδοσις Μιχ. Σαλιβέρου Ἀθῆναι 1917.

«Ἡ Καινή Διαθήκη» (Ταμεῖον τῆς Ἁγίας Γραφῆς) C.H. BRUDER, ἔκδοσις Λειψίας 1888, ἐπιμέλεια Ἑλληνικῆς ἐκδόσεως, ἱερέως Ἰωάν. Κ. Διώτη, Ἀθῆναι 1978.

«Ἡ Παλαιά Διαθήκη» ὑπό τό φῶς τῆς Κριτικῆς, Ἰωάν. Κορδάτου, Ἔκδοσις Μπουκουμάνη 1973.

Ἀγγέλου Προκοπίου «ὁ Λαός τῆς Βίβλου», Ἀθῆναι 1959.

«Πηδάλιον», τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, περιέχον ὅλους τούς ἱερούς καί θείους Κανόνας, ὑπό Μοναχοῦ Νικοδήμου, ἔκδοσις Ἰωάν. Νικολαΐδου, Ἀθῆναι 1908.

«Τό βιβλίον τοῦ Ἐνώχ» (χαρακτηρισθέν ὡς ἀπόκρυφον) ὑπό Γρηγ. Κατσαρέα, ἔκδοσις Σπανοῦ, Ἀθῆναι 1973.

«Τά Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια» ἔκδοσις Λειψίας 1853. Ἔχει γραφεῖ μέ βάσιν τούς σημαντικωτέρους Ἑλληνικούς καί Λατινικούς Κώδικας, ὑπό C. TISCHNDORF (ἐξεδόθη καί εἰς τήν Ἑλληνικήν, ὑπό τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Σπανοῦ τό 1972.

Π.Ν. Τρεμπέλα «Ἀπολογητικαί Μελέται», ἔκδοσις Ζωή, Ἀθῆναι 1930.

«Τό Κοράνιον» μεταφρασθέν ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ ὑπό Γερασίμου Ι. Πεντάκη καί ἐκδοθέν ὑπό Ἀνέστη Κωνσταντινίδη, Ἀθῆναι 1886.

«Ὁ Μωάμεθ» τοῦ Οὐάσιγκτον Ἔρβεγκ, ἔκδοσις Ἐλευθερσυδάκη 1930.

«Ὁ Βουδισμός» τοῦ PYS NTAIBINTS (μετάφρασις Β. Ρώτα, ἔκδοσις Ἐλευθερουδάκη 1931 Ἀθῆναι.

«Βραχμανισμός» βλέπε «Ἰνδικά» Δημ. Γαλανοῦ (Πρώτη μετάφρασις), ἔκδοσις Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν 1854.

ΤΑΟΪΣΜΟΣ, ΚΟΝΦΟΥΚΙΣΜΟΣ, «Ἡ Ἱστορία τῶν Θρησκειῶν» τοῦ P.D. CHANTERIE DE LA SAUSSAYE μετάφρασις εἰς τήν Ἑλληνικήν Α. Δαλεζίου, ἔκδοσις Μιχ. Σαλιβέρου Ἀθῆναι 1924 καί ἀνάλογα ἄρθρα, εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

«Ἡ Προϊστορική Ἀνθρωπότης» τοῦ M. HOLLEBECQUE 1928.

«Ἡ Ἀρχαία Ἰνδική M. HOLLEBECQUE (1924).

Οἱ Ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι GUSTAVE SEQUIER (1926).

DEGOUY CHALLAYE — LEROU VIDAUD - Κίνα, Ἰαπωνία, Θιβέτ, Κορέα (1925) καί ἀνάλογα ἄρθρα τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΥ».

Παγκόσμιος Μυθολογία τοῦ Ρισπέν, Παγκόσμιος Μυθολογία τοῦ Ντεσάρμ,. Παγκόσμιος Μυθολογία τοῦ Ντυπρέ καί Ἀθ. Σταγειρίτου «Ὠγυγία», Ἑλληνική καί Παγκόσμιος Μυθολογία καί Προϊστορία.

Ν. Κοτζιᾶ «Ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας» Τόμος Α΄ σελίδες 7-65 (1876). Ἐπίσης βλέπε

Κ. Σάθα «Μνημεῖα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας» (φωτοτυπική ἀνατύπωσις ὑπό Βασιλ. Γρηγοριάδη, Ἔκδοσις 1972, Τόμοι 9).

Ἀκαδημαϊκά Ἀναγνώσματα, Γεωρ. Ν. Χατζηδάκη, Τόμοι 2 ἔκδοσις Π.Δ. Σακελαρίου Ἀθῆναι 1902 καί τοῦ ἰδίου «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» Ἔκδοσις 1915.

Wer.. JAEGER (παιδεῖα) μετάφρασις εἰς τήν Ἑλληνικήν ὑπό Γ. Βερροίου, ὅπου ὁ

διάσημος Γερμανός Ἑλληνιστής χαρακτηρίζει τήν ἐπίδρασιν τοῦ Ὀρφισμοῦ εἰς τήν Ἑλληνικήν Φιλοσοφίαν καί τήν Ἠθικοθρησκευτικήν ἐξέλιξιν, ὡς ἄλμα μετά τό 700 π.Χ. (σελίς 203).

G. HEGEL «Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Πνεύματος (Φαινομενολογία καί ψυχολογία τοῦ Πνεύματος), Μετάφρασις εἰς τήν Ἑλληνικήν καί ἔκδοσις Ἀναγνωστίδη, Ἀθῆναι καί

Κάντ. Ἐμμ. «Προλεγόμενα» εἰς τήν Κριτικήν τοῦ καθαροῦ Λόγου. Μετάφρασις «οἴκου βιβλίου», Ἀθῆναι καί

Θ. Καρλάϋλ «Οἱ Ἥρωες», ἔκδοσις Σαλιβέρου, Ἀθῆναι 1923.

J.W.N. Sulliwan 'Limitations of Science', (Αἱ κατακτήσεις τῆς Ἐπιστήμης γύρω ἀπό τά μεγάλα προβλήματα), Ἔκδοσις εἰς τήν Ἑλληνικήν ὑπό «Φίλοι τοῦ Βιβλίου», 1947.

HENRY SCHLIEMANN (Σχλῖμαν), «Ἡ Τροία», ἔκδοσις Λονδίνου 1884 μέ ἄφθονον εἰκονογράφησιν, καί

MARTIN D. NILSSON 'THE MINDAN—MYCENAEAN, RELIGION, LUND 19[illegible]

Ἔβανς, «Σκρίπτα Μινώα» καί τετράτομον ἔργον «Τά ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος» καί

Καββαδία «Προϊστορική Ἀρχαιολογία» καί «Ἱστορία τῆς Τέχνης» ἔκδοσις 1916 καί

«Τό ἱερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ» Ἔκδοσις Ἀθῆναι 1960, καί

Χρ. Τσούντα «Μυκῆναι» καί ἡ μνημειώδης ἔκδοσις αἱ «Προϊστορικαί Ἀκροπόλεις Σέσκλου καί Διμηνίου» καί Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Τέχνης μετά 975 εἰκόνων, Ἀθῆναι 1928.

Α.Π. Ἀραβαντινοῦ «Ἀσκληπιός καί Ἀσκληπιεια» Λειψία 1907.

Ἰακώβου Θωμοπούλου τό κλασικόν ἔργον του «Πελασγικά», Ἐκδοσις 1912 καί Ἀνδ. Α. Παπαγιαννοπούλου - Παλαιοῦ «Ἀρχαῖαι Ἑλληνικαί Ἐπιγραφαί»,

Σπύρου Μαρινάτου «Ὁ Ἀρχαῖος Κρητικός Πολιτισμός», ἔκδοσις Ξεν. Ε. Στεργιάδου, 1927.

Δημ. Θεοχάρη «Νεολιθική Ἑλλάς» καί «Τά προϊστορικά θεμέλια τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ», εἰς Ἀρχαιολογικά Ἀνάλεκτα Ἀθηνῶν, τόμος ΙΙ. Ἐπίσης βλέπε Βέντρις καί Τσάγκουϊκ «Μυκηναϊκά κείμενα» (1956) καί «Ἡ Γραμμική γραφή Β» τοῦ Τσάντγουϊκ, (Ἀθῆναι 1963)

Ἀντιναυάρχου Π.Ε. Κώνστα «Ἡ Ναυτική Ἡγεμονία τῶν Μυκηνῶν» καί

«Ἡ προέλευσις τῶν Ἑλλήνων» τοῦ Ἀρ. Πουλιανοῦ, καί «Ἡ καταγωγή τῶν Κρητῶν» τοῦ ἰδίου.

«Ὁ Αἰγαῖος Πολιτισμός» τοῦ Γκλότζ,

Λεονάρδ Γούλλεϋ «Αἱ ἀνασκαφαί εἰς τήν Οὖρ» - καταγραφή ἐργασιῶν δώδεκα ἐτῶν» (εἰς Μεσοποταμίαν ἀπό τό 1920-1932).

ANDRE PARROT 'SUMER' Ἔκδοσις CALLIMARD, 1960 καί νεωτέρα ἔκδοσις 1981.

ANDRE PARROT 'ASSUR', Νέα ἔκδοσις CALLIMARD 1969.

KURT BITTEL, 'LES HITTITES', ἔκδοσις CALLIMARD 1976, (νέα ἔκδοσις) καί ὑπό

LOUIS DELAPORTE, 'LES HITTITES', μέ 34 φωτογραφίες, ἔκδοσις L' EVOLUTION DE L' HUMANITE, Παρίσι 1936 καί

'LES TRESORS de BABYLONE, ἔκδοσις PRINCESSE, Παρίσι 1981.

RENE DUSSAUD, LES CIVILISATIONS PREHELLENIQUES, PARIS 1914.

ED. SCHURE «Οἱ Μεγάλοι Μῦσται», Ἐκδότης Ἀργύρης Παπαζήσης, Ἀθῆναι 1940.

«Οἱ Ἀρχιμεταλλουργοί τοῦ Πόντου» τοῦ Γερ. Κανδηλάπτου καί

«Ἀτλανταῖοι οἱ Πρωτοπόροι τῆς Εὐρώπης», τοῦ Βασ. Τσιτσίμπαση μέ ἀρκετές πληροφορίες διά τάς τελευταίας σημαντικάς Ἀρχαιολογικάς ἀνασκαφάς τῶν Σοβιετικῶν, μετά τό 1950, εἰς τάς περιοχάς τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

«Ἡ Μινωϊκή Γραφή» τοῦ Κων. Κτιστοπούλου καί

«Ἀνθολογία ἀρχαίων κειμενων» Εὐαγ. Σταμάτη.

Ἀπολλωνίου Κωνικά, ὑπό Εὐαγ. Σταμάτη, Ἀθῆναι 1975.

Διοφάνους Ἀριθμητικά, ὑπό Εὐαγγέλου Σταμάτη, Ἀθῆναι 1963.

Εὐκλείδου Στοιχεῖα, 5 Τόμοι, ὑπό Εὐαγγέλου Σταμάτη, ἔκδοσις Λειψίας Τωϋμπνερ 1969.

Εὐαγ. Σταμάτη, Εὐκλείδου Γεωμετρία, Ἀθῆναι 1958 καί

Στοιχεῖα Εὐκλείδου I.L. HEIBERG, Τόμοι 9, Ἔκδοσις Λειψία Τωϋμπνερ 1883, καί ἐπίσης βλέπε

Εὐαγ. Σταμάτη, «Ἅπαντα τοῦ Ἀρχιμήδους», ἔκδοσις Ἀθηνῶν.

«Μακεδονία καί Μακεδόνες» τοῦ Ἀντ. Κεραμοπούλου,

«Ἡ Πλαστογράφησις τῆς Ἱστορίας τῆς Μακεδονίας», ὑπό Ν.Κ. Μάρτη, Ἀθῆναι 1983.

Βασιλ. Βέλλα «Λόγοι κατ' Ἀπίωνος (α' β') ἔκδοσις Παπύρου 1938.

Γιάννη Φουράκη «Ἑβραῖοι: Οἱ Πλαστογράφοι τῆς Ἱστορίας» Ἐκδόσεις Γραμμή 1982.

«Ἡ καταγωγή τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων» τοῦ Παν. Γυόκα,

VOYAGE DU JEUNE ANACHARSIS EN GRECE, PAR.J.J. BARTHELEMY, CHEZ FIRMIN DIDOT, PARIS 1843, συνοδευόμενον ἀπό τόν ἐκδοθέντα εἰς τήν Βιέννην Γεωγραφικόν Ἄτλαντα τό 1837.

Ἀλφρέντ καί Μωρίς Κρουαζιέ, «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας», Ἔκδοσις Ἀθηνῶν Παπύρου 1938.

ALBIN LESKY «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας», μετάφρασις Γ. Τσοπανάκη, Ἔκδοσις Θεσσαλονίκη 1964, καί

HERMAN BENGTSON «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος», ἔκδοσις εἰς τήν Ἑλληνικήν «Μέλισσα».

Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ «Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας.

Δ. Θερειανοῦ «Ἀδαμάντιος Κοραῆς (Τεργέστη 1889).

Ἀδαμαντίου Κοραῆ «Πρόδρομος Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης» Παρίσιοι, Ἔκδοσις Φιρμινίου Διδότου, (DIDOT), περιέχων καί Κλαυδίου Αἰλιανοῦ τήν «Ποικίλην Ἱστορίαν» καί τά σωζόμενα Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καί Νικολ. Δαμασκηνοῦ (Ἐκδόσεις δαπάνη τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν).

Ἀδαμ. Κοραή Ἐπιστολαί ἐκδοθεῖσαι εἰς Ἀθήνας τό 1885 ἐπιμελεῖα Νικ. Μ. Δαμαλᾶ (1805).

Τό Ἄργος διά μέσου τῶν αἰώνων» τοῦ Γερ. Ζεγκίνη καί τήν ἐνδιαφέρουσαν μελέτην τοῦ

Ξ. Λίβα «Ἡ Αἰγηΐς», ἐμπεριστατωμένη μελέτη μέ πλεῖστας ἀναφοράς εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» (Τόμος «ΕΛΛΑΣ»).

«Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» Κ. Παπαρηγοπούλου, ἔκδοσις Ἀνέστη Κωνσταντινίδη Ἀθῆναι 1886 (Πρώτη ἔκδοσις Τόμοι 5) καί νεωτέρα 5η ἔκδοσις ἐπιμέλεια Παύλου Καρολίδη Τόμοι 9 μετά προσθηκῶν καί σημειώσεων καί μέ πλήρη κατάλογον Ἑλλήνων καί ξένων συγγραφέων πού ἔγραψαν Ἑλληνικήν Ἱστορίαν ἤ σχετικάς μονογραφίας, εἰς τόν τελευταῖον Τόμον τοῦ ἔργου.

Καί ἐπίσης βλέπε τό «ΕΛΛΑΣ», Τρεῖς Τόμοι, δηλαδή ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπό τήν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας (1982), ἔκδοσις τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» μέ πλουσιωτάτην εἰκονογράφησιν.

«Ἡ Ἱστορία τῆς Ρωσσικῆς Αὐτοκρατορίας», ὑπό Ν. Καραμειζινοῦ (μετάφρασις Κ. Κροκιδᾶ) Ἀθῆναι 1856 ἔκδοσις Χ. Νικολαΐδου - Φιλαδελφέως Τόμοι 12, καί ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ὑπό Ἰ. Χάμμερ (μετάφρασις Κ. Κροκιδᾶ), ἔκδοσις Χ.Ν. Φιλαδελφέως Ἀθῆναι 1844, Τόμοι 6, καί ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τόν Τόμον «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Γαλλίας, ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί.

Ἡ Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπό F. Mignet καί A. Mathiez 1876.

«Ἡ Ἱστορία τῆς Ἰταλίας», μέ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας Μακώλεϋ, μεταφρασθεῖσα ὑπό Ἐμ. Ροΐδη, ἔκδοσις βιβλιοθήκης Μαρασλῆ 1908 Τόμοι 6 καί Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας Ἀντρέ Μωρουᾶ ἔκδοσις Ἀθῆναι 1954, καί ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία «Τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν» τῆς Ἀμερικῆς ὑπό Μπραντόν (μετάφρασιν Σ. Καραβία) ἔκδοσις Ἀθῆναι 1930, καί ANDRE MAUROIS «Ἡ Ἱστορία τῶν Ἡνω-

μένων Πολιτειῶν», Ἔκδοσις Ν. Ὑόρκης 1943, καί ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Παναγ. Κανελλοπούλου «Ἡ Ἱστορία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος», Ἔκδοσις «Οἱ Φίλοι τοῦ Βιβλίου» καί βιβλίον του «ὁ Κάρλ Μάρξ».

« Ελληνικός Πολιτισμός καί ἡ ἐξελικτική του πορεία» τοῦ Ἐλευθερίου Πρόκου,

Ἡ σχέσις τῶν Μεσσηνίων πρός τούς Ἀθηναίους καί τούς Ἴωνας» τοῦ Παν. Γεωργούτζου (Ἀνάτυπον ἀπό τό περιοδικόν «Πλάτων» 1980)

«Ὁ Ἡρόδοτος εἰς τήν Αἴγυπτον» τοῦ Ἰωσήφ Βόγκ,

«Τό πρῶτον κινοῦν ἀκίνητον κατ' Ἀριστοτέλην» καί «Αἱ περί χρόνου ἀντιλήψεις τοῦ Ἀριστοτέλους». Ἐμπεριστατωμένη μελέτη τῆς Χριστίνας Κ. Ζήση.

«Ἡ Γεωγραφική Ἑνότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ χώρου» τοῦ Ἀλεξ. Σίνου, (Τόμος Α σελίδες 94-95 καί Τόμος Β σελίδες 179-182 κ.λ.)

«Ἡ Ἱστορία τῆς Γορτυνίας» τοῦ Ἰωάν. Κουτσούκου. Ἐπίσης τοῦ

Σ.Β. Σεράμ (C.W. CERAM) «Θεοί, Τάφοι καί Σοφοί», Ἔκδοσις καί εἰς τήν Ἑλληνικήν (Ἀθῆναι Γεμετζοπούλου), μέ θαυμασίαν ἀνάλυσιν τῶν ἀνασκαφῶν καί τῶν ἐρευνῶν τῶν ἀρχαιολόγων εἰς ὅλας τάς περιοχάς τοῦ Κόσμου.

Φουριώτη Ἀγγέλου «Προομηρικοί ποιητές» (Λῖνος - ἀποκαλυπτική μελέτη διά τάς διαστροφάς καί παραποιήσεις τῶν ξένων, ἐπί προσώπων τῆς Προϊστορίας.

Μίνας Ζωγράφου «Ἀμαζόνες» (ἔκδοσις εἰς τήν Γαλλικήν Ἀθῆναι 1972).

Ἐπίσης βλέπε εἰς Cambridge, Ancient Τόμος V, 10 σελίς 103 καί

Θόρ Χάγερνταλ «Τό Κόν-τίκι» καί Σάβα Γεωργίου «Τό Ταξεῖδι τῆς Χαρᾶς» καί τό ταξεῖδι τῆς Ἰαπωνίδος Ἄλις Ὁ Τσούγκ Χάγκερ, ἡ ὁποία τό καλοκαῖρι τοῦ 1984 εἰς διάστημα 78 ἡμερῶν καί μέ σκᾶφος 9 μέτρων διέπλευσε μόνη καί εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν τόν Εἰρηνικόν Ὠκεανόν, ἀπό τόν Ἅγιον Φραγκῖσκον εἰς τήν Καγκοσίμα τῆς Ἰαπωνίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι μέ πρωτόγονα μέσα διαπλέονται καί σήμερον οἱ Ὠκεανοί.

Καί κυρίως βλέπε «Ἀρχαίους Ἕλληνας Γεωγράφους» (ἔκδοσις Βιέννης 2 τόμοι, 1804-1808). Καί μεταξύ αὐτῶν (εἰς Α΄ Τόμον) «Περίπλους» Σκύλακος Καρυανδρέως, ἐπί Δαρείου, σελ. 7-109, Ἀνωνύμου «Εὐξείνου Πόντου καί Μαιώτιδος λίμνης ἐξερεύνησις», σελ. 111-139, Ἀγαθημέρου τοῦ Ὄρθωνος «Περί παλαιῶν γεωγράφων» σελ. 141-190, Ἀγαθαρχίδου «Περίπλους Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης», σελ. 193-258, Ἄνωνος, Καρχηδονίου Βασιλέως «Περίπλους» σελ. 260-267, Ἀρριανοῦ «Περίπλους Εὐξείνου Πόντου» σελ. 270-333, Νεάρχου «Παράπλους» σελ. 337-373, Μαρκιανοῦ Ἡρακλεώτου «Περίπλους» σελ. 374-454 -(ἔνθα καί περιγραφή ἄγνωστος μέχρι τῆς ἐποχῆς του, (380 μ.Χ.) περί Ἰνδικῆς πέραν τοῦ Γάγγου καί περί Σινῶν (Κινέζων) μέ διερεύνησιν τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Κίνας, ἐκτάσεως 2650 σταδίων, ἀπό σελ. 408-453). - Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἐφεσίου, «Τεμάχια τῆς Ἐπιτομῆς τῶν 11 βιβλίων του» ἀπό σελίδος 455-476), «Μαρτυρίαι καί Τεμάχια» Μενίππου Περγαμηνοῦ σελ. 455-456, Δικαιάρχου «Βίος Ἑλλάδος» σελ. 479-504, Ἰσιδώρου Χαρακηνοῦ «Παρθικοί σταθμοί» σελ. 507-513, Σκύμνου τοῦ Χίου «Περιήγησις» σελ. 516-556, Πλουτάρχου «Περί ποταμῶν καί ὀρῶν ἐπωνυμίας» σελ. 557-605, «Χρηστομάθειαι» ἐκ τῶν τοῦ Στράβωνος «Γεωγραφικῶν» (μέγιστον μέρος τῶν βιβλίων τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀπωλεσθῆ) σελ. 609-812.

Καί Β΄ τόμος ἔκδοσις Βιέννης, 1808, περιέχων Διονυσίου «Οἰκουμένης Περιήγησις», μετά τῶν παρεμβολῶν τοῦ Εὐσταθίου, ἀπό σελ. 6-262 (ὅπου ὑπάρχουν ἄπειροι καί λεπτομερέστατοι πληροφορίαι περί Ἀρχαιοελλήνων καί Πελασγῶν εἰς ὑποσημειώσεις, ἀπό σελ. 6-192 καί ἑφεξῆς). Ἀρριανοῦ ἤ μᾶλλον Ἀνωνύμου «Περίπλους Εὐξείνου Πόντου» (ἑτέρου Γεωγράφου συγγραφέως ἀγνώστου) σελ. 266-276, Πτολεμαίου «Κανών ἐπισήμων πόλεων περί Ἀραβίας καί τῶν Ἀστερισμῶν ἔκθεσις» σελ. 279-392, Ἀνωνύμου «Παράφρασις εἰς τήν Διονυσίου Περιήγησιν», μέ παρεκβολάς καί *ἀποσπάσματα γεωγραφικά», σελ. 393-530 καί Ἀμπούλ Φεδά Ἰσμαήλ Ἄραβος βασιλέως Ἀπαμείας «ἐκ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων».*

Ἅπαντα τά ἀνωτέρω ἔργα τῶν ἀρχαίων Γεωγράφων περιέχουν ἀφάνταστον πλοῦτον πληροφοριῶν, περί τῶν παραδόσεων καί περί τῶν κινήσεων τῶν Ἀρχαιοελλήνων, *τῶν Πελασγῶν καί τῶν Ἑλλήνων κατά τήν Προϊστορικήν περίοδον εἰς τήν Μεσόγειον, τόν Εὔξεινον Πόντον, τήν Ἀραβικήν καί Ἐρυθράν θάλασσαν, τήν Ἰνδικήν καί* Κινεζικήν θάλασσαν, τόν Ἀτλαντικόν Ὠκεανόν καί πέραν αὐτῶν πρός τήν Ἀμερι-

κήν, τάς ὁποίας πληροφορίας οἱ ξένοι δῆθεν σοφοί ἐρευνηταί σκοπίμως ἠγνόησαν, ὅπως φαίνεται ἀπό τά ἔργα των, πού εἶναι κενά ἀπό παρομοίας πηγάς, πλήν ἐλαχίστων περιπτώσεων, ἐνῶ ἐγνώριζον καί γνωρίζουν, ὅτι οὐδεμία παράδοσις, καί οὐδεμία Ἱστορία, οὐδενός Λαοῦ, περιέχει ἤ παρέχει τόσον ἀπίστευτον πλοῦτον πληροφοριῶν.

Ἐξ' ἴσου ὅμως σημαντικόν ἔργον τό ὁποῖον περιέχει τεράστιον πλοῦτον πληροφοριῶν, διά τήν ζωήν καί τήν δρᾶσιν τῶν Προϊστορικῶν Ἑλλήνων, καί ὅλων τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, εἶναι ἡ πεντάτομος «Ὠγυγία» τοῦ Ἀθαν. Σταγειρίτου, καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τήν Ἀκαδημίαν τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν τῆς Βιέννης, μεταξύ τοῦ 1796 καί 1820. Τό πεντάτομον αὐτό καί καταπληκτικόν ἔργον, συνετάχθη καί ἐξεδόθη μέ τήν συνεργασίαν τοῦ περιφήμου βιβλιοθηκαρίου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης Χάαζε καί τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ. Περιέχει δέ – ὅπως ἀναγράφεται εἰς τά περιεχόμενα ἑκάστου Τόμου, ὅπως καί εἰς τά περιεχόμενα τοῦ Ε΄ τόμου τοῦ ἔργου – Ἱστορίαν ὅλων τῶν Ἀρχαιοτάτων Ἐθνῶν, ἤ τῶν δύο πρώτων αἰώνων, τοῦ «Ἀδήλου» καί τοῦ «Ἡρωϊκοῦ» τήν Ἱστορίαν τῆς Κοσμογονίας, Θεογονίας, τήν ἀρχήν καί πρόοδον τῆς Εἰδωλολατρίας καί πάσης κτιστολατρείας, τάς Ἱεροπραξίας, Ἱεροσκοπίας, Μυθολογίαν Πληρεστάτην (σημείωσις: οὐδεμία ἀπό τάς γνωστάς ἀτελεστάτας Ξένας καί Ἑλληνικάς Μυθολογίας Ρισπέν, Ντεσάρμ Ντυπρέ καί ἄλλων, δύναται νά συγκριθῆ μέ αὐτήν τήν λεπτομερεστάτην Μυθολογίαν) περί θεῶν καί Ἡρώων, μέ γενεαλογίας σαφηνιζομένας, διά τῆς Ἱστορίας καί Ἀλληγορίας, Τάς Τελετάς, τούς Ἀγώνας, τά Μαντεῖα καί θεογονίας ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Εὐρώπης καί τῆς Ἀμερικῆς «καί πάντα τά συμβεβηκότα, συμβάντα καί ἔθιμα τῶν Λαῶν, πρός πληρεστέραν γνῶσιν (κατανόησιν καί ἐκμάθησιν) τῆς Ἀρχαιολογίας καί κατάληψιν (κατανόησιν) τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν καί Συγγραφέων».

Πρόκειται περί πνευματικοῦ ἔργου ἀνεκτιμήτου ἀξίας καί χρησιμωτάτου εἰς οἱονδήποτε Ἱστορικόν καί ἐρευνητήν. Ἐπίσης πρέπει νά προστεθῆ πρός γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐρευνητῶν, ὅτι εἰς τό τέλος τοῦ Ε Τόμου τῆς «Ὠγυγίας» περιέχεται κατ' Ἀλφαβητικήν σειράν καί τάξιν πίναξ «Κυρίων ὀνομάτων (σελίς 385-476) «Πίναξ Πραγματικός» (ὀνομάτων μέ ἑρμηνείας, σελίς 477-514) Πίναξ Γεωγραφικός (σελίς 515-549) Πίναξ ὀνομάτων ὅλων τῶν Ἀρχαίων Ἀθλητῶν (σελίς 550-558) Πίναξ Τεχνητῶν (σελίς 559-563) Πίναξ τῶν ἐν τῷ κειμένω ἀναφερομένων Συγγραφέων (σελίς 564-571) καί Πίναξ τῶν ἀναφερομένων εἰς τάς ὑποσημειώσεις Ἑλλήνων καί ξένων Συγγραφέων (σελίς 572-576).

Καί τό ἔργον αὐτό, ὅπως καί οἱ δύο Τόμοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Γεωγράφων, πού ἀναφέρονται ἀνωτέρω, εἰς αὐτήν τήν βιβλιογραφίαν, δέν ἐξεδόθησαν ποτέ εἰς τήν Ἑλλάδα. Ἐξεδόθησαν κατά τά ἔτη 1804-1820 μόνον εἰς τήν Βιέννην, καί δέν εἶναι ἄσκοπον νά λεχθῆ, ὅτι ἀγνοοῦνται, πλήν ἐλαχίστων ἴσως, ἀπό τούς Ἕλληνας διανοουμένους καί πνευματικούς ἡγέτας, ἰδίως τούς σημερινούς, ἀφοῦ εἰς κανένα ἔργον τους μέχρι σήμερον καί εἰς καμμίαν βιβλιογραφίαν τους, δέν ἀναφέρονται αὐτά τά ἔργα, ὅπως καί ἄλλα πολλά, πού περιέχονται εἰς αὐτήν τήν βιβλιογραφίαν καί τά ὁποῖα εἶναι σχετικά μέ τήν Προϊστορίαν.

Ἀλλά χειροτέραν τακτικήν ἠκολούθησαν καί ἀκολουθοῦν καί ὡρισμένοι σύγχρονοι Ἕλληνες δῆθεν συγγραφεῖς, ὀπαδοί τοῦ Ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ καί τῶν θεωριῶν τοῦ Μάρξ, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ξεπερασθεῖ σήμερον (1984) εἰς ὅλας τάς ἐλευθέρας χώρας τῆς Εὐρώπης καί τήν Ἀμερικήν, ὅπου ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκφράσεως καί τῆς δράσεως τῶν ἀτόμων, τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἀδέσμευτός, καί ἡ ἄνοδος τῆς νέας δεξιᾶς εἶναι ἐσχάτως ἐμφανής καί ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ καί εἰς τήν Μέκκαν τοῦ Κομμουνισμοῦ, τήν Ρωσίαν, (βλέπε καί βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης»), οἱ ὁποῖοι αὐθαιρέτως, χωρίς καμμίαν βιβλιογραφίαν καί μέ πλήρη περιφρόνησιν πρός τά ἀρχαῖα κείμενα, τάς ἀρχαιολογικάς διαπιστώσεις καί ἀνακαλύψεις, διότι τάς ἀγνοοῦν οἱ ἀμαθέστατοι, ἐξακολουθοῦν νά τραυλίζουν τάς κονιορτοποιηθείσας πρό πολλοῦ παλαιάς θεωρίας περί Ἰνδοευρωπαίων, ποῦ, ἦλθον καί κατέκτησαν τήν Ἑλλάδα καί ἄλλα ἀσύστατα ψευδολογήματα καί μυθεύματα ἀσύστολα καί ἀστήρικτα περί Μακεδόνων πού δέν εἶναι Ἑλληνική φυλή, ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο Σλαῦος καί ἄλλες ἀθλιότητες συναγωνιζόμενοι εἰς τοῦτο, ἤ ἐπηρεαζόμενοι ἀπό τάς ἀνθελληνικάς δημοσιεύσεις τοῦ περιβοήτου ἱδρύματος Δραγάν, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται ἐσχάτως καί

εἰς τήν Εὐρώπην (Γαλλίαν), τάς Η.Π.Α., τόν Καναδᾶν καί τήν Αὐστραλίαν, εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καί βιβλία, χωρίς καμμίαν συστηματικήν καί ἔντονον ἀντίδρασιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἤ τῶν ἁρμοδίων πνευματικῶν ἡγετῶν, (βλέπε καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία») ὅπου ἐκμηδενίζονται κατά τρόπον συντριπτικόν, μέ στοιχεῖα ἀδιάσειστα, τά παραμύθια τῶν ἀδιόρθωτων ἤ ἀμαθεστάτων αὐτῶν Ἑλλήνων, δῆθεν συγγραφέων).

Πέραν ὁμως τῶν ἀναφερομένων ὑπό τῶν ἀνωτέρω ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, φαίνεται ὅτι, οἱ Προϊστορικοί Ἕλληνες εἶχον κατευθυνθῆ καί πρό τοῦ Κολόμβου φυσικά εἰς τήν βόρειον καί Νότιον Ἀμερικήν. Καί περί αὐτῶν βλέπε καί τευχίδιον Γερασίμου Κολαΐτου πλοιάρχου «Ὀδυσσέως Περίπλους» (ἐκδοθέν εἰς Ἰθάκην καί εἰς τήν Ἀγγλικήν τόν Ἰούνιον τοῦ 1958) καί εἰς τό βιβλίον τῆς Ἐνριέττας Μέρτζ «The Wine Dark Sea» (ἔκδοσις Σικάγου 1965). Τό βιβλίον εὑρίσκεται καί εἰς τήν Ἐθνικήν βιβλιοθήκην καί τήν βιβλιοθήκην τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν, ἐάν δέν ἔχει ἐξαφανισθεῖ! Ὑπό τῆς Μέρτζ ἀναφέρεται ἡ περιπλάνησις τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τήν Βόρειον Ἀμερικήν, καί (περί τῶν κινήσεων τοῦ ὁποίου παραθέτομεν καί εἰδικούς χάρτας, δημοσιευθέντας διά πρώτην φοράν, εἰς τόν Α΄ Τόμον, σελίδες 48-49, τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας του «ΗΛΙΟΥ», κατόπιν εὐγενοῦς ἐκχωρήσεως αὐτῶν ὑπό τῆς συγγραφέως). Ἡ ἰδία δέ ὑποστηρίζει καί ἀποδεικνύει βάσει τῶν ἀστρονομικῶν πληροφοριῶν, πού περιέχονται εἰς τά «Ἀργοναυτικά» Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ὅτι καί οἱ Ἀργοναῦται πρό τοῦ Ὀδυσσέως μετέβησαν εἰς τήν Νότιον Ἀμερικήν φθάσαντες καί εἰσχωρήσαντες εἰς τήν ξηράν μεταξύ των συνόρων Βραζιλίας καί Οὐρουγουάης, ὅπου εὑρέθησαν καί πινακίδες μέ ἑλληνικά γράμματα, τρεῖς ἐκ τῶν ὁποίων καί δημοσιεύονται, κατά παραχώρησιν τῆς ἰδίας συγγραφέως εἰς τόν Α΄ Τόμον σελίδες 48-49 τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας του «ΗΛΙΟΥ» καί εἰς τό παρόν βιβλίον.

Ἡ Μέρτζ ἀναφέρει μάλιστα καί ἀρκετάς πόλεις τῆς Βραζιλίας, πού καί σήμερον ἔχουν ἀρχαῖα Ἑλληνικά ὀνόματα καί περιπτώσεις ἀνευρέσεως εἰς τάς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἀρχαίων κτισμάτων, πού ἐπρόδιδον παναρχαίαν Ἑλληνικήν προέλευσιν καί ἐπίδρασιν καί τά ὁποῖα κατέστρεψαν αἱ Κυβερνητικαί Ὑπηρεσίαι, (σχετικῶς βλέπε τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» καί εἰς τό βιβλίον «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» τῆς Ενρ. Μέρτζ ἔκδοσις Σικάγου 1974) ὅπου λεπτομερέστερον ἐκτίθενται ὅλα τά ἀνωτέρω), ἐνῶ ὁ Τσάρλς Μπέρλιτζ εἰς τό βιβλίον του «Μυστήρια ἀπό Κόσμους ξεχασμένους» (σελίς 282) - τό βιβλίον ἐγγράφη μέ τήν συνεργασίαν 20 ξένων γνωστῶν ἐπιστημόνων - παραθέτει λέξεις Ἑλληνικάς, αὐτουσίας πού περιέχονται εἰς τήν γλῶσσαν τῶν Χαβανέζων. Ἀπό πολλάς δέ φωτογραφίας καί πληροφορίας πού δημοσιεύει εἰς τό βιβλίον του, μεταξύ τῶν σελίδων 64-65, 160-161 καί 240-241, (σύνολον 32 φωτογραφιῶν) ὁ πειρασμός παρακινεῖ τόν μελετητήν νά ὑποθέση, ὅτι καί οἱ ἀγνώστου προελεύσεως ἀρχαῖοι Ἀμερικανικοί πολιτισμοί τῶν Ἀτζέκων, τῶν Ἴνκας καί τῶν Μάγυας, προῆλθον καί ἐδημιουργήθησαν ἀπό Μεσογειακάς κυρίως ἐπιδράσεις, ὅπως βεβαιώνουν καί ὁ Μπέρλιτζ καί ἡ Μέρτζ. Καί ἐπειδή κανένας ἄλλος ἀρχαῖος Λαός, πλήν τῶν Ἀρχαοελλήνων, τῶν Κυκλαδιτῶν, τῶν Μινωϊκῶν καί τῶν Μυκηναίων, καί τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἱστορικῆς περιόδου, δέν εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τήν ναυσιπλοΐαν, κατά τήν Προϊστορικήν αὐτήν περίοδον, οὐδόλως ἀποκλείεται, μετά τούς Ἀργοναύτας καί τόν Ὀδυσσέα ἤ καί πρό αὐτῶν καί ἄλλοι τολμηροί Ἕλληνες θαλασσοπόροι, ἄγνωστοι εἰς ἡμᾶς, παρασυρόμενοι ἀπό «τό Γκόλφ-Στρήμ» νά ἔφθασαν εἰς τήν Ἀμερικήν, προσελκυόμενοι καί ἀπό πληροφορίας παλαιοτέρων, διά τόν ἄφθονον χρυσόν «*Τό χρυσόμαλον δέρας*» - *τό ὁποῖον καί ἡ Μέρτζ τοποθετεῖ* εἰς τήν Νότιον Ἀμερικήν - καί τάς πολυτίμους πέτρας πού ὑπῆρχον καί ὑπάρχουν καί σήμερον (1984) ἐκεῖ, ὅπως ἦτο καί ἡ πραγματικότης καί ὅπως ἀπεδείχθη καί ἀπό τήν λεηλασίαν καί τήν πλουσίαν λείαν πού ἀπεκόμισαν, οἱ πρῶτοι Ἱσπανοί ἐπιδρομεῖς κατά τήν νεωτέραν ἐποχήν.

Ἀλλά διά πληρεστέραν ἐνημέρωσιν ἐπί τῶν ἀνωτέρω ἐκτός τῶν ὅσων παραθέτω εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», βλέπε καί τό βιβλίον τοῦ Henri Stierlin, «L' ART AZTEGUE» ἔκδοσις 1982, Office du Livre. S.A. Fribourg Suisse) σελίδες 30, 74-76, φωτογραφίας μέ σχήματα πυραμίδων, σελίς 72 κτίσμα, ὅπως ἡ εἴσοδος τοῦ Τάφου τοῦ Ἀτρέως εἰς τάς Μυκῆνας, σελίδες 111 καί 112, κοσμήματα, ὅπως Ἑλληνι-

κά 'Αρχαϊκά, κολιέ μέ μικρά κρεμαστά βελανίδια καί ἄλλα σχήματα κ.τ.λ. πού εἶναι ἄγνωστα καί ὡς σχήματα, καί ὡς προέλευσις ἤ δημιουργήματα καλλιτεχνικά ἄλλων ἐποχῶν παλαιῶν καί Λαῶν. 'Επίσης βλέπε τό βιβλίον τοῦ Simone Waisbard L' ART INCAS ἔκδοσις 1980, 'Ατλαντίς Verlag. S.A. Zurich καί ἔκδοσις 1980 Παρισίων (Edition Arthaud Paris) σελίδες 65, 73, 76 καί εἰς ἄλλας εἰκόνας τοῦ βιβλίου, πού ἐμφανίζει τοιχοδομίαν, ὅπως τῶν ἀρχαίων 'Ελληνικῶν κτισμάτων καί σχήματα πυραμίδων, ὁμοίως καί σελίς 125 χῶρος θεάτρου μέ κερκίδες, πού σοῦ θυμίζουν θέατρον ἀρχαῖον 'Ελληνικόν. 'Επίσης βλέπε καί τό νεώτερον βιβλίον τοῦ Henri Stierlin L' ART INCAS Office du Livre S.A. Fribourg, ἔκδοσις 1983 (Suisse), ὅπου εἰς τάς σελίδας 173, 174 καί 257 παρατίθενται φωτογραφίες πού ἐμφανίζουν κτίσματα ἀρχαίου 'Ελληνικοῦ (Μυκηναϊκοῦ) ρυθμοῦ, εἰς τάς σελίδας 166-167, κτίσματα συνεχομένων οἰκιῶν συνοικισμοῦ, ὅπως τοῦ Σέσκλου καί Διμηνίου καί εἰς τήν εἰκόνα 163 παρατίθεται κάτι τό ἀπίστευτον πράγματι, ἀλλά ἀληθέστατον. Φωτογραφία ποτηριοῦ μέ διακοσμήσεις 'Ελληνικοῦ Μαιάνδρου (Γκρέκα) διά νά ἐπιβεβαιώση τήν ἄποψιν τῆς Μέρτζ καί τοῦ Μπέρλιτζ, ὅτι ἀρχαιοέλληνες εἶχον φθάσει εἰς τήν Κεντρικήν 'Αμερικήν καί εἶχον εἰσδύσει εἰς τό ἐσωτερικόν τῶν περιοχῶν, ὅπου ἀνεπτύχθησαν κατόπιν καί ἀνεδείχθησαν ἐκεῖ, οἱ 'Αζτέκοι, οἱ Μάγυας καί οἱ "Ινκας. 'Επίσης βλέπε

Καί τό βιβλίον τοῦ Henri Stierlin L'ART MAYA ἔκδοσις 1981 Office du Livre S.A. Fribourg, Suisse, φωτογραφίες 145, 149, 159, 166, 179, 187 μέ σχήματα ἀπό διάφορα κτίσματα ἐπιδράσεως Αἰγαιακῆς καί μέ Πυραμίδας, πού δέν ὁμοιάζουν καθόλου μέ τάς Αἰγυπτιακάς, θυμίζουν ὅμως τήν λατρευτικήν συνήθειαν τοῦ Μίνωος πού ἀνήρχετο εἰς τό ὄρος διά νά συνομιλεῖ μέ τόν θεόν, συνήθεια ἡ ὁποία μετεφέρθη ἀργότερον ὑπό τῶν Κρητῶν προφανῶς καί εἰς τήν Αἴγυπτον, ὅπου ἀνηγέρθησαν καί ἐκεῖ Πυραμίδες καί εἰς τήν Σουμερίαν, ὅπου ἀφθονοῦν αἱ λατρευτικοί λόφοι - τά Ζιγκουράτ - ἀπό ὅπου ἐπίσης, δηλαδή ἐκ τῶν Κρητῶν καί ἡ ἐπίδρασις ἐπί τοῦ Μωϋσέως πού κατέφυγεν εἰς τό ὄρος, διά νά λάβη τάς 10 ἐντολάς ἀπό τόν 'Ιαχβέ καί ἡ ὁποία λατρευτική συνήθεια δέν ἀποκλείεται νά εἶχε μεταφεθῆ ἀπό παναρχαίους Κρῆτας θαλασσοπόρους καί εἰς τήν Κεντρικήν 'Αμερικήν, διότι πυραμίδες ἄσχετες ὡς μορφή ἀπό τάς Αἰγυπτιακάς, δέν ἀναφέρονται πουθενά ἀλλοῦ ὡς ὑπάρχουσαι κατά τάς προϊστορικάς αὐτάς περιόδους. 'Επίσης καί εἰς τήν κοιλάδα τοῦ Μισισσιπῆ, ἀφθονοῦν οἱ ἀγνώστου προελεύσεως μυστηριώδεις λόφοι, ἐνῶ ἀπό τάς ἐρεύνας τῆς 'Ενρ. Μέρτζ ἐπί τῶν «'Αργοναυτικῶν» 'Απολλωνίου τοῦ Ροδίου καί τῆς «'Οδυσσείας» τοῦ 'Ομήρου ἀπεδείχθη (βλέπε καί βιβλίον μου «'Η 'Αληθινή Προϊστορία») ὅτι τόσον οἱ 'Αργοναῦται ὅσον καί ὁ 'Οδυσσεύς εἶχον φθάσει καί εἰς τήν 'Αμερικήν, ἴσως δέ πρό αὐτῶν καί ἄλλοι Προϊστορικοί "Ελληνες θαλασσοπόροι.

Τό περιεργότερον ὁμως μέ τούς "Ινκας, 'Ατζέκους καί Μάγυας εἶναι, ὅτι πολλά ἀπό τά διασωθέντα κτίσματα αὐτῶν τῶν Λαῶν καί κυρίως τῶν "Ινκας, σοῦ θυμίζουν (βλέπε φωτογραφίας ἐντός τῶν ἀνωτέρω βιβλίων) καί μάλιστα χωρίς μεγάλην προσπάθειαν τῆς φαντασίας σου καί ρυθμούς Βυζαντινούς τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνος μ.Χ., ὅπως ὁ ρυθμός τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ 'Αγίου Γεωργίου, Ροτόντα, (4 αἰών μ.Χ.) τῆς 'Αγίας Σοφίας (5ος αἰών) καί τῆς Θεοτόκου τῆς 'Αχειροποιήτου τῆς Θεσσαλονίκης (5 αἰών μ.Χ.) χρονική περίοδος κατά τήν ὁποίαν προσδιορίζεται ὑπό τῶν ἐρευνητῶν καί ἡ πρώτη ἐμφανής ἐξέλιξις καί ἡ τεχνική ἀνάπτυξις τῶν πολιτισμῶν τῶν Λαῶν αὐτῶν τῆς Κεντρικῆς 'Αμερικῆς. 'Εάν εἰς τά ἀνωτέρω προστεθῆ ὅτι εἰς τήν γλῶσσαν Κετσοῦα ἤ Κουϊτσούας τῶν "Ινκας ὑπάρχουν ἀρκετές λέξεις 'Ελληνικές, ὅπως καί εἰς τάς γλώσσας τῶν 'Αζτέκων, τῶν Μάγυας καί τῶν Πολυνησίων τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ πιθανότης ὅτι οἱ Λαοί αὐτοί τῆς 'Αμερικῆς, νά ὑπέστησαν ἐπιδράσεις ἀρχαιοελλήνων, πού ἐφθασαν εἰς τάς περιοχάς αὐτάς μέ τήν βοήθειαν, ἤ παρασυρθέντες ἀπό τό Γκόλφ Στρήμ, προσεγγίζει ἐκπληκτικάς πράγματι διαπιστώσεις, διά τήν δρᾶσιν τῶν 'Αρχαιοελλήνων καί τήν ἀπροσδιόριστον φυσικά Προϊστορικήν περίοδον, κατά τήν ὁποίαν ἐφθασαν οὗτοι εἰς τήν 'Αμερικανικήν "Ηπειρον. Καί πιθανῶς νά ἐξηγηθεῖ καί τό μυστήριο τῶν ἀγαλμάτων τῆς νήσου τοῦ Πάσχα, εἰς τόν Νότιον Εἰρηνικόν, ἀφοῦ εἶναι δυνατόν ἀρχαιοέλληνες νά διῆλθον ἐκεῖθεν, ἐφ' ὅσον εἰς τήν Πολυνησίαν οἱ κάτοικοι ἐνθυμοῦνται ὡς λευκούς τούς προγόνους των καί εἰς τήν γλώσσαν τῶν κατοίκων τῆς Χαβάης, ὑπάρχουν αὐτούσιαι λέξεις 'Ελληνικαί (ἀετός, Νοῦς, Μανθάνω, Λαός,

Μελωδία, φθάνω καί ἄλλες) βλέπε καί «Μυστήρια ἀπό ξεχασμένους κόσμους», τοῦ Σ. Μπέρλιτζ σελίς 282 καί ἀπό σελίδες 12-25 καί ἀπό 32 ἕως 53 καί 115 καί ἐφεξῆς), καί Σ.Β. Σεράμ «Θεοί, Τάφοι καί Σοφοί» ἀπό σελίδες 388 περί Ἀζτέκων, Τολτέκων καί μέχρι 406 περί νέων, μελλοντικῶν ἐρευνῶν τῶν ἐπιστημόνων, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ἡ Ἱστορική καί γενικά ἡ Ἀρχαιολογική ἔρευνα εἰς τό θέμα τῆς Προϊστορίας ἐμφανῶς καρκινοβατεῖ καί συνεπῶς δέν γνωρίζομεν ποίας ἐκπλήξεις μᾶς ἐπιφυλάσσει καί ἀπό τῆς πλευρᾶς αὐτῆς τό μέλλον. (βλέπε κυρίως καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» ἐπί τοῦ ἀνωτέρω θέματος, ὅπου μέ ἀδιάσειστα στοιχεῖα καί μέ τήν βοήθειαν τῶν Ἀστρονομικῶν διαπιστώσεων τοῦ Κ. Χασάπη καί τῆς Ἐνρ. Μέρτζ, ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΝΕΤΑΙ ΠΛΗΡΩΣ, ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ. Χρειάζεται νά προστεθῆ διά τήν ἀξιοπιστίαν τοῦ Μπέρλιτζ, ἐπί τῶν θεμάτων αὐτῶν, ὅτι εἰς τάς πρώτας σελίδας τοῦ ἔργου του «Μυστήρια ἀπό ξεχασμένους Κόσμους», ὁ Μπέρλιτζ γράφει καί τά ἑξῆς: «Ὁ συγγραφεύς ἐπιθυμεῖ - δηλαδή ὁ Μπέρλιτζ - νά εὐχαριστήση γιά τήν συνεργασία του τόν Τζ. Μάνσον Βαλεντάϊν, Δόκτορα τῆς Φιλοσοφίας, Ἐπίτιμον Ἐπιθεωρητή τοῦ «Μουσείου τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Μαϊάμι» καί Μέλος τῆς Ὁμάδας Ἐρευνῶν τοῦ «Μουσείου Μπίσοπ» τῆς Χονολουλοῦ. Ὁ Δρ. Βαλεντάιν προσφέρει σ' αὐτό τό βιβλίο τήν μακρόχρονη πεῖρα του, τίς θεωρίες του καί τά *εὑρήματά του σχετικά μέ τήν προϊστορική ἀρχαιολογία, πού πραγματοποίησε σέ* ἀποστολές στήν Κεντρική καί Νότιο Ἀμερική, στά νησιά Φίτζι, στή Χαβάη, στή Νέα Ζηλανδία, στήν Ἰρλανδία, στή Λαπωνία, στή Βόρειο Ἀφρική, στίς Κανάριες, στίς Δυτικές Ἰνδίες καί στίς Μπαχάμες, ὅπου συνέχισε τίς ἐρευνές του γιά τούς πολιτισμούς πού χάθηκαν στίς ζοῦγκλες, στά βουνά, στίς σπηλιές καί κάτω ἀπό τήν θάλασσα. Οἱ περισσότερες φωτογραφίες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου πάρθηκαν σ' αὐτές τίς ἀποστολές καί πολλές δημοσιεύονται ἐδῶ γιά πρώτη φορά». Ἐπίσης καί ἡ Μέρτζ εἰς τό βιβλίον της «Ἀτλαντίς», ὅπου παραθέτει καί ἕνα Κρητικόν πίθον μέ διπλοῦς πελέκεις, πού ἀνευρέθη εἰς τήν περιοχήν Ἄνδρος - Μπιμίνι, εἰς τάς Μπαχάμας, ἀναφέρεται εἰς τάς ἐργασίας τοῦ Βάλενστάιν (βλέπε καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Καί ἐπιπροσθέτως προσάγω, διά τό γεγονός, τό φαινόμενον, ὅτι ἡ Προϊστορία καρκινοβατεῖ, ἤ στραγγαλίζεται εἰς τάς χείρας ὑπουλων καί καταχθονίων διωκτῶν της, καί τήν διαμαρτυρίαν τοῦ ἀναφερομένου ἀνωτέρω συγγραφέως καί ἐρευνητοῦ τῆς Προϊστορίας, Σ.Β. Σεράμ, ὁ ὁποῖος εἰς τό βιβλίον του «Θεοί, Τάφοι, καί Σοφοί», δέν διστάζει νά ἐπικρίνει χωρίς καμμίαν ἐπιφύλαξιν καί τούς Ἀμερικανούς καί τούς Εὐρωπαίους ἀρχαιολόγους καί ἄλλους εἰδικούς ἐπιστήμονας, διότι, ἐνῶ, ἠρεύνησαν καί ἐρευνοῦν τάς Χώρας τῆς Μεσοποταμίας καί τήν Αἴγυπτον, ἀποφεύγουν νά ἀσχοληθοῦν καί δέν ἐρευνοῦν ἐπισταμένως τάς Χώρας τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς πού ἔζησαν καί ἀνεπτύχθησαν οἱ Ἴνκας, οἱ Ἀζτέκοι, οἱ Τολτέκοι καί οἱ Μάγυας, καί ὅπου εἶχον δημιουργήσει ἀξιόλογους παλαιούς πολιτισμούς. Φαινόμενον τό ὁποῖον ἰσχύει ὡς γνωστόν καί διά τήν Ἑλλάδα, διά τόν Ἑλληνικόν χῶρον, ὁ ὁποῖος εἶναι φανερόν καί πασίγνωστον, ὅτι δέν ἔχει ἐρευνηθεῖ ἐπαρκῶς, ἐνῶ ἀπό πολύ παλαιότερα, ὅλοι περίπου οἱ ξένοι ἐρευνηταί καί συγγραφεῖς εἶχον ἀποφανθεῖ κατηγορηματικῶς, ὅτι οἱ Ἕλληνες δέν ἦσαν αὐτόχθονες, γηγενεῖς εἰς τήν Ἑλλάδα, ὅτι ἦλθον καί ἐγκατεστάθησαν εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀπό ἄλλας χώρας, ὅτι τό ἀρχαῖον Ἑλληνικόν πνεῦμα πού ἀνεπτύχθη καί ἔλαμψεν εἰς τόν τόπον αὐτόν, εἶναι δάνειον, τό ἐπῆραν οἱ Ἕλληνες ἀπό τούς καθυστερημένους, ὅπως ἀποδεικνύεται Λαούς τῆς Ἀνατολῆς καί τήν Αἴγυπτον, καί τά ἄλλα γνωστά μυθεύματα, πού κονιορτοποιοῦνται πλέον ἀπό τά Ὀρφικά καί τάς τελευταίας Ἀρχαιολογικάς ἀνασκαφάς εἰς τήν Ἑλλάδα.

Ὁπωσδήποτε ἡ ἀπάντησις ἐπί ὅλων αὐτῶν εὑρίσκεται νομίζω εἰς τάς καταγγελίας καί τάς ἀποκαλύψεις τῆς Ἐνρ. Μέρτζ διά τήν Ἑλληνικήν καί τήν Παγκόσμιον Προϊστορίαν, πού περιέχονται εἰς τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία», ὅπου ἐκτίθεται ἐπίσης, ὅτι «αἱ ἁρμόδιαι Ἀμερικανικαί ὑπηρεσίαι κατευθυνόμεναι, ἤ ἐπηρεαζόμεναι ἀπό γνωστούς πολεμίους τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού εἶναι καί σήμερον γνωστοί, τούς Ἑβραίους Σιωνιστάς, συστηματικῶς ἀφανίζουν τάς ἀποδείξεις πού ὑπῆρχον, διά τήν διείσδυσιν Ἀρχαιοελλήνων (Ἀργοναυτῶν, Ὀδυσσέως καί ἄλλων ἀκολούθως) εἰς τήν Ἀμερικήν, κατά τήν προϊστορικήν περίοδον, ἐπιδιώκοντες νά καταστή-

σουν ἀδιάβλητον τήν ἄποψιν πού ὑποστηρίζουν καί προβάλλουν, ὅτι πρῶτος ὁ Κολόμβος μετέβη καί ἀνεκάλυψεν τήν Ἀμερικήν, μέ προφανῆ, ἤ μᾶλλον ἐμφανεστάτην ἐπιδίωξιν, τῆς πλήρους ἐξαφανίσεως παντός ὑπάρχοντος στοιχείου, πού θά ἀποδείκνυεν τάς διεισδύσεις, τήν δραστηριότητα καί τάς ἐπιδράσεις, ἀλλά καί τήν ὑπεροχήν καί τήν ἐκπολιτιστικήν προσπάθειαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς παντοῦ ὅπου ἐνεφανίσθη καί ἔδρασεν, ἀπό τήν ἀπωτάτην Ἀρχαιότητα.

Καί τά ἀνωτέρω ἔχουν καταγγελθεῖ ἀπό τήν Μέρτζ καί εἰς διεθνῆ συνέδρια, ὅπως καί ὁ πόλεμος πού διεξάγεται ἀπό τούς ἐχθρούς τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς ὁλόκληρον τήν Ἀμερικήν καί τήν Εὐρώπην, κατά τοῦ συνδέσμου τῶν «Ἀμερικανιστῶν», οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν, ὅτι πρῶτοι οἱ Ἀρχαιοέλληνες ἔφθασαν εἰς τήν Ἀμερικήν. Καί ὅλα αὐτά συνέβαινον καί συμβαίνουν, ἐνῶ οἱ ἡμέτεροι ἁρμόδιοι ἐκάθευδον ἤ καθεύδουν, κοιμοῦνται, ἀφοῦ δέν ἀντιδροῦν. (βλέπε εἰς τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» καί τάς ἐν Ἑλλάδι περιπετείας τῆς Μέρτζ, τοῦ Σχλῖμαν παλαιότερα καί ἄλλων).

Καί ὅταν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τήν Βραζιλίαν ὑπάρχουν πόλεις μέ ἀρχαῖα Ἑλληνικά ὀνόματα καί ἄπειρες ἐπιγραφές εἰς τήν Ἑλληνικήν γλῶσσαν, καί ὅτι τόσον οἱ Ἀργοναῦται ὅσον καί ὁ Ὀδυσσεύς εἶχον μεταβεῖ εἰς τήν Βόρειον καί Νότιον Ἀμερικήν, κατά τάς διαπιστώσεις καί τάς ἀποκαλύψεις τῆς Μέρτζ, ὅταν κτίσματα διάφορα εἰς τάς περιοχάς τῶν Ἀζτέκων, τῶν Μάγυας καί τῶν Ἴνκας τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς, ὁμοιάζουν μέ ἀρχαῖα Ἑλληνικά, κυρίως Μυκηναϊκά καί κοσμήματα καί κεραμεικά εἶναι φανερᾶς ἐπιδράσεως ἤ ὁμοιάζουν μέ ἀρχαῖα Ἑλληνικά καί Κρητικά καί ὅταν αὐτούσιαι Ἑλληνικαί λέξεις ὑπάρχουν εἰς τήν γλῶσσαν τῶν Χαβανέζων, ὅπως ἀ ἐφέρθη ἀνωτέρω, δηλαδή ἐκεῖθεν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅταν εἰς τάς Μπαχάμας ἔχουν ἀνασυρθεῖ πίθοι Κρητικοί μέ διπλούς πελέκεις καί εἰς τό Ρίο-ντέ-Λα-Πλᾶτα ἀμφορεῖς Ἑλληνι οί καί εἰς τά εὑρήματα τῶν Ἴνκας ὑπάρχουν ἀντικείμενα μέ διακοσμήσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Μαιάνδρου καί τέλος ὅταν ὁ Χασάπης μέ τήν ἑρμηνείαν τῶν Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως, καθορίζει τήν Προϊστορικήν ὕπαρξιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τήν καταγωγήν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ὅπως ἀποδεικνύεται εἰς τάς σελίδας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ποίας ἄλλας ἀδιασείστους ἀραγε ἀποδείξεις χρειάζονται οἱ ἀμέριμνοι τουλάχιστον – διά νά μήν χρησιμοποιήσω τό ἐπίθετον καί τόν χαρακτηρισμόν πού χρειάζεται εἰς τήν θλιβεράν αὐτήν περίπτωσιν – πολιτικοί καί πνευματικοί ἡγέται τοῦ τόπου αὐτοῦ – Ἀκαδημία, Πανεπιστήμια, Πολυτεχνεῖον – διά νά δραστηριοποιηθοῦν καί νά διακηρύξουν εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ὅπου ἔχει διασυρθεῖ καί δυσφημισθεῖ αὐτή ἡ Ἀθάνατος, ἡ θαυμασία φυλή, τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ὅτι, εἶναι ἐκεῖνο πού ἐξημέρωσε τούς ἀνθρώπους καί τούς ἀνέσυρε ἀπό τήν ἀμάθειαν καί τούς ἐξεπολίτισεν, χωρίς οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν; Ποίας ἄλλας συντριπτικάς καί ἀδιάψευστους ἀποδείξεις χρειάζονται;

Ἐάν οἱ Ἑβραῖοι Σιωνισταί, οἱ ἀφανεῖς καί φανεροί ἐχθροί καί διῶκται τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Πολιτισμοῦ, ἀπό τήν παναρχαίαν ἐποχήν, ὅπως ἀποδεικνύεται εἰς τό ἀνά χεῖρας βιβλίον μου «ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ» καί εἰς τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία», διέθετον παρόμοια στοιχεῖα, θά εἶχον συνεγείρει τήν ἀνθρωπότητα διά νά δικαιολογήσουν τούς ἰσχυρισμούς των, ὅτι εἶναι «ἡ ἐκλεκτή φυλή τοῦ Θεοῦ!». Ἀντιθέτως οἱ σημερινοί ἡγέται αὐτῆς τῆς αἰωνίας καί ἀθάνατης Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ ὁποία ἐξεπολίτισεν ἀποδεδειγμένως πλέον τήν ἀνθρωπότητα ὄχι μόνον ἀδρανοῦν καί ἀδιαφοροῦν διά τήν προβολήν αὐτῶν τῶν ἐπιτευγμάτων της, ἀλλά καί ὑπονομεύουν καί διαλύουν τήν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν μας. Κακοποιοῦν δέ καί διαφθείρουν μέ ἐξοργιστικούς βαρβαρισμούς τήν γλυκυτάτην, τήν θεῖαν γλῶσσαν μας ἀπό τήν ὁποίαν ἔχουν δανεισθῆ καί τά 25% περίπου τοῦ λεξιλογίου των, αἱ γλῶσσαι ΟΛΩΝ τῶν δῆθεν προηγμένων Ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς μας, χωρίς ὅμως καί οὐδεμία ἐξ' αὐτῶν νά εἶναι πληρεστέρα, περισσότερον εὐέλικτος, εὔφωνος, εὔηχος μουσικώτερη καί πλουσιώτερη εἰς ἐκφράσεις ἀπό τήν ἰδικήν μας, ἐνῶ ταυτοχρόνως προσπαθοῦν νά διαστρέψουν καί νά παραποιήσουν καί τήν ἀσύγκριτον Ἱστορίαν μας, μέ τάς βλακείας καί τάς Ἱστορικάς ἀνακρίβειας καί διαστροφάς πού διδάσκουν ἀκόμη καί σήμερον (1984) εἰς τά Σχολεῖα μας οἱ ἄφρονες, οἱ ἀστοιχείωτοι, οἱ ἡμιμαθεῖς!...

Ἐντροπή!!!... Ἐντροπή!!... τίποτε ἄλλο!...

Ι.Δ.Π.

Κατωτέρω παραθέτομεν τόν «Πρόλογον» καί ὁλόκληρον τό κείμενον ἀκολούθως τῆς ἐξαφανισθείσης εἰς τά σκονισμένα χρονοντούλαπα τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν ἀπό τό 1965 διατριβῆς τοῦ Κ. Χασάπη ἐπί τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» καί τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Ἐκτός τῆς "Ἀλμαγέστης" τοῦ Πτολεμαίου, ἀπό τά γραπτά τῶν μεγάλων Ἑλλήνων ἀστρονόμων πολύ ολίγα ἐφθασαν μέχρις ἡμῶν ὑπό ἀδιάφθορον μορφήν. Τά ὑπάρχοντα κείμενα προέρχονται ἐξ ἀντιγραφῆς ἀρχαιοτέρων, τά ὁποῖα, ὁμοίως, εἶχον ἀντιγραφῆ παλαιότερον ἐκ τῶν πρωτοτύπων. Μετά τήν πτῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, κατά τούς χρόνους τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, **οἱ ἀντιγραφεῖς ἦσαν μικροῦ διανοητικοῦ ἀναστήματος, κάποτε δέ μάλιστα παρουσιάζονται ὄχι εὐφυεῖς. Οὕτως ὑπεισῆλθον μεγάλαι ἀλλοιώσεις εἰς τάς ἀρχαίας ἰδέας. Θεωρίαι μή δημοφιλεῖς, ὅπως ἡ ἡλιοκεντρική τοῦ Ἀριστάρχου (καί ἡ ὁποία εἶχε καταπολεμηθῆ, ὡς γνωστόν, ἀπό τούς φανατικούς θεολόγους τῆς Ἀναγεννήσεως), ἐσώθησαν χάρις εἰς κάποια τυχαῖα σχόλια εὑρισκόμενα εἰς κείμενα συγγραφέων, ἀσχέτων πρός τήν Ἀστρονομίαν.** Διά τοῦτο, ὅσαι ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἰδεῶν ἔχουν τό μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον διά τόν σύγχρονον νοῦν, εἶναι ἐκεῖναι ἀκριβῶς, διά τάς ὁποίας ἔχομεν καί τάς ὀλιγωτέρας πληροφορίας».

Ταῦτα ἀναφέρει, ἐπί λέξει, εἰς τήν Ἀστρονομίαν του ὁ **Hoyle** (24, 79)[1] καί ἔχονται βεβαίως ἀληθείας. Δέν ἀποτελοῦν ὅμως καί τούς μόνους λόγους, διά τούς ὁποίους παρέμεινεν ἄγνωστον καί μάλιστα ἐν πολλοῖς, τό περιεχόμενον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἀστρονομίας. Θά προσθέσωμεν ἀκόμη δυο ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων:

---

1. **Ἐκ τῶν ἐντός παρενθέσεως παραπεμπτικῶν ἀριθμῶν εἰς τό κείμενον τοῦ Κ. Χασάπη ὁ μέν πρῶτος δίδει τόν αὔξοντα ἀριθμόν τοῦ ἀναφερομένου ἔργου εἰς τήν βιβλιογραφίαν τοῦ Κ. Χασάπη Ἑλληνικοῦ ἤ ξένου, βιβλιογραφία πού εὑρίσκεται εἰς τό τέλος τῆς παρούσης μελέτης τοῦ Κων. Χασάπη, ὁ δέ δεύτερος δηλώνει τήν σχετικήν σελίδα τοῦ ἀναφερομένου ἔργου.**

Ἐπίσης τά ἐντός παρενθέσεως καί χωρίς ἀριθμούς πρόσθετα κείμενα, συμπληρώσεις, ἤ σημειώσεις καί παραπομπαί ἐντός τῶν κειμένων τοῦ Κ. Χασάπη, ἤ παραπομπαί μέ μαῦρα ἤ λευκά γράμματα μέ τό σημεῖον★ καί ἀριθμόν, δέν εἶναι τοῦ Κ. Χασάπη ἀλλά τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Ὀρφικῶν», διευθυντοῦ τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ, ὅπως παραδείγματος χάριν δεικνύει ἡ πρώτη ὑποσημείωσις τῆς ἑπομένης σελίδος.★

Ὁ πρῶτος ἀναφέρεται εἰς τό ὅτι ἀπό τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως, ὅταν ἐλευθέρως ἤρχισε νά γίνεται μία πληρεστέρα ἔρευνα τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἔργων, τήν ὅλην πρωτοβουλίαν τῆς διερευνήσεώς των ταύτης ἀνέλαβον ὄχι Ἕλληνες, ἀλλ' ἐρευνηταί ἄλλων ἐθνικοτήτων, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἦσαν κυρίως φιλόλογοι.★[1]

Δυστυχῶς, διά λόγους τούς ὁποίους δέν δύναται νά σταθμίση κανείς εὐκόλως, οἱ ἐρευνηταί οὗτοι παρεῖδον (παρέβλεψαν) ὡρισμένας ἀληθείας, περιεχομένας εἰς τά Ἑλληνικά ἔργα, **πιθανῶς δέ τάς ἀντιπαρῆλθον, ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ «μή εἰδικοῦ», νά τάς ἀναγνωρίσουν (ἤ νά τάς ἀναγνώσουν καί νά τάς κατανοήσουν)★[2].**

Οὕτως, εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι αὐτήν ταύτην τήν ἡλιοκεντρικήν ἰδέαν τοῦ Ἀριστάρχου (ὅπως ἀποδεικνύεται ὅμως ἀπό τά κείμενα, ἡ ἰδέα ἦτο τῶν Ὀρφικῶν) δέν τήν ἀνεκάλυψαν οἱ φιλόλογοι· τήν εὗρε ὅμως καί τήν ἐχρησιμοποίησεν, ἐμφανίσας αὐτήν ὡς ἰδικήν του, ὅπως ἀπέδειξε τό 1930 ὁ Εὐγένιος Ἀντωνιάδης (45, 147-4), ἕνας Πολωνός ἀστρονόμος γνωρίζων τήν Ἑλληνικήν. Οὗτος ἦτο ὁ Κοπέρνικος, ὁ ὁποῖος καί ἀπεκλήθη ἀπό τότε ὡς θεμελιωτής τῆς νεωτέρας Ἀστρονομίας, λόγω τῶν δῆθεν νέων θεωριῶν του. Καί ἐνῶ τό ἔργον του De revolutionibus orbium coelestium ἀπεκαλύφθη πλέον ὡς μία συρραφή χωρίων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν κειμένων, δυστυχῶς καί μέχρι σήμερον (1965★[2]) εἰς τά ἐγχειρίδια Κοσμογραφίας τῶν σχολείων τῆς Ἑλλάδος, (ἀλλά καί διεθνῶς) γίνεται ἐξακολουθητικῶς λόγος περί «Κοπερνικείου» ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος, ἀλλά καί τοῦ Ἱστορικοῦ ψεύδους, ὅτι «οἱ Φοίνικες ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων». Καί εἶναι τοῦτο τόσον περισσότερον λυπηρόν, διότι ὄχι μόνον ὑπάρχουν, ἀλλά συνεχῶς καί προστίθενται εἰς τήν βιβλιογραφίαν τῆς ἱστορίας τῆς Ἀστρονομίας ἔργα ἀποδοκιμάζοντα τόν Κοπέρνικον. Καί ἡ ἀπόδειξις: «Πιθανῶς, λέγει ὁ Coudere (16, 79), διά νά ἀποδεχθοῦν οἱ σύγχρονοί του τήν ἐπαναστατικήν θεωρίαν του, ὁ Κοπέρνικος ἀνεζήτησεν εἰς τούς Ἕλληνας τάς ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἐπλησίαζον περισσότερον εἰς τήν ἰδικήν του. Ἐν τούτοις, προξενεῖ ἔκπληξιν, ὅτι ὁ Κοπέρνικος δέν ἀνέφερεν εἰς τό βιβλίον του τόν πραγματικόν πρόδρομόν του, **τόν Ἀρίσταρχον,** τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλοφυΐα ἦτο ἴση μέ τήν ἰδικήν του· πλήν ὅμως, εἰς τό χειρόγραφόν του ὑπάρχει περικοπή, διαγραφεῖσα, πού ἀναφέρει τήν κίνησιν τῆς γῆς κατ' Ἀρίσταρχον καί Φιλόλαον». **Ἡ περικοπή αὕτη, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τήν θλιβεράν ἀλήθειαν, εἶδε τό φῶς μόλις τό 1873, δηλαδή 333 ἔτη μετά τόν θάνατον τοῦ Κοπερνίκου, δέν τήν ἀπεκάλυψαν δέ, καί πάλιν, οἱ φιλόλογοι τῆς Δύσεως.**

Ὁ δεύτερος λόγος, διά τόν ὁποῖον παρέμειναν ἄγνωστοι αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνικαί ἰδέαι ἐπί τῆς Ἀστρονομίας, σχετίζεται πρός ἡμᾶς τούς ἰδίους τούς Ἕλληνας. Διότι, ὀλίγον χρόνον πρό τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπό τόν Τουρκικόν ζυγόν, οἱ περί τόν Ἀδαμ. Κοραῆν ἤρχισαν νά ἐκδίδουν καί νά σχολιάζουν τά ἀρχαῖα Ἑλληνικά ἔργα. **Ἕκτοτε, ἄν καί παρῆλθον 150 ἔτη, δυστυχῶς, δέν ἔχουν ἀκόμη ἐκδοθῆ εἰς τήν Ἑλλάδα ὅλα τά ἀρχαῖα Ἑλληνικά κείμενα. Χαρακτηριστικόν παράδειγμα ἀποτελοῦν τά «Ὀρφικά», χωρίς νά εἶναι καί τό μόνον. Οἱ ξένοι ἐξακολουθοῦν νά ἔχουν τό προβάδισμα εἰς τήν ἔκδοσιν καί τήν σχολίασιν τῶν κειμένων. Ἡμεῖς ἀρκούμεθα, ἐν πολλοῖς, νά δεχώμεθα ὅ,τι εἶπον οἱ ἄλλοι διά τούς προγόνους μας καί δέν διστάζομεν νά ἐπαναλαμβάνωμεν ὅ,τι λέγει ὁ τυχών ἀμαθής ἐκ τῶν ξένων σχολιαστῶν, χωρίς πολλάκις νά ἐλέγχωμεν**

★[1] (Τά αὐτά γράφει καί εἰς τόν «Πρόδρομον» τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς (ἔκδοσις Φιρμινίου Διδότου (DIDOT), Παρίσιοι 1805).

★[2] (Ἀλλά καί σήμερον 1984 γίνεται καί συνεχίζεται τό ἴδιον)

τάς ἀπόψεις του, ἀδιάφορον ἐάν εἶναι αὗται, ὅπως συμβαίνει συνήθως, καί ἐναντίον μας!!

Ἀλλ' ἡ εὐθύνη μας δεν σταματᾶ οὔτε ἐδῶ. Διότι, τό πολυστόχαστον καί πολυσύνθετον ἀρχαῖον πνεῦμα δέν εἶναι δυνατόν νά γίνῃ εὐκόλως ἀντιληπτόν ἀπό τούς μή ἐπαΐοντας (κατηρτισμένους), αἱ δέ φιλότιμοι προσπάθειαι τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων δέν ἐπαρκοῦν. Δέν εἶναι δυνατόν π.χ., φιλόλογος, μή γνωρίζων Ἀστρονομίαν, νά ἐπιδοθῇ εἰς τήν σχολίασιν τῆς «Ἀλμαγέστης» τοῦ Πτολεμαίου, ἤ ἀκόμη καί τοῦ «Τιμαίου» τοῦ Πλάτωνος. Οὕτω, παρέμειναν μέχρι σήμερον, δυστυχῶς, τελείως ἀνεξερεύνητα ἀρκετά ἔργα ἀρχαίων Ἑλλήνων καί ἡ σοφία τῶν προπατόρων μας ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἄγνωστος, παρά τήν ὕπαρξιν γραπτῶν μνημείων (ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τά Ὀρφικά).

Τό γεγονός τοῦτο εἶχε καί μίαν ἀκόμη σπουδαιοτέραν συνέπειαν. Ἐνῶ ἀλλαχοῦ ἐπεστρατεύθησαν μαθηματικοί καί ἀστρονόμοι διά νά μελετήσουν Ἀσσυροβαβυλωνιακάς πινακίδας αἱ παπύρους Αἰγυπτιακούς, ἤ κείμενα Ἰνδικά, πρός ἐξακρίβωσιν τῶν γνώσεων τῶν ἀρχαίων αὐτῶν λαῶν, ἀλλά καί διά τήν χρονολόγησιν τῶν ἐπιτευγμάτων των (τῶν ὁσων εἶχον ἐπιτύχει) καί τῆς ἐν γένει ἱστορίας των, βάσει ἀστρονομικῶν μεθόδων, **ἡμεῖς παρεδέχθημεν ἀνεπιφυλάκτως ὅσα ὑπεστήριξαν ξένοι συγγραφεῖς (διά τήν χώραν μας), ὅτι δηλαδή βάρβαρα καί μάλιστα μή Ἑλληνικά φῦλα κατῴκουν τήν Ἑλλάδα πρό τοῦ 1100 π.Χ. καί ὅτι ἡ Ἑλληνική ἱστορία ἤρχιζε μόλις ἀπό τοῦ 876 π.Χ.** καί μάλιστα κατά τρόπον ὅλως παράδοξον καί ἀνεξήγητον, διά τῆς ἐμφανίσεως ἑνός θαύματος, τό ὁποῖον ἐξεδηλώθη εἰς τόν ἐπόμενον καί τόν μεθεπόμενον αἰῶνα· διά τοῦ θαύματος τῆς Ἰωνικῆς καί τῆς Πυθαγορείου ἀστρονομικῆς σχολῆς καί τῶν μεγάλων σοφῶν. **Ὅλα, τά προ τούτων, ἐλογίσθησαν ὑπό τῶν ξένων δῆθεν ἐρευνητῶν, ὡς μῦθοι καί ἐπιστεύθη ὅτι ἡ σοφία τελείως ξαφνικά ἐνεφανίσθη τόν 7ον αἰῶνα!** Καί δέν εἶχον παρέλθει παρά μόνον δέκα τρία περίπου ἔτη, (ὁ Χασάπης γρ΄ρει τό 1965) ὅταν, μετά τήν ἀνάγνωσιν τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β΄, **οἱ ξένοι καί πάλιν ἀπεφάσισαν νά ἀναγνωρίσουν, ὅτι ἡ Ἑλληνική ἱστορία ἀρχίζει τουλάχιστον 400 ἔτη πρίν (15, 169), ὅτι οἱ Μυκηναῖοι καί οἱ Κρῆτες ἦσαν Ἕλληνες καί ὄχι...** Ἑτροῦσκοι (15, 27, 37, 43, 52) καί ὅτι τά γραπτά κείμενα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καλύπτουν περίοδον 33 αἰώνων (14, 493), ὅσην, πλήν (ἴσως) τῆς Σινικῆς, (Κινεζικῆς) δέν καλύπτει καμμία ἄλλη γλῶσσα τοῦ κόσμου★[3].

Ὑπ' αὐτάς, λοιπόν, τάς συνθήκας ἀπηξιώσαμεν (οἱ Ἕλληνες) νά ἐρευνήσωμεν ὅ,τι εἴχομεν ὡς κληρονομίαν μας, ὅ,τι ἡμεῖς καί μόνοι καί περισσότερον παντός ἄλλου ἠδυνάμεθα νά διερευνήσωμεν **καί ἀδιαμαρτυρήτως ἐδέχθημεν νά ταφῇ εἰς τήν ἀφάνειαν τό Ἑλληνικόν πνεῦμα καί γενικώτερον ἡ Ἑλλάς, ἡ πρό τοῦ 8ου αἰῶνος, λογισθέντων ἀκόμη καί αὐτῶν τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν, ὡς διαλαμβανόντων (περιεχόντων) μυθεύματα★[4].**

★[3] **(Σημειωτέον ὅτι ὁ διάσημος Γερμανός φιλόλογος Ἑρμάν Ντίλς εἰς τό σπουδαιότατον ἔργον του «Προσωκρατικοί» καί εἰς τό ἄρθρον Ὀρφεύς - σελίς 3 - ἀναφέρει ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες καί οἱ Ὀρφικοί ὄχι μόνον ἐγνώριζον γραφήν, ἀλλά καί ἔγραφον τάς παρατηρήσεις καί τά διανοήματά των ἐπί λεπτῶν σανίδων, αἱ ὁποῖαι προφανῶς ἀντεγράφοντο, ὅταν ἤρχιζαν νά φθείρωνται, ὅταν δέ τελικῶς κατεγράφησαν ἐπί Πεισιστράτου καί Ἱππάρχου τά κείμενα αὐτά, τά ἐπί σανίδων γραμμένα ἐγκατελείφθησαν προφανῶς ὡς ἄχρηστα (τό σημαντικόν αὐτό δεδομένον εἶχε διαφύγει καί τοῦ Κων. Χασάπη).**

★[4] **Ἀπειρία ἱστορικῶν προλήψεων καθιερωμένων καί ἀδιασείστων μέχρι πρό τινος, ὅπως καί πλῆθος ἀρχαίων καί νεωτέρων συγγραφέων, ἑρμηνευτῶν, σχολιαστῶν καί λεξικογράφων ὑπάρχουν, οἱ ὁποῖοι διετύπωσαν ἤ διατυπώνουν θεωρίας καί ἀπόψεις ἀσυστά-**

Εἰς τήν διατριβήν ταύτην περιλαμβάνεται ὅ,τι προκύπτει διά τάς ἀρχαίας ἀστρονομικάς γνώσεις καί ἰδέας, τάς ἀναγομένας εἰς τήν Β΄ π.Χ. χιλιετηρίδα καί παλαιότερον, ἀπό τήν σπουδήν τῶν ἀνεκδότων εἰς τήν Ἑλλάδα καί οὐδέποτε σχολιασθέντων ἀστρονομικῶς Ὀρφικῶν Ὕμνων· μιᾶς σπουδῆς, ἡ ὁποία ὑπό τό πρῖσμα τοῦτο δέν ἔχει γίνει καί οὐδαμοῦ ἀλλοῦ μέχρι σήμερον (διεθνῶς). Εἶναι δέ αἱ ἰδέαι καί αἱ γνώσεις αὗται «ἐκ τῶν λίαν ἐνδιαφερουσῶν τόν σύγχρονον νοῦν», ὅπως ἀκριβῶς λέγει ὁ Hoyle.Μόνον ὅτι δέν εἶναι πτωχαί, ἀλλ' ἀντιθέτως λίαν πλούσιαι★[5].

Κ.Σ. ΧΑΣΑΠΗΣ

Ἀστρονομικός Σταθμός Πεντέλης 1967

τους, αὐθαιρέτους, σκοπίμως ἀστηρίκτους καί καταφανῶς ἀναληθεῖς, σχετικῶς μέ τήν γλῶσσαν τῶν διαφόρων παναρχαίων φύλων τῶν Ἀρχαιοελλήνων, ἀλλά καί μέ τήν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων τῶν Ἱστορικῶν χρόνων. Ἡ ἐπιδίωξις ἦτο καί εἶναι προφανής. Κατεπολέμησαν τήν γνησιότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἤ μᾶλλον προσεπάθησαν καί προσπαθοῦν ἀκόμη νά ἀποδείξουν μέ ἐπιχειρήματα λαμβανόμενα ἀπό τα γλωσσικά ἰδιώματα τῶν παναρχαίων καί τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅτι οἱ Ἕλληνες δέν ἦσαν αὐτόχθονες εἰς τόν τόπον πού ἐνεφανίσθησαν καί ὑπάρχουν, ἀλλά προῆλθον, ἔφθασαν εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀπό τόν Βορρᾶν καί τήν Ἀνατολήν - αἱ ἐξανεμισθεῖσαι θεωρίαι περί Ἰνδοευρωπαίων κ.τ.λ. (βλέπε καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία») - μέ ἰσχυροτέραν ἀπόδειξιν, ὅπως ἐπίστευον, τήν ξενικήν καταγωγήν τῆς γλώσσης.

Εὐτυχῶς ἀπό τήν ἀνάλυσιν - τήν ἐξήγησιν - τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως», πού ἔγινε ἀπό τόν Κ. Χασάπην καί ἀπό τήν παράθεσιν ὅλων τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, πού ἀκολουθεῖ μετά τά κείμενα τοῦ Κ. Χασάπη, ὄχι μόνον ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων τῆς χώρας αὐτῆς, τῶν Ἑλλήνων, εἶναι μέ διαφόρους ἐκφραστικάς παραλλαγάς, ἡ ἰδία γλῶσσα, πού ὡμιλεῖτο ἀνέκαθεν εἰς τήν χώραν αὐτήν, διότι παναρχαία ἀδιατάρακτος καί ἀμετακίνητος ὑπῆρξε καί εἶναι ἡ φυλή τῶν Ἑλλήνων εἰς τήν χώραν πού κατοικοῦσαν καί κατοικοῦν, ἀλλά καί κονιορτοποιοῦνται ὅλαι αὐταί αἱ προσπάθειαι, πού ὑπεστήριζον ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐστεροῦντο παλαιότερον γραφῆς, ὅτι ἡ γλῶσσα των εἰσήχθη ἔξωθεν, ἀφοῦ καί οἱ ἴδιοι ἦλθον ἀπό ἄλλας χώρας καί ἐγκατεστάθησαν εἰς τήν Ἑλλάδα, κατά τάς ἀπόψεις αὐτάς των ξένων καί ὅτι καί τά γράμματα τά ἔλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπό τούς Φοίνικας, ὅπως καί ὅλαι αἱ ἄλλαι παραποιήσεις, διαστρεβλώσεις, παραλείψεις καί κακοποιήσεις τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καί Ἱστορίας. (Λεπτομερέστερον βλέπε σχετικῶς «Προϊστορίαν», Τόμον «ΕΛΛΑΣ», Γ μέρος καί Εἰσαγωγήν Τόμου «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

★[5] Φοβερά καί ἀπίστευτος εἶναι ἡ ἀποκάλυψις καί ἡ κατηγορία τοῦ ἀειμνήστου συνεργάτου μου Κ. Χασάπη κατά των Ἑλλήνων ἐπιστημόνων τῆς νεωτέρας καί τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καί φυσικά ἐναντίον ἐκείνων πού ἐκυβέρνησαν τήν Ἑλλάδα κατά τήν περίοδον αὐτήν. Ἡ ἀμάθεια τῶν πρώτων συναγωνίζεται, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐργασία, ἡ ἔκδοσις αὐτή, τήν ἀδιαφορίαν καί τήν - δέν διστάζομεν νά τήν χαρακτηρίσομεν - ἀσυνειδησίαν, πλήν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, τῶν δευτέρων καί μεταξύ αὐτῶν τοῦ ἐξόχου Ἕλληνος καί πατριώτου Ἐλευθ. Βενιζέλου, ὁ ὁποῖος παρά τήν θυελλώδη ἀπασχόλησίν του μέ τήν πολιτικήν, εἶχεν ἀνεύρει καί διαθέσει καιρόν διά τήν μετάφρασιν καί τήν ἔκδοσιν τοῦ Θουκυδίδου.

Θῦμα δέ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῆς τῶν ἡμετέρων καί κυρίως τῶν ξένων ὑπῆρξε καί εἶναι ἡ Ἑλλάς καί οἱ Ἕλληνες, ἀφοῦ οἱ διάφοροι ξένοι δέν ἐδίστασαν, παραποιοῦντες καί διαστρέφοντες τάς παραδόσεις, ἤ παραμερίζοντες καί ἀγνοοῦντες τά ἀρχαῖα κείμενα καί τήν ἀλήθειαν, χωρίς καμμίαν ἀντίδρασιν τῶν ἰδικῶν μας νά ἀμφισβητήσουν τό γεγονός, πού ἀποδεικνύεται ἀδιασείστως ἀπό τά «Ὀρφικά», ὅτι ἄνευ τῶν Ἑλλήνων, ὅλα τά Ἔθνη παλαιά καί νεώτερα θά ἦσαν ἀκόμη βυθισμένα εἰς τό σκότος τῆς ἀμαθείας!...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἰς τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως»★

Α΄ Ὁ Ὀρφεύς. Δέν θά ἀναφερθῶ εἰς τό ἀκανθῶδες θέμα τῆς ἱστορικότητος τοῦ Ὀρφέως[1], ἀλλά καί δέν παραλείπω νά ἀποσαφηνίσω τήν θέσιν, τήν ὁποίαν λαμβάνω ἐπί τούτου. Τήν ἄποψιν, ὅτι ὁ Ὀρφεύς ὑπῆρξε καί μάλιστα ὅτι ἔζησε πολύ πρίν ἀπό τούς χρόνους τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, τουλάχιστον δέ κατά τά μέσα τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ., οὐδείς πλέον δύναται νά ἀμφισβητήσῃ. Τήν θέσιν ταύτην θά στηρίξω δι' ὅσων θά λεχθοῦν ἀναφορικῶς, πρός τήν ἡλικίαν τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνων ὅπως αὕτη προσδιορίζεται ἀστρονομικῶς εἰς τό τελευταῖον κεφάλαιον★[1] (αὐτῆς τῆς μελέτης).

Ἐνταῦθα θά περιορισθῶ εἰς μίαν πολύ περιληπτικήν ὑπόμνησιν τῶν περί Ὀρφέως ἀρχαίων πληροφοριῶν.

Ἐγεννήθη εἰς τήν Πίμπλαν τῆς Πιερίας, παρά τάς βορειοανατολικάς ὑπωρείας (πρόποδας) τοῦ Ὀλύμπου (Στράβων VIII 330 καί X 47) καί ἐλέγετο Θρᾷξ, ἐπειδή ἡ περιοχή ἀπό τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου ὠνομάζετο τότε Θράκη★[2].

★ Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, αἱ ὑποσημειώσεις μέ ἀριθμόν καί χωρίς ἀστερίσκον ἀνήκουν εἰς τόν Κ. Χασάπην, ἐνῶ αἱ ὑποσημειώσεις μέ ἀστερίσκον καί μικρόν ἀριθμόν, ὅπως καί αἱ ἐντός τῶν κειμένων τοῦ Χασάπη παρενθέσεις, εἶναι τοῦ συγγραφέως τοῦ ἁνά χεῖρας ἔργου.

1. Πλέον τῶν τριάκοντα συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι κατανέμονται εἰς ὅλους τούς χρόνους τῆς ἀρχαιότητος, ὁμιλοῦν περί τοῦ Ὀρφέως, ὡς προσώπου ὑπάρξαντος καί παραθέτουν ἀποσπάσματα τῆς διδασκαλίας του. Αὐτό καί μόνον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπό μερικῶν ἀμφισβήτησις τῆς ἱστορικότητός του εἶναι ἐντελῶς ἀστήρικτος. (Δύναται δέ νά ἀνεύρῃ ὁ ἐπιθυμῶν πάντας τούς συγγραφεῖς αὐτούς εἰς τά «Ὀρφέως ἀποσπάσματα» καί ἐντός τῶν ἀρχαίων κειμένων πού δημοσιεύονται ὅλα κατωτέρω).

★[1] (Ὅπως θά καταδειχθῇ ἐν τούτοις καί ἀπό τά δημοσιευόμενα κείμενα ὅλων τῶν Ὀρφικῶν καί ὁ Κ. Χασάπης σφάλλει καί αὐτός εἰς τό θέμα τῆς χρονολογήσεως τοῦ Ὀρφέως καί τῶν Ὀρφικῶν, ἤ μᾶλλον δέν ἐτόλμησε νά γράψῃ ὁλόκληρον τήν ἀλήθειαν, διότι ἐφοβήθη προφανῶς καί αὐτός νά ἔλθῃ εἰς πλήρη ἀντίθεσιν μέ τούς ξένους, οἱ ὁποῖοι μέ μεγίστην ἐπιφύλαξιν καί ἀρκετά διστακτικά πάντοτε, ὅπως καί ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ἀρνοῦνται ἀκόμη νά ἀποδεχθοῦν τάς ἀποδείξεις περί τῆς παναρχαίας ὑπάρξεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς εἰς τόν ἴδιον χῶρον, πού ὑπάρχει καί σήμερον).

★[2] (Συνεπῶς, σκοπίμως ἤ ἀπό ἄγνοιαν διάφοροι ξένοι νεώτεροι σχολιασταί μεταθέτουν τόν τόπον καταγωγῆς τοῦ Ὀρφέως εἰς τήν σημερινήν Θράκην, ἀγνοοῦντες σκοπίμως τό

Κατά τόν Ἑλλάνικον (485-405 π.Χ.) εἶναι πρόγονος τοῦ Ὁμήρου[2] καί κατά τόν Εὐσέβιον (265-339 μ.Χ.) ἐγεννήθη 85 ἔτη πρό τῆς καταστροφῆς τῆς Τροίας. Ἐπειδή δέ, ὡς ἀπεδείχθη διά τῆς μεθόδου τοῦ ἄνθρακος 14 (C^{14}), ἡ ἅλωσις τῆς Τροίας ἐγένετο τό 1183 π.Χ. (σφάλμα χρονολογικόν) ὁ Ὀρφεύς πρέπει νά ἐγεννήθη, κατ' Εὐσέβιον, τό **1268** π.Χ. δηλαδή 40 περίπου ἔτη πρό τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας (1225 π.Χ)★[3].

Ἐταξίδευσεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐμυήθη ὑπό τῶν ἱερέων τῆς Μέμφιδος εἰς τήν Αἰγυπτιακήν σοφίαν **(πληροφορίαι σκοπίμως παραποιημέναι, ἀσύστατοι καί ἀνυπόστατοι, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κειμένων κατωτέρω, ἀφοῦ εἰς τόν στῖχον 44 καί 104 τῶν «Ἀργοναυτικῶν» σαφέστατα ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβάς εἰς τήν Αἴγυπτον καί τήν Λιβύην, ὄχι μόνον δέν ἐδιδάχθη, ἀλλά ἀντιθέτως, διεκήρυξεν - «ἐξελόχευσε» - ἐδίδαξεν, τόν ἱερόν λόγον)**, ἐν συνεχεία δέ **κατά Διόδωρον (V, 64), μετέβη εἰς τήν Κρήτην, ὅπου ἐδιδάχθη ὑπό τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.** Ὅπως λέγει ὁ Ἡρόδοτος (II, 81) καί ὁ Ἀπολλόδωρος (1, 15), ἐπιστρέψας εἰς Θράκην εὗρε (εἰσήγαγεν;) καί τά Διονύσου μυστήρια, ἔχων προηγουμένως δεχθῆ τήν ἐπίδρασιν τῆς Αἰγυπτιακῆς λατρείας.[3].

Ἔζησε καί ἔδρασεν εἰς τήν περιοχήν τῶν Λειβήθρων★[4]. Ἀναφέρεται ὅτι ἐφο-

---

ἀναφερόμενον καί ἀπό τόν Τζέτζην εἰς τόν «Λυκόφρωνα» ὅτι «... κατώκει περί τόν Ἑλικῶνα καί τό Λειβήθριον...» – «Λυκόφρων» σελίς 276, ἔκδοσις Ρώμης 1803, εἰς σχόλια πρώτη στήλη). Ὁ Διόδωρος (11, 64) λέγει ὅτι ἦτο υἱός τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Οἰάγρου, τοῦτο δέ ἐπιβεβαιοῦται καί εἰς τά «Ἀργοναυτικά», ὅπου λέγεται: «Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καί Οἰάγρου φίλε κοῦρε» (77), ἀλλά, καί εἰς τό Ἀποσπασμάτιον 32 (ἀνέκδοτα Ὀρφέως, πού παρατίθεται ἐντός τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν λέγεται: «Ὀρφεύς ὁ παῖς Οἰάγρου» (ὅπως καί εἰς τήν τελευταίαν παράγραφον τῶν Ἀργοναυτικῶν», ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Ὀρφεύς ἀναφέρει ὅτι ἐγεννήθη ἐπάνω εἰς τό κρεββάτι τοῦ μεγαλόκαρδου Οἰάγρου» μέσα εἰς τό ξακουστόν σπήλαιον εἰς τά Λείβηθρα). (Βλέπε καί ἄρθρον «Ὀρφεύς» εἰς «ΩΓΥΓΙΑΝ» Σταγειρίτου Ἀθ. Τόμος Δ, (σελίδες 45-48) ἔκδοσις Βιέννης 1818).

2. «Ἑλλάνικος δέ καί Δαμάσκης καί Φερεκύδης εἰς Ὀρφέως τό γένος ἀνάγουσι τοῦ Ὁμήρου» (Πρόκλου, Βίος Ὁμήρου 26, 14).

★[3] (Ὅλαι αὐταί αἱ ἡμερομηνίαι πού εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Χασάπης ὅταν συγκριθοῦν μέ νέα Χεττιακά κείμενα καί ἄλλα νεώτερα καί σύγχρονα δεδομένα δέν εὐσταθοῦν πλέον διότι κατά πᾶσαν πιθανότητα ὁ Τρωϊκός πόλεμος ἐγένετο κατά τά μέσα τοῦ 15ου αἰῶνος π.Χ. καί ὄχι κατά τό 1183 π.Χ., ὅπως μέχρι σήμερον ἐπιστεύετο (βλέπε σχετικῶς καί ἐμπεριστατωμένην μελέτην τοῦ Παν. Κ. Γεωργούτζου δημοσιευθεῖσαν εἰς τό Περιοδικόν «Πλάτων» καί ἐκδοθεῖσαν εἰς ἀνάτυπον τό 1980 ὑπό τόν τίτλον «Ἡ σχέσις τῶν Μεσσηνίων πρός τούς Ἀθηναίους καί τούς Ἴωνας», σελίς 19).

3. «Τήν μέν γάρ Ὁσίριδος τελετήν τῇ Διονύσου τήν ἀρχήν εἶναι, τήν δέ τῆς Ἴσιδος τῇ τῆς Δήμητρος ὁμοιοτάτην ὑπάρχειν, τῶν ὀνομάτων μόνον ἐνηλλαγμένων», λέγει ὁ Διόδωρος (1,23,2 καί 96 4). Χωρίς βεβαίως νά προσθέτει ὅτι αἱ μυστηριακαί αὐταί τελεταί εἶχον μεταφερθεῖ εἰς χρόνους πολυαρχαίους, ἀπό τήν Ἑλλάδα εἰς τήν Αἴγυπτον (ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τούς στίχους 44 καί 102-104 τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβάς εἰς τήν Αἴγυπτον καί τήν Λιβύην «ἐξελόχευσε», ἐδίδαξε, διεκήρυξε τόν ἱερόν λόγον. Καί συνεπῶς ἡ πληροφορία αὕτη ὄχι μόνον εἶναι ἀσύστατος, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, ἀλλά ἀντιθέτως ὑπάρχουν ἀποδείξεις πού ἀναφέρονται κατωτέρω εἰς τά σχόλια καί τάς παραπομπάς, ὅτι αἱ παραδόσεις τῶν Ὀρφικῶν συνέτειναν εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῶν Αἰγυπτίων, ὅπως καί ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. (βλέπε καί Προϊστορίαν Τόμου «ΕΛΛΑΣ» Γ΄ μέρος καί Τόμον «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς», Εἰσαγωγήν τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

4. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Τζέτζης (Εἰς «Λυκόφρωνα» 275 «Ἐπείπερ Ὀρφεύς, ἀρχή καί πατήρ τῶν ἀρχῶν τῶν ποιητῶν, κατώκει περί τόν Ἑλικῶνα καί τόν Λειβήθριον, ἐμυθολογήθη, ὡς αἱ οὖσαι περί τούς ἐκεῖσε τόπους οἰκοῦσι καλούμεναι Λειβηθριάδες καί Πιμπληϊάδες» (ἐκ τῆς γενετείρας τοῦ Πίμπλας ἤ Πιμπλείας). Καί ὁ Τζέτζης συνεχίζει ὡς πρός τήν

νεύθη ἀπό τάς Θράσσας (γυναῖκας τῆς Θράκης) καί ἐτάφη εἰς τήν **Ἄντισσαν**, τό σημερινόν χωρίον Γαβαθᾶ τῆς Λέσβου ἤ εἰς τά Λείβηθρα, τήν σημερινήν Λεπτοκαρυάν, παρά τόν Ὄλυμπον, ὅπου ἐσώζετο ὁ τάφος του ἀκόμη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, φέρων ἐπ' αὐτοῦ καί «ξόανον» ἐκ κυπαρίσσου. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Παυσανίας (Χ 7), ὅταν βραδύτερον μετεφέρθησαν τά ὀστᾶ του εἰς τό Δίον τῆς Πιερίας, πλημμυρίσας ὁ ποταμός Σής, ὁ σημερινός Ζηλιανᾶς, κατεπόντισε τά Λείβηθρα, ὁπότε ἐξηφανίσθη καί ὁ τάφος τοῦ Ὀρφέως.

Β' Ὁ Ὀνομάκριτος καί τά «Ὀρφικά». Μεταξύ τῶν ἐτῶν 527 καί 514 π.Χ., ἄρχει εἰς τάς Ἀθήνας ὁ υἱός τοῦ Πεισιστράτου Ἵππαρχος. Οὗτος συνεκρότησεν ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τό ἔργον τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν Ὀρφικῶν, δηλαδή ὅλων τῶν παραδιδομένων, μέχρι τότε, ἀπό στόματος εἰς στόμα, διά μέσου τῶν αἰώνων, πνευματικῶν δημιουργημάτων τοῦ Ὀρφέως καί τῶν μαθητῶν του, σπουδαιότερος τῶν ὁποίων ὑπῆρξε **ὁ Μουσαῖος**[5], **ὁ πρῶτος γνωστός Ἕλλην ἀστρονόμος**[6] **τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος.** (Καί εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν διαφεύγει τοῦ Χασάπη ἡ πληροφορία τοῦ Ντίλς - «Προσωκρατικοί», Τόμος Α, σελίς 3) ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ἔγραφον τά διανοήματά των καί ἐπί λεπτῶν σανίδων).

Ἐκ τῶν πρωτοστατούντων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος (VII 6), ἦτο ὁ Ὀνομάκριτος (560-490 π.Χ.) καί κατά πᾶσαν πιθανότητα οἱ Κέρκωψ καί Βροντῖνος, περί τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς (Στρωματεῖς Ι κεφ. 21, 131, 3-5). Ὁ Ὀνομάκριτος μάλιστα εἶχε μίαν αὐθεντικότητα ὡς συλλογεύς, διότι παλαιότερον ὁ πατήρ τοῦ Ἱππάρχου, ὁ Πεισίστρατος, εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτόν τήν συγκέντρωσιν καί καταγραφήν καί τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν.

Παρά ταῦτα, ὁ διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου Λάσος ὁ Ἑρμιονεύς, κατηγόρησε τόν Ὀνομάκριτον, ὅτι εἰς τήν ἐνεργουμένην συλλογήν τῶν Ὀρφικῶν παρενέβαλε καί μερικούς ἰδικούς του στίχους, οἱ ὁποῖοι ἀνεφέροντο εἰς τήν καταβύθισιν κάποιων νήσων πλησίων τῆς Λήμνου. Τόσον δέ μεγάλη σημασία ἀπεδόθη εἰς τήν ἐν λόγω παρεμβολήν, ὥστε, ὅπως λέγει ὁ Ἡρόδοτος (VII 6), διά τοῦτο καί μόνον ὁ Ἵππαρχος ἐξώρισε τόν Ὀνομάκριτον. Τό ἐν λόγω γεγονός ἐπιτρέπει νά ἐκτιμήσωμεν τόν βαθμόν ἀκριβείας τῶν διασωθέντων Ὀρφικῶν κειμένων, ὡς πρός τήν παναρχαίαν μορφήν των καί ὡς πρός τό ἀρχικόν των περιεχόμενον. Ἡ ἀκρίβεια αὕτη, κατά τά ἀνωτέρω, δύναται νά θεωρῆται τοὐλάχιστον ἀνάλογος πρός ἐκείνην τῶν διασωθέντων Ὁμηρικῶν ἐπῶν, ὡς πρός τήν ἀρχικήν των μορφήν, ἐπειδή φαίνεται

καταγωγήν τοῦ Ὀρφέως: «Τοῦτο δέ Ὀρφεύς σαφέστερον παραδείκνυσι· Λειβήθριος γάρ, ὧν, φησί: Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Λειβηθριάς, ἔννεπε Μοῦσα» καί προσθέτει: «Φησί γάρ ἐκεῖνος (ὁ Ὀρφεύς), Λειβήθριος ὤν: νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Κωνσταντιάς ἔννεπε Μοῦσα» (βλέπε εἰς «Ἀποσπασμάτια» 45, 46, εἰς τό ἀρχαῖον κείμενον καί μετάφρασιν).

5. Ὅτι ὁ Μουσαῖος ὑπῆρξε μαθητής τοῦ Ὀρφέως, ὅπως τόν χαρακτηρίζει καί ὁ Παυσανίας (Χ 7,1) προκύπτει σαφῶς καί ἐκ τῆς παραινετικῆς τοῦ Ὀρφέως «εὐχῆς πρός Μουσαῖον» ἡ ὁποία προτάσσεται τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων. Διά τοῦτο πρέπει νά λογίζεται ὡς ἐντελῶς ἀστήρικτος ἡ πολύ μεταγενεστέρα (200 μ.Χ.) ἄποψις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφέως Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως (Β Στρωματεῖς» Ι), κατά τήν ὁποίαν ὁ Μουσαῖος ἦτο διδάσκαλος τοῦ Ὀρφέως. Ἄλλωστε καί ὁ σύγχρονος τοῦ Κλήμεντος Ἑρμίας λέγει «Ὁρᾶς πῶς ὁ Ὀρφεύς... ἐρωτικώτατός τε ἐστιν, ὡς αὐτός λέγων φαίνεται πρός τόν Μουσαῖον καί προτείνων αὐτῷ τά θεῖα ἀγαθά καί τελειῶν αὐτόν».

6. Ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ Μουσαῖος ἦτο ἀστρονόμος ὡς ἀναφέρεται καί εἰς ὡρισμένας ἱστορίας τῆς Ἀστρονομίας (3,96) προκύπτει δέ καί ἀπό τό ποίημα «Διαθῆκαι» τοῦ Ὀρφέως, τό ὁποῖον εἰς τήν πραγματικότητα ἔγραψεν ὁ Ἀριστόβουλος (Εὐσεβίου, Ευαγ. παρασκ. 13, 12), ὅπου ὁ Ὀρφεύς ἀπευθύνεται πρός τόν «υἱόν» του (τόν πνευματικόν) Μουσαῖον ὡς εἰς ἐπαΐοντα (κάτοχον, γνώστην) τῆς Ἀστρονομίας (40, 451).

ὅτι κατά τήν ἐποχήν τῆς καταγραφῆς τῶν κειμένων θά ὑπῆρχον πολλοί πού θά ἠδύναντο νά ἐλέγξουν τήν ἀκρίβειαν αὐτῶν.

Διότι οὐδείς δύναται νά διισχυρισθῆ ποτέ, ὅτι τά Ὁμηρικά ἔπη, ἀναφερόμενα εἰς γεγονότα τοῦ 1200 ἤ τοῦ 1350 π.Χ., διετυπώθησαν διά πρώτην φοράν τό **850** π.Χ., δηλαδή **ἔπειτα ἀπό 350 ἤ 450 ἔτη, ὅπως δεχόμεθα ὅτι ἔζησεν ὁ Ὅμηρος. Εἶναι ὡσάν νά ἐλέγομεν ὅτι τό 2300 μ.Χ. θά εὑρεθῆ κάποιος ποιητής διά νά στιχουργήση τά γεγονότα τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους τοῦ 1940, περιγράφων συγχρόνως καί ὅλα τά γνωρίσματα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, εἰς ἕνα μέγα ποίημα 20.000 καί πλέον στίχων.** Ἡ μόνη ἀληθοφανής ἄποψις εἶναι ὅτι ὁ Ὅμηρος διήρθρωσε τά παλαιά λαϊκά τραγούδια[7] καί τά συνεκρότησεν εἰς ἕνα σύνολον, τό ὁποῖον «ἐτραγουδοῦσαν» καί εἰς τούς μετέπειτα χρόνους οἱ Ἕλληνες ὡς «ἔπη τοῦ Ὁμήρου». Τό ἴδιον ἄλλωστε συνέβαινε καί κατά τήν ἐποχήν τοῦ Ὀνομακρίτου, ὅταν ἐγένετο ὑπό τούτου ἡ συλλογή των. Καθ' ὅμοιον τρόπον οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι συνιστοῦν ὄχι ἁπλῶς τό περιεχόμενον ἑνός ἱστορικοῦ γεγονότος, ἀλλά τό περιεχόμενον μιᾶς λατρείας καί μιᾶς θρησκείας ἡ ὁποία διηρθρώθη (διεμορφώθη) ἀπό τόν Ὀρφέα καί ἔζησε μέχρι τῶν μεταχριστιανικῶν ἀκόμη χρόνων, *διετήρησε καί περισσότερον μάλιστα ἀπό τά Ὁμηρικά ἔπη*, τήν ἀρχικήν του μορφήν, ὡς ἐκ τῆς θρησκευτικῆς φύσεώς του καί ἐπί πλέον ὡς ἐκ τοῦ λατρευτικοῦ του προορισμοῦ. Τό περιεχόμενον τοῦτο περισυνέλεξε καί κατέγραψεν ἡ περί τόν Ὀνομάκριτον ἐπιτροπή· ἡ ἰδία, ἡ ὁποία συνέλεξε τότε καί τά Ὁμηρικά ἔπη.

Τά Ὀρφικά κείμενα δέν εἶναι γραμμένα εἰς τήν καθαρῶς Ὁμηρικήν γλῶσσαν, ἀλλά παρουσιάζουν ἰδιωματισμούς τῶν μεταγενεστέρων χρόνων. Τό γεγονός τοῦτο ἑρμηνεύεται εὐκόλως, ἐάν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ Ὀρφισμός ἦτο μία πλήρης θρησκεία καί μάλιστα καί διάφορος τῆς «Δωδεκαθεϊκῆς», τῆς γνωστῆς μας ὡς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας. Ὁ Ὀρφισμός ἦτο συγχρόνως καί μιά ἀνωτέρα μύησις τῶν ὀπαδῶν του, μία παναρχαία μυστικιστική μύησις, τήν ὁποίαν εἰσήγαγεν εἰς παμπαλαίους χρόνους ὁ Ὀρφεύς καί ἡ ὁποία διατηρηθεῖσα εἰς τούς μετέπειτα χρόνους, ἐδιδάσκετο εἰς τά Ἐλευσίνια Μυστήρια (28 κεφ. 11), δηλαδή καί πάλιν μόνον εἰς τούς μεμυημένους εἰς αὐτήν. Καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σχετίζονται μέ τήν περισυλλογήν τῶν Ὀρφικῶν, ὁ Ὀνομάκριτος, ὁ Κέρκωψ, ὁ Λάσος, ὁ Ἵππαρχος, παρουσιάζονται εἰς τά σωζόμενα ἔργα ἄλλων συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος (Ἡρόδοτος VII 6, Παυσανίας VIII 31, Πλάτωνος «Τίμαιος» XIII 40, Ἀριστοτέλους «Μεταφυσικά» ΙΑ΄ 1071 κλπ.) ὡς μεμυημένοι εἰς τόν Ὀρφισμόν. Διά τοῦτο ἄλλωστε καί ἐφρόντισαν οὗτοι τό ἔργον τῆς περισυλλογῆς τῶν Ὀρφικῶν. Συνεπῶς, συνάγεται τό συμπέρασμα ὅτι ἡ παράδοσις τοῦ Ὀρφισμοῦ διά μέσου τῶν αἰώνων, ἀπό καί πρό τῆς Β΄ χιλιετηρίδος μέχρι τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος, ὅταν ἔγινεν ἡ καταγραφή τῶν Ὀρφικῶν ἀπό τήν ἐπιτροπήν τοῦ Ὀνομακρίτου, δικαιολογεῖ τήν διαφοροποίησιν τῆς γλώσσης, εἰς τήν ὁποίαν ἐγράφησαν ταῦτα. Εἶναι ἡ γλῶσσα, ἡ ὁποία κρατεῖ μέν τό χρῶμα τῆς Ὁμηρικῆς, χωρίς ὅμως νά εἶναι καί ἡ γραφομένη τόν 6ον π.Χ. αἰῶνα. Εἶναι ἡ γλῶσσα εἰς τήν ὁποίαν ἀπεδόθησαν βαθμιαίως τά ἀρχαιότερα κείμενα, ὥστε νά καθίστανται ἀντιληπτά ἀπό τούς μυουμένους τῆς νεωτέρας τότε ἐποχῆς (530 π.Χ.)[8].

---

7. Καί σήμερον λαμβάνει χώραν κάτι τό ἀνάλογον. Εἰς Κρήτην, εἰς ἡμέρας ἑορτῶν, τραγουδοῦνται ἀπό μνήμης ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ Ἐρωτοκρίτου, συνοδεία μάλιστα μουσικῶν ὀργάνων.

8. Δέν θά εἶχε θέσιν εἰς τήν παροῦσαν πραγματείαν μίαν ἀνάλυσις τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων ἀπό γλωσσικῆς ἀπόψεως, διά νά δείξη κατά ἕνα ἐπιπρόσθετον τρόπον – ἐκτός τοῦ ἀστρονομικοῦ – ὅτι ἡ ἡλικία τῶν Ὕμνων ἀνάγεται εἰς τήν Β΄ χιλιετηρίδα π.Χ. Ἐν τούτοις, δέν θά παραλείψω νά τονίσω εἰς τήν ὑποσημείωσιν ταύτην, ὅτι, μετά τήν ἀνάγνωσιν

Εἶναι ἐξ ἄλλου ἡ διάλεκτος τῶν Ὀρφικῶν ἡ «Αἰολική» μέ ὑπέρπολλα στοιχεῖα τῆς «Ἀττικῆς» διαλέκτου, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καί προκειμένου περί τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν, ὅπως ἀκριβῶς ἔπρεπε καί νά τό ἀναμένωμεν. Διότι, τόσον τά Ὁμηρικά, ὅσον καί τά Ὀρφικά, προέρχονται ἀπό τήν παναρχαίαν «Ἀχαϊκήν» διάλεκτον, τῆς ὁποίας κλάδος εἶναι ἡ Αἰολική· ἡ πρόσμιξις δέ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ἐγένετο κατά τήν περισυλλογήν καί τήν καταγραφήν τόσον τῶν Ὁμηρικῶν, ὅσον καί τῶν Ὀρφικῶν, ὑπό Ἰώνων καί μάλιστα Ἀθηναίων, ὅπως ἦτο ὁ Ὀνομάκριτος.

Δι' ὅλων αὐτῶν θέλομεν νά ἀποσαφηνίσωμεν τήν ἐξῆς θέσιν: Ναί μέν τα Ὀρφικά κείμενα εἶναι μιά συγγραφή, ἀναγομένη εἰς τόν 6ον π.Χ. αἰῶνα, πλήν ὅμως: α΄) τό περιεχόμενόν της ἀντιστοιχεῖ εἰς τάς ἰδέας τῶν χρόνων τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. καί παλαιότερον, ὅπως θά ἀποδειχθῆ καί εἰς τό τελευταῖο κεφάλαιον ἀστρονομικῶς καί β΄) ἀκριβῆ παράφρασιν - διά νά μή εἴπωμεν μετάφρασιν - τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων, ὅπως οὗτοι ἀπηγγέλλοντο κατά τούς χρόνους τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. Τήν ἀκρίβειαν ἄλλως τε τῶν Ὀρφικῶν ἰδεῶν, τῶν περιεχομένων εἰς τούς «Ὕμνους» κυρίως, μαρτυρεῖ ἐπίσης κατά τρόπον ἀναμφισβήτητον ἡ τόσον αὐστηρά τιμωρία τοῦ Ὀνομακρίτου, ἐπειδή ἠθέλησε νά προσθέση εἰς τά γνήσια Ὀρφικά μερικούς ἰδικούς του στίχους. Διότι, τό γεγονός τοῦτο ἀποδεικνύει δύο τινά: α΄) ὅτι ὑπῆρχον οἱ δυνάμενοι νά ἐλέγξουν τήν ἀκρίβειαν τῆς συλλογῆς Ὀρφικοί ὀπαδοί, ὅπως ὁ Λάσος καί β΄) ὅτι ὁ ἐν λόγω ἔλεγχος ἠδύνατο νά ἐπιτευχθῆ, προφανῶς διά τῆς συγκρίσεως πρός ἀρχαιότερα κείμενα, τά ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπό τούς μεμυημένους εἰς τόν Ὀρφισμόν καί τά ὁποῖα παρεδίδοντο εἰς αὐτούς, κατά τόπους, ἀπό γενεᾶς εἰς γενεάν. **(Ἀπόδειξις πού ἐνισχύει τήν πληροφορίαν τοῦ Ἑρμάν Ντίλς πού ἀναφέρθη ἀνωτέρω καί κατά τήν ὁποίαν οἱ Ὀρφικοί καί γενικῶς οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες φαίνεται ὅτι ἔγραφον ἐπί λεπτῶν σανίδων τάς παρατηρήσεις καί τά διανοήματά των.)**

Γ΄ Τά «Ὀρφικά» καί οἱ ἐν αὐτοῖς «Ὕμνοι». Τά διασωθέντα Ὀρφικά κείμενα, τά ὁποῖα εἶναι γνωστά ὑπό τήν γενικήν ἐπωνυμίαν «Ὀρφικά», εἶναι:

α΄) Τά «**Ἀργοναυτικά**» ἐκ 1384 στίχων·

β΄) Οἱ «**Ὕμνοι**», **δηλαδή 88 ὕμνοι τῆς Ὀρφικῆς λατρείας ἐκ 1133 στίχων·**

γ΄) Τά «Λιθικά» ἐξ 768 στίχων, εἰς τά ὁποῖα ὁ Ὀρφεύς διδάσκει τόν Θεοδάμαντα περί τῆς χρησιμότητος καί τῆς μυητικῆς ἀξίας εἴκοσι πολυτίμων καί ἡμιπολυτίμων λίθων καί

δ΄) Τά «**Ἀποσπασμάτια**» καί τά «**Ἀνέκδοτα**» (Orphicorum fragmenta), τά ὁποῖα εἶναι: α΄) Περικοπαί ἀπωλεσθέντων Ὀρφικῶν κειμένων, διασωθεῖσαι εἰς ἔργα ἄλλων Ἑλλήνων καί β΄) περισωθεῖσαι ἐπιγραφαί, εἰς τάς ὁποίας ἀναφέρονται

τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β΄, ἀναγομένης καί πέραν τοῦ 1200 π.Χ. διαπιστοῦται τοῦτο: Εἰς τούς Ὀρφικούς Ὕμνους ἀπαντᾶται ἕνα πλῆθος λέξεων καί ἰδιωματισμῶν τῆς Μυκηναϊκῆς διαλέκτου, ὅπως αὕτη ἀποκαλύπτεται εἰς τήν Γραμμικήν Γραφήν Β΄. Ἡ γενική εἰς -οῖο, τό συχνότατα ἀπαντώμενον ἐπίθετον πότνια, τό πρόσφυμα - με (μευ) καί τόσα ἄλλα. Ὅπως λέγει ὁ ἐκ τῶν ἑρμηνευτῶν τῆς Γραμμικῆς Β΄ καθηγητής Chadwick (15, 162), μία λέξις, πού ἀναφέρεται εἰς τάς πινακίδας εἶναι ἡ λέξις *fa-va-σο-ι*, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πολύ μέ τήν Ἑλληνικήν λέξιν «ἄνασσοιν» (δυϊκός τοῦ ἄνασσα) καί τήν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησεν ὁ Palmer διά νά στηρίξη τήν ἀνυπόστατον θεωρίαν του ὅτι ἡ Μυκηναϊκή θρησκεία ἐδημιουργήθη διά τοῦ δανεισμοῦ ἐκ τῶν Θρησκειῶν τῆς Μεσοποταμίας. Δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἄποψις τοῦ Palmer, ἐνδιαφέρει ὅμως ὅτι ἡ λέξις ἄνασσα καί ἄναξ ἐπαναλαμβάνεται εἰς τούς ἡμίσεις ἐκ τῶν 88 ὕμνων, δεικνύουσα σαφῶς τήν σχέσιν τῆς γλώσσης τῆς Ὀρφικῆς λατρείας πρός ἐκείνην τῆς λατρείας κατά τήν Β΄ χιλιετίαν π.Χ. (καί συνεπῶς ὀρθῶς ὁ Χασάπης ἐπισημαίνει καί ἄλλην παραποίησιν καί σκόπιμον διαστροφήν, ὑπό ξένου δῆθεν ἐρευνητοῦ καί συγγραφέως τοῦ Πάλμερ, τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν κειμένων).

πληροφορίαι, σχετικαί πρός τόν Ὀρφέα καί τόν Ὀρφισμόν, **(ὅπως τοῦ Μουσαίου «Ἡρώ καί Λέανδρος» οἱ Ὕμνοι τοῦ Πρόκλου καί τοῦ Καλλιμάχου καί μερικά ἄλλα κείμενα, τά ὁποῖα ἀναφέρονται λεπτομερέστερον κατωτέρω, εἰς τήν ἀρχήν τοῦ ἀρχαίου κειμένου τῶν Ὀρφικῶν, – ἔκδοσις Λειψίας 1829, Τωϋμπνερ, την ὁποίαν καί χρησιμοποιοῦμεν – καί τά ὁποῖα παραθέτομεν εἰς τό ἀκέραιον καί ἄνευ περικοπῶν κατωτέρω).**

Ἐνταῦθα - συνεχίζει ὁ Χασάπης - ἀναφερόμεθα εἰδικῶς εἰς τούς Ὕμνους καί μάλιστα εἰς ἐκείνους, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτουν αἱ πληροφορίαι περί τῶν ἀστρονομικῶν ἰδεῶν καί τῶν γνώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπικρατοῦσαν εἰς τήν Β΄ χιλιετηρίδα π.χ.[9]. Παραλλήλως ὅμως ἐχρησιμοποιήθησαν καί ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καί ὅλα τά ἄλλα χωρία, τῶν ἄλλων Ὀρφικῶν κειμένων, τά ὁποῖα σχετίζονται πρός τήν Ἀστρονομίαν.

Κ.Χ.

---

9. Οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι εἶναι ἐντελῶς ἀντίστοιχοι πρός τούς θρησκευτικούς Βεδικούς ὕμνους τῶν Ἰνδῶν καί μάλιστα ἀνάλογοι πρός τούς ἀρχαιοτάτους Rig-Veda. Ὡς δέ οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπετέλεσαν τήν πηγήν τῶν ἀρχαιολογικῶν καί γενικώτερον τῶν ἐπιστημονικῶν ἰδεῶν τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν, καθ' ὅμοιον τρόπον οἱ Ὀρφικοί συνιστοῦν πηγήν ἀντλήσεως τῶν Ἑλληνικῶν ἀστρονομικῶν ἰδεῶν. Ἐξ ἄλλου, ἡ μεγάλη συγγένεια τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων καί τῶν ὕμνων τῆς Rig-Veda δεικνύει καί τήν κοινήν καταγωγήν: (ἤ μᾶλλον τήν ἐπίδρασιν τῶν παναρχαίων Αἰγαίων, τῶν Ἑλλήνων ἐπί τῶν Ἰνδῶν. (Βλέπε σχετικῶς καί «Εἰσαγωγήν» τοῦ Τόμου «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» καί «Προϊστορίαν» Τόμου «ΕΛΛΑΣ», Γ΄ μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», ὅπως καί τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» καί «Ἰνδικά» Δημ. Γαλανοῦ, ἔκδοσις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1854).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Δέν πρόκειται νά ἐκτεθοῦν ἐδῶ παρά μόνον ὅσα ἀναφέρονται εἰς τήν καθαράν ἐπιστήμην, εἰς τάς ἰδέας δηλαδή τῶν Ὀρφικῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νά συγκριθοῦν πρός τάς κλασσικάς ἀστρονομικάς ἀντιλήψεις[10]. Διά τόν λόγον δέ αὐτόν δέν περιλαμβάνονται ἐνταῦθα αἱ Κοσμογονικαί διδασκαλίαι τῶν Ὀρφικῶν, αἱ ὁποῖαι συνδέονται στενῶς πρός τάς Θεογονικάς ἀπόψεις των, ἐκ τῶν ὁποίων ἐδέχθησαν τήν ἐπίδρασιν, κυρίως αἱ φιλοσοφικοαστρονομικαί ἀντιλήψεις τῶν μετέπειτα Ἑλληνικῶν χρόνων, μέχρις ἀκόμη καί τοῦ Δ΄ π.Χ. αἰῶνος.★

1. Οὐρανός, Φύσις, Κόσμος. Εἰς τήν λέξιν Οὐρανός, ὅπως προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὕμνου τοῦ Οὐρανοῦ (Ὕμνος 4), οἱ Ὀρφικοί δέν νοοῦν μόνον ὅ,τι σήμερον καλοῦμεν οὐρανόν, ἤ οὐράνιον σφαῖραν, ἀλλ' ἐπί πλέον, ὅ,τι ἡμεῖς ὀνομάζομεν ἀστρικόν κόσμον. Διά τοῦτο καί ὁ Οὐρανός καλεῖται **οὐράνιος** καί **χθόνιος** (4, 5), ὡς περιλαμβάνων καί τήν γῆν ἀκόμη.

Τό αὐτό ἰσχύει καί περί τῆς Φύσεως. Ἡ Φύσις, ὡς ἐπίσης συνάγεται ἐκ τοῦ εἰς αὐτήν ἀφιερωμένου ὕμνου, δέν εἶναι διά τούς Ὀρφικούς τό ἐπιστητόν, τό ὑποπῖπτον εἰς τήν ἀντίληψίν μας· εἶναι τό πᾶν, τό περί ἡμᾶς, γῆ, θάλασσα, αἰθήρ, ἀλλά καί οὐρανός· **φύσις χθονίη τε καί εἰναλίη, αἰθερίη** (10, 14), ἀλλά καί **οὐρανίη** (10, 2).

Συνεπῶς οἱ δυό οὗτοι ὕμνοι[11] ἀφοροῦν, κατ' οὐσίαν, εἰς ἕνα καί τό αὐτό ἀντικεί-

---

★ **(Αἱ ἄλλαι ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν πλήν τῶν Ἀστρονομικῶν σχολιάζονται ἐντός τῶν κυρίως κειμένων τῶν Ὀρφικῶν πού παρατίθενται κατωτέρω). (Προσοχή! Αἱ ἐντός παρενθέσεως παραπομπαί τοῦ Χασάπη ὅπως π.χ. (4, 5, ἤ 10, 14) ἐννοοῦν ὅτι ὁ πρῶτος ἀριθμός ἀναφέρει τόν ἀριθμόν τοῦ Ὕμνου τοῦ Ὀρφέως καί ὁ δεύτερος τόν στίχον τοῦ Ὕμνου. Τό αὐτό σημειώνεται καί ὅταν ἀναφέρεται εἰς τά Ἀποσπασμάτια ὁ Χασάπης).**

10. Εἰς οὐδένα ἄλλον ἐκ τῶν ἀρχαίων λαῶν ἀνευρίσκομεν τάς ἰδέας ταύτας τῶν Ὀρφικῶν, ἀναπτυσσομένας κατά τήν Β΄ χιλιετίαν π.Χ. Εἶναι, συνεπῶς, αὗται καθαρῶς Ἑλληνικαί καί πρωτότυποι.

11. Θά ἔλεγε κανείς ὅτι ἐφ' ὅσον πρόκειται περί θρησκευτικῶν ὕμνων, ἀπευθυνομένων πρός δυο «θεότητας» καλουμένας «Οὐρανός» καί «Φύσις», δέν θά ἔπρεπε νά ταυτίσωμεν αὐτάς πρός ὅ,τι ὀνομάζομεν σήμερον διά τῶν ἰδίων ὀνομάτων. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἔνστασις αὕτη δέν εὐσταθεῖ, διότι δέν ὑπάρχει εἰς τούς Ὀρφικούς Ὕμνους ὁ διαχωρισμός αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ὁ φυσικός οὐρανός καί ἡ θεότης Οὐρανός π.χ. συμπίπτουν,

μενον: εἰς τόν Κόσμον, Σύμπαν. Τήν συνταύτησιν ταύτην Οὐρανοῦ καί Φύσεως δεικνύει ἐξ ἄλλου, χαρακτηριστικῶς, τό ὅτι ὅσα ἀναφέρονται εἰς τόν ὕμνον τοῦ Οὐρανοῦ περιλαμβάνονται ὅλα καί εἰς τόν ὕμνον τῆς Φύσεως. Ὁ διαχωρισμός εἰς δυο διακεκριμένας ἐννοίας ὀφείλεται εἰς τό ὅτι οἱ Ὀρφικοί ὑπό τόν ὅρον «Οὐρανός» νοοῦν κυρίως τό μέρος τοῦ κόσμου, τό μακράν ἡμῶν εὑρισκόμενον, «τόν μακρόκοσμον», ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τόν οὐρανόν, ὅπως ἀκριβῶς λέγομεν καί σήμερον· ἐνῶ ἡ Φύσις εἶναι καί διά τούς Ὀρφικούς, τό ἀμέσως πλησίον ἡμῶν καί περιβάλλον ἡμᾶς μέρος τοῦ Κόσμου.

Ἐξ ἄλλου καί αὐτός οὗτος ὁ ὁρισμός τοῦ Σύμπαντος, ὁ διδόμενος παρ' ἡμῶν σήμερον, ἔχει τήν ἀρχήν του ἐκ τοῦ ὕμνου τούτου τῆς Φύσεως. Διότι εἰς τόν στίχον 10, 28 λέγεται: **πάντα σύ ἔσσι· τά πάντα σύ γάρ μούνη τάδε τεύχεις**· τά πάντα σύ εἶσαι, διότι σύ καί μόνη κατασκευάζεις, παράγεις τά πάντα.

Συνεπῶς, πάσαι αἱ πληροφορίαι περί τῶν ἰδεῶν τῶν Ὀρφικῶν ἐπί τοῦ Σύμπαντος, ὑπό τήν σημερινήν ἔννοιαν τῆς λέξεως, προκύπτουν ἐκ τῶν ὕμνων τοῦ Οὐρανοῦ (4ου), καί τῆς Φύσεως (10ου), ἀπό κοινοῦ θεωρουμένων. (Βλέπε ὁλοκλήρους τούς Ὕμνους αὐτῶν τῶν κειμένων, τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» κατωτέρω).

2. Ἡ ἀρχή τοῦ Κόσμου. Κατά τούς Ὀρφικούς ὑπάρχει ἀρχή τοῦ κόσμου. Τό Σύμπαν ἐγεννήθη εἰς κάποιαν χρονικήν στιγμήν. Τοῦτο ὅμως ἔλαβε χώραν πρό ἀμνημονεύτων ἐτῶν.

Οὕτω, ὁ μέν Οὐρανός χαρακτηρίζεται ὡς **πρεσβυγένεθλος** (4,2), δηλαδή ὡς τό πρῶτον γεννηθείς, ἡ δέ Φύσις ὡς **πρωτογένεια** (10,5), πρωτότοκος, παναρχαία, ἀλλά καί ὡς **παλαίφατος** (10,5), ἀρχέγονος, παμπαλαία.

Ἐξ ἄλλου ἡ γένεσις αὕτη δέν προεκλήθη ἐξ ἑνός ἄλλου προϋπάρξαντος κοσμικοῦ γεγονότος· διότι εἰς 10,10 λέγεται διά τήν Φύσιν, ὅτι εἶναι **ἀπάτωρ** καί, πρός ἐπιβεβαίωσιν ἐν συνεχεία, καλεῖται **αὐτοπάτωρ,** ὡς ἐξ ἑαυτῆς γενομένη, προελθοῦσα.

3. Ἡ ἀφθαρσία καί ἡ αἰωνιότης τοῦ κόσμου. Καί ἐνῶ τό Σύμπαν ἔχει ἀρχήν, ἐν τούτοις δέχονται οἱ Ὀρφικοί, ὅτι τοῦτο εἶναι ἄφθαρτον, ἀκατάλυτον καί αἰώνιον.

Ἀκατατάβλητος καί εἰς τόν αἰῶνα ἀκαμπτος, **«αἰέν ἀτειρές μέρος κόσμου»** (4, 1) χαρακτηρίζεται ὁ Οὐρανός, ἀκόμη δέ καί **ἀδάμαστος** (4,7), διά νά τονισθῇ, ὅτι δέν καταβάλλεται οὔτε ἀπό τόν παράγοντα τοῦ χρόνου, οὔτε ἀπό καμμίαν ἄλλην δύναμιν. Ὁμοίως **ἀδάμαστος** (10,3), **ἄφθιτος** (10,5) καί **ἀτελής** (10,8), δηλαδή ἀκατάβλητος καί ἄνευ τέλους, ἀθάνατος, λογίζεται καί ἡ Φύσις, ἐνῶ εἰς 10,9 λέγεται, ὅτι εἶναι ἡ μέν Φύσις τό τέλος ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ πραγμάτων καί ὄντων, ἡ ἰδία ὅμως - καί μόνη αὕτη - δέν ἔχει τέλος· **«ἀκοινώνητος δέ μούνη τελευτῆς»** (δηλαδή δέν μετέχει τῆς γενικῆς φθορᾶς). Ἐπαναλαμβάνεται δέ ὁ ἰδιος χαρακτηρισμός τῆς αἰωνιότητός της εἰς τό ἐπίθετον **«ἀϊδίη»** (10,21), δηλαδή αἰώνια. **(Καί κατά τήν θεωρίαν πού διετύπωσεν πρῶτος ὁ Μέλισσος, ἀλλά καί ὁ Παρμενίδης καί ὁ Ξενοφάνης καί ἀνέπτυξεν κατόπιν ὁ Πλάτων «ὁ κόσμος ἐάν θά εἶχε γεννηθεῖ, δημιουργηθεῖ, ἀπό κάποιαν ἀρχήν, μοιραίως καί θά ἀπέθνησκε, ἀφοῦ πᾶν τό γεννώμενον ἀποθνήσκει ἀναγκαστικῶς»). Συνεπῶς φανερά εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῶν Ὀρφικῶν ἐπί τῶν Προσωκρατικῶν καί τοῦ Πλάτωνος καί ἀπό τήν ἄποψιν αὐτήν).**

ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ τό περιεχόμενον τοῦ Ὕμνου καθ' ὅλην του τήν ἔκτασιν, ἀλλά καί ὡς ἀποδεικνύουν κατά τρόπον λίαν ἐμφανῆ αἱ περικοπαί, κατά τάς ὁποίας οὗτος φαίνεται «σφαιρηδόν ἑλισσόμενος περί γαῖαν» (4, 3) καί μάλιστα ὡς σβοῦρα· «ῥόμβου δίνησιν ὀδεύων» (4,4). Ἐπί πλέον κατά τόν Ὕμνον τοῦτον, ὅπως καί σήμερον λέγεται, ὁ οὐρανός εἶναι ὁ τόπος διαμονῆς τῶν θεῶν· οἶκος θεῶν μακάρων (4,4). Ἄλλωστε δέν ἔχει καμμίαν ἔννοιαν ἐάν εἶναι ὁ Οὐρανός θεότης καί ταυτοχρόνως οἶκος θεῶν.

4. Τό μέγεθος τοῦ Κόσμου. Μετ' ἀπιθάνου ἀκριβολογίας ὁ μέν Οὐρανός θεωρεῖται **μέρος τοῦ κόσμου** (4,1), προφανῶς διά νά ἀντιδιασταλῆ πρός τήν Γῆν, ἡ ὁποία συνιστᾶ τό ἄλλο μέρος αὐτοῦ. Ἡ δέ ἄλλη Φύσις, περιέχουσα καί τόν Οὐρανόν, ὡς **οὐρανίη** (10,2), δέν λογίζεται ἄπειρος, ἀλλ' ἁπλῶς **μεγίστη** (10,10).

5. Ἡ φύσις τοῦ Κόσμου. Ὡς πρός τήν φύσιν του, ἀποδίδονται εἰς τό Σύμπαν δύο χαρακτηρισμοί.

Πρῶτον, εἶναι **πυρίπνουν** (10,26). Εἶναι συνεπῶς πυρίνη ἡ κατάστασίς του, ὁλόκληρος ἡ Φύσις λάμπει· εἶναι **πανταυγής** (10,3) καί **σελασφόρος** (10,6), φέρουσα τό φῶς καί τήν λαμπρότητα, ὅπως νά ἔχη λαμπρά, ὡραῖα ἐνδύματα, ὄχι μόνον τήν ἡμέραν, συνεπεία τοῦ δυάχυτου φωτός ἀλλά καί κατά τήν νύκτα, ὡς **ἐννυχίη** (10,6)· διότι ὁ πύρινος οὗτος καταυγασμός της διαχέεται καί τότε ὑπό τοῦ οὐρανοῦ, ἀφοῦ ἡ Φύσις εἶναι καί **οὐρανίη** (10,2).

Δεύτερον, εἶναι τό Σύμπαν καί ἡ **ἀΐδιος ζωή** (10,27). Εἶναι ἡ ζωή καί μάλιστα ἡ ἀτελείωτος. **Αὐτή αὕτη ἡ «ὕπαρξις τοῦ κόσμου» εἶναι, κατά τούς Ὀρφικούς, «ζωή», εἰς τρόπον ὥστε κόσμος καί ζωή νά καθίστανται συνώνυμα.** Ἡ δέ ζωή συνδέεται ἀρρήκτως (στενῶς) πρός τό πῦρ, ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ κατά συνέχειαν παράθεσις τῶν δύο χαρακτηρισμῶν: **«πυρίπνους», «ἀίδιος ζωή».** Χάρις λοιπόν εἰς τό πῦρ του, τό Σύμπαν ζῆ τό ἴδιον, ὡς ὅλον, ἀλλά καί παρέχει τήν ζωήν - ὕπαρξιν εἰς τά μέρη του★[1].

6. Ἡ δημιουργική δύναμις τῆς Φύσεως. Ἐφ' ὅσον τό Σύμπαν εἶναι διά τούς Ὀρφικούς ἕνας ζῶν ὀργανισμός, παρέχων εἰς τά μέρη του τήν δυνατότητα ὑπάρξεως, τήν ζωήν, τοῦτο τό ἴδιον εἶναι καί ὁ γεννήτωρ ὅλων, ὅσα ὑπάρχουν εἰς τόν κόσμον· εἶναι ὁ **παγγενέτωρ** Οὐρανός (4,1) καί ἡ **παμμήτειρα Φύσις** (10,1), **ἡ πάντων πατήρ,** (καί συγχρόνως) **μήτηρ** (10,18).

Ἡ γενετική καί δημιουργική δύναμις τοῦ Σύμπαντος καθορίζεται ἐπακριβῶς εἰς τόν ὕμνον τῆς Φύσεως. Διότι αὕτη α') ὅλα τά κτίζει· **πάντα σύ γάρ μούνη τάδε τεύχεις** (10,28), β') κτίζει πολλά, ὡς **(10, 2 καί 10, 20), γ') δίδει εἰς αὐτά μορφήν, ὡς πλάστειρα** (10,20) καί δ') κίνησιν, ὡς **κινησιφόρος** (10,21).

Συνεπῶς εἶναι τό Σύμπαν ἡ ἀρχή ὅλων. Ἀλλ' εἶναι καί τό τέλος ὅλων· **ἀρχή πάντων, πάντων τε τελευτή** (4,2) χαρακτηρίζεται ὁ Οὐρανός· **κοινή πάντεσιν τελευτή** (10,8-10) λέγεται καί διά τήν Φύσιν. Γεννῶνται, ἐπομένως ὅλα ἐκ τοῦ Σύμπαντος καί εἰς αὐτό ὑπάρχουν, θνήσκοντα δέ εἰς αὐτό καί πάλιν παραμένουν.

7. Ἡ «κοσμοκρατορική» ἰσχύς τοῦ Σύμπαντος. Ἡ δημιουργική δύναμις τοῦ Σύμπαντος συνεπάγεται τήν ἐκδήλωσιν τῆς ἐξουσιαστικῆς ἰσχύος του ἐπί τῶν δημιουργημάτων του. Οὕτω τό Σύμπαν ἐμφανίζεται, ὡς κυβερνῶν τά μέρη του, ὅπως ἀκριβῶς, θεωροῦμεν καί ὀνομάζομεν σήμερον τόν Ἥλιον «κυβερνήτην» τῶν κόσμων, τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος. Ὑπ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἔννοιαν ὁ Οὐρανός μέν ἀποκαλεῖται **Κοσμοκράτωρ** (4,3) ἡ δέ Φύσις **Παντοκράτειρα** (10,4).

Καί, ἐκεῖνος μέν, εἶναι ὁ φυλάσσων τά πάντα εἰς τόν οὐράνιον θόλον καί εἰς τήν γῆν, ὑπό πάντων περιβαλλόμενος, **(οὐράνιος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς)** [4,5], ἀλλά καί βλέπων τά πάντα, ὡς **πανδερκής** (4,8)· ἡ Φύσις δέ, ὡς **κυβερνήτειρα, κράντειρα** (10,3 καί 10,12) κυβερνᾶ εἰς τήν Γῆν, τήν θάλασσαν καί τόν αἰθέρα **(αἰθερίη, χθονίη τε καί εἰναλίη μεδέουσα)** (10,14), ὑπο-

---

★[1] **Αἱ κατόπιν, ἀναπτυχθεῖσαι θεωρίαι τοῦ Ἡρακλείτου (τό Σύμπαν ἔσσεται ἀείποτε πῦρ ἁπτόμενον καί σβενύμενον) προέρχονται συνεπῶς ἀπό τάς ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν.**

τάσσουσα εἰς αὐτήν ὅλα ταῦτα καί τά πεπρωμένα τούτων ὁρίζουσα, ὡς **πανδαμάτειρα πεπρωμένη αἶσα** (10,3 καί 10,26).

8. Τό Σύμπαν - «Κόσμος» (στολισμός). Ἡ δημιουργική δύναμις τῆς Φύσεως προϋποθέτει τήν δυνατότητα τῆς ἁρμονικῆς συγκροτήσεως τῶν δημιουργημάτων της. Πράγματι δέ, ἡ ἁρμονική αὕτη συγκρότησις ὑφίσταται εἰς τόν κόσμον (4,1), διά τόν λόγον δέ αὐτόν καί ἡ δημιουργός Φύσις εἶναι καί ὀνομάζεται **κοσμήτειρα** (10,8), ἀλλά καί **ὡριάς** (10,19), ὡς προκαλοῦσα τάς ἐποχικάς ἐναλλαγάς. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὡραιότης τῆς Φύσεως εἶναι συνέπεια τόσον τῆς τελειότητος καί τῆς παντοδυναμίας τῆς Φύσεως, καί ὡς ἐκ τούτου καί αὕτη ἀποκαλεῖται **κρατίστη** (10,25), ὅσον καί τοῦ γεγονότος, ὅτι οὐδενός αὕτη στερεῖται ἤ ἔχει ἀνάγκην, ἐφ' ὅσον εἶναι **αὐτάρκεια** (10,13).

Ὡς ἐκ τῶν γνωρισμάτων τοῦ «κόσμου» ἡ Φύσις ἀποκαλύπτεται **πάνσοφος** (10,16), πλήρης συνέσεως **περίφρων** (10,21), καί πολλάς βουλάς ἔχουσα, **(πολύμητις** (10,10), ἀλλ' ἐπί πλέον, **πολύπειρος** (10,6 καί 10,21) καί **πολυμήχανος** (10,1), τέλος δέ, εἰς ὅλα εἰδήμων (**δαήμων** [10,11].

Ἐπειδή, τέλος, τά συνιστῶντα τόν «κόσμον» σώματα προέρχονται ἐκ τῶν ἰδίων της συστατικῶν πάντοτε, αὕτη ἔχει τήν ἱκανότητα νά πολυπλέκεται, ὡς **πλοκίη** (10,11) καί νά πολυμείγνυται, ὡς **πολύμικτος** (10,11).

9. Ἡ Φύσις δοτήρ καί συντηρητής τῆς ζωῆς. Τό σπουδαιότερον ὅμως γνώρισμα τοῦ «κόσμου» εἶναι ἡ ζωή (τῶν φυτῶν καί τῶν ζώων), τήν ὁποία ἐπίσης παρέχει ἡ Φύσις ὡς **φερέσβιος** (10,12), καί μάλιστα καί **πολύσπορος** (10,19), ἀκόμη δέ καί ὡς **ὠκυλόχεια** (10,19).

Αὕτη, ἐπί πλέον, μεριμνᾶ διά τήν συντήρησιν καί τήν αὔξησιν τῶν ζώντων ὄντων, ἔχουσα ἀφθόνους τάς δυνατότητας τῆς διατροφῆς των, ὡς **αὐξιτρόφος πίειρα** (10,17) καί, παρέχουσα εἰς ὅλα, τά πάντα, ὡς **κομίστρια** (10,16), **τροφός ἠδέ τιθηνός** (10,18), **πανδώτειρα** (10,16) καί **πάντροφος** (10,12), φροντίζουσα ἀτελευτήτως δι' αὐτά, ὅπως φροντίζει καί διά τήν συντήρησιν παντός δημιουργήματός της, ὡς **ἀθάνατος πρόνοια** (10,27).

Οὐδέν ὅμως ἐκ τῶν ζώντων ὄντων διατηρεῖ εἰς τήν ζωήν επ' ἄπειρον χρόνον. Ὅλα αὐξάνουν, ὡριμάζουν καί ἐν συνεχεία, παρακμάζουν, ἐν τέλει δέ ἡ Φύσις τά ἀναλαμβάνει (τά παίρνει) ἀπό τήν ζωήν, ὡς **πεπαινομένων τε λύτειρα** (ὡς πεθαμένην, ὡς εξαφανιζομένην ζωήν, ὡς λυτρωτής) (10,17).

10. Ὁ «παγκόσμιος νόμος» καί ὁ χρόνος. Ὅτι ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμός τοῦ Σύμπαντος ὑπακούει εἰς τόν φυσικόν νόμον, ἀλλά καί διασφαλίζει ὑπό τούτου, διδάσκεται κατά τρόπόν σαφέστατον εἰς τόν 64ον ὕμνον, τοῦ Νόμου, ὁ ὁποῖος καί ἀναφέρεται εἰδικῶς καί μόνον εἰς τόν «παγκόσμιον νόμον» (Κεφάλαιον Η'). Ἐν τούτοις, εἰς τόν ὕμνον τοῦ Οὐρανοῦ-Σύμπαντος δέν ἦτο δυνατόν νά ἀγνοηθῆ ὁ «παγκόσμιος νόμος»· καί δι' αὐτό καί προλέγεται ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Οὐρανός **«κρατεῖ ἐν ἑαυτῷ τόν φοβερόν καί ἀσύλληπτον νόμον»,** ὑπό τοῦ ὁποίου διέπεται· **ἐν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄπλητον ἀνάγκην** (4,6).

Καθ' ὅμοιον τρόπον, ἐνῶ ὁ 13ος ὕμνος ἀφιεροῦται εἰς τόν χρόνον (ὅπου καί δίδεται ὑπό τοῦ ὑμνογράφου ἡ ἑρμηνεία, **ὅτι ὁ Κρόνος εἶναι ὁ χρόνος**· καί ὅτι οὗτος εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχη ἀφ' ὅτου καί μόνον ὑπάρχει καί ὁ ὑλικός κόσμος, ὁ Οὐρανός, ὁ ὁποῖος διά τοῦτο δύναται νά θεωρῆται γεννήτωρ τοῦ Κρόνου-χρόνου) ἐν τούτοις, δέν παραλείπεται, οὔτε εἰς τόν ὕμνον τοῦ Οὐρανοῦ, νά γίνη νύξις περί τῆς ἀληθείας ταύτης, χρησιμοποιουμένου διά τόν Οὐρανόν τοῦ ἐπιθέτου Κρονότεκνος (4,8)· ἀλλ' ἐπί τούτου, διεξοδικώτερος λόγος γίνεται εἰς τό κεφάλαιον Ζ'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Η ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΣΦΑΙΡΑ

Οἱ ἴδιοι ὕμνοι, ὁ IV (4ος) τοῦ Οὐρανοῦ καί ὁ X (10ος) τῆς Φύσεως, συνιστοῦν τήν πηγήν ἀντλήσεως καί τῶν περί τῆς οὐρανίου σφαίρας γνώσεων τῶν Ἑλλήνων τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. Αἱ πληροφορίαι, τάς ὁποίας εὑρίσκομεν εἰς τούς ὕμνους τούτους, εἶναι μέν ὀλίγαι, ἀλλ΄ ὅμως ἀναφέρονται, σχεδόν ἐξ ὁλοκλήρου, ἐπί ὡρισμένων θεμελιωδῶν ζητημάτων τῆς Σφαιρικῆς Ἀστρονομίας.

11. Σχῆμα καί χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Τό σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ ὁρίζεται εἰς τήν φράσιν **σφαιρηδόν ἑλισσόμενος περί γαῖαν** (4,3). Εἶναι λοιπόν, κατ΄ ἀρχήν, σφαιρικόν[12]. Ἐάν ὡρίζετο ὡς ἡμισφαιρικόν τοῦτο δέ θά εἶχε καμμίαν βαθυτέραν ἀξίαν, ἐφ΄ ὅσον θά ἐπρόκειτο περί διαπιστώσεως, ἀπορρεούσης ἐκ μιᾶς πολύ κοινῆς, καθημερινῆς ἐντυπώσεως καί ἐμπειρίας.

---

12. Εἰς τήν Μεσοποταμίαν, ὅπως λέγει ὁ Couberc, μέχρις ἀκόμη καί τῶν Βαβυλωνιακῶν χρόνων (ἀρχῶν τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ.), ὁ οὐρανός, ἀκαθορίστου πάχους, ἐθεωρεῖτο κοῖλος, περιέχων τά «ἐκ τῶν ἄνω» ὕδατα. Δύο θύραι, ἡ μιά πρός ἀνατολάς, ἡ δ΄ ἄλλη πρός δυσμάς, ἐπιτρέπουν εἰς τόν ἥλιον καθ΄ ἑκάστην πρωΐαν νά ἐξέρχεται ἐκ τῆς ἀνατολικῆς καί νά εἰσέρχεται, τό ἑσπέρας, διά τῆς δυτικῆς εἰς τήν κατοικίαν του (16,17). Εἰς τήν αὐτοκρατορικήν, ἐξ ἄλλου, Κίναν περί τό 1700 π.Χ. πιστεύεται ὅτι ἡ κατωτέρα ὄψις τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἐπίπεδος, κυκλική, στηρίζεται δέ ἀκίνητος δι΄ ὀκτώ στύλων ἐπί τῶν περάτων τῆς γῆς. Μεταξύ τῆς κάτω ὄψεως τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς ὑπάρχουν τά ἄστρα. Οἱ στῦλοι, ἀρχικῶς, ἦσαν ἴσοι καί ὁ οὐρανός παράλληλος τῆς γῆς. Κατόπιν ὅμως ἑνός κατακλυσμοῦ, ὑπέστη καθίζησιν ὁ στῦλος τοῦ βορρᾶ, ἐξ οὗ καί οἱ ἀστέρες κινοῦνται ἐξ ἀνατολῶν πρός δυσμάς (16,21).★[1]

★[1]. Φανερόν συνεπῶς εἶναι πόσον καθυστερημέναι ἦσαν αἱ ἀντιλήψεις τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, μηδέ τῶν Αἰγυπτίων ἐξαιρουμένων, ὅπως θά ἴδωμεν κατωτέρω, ἐναντι τῶν προηγμένων αὐτῶν ἀντιλήψεων τῶν Ὀρφικῶν καί τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων, τήν ἰδίαν ἐποχήν. Συνεπῶς πῶς εἶναι δυνατόν νά εὐσταθήσουν αἱ ἀναφερθεῖσαι ἀπόψεις ὅτι ὁ Ὀρφεύς, μεταβάς εἰς Αἴγυπτον ἐδιδάχθη ἀπό τάς καθυστερημένας ἀντιλήψεις τῶν Αἰγυπτίων, τάς ἀναφερομένας εἰς τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν θεωρίας καί ἀπόψεις του; Ἄρα ἡ ἀπόπειρα, ἡ προσπάθεια προβολῆς τῶν ἀνυπάρκτων ἀρχαίων γνώσεων τῶν Αἰγυπτίων εἶναι ἐμφανής. Ἀλλά καί τό γεγονός ὅτι εἰς τήν Αἴγυπτον ἀνευρίσκομεν ἀπό τήν παναρχαίαν ἐποχήν πλεῖστας πόλεις μέ ὀνόματα Ἑλληνικά, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τήν Ἑλλάδα δέν ὑπάρχουν πόλεις μέ ὀνόματα Αἰγυπτιακά, ἀποδεικνύει τήν ἐξ Ἑλλάδος ἐπίδρασιν καί ὄχι τό ἀντίθετον. Τά περί διδασκαλίας τοῦ Ὀρφέως ἀπό τούς Αἰγυπτίους ἀναφέρονται ὡς

Ἐκ, τοῦ «σφαιρηδόν» προκύπτουν τά ἑξῆς:

α΄) ἀποκλείεται, ἐμμέσως, νά λογίζεται ἡ γῆ ὡς ἄπειρος καί ἐπίπεδος, ἐφ' ὅσον περί ταύτην ἑλίσσεται ὁ οὐρανός.

β΄) ἡ λέξις «σφαιρηδόν», συνδεομένη πρός τό «ἑλισσόμενος περί γαῖαν», παρέχει καί τήν πρώτην νύξιν περί τοῦ ὅτι ἡ γῆ θεωρεῖται κειμένη ἐν τῷ κέντρῳ τῆς οὐρανίου σφαίρας καί ὄχι εἰς κάποιαν ἄλλην θέσιν ἐντός αὐτῆς (βλέπε παράγραφον 44)· καί

γ΄) τό «σφαιρηδόν» δηλοῖ, ὅτι ὁ οὐρανός σ υ μ π ε ρ ι φ έ ρ ε τ α ι ἁπλῶς ὡς σφαῖρα, χωρίς νά ὑποχρεούμεθα νά τόν θεωρῶμεν, ὡς ἔχοντα, πραγματικῶς, σχῆμα σφαιρικόν. Δεδομένου δέ ὡς εἴδομεν, ὅτι οἱ ὅροι «κόσμος» καί «οὐρανός» συμπίπτουν εἰς τούς Ὀρφικούς, ἡ ἀνωτέρω περικοπή σημαίνει ὅτι **«ὁ κόσμος συμπεριφέρεται ὡς σφαῖρα κινουμένη περί τήν γῆν».**

Εἰς ἐπίρρωσιν, ἐνίσχυσιν, τούτων ἔρχονται καί οἱ χαρακτηρισμοί τῆς Φύσεως, ὡς **πανρύτου κυκλοτεροῦς** (10,23).

Ἐξ ἄλλου, ὅπως καί σήμερον, ἀρχίζομεν εἰς τά βιβλία μας ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ, καθ' ὅμοιον τρόπον δέν παραλείπεται, εἰς τόν περί Οὐρανοῦ ὕμνον, νά προσδιορισθῇ τοῦτο ὡς **κυανόχρουν** (4,7), ἐνῶ εὐθύς ἀμέσως μνημονεύεται καί τό διάχυτον καί λαμπρόν φῶς τοῦ οὐρανοῦ, κατά τήν ἡμέραν, χαρακτηριζομένου τούτου ὡς **παναιόλου, ὡς παμφώτου** (4,7).

12. Ἡ φαινομένη ἡμερησία κίνησις τῆς οὐρανίου σφαίρας. Ἡ μνημονευθεῖσα ἀνωτέρω περικοπή τοῦ ὕμνου τοῦ Οὐρανοῦ, **σφαιρηδόν ἑλισσόμενος περί γαῖαν** (4,3) ὁλοκληροῦται εἰς τόν ἑπόμενον στίχον διά τῆς φράσεως **ῥόμβου δίνησιν ὀδεύων** (4,3). Οὕτω, ἡ κατά λέξιν πλήρης ἀπόδοσις αὐτῆς εἶναι: «περιστρεφόμενος, ὡς σφαῖρα περί τήν γῆν, ὀδεύων δέ διά κινήσεων, ὁμοίων πρός τάς περιστροφάς, τάς ὁποίας ἐκτελεῖ ἡ σβοῦρα». Συνεπῶς, ἔχομεν ἐνταῦθα μίαν σαφῆ περιγραφήν τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας, πέριξ τῆς γῆς.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἔννοια τοῦ **πάνρυτε κυκλοτερής** (10,23) εἰς τόν ὕμνον τῆς Φύσεως εἶναι ὅτι ἡ Φύσις **«κινεῖται δι' ὅλων τῶν μερῶν της** (ῥέει ὁλόκληρος, κατά τήν ποιητικήν ἔκφρασιν τοῦ ὕμνου) **κυκλοτερῶς»**. Ἀλλ' ἡ ἐν λόγω διατύπωσις συνιστᾶ, κατ' οὐσίαν, τόν ἕνα τῶν νόμων τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας, κατά τοῦ ὁποίου «πάντα τά σημεῖα αὐτῆς διαγράφουν κυκλικάς τροχιάς».

πληροφορίαι παρεχόμεναι ὑπό τῶν Αἰγυπτίων, ὑπό τοῦ Διοδώρου Σικελιώτου (βιβλίον Α, 11, 3 καί 23, 1 καί 6 καί εἰς τό ἀποσπασμάτιον V περί Ὀσίριδος). Πόλεις μέ Ἑλληνικά ὀνόματα εἰς τήν Αἴγυπτον τάς ὁποίας ἔκτισαν διάφοροι θεοί εἶναι αἱ, Ἑρμούπολις, Ἀπολλωνόπολις, Πανόπολις καί ἡ Ἡλιούπολις (Διοδ. Σικελιώτης βιβλίον Α, 12, 6), κτισθεῖσα κατά τήν παράδοσιν ἀπό τόν υἱόν τοῦ Ἡλίου Ἀκτίς, ὁ ὁποῖος μετέβη εἰς τήν Αἴγυπτον ἀπό τήν Ρόδον, διδάξας μάλιστα καί Ἀστρονομίαν τούς Αἰγυπτίους, ἡ πόλις Σάϊς κτισθεῖσα ἀπό τούς Ἀθηναίους (Διοδ. Σικελιώτης βιβλίον 5ον, 56), ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι μετά τόν κατακλυσμόν, οἱ Αἰγύπτιοι ἐνεφανίζοντο ὡς κάτοχοι πολλῶν γνώσεων, τάς ὁποίας εἶχον διδαχθῆ ὅμως ὑπό τῶν Ἑλλήνων, οἱ μορφωμένοι τῶν ὁποίων κατά τά λεγόμενα τῶν Αἰγυπτίων κατοικοῦντες εἰς τάς πεδιάδας καί πλησίον τῆς θαλάσσης ἀπωλέσθησαν μέ τόν κατακλυσμόν ὁμοῦ μέ τάς γνώσεις των. Οἱ ἱερεῖς ἐν τούτοις τῶν Αἰγυπτίων, πού εἶχον καταγράψει τά γεγονότα αὐτά, παρεδέχοντο ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν παλαιότεροι τῶν Αἰγυπτίων καί μάλιστα κατά 9-10.000 ἔτη. (Βλέπε καί «Τίμαιον» Πλάτωνος, Τόμος VII σελίς 6 καί ἑφεξῆς καί «Κριτίαν» Πλάτωνος, ἀπό σελίδα 127 καί ἑφεξῆς, στερεότυπος ἔκδοσις TAUCHNITIL, Λειψία 1829). Ἀλλά καί ἡ θεωρία τῶν Αἰγυπτίων ὅτι ὁ κόσμος, ἡ ζωή, ἐγεννήθησαν ἀπό τόν Νεῖλον, ἀποψις προφανῶς προελθοῦσα ἀπό τήν σχετικήν θεωρίαν τοῦ Ἀναξιμάνδρου, οἱ δέ θεοί των, ὅπως ἐπίστευον, ἦσαν ζωόμορφοι, ἀποδεικνύουν ἐπίσης πόσον καθυστερημένοι ἦσαν γενικῶς καί ὑποδεέστεροι τῶν Ἑλλήνων εἰς ἐπιστημονικάς ἀναζητήσεις καί κατακτήσεις).

Ταύτην δέ τήν ἰδέαν προκαθορίζει, οὕτως εἰπεῖν, ὁ ὑμνωδός καί εἰς τόν ἀμέσως προηγούμενον στίχον τοῦ ὕμνου τῆς Φύσεως, ὅπου λέγεται **ἀενάω στροφάλλιγι θοόν ρύμα δινεύουσα (10,22)** καί τοῦ ὁποίου ἡ κυριολεκτική ἀπόδοσις εἶναι: στροβιλίζουσα εἰς δίνην ἀέναον τό ταχύ ρεῦμα (τοῦ κόσμου).

13. Φυσική αἰτία τῆς φαινομένης περιστροφῆς τῆς οὐρανίας σφαίρας. Ἡ κίνησις ὅμως αὕτη, ὡς περιγράφεται, εἰκονιζομένη πρός τήν περιστροφήν «σβούρας», προϋποθέτει ἄξονα περιστροφῆς τῆς οὐρανίου σφαίρας. Πράγματι δέ γίνεται ἡ πρώτη νύξις, περί τοῦ ἄξονός της, εἰς τόν ὕμνον τῆς Φύσεως, ὅπου αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς **σκηπτουχοῦσ' ἐφύπερθε** (10,25), δηλαδή ὡς φέρουσα σκῆπτρον καί δή (καί μάλιστα) καί τό **«ὑπέρτερον»** τῶν σκήπτρων, ἐνῶ συγχρόνως, εἰς τόν πρηγούμενον στίχον καλεῖται **εὔθρονος** (10,24). Οὐδεμία ὅμως ἐξήγησις δίδεται ὑπό τοῦ ὑμνωδοῦ, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον ὀνομάζει «θρόνον» τῆς Φύσεως καί ποῖον εἶναι τό «σκήπτρον» της. Ὡς ἐκ τούτου παρέχεται, ἐκ πρώτης ὄψεως, τό δικαίωμα νά πιστεύσωμεν, ὅτι πρόκειται περί ποιητικῶν σχημάτων λόγου, παρά τό γεγονός, ὅτι οὐδαμοῦ ἀλλοῦ εἰς τόν ἐν λόγω ὕμνον – ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καί εἰς ὅλους τούς ὕμνους – χρησιμοποιεῖται, ἄνευ πλήρους αἰτιολογήσεως, οἱαδήποτε σημαντική λέξις. Ἐν τούτοις ὅμως, ἡ ἀποσιώπησις αὕτη δέν γίνεται ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου. Διότι γνωρίζει ὁ ὑμνωδός, ὅτι τό «σκῆπτρον» τοῦτο δέν ἀνήκει ἀμέσως εἰς τήν Φύσιν, ἀλλ' ἀναφέρεται εἰς τόν «θρόνον», περί τόν ὁποῖον αὕτη περιστρέφεται· **εἰς τήν Γῆν.** Ὅτι δε ὁ «θρόνος» οὗτος εἶναι ἡ Γῆ καί τό «σκῆπτρον» **ὁ ἄξων αὐτῆς,** καταλήγων μάλιστα εἰς τόν οὐράνιον πόλον, δέν λέγεται ἐμμέσως, ἀλλ' ἀναπτύσσεται ὑπό τοῦ ὑμνωδοῦ ἐπακριβῶς, ἐκεῖ ὅπου καί ἔχει θέσιν εἰς τόν ὕμνον τῆς Γῆς, ὡς θά ἴδωμεν εἰς τό Κεφάλαιον στ' (6ον).

Ἐξ ἄλλου, δίδεται καί εἰς τόν ὕμνον τῆς Φύσεως ἡ σαφεστέρα τῶν περιγραφῶν τῆς περιστροφῆς ταύτης, εἰς τήν περικοπήν **δεινοκάθεκτε, ἄψοφον ἀστρογάλοισιν ποδῶν ἴχνος εἰλίσσουσα** (10, 6-7), ἡ ἐννοιολογική ἀπόδοσις τῆς ὁποίας εἶναι: *«δεν εἶναι εὔκολον νά καθησυχάσῃ κανείς ἐσένα, ἡ ὁποία κινεῖσαι (στροβιλίζεσαι) ἀθορύβως, ὥστε οὔτε ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι σέ πατοῦμεν δέν ἀντιλαμβανόμεθα τόν θόρυβόν σου».* Εἶναι δέ ἡ εἰκών αὕτη ἀνάλογος πρός τήν ὑπό τοῦ λαοῦ μας, χρησιμοποιουμένην σήμερον ἔκφρασιν: «ἡ Γῆ κινεῖται ὑπό τούς πόδας μας».

Ὅθεν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω χωρίων, ὄχι μόνον διδάσκεται εἰς τούς μεμυημένους – οἱ ὁποῖοι καί ἀπαγγέλλουν τούς ὕμνους – ἡ ἡμερησία κίνησις τῆς οὐρανίου σφαίρας, ἀλλ' ἀκόμη δέν παραλείπεται, ἐν συσχετισμῷ, ἡ διδασκαλία καί τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς Γῆς, εἰς τήν ὁποίαν ὀφείλεται ἡ πρώτη.

14. Ἡ ἀλλαγή τῶν ὄψεων τοῦ οὐρανοῦ. Εἰς τόν ὕμνον τοῦ Οὐρανοῦ λέγεται, ὅτι οὗτος εἶναι **αἰολόμορφος** (4,7) δηλαδή ἀλλάσσει συνεχῶς ὄψιν· ὅτι δέν εἶναι ἀπίθανον νά συνδέεται ἡ λέξις αὕτη πρός τήν ἀλλαγήν τῆς ὄψεως τοῦ οὐρανοῦ, συναρτήσει τῆς νεφώσεώς του, προκύπτει ἀπό τά ἐπίθετα **κυανόχρους, παναίολος** (γαλάζιος, ἀπαστράπτων), τά ὁποῖα προτάσσονται τοῦ **αἰολόμορφος** εἰς τόν ἴδιον στίχον.

Ὁμοίως, εἰς τόν ὕμνον τῆς Φύσεως ἐπαναλαμβάνεται, ὅτι αὕτη ἀκαταπαύστως ἀλλάσσει μορφήν· εἶναι **ἀλλοτριομορφοδίαιτος**· (10,23). Ὁ στίχος ὁλόκληρος λέγει: **πάνρυτε κυκλοτερής ἀλλοτριομορφοδίαιτε**· τοῦτο δεικνύει ὅτι ἡ ἀκατάπαυστος ἀλλαγή τῶν ὄψεών της συνδέεται πρός τήν κυκλικήν κίνησίν της.

Ἡ ὄψις ὅμως τοῦ οὐρανοῦ ἀλλάσσει: α΄) συναρτήσει τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους τοῦ τόπου παρατηρήσεως, β΄) ὡς ἐκ τῆς ἡμερησίας κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας, γ΄) ὡς ἐκ τῆς ἐτησίας φαινομένης κινήσεως τοῦ ἡλίου καί δ΄) ὡς ἐκ τῆς μεταπτώσεως, ἐντός τῆς μακροτάτης περιόδου τῶν 26.000 ἐτῶν περίπου.

Ἐκ τῶν περιπτώσεων τούτων, οἱ Ὀρφικοί γνωρίζουν, ἀσφαλῶς, τάς τρεῖς πρώ-

τας, διότι ἐκ τοῦ κειμένου τῶν «Ἀργοναυτικῶν» προκύπτει, ὅτι εἶναι γνωστοί εἰς αὐτούς τόποι διαφόρων γεωγραφικῶν πλατῶν, τουλάχιστον ἐντός τοῦ Μεσογειακοῦ χώρου, ἀπό τῆς Κύπρου μέχρι τῶν «Ἡρακλείων Στηλῶν» (στίχος 1249)· ταξιδεύουν δέ εἰς τόν χῶρον αὐτόν, ἀπό τοῦ **«ὑπερβορείου Κασπίου ἔθνους»** (1081), τῆς χώρας τῶν Σκυθῶν (1078) καί τοῦ Καυκάσου (1051) μέχρι τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Λιβύης (103, κείμενον Ἀργοναυτικῶν) δηλαδή εἰς περιοχήν πλάτους 15° (μοιρῶν) περίπου εἰς τήν ὁποίαν εἶναι δυνατή ἡ αἰσθητοποίησις τῆς ἀλλαγῆς τῆς ὄψεως τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου λόγου[13]. Λαμβανομένου δ' ὑπ' ὄψιν, ὅτι χρησιμοποιοῦν τούς ἀστέρας εἰς τήν ὁδήγησίν των καί εἰς τήν ἐκτίμησιν τῆς ὥρας τῆς νυκτός («Ἀργοναυτικά» 538-539, 1031), δύναται νά θεωρῆται ὡς ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι γνωρίζουν τόσον τήν πρώτην, ὅσον καί τήν δευτέραν περίπτωσιν ἀλλαγῆς τῆς ὄψεως τοῦ οὐρανοῦ. Τέλος, ὡς θέλομεν ἴδει (παράγραφος 33), γνωρίζουν καί τήν ἐτησίαν κίνησιν τοῦ Ἡλίου καί τά ἐκ ταύτης προερχόμενα φαινόμενα.★[2]

Συνεπῶς τά ἐπίθετα **αἰολόμορφος** καί **ἀλλοτριομορφοδίαιτος** ἀσφαλῶς συνδέονται πρός τήν ἀλλαγήν τῆς ὄψεως τοῦ οὐρανοῦ, τήν ὀφειλομένην εἰς τούς τρεῖς πρώτους παράγοντας.

---

13. Πολύ βραδύτερον (610 π.Χ.), οἱ Φοίνικες, κατ' ἐντολήν Νεχώ τοῦ Β', ταξιδεύοντες κατά μῆκος τῶν Ἀφρικανικῶν ἀκτῶν, διέκριναν τήν μεταβολήν τοῦ ὕψους τῶν ἀστέρων, κατά τήν μεσουράνησίν των, ὅταν αὐτή παρετηρεῖτο ἐκ τόπων διαφορετικοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους. (βλέπε πληρέστερον καί Τόμον Α', Ἀρχαῖοι Ἕλληνες Γεωγράφοι (σελίς 259) κεφάλαιον «Ἄνωνος Καρχηδονίου Βασιλέως Περίπλους», ὅπου περιγράφεται λεπτομερῶς τό ταξείδιον αὐτό τῶν Φοινίκων - Καρχηδονίων κατά μῆκος τῶν δυτικῶν Ἀφρικανικῶν ἀκτῶν, κατ' ἐντολήν τοῦ Αἰγυπτίου Φαραώ Νεχώ).

★[2]. Βλέπε σχετικῶς καί «Ἀργοναυτικά» τοῦ «Ἀπολλωνίου Ροδίου» (βιβλίον ΙΙΙ 1196) καί Ὀδύσσειαν (ΧΙΙ, 68-72) ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ἡ Ἀργώ ἐπέρασε τόν Ἀτλαντικόν καί ἔφθασε εἰς τά σύνορα Βραζιλίας - Οὐρουγουάης εἰς τόν ποταμόν Λά-Πλάτα. Ἀλλά καί εἰς τά «Ἀργοναυτικά» τῶν Ὀρφικῶν ἀναφέρεται ὅτι ἡ Ἀργώ διῆλθε ἀπό τόν Ἀτλαντικόν (στίχοι 1160 καί ἑξῆς) πληροφορία ἡ ὁποία προφανῶς διέφυγε τήν προσοχήν τοῦ Χασάπη). Και συνεπῶς μόνον ὡς ἀστεῖοι πρέπει νά θεωρηθοῦν οἱ ἰσχυρισμοί καί αἱ θεωρίαι τῶν ξένων, ὅτι οἱ Φοίνικες ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων, ἀφοῦ καί βάσει ἀστρονομικῶν διαπιστώσεων ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ἐγνώριζον τά τῆς πραγματικῆς μορφῆς τοῦ Σύμπαντος, ὅταν οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί καί ὄχι μόνον οἱ Φοίνικες, ἦσαν ἄγνωστοι καί ὡς ὀνόματα εἰς τήν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκτός τοῦ ὅτι οἱ Φοίνικες, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν νεωτέραν ἔρευναν, ἦσαν Λαός πού προῆλθεν ἀπό τήν ἀνάμιξιν ἐντοπίων φύλων μέ εἰσδύσαντας παναρχαίους Κρῆτας εἰς τάς περιοχάς αὐτάς. (Βλέπε καί βιβλία μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» καί «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»). Διότι ἐάν οἱ Ὀρφικοί, οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ὅπως ἀποδεικνύεται κατωτέρω, εἶχον ἀρχίσει ἤ καταλήξει εἰς παρατηρήσεις, τό 11.800 ἔτη π.Χ. καί εἶχον φθάσει εἰς διαπιστώσεις, τάς ὁποίας καί σήμερον (1967-1984) εὑρίσκομεν ἀκριβεστάτας, περί τῶν φυσικῶν φαινομένων καί γενικά περί Σύμπαντος, ἀπό τό 3660 π.Χ. (βλέπε κατωτέρω κεφάλαιον Θ' ἡ χρονολόγησις τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων) δέν χρειάζεται περισσότερον ἀδιάσειστος ἀπόδειξις περί τοῦ ὅτι, ὅλοι οἱ ἄλλοι, δῆθεν ἀρχαῖοι Λαοί, εἶναι νεώτεροι ὁπωσδήποτε τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Αἰγαίων καί ἐν πάσῃ περιπτώσει τῶν κατοικούντων ἀνέκαθεν εἰς τήν χώραν αὐτήν, τήν πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα!.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Α΄ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΙΚΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ

15. Οἱ δύο πρῶτοι νόμοι τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας. Ἐάν εἰς τόν ὕμνον τοῦ οὐρανοῦ διδάσκεται ἡ φαινομένη κίνησις τῆς οὐρανίου σφαίρας περί τήν γῆν, ὡς ὅλου θεωρουμένης, εἰς τόν 7ον ὕμνον, ὁ ὁποῖος ἀφιεροῦται εἰς τούς ἀστέρας, ἐπί τοῦ ὁποίου καί ἀναφέρεται τό παρόν κεφάλαιον, ἐπανέρχεται ὁ ὑμνωδός εἰς τήν ἐν λόγω κίνησιν. Ἐπιζητεῖ νά τονίση, ὅτι αὕτη συνάγεται ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἐπί τῆς οὐρανίου σφαίρας προσηλωμένων ἀστέρων, ὡς ἀκριβῶς κάμνομεν καί σήμερον.

Λέγει: **ἀστέρες οὐράνιοι, ἐγκύκλιοι, δίνησι περιθρόνιοι κυκλέοντες** (7, 3-4)· δηλαδή, κατά λέξιν, «οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὁποῖοι διά στροβίλων (περιστροφικῶν κινήσεων) διαγράφουν κύκλους περί τόν θρόνον (γῆν) ἐπανερχόμενοι περιοδικῶς (ἐγκύκλιοι)...»[14]. Τό νέον στοιχεῖον εἶναι ἡ περιοδικότης τῆς κινήσεως.

Συνεπῶς, κατόπιν τῶν ὅσων ἐλέχθησαν εἰς παράγραφον 12, συνάγεται πλήρως ὁ πρῶτος νόμος τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας, κατά τόν ὁποῖον «ὁ περιεχόμενος χρόνος μεταξύ δύο διαδοχικῶν ἀποκαταστάσεων τυχόντος ἀστέρος, εἰς τό αὐτό σημεῖον τῆς τροχιᾶς του εἶναι σταθερός». Καί ναί μέν οἱ Ὀρφικοδέν ἀποσαφηνίζουν ἐνταῦθα, ὅτι «ὁ χρόνος οὗτος εἶναι ὁ αὐτός, δι' ὅλους τούς ἀστέρας», τοῦτο ὅμως συνάγεται πλήρως, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἐν λόγω χωρίου, πρός τό **ρόμβου δίνησιν ἑλισσόμενος περί γαῖαν** (4, 3-4), ὅπου ὁλόκληρος ὁ οὐ-

---

14. **Ἀκόμη καί κατά τούς Βαβυλωνιακούς χρόνους (1700 - 1600 π.Χ.) λέγει ὁ Couberc, εἰς τήν Μεσοποταμίαν, ἐπιστεύετο, ὅτι ἡ γῆ εἶναι ὄρος ἐπιπλέον τῶν ὑδάτων ὠκεανοῦ, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται, στερεός, ὁ οὐράνιος θόλος. Γῆ καί οὐρανός ἔχουν κοινόν στήριγμα τόν ὠκεανόν, ἐνῶ οἱ ἀστέρες κυκλοφοροῦν ἐπί τοῦ οὐρανίου θόλου, φερόμενοι ἐπί ἁρμάτων. Εἰς τήν Αἴγυπτον, ἐξ ἄλλου, ἕκαστος ἀστήρ θεωρεῖται κινούμενος ἐπί λέμβου (46, 17, 20). (Συνεπῶς πῶς εἶναι δυνατόν νά εὐσταθοῦν αἱ ἀπόψεις τῶν ἀμαθεστάτων νεωτέρων ἐρευνητῶν καί δῆθεν μελετητῶν ὅτι οἱ Βαβυλώνιοι καί οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν παλαιότεροι τῶν Ἑλλήνων καί εἶχον προηγμένας γνώσεις, ἀπό τάς ὁποίας ἐπηρεάσθησαν καί οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες;).**

ρανός ἐξομοιάζεται πρός σβοῦραν ἐπί τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας ὑπολογίζονται, προφανῶς, οἱ ἀστέρες, ὡς προσηλωμένοι.

Ἐξ ἄλλου, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο τούτων χωρίων προκύπτει ἀκόμη καί ὁ δεύτερος νόμος τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας, κατά τόν ὁποῖον «αἱ τροχιαί τῶν ἀστέρων εἶναι περιφέρειαι κύκλων καθέτων ἐπί τήν αὐτήν διάμετρον τῆς οὐρανίου σφαίρας». Διότι ἡ διάμετρος αὕτη δηλοῦται εἰς τόν ἄξονα περί τόν ὁποῖον καί μόνον εἶναι δυνατόν νά θεωρῆται περιστρεφόμενος ὁ **ρόμβος**· περισσότερον δέ καί ἐπακριβέστερον δηλοῦται εἰς τό **σκῆπτρον** – ἄξονα τοῦ θρόνου – γῆς.

Συνεπῶς, πλέον ἤ σαφῶς διδάσκεται ἡ φαινομένη κίνησις τῆς οὐρανίου σφαίρας.

16. Οἱ ἀειφανεῖς ἀστέρες. Δέν γίνεται ἡ πλήρης διάκρισις τῶν ἀστέρων εἰς ἀειφανεῖς, ἀμφιφανεῖς καί ἀφανεῖς. Γίνεται ὅμως σαφής μνεία τῶν ἀειφανῶν, οἱ ὁποῖοι διαχωρίζονται τῶν ἄλλων, μάλιστα δέ τῶν ἀμφιφανῶν, χαρακτηριζόμενοι ὡς ὁρατοί δι' ὅλης τῆς νυκτός, **ἐννύχιοι**[15] **(7, 11), δηλαδή ὡς μή ἀνατέλλοντες οὐδέ δύοντες**[16].

17. Ἡ ζωδιακή ζώνη. Ὑπό τῶν Ὀρφικῶν εἶναι γνωστή ἡ ζωδιακή ζώνη. Ἀναφέρεται εἰς τόν ὕμνον τῶν ἄστρων, ὡς **ἑπταφαεῖς ζῶναι.** Δέν γίνεται λόγος περί μιᾶς ζώνης, ὡς ἐκφραζόμεθα σήμερον, διότι αὕτη λογίζεται ὡς διχοτομουμένη ὑπό τῆς ἐκλειπτικῆς. Εἶναι δέ γνωστή ἡ ἐκλειπτική, ὅπως προκύπτει ἐκ τοῦ ὕμνου τοῦ Ἡλίου (βλέπε παράγραφον 24), ὅπου αὕτη κατονομάζεται **οἶμος** (8,7), **«δρόμος»** οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς αὐτόν· **«ἐποπτεύουσιν αὐτόν», ὅπως λέγει ὁ ὕμνος: ἐφορώμεμοι ἑπταφαεῖς ζώνας** (7,8) ἀστέρες.

Εἶναι προφανές, ὅτι οἱ ἐποπτεύοντες τάς ἑπταφαεῖς ζώνας ἀστέρες εἶναι οἱ τῶν ζωδίων· οἱ ζωδιακοί ἀστερισμοί.

Ὅτι δέ πράγματι οἱ Ὀρφικοί γνωρίζουν καί ὀνομάζουν τούτους «ζώδια» (ἐντεῦθεν δέ προῆλθε καί ἡ μέχρι τοῦδε ὀνομασία των ὡς ζωδίων) μαρτυρεῖται εἰς τό 41ον, ἐκ τῶν διασωθέντων Ὀρφικῶν ἀποσπασμάτων, κατά τό ὁποῖον «**Ὀρφεύς δέ**

---

15. Ὑπό τῶν Αἰγυπτίων, οἱ περιπόλιοι ἀστέρες, ἐπειδή εἶναι ὁρατοί καθ' ὅλον τό ἔτος, ὠνομάζοντο «ἄφθαρτοι».

16. Περί τῶν ἀειφανῶν ἀστέρων ὁμιλεῖ καί ὁ Ὅμηρος (λαμβάνων τήν πληροφορίαν ἀπό τούς Ὀρφικούς). Οὕτω διά τήν Μεγάλην Ἄρκτον, ἡ ὁποία εἶναι μέν σήμερον ἀμφιφανής κατά τό μεγαλύτερον μέρος της, ἦτο ὅμως ἀειφανής πρό 3.000 ἐτῶν, λέγει ὁ Ὅμηρος, «οἵη δι' ἄμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο («Ἰλιάς» Σ 489), διότι, ὡς ἀειφανής, «δέν λούεται εἰς τόν ὠκεανόν» ὅπως οἱ ἀμφιφανεῖς ἀστέρες.

Ἐνταῦθα διαπιστοῦται, ὅτι ὁ Ὅμηρος μεταφέρει εἰς τά ἔπη του τάς λαϊκάς ἀντιλήψεις, περί ἐπιπέδου γῆς, περιβαλλομένης ὑπό τοῦ ὠκεανοῦ, αἱ ὁποῖαι καί δέν εἶναι ἀστήρικτοι, ἐάν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὡς ἐλέχθη, ἦτο γνωστός τότε εἰς τούς Ἕλληνας ὁ Ἀτλαντικός, κατέχων ὅλην τήν πρός δυσμάς τῶν Ἡρακλείων Στηλῶν ἔκτασιν, ἐντός τοῦ ὁποίου καί ἐφαίνοντο βυθιζόμενοι οἱ ἀστέρες κατά τήν δύσιν των. Οἱ μεμυημένοι ὅμως τοῦ Ὀρφισμοῦ εἶναι ἀπηλλαγμένοι αὐτῆς τῆς πλάνης, ὡς συνάγεται σαφῶς ἀπό τόν ἀντίστοιχον, πρός τόν μνημονευθέντα Ὁμηρικόν, στίχον τῶν Ἀργοναυτικῶν: «ἄστρα τε τηλεφανῆ δῦνεν ῥόον Ὠκεανοῖο» (538)· δηλαδή «τά ἄστρα, τά ὁποῖα εἶναι μακράν, εἰς τό ρεῦμα τοῦ Ὠκεανοῦ». Δέν «λούονται» συνεπῶς, ἀλλά «δύουν» οἱ ἀστέρες, εἰς τόν πρός δυσμάς κείμενον Ἀτλαντικόν, κατά τούς Ὀρφικούς.

Πάντως καί αὐτός οὗτος ὁ ὅρος «δύσις», διά τοῦ ὁποίου δηλοῦται τό σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, προέκυψεν ἀσφαλῶς ἀπό τήν ἐποπτείαν, τήν αἴσθησιν, τήν παρατήρησιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐπί τῆς φαινομενικῆς εἰσδύσεως τῶν ἀστέρων εἰς τόν Ἀτλαντικόν, ὅταν, λόγω τῆς περιστροφῆς τῆς οὐρανίου σφαίρας, ἐφθανον οὗτοι εἰς τόν ὁρίζοντα καί ἐχάνοντο δύοντες.

ἐκεῖνος ὁ Θράκιος, ἐν τῇ περί γεωργίας, οὐ τήν ἁπλῶς ἡμέραν τῆς σελήνης τήν τοιάνδε λέγει λυσιτελεῖν, ἥ καί ἀνόνητον· ἀλλ' ὅταν τοιῶσδε σχηματισθῆ καί συντρέχη ζωδίοις τε καί τοῖς ἀστράσιν». (*Τζέτζη, Ἔργα καί ἡμέραι* 175a). Εἰς ἄλλο δέ σημεῖον τοῦ ἀποσπασματίου τούτου ἀναφέρονται τρία ἐκ τῶν ζωδίων, τά τῆς Παρθένου, Ὑδροχόου καί Ἰχθύων: **«Ὀρφεύς μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾶν· οἷον σελήνης τρεχούσης περί Παρθένον, πάντα φυτεύειν πλήν μόνον ἀμπέλων... Διός Ὑδροχόον περιπολεύοντος μή πλεύσης·... Τοῦ αὐτοῦ Διός ἐν Ἰχθύσιν ὄντος, καλόν γάμους ποιεῖν, καί τά λοιπά ὁμοίως» (Τζέτζη Ἔργα 130b).** (Εἶναι ἀπολύτως φανερόν καί ἀπό τό ἀπόσπασμα αὐτό τοῦ Τζέτζη, ὅτι ὁ Ἡσίοδος ἔχει ἀντιγράψει τούς Ὀρφικούς).

Εἰς τά Λιθικά ἀναφέρεται ἐμμέσως ὁ Σκορπιός καί μετ' αὐτοῦ ὁ **Ὡρίων: Σκορπίε, σεῖο δε λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως ἀγλαός Ὡρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γάρ, οἷω πικρῆσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσιν, μᾶλλον σφωΐτερων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων** (488-491) δηλαδή Σκορπίε, ὁ ἀγλαός ἥρως Ὡρίων δέν εἰσήκουε (δέν ἐδέχετο) νά ἔχῃς τήν ὁμώνυμόν σου λίθον· διότι... ἤθελε νά ἀνήκῃ αὐτῃ εἰς ἀμφοτέρους τούς ἀστερισμούς.

Εἰς ἄλλο ἐπίσης ἀποσπασμάτιον γίνεται ἐμμέσως μνεία τριῶν εἰσέτι ζωδιακῶν ἀστερισμῶν, ἀλλά καί τοῦ Ὄφεως: **Κρίους, ταυρείους, ὄφιος, χαροποῦ τε λέοντος (40, 503).**

Οὕτω, ἐκ τῶν 12 ζωδιακῶν ἀστερισμῶν, ἀνευρίσκομεν ἀναφερομένους τούς ἑπτά[17]. Γίνεται δέ λόγος εἰδικός περί Ταύρου, καί Λέοντος, ὡς θά ἴδωμεν εἰς τάς παραγράφους 66, 67.

---

17. Εἰς τούς παλαιοτάτους χρόνους καί κυρίως τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. οἱ Μεσοποτάμιοι Λαοί, ἐχρησιμοποίησαν τρεῖς «δρόμους» καθορίζοντας μίαν εὐρεῖαν ζώνην τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκ τῶν δρόμων τούτων ὁ ἕνας εὑρίσκετο περί τόν ἰσημερινόν (Ἄνού) περιλαμβάνων 17 ἀστερισμούς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο εὑρίσκοντο περί τούς τροπικούς τοῦ Καρκίνοι (Ἐνλίλ), κατά τήν ἔκτασιν τοῦ ὁποίου ἐσημειοῦντο 23 ἀστερισμοί καί τοῦ Αἰγόκερω (Ἐά), ἔχοντος 12 ἀστερισμούς. Ἀργότερον ἤρχισαν προσδιορίζοντες τήν ἐτησίαν κίνησιν τοῦ ἡλίου καί ἐχρησιμοποίουν, διά τήν ἐπισήμανσιν τῆς πορείας του, ὡρισμένους λαμπρούς ἀστέρας, εὐκόλως ἀναγνωριζομένους. Κατόπιν ὥρισαν τήν ζωδιακήν ζώνην. Τοῦτο μαρτυροῦν πινακίδες, ἀναγόμεναι ἀσφαλῶς εἰς χρόνους πρό τῆς καταστροφῆς τῆς Νινευΐ (612 π.Χ), αἱ ὁποῖαι παριστοῦν ζωδιακόν, ὡς εὐρυτάτην ζώνην πλάτους 20° (μοιρῶν). Ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ Καμβύσου (523 π.Χ.) ὁ ζωδιακός των ἐμφανίζεται διηρημένος εἰς 12 ζώδια. Ἐκ τῶν χρονολογήσεων τούτων κατά τόν ἀστρονόμον Taton, προκύπτει ὅτι ὁ ζωδιακός ἔχει Μεσοποταμιακήν προέλευσιν, διά τοῦτο καί λέγει: «Πρέπει νά ἀπορρίψωμεν τήν ἄποψιν ὅτι ὁ ζωδιακός ἦτο Αἰγυπτιακῆς προελεύσεως», ἐνῶ ἐξ ἄλλου προσθέτει (43, 81): «ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ἀστρολογίας ἐν Μεσοποταμία πιστοποιεῖ καί τήν ἐκεῖθεν προέλευσιν τοῦ ζωδιακοῦ καί τῶν 12 ζωδίων του, ὡς τά ἐδανείσθησαν οἱ Ἕλληνες».

Ὅμως, ὅπως προκύπτει ἐξ ὅσων ἀνεφέρθησαν προηγουμένως οἱ Ὀρφικοί ἐγνώριζον τόν ζωδιακόν καί πρό τῆς Β΄ χιλιετίας π.Χ. ὁπωσδήποτε δέ τουλάχιστον 1000 περίπου ἔτη πρό τῆς ἐποχῆς τοῦ Καμβύσου. Καθώς δέ λέγει ὁ Pannekock, «δέν φαίνεται ὅτι οἱ 12 ἀστερισμοί τοῦ ζωδιακοῦ κατεῖχον εἰς τούς Βαβυλωνίους μίαν εἰδικήν σημασίαν. Μία ἔνδειξις δύναται ἴσως νά εὑρεθῆ εἰς τό γεγονός, ὅτι τό ἔπος τοῦ «Γκιλγαμές» τό ὁποῖον περιέχει πολλά χαρακτηριστικά ἑνός ἡλιακοῦ μύθου, διαιρεῖται εἰς 12 ραψωδίας, κάθε μία τῶν ὁποίων ἀντιστοιχεῖ εἰς ἕνα τῶν 12 ζωδίων. Πλήν ὅμως καί ἡ διαίρεσις αὐτῃ δύναται νά εἶναι μία μεταγενεστέρα διαίρεσις (33, 32). (Ἀναλυτικώτερον βλέπε καί βιβλίον Σ.Β. Σεράμ «Θεοί, Τάφοι καί Σοφοί», (σελίς 60), ἐκδόσεις Γεμετζόπουλου, Ἀθῆναι).

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἄποψις κατά τήν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι εἰσήγαγον πρῶτοι τόν ζωδιακόν, ἐστηρίχθη ἐπί τοῦ γεγονότος, ὅτι ἀνευρέθησαν εἰς τήν Τεντυρίδα καί τό Ἔσνε δύο παραστάσεις αὐτοῦ, ἀναγόμεναι εἰς τούς Ἑλληνιστικούς χρόνους, δηλαδή εἰς τούς μετέπειτα τοῦ Δ΄ αἰῶνος π.Χ. χρόνους. Ἐν τούτοις, ὡς λέγει ὁ Taton (43-38), «ἔπαυσε νά γίνεται

Συνεπῶς προκύπτει ἀκόμη ὅτι καί αἱ ὀνομασίαι τῶν ἀστερισμῶν[18], τάς ὁποίας χρησιμοποιοῦμεν σήμερον διεθνῶς, ἀνάγονται εἰς τούς Ὀρφικούς τουλάχιστον χρόνους.

συζήτησις περί Αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς τοῦ ζωδιακοῦ, ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη πλέον, ὅτι αἱ παραστάσεις αὗται ἔχουν δεχθῆ τήν ἐπίδρασιν ἀπό τάς Ἑλληνιστικάς ἀντιλήψεις· καί ἐπιλέγει (43-43): «τά 12 ζώδια ἦσαν ἄγνωστα εἰς τούς Αἰγυπτίους πρό τῆς Ἑλληνιστικῆς περιόδου. Ἄλλως τε ἐπιβεβαιοῦται πλέον ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐχρησιμοποίουν τό σύστημα *τῶν «δεκάδων» ἀγνώστων εἰς ὅλους τούς ἄλλους λαούς, διά τῶν ὁποίων μία εὐρεῖα ἰσημερινή ζώνη τοῦ οὐρανοῦ, διηρεῖτο εἰς 36 - καί ὄχι 12 - ἴσα μέρη. Οἱ δέκανοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄλλοτε μέν μεμονωμένοι λαμπροί ἀστέρες, ἄλλοτε δ' ἀθροίσματα ἀστέρων, ἐκαλοῦντο δι' ὀνομάτων οὐδεμίαν σχέσιν ἐχόντων πρός τήν Ἑλληνικωτάτην ὀνομασίαν τῶν ζωδίων, ἀλλά καί ἐν γένει τῶν ἀστερισμῶν. Οὕτω π.χ., ἐλέγοντο «Ὀφρύς τοῦ νότου», «Ὀφρύς τοῦ βορρᾶ», «Θεός διασχίζων τόν οὐρανόν», ὁ δέ πρῶτος δέκανος, πού ἦτο ὁ Σείριος, ἐλέγετο «Δεσπότης τοῦ ἔτους». Ἡ τελευταίως (1953) γενομένη εἰδική ἔρευνα ὑπό τοῦ Neugebaue, ἐπί τῶν δεκάνων, ἔδειξεν ὅτι οὗτοι ἐμφανίζονται τό πρῶτον περί τό τό 2100 π.Χ. Ἐχρησιμοποιοῦντο ἐν συνεχείᾳ ἐπί τῶν χρόνων Σέτη τοῦ Α' (1300 π.Χ.) ἀλλά καί ἐπί Ραμσῆ τοῦ Δ' (1170 π.Χ.), εὑρίσκονται δέ ἀπεικονισμένοι ἐπί τῶν καλυμμάτων λαρνάκων. Οἱ δέκανοι εἶναι διατεταγμένοι εἰς 36 στήλας ἐκ τῶν ὁποίων κάθε μία εἶχεν πλάτος 10^0 (μοιρῶν), ἀλλ' ἐπί 12, ἐν συνόλω σειρῶν (ζωνῶν) τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ εὐρεῖα ἰσημερινή ζώνη τῶν δεκάνων ἦτο λοιπόν ἀσχετος πρός τήν ζωδιακήν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ τελευταία ἔχει βάσιν τήν ἐκλειπτικήν καί πλάτος $\beta = +8^0$, ἐνῶ τό πλάτος τοῦ Σειρίου π.χ. εἶναι $\beta = -40^0$ περίπου (30, 47-48).*

Οἱ Ἰνδοί τέλος ἐχρησιμοποίουν εἶδος Σεληνιακοῦ ζωδιακοῦ, ἀσχέτου πρός τόν Ἡλιακόν ζωδιακόν κύκλον, διαιρούμενον εἰς 28 ἴσα μέρη, καλούμενα Νανσχάτρα. (43-156).

Συνεπῶς, συνάγεται τό συμπέρασμα, ὅτι ὁ ζωδιακός εἶναι Ἑλληνικός καθ' ὁλοκληρίαν, καί ἀνάγεται εἰς τούς Ὀρφικούς χρόνους.

18. Οἱ Αἰγύπτιοι ὠνόμαζον τήν Μεγάλην Ἄρκτον Κνήμην Βοός, τόν Βοώτην παρίστανον δι' ἑνός κροκοδείλου καί ἑνός ἱπποποτάμου περιπτυσσομένων τόν Κύκνον ὡς ἄνθρωπον ἔχοντα ἐκτεταμένους βραχίονας κ.ο.κ. Γενικῶς, πάλιν δέ κατά τόν Taton (43-43) «τά σύμβολα τά ὁποία εἰσήχθησαν ἐκ τῆς Βαβυλῶνος διαφέρουν ἐξ ὁλοκλήρου τῶν Αἰγυπτιακῶν συμβόλων. Κατόπιν ὅμως τῶν ὅσων ἐλέχθησαν προκύπτει ὅτι τά σύμβολα καί τά ὀνόματα ταῦτα δέν ἦσαν καθόλου οὔτε καί Βαβυλωνιακῆς προελεύσεως, ὄχι μόνον διότι ἀνάγονται εἰς χρόνους πολύ προγενεστέρους τῆς Βαβυλωνιακῆς Ἀστρονομίας καί Ἀστρολογίας, ἀλλά καί διότι εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικά, ὡς συνδεόμενα ἀπολύτως πρός τήν Ἑλληνικήν Μυθολογίαν καί τάς Ἑλληνικάς παραδόσεις (34).

Εἰς ἐπίρρωσιν (ἐνίσχυσιν) τούτου ἔρχεται τό γεγονός ὅτι εἰς οὐδένα τῶν ἀρχαίων λαῶν ἀνευρίσκομεν τό ἰσχῦον Ἑλληνικόν ὀνοματολόγιον τῶν ἀστερισμῶν. Οὕτω π.χ., ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰώβ (9,9 καί 38,31-32), οἱ Ἑβραῖοι ἐκάλουν τήν Μεγάλην Ἄρκτον, Ἄς ἤ Αἰς, τόν Ὡρίωνα Κεσίλ, καί τάς Πλειάδας Κιμά. Ἐκ τῶν τριῶν ὅμως τούτων ἀστερισμῶν, ὁ τοῦ Ὡρίωνος ἀναφέρεται καί εἰς τά Ὀρφικά (βλέπε «Λιθικά» 489), πού μαρτυρεῖ (πού ἀποδεικνύει) τήν ἀρχαιοτάτην καί ἐντελῶς Ἑλληνικήν προέλευσιν τοῦ ὀνόματος καί τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου.

(Ἐκτός ὅμως τῶν ἀνωτέρω διαπιστώσεων τοῦ Κ. Χασάπη, ἤδη γνωρίζομεν σήμερον (1984), ὅτι ὅλαι αἱ γνώσεις καί ὁ πολιτισμός τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων καί τῶν ἄλλων Λαῶν τῆς Μεσοποταμίας, προῆλθον ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῶν Σουμερίων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν Πανάρχαιοι Κρῆτες προερχόμενοι ἀπό τήν Παγχαίαν κ.τ.λ. (βλέπε καί Τόμον «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί τά βιβλία μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Προσάρτημα Β, σελίς 203 καί «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

Β΄ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

18. Οἱ «οὐράνιοι» καί «χθόνιοι» ἀστέρες (διάττοντες). Οἱ ἀστέρες εἰς τούς Ὀρφικούς διαχωρίζονται εἰς δύο κατηγορίας: τούς οὐρανίους καί τούς γηίνους· **οὐράνιοι χθόνιοί τε** (7,9). Εἰς τήν πρώτην ἀνήκουν οἱ ἀπλανεῖς καί οἱ πλανῆται· εἰς τήν δευτέραν κατατάσσονται οἱ διάττοντες καί αἱ βολίδες.

Ὅτι δέ οἱ χθόνιοι εἶναι οἱ διάττοντες προκύπτει: α΄) ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, κατά τόν ὁποῖον οὗτοι διαγράφουν πυρίνους δρόμους ἀδιακόπως **(πυρίδρομοι αἰέν ἀτειρεῖς** (7,9), ἀλλά καί β΄) ἐκ τοῦ ὅτι ὀνομάζονται *προσέτι* **ἠερόπλαγκτοι** (7,8) δηλαδή πλανώμενοι ἐντός τοῦ ἀέρος· τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐπειδή δέ οὐδαμοῦ οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ἡ σελήνη ἐπιθετολογοῦνται εἰς τούς μακροτάτους ὕμνους των, ὡς «ἠερόπλαγκτοι», (τοῦτο δέ λέγεται μόνον διά τινας ἀστέρας), συνάγεται ὅτι ἀφ΄ ἑνός μέν δέν λογίζεται ἡ ἀτμόσφαιρα, ὁ ἀήρ, ὡς ἐκτεινόμενος μέχρι τοῦ ἡλίου καί τῆς σελήνης, ἐπομένως δέ καί μέχρι τῶν «οὐρανίων» ἀστέρων, ἀφ΄ ἑτέρου δέ, ὅτι τό «ἠερόπλαγκτοι» ἀναφέρεται μόνον εἰς τούς χθονίους, τούς «γηίνους» ἀστέρας. Ἄλλωστε, τό ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα δέν φθάνει μέχρι καί τῶν «οὐρανίων» ἀστέρων, μαρτυρεῖται καί ἐκ τοῦ ὅτι κατά τούς Ὀρφικούς ὑπεράνω τοῦ ἀέρος εὑρίσκεται, ὡς θά ἴδωμεν (παράγραφος 51-52), ὁ αἰθήρ, ὁ ὁποῖος λογίζεται **ἄστρων, ἡελίου τε σεληναίης τε μέρισμα** (5, 2), (ὕμνος πρός τόν Αἰθέρα) χαρακτηριζόμενος δ΄ ἐπί πλέον, ὡς **ἀστροφεγγής** (5,5). Συνεπῶς, οἱ **«ἠερόπλαγκτοι»** εἶναι μόνον οἱ **«χθόνιοι» ἀστέρες**· οἱ διάττοντες, καιόμενοι ἀδιακόπως ἐντός τοῦ ἀέρος καί ἀφίνοντες «πυρίνας» οὐράς εἰς τούς «δρόμους» των.

19. Οἱ πλανῆται. Ἡ διάκρισις τῶν ἀστέρων εἰς ἀπλανεῖς καί πλανήτας προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπιθέτου **ἑπταφαεῖς** (7,8), τό ὁποῖον δίδεται εἰς τάς δύο ζώνας τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ὡς φωτισμένων ὑπό τῶν ἑπτά πλανητῶν. Διότι ἄλλωστε, μόνον οἱ ἑπτά πλανῆται, διανύοντες τάς τροχιάς των ἐντός τοῦ ζωδιακοῦ, καθιστοῦν ταύτας ὑπαρκτάς, ὁρίζοντες καί τό πλάτος ἑκάστης, ἴσον πρός 8 ^{0} (μοίρας). Ὅτι δέ πράγματι οἱ ἑπτά πλανῆται νοοῦνται εἰς τό «ἑπταφαεῖς» καί ὅτι οἱ Ὀρφικοί ὄχι μόνον γνωρίζουν καί διαχωρίζουν τούς ἀστέρας τούτους, ἀλλά καί τούς ὀνομάζουν «πλανήτας», προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ χωρίου τῶν Ἀ ρ γ ο ν α υ τ ι κ ῶ ν: **«Ἀγκαῖός τ΄ ἔμολεν Πλευρώνιος, ὅς ρα πορείας οὐρανίας ἄστρων ἐδάη, κύκλους τε πλανήτας (208-209)».** Δηλαδή: «Καί ἦλθεν ὁ ἐκ Πλευρῶνος[19] (τῆς Αἰτωλίας) Ἀγκαῖος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν τάς οὐρανίους κυκλικάς πορείας τῶν ἄστρων, καί τούς πλανήτας».

Ἐπί πλέον, ὡς εἴδομεν εἰς τό τελευταῖον χωρίον, ἐκ τῶν μνημονευθέντων εἰς τήν παράγραφον 17, κατονομάζεται ἐκεῖ ἕνας ἐκ τῶν πλανητῶν, ὁ Ζεῦς, ὡς διατρέχων τούς ἀστερισμούς Ὑδροχόου καί Ἰχθύων. Ἐξ ἄλλου περιεσώθη αὐτούσιον ἀποσπασμάτιον, τό 41ον, εἰς τό ὁποῖον κατονομάζεται καί ὁ Ἄρης, χάρις εἰς τόν Τζέτζην (*Ἔργα καί ἡμέραι* 170b), ὁ ὁποῖος μάλιστα τό προλογίζει ὡς ἐξῆς:... **«δεινῶς καί συγκεχυμένως, ἔτι δέ καί ψευδῶς· καί οὐχ ὥσπερ ὁ μέγας Ὀρφεύς**

---

19. Ἐκ τῶν πινακίδων τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β΄ τῶν ἀνευρεθεισῶν εἰς τήν Πύλον, μία μικρά ἀναφέρει, ὅτι ὁμάς ἐκ 30 κωπηλατῶν ὤφειλε νά μεταβῇ εἰς τήν Πλευρῶνα, ἡ ὁποία εὑρίσκετο παρά τό Μεσολόγγιον. Δέν εἶναι λοιπόν ἄνευ σημασίας, ὅτι ἡ Πλευρών τῶν Ὀρφικῶν, ἀναφέρεται καί εἰς τάς πινακίδας τῆς Πύλου, ἀναγομένας ἀσφαλῶς εἰς τό περί τό 1200 π.Χ., ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι πράγματι ὑπῆρχε καί τότε ἡ πόλις, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο εἷς τῶν ἀστρονόμων τῶν Ὀρφικῶν χρόνων, ὁ Ἀγκαῖος, ὁ ὁποῖος καί μετέσχεν τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας.

διδασκαλικῶς τε καί τεταγμένως πρός εὐκρίνειαν, καί τό πλέον τεχνικωτέρως, καί ἀληθῶς. Ἐκεῖνος μέν οὕτω φησί·» παραθέτει δέ τό ἀπόσπασμα, τοῦ ὁποίου οἱ δυό πρῶτοι στίχοι εἶναι: **«Πρῶτον μέν πρώτω ἑνί ἤματι φαίνεται Ἄρης. μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται».**

Συνεπῶς, ἔχομεν πληροφορίας, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι τά σημερινά ὀνόματα τῶν πλανητῶν **ἀνάγονται ὁμοίως, τουλάχιστον, εἰς τούς Ὀρφικούς χρόνους.**

Ἐκ τοῦ πλήθους τῶν πλανητῶν, ὡς ἑπτά, προκύπτοντος ἐκ τοῦ «ἑπταφαεῖς», συνάγεται, ὅτι προσμετροῦνται εἰς τούς πέντε ὁρατούς διά γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ πλανήτας, καί ὀνομάζονται ἐπίσης πλανῆται, ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει ἀκόμη καί εἰς τούς χρόνους τῆς Α΄ χιλιετηρίδος π.Χ. ἐν Ἑλλάδι, ἀλλά καί εἰς ὅλους τούς ἀρχαίους λαούς καί μάλιστα καί εἰς τούς ἀνατολικούς.

Ἐξ ἄλλου, ἐφ' ὅσον οἱ ἄλλοι πέντε πλανῆται εἶναι οἱ διά γυμνοῦ μόνον ὀφθαλμοῦ ὁρατοί (Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης, Ζεύς καί Κρόνος), προκύπτει τό σημαντικόν συμπέρασμα, ὅτι κατά τούς ἀπωτάτους χρόνους τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. εἶχεν ἤδη γίνει ἡ ταύτισις τοῦ Ἑωσφόρου καί τοῦ Ἑσπέρου εἰς ἕνα καί μόνον πλανήτην, τήν Ἀφροδίτην, ὅτι δέ τό ἴδιον συνέβη καί διά τόν Ἑρμῆν. **Ὅμως, ἡ ἐπιστημονική αὕτη κατάκτησις, ὡς καί πᾶσαι αἱ μέχρι τοῦδε ἐκτεθεῖσαι, δέν εἶναι δυνατόν νά ἔγινεν ἀποτόμως. Πρέπει λοιπόν νά εἶναι τό προϊόν μιᾶς ἀκόμη παλαιοτέρας κληρονομίας, ἀναγομένης τουλάχιστον εἰς τούς τελευταίους αἰῶνας τῆς Γ΄ χιλιετηρίδος [20] π.Χ. ἤ καί παλαιότερον.**

20. Οἱ ἀπλανεῖς. Φαίνεται ὅτι οἱ Ὀρφικοί ὀνομάζουν τούς ἀπλανεῖς ἁπλῶς ἀστέρας. Διότι δέν ἀπαντᾶται ὁ ὅρος «ἀπλανεῖς» τόσον εἰς τόν ὕμνον ὅσον καί οὐδαμοῦ ἀλλοῦ εἰς τά διασωθέντα κείμενα.

---

20. Ὅπως λέγει ὁ Doig (18-12-13) χωρίς βεβαίως καί τά ἀναφερόμενα ὑπ' αὐτοῦ νά εἶναι ἀπολύτως ἐξηκριβωμένα καί συνεπῶς ἀληθῆ, εἰς τήν Κίναν ἐκτίσθη ἕνα μέγα ἀστεροσκοπεῖον ἐπί βασιλείας τοῦ Huag - Ti (2650 π.Χ.) διά τήν ἐκτέλεσιν παρατηρήσεων τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καί τῶν πλανητῶν. Ὁμοίως ἀναφέρεται σύνοδος τῶν πλανητῶν Ἑρμοῦ, Ἀφροδίτης, Ἄρεως, Διός καί Κρόνου, λαβοῦσα χώραν ἐπί αὐτοκράτορος Chauy - Hsu (2513 - 2436 π.Χ.), ἡ ὁποία, κατά τούς γενομένους σήμερον ὑπολογισμούς, δέον νά ἔλαβε χώραν τήν 28ην Φεβρουαρίου τοῦ 2436 π.Χ. Τέλος μεταξύ τῶν ἐτῶν 2255 καί 2200 π.Χ., κατά τήν βασιλείαν τοῦ Uü Shun - ἐγένοντο παρατηρήσεις θέσεως τῶν πέντε πλανητῶν τοῦ Ἡλίου καί τῆς Σελήνης διά τεταρτοκυκλίου. Συνεπῶς εἰς τήν Κίναν ἔχομεν μίαν ἀνάπτυξιν, παρατήρησιν, σύγχρονον περίπου καί φυσικά ὄχι προγενεστέραν τῆς Ὀρφικῆς, ἀφοῦ τώρα γνωρίζομεν, ὅτι οἱ Ὀρφικοί, «οἱ Ὕμνοι» τοῦ Ὀρφέως, ἀναφέρουν παρατηρήσεις καί πέραν τοῦ 3.600 π.Χ.

Εἰς τήν Μεσοποταμίαν, αἱ ἀρχαιότεραι παρατηρήσεις τῶν πλανητῶν, διασωθεῖσαι ἐπί πινακίδων, χρονολογοῦνται κατά 1000 περίπου ἔτη βραδύτερον. Οὕτω μία παρατήρησις τῆς Ἀφροδίτης (Ἰστάρ) ἀνάγεται εἰς τήν ἐποχήν τοῦ Ἀμισαντούκα, περί τό 1650 π.Χ., αἱ δέ νεώτεραι αἱ ὁποῖαι δύνανται νά λογισθοῦν ἀξιόλογοι ἀπό ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, ἀναφέρονται μόλις εἰς τούς Η΄ καί Ζ΄ π.Χ. αἰῶνας, ὅτε ἀρχίζει καί ἡ ἀκμή τῆς μετέπειτα τῶν Ὀρφικῶν Ἑλληνικῆς Ἀστρονομίας εἰς τήν Ἰωνίαν τῆς Ἱστορικῆς πλέον περιόδου.

Προκειμένου περί τῶν Αἰγυπτίων, ὅπως λέγει ὁ Taton (43, 38), αἱ παρατηρήσεις τῶν πλανητῶν συμφώνως πρός τά διασωθέντα κείμενα ἀναφέρονται εἰς θέσεις τῶν πλανητῶν ἐπί τοῦ οὐρανοῦ· «πλήν ὅμως φαίνονται νά ἔχουν δεχθῆ ἰσχυράν τήν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλληνιστικῆς ἀστρονομίας (Δ΄ αἰών π.Χ.), τήν ὁποίαν καί συνεχίζουν». Ἡ Ἀφροδίτη ὀνομάζεται «ἀστήρ τῆς πρωίας», ὁ Ζεύς «ὁ λάμπων ἀστήρ», ὁ Κρόνος «Ὥρος τοῦ Ταύρου» καί ὁ Ἄρης «Ἐρυθρός Ὥρος». Ἀπό κοινοῦ οἱ πλανῆται καλοῦνται «ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι δέν ἀναπαύονται ποτέ».

(Ὡς πρός τήν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστρονομίας ἐπί τῶν Αἰγυπτίων, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ πόλις Ἡλιούπολις τῆς Αἰγύπτου, ἐκτίσθη κατά τάς Ἑλληνικάς παραδό-

Περί τῶν ἀπλανῶν γνωρίζουν οἱ Ὀρφικοί, ὅτι εἶναι διάπυροι[21], ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπιθέτου **πυρόεντες** (7, 5). Τοῦτο ἄλλωστε καί ἀναμένομεν, κατόπιν τῶν ὅσων ἐλέχθησαν εἰς τόν ὕμνον τῆς Φύσεως (Κεφάλαιον Α΄ § 5).

Ἐξ ἄλλου ἔχει παρατηρηθεῖ ἡ στίλβη (*τό λαμπύρισμα*) τῶν ἀπλανῶν – οἱ πλανῆται δέν στίλβουν – αὕτη δέ ἀναφέρεται εἰς δύο στίχους. Οὕτω, λέγεται δι' αὐτούς **μαρμαρυγαῖς στίλβοντες** (7, 11), ἐκ τοῦ ὁποίου καί συνάγεται, ὅτι καί ὁ ὅρος «στίλβη», τόν ὁποῖον χρησιμοποιοῦμεν σήμερον, εἶναι Ὀρφικῆς προελεύσεως. Ἐξ ἄλλου χαρακτηρίζονται οἱ ἀστέρες ὡς **ἀνταυγεῖς** (7, 5), σπινθηροβολοῦντες, ὅπερ ὁμοίως οὐδέν ἄλλο δηλοῖ παρά τό «στίλβοντες».

Ἐπειδή τό **«ἀνταυγεῖς»** προηγεῖται συνδεόμενον ἀμέσως μετά τοῦ **«πυρόεντες»** εἰς τόν αὐτόν στίχον, συνάγεται ὡς λίαν πιθανόν, ὅτι ἡ στίλβη – σπινθηρισμός ἐλογίζετο ὡς σχετιζομένη πρός τήν πυρίνην φύσιν τῶν ἄστρων.

Τέλος, οἱ Ὀρφικοί ἐτοποθέτουν τούς ἀστέρας, πολύ μακράν τῆς γῆς, εἰς τά ὅρια τῆς ὁρατότητος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν Ἀργοναυτικῶν **«ἄστρα τε τηλόσε φαντά»** (340), δηλαδή: τά ἄστρα τά ὁρατά, τά ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς μακρυνήν ἀπόστασιν («*τηλόσε*») ἀλλά καί **τηλεφανῆ** (Ἀργοναυτικά 529). Ἐκ τῆς λέξεως «φαντά», δηλαδή «ὁρατά», τοῦ ἰδίου χωρίου, προκύπτει ἡ ἔνδειξις ὅτι ὑπέθετον τήν ὕπαρξιν καί μή ὁρατῶν ἀστέρων ἐκ τῆς ἀποστάσεως.

Τό ὅτι δέ τήν ἔννοιαν τῆς διακρίσεως ταύτης περιέχει ἐνταῦθα ἡ λέξις «φαντά» ἐνισχύεται ἀκόμη περισσότερον ἐκ τοῦ ὅτι πουθενά ἀλλοῦ δέν ἀναφέρεται ὡς *ἐπίθετον τῶν ἀστέρων, πάντοτε δέ γίνεται χρῆσις ἐπιθέτων ἐχόντων σχέσιν πρός* τήν λαμπρότητά των, ὅπως **«αὐγάζοντες» ἀστέρες, «λαμπετίη» σελήνη** κ.ο.κ.

21. Ἡ Ἀστρολογία. "Οπως προκύπτει ἐκ τῶν στίχων «ἐμοιρίδιοι πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες· θνητῶν ἀνθρώπων θείην διέποντες ἀταρπόν» (7, 6-7), κατά τούς ὁποίους «οἱ ἀστέρες ὁρίζουν τό πεπρωμένον, σημαίνοντες τήν μοῖραν καί ρυθμίζοντες τῶν ἀνθρώπων τήν ζωήν», Ἡ Ἀστρολογία ἐκαλλιεργεῖτο ὑπό τῶν Ὀρφικῶν.

Ἐξ ἄλλου καί τό ἀπόσπασμα περί τοῦ ἀστρονόμου Ἀγκαίου, πού εἴδομεν εἰς παράγραφον 5, καταλήγει ὡς ἑξῆς: **«δίδετο γάρ τ' ἐόντα, τα τ' ἐσσόμεν' ἀνθρώποισιν»** (Ἀργοναυτικά 208)· δηλαδή ὁ Ἀγκαῖος «ἐπεδίδετο εἰς τήν παρατήρησιν τῶν τροχιῶν τῶν ἀστέρων καί τῶν κινήσεων τῶν πλανητῶν, ὡς καί εἰς τόν καθορισμόν τῶν κύκλων τῆς οὐρανίου σφαίρας», διότι «ἀνεζήτει τά παρόντα καί τά μέλλοντα νά συμβοῦν εἰς τούς ἀνθρώπους». Συνεπῶς ὁ Ἀγκαῖος ἦτο ἀστρολόγος - ἀστρονόμος.

Ἀλλά καί ἡ περικοπή τοῦ 41ου ἀποσπασματίου, τό ὁποῖον παρετέθη εἰς τήν παράγραφον 17, ἀναφέρει ἀστρολογικάς ἀντιλήψεις, ἐφ' ὅσον ἀπαγορεύει τήν «πλεῦσιν τῶν πλοίων, ὅταν ὁ Ζεύς εὑρίσκεται εἰς τόν Ὑδροχόον καί συνιστᾶ τήν τέλεσιν γάμων, ὅταν διατρέχῃ τό ζῴδιον τῶν Ἰχθύων». Συνεπῶς εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ἡ Ἀστρολογία ἀνεπτύχθη εἰς τήν Ὀρφικήν Ἑλλάδα πολύ πρίν ἤ ἐμφα-

---

σεις ἀπό τόν Ἀκτίς, υἱόν τοῦ Ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἀναχωρήσας ἀπό τήν Ρόδον μετέβη εἰς τήν Αἴγυπτον κατά παναρχαίαν ἐποχήν, ὅπου ἐδίδαξεν καί Ἀστρονομίαν εἰς τούς Αἰγυπτίους).

21. Κατά τούς Αἰγυπτίους τούς ὁποίους οἱ ξένοι δῆθεν ἐρευνηταί καί σχολιασταί συνεχῶς ἐνεφάνιζον χωρίς ἐντροπήν καί ὡς διδασκάλους τοῦ «Ὀρφέως», ὁ οὐρανός εἶναι μεταλλικόν καί καμπύλον κουβούκλιον φέρον ὀπάς, ἐκ τῶν ὁποίων δια νημάτων (με κλωστάς) εἶναι ἀνηρτημένοι (κρεμασμένοι) οἱ ἀστέρες, ὡς λυχνίαι, (ὡς λάμπες) ἀόρατοι ἤ σβεννύμενοι τήν ἡμέραν καί ἀναπτόμενοι πάλιν κατά τήν νύκτα (16, 20 καί 19, εἰσαγωγή).

νισθοῦν οἱ ἀστρολόγοι τῆς Μεσοποταμίας[22]. Ἐξ ἄλλου, συνάγεται ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ ἀστρονόμοι ἦσαν συγχρόνως καὶ ἀστρολόγοι, ἡ δὲ παρακολούθησις, ἰδία τῶν πλανητῶν ἡλίου καὶ σελήνης, διὰ λόγους ἀστρολογικούς, συνετέλεσεν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς καθαρᾶς Ἀστρονομίας★[3].

Τὴν Ἀστρονομίαν, αὐστηρῶς ἀναπτυσσομένην, ἀνευρίσκομεν εἰς τοὺς Ὀρφικοὺς Ὕμνους, οἱ ὁποῖοι ἐδίδασκον, ὡς εἰσαγωγὴν εἰς τὴν μύησιν, τὴν «ἀλήθειαν» ἐν γένει εἰς τοὺς μυουμένους. Πλὴν ὅμως, ἡ «ἀλήθεια» αὕτη, καθ' ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν Ἀστρονομίαν, ἦτο τὸ προϊὸν ὄχι μόνον μιᾶς συνεχοῦς παρατηρήσεως τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ χρόνους παναρχαίους, ἀλλὰ καὶ τῆς διαισθητικῆς καὶ διεισδυτικῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματος τῶν Ὀρφικῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ὑμνῳδὸς Ὀρφεὺς ἀποκαλύπτεται εἰς τοὺς ὕμνους ὡς «ὁ θεωρητικὸς» τῆς Ἀστρονομίας τῆς παναρχαίας ἐκείνης ἐποχῆς εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρξε καὶ ἔδρασεν.

---

22. Πάντως καὶ οἱ Σῖναι (Κινέζοι) ἀστρονόμοι εἶναι μεταξὺ ἐκείνων πού ἐπεδόθησαν εἰς παρατηρήσεις τῶν ἄστρων διά νά ἀνεύρουν καί νά στηρίξουν προμαντεύσεις περί τῶν μελλόντων νά συμβοῦν σχετικῶς πρός τήν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου.

Τό ἀρχαιότερον ὡροσκόπιον τῆς Βαβυλῶνος ἀνέρχεται μόλις εἰς τό 410 π.Χ. καί συνεπῶς εἶναι πολύ νεώτερον τῶν Ὀρφικῶν. Ἐκ τῶν Βαβυλωνίων ἡ Ἀστρολογία ἐφθασεν εἰς τούς Φοίνικας ἀργότερον, ἀλλά καί εἰς τήν Ἑλλάδα τῶν μετέπειτα χρόνων, ὅτε ὁ ἀστρολόγος - ἱερεύς τοῦ Βήλου, Βήρωσος ἦρθε καί ἐγκατεστάθη εἰς τήν Κῶ, ὅπου ἵδρυσε καί σχολήν,διδάσκων τήν Ἀστρολογίαν.

Οἱ Αἰγύπτιοι, τέλος, δέν ἀνέπτυξαν τήν Ἀστρολογίαν.

Ἡ Ἀστρολογία, συνεπῶς, εἰς τήν ὁποίαν ὀφείλει ἡ Ἀστρονομία τά θεμέλιά της, ἐκαλλιεργήθη κατ' ἐξοχήν ἐν Ἑλλάδι, ὅπως δέ λέγει ὁ Thiel, ἄν πολλοί ἀπό τούς ἀστρολογικούς κανόνας τοῦ Μεσαίωνος ἀνάγονται εἰς τούς Βαβυλωνίους, ὅμως οἱ πλεῖστοι προέρχονται ἀπό τούς Ἕλληνας ἀστρολόγους (44, 36)

★[3]. Ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Ἀστρολόγος Βήρωσος εἶχεν ἔλθει εἰς τήν Κῶ ἐπιβεβαιώνει τά ἀναφερόμενα ὑπό τοῦ Πλάτωνος εἰς τόν «Τίμαιον» καί τόν «Κριτίαν» ὅ,τι εἶπε διά τούς Ἕλληνας ὁ εἰς τήν Σάϊν τῆς Αἰγύπτου ἱερεύς τῆς Ἴσιδος πρός τόν Σόλωνα. Κατά τά λεχθέντα οἱ Αἰγύπτιοι ἐθεώρουν τούς Ἕλληνας ὡς νεωτέρους, διότι μετά τόν κατακλυσμόν οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀπωλέσει τάς παλαιάς παραδόσεις καί γνώσεις τῶν, πού διεσώθησαν εἰς τήν Αἴγυπτον. Συνεπῶς καί οἱ Αἰγύπτιοι παρεδέχοντο ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον παλαιοτέρας παραδόσεις καί γνώσεις, τάς ὁποίας διασώσαντες οἱ Αἰγύπτιοι, ἐδίδασκον κατόπιν εἰς τούς Ἕλληνας, ἀναγνωρίζοντες ὅμως, ὅπως ἀνέφερεν ὁ ἱερεύς τῆς Ἴσιδος, ὅτι αἱ γνώσεις αὗται προήρχοντο ἀρχικῶς ἀπό τούς παναρχαίους Ἕλληνας, πού ὑπῆρξαν πρό τοῦ κατακλυσμοῦ, ἀδιάφορον ἐάν οἱ νεώτεροι ξένοι συγγραφεῖς, ἑρμηνευταί κ.τ.λ. διέστρεψαν, ἠγνόησαν καί παρεποίησαν τά ἀρχαῖα κείμενα σκοπίμως διά νά μειώσουν τήν πρωταρχικήν ἀξίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τήν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ. Καί χαρακτηριστική ἴσως ἔνδειξις, ὄχι ὅμως καί ἀπόδειξις περί τῶν παναρχαίων γνώσεων τῶν Ἑλλήνων εἶναι καί ἡ σχετική ἐργασία τοῦ Θ. Μανιᾶ ὁ «Γεωμετρικός καί Γεωδαιτικός Τριγωνισμός τῶν ἀρχαίων Μνημείων καί πόλεων» διότι χρειάζεται εὐρυτέρα ἀκόμη καί περισσότερον συστηματική ἔρευνα διά τήν πλήρη ἐξακρίβωσιν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τῆς μελέτης, [βλέπε Τόμος Ζ', σελίς (256-257)] τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» - καί τό βιβλίον του «τό Ἑλληνικόν πνεῦμα εἰς τάς πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου»).

Ἀλλά καί εἰς τήν Ἰνδίαν δέν εὑρίσκομεν νά καλλιεργῆται ἡ Ἀστρολογία κατά τούς ἀρχαιοτέρους χρόνους, τούς Βεδικούς. Μόλις κατά τούς τελευταίους προχριστιανικούς αἰῶνας ἤρχισεν ἡ ἀστρολογική δραστηριότης, ἡ ὁποία συνεχίζεται ἐκεῖ μέχρι σήμερον (1970), γράφει ὁ Κ. Χασάπης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ο ΗΛΙΟΣ

Τάς περί τοῦ Ἡλίου πληροφορίας ἀντλοῦμεν ἐκ τοῦ VIII (8) ὕμνου, τοῦ Ἡλίου καί τοῦ XXXIV (34) ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅτι δέ εἰς τήν Ὀρφικήν μύησιν Ἀπόλλων καί Ἥλιος ταυτίζονται, ἔχομεν πολλάς μαρτυρίας, προερχομένας ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν Ὀρφικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομεν δύο χαρακτηριστικάς. Οὕτω, κατά τό διασωθέν XXVIII (28ον) ἀποσπασμάτιον **μαρτυρεῖ καί ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι Ὀρφεύς** τάδε λέγων περί τῶν ἀλληγορικῶν σημασιῶν τῶν ὀνομάτων τῶν θεῶν: **«ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεύς τῶν πάντων ἄγγελός ἐστιν· ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ· σῖτος ΔΗΜΗΤΗΡ· ἡ δέ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἠδ' Ἐνοσίχθων· καί πόλεμος μέν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐστ' ΑΦΡΟΔΙΤΗ·... ἥλιος, ὃν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον, ΦΟΙΒΟΝ ἑκηβαλέτην, μάντιν πάντων ἑκάεργον, ἰητῆρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ· ἔν τάδε πάντα».** Ὁμοίως καί ἡ ἑτέρα μαρτυρία προέρχεται ἐκ τοῦ 32ου ἀποσπασματίου τῆς ἀπωλεσθείσης Θεογονίας τοῦ Ὀρφέως, εἰς τό ὁποῖον λέγεται: **«Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱ', ἑκατηβόλε, φοῖβε, κραταιέ, πανδερκές,... ἠέλιε χρυσέησιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν...»**. Ὅθεν, δέν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἦτο ὁ ἥλιος διά τούς Ὀρφικούς, ἀνεξαρτήτως ἐάν ὁ λαός διεχώριζεν αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων.

Ἐκτός ὅμως τῶν ἀνωτέρω, ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ περιεχομένου τοῦ εἰς Ἀπόλλωνα 34ου ὕμνου συνάγεται, ὅτι οὗτος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τόν ἥλιον καί ὅτι, συνεπῶς, Ἀπόλλων καί Ἥλιος συμπίπτουν (συνταυτίζονται), εἶναι τό ἴδιον.

Α΄ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΣΩΜΑ

22. Σχῆμα, χρῶμα, καί φυσική κατάστασις τοῦ ἡλίου. Καίτοι τό σχῆμα τοῦ ἡλίου ὁρίζεται, ὡς εἶναι, ἐντελῶς κυκλικόν[23], **περίδρομον ὄμμα** (8,14), δέν

---

23. **Οἱ Αἰγύπτιοι ὅμως εἰς τούς μετέπειτα χρόνους, δηλαδή μετά τούς Ὀρφικούς μετρήσαντες διά τοῦ γνώμονος καί τῆς κλεψύδρας τήν φαινομένην διάμετρον τοῦ ἡλίου, ἐξετίμησαν (ἀνεῦρον) τόν ἀπαιτούμενον χρόνον διά τήν ἀνατολήν τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, ὡς ἴσον πρός τό 1/750 τοῦ ἡμερονυκτίου. Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει τιμή ἴση πρός 28΄ 48΄΄, μικροτέραν τῆς πραγματικῆς περίπου κατά 2΄ (3.94).**

παραλείπεται νά λεχθῆ ἀκόμη ὅτι παρουσιάζει οὗτος διαφόρους μορφάς θεώμενος προφανῶς, πλησίον τοῦ ὁρίζοντος, ὅτε φαίνεται πεπλατυσμένος (μεγαλύτερος) καί παραμορφωμένος, **αἰολοδείκτης** (8,12).

Ἐξ ἄλλου τό χρῶμα του καθορίζεται ὡς χρυσοκίτρινον τόσον εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἡλίου, ὅπου οὗτος ἀναφέρεται ὡς **χρυσαυγής** (8,2), ὅσον καί εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου χαρακτηρίζεται ὡς **χρυσοκόμης** (34, 9), ἐνῶ εἰς ἀμφοτέρους ἀποκαλεῖται **χρυσολύρης** (8,9 καί 34,3).

Ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς του καταστάσεως, ὁ ἥλιος ἀποκαλεῖται **πυρόεις**[24] (8,6)· καί διά να τονισθῆ ἡ φυσική του προέλευσις καί τό αὐτοδύναμον τοῦ σχηματισμοῦ καί τῆς ὑπάρξεώς του χαρακτηρίζεται **αὐτοφυής** (8,3).

23. Ἡμερησία κίνησις τοῦ ἡλίου. Ἡ κίνησις αὕτη ἀναφέρεται διά τῶν γνωρισμάτων της. Οὕτω λέγεται, ὅτι ὁ ἥλιος ἐμφανίζεται μεθ' ὁρμῆς, ὅταν ἀνατέλλη, ὡς **«ροιζήτωρ»** (8,6) καί ἐν συνεχείᾳ, ὅτι ταχέως ἀνέρχεται εἰς τόν οὐρανόν, ὡς **«εὔδρομος»** (8,6), φθάνει τήν μεσημβρίαν εἰς τήν μεσουράνησίν του, ὡς **«ὑπερίων»** (8,2) καί χωρεῖ ἀκολούθως εἰς τήν δύσιν του, πάντοτε **«εὔδρομος»**, διά νά ἐπαναλάβη τα ἴδια κατά πᾶσαν ἡμέραν, ὡς ἀκαταπόνητος, **(ἀκάμας)** (8,3). Ἡ κίνησις αὕτη εἶναι κυκλική, ὡς ἐκ τούτου δέ ὁ ἥλιος ὀνομάζεται **«κυκλοέλικτος»** (8,11), δηλαδή ἑλισσόμενος ἐν κύκλῳ.

Ἐπειδή, ὅταν εὑρίσκεται ὑπέρ τόν ὁρίζοντα, **«πυρπολεῖ»** τά πάντα καθ' ἑκάστην περιφοράν του, χαρακτηρίζεται συγχρόνως μετά τοῦ **«κυκλοέλικτος»** καί **πυρίδρομος**[25] (8,11)· διότι δέ αἱ καυστικαί ἀκτῖνες του ἐξακοντίζονται **«εὐστόχως»** καί πολύ μακράν ἀπ' αὐτοῦ, πρός πάσαν κατεύθυνσιν, ἀποκαλεῖται, ὡς Ἀπόλλων, **ἑκηβόλος τοξοβέλεμνος** (34,6).

24. Ἐτησία κίνησις τοῦ ἡλίου· ἐκλειπτική. Ἡ ἐτησία κίνησις παρέχεται εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἡλίου, ὅπου ὁ ὑμνωδός λέγει: **σύ, χορεύων διά τεσσάρων ποδῶν** (8,5), **διατρέχεις τήν ἐκλειπτικήν**[26], ἑκτελῶν κινήσεις κυκλικάς, ὁμοίας πρός ἐκείνας, τάς ὁποίας θά διέγραφε παμμέγιστος στρόβος (8,7), ἔχων δέ τήν *χρυσῆν σου λύραν, σύρεις τόν ἐναρμόνιον δρόμον τοῦ κόσμου»* (8,9)· **«τετραβάμοσι ποσσί χορεύων** (8, 5) ... **ῥόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων** (8,7) ... **χρυσολύρη, κόσμου τόν ἐναρμόνιον δρόμον ἔλκων»** (8,9).

---

24. Τήν ἐπωνυμίαν *πυριφεγγέος* Ἥλιος ἀνευρίσκομεν καί εἰς τά Ἀργοναυτικά (στίχ. 218).

25. Τήν ἐπωνυμίαν του ταύτην ἀπαντῶμεν καί εἰς τά Ἀργοναυτικά, «ἔπειτα δέ Κιμμερίοισιν... ἱκάνομεν, οἷα ῥά τε μοῦνοι αἴγλης ἄμμοροί εἰσι πυριδρόμου ἠελίοιο», (1123-1124). Πράγματι δέ οἱ Κιμμέριοι, κατοικοῦντες παρά τό σημερινόν Κέρτς τῆς Ρωσίας, ἀπό ὅπου φ = + 45°, ἔβλεπον τόν ἥλιον, κατά τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον, μεσουρανοῦντα εἰς ὕψος μόλις 21° (μοιρῶν) ἄνωθεν τοῦ ὁρίζοντος· συνεπῶς, ἡ «αἴγλη» του, δέν ἦτο δυνατόν νά λογισθῆ «πυρόεσσα».

26. Οἱ Ἀσσυροβαβυλώνιοι καί οἱ Αἰγύπτιοι ἐχρησιμοποίουν τήν ἑώαν ἐπιτολήν τήν (Ἀνατολήν) τῶν ἀστέρων, διά νά δυνηθοῦν νά προσδιορίσουν τήν τροχιάν τοῦ ἡλίου. Δι' αὐτοῦ ὅμως τοῦ τρόπου καθίστατο δυνατή ἡ ἀνεύρεσις τῆς πορείας τοῦ ἡλίου ἐν μέσῳ τῶν ἀστερισμῶν κατά τρόπον χονδρικόν. Δεν ἦτο δυνατόν νά προσδιορισθῆ ὁ κύκλος τῆς ἐκλειπτικῆς, ἀφοῦ ἡ ὅλη παρατήρησις συνίστατο εἰς τήν ἀναγνώρισιν ἀστέρων, ἀνατελλόντων περί τήν μίαν ὥραν πρό τοῦ ἡλίου, καθ' ὃν χρόνον τό λυκαυγές ἠμπόδιζε τόν καθορισμόν τῆς σχετικῆς θέσεως τοῦ ἡλίου ὡς πρός τούς ἐν λόγω ἀστέρας. Μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοί ἐπενόησαν ἔμμεσον ἀλλ' ἀκριβέστερον τρόπον ἐπισημάνσεως τῶν διαδοχικῶν θέσεων τοῦ ἡλίου, διά τοῦ καθορισμοῦ τῆς θέσεως τῆς σελήνης, κατά τάς φάσεις τῶν πανσελήνων καί τῶν τετάρτων. Τότε τά δυό σώματα διαφέρουν ἀλλήλων κατά 180° ἤ 90° (μοίρας) ἀντιστοίχως καί ὁ προσδιορισμός τῆς θέσεως τοῦ ἡλίου δύναται νά ἐπιτευχθῆ μετά μεγάλης προσεγγίσεως (43, 157, βλέπε καί παραπομπήν 17).

Ἐκ τῆς περικοπῆς ταύτης προκύπτουν δύο τινά: α΄) τό χωρίον «τετραβάμασι ποσσί χορεύων», δηλοῖ, προφανῶς, τήν ἐτησίαν κίνησιν διά τῶν τεσσάρων ἐποχῶν (ποδῶν), πρᾶγμα τό ὁποῖον καθίσταται ἐμφανέστερον ἐκ τῶν λεγομένων εἰς τό ἴδιον στίχον ὡς πρός τάς ἐποχάς (παράγραφος 31) καί β΄) τό ἐπίθετον **«χρυσολύρης»**, συνδεόμενον πρός τόν **«ἐναρμόνιον δρόμον»**, ὁμοίως ἀναφέρεται εἰς τάς ἐποχάς. Διότι εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς θέλομεν ἐκθέσει, γίνεται πλήρης καί σαφής ἀντιστοίχησις τῆς ἐναρμονίου σχέσεως τῶν ἤχων, ἑκάστης τῶν χορδῶν τῆς λύρας, πρός ἑκάστην τῶν ἐποχῶν (παράγραφος 32).

Εἰς τάς δυό ταύτας εἰκόνας προστίθεται καί τρίτη, ἐξ ἄλλης περικοπῆς, κατά τήν ὁποίαν ὁ ἥλιος, ὡς ἁρματηλάτης, **(διφρευτοῦ** (8,6)**)** καί ὁδηγός ἵππων, **(ἐλασίππου** (8,18)**)**, *κατευθύνει τό ἅρμα, τό ὁποῖον σύρουν τέσσαρες ἵπποι*, αἱ τέσσαρες καί πάλιν ἐποχαί· **μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων** (8,19). Αἱ ὡς ἄνω εἰκόνες συνοδεύονται ὑπό τῆς, ὡς κάτωθι, καθαρᾶς ἀστρονομικῆς περιγραφῆς:

α΄) Ὁ ἥλιος **«ἐλαύνει»** ἐπί τοῦ **«οἴμου»**, δηλαδή τοῦ δρόμου (8,7 καί 8,9). Ἀλλά «δρόμος» καλεῖται ἡ ἐκλειπτική ἀκόμη καί μέχρι τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς τῶν μετέπειτα μεγάλων Ἑλλήνων ἀστρονόμων. Οὕτως ὁ Ἀρχιμήδης (250 π.Χ.) εἰς τόν Ψαμμίτην λέγει: **Τάν δε γᾶν περιφέρεσθαι περί τόν ἅλιον, κατά κύκλου περιφέρειαν, ὃς ἔστιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δρόμων κείμενος** (5,5). Συνεπῶς, τό «ἐλαύνων οἶμον» (8,7) σημαίνει, κατά λέξιν, «προχωρῶν ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς». Ἐπί πλέον ὁ ὅρος οἶμος - δρόμος ἀποκαλύπτεται, ὅτι προῆλθεν ἐκ τῶν Ὀρφικῶν ἀστρονόμων.

β΄) Τόν «οἶμον - ἐκλειπτικήν» διατρέχει ὁ ἥλιος, συμπεριφερόμενος ὡς παμμέγιστος στρόβος· **«ἀπειρέσιος ρόμβος»** (8,7). Τό «ἀπειρέσιος» δύναται νά συσχετισθῇ ἤ πρός τό πραγματικόν μέγεθος τῆς ἡλιακῆς σφαίρας ἤ πρός τό μῆκος *τοῦ μεγίστου κύκλου, τῆς ἐκλειπτικῆς*, τόν ὁποῖον διαγράφει ὁ ἥλιος. Ἡ δευτέρα ἐκδοχή εἶναι καί ἡ πιθανωτέρα, ὡς ἐνισχυομένη ἐκ τοῦ ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου ὁλοκλήρου τοῦ στίχου, κατά τόν ὁποῖον, ἡ συμπεριφορά τοῦ ἡλίου, ὡς **«ρόμβου ἀπειρεσίου»**, ἀναφέρεται εἰς τό **«δινεύμασιν»**, δηλαδή εἰς τάς κινήσεις τοῦ στρόβου· τότε ἕκαστον **«δίνευμα»** εἶναι καί μιά πλήρης περιφορά ἐπί τοῦ «δρόμου», ἐπί τοῦ ὁποίου προχωρεῖ, «ἐλαύνων» ὁ ἥλιος.

25. Συνδυασμός ἐτησίας καί ἡμερησίας κινήσεως τοῦ ἡλίου. Συσχετίζοντες τόν στίχον **«ρόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων»** (8,11) μετά τοῦ προσδιορισμοῦ **κυκλοέλικτος** (8,11), λαμβάνομεν τήν ἀκριβῆ περιγραφήν τοῦ συνδυασμοῦ φαινομένης ἐτησίας καί φαινομένης ἡμερησίας κινήσεως τοῦ ἡλίου. *Διότι, ὡς γνωστόν, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου ὁ ἥλιος πράγματι ἑλίσσεται.* Μεταβάλλων καθ' ἡμέραν ἀπόκλισιν, ὡς κινούμενος ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς, δέν διαγράφει ἡμερησίως, ὡς οἱ ἀστέρες, παραλλήλους πρός τόν ἰσημερινόν, κλειστάς κυκλικάς τροχιάς, ἀλλά διανύει τάς ἰσοϋψεῖς περίπου καμπύλας μιᾶς ἕλικος.

Ὅθεν καί ὁ ἐπιθετικός προσδιορισμός «κυκλοέλικτος» διαφέρει ἀπολύτως τοῦ «κυκλέοντες» καί τοῦ «ἐγκύκλιοι» (7,4), οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τόν καθορισμόν τῶν φαινομένων κυκλικῶν ἡμερησίων κινήσεων τῶν ἀστέρων. Ἐνταῦθα χρησιμοποιεῖται τό **«κυκλοέλικτος ἥλιος», διά νά παρασχεθῇ, προφανῶς ἡ** ἀκριβής εἰκών τοῦ καθ' ἡμέραν ἑλισσομένου, κυκλικῶς, ἡλίου, δηλαδή ὁ συνδυασμός τοῦ κύκλου καί τῆς ἕλικος, ὡς ἀκριβῶς συμβαίνει καί εἰς τήν πραγματικότητα. Ὁμολογουμένως δέ ἡ τόσον λεπτή αὐτη διάκρισις δέν γίνεται συνήθως οὔτε εἰς τά σύγχρονα ἀστρονομικά ἔργα.★[4].

★[4]. **Καί μιά ἀκόμη ἀδιάσειστος ἀπόδειξις τῆς μεγίστης παρατηρητικότητος καί ἱκανότητος τῶν Ὀρφικῶν διά νά συλλάβουν καί νά καθορίσουν τόσον λεπτοτάτας ἐννοίας καί**

26. Αἱ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου. Πολύ πτωχαί εἶναι αἱ πληροφορίαι περί τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων. Ἁπλῶς λέγεται, ὅτι ἐνῶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου εἶναι πάντοτε καθαρός καί φωτισμένος ἐξ ὁλοκλήρου, ἐνίοτε, «ὁ κυκλικός οὗτος ὀφθαλμός τοῦ κόσμου» σβέννυται (σβήνει) καί κατόπιν ἀναλάμπει, ἐξαποστέλλων πάλιν τάς πολυτίμους φωτεινάς του ἀκτῖνας [27] **(εὖδιε, πασιφαής, κόσμου τε περίδρομον ὄμμα, σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀκτῖσι φαειναῖς,** (8,14-15).

Ὅμως, ἐάν δέν γίνεται λόγος περί τοῦ αἰτίου, τοῦ προκαλοῦντος τάς ἐκλείψεις ταύτας, εἶναι φανερόν, ὅτι οἱ Ὀρφικοί δέν θεωροῦν τό φαινόμενον ὡς ὑπερφυσικόν. Δέν τό ἑρμηνεύουν, ὡς προκαλούμενον ὑπό δαιμόνων καί δρακόντων. Ὁ ἴδιος ὁ ἥλιος σβέννυται καί ἀναλάμπει. Συνεπῶς, τό φαινόμενον λογίζεται ἐντελῶς φυσικόν[28].

μάλιστα ἄνευ εἰδικῶν ὀργάνων, ἀλλά τάς ὁποίας ἠγνόησαν καί προσεπάθησαν νά παραποιήσουν οἱ νεώτεροι ἐρευνηταί.

27. Ἡ πρώτη ὑπό τῶν Σινῶν (Κινέζων) ἀστρονόμων ἀναφερομένη ἔκλειψις τοῦ ἡλίου εἶναι τοῦ ἔτους 2159 π.Χ. ἐάν ἡ πληροφορία εἶναι ἀκριβής (3.89). Εἰς τήν Μεσοποταμίαν, πινακίδες ἀναφέρουσαι συστηματικάς παρατηρήσεις ἐκλείψεων ἀνάγονται, κατά τόν Taton, εἰς τούς Η΄ καί Ζ΄ π.Χ. αἰῶνας (43-125) καί κατά τόν Abetti, ἡ ἀρχαιοτέρα ἡλιακή ἔκλειψις, τήν ὁποίαν παρετήρησαν οἱ Βαβυλώνιοι εἶναι ἡ τῆς 19ης Μαρτίου τοῦ ἔτους 721 π.Χ. (1-13). Τέλος, εἰς τά Αἰγυπτιακά κείμενα ματαίως θά ἀναζητήση κανείς τήν μνείαν μιᾶς ἔστω καί μόνης ἐκλείψεως, ὡς λέγει ὁ Taton, (43-37).

Ἐξ ἄλλου, ἀναφορικῶς πρός τήν πρόρρησιν τῶν ἐκλείψεων, εἰς τήν Κίναν, ἀναφέρεται ὅτι ἐξετελέσθησαν οἱ ἀστρονόμοι Hi καί Ho, ὡς ὑπεύθυνοι, διότι δέν κατώρθωσαν νά προϊδουν τήν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου, τοῦ 2159 π.Χ. ὅπως ἀναφέρει ὁ Diog, (18-13). Εἰς τήν Μεσοποταμίαν, λέγει ὁ Abetti. «ἡ πρόβλεψις τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων καί τῶν περιοχῶν ὁρατότητός των ἦτο ἀκατόρθωτος, διότι οὐδείς ἐγνώριζε τό σχῆμα καί τό μέγεθος τῆς γῆς ἤ τήν παράλλαξιν τῆς Σελήνης. Μόνον δέ ἀργότερον μέ τήν βοήθειαν τῆς προηγμένης Γεωμετρίας καί Τριγωνομετρίας τῶν Ἑλλήνων, ἦτο δυνατός ὁ ὑπολογισμός οὗτος». Ἐπίσης, κατά τόν Coudere, ἡ 18ετής περίοδος τοῦ «σάρου» ἀδικαιολογήτως ἐλογίσθη ἀπό τοῦ Ι μ.Χ. αἰῶνος καί μετά ὑπό τοῦ Halley, ὡς ἀνακάλυψις τῶν Χαλδαίων, διότι οὐδέν γραπτόν ὁδηγεῖ εἰς μίαν τοιαύτην ὑπόθεσιν, ἀντιθέτως δέ πλεῖστοι λόγοι πείθουν ὅτι τόν ἠγνόουν. Αἱ Χαλδαϊκαί πινακίδες προβλέπουν ἐκλείψεις σεληνιακάς κυρίως, εἶναι δέ πολύ πιθανόν, ὅτι ἡ πρόβλεψίς των αὐτη ἐστηρίζετο εἰς τήν ἁπλῆν παρατήρησιν, τήν πολύ ἁπλουστέραν τοῦ «σάρου», κατά τήν ὁποίαν 5-6 σεληνιακαί ἐκλείψεις συνεχίζονται κατά διαλείμματα 170 ἡμερῶν, μετά δέ παρέρχονται 17 μῆνες ἄνευ ἐκλείψεων. Πολύ βραδύτερον, τόν Γ΄ ἤ τόν Β΄ π.Χ. αἰῶνα ἐξηκρίβωσαν ἤ ἔμαθον οἱ Χαλδαῖοι τόν «σάρον». Ἀντιθέτως ὡς λέγει ὁ Αἰγινήτης, ὁ Θαλῆς εἰς τήν Ἑλλάδα «ἠδυνήθη νά προείπη τήν περίφημον ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου, τῆς 29 Μαΐου τοῦ ἔτους 585 π.Χ., συνεπεία τῆς ὁποίας κατέπαυσεν ὁ Λυδομηδικός πόλεμος, ἀναμφισβητήτως μέ τήν βοήθειαν τοῦ «σάρου» (2-158). Πράγματι κατά τόν Ἡρόδοτον (Α 74) «συμβολῆς γενομένης συνήνεικεν ὥστε τῆς μάχης συνεστώσης τήν ἡμέραν ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι, τήν δέ μεταλλαγήν ταύτην τῆς ἡμέρας Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τοῖσιν Ἴωσι προσηγόρευεν ἔσεσθαι Οὖρον προθέμενος ἐνιαυτόν τοῦτον, ἐν τω δή καί ἐγένετο ἡ μεταβολή. Οἱ δέ Λυδοί τε καί οἱ Μῆδοι ἐπεί τε εἶδον νύκτα ἀντί ἡμέρης γενομένην τῆς μάχης τε ἐπαύσαντο καί μᾶλλον τε ἔσπευσαν καί ἀμφότεροι εἰρήνην ἑαυτοῖσι γενέσθαι». Συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω: α΄) ὅτι ὁ «σάρος» δέν εἶναι ἀνακάλυψις Βαβυλωνιακοχαλδαϊκή», β΄) ὅτι ἦτο γνωστός εἰς τήν Ἑλλάδα πολύ ἐνωρίς, δηλαδή ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ 6 π.Χ. αἰ. καί γ΄) ὅτι, διά νά εἶναι τότε γνωστός, χωρίς νά ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψίς του εἰς τόν Θάλητα, τόν πρῶτον ἐν τῇ ἱστορία «ἐπίσημον» Ἕλληνα ἀστρονόμον, πρέπει νά ἀπετέλει οὗτος μίαν παλαιοτέραν, Ἑλληνικήν ὅμως κληρονομίαν, ἡ ὁποία ἦτο τό προϊόν μιᾶς σειρᾶς μακρῶν ἐπιμελῶν καί συστηματικῶν παρατηρήσεων τῶν ἐκλείψεων, ἀναγομένων εἰς ἀρκετούς τοὐλάχιστον αἰῶνας πρότερον. (συνεπῶς παρατηρήσεων τῶν Ὀρφικῶν).

28. Κατά τάς λαϊκάς ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων (μία ἄλλη ἀπόδειξις τῶν καθυστερημένων γνώσεων τῶν Αἰγυπτίων) αἱ ἡλιακαί ἐκλείψεις ὠφείλοντο εἰς τό μυθικόν

Ἐξ ἄλλου, ἐκ τοῦ ἐπιθέτου «εὔδιος», τό ὁποῖον προτάσσεται τῆς ὡς ἄνω περικοπῆς, προκύπτει, ὡς λίαν πιθανόν, ὅτι δέν παρετηρήθησαν μέχρι τότε ἐπί τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, αἱ σπανίως ὁρώμεναι διά γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ μεγάλαι κηλῖδες.

Β΄ Ο ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ

27. Ὁ «κοσμοκράτωρ» ἥλιος. Ἐκ τῶν ὕμνων Ἡλίου καί Ἀπόλλωνος συνάγεται ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐδίδασκον τόν ἡλιοκεντρισμόν, ἄν ὄχι, ὡς ἀκριβῶς τόν ὁρίζομεν σήμερον, τουλάχιστον κατά τάς βασικάς του ἰδέας. Διότι:

α΄) Ὑπάρχουν, κατ' ἀρχήν, οἱ χαρακτηρισμοί τοῦ ἡλίου, ὡς **κοσμοκράτορος** (8, 11) καί **δεσπότου τοῦ κόσμου** (8, 16), οἱ ὁποῖοι ἀφαιροῦν ἀπό τήν γῆν τό προνόμιον τῆς ἡγετικῆς θέσεώς της ἐν τῷ κόσμῳ.

β΄) Ὁ προτελευταῖος στίχος τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος διασαφίζει περισσότερον τήν ἡγετικήν θέσιν τοῦ ἡλίου, καθ' ὅσον λέγει, ὅτι οὗτος ἔχει τήν σφραγῖδα διά τῆς ὁποίας **«ἐτυπώθη»** ὁ κόσμος· **«παντός ἔχεις κόσμου σφρηγῖδα τυπῶτιν»** (34, 26). Ὁ ἐν λόγω στίχος ἐννοεῖ, προφανῶς, ὅτι ὁ κόσμος «ἐγένετο» ὑπό τοῦ ἡλίου καί, συνεπῶς, ἡ διδασκομένη ἰδέα, κοσμογονικῆς φύσεως, εἶναι ὅτι ὁ κόσμος προῆλθεν ἐκ τοῦ ἡλίου. Ὅμως, ἡ κοσμογονική αὕτη «ἀρχή» συνεπάγεται καί τήν πρωταρχικήν θέσιν τοῦ ἡλίου εἰς τόν κόσμον, τήν ὁποίαν ἄλλωστε παρέχουν εἰς αὐτόν ὄχι μόνον τά ἐπίθετα «κοσμοκράτωρ» καί «δεσπότης», ἀλλά καί τό ὅλον περιεχόμενον τῶν δύο ὕμνων, εἰς τούς ὁποίους ἀναφερόμεθα.

28. Ὁ ἥλιος «ἕλκει» τόν κόσμον. Ὅλως ἰδιαίτερον ἐπιστημονικόν ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ὁ στίχος, **κόσμου τόν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων** (8, 9). Διότι, τό ρῆμα «ἕλκω» εἶχε τήν σημασίαν, τήν ὁποίαν τοῦ ἀποδίδομεν καί σήμερον, τόσον εἰς τά Ὀρφικά, ὅσον καί εἰς τά Ὁμηρικά κείμενα. Ὅθεν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νά δεχθῶμεν, ὅτι οἱ Ὀρφικοί ὁμιλοῦν περί ἕλξεως τοῦ ἡλίου, ἀσκουμένης ἐπί τοῦ «δρόμου τοῦ κόσμου». Ἀλλ' «ἕλξις τοῦ δρόμου» δέν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως ἔννοιαν, ἐφ' ὅσον, ὅπως εἴδομεν, «δρόμος» ἐλέγετο ἡ ἐκλειπτική. Ἡ ἕλξις ὅμως ἐπί τοῦ **«δρόμου τοῦ κόσμου»** λαμβάνει ἐννοιολογικόν περιεχόμενον, ἐάν καί μόνον (ἐφ' ὅσον) ὁ κόσμος ἕλκεται ὑπό τοῦ ἡλίου καί ἐάν ὁ κόσμος - καί ὄχι ὁ ἥλιος - διανύῃ τήν τροχιάν ταύτην. Ἀλλά καί ἡ συντακτική πλοκή καί ἑρμηνεία τοῦ στίχου τοῦτο ἀκριβῶς λέγει, ὅτι ὁ κόσμος διατρέχει τήν ἐκλειπτικήν. Ὀφείλομεν ὅθεν νά δεχθῶμεν, ὅτι:

α΄) ὁ ἥλιος νοεῖται ἀκίνητος καί ὁ κόσμος κινούμενος ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς καί

β΄) ὁ ἥλιος ἕλκει τόν κόσμον κατά τήν κίνησιν ταύτην.

Συνεπῶς, οἱ Ὀρφικοί παρέχουν καί τήν ἐξήγησιν τῆς κινήσεως, διδάσκουν δέ, ὡς φυσικήν αἰτίαν τῆς κινήσεως τοῦ κόσμου, τήν ἕλξιν τοῦ ἡλίου, τρεῖς καί πλέον χιλιετηρίδας πρίν ὁμιλήσῃ περί ταύτης ὁ Νεύτων τό 1687 μ.Χ. **(ἑπομένως, προσθέτομεν ἡμεῖς καί τοῦ πρό αὐτοῦ Δημοκρίτου (βλέπε Ἑρμάν Ντίλς «Προσωκρατικοί», ἄρθρον Δημόκριτος καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», σελίς 136 καί ἑφεξῆς).**

Τό ἀδιασάφητον σημεῖον τοῦ στίχου εἶναι ὁ «κόσμος». Ἐν τούτοις τό ὅτι προτάσσεται εἰς τόν στίχον ὁ χαρακτηρισμός **«χρυσολύρης»** ἥλιος ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τάς ἐποχάς τῆς γῆς ὡς ἐλέχθη καί ὡς θά ἴδωμεν ν' ἀποσαφηνίζεται

τέρας «ἀπόπι», τό ὁποῖον ἐπετίθετο ἐναντίον τοῦ θεοῦ του ἡλίου «Ρά». Ὁ Ρά ἐν τέλει κατέβαλλε τό θηρίον καί ὁ ἥλιος ἀπεκαλύπτετο. (16-20). Ὡς λέγει καί ὁ Αἰγινήτης, πολλοί τῶν λαῶν καί μέχρι σήμερον ἀκόμη, πρός ἐκφοβισμόν τοῦ ἐπιτιθεμένου δράκοντος, προκαλοῦν μέγαν θόρυβον διά φωνῶν καί κρότων. (2, 151-19, Εἰσαγωγή).

ὑπό τοῦ ἰδίου ὑμνωδοῦ κατωτέρω καί τό ὅτι, εὐθύς ἀμέσως, εἰς τόν ἑπόμενον στίχον ἀκολουθεῖ ὁ προσδιορισμός **ὠροτρόφος** (8, 10) ἥλιος, ὁδηγεῖ εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι ὡς «κόσμος» δύναται νά θεωρηθῆ, κατ' ἀρχήν, ἡ γῆ. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται σημαντικῶς ἐκ τοῦ δεδομένου, ὅτι οὐδαμοῦ εἰς τά «Ὀρφικά» ἀναφέρεται κίνησις τοῦ ἡλίου περί τήν γῆν.

Ἐν τούτοις, τό γεγονός ὅτι δέν γίνεται σαφής μνεία τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν περί τόν ἥλιον, ὁδηγεῖ εἰς τό τελικόν συμπέρασμα κατά τό ὁποῖον οἱ Ὀρφικοί ἀσφαλῶς μέν θεωροῦν τόν ἥλιον ὡς κέντρον κινήσεως καί μάλιστα καί ἕλξεως τοῦ κόσμου, δέν προχωροῦν ὅμως εἰς τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος, διδάσκοντες σαφῶς τήν κίνησιν τῶν πλανητῶν πέριξ αὐτοῦ· ἔφθασαν τρόπον τινά μέχρι τῆς ἀντιλήψεως καί τοῦ καθορισμοῦ τῆς γῆς, ὡς πλανήτου, ὑπό τήν σημερινήν ἔννοιαν τῆς λέξεως.

Παρά ταῦτα, δέν γνωρίζομεν ἐάν ἡ ἔννοια «κόσμος» ἐνεῖχε καί τότε, ὡς συνέβη εἰς τούς μετέπειτα χρόνους ἐν Ἑλλάδι, καί τήν περιεκτικήν σημασίαν τοῦ συνόλου τῶν πλανητῶν, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθεν ἡ χρησιμοποιουμένη μέχρι σήμερον ἔκφρασις «ἡλιοκεντρικόν σύστημα τοῦ κόσμου». Καί τοῦτο ὅμως φαίνεται πολύ πιθανόν, **διότι ὅλοι σχεδόν οἱ μετέπειτα «ἀρχαῖοι» ἀστρονομικοί ὅροι εὑρίσκονται, τό πρῶτον, εἰς τούς Ὀρφικούς.** Ἐάν, συνεπῶς, εἰς τόν ὅρον «κόσμος», ἐννόουν πράγματι τούς πλανήτας, εἰς τό σύνολόν των, τότε ἡ ἡλιοκεντρική ἰδέα παρουσιάζεται ὄχι μόνον ὁλοκληρωμένη, κατά τό ἕνα σκέλος της, δηλαδή κατά τήν κίνησιν τῶν πλανητῶν περί τόν ἥλιον, ἀλλά παρουσιάζεται πλήρης **καί κατά τό δεύτερον σκέλος αὐτῆς, δηλαδή, ὡς πρός τήν κίνησιν τῆς γῆς περί τόν ἄξονά της, διά τήν ὁποίαν, ἐκτός τῶν ἤδη λεχθέντων, γίνεται δεξοδικώτερος λόγος εἰς τά περί Γῆς (Κεφάλαιον στ' (6ον).**

29. Ἥλιος, ὁ δοτήρ ζωῆς, κινήσεως καί ἐνεργείας. Μετά τῆς ἰδέας τοῦ «κοσμοκράτορος» ἡλίου συνδέεται καί ἡ ὀρθή ἀντίληψις περί τῆς σχέσεώς του, ὡς πρός τήν ζωήν, τήν κίνησιν καί τήν ἐνέργειαν.

Εἰς τόν ἥλιον ὀφείλεται ἡ ζωή, λέγεται σαφῶς εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἡλίου, ὅπου οὗτος ἀποκαλεῖται **«ζωῆς φῶς** (8, 18), **φερέσβιος**[29] καί **κάρπιμος»** (8, 12), ἀλλά καί εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου τά ἐπίθετα, οἱ προσδιορισμοί **«σπερμεῖος** καί **ἀρότριος»** (34, 3), δηλοῦν, ὅτι ἡ δυνατοτης τῆς ἀρόσεως καί τῆς σπορᾶς τῆς γῆς παρέχονται ὑπό τοῦ ἡλίου, εἰς τόν ὁποῖον ὀφείλονται αἱ βροχαί. Τήν ἰδίαν σημασίαν περιέχει καί ὁ παρόμοιος χαρακτηρισμός του ὡς «ἀγρίου» (34, 5), ἐφ' ὅσον δύναται νά θεωρηθῆ ὡς ρυθμιστής τῆς ἐν γένει ἀγροτικῆς ζωῆς.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἥλιος εἶναι ἡ πηγή ἐνεργείας, ὁ φέρων τό φῶς, **«φωσφόρος»** (8, 12 καί 34, 5), ἀλλά καί τό ἀρχικόν αἴτιον ἀναπτύσσει ὁ ὑμνωδός, χρησιμοποιῶν ὡς παράδειγμα τήν περίπτωσιν τῶν ἀνέμων, οἱ ὁποῖοι δέον ν' ἀποδίδωνται εἰς τόν ἥλιον· **ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα** (34,35). Δύναται δέ νά λεχθῆ, ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἴσως ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων Ὀρφικῶν, ἐφ' ὅσον τά φυσικά ἐν γένει φαινόμενα προσλαμβάνουν οὕτω δι' αὐτούς μίαν καί μάλιστα καί ἐνιαίαν, ὀρθήν κατ' ἀρχήν, φυσικήν ἐξήγησιν, ὡς ὀφειλόμενα εἰς τόν ἥλιον.

---

29. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ Ἡλίου ἀθάνατε Ζεῦ (8, 13), εἶναι συσχετισμένη πρός τήν ζειδωρον, τήν ζωοδώτειραν, ἐνέργειαν αὐτοῦ. Διότι, κατά τό 39ον Ὀρφικόν ἀποσπασμάτιον «Ζεύς γάρ ἔδωκε, ζῶα τ' ἐγέννησεν· καί ΖΗΝ' αὐτόν καλέουσιν, καί ΔΙΑ τ' ἠδ', ὅτι δή διά τοῦτον ἅπαντα τέτικται, (εἷς δέ πατήρ οὗτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε), ἐξ οὗ καί ὁ ἥλιος - Ἀπόλλων ἀποκαλεῖται Ζεύς, ἀλλά καί ἀρχή τε τελευτή μέλουσα, παντοθαλής (34, 15-16).

Γ΄ ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

30. Διάχυτον φῶς, λυκαυγές, λυκόφως. Τό διάχυτον φῶς τοῦ οὐρανοῦ, τό **οὐράνιον φῶς** (8,2) ὀφείλεται εἰς τόν ἥλιον· εἶναι αὐτό τοῦτο τό ἡλιακόν φῶς.

Ἀλλά καί ἡ ἠώς, τό λυκαυγές καθώς καί ἡ νύξ ὀφείλονται εἰς τόν ἥλιον· **«δεξιέ μεν γενέτωρ ἠοῦς, εὐώνυμε νυκτός»** (8,4), λέγει ὁ ὑμνωδός.

Ἐκ τοῦ στίχου τούτου προκύπτει ἀκόμη ὅτι καί οἱ Ὀρφικοί προσανατολίζοντο, βλέποντες πρός βορρᾶν[30].

Τήν πλήρη ὅμως περιγραφήν καί αἰτιολόγησιν τοῦ λυκαυγοῦς καί τοῦ λυκόφωτος εὑρίσκομεν εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου λέγεται διά τόν ἥλιον: «διότι σύ βλέπεις αὐτόν τόν ἀπέραντον καί καθαρόν αἰθέρα ὁλόκληρον, καθώς καί τήν γῆν ἄνωθεν, ἀλλ' ἀκόμη καί μέχρι τεσσάρων ὡρῶν, πρίν τελειώση ἤ πρίν ἀρχίση ἡ νύξ, καθ' ὃν χρόνον ἐπικρατεῖ ἄκρα γαλήνη, ὅτε σύ εὑρίσκεσαι ὑπό τάς ρίζας τοῦ σκότους καί (ἐκεῖθεν) ὁρᾶς (τά πάντα), ἐκ τῶν κάτω ἀλλά καί ἐξουσιάζεις τῶν περάτων ὅλου τοῦ κόσμου»· **(τόνδε σύ γάρ λεύσσεις τόν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα, γαῖάν τ' ... ὕπερθεν καί δι' ἀμολγοῦ νυκτός ἐν ἡσυχίησιν ὑπ' ... ὄρφνης ρίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τα πείρατα κόσμου παντός·) (34, 11-15).**

Ἐκ τῆς περικοπῆς ταύτης προκύπτουν τά ἑξῆς: Εἰς τά φαινόμενα τοῦ λυκαυγοῦς καί τοῦ λυκόφωτος λαμβάνουν μέρος ὁ ἥλιος, ἀλλά καί ὁ αἰθήρ· («διότι βλέπεις τόν αἰθέρα»). Ὁ αἰθήρ, ὡς θέλομεν ἴδει (παράγραφος 52) εὑρίσκεται εἰς τόν χῶρον καί συνιστᾶ τά ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. Συνεπῶς λέγεται ἐνταῦθα, ὅτι ἀπαιτεῖται ὁ αἰθήρ, διά να λάβουν χώραν τό λυκαυγές καί τό λυκόφως. Ἀλλά καί εἰς τόν ὕμνον τῆς νυκτός ἀναφέρεται ὁ ρόλος τῆς ἀτμοσφαίρας εἰς τά φαινόμενα ταῦτα. Διότι ἡ νύξ ἀποκαλεῖται **«παίκτειρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις»** (3,9), δηλαδή «ἡ νύξ παιγνιδίζει εἰς τά ἐντός τοῦ ἀέρος γινόμενα κυνηγητά». Εἶναι δέ προφανές, ὅτι τά ἐν λόγω παίγνια καί κυνηγήματα εἶναι αἱ διαδοχικαί μεταβάσεις ἀπό τοῦ σκόπους τῆς νυκτός εἰς τό φῶς τῆς ἡμέρας καί ἀντίστροφα διά τοῦ λυκόφωτος καί τοῦ λυκαυγοῦς.

β΄) Τά φαινόμενα ὀφείλονται εἰς τό ἡλιακόν φῶς. Συνεπῶς ἡ ἠώς δέν ἔχει ἰδιαιτέραν ὑπόστασιν.

γ΄) Ἰδιάζουσαν σημασίαν προσλαμβάνουν αἱ λέξεις **«δι' ἀμολγοῦ νυκτός»**, αἱ ὁποῖαι ἀπαντώμεναι καί εἰς τόν Ὅμηρον, ἀλλά καί εἰς τούς μετέπειτα συγγραφεῖς

---

30. Οἱ Ὀρφικοί γνωρίζουν τόν βόρειον πόλον τοῦ οὐρανοῦ (παράγραφος 46), ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀποκαλεῖται «πασίγνωστος». Μεταξύ τῶν ἐτῶν 1000 καί 2000 π.Χ. οὐδείς λαμπρός ἀστήρ ἐπισημαίνει τόν πόλον, ὁ δέ πλησιέστερος ἀστήρ πρός αὐτόν, ἀπό τοῦ 1000-1400 π.Χ. εἶναι ὁ β UMi. Ἐκ τοῦ δεδομένου, ὅτι ὀνομάζουν τόν βορρᾶν «ἄρκτον» (-«ἀρκτώοις περάτεσσιν-»). Ἀργοναυτικά 1071) δηλοῦται, ὅτι ἐχρησιμοποίουν προφανῶς διά τόν προσανατολισμόν των τόν ἀστέρα β UMi ἤ, τό πιθανώτερο, τήν συνδέουσαν τόν β UMi καί δ UMi γραμμήν ἔνθεν καί ἐκεῖθεν τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ὁ πόλος καθ' ὅλην τήν Β΄ χιλιετηρίδα π.Χ. (Εἰκών 4).

Ἐξ ἄλλου ἐκάλουν τόν νότον «μεσημβρίαν», ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ μεσημβρινόν ἠέρα («Ἀργοναυτικά» 1130), ἀλλά καί «νότον», διότι ὕμνος Νότου ἀνέμου, ἀποκαλεῖται ὁ 81ος ὕμνος, τά δέ δύο ἄλλα κύρια σημεῖα, «ἀνατολήν» - ἀπ' ἀνατολίης ἐφάνη (Ἀργοναυτικά 1052) - καί «δύσιν» ὡς εἴδομεν εἰς παραπομπήν 16).

Ὅπως δέ λέγει ὁ Abetti (1-22), οἱ Φοίνικες, ἤ μᾶλλον οἱ Βαβυλώνιοι, ἐχρησιμοποίουν μεταξύ τῶν ἐτῶν 1000 καί 500 π.Χ. τήν Μικράν Ἄρκτον δι' ἕνα ἀκριβέστερον προσανατολισμόν, ὠνόμαζον δ' αὐτήν Κυνόσουραν. Πρό τοῦ 1500 π.Χ. προσανατολίζοντο διά τῆς Μεγάλης Ἄρκτου, ἡ ὁποία δέν ἦτο δυνατόν νά παράσχη εἰμή μόνον πολύ χονδρικήν προσέγγισιν.

σημαίνουν «χρονικόν διάστημα μέχρι τεσσάρων ὡρῶν, πρό τῆς ἀνατολῆς ἢ μετά τήν δύσιν τοῦ ἡλίου» (27, τ. Ι, 137). Ὑπάρχει δέ τό ἐνδιαφέρόν των εἰς τό ὅτι δι' αὐτῶν προσδιορίζεται ἡ διάρκεια τῶν φαινομένων τοῦ λυκαυγοῦς καί τοῦ λυκόφωτος.

Ἡ διάρκεια ὅμως αὕτη εἶναι πολύ μεγάλη προκειμένου περί τόπων ὅπως τῆς Ἑλλάδος, ὅπου, διά μίαν μέσην τιμήν τοῦ $\varphi = +40^0$, (μοῖρες) ὄχι ἀκόμη καί κατά τό θερινόν ἡλιοστάσιον, ὄχι μόνον τό πολιτικόν, ἀλλ' ἀκόμη καί αὐτό τό ἀστρονομικόν, λυκαυγές καί λυκόφως δέν ὑπερβαίνουν τάς 2 ὥρας. Μόνον εἰς τόπους, ἔχοντας $\varphi = +50^0$ καί μάλιστα καί κατά τήν θερινήν τροπήν, ἡ διάρκεια τῶν φαινομένων τούτων παρατείνεται ἐπί τόσον μακρόν χρόνον ὥστε λυκόφως καί λυκαυγές συμπλέκονται συγχρόνως κατά τάς μεσονυκτίους ὥρας. Συνεπῶς, οἱ τόποι οὗτοι εἶναι καί οἱ μόνοι διά τούς ὁποίους τό ἀνωτέρω ἀπόσπασμα λαμβάνει μίαν κυριολεκτικήν σημασίαν, ὄχι μόνον ὡς πρός τήν διάρκειαν, ἀλλά καί ὡς πρός τήν ὅλην διατύπωσιν, κατά τήν ὁποίαν «ὁ ἥλιος βλέπει συγχρόνως τήν γῆν ἄνωθεν καί κάτωθεν, κατά τό μεσονύκτιον»· **«ὑπ' ὄρφνης ρίζας».** Ἔχουν λοιπόν οἱ Ὀρφικοί μίαν πλήρη ἀντίληψιν τῆς τοιαύτης συμπεριφοράς λυκαυγοῦς καί λυκόφωτος καί εἰς τήν περιγραφήν των λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τήν ἄκραν θέσιν τοῦ ἡλίου, κατά τήν θερινήν τροπήν· ἐξ αὐτοῦ καί προκύπτει, ὅτι πράγματι γνωρίζουν τούς τόπους τῶν γεωγραφικῶν αὐτῶν πλατῶν καί ὅτι ἔχεται ἀληθείας ἡ ἀφήγησις τῶν Ἀργοναυτικῶν (1050 κ.ε.) κατά τήν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐπραγματοποίησαν τόν περίπλουν τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνελθόντες ἀκόμη καί εἰς τήν Ἀζοφικήν Θάλασσαν εἰς τάς νοτίους περιοχάς τοῦ Καυκάσου.

δ') Τέλος ἡ διατύπωσις **«λεύσσεις ὕπερθεν (βλέπεις ἄνωθεν) καί δέδορκας νέρθε** (βλέπεις κάτωθεν) **πείρατα κόσμου παντός»** δεικνύει πόσον ἐπιμελῶς ἀποφεύγει ὁ ὑμνωδός νά εἴπῃ, ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται περί τήν γῆν ἡμερησίως, ἐφ' ὅσον ἡ κίνησις αὕτη δέν εἶναι πραγματική καί πόσον δίδει περισσότερον ζωηρότέραν τήν ἀλήθειαν λέγων, ὅτι ὁ ἥλιος φαίνεται ἄλλοτε ἄνωθεν καί ἄλλοτε κάτωθεν τοῦ ὁρίζοντος ἑνός τόπου, ὅτι δέ ἀκόμη γίνεται ὁρατός (διαδοχικῶς), ὑπό πάντων τῶν τόπων, **πειράτων,** ὅλης τῆς γῆς. Παρέχει οὕτω ἐμμέσως καί τήν σχετικότητα τῶν ἐννοιῶν «ἄνω» καί «κάτω», ἡ ὁποία δέν μαρτυρεῖται, ὅταν λέγωμεν, ἁπλῶς ὅτι ὁ ἥλιος ἀκολουθεῖ τήν φαινομένην κίνησιν τῆς οὐρανίου σφαίρας.

Ἂν καί δέν λέγεται κάτι πουθενά περί κλίσεως τοῦ ἄξονος τῆς γῆς, ἐν τούτοις, τά δύο ζητήματα τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους καί τῶν ζωνῶν τῆς γῆς, ὀφειλόμενα εἰς τόν κλίσιν ταύτην, συσχετίζονται πρός ἄλληλα εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Α' ΑΙ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

31. Φυσική προέλευσις καί πλῆθος τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους.

1) Κατ' ἀρχήν, εἰς τόν ὕμνον του ὁ ἥλιος χαρακτηρίζεται τροφός τῶν ἐποχῶν **«ὡροτρόφος»** (8,10), ἀκόμη δέ καί ὡς ὁ προκαλῶν τόν συγκερασμόν αὐτῶν· **«κρᾶσαν ἔχων ὡρῶν»** (8,5). Συνεπῶς αἱ ἐποχαί ὀφείλονται, κατά τούς Ὀρφικούς, εἰς τόν ἥλιον.

2) *Ἐν συνεχεία, ὁ στίχος (8,5) λέγει τό ἤδη ἀναφερθέν (παράγραφος 24):* ***«τετραβάμοσι ποσσί χορεύων»,*** τέλος, δ' ἀλλαχοῦ προστίθεται τό **«μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων»** (8,19). Τό «τετραβάμοσι ποσσί», ὅσον καί τό «τετράορον ἅρμα» τοῦ ἔτους, μάλιστα δέ τό τελευταῖον, – ὅπερ ἀπαντᾶται καί εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ποσειδῶνος (17,5) συσχετισμένον πρός τήν συμπεριφοράν τῶν ὑδάτων, συναρτήσει τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους - μαρτυροῦν ὅτι οἱ Ὀρφικοί διήρουν τό ἔτος

εἰς τέσσαρας ἐποχάς καί ὄχι εἰς τρεῖς ὡς συνέβαινεν εἰς ἄλλους συγχρόνους των λαούς[31]

32. Ἡ ἁρμονία τῶν ἐποχῶν. Ἡ προσωνυμία χρυσολύρης (8,9-34,3) καί ὁ ἐναρμόνιος δρόμος (8,9) ἀποσαφηνίζονται ὡς ἑξῆς: «σύ δέ συναρμόζεις πᾶσαν ὄψιν τῆς σφαίρας, διά τῆς πολυήχου λύρας σου, ἄλλοτε μέν βαίνων εἰς τό τέρμα τῆς κατωτάτης χορδῆς της, ἄλλοτε δέ πάλιν (κρούων) τήν ἀνωτάτην χορδήν καί ἄλλοτε τήν (μεσαίαν) Δωρικήν, (χωρῶν) διαδοχικῶς καί κατά τάξιν· προσμειγνύεις δέ τάς διαφόρους ὄψεις τῆς σφαίρας (ἀλλά) καί διαχωρίζεις τά φῦλα, τά ὁποῖα ὑπάρχουν ἐν ζωῇ ἀναμείξας ἁρμονικῶς καί εἰς παγκόσμιον ἔκτασιν τήν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων· προσμίξας (εἰς τό ἔτος) ἐκ τοῦ χειμῶνος καί τοῦ θέρους ἴσον (μέρος) ἐξ ἀμφοτέρων (καί) διαχωρίσας εἰς τούς ἤχους τῆς ἀνωτάτης χορδῆς τόν χειμῶνα, εἰς δέ τούς ἤχους τῆς κατωτάτης τό θέρος καί εἰς τό ἔαρ τούς Δωρικούς ἤχους δηλ. τῆς μέσης χορδῆς· **«σύ δέ πάντα πόλον[32] κιθάρη πολυκρέκτω ἁρμόζεις, ὁτέ μέν νεάτης**[33] ἐπί τέρματα βαίνων, ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτέ Δώριον εἰς διάκοσμον πάντα πόλον κιρνάς, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα, ἁρμονίη κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν· μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν, εἰς ὑπάτας χειμῶνος θέρος νεάταις διακρίνας, Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου **σιν, εἰς ὑπάτας χειμῶνος θέρος νεάταις διακρίνας, Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος» (34, 17-23).**

Συνεπῶς, αἱ ἐποχαί συνιστῶσι τό ἀποτέλεσμα, ἀλλά καί τήν ἔκφρασιν μιᾶς τῶν πολλῶν «ἁρμονικῶν»[34] δραστηριοτήτων τοῦ ἡλίου εἰς τόν κόσμον, δηλουμένης οὕτω καί πάλιν τῆς κοσμοκρατορικῆς του ἰσχύος.

---

31. Οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοί, ὡς συνάγεται ἀπό τήν Rig-Veda, διήρουν τό ἔτος των εἰς τρεῖς ἐποχάς, ἑκάστην ἐκ τεσσάρων μηνῶν.

Τό αὐτό ἴσχυε καί διά τούς Αἰγύπτιους, αἱ ἐποχαί τῶν ὁποίων ἦσαν: α΄) ἡ τῆς πλημμύρας (Akhet), β΄) ἡ τοῦ χειμῶνος (Peret), κατά τήν ὁποίαν ἐλάμβανε χώραν ἡ ἀποκάλυψις τῶν γαιῶν ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου καί ἐγίνοντο αἱ καλλιέργειαι καί γ΄) ἡ τοῦ θέρους (Shemou), ὁτε παρετηρεῖτο ἡ ἔλλειψις ὕδατος, ἀλλά καί ἐγίνετο ἡ συγκομιδή.

32. Τό οὐσιαστικότερον «πόλος» σημαίνει: α΄) τόν πόλον, ὡς τόν νοοῦμεν σήμερον, β΄) τόν ἄξονα περιστροφῆς ὁλόκληρον καί γ΄) τήν σφαῖραν, τήν στρεφομένην περί ἄξονα. Ὅτι δέ ἐνταῦθα ἔχει τήν τρίτην σημασίαν προκύπτει ἐκ τῶν συμφραζομένων, (δηλαδή ἀπό τήν σύνδεσιν τῶν δύο ἐννοιῶν) ἀλλά καί ἀπό τήν προτασσομένην ἀντωνυμίαν «πάντα», ἡ ὁποία δέν θά εἶχεν θέσιν ἐάν ἐπρόκειτο περί τῶν δύο ἄλλων σημασιῶν, ἀκόμη δέ περισσότερον ἐκ τῶν ρημάτων «ἁρμόζεις» (34, 17) καί «κιρνάς» (προσμειγνύεις) τοῦ μεθεπομένου στίχου.

Ὑπό τήν σαφῆ ἔννοιαν τῆς Οὐρανίου σφαιρας ἀναφέρεται ἡ λέξις «πόλος» καί εἰς τά Ἀργοναυτικά: «κατ' ὀρφναίοιο πόλου χρυσήνιος Ἠώς ἀνατολίας ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' ὁ οὐρανός ὄρθρον» (565-566)· δηλαδή, ἡ Ἠώς ἤνοιγε τήν ἀνατολήν τῆς σκοτεινῆς νυκτερινῆς σφαίρας, ὁ οὐρανός δέ ἐδέχετο τόν ὄρθρον.

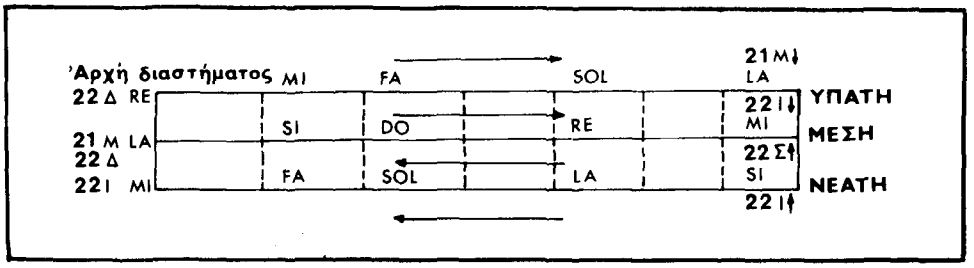
Συνεπῶς τό «πάντα πόλον», κατά λέξιν μεταφραζόμενον «πᾶσαν σφαῖραν», δηλοῖ προφανῶς «πᾶσαν ὄψιν τῆς σφαίρας».

33. Ἐκ τριῶν χορδῶν τῆς κιθάρας (ἤ λύρας ἄλλως λεγομένης), ἡ κατωτάτη ὠνομάζετο «νεάτη» ἤ «νήτη», ἡ μεσαία ἐλέγετο «μέση» καί ἡ ἀνωτέρα «ὑπάτη». Ἡ «νεάτη» ἀπέδιδε τούς ὀξυτέρους ἤχους, ἐνῶ ἡ «ὑπάτη» τούς βαρυτέρους, ὡς συμβαίνει καί εἰς τά ἔγχορδα μουσικά ὄργανα. Οἱ τόνοι τῆς «μέσης» ἀντεστοίχουν εἰς τήν «Δωρικήν», ὡς ἐκαλεῖτο, μουσικήν, ἐνῶ οἱ ὀξεῖς ἤχοι τῆς «νέατης» εἰς τήν «Λυδικήν» καί οἱ βαρεῖς τῆς «ὑπάτης» εἰς τήν «Φρυγικήν» μουσικήν. Τήν «ὑπάτην» χορδήν, κατά τήν παράδοσιν, εἰσήγαγεν ὁ Ὀρφεύς.

34. Ἐντεῦθεν προκύπτει, ὅτι ἡ σχέσις, τήν ὁποίαν ἐδίδαξε βραδύτερον ὁ Πυθαγόρας καί ἡ σχολή του, ὡς ὑφισταμένην μεταξύ μουσικῆς ἁρμονίας καί δομῆς τοῦ κόσμου, ἔλκει,

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω στίχων ἡ ἀντιστοίχισις μεταξύ χορδῶν καί ἐποχῶν ἐμφανίζεται ἀναλυτικώτερον ὡς ἑξῆς:

Ἐάν, χάριν ἐποπτείας νοήσωμεν τάς τρεῖς κατωτέρας χορδάς βιολίου ἤ μανδολίνου (Σχ. 1) τότε εἰς τήν ἀνωτέραν τοῦ re, τήν «ὑπάτην» τῶν Ὀρφικῶν, ἀντιστοιχεῖ ὁ χειμών. Ἡ κροῦσις τῆς χορδῆς ταύτης, ἐλευθέρας, παρέχει τόν χαμηλότερον ἦχον, ἀντιστοιχοῦντα εἰς τήν ἀρχήν τοῦ χειμῶνος, δηλαδή εἰς τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον. Ἡ προχώρησις τοῦ χειμῶνος, συνεπαγομένη τήν βαθμιαίαν ἄνοδον τοῦ ἡλίου ἐν τῷ νοτίῳ ἡμισφαιρίῳ εἰκονίζεται, κατά τούς Ὀρφικούς, διά τῆς προϊούσης αὐξήσεως τοῦ ὕψους τῶν ἤχων, καθ' ὅσον προχωροῦμεν ἐπί τῆς χορδῆς ταύτης, μέχρι καί τοῦ ἑβδόμου διαστήματος, πού παρέχει τήν λῆξιν τοῦ χειμῶνος.

Σχῆμα 1. Ἡ ἁρμονία τῶν ἐποχῶν.

Διότι πράγματι, ὁ ἀποδιδόμενος ὑπό τοῦ διαστήματος τούτου ἦχος ἔχει τό αὐτό ὕψος, πρός τόν ὕψος τοῦ ἤχου, τοῦ παρεχομένου ὑπό τῆς «μέσης» χορδῆς, τοῦ la, πληττομένης ἐλευθέρας ἡ ὁποία καί ἀντιστοιχεῖ εἰς τό ἔαρ. Συνεπῶς, τόσον τό ἑβδομον διάστημα τῆς ἀνωτέρας, ὅσον καί ἡ ἐλευθέρως πληττομένη «μέση» χορδή, ἀντιστοιχοῦν εἰς τήν ἐαρινήν ἰσημερίαν, ἡ δέ μετάβασις εἰς τήν «μέσην» χορδήν παριστᾶ τήν μετάβασιν τοῦ ἡλίου εἰς τό βόρειον ἡμισφαίριον. Πλήττοντες διαδοχικῶς τά διαστήματα τῆς «μέσης» μέχρι καί τοῦ ἑβδόμου, διανύομεν τό ἔαρ καί ὁ ἥλιος, διατρέχων τό ἀνερχόμενον τόξον τῆς ἐκλειπτικῆς, φθάνει εἰς τήν θερινήν τροπήν.

Ἡ θερινή τροπή συνεπάγεται, ἀφ' ἑνός μέν τήν ἀλλαγήν τῆς χορδῆς, ὡς ἐκ τῆς ἐνάρξεως τοῦ θέρους, ἀντιστοιχοῦντος εἰς τήν κατωτάτην χορδήν τοῦ mi, τήν «νεάτην», ἀφ' ἑτέρου δέ τήν ἀλλαγήν τῆς φορᾶς κινήσεώς μας, λόγω τῆς καθόδου τοῦ ἡλίου. Ἔτσι «βαίνομεν ἐπί τά τέρματα» τῆς χορδῆς καί ἀρχόμεθα ἐκ τούτων, κατερχόμενοι συνεχῶς. Οὕτω τό ἑβδομον διάστημα τῆς κατωτάτης ἀντιστοιχεῖ ὁμοίως εἰς τήν θερινήν τροπήν, ἐνῶ τά προηγούμενα τούτου, πληττόμενα διαδοχικῶς πρός τήν φοράν τῆς ἀρχῆς τῶν διαστημάτων καί ἀναδίδοντα

ἔχει τήν ἀρχήν της ἐκ τοῦ Ὀρφισμοῦ. Εἶναι δέ γνωστόν, ὅτι ὁ Πυθαγόρας ἐδέχθη ἰσχυράν τήν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν ἰδεῶν, ἀκόμη καί εἰς τήν διδασκαλίαν του περί τῶν ἀριθμῶν, ὡς τῶν μόνων «ἀληθῶν πραγματικοτήτων». Οὕτω εἰς τά Ἀριθμητικά θεολογούμενα τοῦ Ἰαμβλίχου (36ον ἀποσπασμάτιον), λέγεται τήν ΕΞΑΔΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον οἱ Πυθαγόρειοι κατακολουθοῦντες Ὀρφεῖ (40, 493), ἐνῶ ἐξ ἄλλου, ὡς πρός τήν ἁρμονίαν καί τούς ἀριθμούς διεσώθη τό 48ον ἀποσπασμάτιον ἔχον ὡς ἑξῆς: «Τύνη (σύ) δ' ἐσσί πατήρ, καί μητέρος ἀγλαόν εἶδος καί τεκέων (τέκνων) τέρεν ἄνθος, ἐν εἴδεσιν εἴδος ὑπάρχων, καί ψυχή, καί πνεῦμα, καί ἁρμονίη, καί ἀριθμός» (40.500). Περί τῆς ἐπιδράσεως ταύτης τοῦ Ὀρφισμοῦ εἰς τάς Πυθαγορείους ἰδέας ὁμιλοῦν καί ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὡς ὁ Ἡρόδοτος (Β, 81) καί ὁ Πλούταρχος (Συμπόσιον 11,3). (Βλέπε καί Γενικήν Εἰσαγωγήν τοῦ παρόντος βιβλίου).

ὁλονέν χαμηλοτέρους ἤχους, δηλοῦν τήν κάθοδον τοῦ ἡλίου πρός τόν ἰσημερινόν καί τήν διάνυσιν τοῦ θέρους. Ἡ κροῦσις τῆς κατωτάτης χορδῆς, ἐλευθέρας, δηλοῖ τήν ἄφιξιν τοῦ ἡλίου εἰς τήν φθινοπωρινήν ἰσημερίαν. Ἀλλ' αὕτη ἀποδίδει ἦχον τοῦ αὐτοῦ ὕψους πρός ἐκεῖνον τοῦ ἑβδόμου διαστήματος τῆς «μέσης».

Μεταφερόμενοι εἰς τήν χορδήν ταύτην, δηλοῦμεν τήν κάθοδον τοῦ ἡλίου εἰς τό νότιον ἡμισφαίριον καί διανύοντες τά διαστήματα κατά τήν αὐτήν φοράν, δηλαδή ἀπό τοῦ ἑβδόμου πρός τό πρῶτον, διανύομεν τό φθινόπωρον, ἐνῶ, τέλος, ἡ κροῦσις τῆς «μέσης» χορδῆς ἐλευθέρας δηλοῖ τήν ἄφιξιν τοῦ ἡλίου εἰς τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον.

Ὁ νέος ἐτήσιος κύκλος θά ἀρχίσῃ καί πάλιν διά τῆς ἀνακρούσεως τῆς «ὑπάτης» χορδῆς ἐλευθέρας. Ἡ διαδοχή τῶν χορδῶν γίνεται οὕτω πάντοτε «εἰς διάκοσμον», δηλαδή κατά τάξιν, ἡ δέ «μέση», ἀντιπροσωπεύουσα δύο ὁμοίας ἐποχάς, ἔαρ καί φθινόπωρον, «διαχωρίζει» τάς δύο ἄλλας, ἄκρως ἀντιθέτως, τοῦ θέρους τῆς «νεάτης» καί τοῦ χειμῶνος τῆς «ὑπάτης».

33. Ἡ διάρκεια τῶν ἐποχῶν. Ὁ στίχος **«μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν»** (34, 21), κατά τόν ὁποῖον ἡ ἥλιος **«προσέμιξε»** (εἰς τό ἔτος) ἐκ τοῦ χειμῶνος καί τοῦ θέρους ἴσον (μέγεθος) ἐξ ἀμφοτέρων» εἶναι ὑψίστης σημασίας· διότι ὁ ὑμνωδός, ὁμιλῶν περί τῆς ἰσότητος τῶν ἐποχῶν τούτων, παρέχει καί τήν πρώτην δυνατότητα χρονολογήσεως τῶν ὕμνων, ὡς θά ἴδωμεν (εἰς παράγραφον 65). Ἐνταῦθα ἐνδιαφέρει κατ' ἀρχήν ἕτερον ζήτημα, ὄχι μικροτέρας σπουδαιότητος.

Ὡς γνωστόν, αἱ ὧραι τοῦ ἔτους εἶναι πάντοτε ἄνισοι, ἐμφανίζεται δ' ὡς μακροτέρα, συμφώνως πρός τόν νόμον τῶν ἐμβαδῶν, ἐκείνη ἡ ἐποχή, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ εἰς τό ἀφήλιον τῆς γηίνης τροχιᾶς. Ἡ ἐξίσωσις τῆς διαρκείας τῶν ἐποχῶν ἀνά δύο, ἐμφανιζομένη κάθε 5.000 ἔτη περίπου, πραγματοποιεῖται εἰς τάς ἐξαιρετικάς περιπτώσεις κατά τάς ὁποίας: α΄) συμπίπτει ὁ ἄξων τῶν ἀψίδων μετά τῆς ἰσημερινῆς γραμμῆς, ὅτε τό θέρος (Θ) ἰσοῦται πρός τό φθινόπωρον (Φ) καί ὁ χειμών (Χ) ἰσοῦται πρός τό ἔαρ (Ε), εἶναι δέ Χ = Ε > Θ = Φ, ὅταν τό ἀφήλιον (Α) εὑρίσκεται πρός τό γ, ἐνῶ ἡ ἀνισότης ἀντιστρέφεται, ὅταν τοῦτο κεῖται πρός τό γ΄ β΄) ὁ αὐτός ἄξων συμπίπτει μετά τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν, ὅτε Ε = Θ > Φ = Χ, ἤ Ε = Θ < Φ = Χ καθ' ὅσον τό Α εὑρίσκεται πρός τήν θερινήν ἤ τήν χειμερινήν τροπήν καί γ΄) ὁ ἐν λόγω ἄξων διχοτομεῖ τούς δύο ἐκ τῶν τεσσάρων ὀρθογωνίων τομέων τῆς ἐκλειπτικῆς, ὅτε ἐξισοῦνται αἱ ἐποχαί ἑνός μόνο ζεύγους καί μάλιστα καί Ε = Φ, ἄν διχοτομῶνται οἱ τομεῖς χειμῶνος καί θέρους, ἤ Θ = Χ, ἐάν διχάζωνται οἱ δύο ἄλλοι τομεῖς (Σχ. 2). Συνεπῶς, ὁ ὡς ἄνω στίχος ἀναφέρεται εἰς τήν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, τῆς ἰσότητος θέρους καί χειμῶνος.

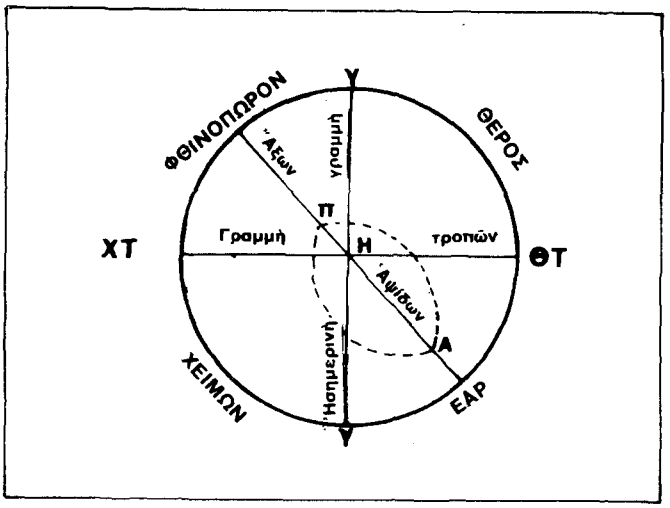
Συνεπῶς συνάγονται τά ἑξῆς συμπεράσματα:

α΄) Οἱ Ὀρφικοί, ἀφοῦ ἠδυνήθησαν νά διαπιστώσουν τήν ἰσότητα θέρους - χειμῶνος, καθ' ὅμοιον τρόπον θά κατώρθωσαν νά ἐξακριβώσουν καί τήν ταυτοχρόνως ἐμφανιζομένην ἀνισότητα[35] ἔαρος - φθινοπώρου τόσον ὡς πρός ἄλληλα (Ε > Φ), ὅσον καί ὡς πρός τάς ἀναφερομένας ὡς ἴσας ἐποχάς, δηλαδή ὅτι Ε > Θ = Χ > Φ. Διότι, ἄλλως ἐάν ὅλαι αἱ ἐποχαί ἐλογίζοντο ὡς ἴσαι, τότε δέν θά εἶχε λόγον ἡ ἰδιαιτέρα μνεία τῆς ἰσότητος τῶν δύο καί μάλιστα καί ἐκείνων, πού μόναι ἦσαν τότε εἰς τήν πραγματικότητα ἴσαι πρός ἀλλήλας.

β) Ἐπειδή ἡ διαφορά μεταξύ τῶν ἀνίσων, ἐν γένει, ἐποχῶν δέν ὑπερβαίνει τάς 5 ἡμέρας, αὕτη δέ διαμοιράζεται ἀνίσως μεταξύ των, συμπεραίνομεν, ὅτι πρέπει νά ἐγνώριζον καί νά ἠδύναντο νά ἐκτελοῦν τάς λίαν λεπτεπιλέπτους εἰς

---

35. Οἱ Χαλδαῖοι πολύ βραδύτερον διεπίστωσαν, ὅτι αἱ ἐποχαί τοῦ ἔτους δέν εἶχον ὅλαι τήν αὐτήν διάρκειαν.

Σχῆμα 2. Θέσις τῆς τροχιᾶς τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ἐκλειπτικὴν τὸ ἔτος 1366 π.Χ. Χ.Τ. (χειμερινὴ τροπή), Θ.Τ. (θερινὴ τροπή), γ γ΄ (ἰσημερινὰ σημεῖα), Π (περιήλιον), Α (ἀφήλιον), Η (ἥλιος).

ἀκρίβειαν παρατηρήσεις προσδιορισμοῦ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἡλίου ἐπί τῶν ἰσημερινῶν σημείων καί τῶν τροπῶν[36], τάς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ ἐκτίμησις τῆς διαρκείας τῶν ἐποχῶν, ἔστω καί κατά προσέγγισιν. Καί ἐπειδή ὁ καθορισμός τῆς διαρκείας ἀπαιτεῖ μέτρησιν τοῦ χρόνου, συνάγομεν ὅτι

γ΄) θά ἔπρεπε νά χρησιμοποιοῦσαν μετρητικά ὄργανα τοῦ χρόνου, τό πιθανώτερον κλεψύδρας, αἱ ὁποῖαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἦσαν γνωσταί καί πρό τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. εἰς τούς Ὀρφικούς.

Β΄ ΑΙ ΖΩΝΑΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

34. Ἡ περιστρεφόμενη γηίνη σφαῖρα. Ἐκ τῶν περικοπῶν **«πάντα πόλον ἁρμόζεις»** (34, 16-17) καί **«πάντα πόλον κιρνάς»** (34-19), δηλαδή (συναρμόζεις καί προσμειγνύεις τάς διαφόρους ὄψεις τῆς σφαίρας», προκύπτει ἡ κατ' εὐθύν τρόπον πληροφόρησις περί τοῦ σφαιρικοῦ σχήματος τῆς γῆς. Ἐπειδή δέ ἡ λέξις πόλος δέν σημαίνει ἁπλῶς τήν σφαῖραν, ἀλλά σφαῖραν περιστρεφομένην,

---

36. Ἀναφέρεται, ὅτι εἰς τήν Κίναν, περί τό 2360 π.Χ., ὁ αὐτοκράτωρ Ὑάο ὡδήγησε τούς ἀστρονόμους του ἵνα ἐκτελέσουν παρατηρήσεις διά τόν καθορισμόν τῶν θέσεων τῶν ἡλιοστασίων καί τῶν ἰσημερινῶν. Τό 2285 π.Χ. τοῦ ἐδόθη ἔκθεσις περιέχουσα τά ὀνόματα τῶν ἀστέρων πλησίον τῶν ὁποίων ἐσημειοῦντο αἱ θέσεις τοῦ ἡλίου κατά τήν ἔναρξιν ἑκάστης ἐποχῆς. (Δηλαδή μετά 75 χρόνια, πληροφορία ἐλάχιστα σοβαρά ἐκτός ἐάν ὁ αὐτοκράτωρ ὑπῆρξεν αἰωνόβιος καί ἀνέμενε τό 2285 τήν πληροφορίαν πού ἐζήτησεν). Ὅπως λέγει καί ὁ Doig, ἐάν ταῦτα εἶναι ἀκριβῆ, τότε οἱ Σῖναι ἀστρονόμοι ἠδυνήθησαν πρό 42 αἰώνων νά καθορίσουν (πιθανῶς διά τῶν ἀνατολῶν καί δύσεων τοῦ ἡλίου) τάς θέσεις αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανόν κατά τήν διάρκειαν τοῦ ἔτους καί νά γνωρίσουν, ὅτι οἱ ἀστέρες ἀποκρύπτονται κατά τήν ἡμέραν λόγω τοῦ ἡλιακοῦ φωτός (18,12 - 13). (Ἀλλ' ἐνῶ διά τά ἀναφερόμενα περί Σινῶν, ὑπάρχουν ἀμφιβολιαι διά τήν ἀκρίβειάν των, ἀντιθέτως ἀπό τήν ἀνωτέραν ἀνάλυσιν τῶν Ὀρφικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι οὗτοι, οἱ Ὀρφικοί, σαφέστατα ἐγνώριζον καί εἶχον καθορίσει τήν ἀνισότητα τῶν ἐποχῶν).

συνάγεται, ὅτι διά τῆς λέξεως ταύτης διδάσκεται ὑπό τῶν Ὀρφικῶν τόσον τό σφαιρικόν σχῆμα τῆς γῆς, ὅσον καί ἡ περί ἄξονα κίνησις αὐτῆς, περί τῶν ὁποίων γίνεται λόγος διεξοδικώτερος εἰς τάς παραγράφους 45-48.

35. Αἱ περιοχαί τῆς γῆς: «ψυχρά», «ἔμπυρος», «μεσηγύς». Ἡ περικοπή **«πάντα πόλον κιρνάς»** (34-19) συμπληρώνεται ὡς ἑξῆς: **«κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα, ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν»** (34, 19-20)· δηλαδή προσμειγνύεις τάς διαφόρους ὄψεις τῆς γῆς καί διαχωρίζεις τά φῦλα, πού ὑπάρχουν ἐν ζωῇ, συνενώσας ἁρμονικῶς καί εἰς παγκόσμιον ἔκτασιν τήν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐάν ἡ ὡς ἄνω περικοπή περιωρίζετο εἰς τήν «πρόσμιξιν» τῶν διαφόρων ὄψεων τῆς γῆς καί μόνον, τότε ἀσφαλῶς θά ἀνεφέρετο εἰς τήν ἀδιάλειπτον καί διηνεκῆ ἐναλλαγήν τῆς ὄψεως τῆς γηίνης σφαίρας μέ τήν συνάρτησιν τῶν ἐποχῶν. Ἀλλ' ἐπειδή ἡ πρότασις συμπληροῦται διά δύο ἀκόμη ἀποτελεσμάτων, τούτων **«εἰς παγκόσμιον ἔκτασιν»,** συνάγονται τά ἑξῆς δύο συμπεράσματα: α΄) οἱ Ὀρφικοί γνωρίζουν, ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι φυλαί, πού κατοικοῦν εἰς ἄλλας περιοχάς τῆς γῆς, διαφορετικῶν βιοκλιματολογικῶν συνθηκῶν καί β) ἀποδίδουν τόσον τήν ὕπαρξιν τῶν φυλῶν, ὅσον καί τῶν ἐν λόγω βιοκλιματολογικῶν διαφορῶν εἰς τάς ἐποχάς τῆς γῆς καί κυρίως εἰς τόν διάφορον τρόπον, διά τοῦ ὁποίου ἐπιδροῦν αὗται εἰς ἑκάστην τῶν ἐν λόγω περιοχῶν. (**Ὁ Κ. Χασάπης δέν ἐπρόσεξεν ὅτι καί εἰς τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως» περί «Δίκης» ὕμνος 62 (στίχος 3) καί περί «Εὐμενίδων» ὕμνος 69, (στίχος 10) ἀναφέρεται ἡ διαφορά τῶν διαφόρων φυλῶν τῆς γῆς, που εἶχεν ὀρθῶς ἐπισημάνει εἰς τόν ὕμνον 34 τοῦ Ἀπόλλωνος).** Ἀλλ' αἱ περιοχαί αὗται δέν εἶναι ἄλλαι, παρά αἱ ζῶναι τῆς γῆς. Συνεπῶς, ὅσον καί ἄν δέν γίνεται σαφής μνεία τῶν ζωνῶν, ὁδηγούμεθα ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν περικοπῶν τούτων εἰς τό νά δεχθῶμεν, ὅτι οἱ Ὀρφικοί «διαχωρίζουν τήν σφαῖραν» εἰς διακεκριμένας ἀλλήλων περιοχάς τῆς ἐπιφανείας της, αἱ ὁποῖαι «συνέχονται πρός ἀλλήλας ἁρμονικῶς», δηλαδή εἰς τάς σήμερον καλουμένας «ζώνας».

Ὅτι δέ εἰς τάς ἐν λόγω περιοχάς νοοῦνται αἱ ζῶναι τῆς γῆς, τό ἐπιβεβαιοῖ τό 19ον ἀποσπασμάτιον, διασωθέν ὑπό τοῦ Πρόκλου (Εἰς Τίμαιον 38. 7) ὁ ὁποῖος καί τό προλογίζει ὡς ἑξῆς: **«Οὐ μόνοι οἱ μαθηματικοί λέγουσι περί τοῦ μή πᾶν κλίμα πρός ἀνθρώπων οἴκησιν σύμμετρον (κατάλληλον) ἀλλά καί ὁ Ὀρφεύς οὑτωσί διορίζων. Διώρισε δ' ἀνθρώποις»**· καί παραθέτει ἐν συνεχείᾳ τό Ὀρφικόν ἀποσπασμάτιον, τό ὁποῖον λέγει, **«χωρίς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος, ἤ μέσος ἄξων ἠελίου τρέπεται ποτινεύμενος**[37]**, οὔτε τι λίην ψυχρός ὑπέρ κεφαλῆς, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλά μεσηγύς».** Δηλαδή «... νά διαμένῃ κανείς, ὅπου ὁ μέσος ἄξων τοῦ ἡλίου βαίνει κλινόμενος, καί ὅπου ὁ ἥλιος εἶναι, οὔτε πάρα πολύ ψυχρός ὑπέρ τάς κεφαλάς μας, οὔτε (πάλιν) πολύ φλογερός[38], ἀλλ' (εὑρίσκεται) μεταξύ τούτων».

Συνεπῶς, κατά τό ἀποσπασμάτιον 19, πρέπει νά κατοικῇ κανείς εἰς τήν «μεσηγύν», τήν ἐνδιάμεσον περιοχήν, τήν καλουμένην σήμερον «εὔκρατον ζώνην» καί ὄχι εἰς τήν περιοχήν τοῦ ψυχροῦ ἡλίου τήν «κατεψυγμένην» ἤ εἰς τήν τοῦ ἐμπύρου, τήν «διακεκαυμένην». Ἑπομένως οἱ Ὀρφικοί ὄχι μονον γνωρίζουν τάς ζώνας τῆς

---

37. Ὁ ὅρος «ποτινεύμενος» ἀπαντᾶται μόνον εἰς αὐτό τό Ὀρφικόν ἀποσπασμάτιον χρησιμοποιούμενος ἐνταῦθα ἀντί τοῦ «προσνεύμενος», κλινόμενος. Δηλαδή δύναται νά λεχθῇ ὅτι τό «ποτινεύμενος» εἶναι λέξις τήν ὁποίαν δέν μετεχειρίσθη ὁ λαός, ἀλλ' ἀνῆκε εἰς τήν αὐστηρῶς ἀστρονομικήν ὁρολογίαν τῶν Ὀρφικῶν χρόνων.

38. Τά Ὁμηρικά ἔπη, ἀντικατοπτρίζοντα τάς λαϊκάς γνώσεις, οὐδαμοῦ ἀναφέρουν κάτι περί τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος εἰς τούς διαφόρους τόπους τῆς γῆς, ὅπως γίνεται εἰς τά Ὀρφικά.

γῆς, ἀλλά καί ὀνομάζουν ταύτας, ὡς ἡμεῖς σήμερον, οἱ ὁποῖοι παρ' αὐτῶν ἐκληρονομήσαμεν καί τάς ἐπωνυμίας τῶν ζωνῶν.

36. «Ὀρθή», «κεκλιμένη» καί «παράλληλος» σφαῖρα. Μεγαλυτέραν σημασίαν καί ἀπό τάς ζώνας λαμβάνει ἡ πρότασις **«ἤ μέσος ἄξων ἡλίου τρέπεται ποτινεύμενος»**, εἰς τό ἐν λόγω ἀποσπασμάτιον. Διότι εἰς τήν πρότασιν ταύτην περικλείεται ὁλόκληρον τό ζήτημα τῶν βασικῶν ὄψεων τῆς οὐρανίου σφαίρας, ὡς ὀρθῆς, κεκλιμένης καί παραλλήλου.

Πράγματι, εἰς τόπους τῆς **«ἐμπύρου»** ζώνης, ὁ ἥλιος καί οἱ ἀστέρες, κατά τήν ἡμερησίαν των κίνησιν, διαγράφουν τροχιάς καθέτους ἤ σχεδόν καθέτους πρός τόν ὁρίζοντα (ὀρθή σφαῖρα), ἐνῶ ἡ πλαγιότης τῶν ἐν λόγω τροχιῶν αὐξάνει εἰς τούς **«μεσηγείς»** τόπους τῶν εὐκράτων ζωνῶν (κεκλιμένη σφαῖρα) καί, καθ' ὅσον πλησιάζομεν τούς πόλους, εἰς τάς «ψυχράς» ζώνας, αἱ τροχιαί οὗται τείνουν νά καταστοῦν παράλληλοι πρός τόν ὁρίζοντα (παράλληλος σφαῖρα). Ἀλλά, ταῦτα ἀκριβῶς διδάσκει καί ἡ ὡς ἄνω πρότασις, κατά τήν ὁποίαν «ὁ μέσος ἄξων τοῦ ἡλίου βαίνει κλινόμενος». Διότι ὡς συνάγεται ἐκ τῶν συμφραζομένων, **«ἄξονα»** ἐκάλουν οἱ Ὀρφικοί, πᾶσαν ἐν γένει εὐθεῖαν, ὡρισμένης ἀρχῆς· ἐν προκειμένῳ δε «ἄξων τοῦ ἡλίου» εἶναι ἡ ὀπτική ἀκτίς ἡ ἐκπορευομένη ἀπό τόν ὀφθαλμόν πρός τόν ἥλιον, ἡ ὁποία ὡς καί σήμερον, ὁρίζει μετά τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου τό ὕψος αὐτοῦ. Ὁ **«μέσος ἄξων»** εἶναι φανερόν, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τήν ὀπτικήν ἀκτῖνα τήν διευθυνομένην πρός τόν μεσουρανοῦντα ἥλιον· διότι αὕτη καί μόνη, ἄλλωστε, παρέχει τήν κλίσιν τῆς ἡμερησίας τροχιᾶς του ὡς πρός τό ἐπίπεδον τοῦ ὁρίζοντος, περί τῆς ὁποίας καί ὁμιλεῖ τό ἀποσπασμάτιον 19. Συνεπῶς τό **«ὁ μέσος ἄξων τοῦ ἡλίου βαίνει κλινόμενος»**, δηλῶν τό ὕψος τοῦ ἡλίου κατά τήν μεσουράνησίν του, ἄνωθεν τῶν διαφόρων τόπων, σημαίνει κατ' οὐσίαν, τήν πλαγιότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, μέ συνάρτησιν τοῦ πλάτους τῶν τόπων τῆς γῆς, ἀλλά καί μέ συνάρτησιν τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, προκειμένου περί τοῦ αὐτοῦ τόπου[39].

Τοιούτου εἴδους λεπτολογημένας ἀστρονομικάς παρατηρήσεις καί ἠτιολογημένα συμπεράσματα, δέν εὑρίσκομεν εἰς οὐδένα ἄλλον τῶν ἀρχαίων λαῶν. **(Καί ὅμως αὐτάς τάς σημαντικάς, τάς μοναδικάς πληροφορίας τῶν Ὕμνων τῶν Ὀρφικῶν, τάς ἠγνόησαν οἱ διάφοροι κατά καιρούς ξένοι ἐρευνηταί διά νά μειώσουν τήν ἀξίαν καί τήν ὑπεροχήν τῶν Ἑλλήνων καί νά προβάλουν τάς ἀνυπάρκτους κατακτήσεις καί διαπιστώσεις ἄλλων δῆθεν παλαιοτέρων λαῶν).**

37. Αἱ ὄψεις τοῦ οὐρανοῦ συναρτήσει τῶν ἐποχῶν. Ἐπανερχόμενοι εἰς τάς προτάσεις **πάντα πόλον ἁρμόζεις** (34, 16-17) καί **«πάντα πόλον κιρνάς»** (34, 19), δυνάμεθα νά καθορίσωμεν τόν ἐξῆς διαχωρισμόν.

Ἀμφότεραι, ὡς εἴδομεν, δύνανται ν' ἀναφέρωνται εἰς τάς διαφόρους ὄψεις τῆς σφαίρας (πόλου) τῆς γῆς. Ἐν τούτοις ὅμως ἐξ ἴσου συνδέονται πρός τάς ἐποχάς καί αἱ διάφοροι ὄψεις τῆς σφαίρας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπειδή δέ εἰς τήν πρώτην πρότασιν, τά ἐν συνεχεία λεγόμενα, ὡς πρός τήν ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς κίνησιν τοῦ ἡλίου, εἰκονιζομένην διά τῆς διαδοχικῆς κρούσεως τῶν χορδῶν τῆς λύρας, ἀναφέρονται εἰς φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ, δυνάμεθα νά συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ ἔκφρασις **«προσαρμόζεις πᾶσαν σφαῖραν»** ἀναφέρεται εἰς τάς διαφόρους ὄψεις τῆς οὐρανίου σφαίρας. Τοῦτο ἐνισχύεται περισσότερον, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ὑμνωδός προκειμένου περί τῶν φαινομένων ἐπί τῆς γηίνης σφαίρας, τῶν συσχετισμένων πρός τάς ἐποχάς καί τάς ζώνας, χρησιμοποιεῖ, ἐν συνεχεία, τό **«πάντα πόλον προσμι-**

---

39. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπίστευον, ὅτι τό μέν θέρος, ὅπως ὁ Νεῖλος, οὕτω πλημμυρίζει καί ὁ οὐρανός καί ἡ «ἡλιακή λέμβος», ἐξερχομένη τῆς κοίτης της, πλησιάζει τήν Αἴγυπτον, τόν δέ χειμῶνα ὅπως ἀποσύρονται τά ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἀποσύρεται καί ἡ λέμβος τοῦ ἡλίου, ἀπομακρυνομένη τῆς Αἰγύπτου· διά τοῦτο, τόν χειμῶνα, ὁ ἥλιος εὑρίσκεται χαμηλά εἰς τόν ὁρίζοντα.

γνύεις». Τέλος τά εἰς τήν προηγουμένην παράγραφον λεχθέντα περί τῆς πλαγιότητος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καί τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕψους τοῦ ἡλίου μαρτυροῦν, ὅτι οἱ Ὀρφικοί γνωρίζουν σαφῶς τάς διαφόρους ὄψεις τῆς οὐρανίου σφαίρας, συναρτήσει τῶν ἐποχῶν, διά τόπους τοῦ αὐτοῦ πλατους (παράγραφος 14).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Η ΣΕΛΗΝΗ

Πολύ περιωρισμέναι εἶναι αἱ πληροφορίαι, τάς ὁποίας δυνάμεθα νά ἀντλήσωμεν ἐκ τοῦ πολύ μικροῦ – μόλις δωδεκαστίχου – ἐννάτου (9) ὕμνου τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τήν Σελήνην. Ἐν τούτοις μερικαί ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀρκούντως ἐνδιαφέρουσαι.

38. Ἡ λαμπρότης τοῦ ἀστέρος τῆς νυκτός. Ἐάν ὁ ἥλιος εἶναι ὁ ἀστήρ τῆς ἡμέρας, ἡ σελήνη εἶναι ὁ λαμπρός ἀστήρ τῆς νυκτός· **«εὐάστερος»** (9,3). Εἶναι συνεπῶς ἡ σελήνη ἀστήρ, ὡς οἱ ἄλλοι, διαφέρουσα τούτων, μόνον ὡς πρός τήν λαμπρότητα. Ἐξ ἄλλου, ὡς ὁ κατ᾽ ἐξοχήν ἀστήρ τῆς νυκτός, εἶναι νυκτόβιος **ἐννυχίη** (9,3) καί μάλιστα καί **«δαδοῦχος»** (9,3) τῆς νυκτός, καταυγάζουσα διά τοῦ φωτός της, ὡς **«φαεσφόρος»** (9,1), **«αὐγήτειρα»** (9,5) καί **«καταυγάστειρα»** (9,6), **ἀλλά καί ὡς «λαμπετίη»** (9,9) καί λάμπουσα (9,12). Εἶναι δέ τόση ἡ λαμπρότης της, ὥστε δέν δύναται νά συγκριθῆ πρός τό φῶς τῶν ἀστέρων, καί δι᾽ αὐτό καί καλεῖται **«ἀστάρχης»** (9,10), ἐκείνη προκαλεῖ δέ διά τοῦ φωτός της τήν ἀπόκρυψιν τῶν ἀμυδροτέρων ἀστέρων καί ἐπιτρέπει τήν παρουσίαν κατά κάποιον τρόπον συνοδείας αὐτῆς, μόνον τῶν λαμπροτέρων· **«καλοῖς ἄστροισι βρύουσα» (9,7). Δι᾽ αὐτούς τούς λόγους εἶναι καί ἡ δόξα τῆς νυκτός· «νυκτός ἄγαλμα»** (9,9).

39. Αἱ φάσεις τῆς σελήνης. Ἡ σελήνη διατρέχει δύο στάδια φάσεων: τῆς **«αὐξούσης»** καί τῆς **«φθινούσης»· αὐξομένη** καί **λειπομένη, θῆλύς τε καί ἄρσην** (9,4). Ποιητική ἀδεία τά δύο ταῦτα στάδια χαρακτηρίζονται ὡς διαφορετικοῦ γένους, διά νά ἐπισημανθεῖ οὕτω τό ὅτι ἐνῶ ἡ αὐξουσα σελήνη «βλέπει» σταθερῶς πρός ἀνατολάς, ἡ φθίνουσα «βλέπει», ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτως, πρός δυσμάς.

Λόγω τῆς παραμονῆς της εἰς τήν ἀφάνειαν καί ὡς ἐρχομένη ἐκ τῆς ἀφανείας[40]

---

40. Κατά τόν ἀρχαῖον Αἰγυπτιακόν λαόν, ὅπως ὁ ἥλιος, οὕτω καί ἡ σελήνη κινεῖται ἐπί λέμβου, αἱ δέ φάσεις τῆς ὀφείλονται εἰς τήν ἐπίθεσιν χοίρου, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει νά τήν καταβροχθίση· καθ᾽ ἕκαστον μῆνα, οὗτος προκαλεῖ τήν κατακρήμνισίν της εἰς τόν ποταμόν, ὅπου αὕτη βαθμιαίως σβέννυται, τελικῶς ὅμως σώζεται ὑπό τοῦ ὑπεμβαίνοντος ἡλίου (16, 21/19, Εἰσαγωγή).

Ὁ πάπυρος Carlsberg 9 περιγράφει μέθοδον προσδιορισμοῦ τῶν φάσεων τῆς σελήνης ἡ ὁποία δέν φαίνεται νά ἔχη δεχθῆ τήν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλληνιστικῆς ἐπιστήμης. Πλήν ὅμως, ἄν καί φαίνεται πηγάζων ἐξ ἀρχαιοτέρων δεδομένων, ἐγράφη μόλις τό 144 μ.Χ. (43, 38).

ταύτης, κατά τήν ἀρχήν τοῦ μηνός ὀνομάζεται **«ἠεροφοῖτις»** (9,9). Καλεῖται «μήνη» (9,2) ὅταν εὑρίσκεται εἰς τήν ἀρχήν ἤ τό τέλος τῶν φάσεών της, καί, πρός ἀντιδιαστολήν, λέγεται κόρη (*«νέα»*) μήνη (*9,3*) εἰς τήν ἀρχήν τοῦ μηνός[41]. Ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ μηνίσκου ἐπιθετολογεῖται **«ταὐρόκερως»** (9,2), δηλαδή μηνίσκος, ἀπολήγων εἰς **«κέρατα» ὀξέα,** ὡς τοῦ ταύρου. Ἐπειδή ἡ «μήνη» δέν ἀποκρύπτει διά τοῦ φωτός της τούς ἀστέρας, χαρακτηρίζεται ὡς **«ἀστροχίτων»** (Ἀργοναυτικά 515). Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς ὁμοίως ἀνευρίσκεται ἡ ἐπωνυμία **«πλήθουσα μήνη»** (1114), διά τῆς ὁποίας δηλοῦται ἡ πανσέληνος.

Συνεπῶς προκύπτει ὅτι, ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων σήμερον εἰς τήν ἀστρονομικήν ὁρολογίαν σεληνιακῶν ὅρων, ἡ «αὔξουσα» καί «φθίνουσα» σελήνη, οἱ «μηνίσκος» καί «κέρατα», ὡς καί ἡ «νέα» σελήνη, εἰσήχθησαν τό πρῶτον ἀπό τούς Ὀρφικούς ἤ καί ἴσως, παλαιότερον, κατά τούς προορφικούς χρόνους.

40. Κίνησις τῆς σελήνης. Ὅλως ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἐπωνυμία τῆς σελήνης, ὡς **«ἑλικοδρόμου»** καί ὄχι «κυκλοδρόμου»: **«ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη»** (9,10). Προκύπτει ἐκ ταύτης ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐπέτυχον, διά τῶν ἀπαιτουμένων λεπτῶν παρατηρήσεων, νά ἐξακριβώσουν, ὅτι ἡ σελήνη δέν διανύει κάθε μῆνα ἕνα κύκλον κλειστόν καί ὅτι τό σύνολον τῶν ἐντός ἔτους διατρεχομένων τροχιῶν, συνιστοῦν (ἀποτελοῦν) ἑλικοειδῆ γραμμήν, ὡς πράγματι συμβαίνει[42].

Εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 9 ἀποσπασμάτιον λέγεται: **«ὄφρ' ἐν μηνί τρέπη, ὅπερ ἥλιος εἰς ἑνιαυτόν»** (βλέπε ἀρχαῖον κείμενον κατωτέρω καί μετάφρασιν)· δηλαδή «διά νά διευθύνεται, διαρκοῦντος τοῦ μηνός, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἥλιος διαρκοῦντος τοῦ ἔτους». Συνεπῶς προκύπτει ἐκ τούτου, ὡς λίαν πιθανόν, ὅτι καί ἐν Ἑλλάδι, ὅπως καί εἰς τήν Ἰνδίαν, ἡ ἐτησία κίνησις τοῦ ἡλίου καί αἱ θέσεις αὐτοῦ ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς διαρκοῦντος τοῦ ἔτους ὡρίζοντο ἐκ τῶν θέσεων τῆς σελήνης, δηλαδή κατά μέν τάς πανσελήνους, ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι, κατά δέ τούς τετραγωνισμούς, ὡς διαφέρουσαι κατ' ὀρθήν γωνίαν (βλέπε καί παραπομπάς 26 καί 17).

41. Ἡ φυσική κατάστασις τῆς σελήνης καί ἡ ἐπ' αὐτῆς ζωή. Ἐάν ἐκ τῶν ὕμνων οὐδέν προκύπτει, ὡς πρός τήν φυσικήν κατάστασιν τῆς σελήνης, ὅμως τό ὑπ' ἀριθμ. 9 ἀποσπασμάτιον τῶν Ὀρφικῶν ὀφειλόμενον εἰς τόν Πρόκλον, λέγει τά ἑξῆς: ***«Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἥντε σελήνην ἀθάνατοι κλήζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην· ἥ πολλά οὔρε' ἔχει, πολλά ἄστεα, πολλά μέλαθρα».*** (Εἰς Τίμαιον 4 p 283, 11 καί βιβλιογραφίας 40, 470). Δηλαδή «ἀπειργάσθη δέ (μίαν) ἄλλην γῆν, ἄνευ περάτων, (σφαιρικήν), τήν ὁποίαν οἱ ἀθάνατοι ὀνομάζουν σελήνην, οἱ δ' ἄνθρωποι τῆς γῆς, μήνην· ἡ ὁποία ἔχει πολλά ὄρη, πολλάς πόλεις, πολλάς κατοικίας».

---

41. Ἐκ τῆς «μήνης» ὠνομάσθη μήν καί τό χρονικόν διάστημα τῆς συνοδικῆς περιόδου τῆς σελήνης. Τό αὐτό συνέβη καί παρ' Αἰγυπτίοις· ἡ λέξις, τήν ὁποίαν ἐχρησιμοποίουν διά τόν μῆνα, προήρχετο ἐκ τοῦ συμβόλου, ὅπερ ἐσήμαινε τήν σελήνην.

42. Οἱ Χαλδαῖοι εἰς τούς μετέπειτα χρόνους, μεταχειριζόμενοι ὡς βάσιν τήν ἐκλειπτικήν, διέκριναν, ὅτι τό ἐπίπεδον τῆς τροχιᾶς τῆς σελήνης, ἦτο (γυρτόν) κεκλιμένον ὡς πρός αὐτήν· ὅτι αἱ τροχιαί ἡλίου-σελήνης τέμνονται (διαχωρίζονται) κατά τούς δεσμούς, εἰς τήν «κεφαλήν» καί τήν «οὐράν» τοῦ Δράκοντος καί ὅτι οἱ δεσμοί μετεκινοῦντο ἐπί τοῦ ζωδιακοῦ, ἐπανερχόμενοι εἰς τήν ἀρχικήν των θέσιν περιοδικῶς. Προέβησαν ἐν συνεχείᾳ καί εἰς τήν μέτρησιν τῆς φαινομενικῆς διαμέτρου τῆς σελήνης, διαπιστώσαντες, ὅτι αὕτη μεταβάλλεται. Πάντα ταῦτα ὅμως ἐπέτυχον κατά τούς τελευταίους προχριστιανικούς αἰῶνας, καί ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως ἀνεφέρθη καί ἀνωτέρω (παραπομπή 17).

Ἐκ τούτων προκύπτουν τά ἑξῆς συμπεράσματα:

α΄) Ἡ σελήνη δέν εἶναι διάπυρος, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀστέρες, ἄν καί ὅπως εἴδομεν συγκαταλέγεται μεταξύ τούτων. Ὁμοιάζει πρός τήν γῆν· συνεπῶς δέν εἶναι καί αὐτόφωτος.

β΄) Ἡ ἐπιφάνειά της λογίζεται ἀνάλογος τῆς γηίνης. Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ μνεία τῶν ἐπ᾽ αὐτῆς ὀρέων. Ἂν δέν ἠδύνατο νά τά ἴδωσι[43] κατώρθωσαν ὅμως νά δώσωσι μίαν σαφῆ καί ὀρθήν ἑρμηνείαν τοῦ διαφορετικοῦ φωτισμοῦ τῶν μερῶν τοῦ δίσκου της, ὡς ὀφειλομένου εἰς τό ἀνάγλυφον τῆς σεληνιακῆς ἐπιφανείας, πού δημιουργεῖ σκιάς ἐπ᾽ αὐτῆς.

γ΄) Ἡ σελήνη κατοικεῖται· συνεπῶς ἡ ζωή δέν ὑπάρχει μόνον εἰς τήν γῆν· καί

δ΄) Ἀφοῦ ἡ σελήνη, ἄν καί ὁμοιάζουσα πρός τήν γῆν, συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν ἄστρων, κατ᾽ ἐπέκτασιν δυνάμεθα νά ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐθεώρουν ὡς ἄστρον καί τήν γῆν.

42. Αἱ ἐπιδράσεις τῆς σελήνης. Δύο προσδιορισμοί τῆς σελήνης, χαρακτηριζομένης ὡς **φερεκάρπου καί φιλίππου** (9,5) δεικνύουν ὅτι οἱ Ὀρφικοί συνεσχέτιζον τήν ἀνάπτυξιν τῆς βλαστήσεως, ἀλλά καί γενικώτερον ἐκδηλώσεις παρατηρουμένας εἰς τά ἔμβια ὄντα, πρός τάς ἐπί τούτων ἀσκουμένας ἐπιδράσεις τῆς σελήνης. Τοῦτο ἄλλωστε, ὡς εἴδομεν (παραγρ. 17), ἐπιβεβαιοῦται καί ὑπό τοῦ Τζέτζη (Ἔργα καί ἡμέραι 175 α), κατά τόν ὁποῖον: «ὁ Ὀρφεύς, εἰς τά περί γεωργίας, λέγει, ὅτι ὄχι μόνον τήν ὡρισμένην ἡμέραν (τῆς ἡλικίας) τῆς σελήνης πρέπει νά θεωρῶμεν ὡς ἐπωφελῆ ἤ ἀνωφελῆ, ἀλλ᾽ ἐπί πλέον, πέραν τῆς ἡλικίας αὐτῆς, δέον νά λαμβάνονται ὑπ᾽ ὄψιν τά ζῴδια καί οἱ ἀστέρες, ἐντός τῶν ὁποίων κινεῖται ἡ σελήνη». *Προσθέτει δέ ὁ Τζέτζης εἰς τό ἴδιον (41ον) ἀποσπασμάτιον:* «ὁ Ὀρφεύς παραγγέλλει ὅλα νά γίνωνται μετά μαθηματικῆς ἀκριβείας· οὕτω, τῆς σελήνης τρεχούσης περί τήν Παρθένον, δυνάμεθα νά φυτεύωμεν τά πάντα πλήν τῶν ἀμπέλων». Τέλος λέγει ἀκόμη: **«Εἰ δέ, ὡς φησιν Ὀρφεύς, τῇ ἀτῃ ἀνεῖται ἡ ἑπτακαιδεκάτη,** (ἡμέρα τῆς ἡλικίας τῆς σελήνης) **καί διά τοῦτο τῇ τε τομῇ τῆς ὕλης ἐστίν οἰκεία, καί τῇ τοῦ καρποῦ γυμνώσει τῶν περικαρπίων»** (βλέπε μετάφρασιν).

---

43. Δέν εἶναι δυνατόν βεβαίως νά ὑποστηρίξῃ κανείς, ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐχρησιμοποίουν τούς φακούς, ὑπό τήν σημερινήν των μορφήν, ὡς μέσα ὀπτικά. Ἐν τούτοις ὅμως εἰς τά Λιθικά λέγονται *τά ἑξῆς διά τήν κρύσταλλον*: «Λάβε εἰς χεῖρας λίθον ἐκ κρυστάλλου λάμποντα και διαυγῆ... Ἀλλ᾽ ὅμως, ὅταν βεβαίως οὗτος (τεθῇ) κατέναντι τοῦ λάμποντος ἡλίου, πάραυτα ἐκτινάσσει μικράν ἀκτῖνα ὑπεράνω δάδων, ἡ ὁποία (ἀκτίς), ὅταν θίξῃ ξηράν καί λιπαράν ὕλην, θά διεγείρῃ καπνόν, ἔπειτα δέ ὀλίγον πῦρ καί μετά τοῦτο φλόγα μεγάλην· αὐτήν ἄρα (τήν φλόγα) οἱ παλαιοί καλοῦσιν «ἱερόν πῦρ· Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσίν λᾶαν,... αὐτίχ᾽ ὑπέρ δαῖδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει ἥ δ᾽ ὅτε καραφαλέης τε θίγῃ καί πίονος ὕλης, καπνόν, ἔπειτα δέ πῦρ ὀλίγον, μετά δέ φλόγα πολλήν ὄρσει. τήν δ᾽ ἄρα φασί παλαιγενέες ἱερόν πῦρ» («Λιθικά» στίχοι 170-171, 178-182). Ὁμοίως καί διά τόν ἴασπιν περιγράφεται (Λιθικά 271), ὅτι συμπεριφέρεται ὅπως ἡ κρύσταλλος★[5].

Ἀλλά διά νά ἐστιάσῃ ἡ κρύσταλλος ἀπαιτεῖται νά ἔχῃ φακοειδές σχῆμα, ὁπωσδήποτε. Συνεπῶς, εἴμεθα ἠναγκασμένοι νά δεχθῶμεν, ὅτι ὄχι μόνον ἐγνώριζον, ἀλλά καί ἐχρησιμοποίουν τάς ἰδιότητας φακοειδῶν κρυστάλλων, ἀκόμη καί οἱ πολύ παλαιότεροι τῶν Ὀρφικῶν Ἕλληνες· οἱ «παλαιογενέες» τῶν Ὀρφικῶν. Καί θά συμφωνήσουν ἀσφαλῶς μαζί μου, καί οἱ πλέον δύσπιστοι καί ἀρνηταί τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων τῶν παναρχαίων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, ὅτι κανείς ἄλλος ἀρχαῖος λαός δέν εἶχε παρομοίας γνώσεις, ὅπως αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν.

★[5]. Αὐτό ὅμως δέν εἶναι ἀληθές, διότι ὁ ἴασπις εἶναι λίθος «ἀδιαφανής» καί συνεπῶς δι᾽ ἄλλον λίθον διαφανῆ θά ἀνέφερον ἀρχικῶς τά «Λιθικά» ἴσως Τοπάζιον, ὁ ὁποῖος ἄλλαξε προφανῶς ὄνομα ἀπό κάποιον ἀμαθέστατον ἀντιγραφέα.

Ὅθεν προκύπτει, ὅτι ἡ πίστις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μέχρι σήμερον, ὡς πρός τάς ἐπιδράσεις τῆς σελήνης ἐπί τῆς βλαστήσεως καί μάλιστα ὡς πρός τήν ὑλοτόμησιν ἐν ὥρα νέας σελήνης ἤ πανσελήνου, εἶναι μία ἀκόμη Ὀρφικῆς προελεύσεως κληρονομία.★[6]

★[6]. Ταυτοχρόνως ὅμως ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται, ὅτι ὄχι μόνον ὁ Ὅμηρος εἶχε λάβει φράσεις καί περικοπάς ἀπό τούς Ὀρφικούς, ὅπως ἀνεφέρθη εἰς τά προηγούμενα – Τζέτζη «Λυκόφρων» – καί τά ἀναφερόμενα σχετικῶς «Ἀποσπασμάτια» τῶν Ὀρφικῶν εἰς τήν «Γενικήν Εἰσαγωγήν», ἀλλά καί ὁ Ἡσίοδος, ὅπως φαίνεται ἀπό τάς συστάσεις τοῦ Ἡσιόδου πρός τούς Γεωργούς εἰς τό «Ἔργα καί Ἡμέραι» ὁλόκληρον περίπου τό κείμενον τό εἶχε λάβει ἀπό τούς Ὀρφικούς (βλέπε καί Καρόλου Σήτλ, «Ἅπαντα Ἡσιόδου» (σελίδες 380-640), ἔκδοσις 1899, «Ζωγράφειος βιβλιοθήκη», Κωνσταντινούπολις).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Η ΓΗ

Εἰς τήν γῆν εἶναι ἀφιερωμένος ὁ 26ος ὕμνος «τῆς Γῆς». Ἀλλά καί ὁ ἐν συνεχεία τούτου, 27ος, «τῆς Μητρός τῶν θεῶν», ὁμοίως εἰς τήν γῆν ἀναφέρεται. Ὅτι δέ ἡ Μήτηρ αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ-γῆ λέγεται σαφῶς ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ὕμνῳ: **«ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτή γαῖαν ἔχεις»** (27, 5-6) δηλαδή: «σύ, ἡ ὁποία κατέχεις τόν θρόνον τοῦ κόσμου, τόν εὑρισκόμενον εἰς τό μέσον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ ἰδία κατέχεις καί τήν γῆν». Ἐξ ἄλλου ὅμως καί ἐν τῷ συνόλῳ του θεωρούμενος ὁ ὕμνος οὗτος δηλοί, σαφῶς διά τοῦ περιεχομένου του, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τήν γῆν.

Α΄ Ο ΓΗΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

43. Ἡ γῆ γεννήτωρ τροφός και φθορεύς τῶν ἐπ᾽ αὐτῆς ὄντων. Κατ᾽ ἀρχήν, ὅλως δ᾽ ἀντιστοίχως πρός τήν φύσιν, (παραγρ. 9), ἡ γῆ ὀνομάζεται μήτηρ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων (26,1), ἐφ᾽ ὅσον ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη τό γένος τῶν θνητῶν (ὡς ἐπίσης καί τῶν ἀθανάτων): **«ἐκ σέο δ᾽ ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ᾽ ἐλοχεύθη»** (27,7). Ἀλλά καί **«πανδώτειρα»** (26,2), **ὡς δώσασα τά πάντα, ἀκόμη δέ καί «βιοθρέπτειρα»** (27,13), ἐφ᾽ ὅσον συντηρεῖ τήν ζωήν. Καλοῦν δέ αὐτήν **«πλουτοδότιν»**, διότι χαρίζει εἰς τούς θνητούς δῶρα ἐκ παντοίων καλῶν **«σέ δ᾽ ὀλβιοδότιν καλέουσιν, παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ»** (27,9-10) παρέχουσα εἰς αὐτούς τάς καταλλήλους τροφάς, **«θνητοῖσι τροφάς παρέχουσα προσηνεῖς»** (27,6) καί τρέφουσα ὅλα τά ὄντα, ὡς πάντροφος (26,2) καί τροφός πάντων (27-1). **Γεννῶσα τά τόσα εἴδη «καρπῶν», ὁμοιάζει πρός τήν ἐν ὠδῖσι λεχώ, «ἣ λοχίοις ὠδῖσι κύεις καρπόν πολυειδῆ»** (26,5), φέρουσα δέ τούς καρπούς, τούς χαρίζει ἀφθόνους, διαρκουσῶν τῶν ὡραίων ἐποχῶν **«φερέκαρπος, καλαῖς ὥρησι βρύουσα»** (26,3). Τρέφουσα, προάγει τήν αὔξησιν τῶν ἐμβίων ὄντων (τά ἀναπτύσσει), διό καί ὀνομάζεται **«αὐξιθαλής»** (26,3). Πλήν ὅ-

μως, μετά τήν ἀκμήν των, ὁδηγεῖ τά πάντα εἰς τό τέλος αὐτῶν, ὡς **«τελεσφόρος»** (26,2) καί τά ἀφανίζει ὡς **«παντολέτειρα»** (26-2).

44. Ἡ γῆ, «αἰώνιον ἔδρανον» τοῦ «ἀθανάτου κόσμου». Ἐάν ὅμως τά ἔμβια ὄντα ἔχουν περιωρισμένην ζωήν, τοὐναντίον, τόσον (ὅπως) ἡ φύσις (παράγραφος 3) οὕτω (ὅσον) καί ἡ γῆ παραμένει αἰωνίως, **«καθ' ὃ ἀϊδίη»** (26,6). Συνιστᾶ δέ τό θεμέλιον τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος μετ' αὐτῆς δέν θνήσκει· **«ἔδρανον ἀθανάτου κόσμου» (26,4).**

Ἐξ ἄλλου τό «ἔδρανον» καί ὁ «ἀθάνατος κόσμος» καθορίζεται διά τοῦ στίχου, εἰς τόν ὁποῖον λέγεται, ὅτι στηρίζονται εἰς τήν γῆν αἰωνίως, (ἀθανάτως), οἱ ποταμοί καί αἱ θάλασσαι: «σοί ποταμοί κρατέονται ἀεί καί πᾶσα θάλασσα» (27,8). Συνεπῶς ὁ «ἀθάνατος κόσμος», τοῦ ὁποίου ἡ γῆ ἀποτελεῖ (εἶναι) τό «ἔδρανον», εἶναι κατ' ἀρχήν αἱ θάλασσαι καί οἱ ποταμοί. Κατ' ἐπέκτασιν δύνανται νά νοηθοῦν μετ' αὐτῶν ὡς «ἀθάνατοι» οἱ ποικίλοι μακρόβιοι σχηματισμοί τῆς ἐπιφανείας της, οἱ ὁποῖοι συναποτελοῦν τόν ὁριζόντιον καί κάθετον διαμελισμόν αὐτῆς.

Συνεπῶς, τόσον ὁ «ἀθάνατος» κόσμος τῆς γηίνης ἐπιφανείας, ὅσον καί ὁλόκληρος ἡ **«ἀϊδίη γῆ», ἐπί τῆς ὁποίας ἐδράζεται οὗτος, εἶναι μέρη τῆς ὅλης «ἀϊδίου» Φύσεως· τοῦ αἰωνίου σύμπαντος (παραγρ. 3).**

Β΄ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

Ἡ περί ἄξονα περιστροφή τῆς γῆς, πού συνιστᾶ τό δεύτερον σκέλος τῆς ἡλιοκεντρικῆς ἰδέας, συνάγεται ἐμμέσως μέν ἀλλά σαφῶς ἐκ τῶν χωρίων τῶν ὕμνων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τάς ἑπομένας παραγράφους (45-47), περί τῆς ταυτότητος τοῦ ἄξονος περιστροφῆς τῆς γῆς πρός τόν ἄξονα τοῦ οὐρανοῦ. Διατυποῦται ὅμως αὐτη καί εὐθέως εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποσπασμάτιον, ἐπί τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἡ παράγρ. 48.

45. Ἡ γῆ εἶναι τό κέντρον τῆς οὐρανίου σφαίρας. Ὡς εἴδομεν (παραγρ. 13-15) ὁ ὑμνωδός ἔκαμνε τήν πρώτην νύξιν τῆς ἐπωνυμίας τῆς γῆς ὡς **«θρόνου»** τοῦ οὐρανοῦ εἰς τούς ὕμνους τῆς φύσεως καί τῶν ἄστρων, ὅπου τήν μέν φύσιν ἐκάλει **«εὔθρονον»** (10,24), τούς δ' ἀστέρας **«περιθρονίους κυκλόεντας»** (7,4). Ἤδη, ἀπευθυνόμενος πρός τήν μητέρα - γῆν λέγει: **«ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτή γαῖαν ἔχεις»** (27, 5–6)· δηλ. «κατέχεις τόν μέσον θρόνον τοῦ κόσμου, καί ὡς ἐκ τούτου καί ἐξουσιάζεις τῆς γῆς». Κατά τήν πρότασιν ταύτην, ἡ γῆ (θρόνος) κεῖται εἰς τό μέσον (κέντρον) τοῦ κόσμου. Ἐπειδή δ' ἐκ τῶν ἀναφερομένων κατωτέρω χωρίων (παράγρ. 47) προκύπτει, ὅτι ὡς **«κόσμος»** νοεῖται ἐνταῦθα τό σύνολον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, ἐπικυροῦται τό συμπέρασμα (βλέπε παράγρ. 11), ὅτι ἡ γῆ λογίζεται ὡς κατέχουσα τό κέντρον τῆς οὐρανίου σφαίρας.

46. Ἡ ταυτότης τῶν ἀξόνων τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ. Περί τοῦ ἄξονος περιστροφῆς τῆς οὐρανίου σφαίρας ὁ ὑμνωδός ἔκαμνε πάλιν τόν πρῶτον ὑπαινιγμόν εἰς τόν ὕμνον τῆς φύσεως (βλέπε παράγρ. 13), ἀποκαλῶν αὐτήν **«σκηπτοῦχον»** (10,25). **Ἤδη διασαφίζει ὅτι τό «σκῆπτρον» τοῦτο ἀνήκει εἰς τήν γῆν, ποιούμενος τήν ἀποστροφήν: «σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου»** (27,4). Κατά τόν στίχον τοῦτον, ἀφοῦ τό σκῆπτρον τῆς γῆς εἶναι τό «τοῦ πασιγνώστου πόλου»[44],

---

44. Τήν ἀκινησίαν τοῦ πολικοῦ ἀστέρος λέγεται ὑπό τῶν ξένων εἰδικῶν ὅτι ἐξηκρίβωσε πρῶτος ὁ ἐκ τῶν Σινῶν ἀστρονόμος Γιοῦ-Σῆ, τόν ΚΖ΄ (27ον) αἰῶνα π.Χ. Ἀλλά καί ἡ διαπίστωσις αὕτη εἶναι παρατήρησις τῶν Ὀρφικῶν ἀσφαλῶς, ἀφοῦ καί πρό τοῦ 5.000 π.Χ. ὅπως θά ἴδωμεν κατωτέρω, εἶχον καταπληκτικάς ἀστρονομικάς γνώσεις.

δέν εἶναι δυνατόν νά εἶναι ἄλλο ἀπό τόν ἄξονά της. Πλήν ὅμως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στίχων (26, 8-9) τῶν ἀναφερομένων κατωτέρω (παραγρ. 47), ὁ πόλος οὗτος εἶναι ὁ ἕνας τῶν πόλων τῆς οὐρανίου σφαίρας, δηλαδή ὁ βόρειος. Ὅθεν, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ μετά τῶν λεχθέντων (παραγρ. 45), προκύπτει τό ἐνιαῖον συμπέρασμα, ὅτι ἡ γῆ εὑρίσκεται εἰς τό κέντρον τῆς οὐρανίου σφαίρας καί ὁ ἄξων της περατοῦται εἰς τόν οὐράνιον πόλον. Συνεπῶς, ὁ ἄξων τῆς γῆς εἶναι καί ὁ ἄξων τοῦ οὐρανοῦ.

47. Ἡ περί τόν ἄξονα τῆς γῆς περιστροφή τοῦ οὐρανοῦ. Ὡς εἴδομεν, (παραγρ. 12 καί 15) **«ὁ οὐρανός ἑλίσσεται περί γαῖαν»** (4, 3) καί οἱ ἀστέρες εἶναι **«οἱ κυκλόεντες περί τόν θρόνον»** (7,4). Ἤδη ὁ ὑμνωδός λέγει εἰς τόν ὕμνον τῆς γῆς: **«περί τήν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων εἰλεῖται φύσει ἀενάω καί ρεύμασι δεινοῖς»** (26, 8-9), δηλαδή περί τήν ὁποίαν γῆν, ὁ πλουσίως πεποικιλμένος κόσμος τῶν ἄστρων περιστρέφεται. Συνεπῶς:

α΄) ὁ «κόσμος», τοῦ ὁποίου ἡ γῆ κατέχει τόν «θρόνον», ἐν τῷ «μέσῳ» αὐτοῦ εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἄστρων, καί

β΄) ἀφοῦ ἡ περιστροφή τῶν ἀστέρων καί τοῦ οὐρανοῦ ἐνεργεῖται περί τήν γῆν, τότε ὁ ἄξων περιστροφῆς πρέπει νά εἶναι ὁ ἄξων τῆς γῆς ὁ καταλήγων εἰς τόν πόλον. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀναφερόμενος, ὡς **«πασίγνωστος πόλος»,** εἶναι ὁ οὐράνιος καί ὄχι ὁ γήινος, ὁ ὁποῖος δέν ἦτο δυνατόν, ὡς καί σήμερον, νά εἶναι γνωστός τοῖς πᾶσιν.

Ἐξ ἄλλου τό **φύσει ἀενάω καί ρεύμασι δεινοῖς,** δύναται ν' ἀποδοθῇ, κατ' ἔννοιαν, ὡς ἑξῆς: *ὁ κόσμος τῶν ἄστρων περιστρέφεται ἀενάως, ἀκολουθῶν τάς* θαυμαστάς τροχιάς τῆς περιστροφικῆς κινήσεως («ρεύμασι δεινοῖς»).

48. Ἡ γῆ περιστρέφεται εἰς χρόνον ἴσον πρός τόν χρόνον περιστροφῆς τοῦ οὐρανοῦ- ἡ ἀστρική ἡμέρα. Ἐφ' ὅσον, ὡς ἐλέχθη (παράγρ. 34), διά τοῦ ὅρου «πόλος» ἐννόουν οἱ Ὀρφικοί, συγχρόνως, τόσον τό σφαιρικόν σχῆμα, ὅσον καί τήν περιστροφήν τῆς νῆς, δέν θά ἐχρειάζετο ἴσως μεγαλυτέρα διευκρίνησις· ὁ δ' ἔμμεσος τρόπος, τόν ὁποῖον ἠκολουθήσαμεν ἀνωτέρω (παράγρ. 45-47), ὥστε ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἄξονος εἰς τήν γῆν νά συνάγεται ἡ περιστροφή της περί τοῦτον, δέν ἦτο ἀπαραίτητος.

Πέραν ὅμως καί τῶν δύο τούτων δεδομένων ὑπάρχει σαφής ἡ διατύπωσις τῆς περιστροφῆς τῆς γῆς εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 2 ἀποσπασμάτιον, τό διασωθέν ὑπό τοῦ Εὐσεβίου *(Εὐαγγελικά, παράγραφος* 13, 12). Τοῦτο προέρχεται ἀπό τόν Ἰουδαῖον περιπατητικόν φιλόσοφον Ἀριστόβουλον, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται καί ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ (Α΄ Μακαβαίων, α΄ 10)· ἦτο δέ οὗτος σύμβουλος καί διδάσκαλος ἑνός τῶν Πτολεμαίων (11-9), κατά πᾶσαν πιθανότητα τοῦ Ε΄, τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσαντος κατά τά ἔτη 204-181 π.Χ.[45]). Οἱ στίχοι 24-26 τοῦ ἐν λόγῳ ἀποσπασματίου ἔχουν ὡς ἑξῆς: **ἴδρις γάρ ἔην ἄστροιο πορείης, καί σφαίρης κίνημ' ἀμφί χθόνα ὡς περιτέλλει κυκλοτερής, ἐν ἴσῳ τε κατά σφέτερον κνώδακα.** Δηλαδή, κατά λέξιν:

---

45. Οἱ Ἰουδαῖοι τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν ποιήματα, ὡς τό τοῦ Ἀριστοβούλου, εἰς τά ὁποῖα ἀνεμείγνυον στίχους ἐκ τῶν Ὀρφικῶν κειμένων μετά ἰδικῶν των, ἀποβλέποντες εἰς τό νά δείξουν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ὀρφικοί ἐπίστευον εἰς ἕνα Θεόν, ὁ ὁποῖος δέν ἦτο ἄλλος εἰμή ὁ θεός Γιαχβέ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Δύναται νά θεωρηθῇ πλέον ὡς βέβαιον, ὅτι οἱ Ὀρφικοί, ἐδέχοντο ἕνα καί μόνον Θεόν καί ἐδίδασκον, ὅτι οἱ πολυώνυμοι θεοί καί θεαιναί τοῦ λαοῦ ἦσαν αἱ ἐκδηλώσεις, ἰδίως ἐν τῇ φύσει, τοῦ ἑνός καί μόνου Θεοῦ. Περί τούτου ὁμιλεῖ σαφῶς καί ὁ Πρόκλος. παραθέτων μάλιστα μακρόν ἀπόσπασμα τῆς Ὀρφικῆς διδασκαλίας, ἐκ 42 στίχων, ἐν τῷ ἔργῳ του Εἰς Τίμαιον Πλάτωνος (2, 95, 34, 49). Βλέπε καί 40, 456-458. (ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΑΡ-

«Διότι ἐγνώριζεν (ἦτο εἰδήμων) τήν πορείαν τοῦ ἄστρου καί τήν κίνησιν τῆς (οὐρανίου) σφαίρας περί τήν γῆν, καθώς αὕτη (ἡ γῆ), στρογγύλη οὖσα, περιστρέφεται καί μάλιστα καί ἐν ἴσῳ χρόνῳ περί τόν ἰδικόν της ἄξονα».

Τοιουτοτρόπως, ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω συνάγονται σαφῶς τά ἑξῆς συμπεράσματα διά τήν γῆν καί τήν οὐράνιον σφαῖραν:

α΄) ἡ γῆ εὑρίσκεται ἐν τῷ κέντρῳ τῆς οὐρανίου σφαίρας (παράγραφος 45),

β΄) εἶναι σφαιρική[46] (παράγρ. 34 καί 48).

γ΄) ἔχει ἄξονα περί τόν ὁποῖον περιστρέφεται (παράγρ. 48).

δ΄) ὁ γήινος ἄξων ἐπεκτείνεται μέχρι τοῦ οὐρανίου πόλου (παράγρ. 46).

ε΄) περί τόν ἄξονα τοῦτον ἐνεργεῖται ἡ περιστροφή τῆς οὐρανίου σφαίρας (παράγρ. 47) καί

ς΄) ἡ περιστροφή γῆς καί οὐρανοῦ εἶναι ἰσόχρονος· ἀστρική ἡμέρα (παράγρ. 48) καί

ζ΄) ἡ περιστροφή ἐνεργεῖται βάσει φυσικῶν νόμων (παράγρ. 47).

Ἀλλά ταῦτα συνιστοῦν ἀκεραιωμένον (ὁλοκληρωμένον) τό δεύτερον σκέλος τῆς ἡλιοκεντρικῆς ἰδέας, δηλαδή τήν περί κοινόν ἄξονα, ἰσόχρονον περιστροφήν γῆς

ΝΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΑΥΤΗΝ, ΟΤΙ ΠΡΩΤΟΙ ΟΙ ΟΡΦΙΚΟΙ ΕΙΧΟΝ ΔΙΔΑΞΕΙ ΤΗΝ ΜΟΝΟΘΕΪΑΝ, ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΨΕΥΔΩΣ ΟΤΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΔΗΛΑΔΗ, ΥΠΕΣΤΗΡΙΞΑΝ ΤΑ ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΘΕΪΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΕΥΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΟΝΟΘΕΪΣΜΟΝ) ἀποφεύγοντες νά παραδεχθοῦν καί λησμονοῦντες, ὅτι, ὅταν οἱ Ὀρφικοί ἐδίδασκον τήν Μονοθεΐαν, οἱ Ἰουδαῖοι δέν ὑπῆρχον ὡς Λαός κατά τό 3.000 καί πλέον π.Χ.

46. Περί τό 1700 π.Χ. εἰς τήν Κίναν, ὡς προκύπτει ἐκ διασωθεισῶν ἀπεικονίσεων, παρίστατο ὁ κόσμος δι' ἅρματος, τοῦ ὁποίου τό κύριον σῶμα ἀποτέλει ἡ γῆ, ἡ ὁποία εἶχε σχῆμα τετραγωνικόν, τήν δέ σκεπήν αὐτοῦ ὁ στρογγυλός οὐρανός. Ἡ γῆ περιεκυκλοῦτο ὑπό τεσσάρων συγκοινωνουσῶν θαλασσῶν. Ἐκ τῶν ἀναφερομένων ἀνωτέρω περί τῶν ἀντιλήψεων τῶν Κινέζων, κατά τό 1700 π.Χ. διά τήν μορφήν καί τό σχῆμα τοῦ κόσμου, ἀποδεικνύεται ὅτι καί τό 1700 π.Χ. καί οἱ Κινέζοι εἶχον ἀσαφεῖς καί καθυστερημένας ἀντιλήψεις διά τήν μορφήν τοῦ κόσμου καί συνεπῶς, οἱ ἰσχυρισμοί τῶν νεωτέρων ἐρευνητῶν πού ἀναφέρονται εἰς τάς ὑποσημειώσεις 27 καί 36, περί ἀστρονομικῶν Γνώσεων τῶν Κινέζων ἀπό τό 2700 π.Χ. εἶναι τό ὀλιγώτερον ἀστήρικτοι καί ὑποπτα κατασκευάσματα τῶν νεωτέρων. Εἰς τούς Μεσοποταμίους τῆς ἐποχῆς τῆς Νιππούρ (Σουμέριοι), ὡς λέγει ὁ Dreyer (19, εἰσαγωγή), ἡ γῆ ἐλογίζετο, ὡς ὅρος διάτρητον, ἐπί τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο ὁ οὐρανός. Βραδύτερον, εἰς τήν Βαβυλῶνα, ἡ γῆ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιπλέουσα τῶν ὑδάτων τοῦ ὠκεανοῦ (16, 17 καί 17, 3). Παρ' Αἰγυπτίοις ἡ μέν γῆ εἶναι πεδιάς ἐλαφρῶς κοίλη, περικυκλουμένη ὑπό τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Νεῖλος ἀποτελεῖ διακλάδωσιν, τό δέ σύμπαν ἔχει σχῆμα ὀρθογωνίου παραλληλεπιπέδου κιβωτίου (16, 20 /49). Ἐπί τοῦ ποταμοῦ τούτου ὁ ἥλιος ἐκινεῖτο ἐπί λέμβου κατά τήν νύκτα καί ἐκ τῆς δύσεως, διά τοῦ βορρᾶ, ἐφθανεν εἰς τήν ἀνατολήν (24, 78). Ἀλλά καί εἰς τήν Ἑλλάδα, κατά τήν λαϊκήν ἀντίληψιν, ἡ γῆ ἦτο ἐπίπεδος περιβαλλομένη ὑπό τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν (20). Κατά τήν Ἡσιόδειον Θεογονίαν ἡ ἐπίπεδος γῆ διαχωρίζει εἰς δύο τό σφαιρικόν σύμπαν (40, 96). Γενικῶς, δύναται νά λεχθῆ, ὅτι ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι λαοί θεωροῦν τήν γῆν ἐπίπεδον, στηριζομένην ἐπί στύλου ἤ ἐπί τοῦ ὕδατος, ἐπί τοῦ ὁποίου καί περιεβάλλετο (16, 16-17). (Ἐκτός τῶν Ὀρφικῶν).

Κατ' ἐξαίρεσιν ἀπαντᾶται μία ἰδέα περί μετεώρου γῆς εἰς τούς Ἰσραηλίτας. Εἰς τό βιβλίον τοῦ Ἰώβ (κεφ. 26, 7) λέγεται «Ἐκτείνων βορέαν ἐπ' οὐδέν, κρεμάζων γῆν ἐπί οὐδενός». Δέν εἶναι γνωστόν οὔτε ποῖος εἶναι ὁ συγγραφεύς τοῦ βιβλίου τούτου, οὔτε ποῖος ὁ χρόνος τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἂν καί ὑπολογίζεται ὅτι ἐγράφη κατά τούς χρόνους τῆς Βαβυλωνιακῆς αἰχμαλωσίας (586-538 π.Χ.), ἐν τούτοις πιστεύεται, ὅτι τό βιβλίον του Ἰώβ ἀπηχεῖ παλαιοτέρας παραδόσεις (καί φυσικά ἐπίδρασιν Ὀρφικῶν διδασκαλιῶν καί πληροφοριῶν, ἀφοῦ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά κείμενα τῶν «Ὕμνων», πού παραθέτομεν οἱ Ὀρφικοί ἐγνώριζον πάντα ταῦτα, δηλαδή ὅτι ἡ γῆ ἦτο σφαῖρα, τουλάχιστον 2.000 χρόνια πρό τῶν ἀναφερομένων εἰς τό βιβλίον αὐτό τοῦ Ἰώβ).

καί οὐρανοῦ, τήν ὁποίαν **ἐδίδασκον οἱ Ὀρφικοί 3000 περίπου ἔτη προτοῦ ἤ ὁ Κοπέρνικος ἰδιοποιηθῆ καί παρουσιάση ὡς ἰδικάς του, εἰς τήν ἐποχήν του, τάς Ὀρφικῆς προελεύσεως δοξασίας τῶν Πυθαγορείων καί τοῦ Ἀριστάρχου** (βλέπε καί «Ἀποσπασμάτιον», 36).

Εἶναι δέ χαρακτηριστικόν, ὅτι ὁ Ἀριστόβουλος, εἰς τά τέλη τοῦ Γ΄ π.Χ. αἰῶνος, **δέν παρουσίασε τάς λαμπράς ταύτας διδασκαλίας τῶν Ὀρφικῶν ὡς ἰδικάς του, ἀλλά τάς ἀνέφερε σαφῶς ὡς ἀναγομένας εἰς τόν Μουσαῖον, αὐτήκοον μαθητήν τοῦ Ὀρφέως, τοῦτον δέ καί ἀποτελεῖ «εἰδήμονα», ἴδριν (γνώστην) τῆς Ἀστρονομίας.**

Γ΄ Η ΓΗΙΝΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Εἰς τά λεχθέντα ἐν ἀρχῇ τοῦ Δ΄ κεφαλαίου, ἀναφορικῶς πρός τήν ἀλληγορικήν σημασίαν τῶν ὀνομάτων τῶν θεῶν, παρ' Ὀρφικοῖς, δύναται νά προστεθῆ τώρα ὅτι *οὗτοι λέγοντες «Ἥρα», ἐννόουν τήν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς. Ἥρα = ἀήρ. Τοῦτο* προκύπτει ἐκ τοῦ **16ου ὕμνου**, διά τοῦ ὁποίου ὁ μυούμενος εἰς τήν Ὀρφικήν ἀλήθειαν ἐδιδάσκετο, κατ' ἀρχήν, τήν ἀλληγορίαν ταύτην καί συγχρόνως ὅτι ἦτο γνωστόν ὡς πρός τόν ἀτμοσφαιρικόν ἀέρα.

Ἐξ ἄλλου, **ὁ 15ος ὕμνος,** τοῦ Αἰθέρος, ἀναφέρετο εἰς τό «στοιχεῖον», ὡς ἔλεγον, τό ὁποῖον ἐπεξετείνετο καί πέραν τῆς ἐξ' ἀέρος ἀτμοσφαίρας.

β΄) Ὁ στίχος (16, 8), κατά τόν ὁποῖον οἱ συριγμοί τῶν ἀερίων ρευμάτων ὀφείλονται εἰς τούς τιναγμούς τοῦ ἀέρος, **ἠερίοις ροίζοισι τινασσομένη κατά χεῦμα,** ἐν συνδυασμῷ πρός τόν χαρακτηρισμόν **ἀνέμων τροφέ** (16, 4) δηλοῦν, ὅτι ἐδίδετο ὑπό τῶν Ὀρφικῶν ἡ ὀρθή ἑρμηνεία τῶν ἀνέμων, ὡς μετακινήσεων τῶν ἀερίων μαζῶν. Τοῦτο ἐξ ἄλλου δηλοῦται καί εἰς τήν πρότασιν **αὔρας θνητοῖς παρέχουσα** (16,3), ἀλλ' ἐπί πλέον καί εἰς τούς ὕμνους τοῦ Βορέου ἀνέμου (80ον), τοῦ Ζεφύρου (81ον) καί τοῦ Νότου (82ον), ὅπου, πλήν τῆς περιγραφῆς τῶν μετακινήσεων τοῦ ἀέρος, παρέχονται καί τά συνοδεύοντα ἕκαστον ἄνεμον μετεωρολογικά φαινόμενα.

γ΄) Τέλος, ὁ ἕτερος χαρακτηρισμός **ὄμβρων μήτηρ** (16, 4) μαρτυρεῖ τήν ὀρθήν ἐπίσης ἑρμηνείαν τῶν Ὀρφικῶν, κατά τήν ὁποίαν ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι τό φυσικόν ἐργαστήριον τῆς βροχῆς καί, κατά προέκτασιν, ὅλων τῶν κατακρημνιζομένων ὑδρομετεώρων. Τοῦτο, ἐξ ἄλλου λέγεται καί εἰς τόν **20όν ὕμνον,** τῶν Νεφελῶν, προσδιοριζομένων ὡς **ἠερίων νεφελῶν** (21,1) καί **ὀμβροτόκων** (21,2).

50. Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ καί ἡ ζωή. Ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ ψυχοτρόφος (16,3), ἀλλά καί ἐκ τῆς περικοπῆς **παντογένεθλε· χωρίς γάρ σέθεν οὐδέν ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνω** (16, 4-5), ἡ ὁποία κατά λέξιν σημαίνει «σύ ἐγέννησες τά πάντα διότι ἄνευ σοῦ οὐδέν ἀπολύτως (ἐκ τῶν ἐμβίων ὄντων) ἐγνώρισέ ποτε, τήν ὕπαρξιν τῆς ζωῆς», προκύπτει ὅτι οἱ Ὀρφικοί διδάσκουν τήν πρωταρχικήν σημασίαν τῆς ἀτμοσφαίρας διά τήν ζωήν καί γνωρίζουν, ὅτι ἄνευ τοῦ ἀέρος εἶναι ἀδύνατος ἡ ὕπαρξις πάσης ζωῆς. Διά τοῦτο καί εἰς τούς στίχους **κοινωνεῖς γάρ ἅπασι κεκραμένη ἠέρι σεμνῶ. πάντων γάρ κρατέεις μούνη πάντεσσι τ' ἀνάσσεις** (16, 6-7) διδάσκεται ὅτι ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εὑρίσκεται ἁπανταχοῦ καί κοινωνοῦν μετ' αὐτοῦ πάντα (ὅσα εὑρίσκονται εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς), χάρις δ' εἰς τήν ἁπανταχοῦ παρουσίαν ταύτην τοῦ ἀέρος ἐξασφαλίζεται ἡ ζωή· καί διά τόν λόγον αὐτόν καί ὀνομάζεται **«κυρίαρχος πάντων».**

51. Φύσις τοῦ αἰθέρος. Ὁ αἰθήρ ἀποκαλεῖται εἰς τόν στίχον 5, 4, τοῦ

εἰς αὐτόν ἀφιερωμένου ὕμνου **κόσμου στοιχεῖον ἄριστον**[47] ἀλλά καί συστατικόν μέρος τῶν ἄστρων, τῆς σελήνης καί τοῦ ἡλίου **(ἄστρων ἠελίου τε σεληναίης τε μέρισμα** (5,2). Συνεπῶς, ἐθεωρεῖτο ὡς *τό πρῶτον καί κύριον «κοσμικόν στοιχεῖον»*, πέραν τῶν τεσσάρων πυρός, γῆς, ὕδατος καί ἀέρος, τά ὁποῖα καί ὑπό τῶν Ὀρφικῶν ἐλογίζοντο ὁμοίως ὡς συστατικά τοῦ κόσμου «στοιχεῖα»[48]. Ὅπως μάλιστα μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ὀλυμπιόδωρος, (βλέπε εἰς Πλάτωνος «Φαῖδρον» ὑπομνήματα), οἱ Ορφικοί, δεχόμενοι τά τέσσαρα κοσμογονικά στοιχεῖα, συνεσχέτιζον ταῦτα πρός τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καί κυρίως τό πῦρ πρός τήν ἀνατολήν, τήν γῆν πρός τήν δύσιν, τό ὕδωρ πρός τόν βορρᾶν καί τόν ἀέρα πρός τόν νότον (40, 510). Δέν ὑπάρχουν ὅμως πλείονες (περισσότεραι) πληροφορίαι περί τῆς βαθυτέρας σημασίας τῆς τοιαύτης ἀντιστοιχήσεως.

Ὡς εἴδομεν (παράγρ. 5), τό Σύμπαν ἐχαρακτηρίζετο ὑπό τῶν Ὀρφικῶν ὡς «πυρίπνουν» (10, 26) καί ἐπί πλέον, ὡς ἡ **«ἀίδιος ζωή»** (10,27). Καθ' ὅμοιον τρόπον, ὅπως θά τό ἀνεμένομεν, καί ἡ **«πρωτοΰλη» του, ὁ αἰθήρ, θεωρεῖται ὡς ἐμπερικλείουσα τάς δύο ταύτας θεμελιώδεις ἰδιότητας. Πράγματι, χαρακτηρίζεται ὁ αἰθήρ ὡς πυρίπνους (5, 3), ἀλλά καί ὡς σπινθήρ πάσης ζωῆς (πᾶσαν ζωοῖσιν ἔναυσμα** [5,3]).

52. Θέσις καί ἔκτασις τοῦ αἰθέρος. Ὅπως συνέβη καί καθ' ὅλους τούς μετέπειτα χρόνους τῆς ἀρχαιότητος, ὅτε ὁ αἰθήρ ἐλογίζετο ὡς καταλαμβάνων τά ἀνώτερα στρώματα τοῦ ἀέρος καί τόν ὑπέρτερον τούτων κείμενον χῶρον, ἔτσι καί οἱ Ὀρφικοί, πηγή τῶν ἰδεῶν τούτων, ἐθεώρουν τόν **αἰθέρα ὑψιφανῆ** (5,4), ἀλλά καί διακεχυμένον ἀπανταχοῦ εἰς τό Σύμπαν. Τοῦτο διδάσκει ὁ στιχος, κατά τόν ὁποῖον ὁ αἰθήρ βαστάζει τό ἄφθαρτον καί αἰώνιον κράτος τοῦ Διός (τό Σύμπαν), τοῦ ὁποίου τό θολωτόν ἐπιστέγασμα (ὁ οὐρανός) εἶναι πάνυ ὑψηλόν **(Διός ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰέν ἀτειρές** [5, 1]). Τήν ἀπανταχοῦ παρουσίαν τοῦ αἰθέρος ἐν τῷ χώρῳ ἀνευρίσκομεν ἀκόμη καί εἰς τά Ἀργοναυτικά, ὅπου λέγεται... **«ὅτε δέ ὁ ἥλιος, διασχίζων τόν ἀπέραντον αἰθέρα...» (Ἧμος δ' Ἠέλιος, ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων** [305]). Τέλος, ὁ αἰθήρ ἀποκαλύπτει τήν παρουσίαν του, φωτιζόμενος ὑπό τῶν ἀστέρων, **(ἀστεροφεγγής)** (5, 5) ἀλλ' ἐπίσης φωτίζων καί ὁ ἴδιος διά τοῦ σέλαός του **ὡς σελασφόρος** (5, 5).

Εἶναι δύσκολον νά λεχθῆ μετά βεβαιότητος, ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐννόουν ἐνταῦθα, διά τοῦ «σελασφόρος», *τό παρ' ἡμῶν ὁριζόμενον καί ἐμφανιζόμενον, πράγματι*, εἰς τά ἀνώτερα ἀτμοσφαιρικά στρώματα φαινόμενον τοῦ σέλαος, διότι «σέλας» ὠνομάζετο, γενικώτερον, τό φῶς. Ἐν τούτοις ὅμως, ἡ ἄποψις ὅτι πρόκειται περί τοῦ σέλαος ἐνισχύεται ἐκ τῶν ἑξῆς λόγων:

α') Μόνον ὁ αἰθήρ καί, ὡς θά ἀνεμένομεν, ἡ φύσις φέρουν τό ἐπίθετον **«σελασφόρος»**, πουθενά ἀλλοῦ δέν συναντᾶται ὁ ὅρος· οὔτε εἰς τούς ἀστέρας, οὔτε εἰς τήν σελήνην, ἀλλ' οὔτε προκειμένου καί περί τοῦ φωτεινοτάτου ἀκόμη ἡλίου.

β') Ἀλλά καί ὁ χαρακτηρισμός **«πυρίπνους αἰθήρ»** λαμβάνει συγκεκριμένην

---

47. Κατά τούς μετέπειτα χρόνους, ἐπανευρίσκομεν τήν παλαιάν Ὀρφικήν παράδοσιν περί τοῦ αἰθέρος ὡς κοσμογονικοῦ στοιχείου, εἰς τόν Ξενοφάνη, τόν Ἐμπεδοκλῆ, τόν Ἀναξαγόραν, ἀλλά καί τόν Ἀριστοτέλη (46 / 11).

48. Ἡ περί τῶν τεσσάρων τούτων κοσμικῶν στοιχείων ἰδέα ἀνευρίσκεται εἰς ὅλους τούς μετέπειτα χρόνους, ἀρχῆς γινομένης ἀπό τῶν Ἰώνων ἀστρονόμων. Μόνον, ὅτι ἄλλοι μέν, ὅπως ὁ Ἀναξίμανδρος καί ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ἐδέχοντο καί τά τέσσαρα, ὡς πρῶτα στοιχεῖα, ἐνῶ ἄλλοι, ὅπως ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξιμένης, ὁ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Εὔδοξος, ὁ Κάλλιπος κλπ. περιωρίζοντο εἰς ὡρισμένα, ἤ καί εἰς ἕνα μόνον ἐξ αὐτῶν (46/11).

σημασίαν, μόνον ὅταν τόν συσχετίσωμεν πρός τό **«σελασφόρος»** καί πρός τό ἐρυθρορόδινον χρῶμα τοῦ σέλαος καί τήν ἀκτινωτήν ἤ ραβδωτήν μορφήν αὐτοῦ, πολύ ὁμοιάζουσαν πρός τάς φλόγας πυρός.

γ΄) Καί ὁ ἕτερος χαρακτηρισμός **«ὑψιφανής»** δέν δύναται νά δικαιολογηθῆ ἄλλως, εἰμή μόνον διά τῆς ἐκδοχῆς ὅτι ὁ αἰθήρ ἐθεωρεῖτο ὡς γινόμενος «ὁρατός εἰς τά ὕψη», ὅταν παρουσιάζετο σέλας.

δ΄) Τέλος, τό γεγονός ὅτι τό σέλας καθίσταται ὁρατόν καί εἰς τά ἡμέτερα πλάτη, σπανίως μέν, ἀλλ᾽ ὄχι ἐντελῶς ἀσυνήθως[49], ὁδηγεῖ εἰς τό ἀσφαλές συμπέρασμα, ὅτι θά ἐπεσημάνθη ἡ ἔκτακτος παρουσία του καί ὑπό τῶν Ὀρφικῶν. Συνεπῶς δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἐπωνυμία τοῦ σέλαος εἶναι Ὀρφικῆς ἀρχῆς, ἀλλά καί ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ εἰς τά ὑψηλότερα ἀτμοσφαιρικά στρώματα ἀκριβής.

---

49. Εἰς τήν Ἑλλάδα τό βόρειον σέλας ἔγινε ὁρατόν καί μάλιστα ἐντόνως ἐπανειλημμένως κατά τά τελευταῖα ἔτη, κυρίως δέ τήν 25ην Ἰανουαρίου 1938, ὅταν ἡ παρατεθεῖσα καθ᾽ ὅλην σχεδόν τήν νύκτα διάρκειά του καί ἡ εἰς μέγα ὕψος ἔκτασις τῶν ἀκτίνων του, συνετέλεσαν νά καταστῆ ἀντιληπτή ἡ παρουσία του ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς εὐρυτάτην κλίμακα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Ο ΧΡΟΝΟΣ

«Κρόνος», εἶναι ἡ ἀλληγορική ὀνομασία τοῦ χρόνου. Τοῦτο, κατ' ἀρχήν διδάσκεται εἰς τόν 13ον ὕμνον, ὅπου ὁ ὑμνωδός λέγει: «Κρόνε, ὁ γεννήτωρ τοῦ χρόνου, (αἰῶνος), δι' ὅλα τά πράγματα» **(αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ** [13,5]).

Κατ' ἀνάλογον τρόπον εἰς τόν ἐν συνεχεία 14ον ὕμνον τῆς Ρέας διδάσκεται ὅτι «Ρέα» εἶναι ἡ ἀλληγορική σημασία τῆς γῆς. Τοῦτο ἀνευρίσκομεν καί εἰς τό 34ον ἀποσπασμάτιον, ὀφειλόμενον εἰς τόν Πρόκλον, ὅπου οὗτος λέγει διά τήν γῆν: **«Κατ' Ὀρφέα τῶ μέν Κρόνω συνοῦσα, ΡΕΑ καλεῖται· τόν δέ Δία παράγουσα... ΔΗΜΗΤΗΡ».** Ἐξ ἄλλου καί εἰς τό 51ον ἀποσπασμάτιον, περισωθέν ὑπό τοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου λέγεται ἐπίσης **«Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλουτοδότειρα».** Συνεπῶς Ρέα καί Δημήτηρ[50] εἶναι αἱ ἀλληγορικαί σημασίαι τῆς γῆς[51]. Τοῦτο ἄλλωστε ἐπαναλαμβάνεται καί εἰς τόν ὕμνον τῆς Μητρός-Γῆς, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖται ἐκεῖ σύζυγος τοῦ Κρόνου **«Κρόνου συνόμευνος»** (237, 12), ὅπως ἡ Ρέα, εἰς τόν ὕμνον αὐτῆς, ἀποκαλεῖται ὁμοίως σύζυγος τοῦ Κρόνου, **«Κρόνου σύλλεκτρος»** (14, 5).

Τέλος, εἰς τόν αὐτόν ὕμνον, ἡ Ρέα ἀποκαλεῖται **«μήτηρ καί τῶν θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων» (μήτηρ μέν τε θεῶν ἠδέ θνητῶν ἀνθρώπων** [14, 9]), ὅπως ἀκριβῶς εἴδομεν, ὅτι ἀποκαλεῖται καί ἡ Γῆ (παράγραφος 43).

53. Κοσμολογική ἀρχή τοῦ χρόνου. Ὅπως δι' ὅλα τά φαινόμενα, οὕτω καί διά τήν φυσικήν ἔννοιαν τοῦ χρόνου οἱ Ὀρφικοί ἐνδιαφέρονται, κατά κύριον λόγον, νά δώσουν τήν κοσμολογικήν ἑρμηνείαν αὐτοῦ. Λέγουν: **«γαίης τε βλάστημα καί οὐρανοῦ ἀστερόεντος»** (13, 6), δηλαδή «ὁ χρόνος ἀπέρρευσεν ἐκ τῆς γῆς καί τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ». Τόσον ἡ «γαῖα» ὅσον καί ὁ «οὐρανός» δέν γράφονται εἰς τό χωρίον διά κεφαλαίων ἀρχικῶν γραμμάτων, διά νά δειχθῆ ὅτι ὁ

---

50. Ὅπως λέγει ὁ Διόδωρος (III, 62, 7): Καθ' ὅλων γάρ ὑπό τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καί μυθογράφων τήν Δήμητρα γῆν μητέρα προσαγορεύεσθαι.

51. Ἡ Ρέα μάλιστα ἐσυμβόλιζεν κυρίως τήν «γῆν», ὡς ἕνα τῶν τεσσάρων κοσμογονικῶν στοιχείων, δηλαδή τήν ὕλην ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθεν ὁ κόσμος, εἰς τήν πρωτογονικήν μορφήν του καί κατάστασιν. Τοῦτο λέγεται σαφῶς εἰς τόν ὕμνον της: «θύγατερ Πρωτογόνοιο (14, 1) ἐκ σοῦ γάρ καί γαῖα καί οὐρανός εὐρύς ὕπερθεν καί πόντος, πνοιαί τε» (14, 10-11).

ὑμνωδός δέν ἐννοεῖ τάς μυθολογικάς προσωποποιήσεις τῶν γεννητόρων τοῦ Κρόνου. Διά τόν αὐτόν ἐπίσης λόγον προστίθεται εἰς τό «οὐρανός» ὁ προσδιορισμός **«ἀστερόεις»**, ὥστε νά τονισθῆ ὅτι πρόκειται περί τοῦ φυσικοῦ οὐρανοῦ.

Συνεπῶς, διότι, ἀλλά καί ἀφ' ὅτου ὑπῆρξεν ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, ἐν εἴδει ἀρχικοῦ φυσικοῦ ζεύγους, συναποτελοῦντες τόν ὑλικόν κόσμον, ἐγεννήθη καί ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου. Ἀλλά καί ἡ σημερινή Κοσμολογία δέχεται, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι ἀδύνατον νά νοηθῆ ἄνευ τῆς *συναντιλήψεως τῆς συγκρίσεως τοῦ ὑλικοῦ σύμπαντος* καί τῶν ἐν αὐτῷ ἐκτυλισσομένων φαινομένων· τό φυσικόν μέγεθος τοῦ χρόνου λαμβάνει ὑπόστασιν, ὑπάρχοντος τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καί μόνον ἐν αὐτῷ. Οὕτως, ἡ Ὀρφική διδασκαλία περί χρόνου δύναται νά θεωρηθῆ πρόδρομος τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν κυρίως εἰς τήν ἐπιστήμην τοῦ αἰῶνος μας. (Βλέπε καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» ἀπό σελίδα 140 καί ἑφεξῆς, ὅπου ἐκτίθενται αἱ περί χρόνου καί χωροχρόνου θεωρίαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καί τῶν νεωτέρων - Ἀϊνστάιν καί λοιποί).

54. Ἡ παγκοσμιότης τοῦ χρόνου. Ὁ χρόνος ἔχει παγκόσμιον ἰσχύν· τοῦτο διδάσκεται διά τῶν στίχων **«δεσμούς ἀρρήκτους ὅς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον** (13,4) **καί ὅς ναίεις κατά πάντα μέρη κόσμοιο» (13, 8). Συνεπῶς, συνδέεται ὁ χρόνος, ἀρρήκτως, μεθ' ὅλου τοῦ ἀπεράντου κόσμου καί ἐνυπάρχει εἰς πάντα τά μέρη αὐτοῦ.**

Ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου κατάγονται ἐκ τοῦ Κρόνου - χρόνου καί τῆς (ἐν συνεχείᾳ) συζύγου του Ρέας - γῆς ὅλα τά δημιουργήματα, τά ὁποῖα εἶναι «μικρότερα» τῶν ἀρχικῶν γεννητόρων, δηλαδή τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς **«γέννα, φυῆς μείωσι, Ρέας πόσι»** (13, 7). Οὕτω, μετά τήν ἀρχικήν ἐμφάνισιν τοῦ κόσμου, μετά τοῦ ὁποίου συνενεφανίσθη ὁ χρόνος, πᾶν νέον γεννώμενον, προέρχεται ἐκ τοῦ χρόνου· νοεῖται δηλαδή γεννώμενον μέ χρόνον καί ἔχει ὑπόστασιν, διότι ἀκριβῶς ἡ ὑπόστασίς του ὁρίζεται χρονικῶς.

55. Ὁ χρόνος εἶναι ἀπείρως μέγας. Ἐξ ἄλλου ὁ στίχος **«μεγασθενές, ὅς δαπανᾶς μέν ἅπαντα καί αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός»** (13, 3), δηλαδή «ὁ ὁποῖος (χρόνος) ἀναλίσκεις μέν τά πάντα καί ἔπειτα πάλιν τά αὐξάνεις ὁ ἴδιος», δηλοῖ, προφανῶς, κατόπιν τῶν λεχθέντων καί εἰς τόν παράγραφον 54, ὅτι: α') Πᾶσα ὕπαρξις ἔχει μίαν χρονικήν ἀρχήν καί ἕνα τέλος χρονικόν, ἐφ' ὅσον καί ὁ αὐτός ὅρος «ὕπαρξις» δέν εἶναι νοητός ἄνευ τῶν δύο τούτων χρονικῶν ὁρίων. Ὅπως δέ λέγει καί ὁ Πρόκλος (Ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνος «Παρμενίδην»), κατά τόν Ὀρφέα **«ὅπου γάρ γένεσις ἐκεῖ καί χρόνος»**. Συνεπῶς, δι' ἕκαστον ἐν γένει ὄν ὑπάρχει μία πλήρης ἀνάλωσις τοῦ «χρόνου του»· β') Ἐνῶ ὅμως μία συνεχής γέννησις («αὔξησις») ὁλονέν νέων ὑπάρξεων λαμβάνει χώραν, ὅπως ἐπίσης καί μία συνεχής ἀνάλωσις τοῦ χρόνου παρ' ἑκάστου τούτων ἀκολουθεῖ, ἕως ὅτου καί ταῦτα φθαροῦν («δαπανηθοῦν») ὑπό τοῦ χρόνου, ἐν τούτοις ὁ χρόνος, αὐτός καθ' ἑαυτόν καί εἰς τό σύνολόν του θεωρούμενος, εἰς τόν κόσμον δέν παύει ποτέ ὑφιστάμενος καί δέν ἐλαττοῦται, ἄν καί ἀναλίσκεται ὑπό παντός ὑπάρχοντος, ἀλλ' ἀντιθέτως «συνεχῶς τά πάντα δαπανᾶ καί κατόπιν πάλιν τά αὐξάνει». Οὕτω, λόγω τῆς μεγάλης του δυνάμεως, τοῦ «μεγασθενοῦς» του, ὁ χρόνος παραμένει ἱκανός «νά αὐξάνῃ» νέα πάντοτε ὄντα εἰς τό διηνεκές, (συνεχῶς) ὁσονδήποτε μέγα καί ἄν θεωρηθῆ τό ἀναλωθέν ὑπό τῶν δαπανηθέντων ὄντων παρελθόν. Συνεπῶς ἐκ τῆς τοιαύτης «δαπάνης» καί αὐξήσεως τῶν ὄντων ὑπό τοῦ χρόνου συνάγεται ἐμμέσως ἡ ἀφθαρσία καί τό ἀπείρως μέγα τοῦ ἰδίου τοῦ χρόνου.

56. Οἱ περί χρόνου μῦθοι. Διά τῶν λεχθέντων ὑπό τοῦ ὑμνωδοῦ ἑρμηνεύεται πλήρως καί ἡ βαθυτέρα σημασία τῆς ὑπό τοῦ Κρόνου συνεχοῦς καταπόσεως τῶν τέκνων αὐτοῦ. Διότι ὅλα εἰς τόν κόσμον συμφώνως πρός τό «δαπανᾶς ἅπαντα», ἔχουν τέλος, ἀφανιζόμενα ἐν χρόνῳ, ἐκτός τοῦ Διός, τοῦ Θεοῦ. Εἰς τήν μυθοποιηθεῖσαν ταύτην ἀλήθειαν ἀναφέρεται κυρίως καί ἡ προσφώνησις **«Κρό-**

νε ποικιλόμυθε» (13,5), δηλαδή, Κρόνε, σύ ὁ ὁποῖος λέγεις (δημιουργεῖς) ποικίλους μύθους.

Ἀποκαλύπτεται τέλος εἰς τόν ὕμνον αὐτόν, διά τῆς ἐπικλήσεως **«σεμνέ Προμηθεῦ»** (13, 7), ὅτι καί τά μυθολογούμενα περί Προμηθέως ἀφοροῦν εἰς τόν Κρόνον-χρόνον[52].

Ἡ μέτρησις τοῦ χρόνου

Εἶναι πολύ πτωχαί αἱ πληροφορίαι, ὡς πρός τήν ὑπό τῶν Ὀρφικῶν μέτρησιν τοῦ χρόνου, ἀλλ' ἀρκετά σαφεῖς αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τό ὑπ' αὐτῶν χρησιμοποιούμενον ἡμερολόγιον.

57. Τό ἔτος καί οἱ μῆνες. Τό ἡμερολόγιον. Εἰς τόν ὕμνον τοῦ ἡλίου ἀνευρίσκεται ὁ χαρακτηρισμός αὐτοῦ **«ὡς πατρός τοῦ χρόνου»** (8, 13). Ἡ προσωνυμία αὕτη σχετίζεται πρός τό ἡμερονύκτιον, τάς ἐποχάς καί τό ἔτος, τά ὁποῖα ἐχρησίμευον ὡς μονάδες μετρήσεως τοῦ χρόνου. Ἐξ ἄλλου ἡ σελήνη ὠνομάζετο **«χρόνου μήτηρ»** (9,5), ὡς καθορίζουσα τόν μῆνα καί τήν ἑβδομάδα.

Τό ἡμερολόγιον[53] τῶν Ὀρφικῶν χρόνων ἦτο σεληνιακόν. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν στίχων τῶν Ἀργοναυτικῶν **«... ἔθνος ἐς ἀφνειός καί πλούσιον ἐξικόμεθα Μακροβίων, οἳ δη πολέας ζώουσ' ἐνιαυτούς, δώδεκα χιλιάδας μηνῶν, ἑκατονταετήρους, πληθούσης μήνης...»** (1111-1114)· δηλαδή: ἐφθάσαμεν εἰς ἕνα ἔθνος μακροβίων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν πολλούς «ἐνιαυτούς ἑκατονταετήρους», περιλαμβανοντας δώδεκα χιλιάδας μηνῶν πανσεληνιαίων. Συνεπῶς, δέκα τοιοῦτοι ἐνιαυτοί ἰσοῦντο πρός 12.000 μῆνας· ἐξ οὗ προκύπτουν:

---

52. Ὁ ἀμέσως προηγούμενος, 12ος ὕμνος, ἀποκαλύπτει, ὅτι καί τά περί Ὀρφικοῦ Ἡρακλέους μυθολογούμενα ἀναφέρονται ὁμοίως εἰς τόν χρόνον, τόν ἀίδιον πατέρα χρόνου (12, 3), τόν παγγενέτορα καί παμφάγον (12, 6) ὅπως ὁ Κρόνος.

53. Οἱ Βαβυλώνιοι ἐχρησιμοποίουν σεληνιακόν ἡμερολόγιον. Τό ἔτος εἶχε 360 ἡμέρας καί διηρεῖτο εἰς 12 μῆνας. Πρῶτος μήν τοῦ ἔτους ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠκολούθει τήν ἐαρινήν ἰσημερίαν. Ἐγένετο παρ' αὐτοῖς καί χρῆσις ἑνός εἴδους ἑβδομάδος, καθ' ὅσον ἡ 7η, 14η, 21η καί 28 ἡμέρα τῆς σελήνης ἐθεωροῦντο δυσοίωνοι· ἄν καί κατά τόν Dampier, (17-3) ἡ ἑβδομάς τῶν Ἀσσυροβαβυλωνίων ἐσχετίζετο μᾶλλον πρός τόν ἀριθμόν τῶν ἑπτά πλανητῶν καί ὄχι πρός τάς ἡμέρας τῶν τετάρτων. Ὅπως λέγει ὁ Pannekock, μία θετική ἐνδειξις περί τοῦ ἀρχαιοτάτου ἡμερολογίου εἰς τήν Ἀσσυριακήν Μεσσοποταμίαν προκύπτει ἐξ ἑνός καταλόγου, εἰς τόν ὁποῖον ἀναφέρονται 36 ὀνόματα ἄστρων ἤ ἀστερισμῶν, (τριῶν δι' ἕκαστον μῆνα), ἐκ τῶν ὁποίων, ἡ ἑώα ἐπιτολή τοῦ πρώτου ἑκάστης τριάδος συνεδέετο πρός τήν ἀρχήν καθενός τῶν μηνῶν. Ὅπως λέγει ὁ Taton, ἕνας ἐκ τῶν κυρίων σκοπῶν τῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων τῶν Ἀσσυροβαβυλωνίων ἦτο ἡ φροντίς των νά ἐπιφέρουν τάς διορθώσεις πού ἔπρεπεν εἰς τό ἐκ σεληνιακῶν μηνῶν ἔτος των, ὥστε τοῦτο νά ἀνταποκρίνεται εἰς τόν ρυθμόν τῶν φαινομένων τοῦ ἡλίου.

Οἱ Φοίνικες εἶχον ἔτος καί ἡμερολόγιον σεληνιακόν. Τό ἔτος διηρεῖτο εἰς 12 μῆνας, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα δέν συμπίπτουν πρός ἐκεῖνα τῶν Ἀσσυροβαβυλωνιακῶν μηνῶν. Ἐκ τούτου προκύπτει, ὅτι τά ἡμερολόγια αὐτά ἦσαν, μᾶλλον ἄσχετα μεταξύ των.

Τό ἔτος τῶν Ἑβραίων ἐπίσης ἦτο σεληνιακόν. Οὗτοι ἐδέχθησαν τήν ἐπίδρασιν, ὡς φαίνεται, τῶν Βαβυλωνίων, διότι οἱ 12 μῆνες ἔφερον τά αὐτά ὀνόματα καί εἰς τούς δύο Λαούς.

Εἰς τούς Ἰνδούς, ὅπως προκύπτει ἀπό τήν Rig-Veda, τό ἔτος εἶχε 360 ἡμέρας καί διηρεῖτο εἰς 12 μῆνας, ἐκ 30 ἡμερῶν, ἐνῶ ἕνας 13ος ἐμβόλιμος μήν, διαρκείας 25 ἤ 26 ἡμερῶν, προσετίθετο ἀνά 5ετίαν, διά νά ἐπιφέρῃ τήν ἐξίσωσιν τοῦ ἐποχικοῦ καί τοῦ πολιτικοῦ ἔτους. Ἡ 5ετής περίοδος, καλουμένη «γιούγκα» περιεῖχε ἐν συνόλῳ 1826 ἡμέρας ἀντί τῶν 1826, + 21 ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι ἀντιστοιχοῦν εἰς τό κοινόν πολλαπλάσιον 5 τροπικῶν ἐτῶν καί 61 συνοδικῶν μηνῶν. Συνεπῶς, τό ἡμερολόγιον τῶν Ἰνδῶν ἦτο σεληνοη-

α΄) Τό ἔτος καί τό ἡμερολόγιον ἦσαν σεληνιακά, διότι ἕκαστον ἔτος περιελάμβανε 12 συνοδικούς μῆνας πάντοτε·

β΄) Ἕκαστος συνοδικός μήν ὡρίζετο μεταξύ δύο πανσελήνων (μῆνες πληθούσης μήνης). Ἐπειδή δέ ὁ συνοδικός μήν περιέχει 29,5 ἡμέρας[54] κατά προσέγγισιν, εἶναι λίαν πιθανόν, ὅτι καί εἰς τούς Ὀρφικούς, ὅπως συνέβαινεν εἰς ἄλλους λαούς χρησιμοποιοῦντας σεληνιακόν ἔτος ἐκ δύο διαδοχικῶν μηνῶν, ὁ ἕνας θά περιελάμβανεν 29 καί ὁ ἕτερος 30 ἀκεραίας ἡμέρας.

γ΄) Τό σεληνιακόν των ἔτος ἠρίθμει 29,5 ἡμ. × 12 = 354 ἡμέρας, καί

δ΄) τό Ὀρφικόν σεληνιακόν ἔτος[55] ἰσοῦτο πρός 29,5305886 × 12 = 354,367 ἡμέρας, δοθέντος, ὅτι ἡ ἀκριβής διάρκεια τοῦ συνοδικοῦ μηνός 29 ἡμ. 12 ὥρ. 44 λ. 2,8 δ = 29,5305886 ἡμ.

Ἐπειδή δέ 33 τροπικά ἔτη ἔχουν διάρκειαν 12.052,993 ἡμερῶν καί 34 σεληνιακά ἔτη περιέχουν 12.048,480 ἡμέρας, προκύπτει τό συμπέρασμα, ὅτι ἐντός περιόδου 33 τροπικῶν ἐτῶν, ἑκάστη τῶν ὡρῶν[56] διέτρεχε πάσας τάς χρονολογίας τοῦ ἔτους. Τοῦτο περίπου συμβαίνει σήμερον εἰς τό σεληνιακόν ἡμερολόγιον τῶν Μωαμεθανι-

---

λιακόν, ἡ δέ θεώρησις τῶν κινήσεων ἡλίου καί σελήνης, ἀπό κοινοῦ, χρονολογεῖται εἰς τούς Ἰνδούς ἀπό τῶν Βεδικῶν ἀκόμη χρόνων.

Οἱ Αἰγύπτιοι διήρουν τό ἔτος των εἰς 12 μῆνας, ἐκ 30 ἡμερῶν ἕκαστον. Πλέον τῶν 360 ἡμερῶν ἐλογίζοντο καί ἕτεραι 5 «ἐπαγόμεναι» ἡμέραι. Συνεπῶς, τό ἡμερολόγιόν των ἦτο ἡλιακόν, ἀριθμοῦν 365 ἡμέρας ἐν συνόλω. Ἡ παράλειψις τῶν 6 ὡρῶν ἐτησίως, συνεπήγετο προχώρησιν ἑνός μηνός ἀνά 120 ἔτη, οὕτω δέ, ἀνά 1460 ἔτη συνέπιπτον καί πάλιν αἱ ἀρχαί τοῦ πολιτικοῦ καί τοῦ τροπικοῦ ἔτους. Ἡ περίοδος αὕτη ἐκαλεῖτο «Σωθιακή», ἐκ τοῦ ὀνόματος «Σῶθις» τοῦ Σειρίου, ἡ ἑώα ἐπιτολή (ἡ ἀνατολή) τοῦ ὁποίου, κατά τήν ἐναρξιν τῆς ἐποχῆς τῶν πλημμυρῶν, ἐσημείωνε καί τήν ἀρχήν τοῦ πολιτικοῦ των ἔτους, ἀνά 1460 ἔτη. Ἐπειδή μία τοιαύτη σύμπτωσις τῆς ἑώας ἐπιτολῆς τοῦ Σειρίου πρός τήν ἀρχήν τοῦ πολιτικοῦ ἔτους, ἀρχήν τῆς «πλημμύρας», συνέβη τό 139 μ.Χ., προκύπτει, ὅτι ἀνάλογοι συμπτώσεις θά ἔπρεπε νά ἐλαβον χώραν τά ἔτη 1321, 2781 καί 4241 π.Χ. λαμβανομένης δέ ὑπ' ὄψιν καί τῆς μεταπτώσεως, αἱ χρονολογίαι αὗται μετατοπίζονται εἰς τά ἔτη 1366, 2871 καί 4376 π.Χ.

(Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ὑπολογισμός αὐτός οὐδόλως σημαίνει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐγνώριζον καί τό 4376 π.Χ. νά καθορίζουν Σωθιακήν περίοδον. Ὡς πρός τάς θεωρίας καί ἀπόψεις συγχρόνων ἐρευνητῶν, ὅτι ἡ *πυραμίς τοῦ Χέοπος ἀποτελεῖ ὑλοποίησιν τῶν ἀνωτάτων* μαθηματικῶν γνώσεων τῶν Αἰγυπτίων, αἱ ἀπόψεις τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Μοντέλ - ἐργασία του μέ τόν τίτλον «Ἐπί τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος, 1947 – καί αἱ ἀντιλήψεις παλαιοτέρων ἀστρονόμων (Σμίθ 1867 καί Ἀβ. Μοραί 1925), ὅτι ἡ Πυραμίς τοῦ Χέοπος ἀποτελεῖ μνημεῖον, εἰς τό ὁποῖον ἔχουν ἐναποτεθῆ αἱ ἀστρονομικαί καί γεωδαιτικαί γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων αὗται εἶναι ὄχι μόνον ἀναπόδεικτοι, ἀλλά καί δέν συμφωνοῦν μέ τήν γνωστήν πληροφορίαν ὅτι ὁ Θαλῆς ἀπέδειξεν εἰς τόν Φαραώ Ἄμασιν, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι εἰς τήν ἐποχήν τοῦ Θαλῆ (565 π.Χ.) δέν ἐγνώριζον νά καταμετρήσουν τό ὕψος τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος, καταμέτρησιν τήν ὁποίαν ἐνήργησε ταχύτατα ὁ Θαλῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀμάσιος δι' ἁπλῆς *καταμετρήσεως καί συγκρίσεως τῆς σκιᾶς τῆς πυραμίδος καί τῆς σκιᾶς τῆς* ράβδου τοῦ Θαλῆ. (Βλέπε καί ἄρθρον Θαλῆς εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ»).

54. Ὁ Χαλδαῖος ἀστρονόμος Κιδενοῦ, ἀγνώστου ἐποχῆς, ὁπωσδήποτε ὅμως τῶν τελευταίων προχριστιανικῶν αἰώνων, ὑπελόγισε πρῶτος τήν διάρκειαν τοῦ συνοδικοῦ μηνός, ὡς ἴσην πρός 29 ἡμ. 12 ὥρ. 44 λ. 33 δ. (3, 91).

55. Προκύπτει ἐκ τῶν λεχθέντων, ὅτι τά ἡμερολόγια τῶν ἀρχαίων καί μάλιστα τῶν Αἰγυπτίων καί Μεσοποταμίων διέφερον ἐντελῶς τοῦ Ὀρφικοῦ ἡμερολογίου, καθαρῶς σεληνιακοῦ, ἐκ 354 ἡμερῶν, τό ὁποῖον ἄλλωστε διετηρήθη ὡς τοιοῦτον καί κατά τούς ἀκολουθήσαντας χρόνους τῆς Α΄ χιλιετηρίδος π.Χ. εἰς τήν Ἑλλάδα.

56. Μόλις περί τόν Ε΄ π.Χ. αἰῶνα ὁ Μέτων διεπίστωσε, ὅτι 235 σεληνιακοί μῆνες ἰσοῦνται πρός 19 ἔτη («κύκλος Μέτωνος»). Ὁ κύκλος οὗτος υἱοθετήθη ἐν συνεχείᾳ ὑπό τῶν ἄλλων λαῶν. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Wolf, τόν κύκλον τοῦ Μέτωνος εἶχεν ἀνακαλύψει

κῶν λαῶν, ὅπου 32 τροπικά ἔτη ἐξισοῦντο πρός 33 σεληνικά, διότι λαμβάνονται ἐναλλάξ δύο ἔτη ἐκ 354 ἡμ. καί τό τρίτον ἐκ 355 ἡμ. (3, 75).

Ὅπως προκύπτει ἐκ τοῦ 36ου ἀποσπασματίου, ὅπως λέγει ὁ Πρόκλος, (Σχόλια εἰς Ἡσίοδον), **«ὁ μήν ἐν τῇ ἀρχῇ παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ ΜΟΣΧΟΣ»** (17, 493).

Ἐπειδή ἡ ἐαρινή ἰσημερία, κατά τούς Ὀρφικούς χρόνους, ἐλάμβανε χώραν εἰς τόν ἀστερισμόν τοῦ Ταύρου (παράγραφον 68), εἶναι πολύ πιθανόν, ὅτι ἡ ἐπωνυμία τοῦ «μηνός ἐν τῇ ἀρχῇ» τοῦ ἔτους σχετίζεται πρός τήν ἐαρινήν ἰσημερίαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅπως ἐλέχθη ἀνωτέρω (ἐδάφιον δ'), ἀνά 33 τροπικά ἔτη ἡ ἀρχή τοῦ Ὀρφικοῦ σεληνιακοῦ ἔτους συνέπιπτε πρός τήν περίοδον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας.

Τέλος, ἐκ τοῦ 41ου ἀποσπασματίου (παράγραφος 42), ὅπου μνημονεύεται ἡ ἑπτακαιδεκάτη[57] ἡμέρα τῆς ἡλικίας τῆς σελήνης, προκύπτει ὅτι αἱ ἡμέραι ἑκάστου μηνός ἐμετροῦντο ἀπό τῆς «νέας σελήνης», ὡς σήμερον. Ἀντιθέτως, ἡ πανσέληνος ἐχρησίμευεν ἁπλῶς διά τό εὐχερέστερον τοῦ καθορισμοῦ ἑκάστης συνοδικῆς περιόδου.

58. *Τό ἡμερονύκτιον.* *Προκειμένου περί τοῦ ἡμερονυκτίου, μοναδική πηγ*
εἶναι ὁ 3ος ὕμνος τῆς Νυκτός, περί τῆς ὁποίας, κατ' ἀρχήν, λέγεται: **«ἡμιτελὴ χθονίη, ἡδ' οὐρανίη πάλιν αὐτή»** (3,8). Κατά τόν στίχον τοῦτον ἡ νύξ «ἡ ὁ[illegible] κρατεῖ τόσον εἰς τήν γῆν, ὅσον καί εἰς τόν οὐρανόν, εἶναι ἡμιτελής». Ἡ ἔφρασις «ἡμιτελής νύξ» σημαίνει ἀσφαλῶς, ὅτι αὕτη ἀναλογεῖ εἰς τό ἥμισυ τοῦ ἡμερονυκτίου. Ἐπειδή ὅμως ἡ διάρκεια ἡμέρας καί νυκτός εἶναι διάφορος, συναρτήσει τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους, τό «ἡμιτελής» λαμβάνει κυριολεκτικήν σημασίαν, μόνον διά τάς ἡμερομηνίας τῶν ἰσημερινῶν. Τότε δέ μόνον ἔχει γενικωτέραν ἰσχύν, ὅταν ὑποθέσωμεν ὅτι καί εἰς τήν Ὀρφικήν Ἑλλάδα συνέβαινε ὅ,τι καί εἰς τήν Αἴγυπτον[58], ἀναφορικῶς πρός τήν μέτρησιν ἡμέρας καί νυκτός, δηλαδή, ἐάν τόσον ἡ ἡμέρα, ὅσον καί ἡ νύξ διηροῦντο σταθερῶς εἰς δώδεκα ὥρας ἑκάστη, ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς, ἡ δέ διάρκεια τῆς ὥρας διέφερε συναρτήσει τῆς ἐποχῆς.

– ἐάν ἡ πληροφορία αὕτη εἶναι ἀκριβής, διότι δέν ἔχει ἐξακριβωθῆ –, περί τό 2620 π.Χ. ὁ Κινέζος ἀστρονόμος Χοάγκ-Τι, παρέμεινε δέ γνωστός εἰς τούς Σίνας (Κινέζους) ὑπό τήν ἐπωνυμίαν Τσόγκ (βλέπε καί ὑποσημείωσιν 46 περί τῶν ἀμφιβολιῶν διά τάς ἀρχαίας γνώσεις τῶν Κινέζων). Οἱ Αἰγύπτιοι καί οἱ Χαλδαῖοι, ἐξακριβώσαντες πολύ βραδύτερον τῶν Ἑλλήνων τόσον τήν ἀκριβῆ διάρκειαν τοῦ ἔτους, ὅσον καί τοῦ συνοδικοῦ μηνός, δέν κατώρθωσαν, ὅπως λέγει ὁ Couberc (46-29), νά ἀνεύρουν ἕνα στοιχειώδη κύκλον, ὅπως ὁ τοῦ Μέτωνος, δι' ἡμερολογιακήν χρῆσιν.

57. Εἰς τά «Ἀργοναυτικά» ἀνευρίσκονται αἱ ἡμέραι «ἕκτη», (ἕκτη ἦλυθεν ἠώς (1 110) «δεκάτη» (δεκάτη ἐφάνη ἠώς (1082) «δωδεκάτη» (δωδεκάτη ἐπήϊεν ἠριγένεια, δηλαδή πρωία, (1190), πού ἀντιστοιχοῦν, τό πιθανώτερον, εἰς ἀρίθμησιν ὁμοίως τῶν ἡμερῶν τῆς σελήνης.

58. Διά τούς ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Μεσοποταμίας καθώς καί διά τήν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, λέγει ὁ Hoyle (24-35), ἡ χρονική μονάς «ὥρα» δέν εἶχε τήν σημερινήν σημασίαν καί διάρκειαν τοῦ 1/24 τοῦ ἡμερονυκτίου. Αὕτη ἰσοῦτο πρός τό 1/12 τοῦ διαστήματος μεταξύ ἀνατολῆς καί δύσεως ἡλίου ἤ, προκειμένου περί τῶν ὡρῶν τῆς νυκτός, πρός τό 1/12 τοῦ διαστήματος ἀπό τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Εἰς τούς Αἰγυπτίους ἡ ἀρχή τοῦ ἡμερονυκτίου ἀντεστοίχει εἰς τήν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἡ νύξ ἤρχιζε μετά τήν δύσιν καί ἡ ἡμέρα διά τῆς παρουσίας τοῦ λυκαυγοῦς. Τόσον ἡ ἡμέρα, ὅσον καί ἡ νύξ περιεῖχον ἴσον πλῆθος ὡρῶν πάντοτε καί μάλιστα 12 ὥρας ἑκάστη. Αἱ ὧραι αὗται ἦσαν ἀνίσου διαρκείας εἰς συσχετισμόν πρός τάς ἐποχάς τοῦ ἔτους, ὑπῆρχον δέ πίνακες τοῦ «ὡριαίου χρονικοῦ διαστήματος δι' ἕκαστον μῆνα τοῦ ἔτους, ἄλλοι διά τάς ὥρας τῆς ἡμέρας καί ἄλλαι διά τάς ὥρας τῆς νυκτός. Τήν διάρκειαν ταύτην

Ἡ αποψις αὕτη ἐνισχύεται ὑπό τοῦ προσδιορισμοῦ **«περιοδική», (ἐγκυκλίη νύξ** [3, 9]), ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ εὐθύς ἀμέσως τό **«ἡμιτελής»**. Διότι τό φαινόμενον τῆς ἐναλλαγῆς ἡμέρας καί νυκτός δέν εἶναι περιοδικόν, ὑπό τήν αὐστηράν ἔννοιαν τῆς περιοδικότητος, λόγω ἀνισότητος τῆς διαρκείας τῶν δύο. Συνεπῶς, δέν δικαιολογεῖται πλήρως τό **«ἐγκυκλίη»**. Τότε δέ μόνο, λαμβάνει καί τοῦτο κυριολεκτικήν σημασίαν, ἐάν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὅλαι οἱ ἡμέραι καί αἱ νύκτες τοῦ ἔτους ἐμετρῶντο διά τοῦ αὐτοῦ πλήθους, τῶν δώδεκα ὡρῶν, κάθε δέ ὥρα εἶχε διάρκειαν διαφέρουσαν ἐποχικῶς.

Ἐξ ἄλλου, γίνεται σαφής λόγος περί μεσονυκτίου, προσδιοριζομένου διά παρατηρήσεων τῶν ἀστέρων· **«νύξ δέ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν»** («Ἀργοναυτικά 1031)· δηλαδή «ἡ ἀστροχίτων νύξ διήρχετο τό μέσον αὐτῆς». Ἀλλά καί ὁ ὅρος «μεσημβρία» (παράγραφος 30, παραπομπή 30) δεικνύει ὁμοίως τό μέσον τῆς ἡμέρας. Περί τοῦ μέσου τούτου γίνεται μνεία καί εἰς τόν στίχον **«αὐτάρ οἱ μεσάτην ἠώ φέρον ὠκέες ἵπποι Ἠελίου»** («Ἀργοναυτικά» 652-653). Ὅθεν, ὁδηγούμεθα εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐχρησιμοποίουν τάς διαβάσεις ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου καί ἀστέρων, τάς ὁποίας ὥριζον διά τῆς λέξεως «μέσος» ἤ «μέση», ἐκ τοῦ ὁποίου καί προέκυψεν ὁ ὅρος μεσημβρία.

Τέλος, εἰς τόν ὕμνον τῆς νυκτός ὁ ὑμνωδός προσθέτει: **«ἡ φάος ἐκπέμπεις ὑπό νέρτερα καί πάλιν φεύγεις εἰς Ἀΐδην. δεινή γάρ ἀνάγκη πάντα κρα-**

προσδιώριζον ἀπό τοῦ 1580 π.Χ. τοὐλάχιστον, μέ τήν βοήθειαν κλεψύδρας (ἀλλά καί αἱ ἡμερομηνίαι αὗται εἶναι ἀμφίβολοι διά τήν ἀκρίβειάν των, ὅπως ἀνεξακρίβωτα εἶναι καί τά ὄργανα μετρήσεως τοῦ χρόνου ὑπό τῶν Αἰγυπτίων ἤ μᾶλλον, δέν εἶναι ἐξηκριβωμένον ἀπό πότε εἶχον ἀρχίσει νά χρησιμοποιοῦν παρόμοια ὄργανα καί ποῖα).

Εἰς τούς Βαβυλωνίους ἡ ἀρχή τῆς ἡμέρας ἐπεσημαίνετο διά τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Οὗτοι διήρουν τήν ἡμέραν εἰς 12 ἴσα μέρη, τά «μπερού», καθένα τῶν ὁποίων ἀντεστοίχει εἰς μίαν ὥραν, διπλῆς διαρκείας, ὡς πρός τήν ὥραν τῆς σήμερον. Ἡ «διπλῆ» ὥρα διηρεῖτο εἰς 60 «διπλᾶ» πρῶτα λεπτά καί τό «διπλοῦν» λεπτόν εἰς 60 «διπλᾶ» δευτερόλεπτα. Τό σύστημα τῶν 12 διπλῶν ὡρῶν σχετίζεται ἴσως πρός τούς 12 μῆνας τοῦ ἔτους. Οἱ Ἀσσυροβαβυλώνιοι εἶναι οἱ εἰσηγηταί τοῦ δωδεκαδικοῦ συστήματος, ἐν γένει, ἀντί τοῦ δεκαδικοῦ τῆς σήμερον (1981). Ἀλλά καί τό δωδεκαδικόν τοῦτο προήρχετο ἐξ ἑνός «διπλοῦ» ἑξαδικοῦ συστήματος, καί προέκυψεν ἡ διαίρεσις τῆς ὥρας εἰς 60 διπλᾶ λεπτά κ.ο.κ.

Εἰς τούς Ἰουδαίους, ὡς ἀρχή τῆς ἡμέρας ἐλαμβάνετο ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, ὄχι δέ ἡ ἀνατολή, ὅπως εἰς τήν Βαβυλῶνα, ἡ δέ ἡμέρα δέν διηρεῖτο ὑπ' αὐτῶν εἰς ὥρας.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἰνδοί διήρουν τό ἔτος εἰς 10.800 στιγμάς, τάς «μουχούρτα». Εἰς ἕκαστον μῆνα ἀντεστοίχουν συνεπῶς 900 στιγμαί. Δεδομένου, ὅτι ὁ μήν περιεῖχε πάντοτε 30 ἡμέρας, εἰς ἕκαστον ἡμερονύκτιον ἀνελόγουν 30 στιγμαί. Ἐκ τούτων αἱ 15 ἦσαν τῆς ἡμέρας καί αἱ ἄλλαι 15 τῆς νυκτός. Ἡ στιγμή, τέλος, ἦτο τό 1/30 τῆς ἀληθοῦς ἡλιακῆς ἡμέρας (43, 158). Συνεπῶς, ἡ διαίρεσις ἡμέρας καί νυκτός εἰς ἴσον πλῆθος «μουχούρτα», δηλαδή ἑκάστης εἰς 15 στιγμάς, εἰς τούς Ἰνδούς, καί ἡ διαίρεσις, εἰς τούς Ὀρφικούς, τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς δύο ἴσα μέρη, μαρτυροῦν τήν ἰδίαν ἀρχικήν ἰδέαν. Τό Rig-Veda, ὡς ὕμνος (ἀνάλογος τῶν Ὀρφικῶν καί ἐν πολλαῖς συγγενής) περιλαμβάνει 10.800 μετρικάς μονάδας, ὅσαι ἦσαν καί αἱ «στιγμαί» τοῦ ἔτους, ὀνομαζομένας «πανκτί», ἐνῶ ἕκαστον πανκτί συνίστατο ἐκ 40 πάντοτε συλλαβῶν. (Ὁπωσδήποτε εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἀπό τάς παρατηρήσεις καί τάς διαπιστώσεις τῶν Ὀρφικῶν διά τήν μέτρησιν τοῦ Χρόνου εἶχον ἐπηρεασθῆ καί οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί, ἀφοῦ ἀποδεδειγμένως οἱ Ὀρφικοί πρῶτοι καί εἰς ἐποχήν παναρχαίαν, δηλαδή καί ἀπό τό 11.800 π.Χ. ὅπως θά καταδειχθῆ κατωτέρω (κεφάλαιον Θ, 9ον) εἶχον προχωρήσει εἰς τήν ἔρευναν τῶν φυσικῶν φαινομένων, δηλαδή εἰς ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν ὄχι μόνον δέν ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί, ἀλλά οὔτε ὡς ὀνόματα δέν ἀναφέρονται εἰς τήν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνασυρθέντες κατόπιν εἰς τήν ἐπιφάνειαν ἀπό τούς ξένους δῆθεν ἐρευνητάς, ἀλλά διαστρεβλωτάς πράγματι τῆς ἀληθείας καί τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καί Ἱστορίας...)

τύνει» (3, 10-11), δηλαδή: «ἡ ὁποία (νύξ) ἐξαποστέλλεις τό φῶς ὑπό τήν γῆν καί (ἔπειτα) πάλιν μεταβαίνεις σύ εἰς τά ὑποχθόνια, διότι ὁ φοβερός φυσικός νόμος διέπει τά πάντα», τήν νύκτα καί τήν ἡμέραν· τήν περιστροφήν τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως ἐκτίθεται εἰς τό ἑπόμενον κεφάλαιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΜΟΣ

Οἱ Ὀρφικοί ἀπηύθυνον τούς λατρευτικούς των ὕμνους πρός τάς δυνάμεις τῆς φύσεως, ἐν γένει, αἱ ὁποῖαι ἐθεωροῦντο, ὡς φαίνεται, ἐκφράσεις τοῦ ἑνός θεοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἐπίστευον. Ὁ παγκόσμιος νόμος, ὁ ὁποῖος διεῖπε τά πάντα καί τόν ὁποῖον ὁ μέν λαός ἠγνόει, ἐκεῖνοι δέ ἐδίδασκον πρός τούς μυουμένους εἰς τήν ἀλήθειαν[59], εὐλόγως ἐτιμᾶτο ὑπ' αὐτῶν ἰδιαιτέρως, ὅπως ἀναφέρεται καί εἰς τό ὑπό τοῦ Πρόκλου (Εἰς Πλάτωνος «Ἀλκιβιάδην» ὑπόμν. 1) διασωθέν ἀποσπασμάτιον **«Πάρεδρος ὁ νόμος τοῦ Διός, ὡς φησιν Ὀρφεύς».** Ἐντεῦθεν καί ἡ ἀφιέρωσις τοῦ 64ου ὕμνου πρός τόν νόμον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀντλοῦμεν τάς πλήρεις σοφίας διδασκαλίας των.

59. Ἡ παγκοσμιότης τοῦ Νόμου. Κατ' ἀρχήν διακηρύσσει ὁ ὑμνωδός, ὅτι ὁ φυσικός νόμος εἶναι παγκόσμιος, ἰσχύων εἰς τόν οὐρανόν καί τήν γῆν: **«Καλέω... οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφραγῖδα δικαίην πόντου τ' εἰναλίου καί γῆς»** (64, 1-3), δηλαδή: «Καλῶ τόν οὐράνιον νόμον, ὁ ὁποῖος ἐταξιθέτησε τούς ἀστέρας (καί ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ), τήν ὀρθήν καί ἀρμόζουσαν σφραγῖδα καί τῆς ὑγρᾶς θαλάσσης καί τῆς (ξηρᾶς) γῆς».

Συνεπῶς, κατά τό χωρίον, ὁ νόμος:

α΄) διέπει τόν οὐρανόν, ἐν τῷ συνόλῳ του, ὡς **«οὐράνιος»,** εἶναι δέ, εἰδικώτερον, ὁ **«ἀστροθέτης»** τοῦ οὐρανοῦ. Τό **«ἀστροθέτης»** δύναται νά ἀναφέρεται, τόσον εἰς τήν ταξιθέτησιν τῶν ἀστέρων εἰς ἀστερισμούς, ὅσον καί εἰς τόν διαχωρισμόν τούτων εἰς εἴδη ἀστέρων (παράγραφος 18-20). Ἐπί πλέον δύναται νά ἐπεκταθῇ ὁ προσδιορισμός οὗτος εἰς τήν συγκρότησιν τοῦ ἀστρικοῦ κόσμου, ὥστε νά ὑπάρχῃ τό σύμπαν (παράγραφος 10) καί νά ἔχῃ τήν μορφήν, τήν ὁποίαν περιέγραψεν ὁ ὑμνωδός εἰς τούς ὕμνους τοῦ οὐρανοῦ, τῆς φύσεως καί τῶν ἄστρων (Κεφάλαια Α΄, Β΄, Γ΄).

β΄) Ὁ νόμος ἐπεκτείνεται καί εἰς τό ἕτερον μέρος τοῦ κόσμου, εἰς τήν γῆν,

---

59. Ὡς λέγει ὁ Droyer (19, Εἰσαγωγή) «οἱ Ἕλληνες ἠλευθερώθησαν τῶν μυθολογικῶν δοξασιῶν καί προσεπάθησαν νά εὕρουν τούς νόμους, πού διέπουν τά φυσικά φαινόμενα, ἄνευ τῆς παρεμβολῆς ὑπερφυσικῶν ὄντων. Τοῦτο ἐπέτυχον διά τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεώς των, τῆς ὁποίας ἐστεροῦντο οἱ Ἀνατολικοί λαοί». Τό ἐπέτυχον δέ ἀρκετά ἐνωρίς δηλαδή ἀπό τούς Ὀρφικούς χρόνους.

διότι ἀποτελεῖ τήν σφραγῖδα παντός ὅ,τι ὑπάρχει, τόσον εἰς τήν ξηράν, γῆν, ὅσον καί εἰς τόν ὑγρόν πόντον. Ἡ παρουσία αὕτη τοῦ νόμου εἰς τήν γῆν χαρακτηρίζεται ὡς «δικαία», δηλαδή ἐμπρέπουσα καί ὀρθή, ἀλλ' ἐπί πλέον καί τοιαύτη, ὥστε νά ἐξασφαλίζεται καί εἰς τόν γήινον κόσμον ἡ τάξις, ὅπως ἀκριβῶς ἐταξιθετήθη ὁ οὐρανός.

60. Ὁ νόμος ἐξασφαλίζει τήν σταθερότητα ὑπάρξεως εἰς τόν κόσμον. Ἐξ ἄλλου «ὁ νόμος διασφαλίζει καί διατηρεῖ τήν σταθερότητα καί ἀ σφάλειαν, ἀλλά καί τό ἀδιασάλευτον καί ἀσταμάτητον (τῆς λειτουργίας) τῆς φύσεως» **«φύσεως τό βέβαιον ἀκλινές ἀστασίαστον ἀεί τηροῦντα»** (64, 3-4).

Συνεπῶς, ὁ κόσμος ὑπάρχει ἀπαύστως, ἐξασφαλίζεται δέ ἡ σταθερότης αὐτοῦ, ἀλλά καί τό ἀπαρέγκλιτον (τό αἰώνιον) ἐντός αὐτοῦ, χάρις εἰς τήν ἀδιάλειπτον λειτουργίαν τοῦ φυσικοῦ νόμου.

61. Οἱ ἐπί μέρους νόμοι: Ὁ νόμος εἶναι ἕνας, ἀλλ' ἐκδηλώνεται εἰς τόν κόσμον καί κατισχύει ἐπ' αὐτοῦ διά μερικωτέρων νόμων, οἱ ὁποῖοι διέπουν τά ἐπί μέρους φαινόμενα. Τοῦτο λέγεται εἰς τούς στίχους **«ἀεί τηροῦντα νόμοισιν, οἷσιν ἄνωθεν φέρων μέγαν οὐρανόν αὐτός ὁδεύει, καί φθόνον οὐ δίκαιον ροίζου τρόπον αὐτός ἐλαύνει» (64, 4-6)· (δηλαδή ἐπιτυγχάνεται ἡ σταθερότης καί ἡ διατήρησις τοῦ κόσμου ὑπό τοῦ νόμου, «μέσω (ἐπί μέρους) νόμων πάντοτε, διά τῶν ὁποίων οὗτος κατευθύνει ἄνωθεν, (δι' ὑπερτέρας δυνάμεως προφανῶς)** καί διασχίζει τόν μέγαν οὐρανόν, τόν ὁποῖον ὁδηγεῖ πάντοτε **κατά τόσον τέλειον τρόπον,** προχωρῶν ὁρμητικῶς, **ὥστε δέν πρέπει, δέν εἶναι ὀρθόν,** ἤ δέν δυνάμεθα νά τόν ζηλεύωμεν – κατά τόν ὑμνωδόν – (ἤ μᾶλλον **δέν δυνάμεθα, δέν εἴμεθα ἱκανοί** νά τόν ἐρευνήσωμεν, νά τόν ἀνεύρωμεν, **διότι τόσον ἀσύλληπτος καί ἀπρόσιτος, ἄφθαστος εἶναι).** (Ἴσως εἰς τό σημεῖον αὐτό τοῦ Ὕμνου ἐμφανίζεται καί ἡ πρώτη γνωστή διατύπωσις τοῦ Ἀγνωστικισμοῦ. Δέν ἀποκλείεται ὅμως καί νά ἐπισημαίνεται διά τῆς ἐκφράσεως αὐτῆς «καί φθόνον οὗ δίκαιον ροίζου τρόπον αὐτός ἐλαύνει» **Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΚΑΙ Η ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΣΥΛΛΑΒΗ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑΝ, ΤΗΝ ΜΟΡΦΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ, ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ,** καί συνεπῶς δέν πρέπει νά ματαιοπονῆ, μέ ἐρεύνας ἐπί τῆς δημιουργίας καί τοῦ μυστηρίου τοῦ Σύμπαντος, διότι στερεῖται αὐτῆς τῆς ἱκανότητος. (βλέπε καί βιβλίον Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», σελίδες 186-194).

Συνεχίζει δέ ὁ ὑμνωδός περί τοῦ τρόπου ἐκδηλώσεως καί λειτουργίας τῶν ἐπί μέρους νόμων, τόσον εἰς τόν τομέα τῶν **βιολογικῶν φαινομένων,** ὅσον καί εἰς τούς **τομεῖς τῆς Λογικῆς καί τῆς Ἠθικῆς,** (περί τῶν ὁποίων κατωτέρω), λέγων ὅτι πάντα τά φαινόμενα, φυσικά, βιολογικά, ἠθικά κλπ., διέπονται μέν ὑπό μερικωτέρων νόμων, **οὗτοι ὅμως συγκροτοῦν καί συναποτελοῦν τόν ἕνα καί μόνον παγκόσμιον νόμον.**

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη συσχέτισις καί ἑνοποίησις τῶν ἐπί μέρους νόμων εἶναι καί ὁ σκοπός εἰς τόν ὁποῖον κατατείνει καί ἡ σημερινή Κοσμολογία, ὡς Ἐπιστήμη ἀλλά καί ὡς Μεταφυσική Φιλοσοφία, (ματαίως ἐπιδιώκουσα νά συλλάβη καί νά ἑρμηνεύση τήν δημιουργίαν, προσθέτω ἐγώ, ὁ γράφων).

62. Οἱ βιολογικοί νόμοι. Ἐπί τούτων, ἐπεκτεινόμενος, λέγει ὁ ὑμνωδός: **«ὅς καί θνητοῖσιν βιότῆς τέλος ἐσθλόν ἐγείρει. αὐτός γάρ μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει»** (64, 7-8)· δηλαδή «οὗτος (ὁ νόμος) ἐπιφέρει τό τέλος εἰς τήν ζωήν τῶν ἀνθρώπων, διότι οὗτος καί μόνος διατηρεῖ τό πηδάλιον τῆς ζωῆς τῶν ζώντων ὄντων».

Συνεπῶς, ρυθμίζονται ὑπό τοῦ νόμου, μέσω τῶν ἐπί μέρους νόμων («οἷσιν νόμοισιν»), ὅλα τά φαινόμενα τῆς «ζώσης» ὕλης, ὅπως συμβαίνει καί διά τήν «νεκράν» τοιαύτην· δηλαδή ἰσχύει δι' ὁλόκληρον τό ἐπιστητόν.

63. Ἡ Λογική καί ἡ Ἠθική. Τέλος, ὁ ὑμνωδός προσθέτει ὅτι ὁ παγκόσμιος νόμος, ὑπεισέρχεται εἰς τήν λογικήν συνέπειαν καί τήν ἠθικήν συγκρότησιν τῶν ἀνθρώπων **«γνώμαις ὀρθοτάτησι συνών, ἀδιάφθορος ἀεί, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δέ φέρων κακότητα βαρεῖαν»** [64, 9-11]. Δηλαδή, «διέπει («οἷσιν νόμοισιν») τήν διατύπωσιν τῶν ὀρθῶν μόνον συλλογισμῶν καί τῶν ἀλανθάστων δοξασιῶν, οὐδεμίαν ἐπιτρέπων ποτέ (ἀλλά καί μή ἐπιδεχόμενος ὁ ἴδιος), φθοράν ἤ διαστροφήν, συμπαρίσταται δέ μεταξύ πάντων ἐκείνων πού πολιτεύονται καί συμπεριφέρονται νομίμως (ἐννοεῖ λογικῶς), χωρίς νά προκαλῆ εἰς αὐτούς καμμίαν βλάβην ἤ νά ἀποτελῆ δι' αὐτούς κίνδυνον ἐνῶ ἐπιφέρει βαρεῖαν τήν ἀνταπόδοσιν τοῦ κακοῦ εἰς τούς ἀνόμους, διότι ὡς **πολύπειρος** (παντογνώστης), τούς διακρίνει»★[1].

64. Ἡ ἡλικία τοῦ νόμου. Διά νά τονισθῆ, ὅτι ὁ νόμος εἶναι ἀφ' ἑνός πανάρχαιος, ἀφ' ἑτέρου δέ ἴσχυσε ἀφ' ὅτου διεμορφώθη ὁ κόσμος καί ἰδίως ὁ γήινος, εἰς τήν μορφήν, πού ἔχει καί σήμερον, δηλαδή μετά τό φυσικόν φαινόμενον τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου, ὁ ὑμνωδός ἀποκαλεῖ τόν νόμον «Ὠγυγίον» (64, 10).

Πράγματι, κατά τάς Ἑλληνικάς παραδόσεις ἐγένοντο δύο κατακλυσμοί: ὁ ἀρχαιότερος ἐπί Ὠγύγου καί ὁ μεταγενέστερος, ὁ τοῦ Δευκαλύωνος, ἐπί Κραναοῦ. Ὁ τοῦ Δευκαλίωνος, ὡς γνωστόν, συμπίπτει καθ' ὅλα πρός τήν περιγραφήν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε. Ὁ προηγούμενος, τοῦ Ὠγύγου ἀποτελεῖ, ἀσφαλῶς τήν ἀνάμνησιν ἑνός ἀπωτέρου παρελθόντος, ὅταν ἐλάμβανον ἀκόμη χώραν αἱ μεγάλαι κοσμικαί ἀναστατώσεις καί διαταραχαί τῆς διαμορφώσεως τοῦ ὅλου χώρου τοῦ Αἰγαίου, αἱ ἀκολουθήσασαι τόν καταποντισμόν τῆς Αἰγηίδος.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καί εἰς τούς μετέπειτα τῶν Ὀρφικῶν χρόνους ἐχαρακτήριζον ὡς Ὠγύγιον πᾶν ὅ,τι ἀνεφέρετο εἰς ἀμνημονεύτους χρόνους. Ὅθεν, εἰς τήν προηγουμένην περίπτωσιν, ὁ νόμος καλεῖται «Ὠγύγιος» διά νά τονισθῆ ἡ ἰσχύς αὐτοῦ ἀπό τῶν χρόνων τῆς ἐπελθούσης ἀποκαταστάσεως τῆς «φυσικῆς

★[1]. Τά ἀναφερόμενα ἀνωτέρω εἰς τόν Ὕμνον τοῦ Νόμου (64) τοῦ Ὀρφέως (στίχος 4-6, 7-8 καί 9-11) καί τά ὁποῖα σχετίζονται μέ τήν «βιολογικήν», «τήν λογικήν» καί τήν «ἠθικήν» ὑπόστασιν, μορφήν καί ἐξέλιξιν τοῦ ἀτόμου (τοῦ ἀνθρώπου) ἀποτελοῦν ἐμφανῶς τήν βάσιν καί τήν ἀφετηρίαν τοῦ μετέπειτα φαινομένου τῆς ἄνευ προηγουμένου εἰς τήν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος πνευματικῆς ἀνατάσεως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τάς διδασκαλίας καί τάς θεωρίας τῶν Προσωκρατικῶν φυσικῶν καί φιλοσόφων καί τῶν ἀκολουθησάντων τούτους Σωκράτη, Πλάτωνα, Ἀριστοτέλην καί λοιπούς ἀρχαίους σοφούς, ἀφοῦ εἰς τούς ἐλαχίστους αὐτούς στίχους τοῦ Ὕμνου τοῦ Νόμου περιλαμβάνονται περιληπτικῶς ὅλαι αἱ θεωρίαι καί αἱ φιλοσοφικαί καί περί Φύσεως ἀντιλήψεις των. Κυρίως ὅμως ἐπισημαίνεται καί τονίζεται ἰδιαιτέρως Η ΑΔΙΑΣΕΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ, κατά τήν ὁποίαν, «ὅταν ὁ ἄνθρωπος συμπεριφέρεται νομίμως (βαδίζει μέ τήν λογικήν) – «ΓΝΩΜΑΙΣ ΟΡΘΟΤΑΤΗΣΙ ΣΥΝΩΝ» (δέν κινδυνεύει νά ὑποστῆ καμμίαν βλάβην ἤ ζημίαν) – «ΑΒΛΑΠΤΩΣ ΠΑΣΙ ΣΥΝΟΙΚΩΝ ΤΟΙΣ ΝΟΜΙΜΟΙΣ» – ἐνῶ ἀντιθέτως ὅταν ἐκτρέπεται ὅταν ἐγκαταλείπη καί ἀποχωρίζεται τήν Λογικήν, θά ὑποστῆ βαρείας κυρώσεις, μεγάλην ζημίαν – «ΑΝΟΜΩΝ ΔΕ ΦΕΡΩΝ ΚΑΚΟΤΗΤΑ ΒΑΡΕΙΑΝ» στίχος 9-11) καί παράγραφος ἀνωτέρω 61, 62 καί 63 εἰς τό κείμενον τοῦ Χασάπη. Καί ἀποδεικνύεται τοῦτο καί εἰς τήν ἐποχήν μας δυστυχῶς, λόγω τῆς ἐκτροπῆς καί τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἐρευνῶν τῆς ἐπιστήμης, τῶν ἐπιστημόνων, εἰς περιοχάς καί χώρους εὑρισκομένους πέραν τῶν δυνατοτήτων τῆς λογικῆς καί τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀνθρώπου καί αἱ ὁποῖαι δέν δύνανται νά ἐρευνηθοῦν διά τῆς δυνάμεως τοῦ νοῦ του, νά ἀποκτήσουν περισσοτέρας γνώσεις, χωρίς νά ὑπολογίζουν τάς συνεπείας πού ἀντιμετωπίζει σήμερον ἡ ἀνθρωπότης, κινδυνεύουσα νά αὐτοκαταστραφῆ μαζί μέ τήν ὑδρόγειον σφαῖραν, τήν γῆν, ἐπί τῆς ὁποίας ζῆ ὁ ἄνθρωπος παραλογιζόμενος, (ὁ πυρηνικός καί ὁ βιολογικός κίνδυνος) καί μέ θλιβερόν ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ δέν λογικεύεται καί ὑπερφρονεῖ τάς κοινωνικάς ἀναστατώσεις καί τήν ἀναρχίαν πού συνταράσσουν τήν ἐποχήν μας. (Βλέπε καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τό ἔγκλημα τῆς ἐπιστήμης», σελίς 180 καί ἑφεξῆς).

τάξεως» μετά τόν «κοσμογονικῆς» μορφῆς κατακλυσμόν. Εἶναι δέ ἐντελῶς χαρακτηριστικόν, ὅτι ἡ ἰσχύς τοῦ φυσικοῦ νόμου τοῦ κόσμου δέν συσχετίζεται μετά θεογονικῶν γεγονότων τῆς Ὀρφικῆς θεογονίας, ἀλλά μετά φυσικῶν φαινομένων καί τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐξηγήσεων καί παρατηρήσεων★[2].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ ΥΜΝΩΝ

Ὅπως εἴδομεν (παράγραφος 33), εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος γίνεται λόγος περί τῆς ἰσότητος τῶν ἐποχῶν, χειμῶνος καί θέρους **(μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν** (34, 21). Εἶναι ὅμως δυνατόν νά ὑπολογίσωμεν μετά πάσης ἀκριβείας τόν χρόνον, κατά τόν ὁποῖον ἔλαβε χώραν τό φαινόμενον τοῦτο, ἐξ αὐτοῦ δέ νά συμπεράνωμεν κατά τρόπον ἀσφαλῆ περί τοῦ χρόνου, πού διετυπώθησαν οἱ Ὀρφικοί ὕμνοι.

65. Ἡ ἰσότης τῶν ἐποχῶν (Χ) = (Θ) ἐσημειώθη τό 1366 π.Χ. Πράγματι, ἄν καλέσωμεν $\Delta\varphi_1$ τήν ἐτησίαν γωνιώδη κίνησιν τοῦ ἄξονος τῶν ἀψίδων ΠΑ (σχῆμα 2), (τό Π, σημαίνει περιήλιον καί τό Α, ἀφήλιον) ἐνεργουμένην κατ' ὀρθήν φοράν καί $\Delta\varphi_2$ *τήν εἰς τόν ἴδιον χρόνον γωνιώδη κίνησιν τῆς ἰσημερινῆς γραμμῆς γγ'*, γενομένην κατ' ἀνάδρομον φοράν. Λόγω τῆς παραμενούσης σταθερᾶς καθετότητος τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν ΘτΧτ (Θτ, θερινή τροπή καί Χτ, χειμερινή τροπή) πρός τήν ἰσημερινήν γραμμήν γγ', ἡ γωνιώδης κίνησις $\Delta\varphi_2$ τῆς τελευταίας ταύτης συνεπάγεται ἰσογώνιον, κατά μέτρον καί φοράν, ἐτησίαν κίνησιν καί τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν. Συνεπῶς, ἡ ἐτησία μεταβολή $\Delta\varphi$, τῆς γωνίας φ, ἡ ὁποία σχηματίζεται ὑπό τοῦ ἄξονος τῶν ἀψίδων καί τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν θά εἶναι

$$\Delta\varphi = \Delta\varphi_1 + \Delta\varphi_2 \qquad (1)$$

Ἐπειδή δέ εἶναι $(\Delta\varphi_1) = 11'', 7'$ καί $(\Delta\varphi_2) = 50'', 2'$, ἡ δέ κίνησις τῶν δύο γραμμῶν ἀντίρροπος, θά εἶναι καί

$$(\Delta\varphi) = 11,7 + 50,2 = 61'', 9' \qquad (2)$$

Ἐξ ἄλλου, ἐπειδή εἶναι (Θ) = (Χ), ὅταν ὁ ἄξων τῶν ἀψίδων διχοτομῆ τά τεταρτημόρια τῆς ἐκλειπτικῆς Ε καί Φ (παράγραφος 33), ἡ δέ μεταβολή τῆς γωνίας φ εἶναι

★[2] **(Συνεπῶς ἰδού καί ἡ πρώτη αἰτία, ἡ ἀφορμή τῆς ἀπαλλαγῆς καί τῶν Προσωκρατικῶν ἀπό τάς θεογονικάς ἑρμηνείας τῶν φυσικῶν φαινομένων καί ἡ διατύπωσις ὑπ' αὐτῶν θεωριῶν καί ἀπόψεων στηριζομένων πλέον εἰς τόν φυσικόν νόμον ἐπί φυσικῶν δεδομένων).**

ὁμαλή, προκύπτει, ὅτι ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος t (εἰς ἔτη) διά νά λάβη ὁ ἄξων τῶν ἀψίδων τήν θέσιν ταύτην τῆς διχοτόμου τῶν Ε καί Φ τεταρτημορίων, παρέχεται ἀπό τάς σχέσεις:

$$(\Delta\varphi)t_1 = 45^0 \text{ (μοίρας)} \qquad (3\alpha)$$

καί

$$(\Delta\varphi)t_2 = 225^0 \text{ (μοίρας)} \qquad (3\beta)$$

Ἐκ τῆς (3α) λαμβάνομεν $t_1 = 2617{,}1$ ἔτη (5)

καί ἐκ τῆς (3β) $t_2 = 13.085{,}6$ ἔτη (6)

Δοθέντος τέλος, ὅτι τό 1251 μ.Χ. ἐμηδενίσθη ἡ γωνία φ τοῦ ἄξονος τῶν ἀψίδων καί τῆς γραμμῆς τῶν τροπῶν (2,63) συνάγεται, ὅτι αἱ χρονολογία T_1 καί T_2, κατά τάς ὁποίας ὁ ἄξων τῶν ἀψίδων εἶχε τήν ζητουμένην θέσιν εἶναι:

$$T_1 = 1251 - 2.617{,}1 = -1366{,}1 = 1.366 \text{ π.Χ.} \qquad (7)$$

καί

$$T_2 = 1251 - 13.085{,}6 = -11834{,}6 = 11.835 \text{ π.Χ.} \qquad (8)$$

Ἐκ τῶν δύο τούτων χρονολογιῶν ἡ (8) εἶναι ἀναντιρρήτως ἀπορριπτέα ἐφ' ὅσον, ὡς πρός τήν (7) μεταθέτει τά γεγονότα κατά 10.369 ἔτη πρός τό ἀπώτερον παρελθόν, κατά τό ὁποῖον οὐδεμία ἔνδειξις ὑπάρχει καί ἐπομένως πιθανότης διά νά ἐγράφησαν οἱ ὕμνοι. Συνεπῶς, τό ἔτος 1366 π.Χ. εἶναι τό ἔτος τῆς ἀναφερομένης εἰς τόν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος ἰσότητος (Χ) = (Θ). (σχετικήν ἑρμηνείαν τῆς ἀκατανοήτου αὐτῆς ἀπόψεως τοῦ Χασάπη ἐπί τῆς δευτέρας ὑπ' αὐτοῦ εὑρεθείσης ἐξισώσεως τήν ὁποίαν ἀπορρίπτει «ἀδικαιολόγητα», βλέπε εἰς κατωτέρω ὑποσημείωσιν)★[3].

★[3] **Ὅπως εἶναι φανερόν, τό κεφάλαιον αὐτό εἶναι πλήρως κατανοητόν μόνον ἀπό εἰδικούς ἐπιστήμονας (Ἀστρονόμους, Μαθηματικούς κ.τ.λ.), παρά ταῦτα ὅμως τά τελικά συμπεράσματα δύνανται νά τά κατανοήσουν καί μή εἰδικοί. Ἀτυχής ὅμως εἶναι καί ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Χασάπη, ὅτι ἐπειδή δυνάμεθα νά ἐξακριβώσωμεν πλήρως τήν ἐποχήν, τήν χρονολογίαν, κατά τήν ὁποίαν ἐσημειώθη τό φαινόμενον τῆς ἰσότητος τῶν ἐποχῶν χειμῶνος καί θέρους, δυνάμεθα ὡς ἐκ τούτου, κατά τόν Χασάπην καί νά συμπεράνωμεν κατά τρόπον ἀσφαλῆ καί τόν χρόνον κατά τόν ὁποῖον διετυπώθησαν, ἐγράφησαν καί οἱ «Ὀρφικοί Ὕμνοι», ἀφοῦ εἶναι φανερόν καί αὐταπόδεικτον, ὅτι εἰς ἄλλην χρονολογίαν θά πρέπη νά ἐγράφησαν οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι καί εἰς ἄλλην, εἰς πολύ παλαιοτέραν ἐποχήν, θά ἔπρεπε νά εἶχον ἀρχίσει αἱ σχετικαί παρατηρήσεις τῶν παλαιοτέρων ἀνθρώπων (ἴσως καί ὑπό Προορφικῶν παρατηρητῶν) ἐπί τῶν φυσικῶν φαινομένων, διά νά διατυπωθοῦν ἀργότερον εἰς συγκεκριμένας γνώσεις, ὅπως ἀναφέρονται εἰς τούς «Ὕμνους» τοῦ Ὀρφέως. Συνεπῶς, ἡ δευτέρα ἐξίσωσις πού δεικνύει χρονολογίαν 11.835 χρόνια π.Χ. καί τήν ὁποίαν ἀπορρίπτει ὁ Χασάπης ὡς χρονολογίαν διατυπώσεως τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων, πρέπει νά ὑπολογισθῆ, ὡς πιθανή ἀφετηρία τῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων τῶν Ἀρχαιοελλήνων, δεδομένου τεραστίας σημασίας βεβαίως διά τήν Ἑλληνικήν, ἀλλά καί τήν Παγκόσμιον Προϊστορίαν καί ὄχι φυσικά ὡς ἐποχή πού ἐγράφησαν οἱ Ὕμνοι τοῦ Ὀρφέως, ἀφοῦ ἡ διαπίστωσις ἀπό τήν δευτέραν ἐξίσωσιν τοῦ Χασάπη, δηλαδή τό 11.835 ἔτη π.Χ. συμβιβάζεται καί μέ τά λεχθέντα εἰς τόν Σόλωνα ἀπό τόν Αἰγύπτιον ἱερέα τῆς Ἶσιδος, εἰς τήν Σάϊν, ὅπως ἀναφέρει ταῦτα ὁ Πλάτων εἰς τόν «Τίμαιον» καί εἰς τόν «Κριτίαν» καί συμφώνως μέ τήν ὁποίαν, κατά τήν ὁμολογίαν τοῦ Αἰγυπτίου ἱερέως, οἱ Ἕλληνες φέρονται ὡς παλαιότεροι τῶν Αἰγυπτίων κατά 9.000 ἔτη π.Χ. (βλέπε σχετικῶς καί στερεότυπον ἔκδοσιν Λειψίας, *TAUCHNITIL*, 1829, Τόμος VII «Τίμαιος» Πλάτωνος ἀπό**

66. Ἡ ἐτησία κίνησις τοῦ ἡλίου εἶναι ἀπόρροια τῆς μεταβατικῆς κινήσεως τῆς γῆς. Ἐλέχθη (παράγραφοι 24 καί 31), ὅτι ἡ ἐτησία κίνησις τοῦ ἡλίου εἰκονίζεται, ὡς γινομένη ἐφ' ἅρματος **«μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων»** (8,19). Εἰς τόν στίχον αὐτόν τό ἐπίθετον «τετράορον» ἀναφέρεται εἰς

σελίδα 6 καί ἑφεξῆς καί «Κριτίαν» Πλάτωνος, ὁ ἴδιος τόμος VII, ἀπό σελίδα 127 καί ἑφεξῆς).

Ἀλλά ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, ἀπό τήν νεωτέραν ἔρευναν ἔχει ἐξακριβωθῆ, ὅτι ὁ Τρωϊκός πόλεμος δέν διεξήχθη τό 1183, ὅπως παλαιότερα ἐπιστεύετο. Διότι βάσει νεωτέρων δεδομένων φαίνεται ὅτι διεξήχθη περί τό 1450 π.Χ. (βλέπε σχετικῶς καί «Γενικήν Εἰσαγωγήν» τοῦ παρόντος) καί συνεπῶς, κατά τήν ἐσφαλμένην, ἐπαναλαμβάνομεν, ἄποψιν τοῦ Κ. Χασάπη, ὅτι οἱ Ὕμνοι ἐγράφησαν τό 1366, πρέπει νά ἐγράφησαν μετά τόν Τρωϊκόν πόλεμον, γεγονός ἀπαράδεκτον φυσικά, ἀφοῦ ὅλα τά ἀρχαῖα κείμενα ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ὀρφεύς μετέσχε τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, ἡ ὁποία ἔγινε πολύ πρό τῶν Τρωϊκῶν καί ἐν πάσῃ περιπτώσει τόσον «οἱ Ὕμνοι» ὅσον καί τά κείμενα τῶν «Ἀργοναυτικῶν» καί τά «Ἀποσπασμάτια» τῶν Ὀρφικῶν πού παραθέτομεν κατωτέρω ἀναφέρονται εἰς γεγονότα, πού ἔλαβον χώραν εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον πρό τῶν Τρωϊκῶν.

Καί ἐάν ὅμως ἀποδεχθῶμεν ἀκόμη καί τήν ἡμερομηνίαν, ὅτι ὁ Τρωϊκός πόλεμος ἔγινε τό 1183 π.Χ., εἶναι ἀδύνατον νά ἀποδεχθῶμεν ὅτι πρό 180 μόλις ἐτῶν, δηλαδή τό 1366 π.Χ., εἶχον γραφεῖ οἱ Ὕμνοι τῶν Ὀρφικῶν καί ὅτι μόλις πρό 180 ἐτῶν ἐπίσης εἶχε γίνει καί ἡ Ἀργοναυτική ἐκστρατεία καί συνεπῶς ὅτι τότε ὑπῆρξε καί ὁ Ὀρφεύς.

Κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω, πρέπει νά παραδεχθῶμεν πρός τιμήν τοῦ Χασάπη, ὅτι οἱ Ὕμνοι θά ἐγράφησαν πολύ παλαιότερον σύμφωνα καί μέ τάς ἄλλας ἀναφερομένας διαπιστώσεις, πού ἔχει κάμει ὁ ἴδιος εἰς τήν ἔρευνάν του πού παραθέτομεν, οἱ δέ Ὀρφικοί, οἱ Προορφικοί, οἱ Ἀρχαιοέλληνες, εἶχον ἀρχίσει τάς Ἀστρονομικάς παρατηρήσεις των εἰς πολύ παλαιοτέραν ἐποχήν, διότι ἀσφαλῶς παρατηρήσεις χιλιετηρίδων θά ἐχρειάσθησαν διά νά συγκεντρώσουν τάς γνώσεις πού γνωρίζομεν καί τάς ὁποίας μᾶς ἐκληροδότησαν, ὅπως ἐπισημαίνομεν καί ἀναφέρομεν καί εἰς τήν «Γενικήν Εἰσαγωγήν» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, περί μυθικῶν προσώπων πού εἶχον ἀσχοληθεῖ μέ τήν Ἀστρονομίαν.

Προφανῶς, ὁ ἄριστος καί διεθνῶς ἀνεγνωρισμένος ὡς ἀστρονόμος **Κ. Στ. Χασάπης**, ἐνεπλάκη καί παρασυρθείς ἀπέρριψεν – ἴσως ἀβασανίστως – ὡς ἀπαράδεκτον, ὅπως ἔγραψε, τό ἀποτέλεσμα τῆς δευτέρας ἐξισώσεως, πού εἶχεν ὁ ἴδιος ἐν τούτοις ἀνεύρει. Ἀλλ' ἡ ἐξίσωσις αὕτη ἀποτελεῖ τήν σημαντικωτέραν διαπίστωσίν του, διότι προσάγει τήν φανεράν καί ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν τῆς παναρχαίας ἐπιδόσεως τῶν κατοίκων τοῦ τόπου αὐτοῦ, εἰς τήν ἔρευναν τῶν φυσικῶν φαινομένων, ὅταν οἱ ἄλλοι Λαοί, ΟΛΟΙ οἱ ἄλλοι Λαοί, ἦσαν βυθισμένοι εἰς τό σκότος τῆς ἀμαθείας, τυφλωμένοι ἀπό τά θεοσοφικά καί τυραννικά καθεστῶτα ὑπό τά ὁποῖα ζοῦσαν, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες παρασυρόμενοι καί ἐμπνεόμενοι ἀπό τήν ἀδέσμευτον, τήν ἐλευθέραν σκέψιν των, προχώρουσαν ἀλματωδῶς εἰς τήν ἔρευναν καί τάς διαπιστώσεις πού ἐπετύγχανον. Πρός τούτοις ὅμως ἡ δευτέρα διαπίστωσις τοῦ Χασάπη ἐπιβεβαιώνεται πλήρως, ὄχι μόνον ἐκ τῶν ἀναφερομένων ὑπό τοῦ Πλάτωνος εἰς τόν «Τίμαιον» καί τόν «Κριτίαν», ἀλλά καί ἀπό τά ὅσα ἔχουν ἐξακριβωθῆ ἀπό τάς ἀρχαιολογικάς ἀνασκαφάς εἰς διαφόρους περιοχάς τῆς Ἑλλάδος, κατά τήν τελευταίαν 15ετίαν (1965-1980), καί κυρίως εἰς τό σπήλαιον τῶν Πετραλώνων τῆς Χαλκιδικῆς, ὅπου τό τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου 1981 ὁ ἀνθρωπολόγος Ἀρ. Πουλιανός, ὅπως ἀνεκοίνωσεν, παρά τάς βεβαιώσεις τῶν «εἰδικῶν» ἀρχαιολόγων ὅτι ἡ ἔρευνα εἶχε τερματισθεῖ εἰς τό σπήλαιον, ἀνεῦρε σκελετούς ἀνθρώπων ἡλικίας πέραν τῶν 700.000 ἐτῶν, ἀπό τάς ἔρευνας εἰς τό σπήλαιον Φράχθι τῆς Ἐρμιονίδος, ὅπου ἀνεκαλύφθη πολιτισμός πέραν τῶν 25.000 ἐτῶν, ἀλλά καί εἰς τήν περιοχήν Ἀσπροχάλικο τῆς Ἠπείρου (Λοῦρος) ὅπως καί ἀλλαχοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων καί ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τήν Ἑλλάδα κατοικοῦσαν ἄνθρωποι καί πρό 100.000 ἤ καί πρό 800.000 ἐτῶν καί μάλιστα ἄνθρωποι τῆς ἰδίας φυλῆς, ἡ ὁποία εἶχε σημειώσει μετά ταῦτα τήν ἀπαράμιλλον πνευματικήν ἐκδήλωσιν πού γνωρίζομεν, ἀφοῦ ἡ περιοχή αὕτη τοῦ Αἰγαίου, παρέμεινεν ἀνενόχλητος ἐξ εἰσβολῶν ἀνθρώπων ἀπό τόν βορρᾶν, λόγω τῶν παγετώνων πού ὑπῆρχαν πρός βορρᾶν τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θράκης, μέχρι καί πρό 15.000 ἐτῶν π.Χ.

Λέγω δέ ὅτι ἀπέρριψεν ὁ Χασάπης τήν δευτέραν ἐξίσωσιν πού ἀνεῦρεν ἀβασανίστως

τάς τέσσαρας ἐποχάς. Ἀλλά καί προκειμένου περί τῆς γῆς γίνεται μνεία τοῦ ἅρματος τούτου, διότι λέγεται δι' αὐτήν: **«ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων»** (76,3), δηλαδή, «ἡ ζεύξασα τό ταχύδρομον ἅρμα, τό ὁποῖον σύρουν οἱ λέοντες, οἱ ὁποῖοι ἐφόνευσαν τόν ταῦρον». Συνεπῶς, ἐκ τοῦ στίχου τούτου προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἰδία ἡ γῆ «ζευγνύει» τό ἅρμα τοῦ ἔτους. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπαναλαμβάνεται καί εἰς τόν ὕμνον τῆς Ρέας-Γῆς, ὅπου λέγεται: «πρός χάριν σου ὁ λέων, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τόν ταῦρον, ὁδηγεῖ καί προχωρεῖ τό ἅρμα (τοῦ ἔτους), τό φέρον τούς (τέσσαρας) τροχούς (τῶν ἐποχῶν)» **(ἡ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιταίνει** [14,2]).

Συνεπῶς, ὁλοκληροῦται καί εἰς τάς λεπτομερείας της ἡ ἡλιοκεντρική διδασκαλία τῶν Ὀρφικῶν. Διότι ἐκ τῆς συσχετίσεως τῶν δύο τελευταίων χωρίων (27,3 καί 14,2), ἀναφερομένων εἰς τήν γῆν, πρός τό 8, 19, πού λέγεται διά τόν ἥλιον, συνάγεται ὅτι οἱ Ὀρφικοί συνέδεον τήν ἐτησίαν κίνησιν τοῦ «ἡλιακοῦ» ἅρματος

καί τήν ὁποίαν ἐν τούτοις δέν χαρακτηρίζει ὡς λανθασμένην, διότι, ἐπαναλαμβάνω, δέν ἐπρόσεξεν ὅτι ἄλλη ἦτο ἡ ἐποχή, πού κατεγράφησαν οἱ «Ὕμνοι» πολύ ἀργότερα βεβαίως, καί ἄλλη ἡ ἐποχή πολύ παλαιότερα πού εἶχον ἐπισημανθῆ, πού εἶχον γίνει αἱ ἀστρονομικαί παρατηρήσεις καί ἐξακριβώσεις, πού ἀναφέρονται εἰς τούς Ὕμνους.

Ἀλλά διά νά εἴμεθα ἀπολύτως δίκαιοι, πρέπει νά εἴπωμεν ὅτι ἄλλοι ἀσφαλῶς εἶναι καί οἱ λόγοι πού ὁ Κ. Χασάπης ἐγκατέλειψε καί ἀπέρριψε τήν λαμπράν, τήν τόσον διαφωτιστικήν, ὀρθήν καί χρήσιμον, ἐπιστημονικῶς καί ἐθνικῶς, διαπίστωσίν του. Ἦτο καί εἶναι πράγματι τόσον τεραστία, συγκλονιστική καί ἀποδεδειγμένως ἐπαναστατική ἀλλά ἀδιάβλητος καί ἀδιάψευστος ἡ ἀποκάλυψις πού ἐνεφανίζετο μέ τήν δευτέραν αὐτήν ἐξίσωσίν του, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνομεν, ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τάς ἀναφερομένας ἀνωτέρω, ἀρχαιολογικάς, ἀνασκαφάς, ὥστε δέν ἐτόλμησε, προφανῶς, νά τήν ὑποστηρίξη, φοβούμενος τήν ἀγρίαν ἀσφαλῶς ἀντίδρασιν τῶν ξένων δῆθεν «ἐρευνητῶν» καί «εἰδικῶν», αἱ παλαιαί καί νέαι ἀνθελληνικαί ἀπόψεις τῶν ὁποίων περί καταγωγῆς τῆς φυλῆς, τῆς γραφῆς, τῆς ἐπιστήμης, τοῦ πολιτισμοῦ, καί τῶν Μαθηματικῶν γνώσεων τῶν Ἑλλήνων, ὅπως προδίδουν καί αἱ διαπιστώσεις τοῦ Ε. Σταμάτη, κυριολεκτικῶς ἐξανεμίζονται ἀπό τήν διαπίστωσιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπό τό 11.800 π.Χ. εἶχον προηγμένας γνώσεις ἐπί τῶν φυσικῶν φαινομένων καί ἠσχολοῦντο μέ τήν ἔρευναν τοῦ Οὐρανοῦ, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἠσχολοῦντο ἔκτοτε, ἤ ἔστω καί ἀργότερον καί ὡσαύτως εἰς παναρχαίαν ἐποχήν, ὅπως ἀποδεικνύει «Ὁ Ὕμνος τοῦ Νόμου» (64) καί μέ ἐρεύνας βιολογικάς καί μέ τήν Λογικήν καί τήν Ἠθικήν διάπλασιν τῶν ἀτόμων, καί φυσικά μέ τήν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος καί τήν ψυχικήν καί πνευματικήν συγκρότησιν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τούτοις καί τήν ὑψίστης Ἐθνικῆς σημασίας καί ἀξίας μελέτην αὐτήν τοῦ Κ. Χασάπη οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ Πανεπιστημίου τῆς περιόδου 1965-1967 τήν ἀπέκρυψαν εἰς τά χρονοντούλαπα τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου εἶχε ὑποβληθεῖ ὡς διατριβή ἐπί διδακτορία, διότι ὁ Χασάπης ἀπεκάλυπτε τήν γυμνότητα, καί τήν ἀδιαφορίαν, τήν ἀμάθειαν, ἀλλά καί τήν δουλοπρέπειαν τῶν ἁρμοδίων τῆς Ἀκαδημίας, τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καί τῶν Ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ἱδρυμάτων. Διότι ἀκολουθοῦντες οὗτοι τυφλῶς τάς διδασκομένας ὑπό τῶν ξένων καί καθιερωμένας ἀνθελληνικάς θεωρίας διά τήν Ἑλληνικήν ἀλλά καί τήν Παγκόσμιον Προϊστορίαν, δέν ἐτόλμησαν καί δέν τολμοῦν καί σήμερον (1984), νά προβάλλουν τάς διαπιστώσεις τοῦ Χασάπη, πού ἔχουν ἐξακριβωθεῖ μέ Ἀστρονομικάς παρατηρήσεις καί εἴμεθα βέβαιοι οὔτε καί εἰς τό ἐγγύς μέλλον θά τολμήσουν, διότι εἶναι δέσμιοι, δοῦλοι ὄχι μόνον τοῦ φθόνου καί τῆς ἐμπαθείας των κατά τοῦ Κ. Χασάπη, ἀλλά καί τοῦ διεθνοῦς κατεστημένου, τό ὁποῖον καταπολεμεῖ καί τάς ἀπόψεις τῆς Ἐνρριέτας Μέρτζ, ἡ ὁποία μάχεται διεθνῶς διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί τῶν δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, χωρίς καμμίαν βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων «εἰδικῶν»!!... (Δια περισσοτέρας καί συντριπτικάς πληροφορίας καί ἀποδείξεις σχετικῶς, βλέπε καί ΝΕΟΝ βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟ·Ι·ΣΤΟΡΙΑ»).

πρός τήν ἐτησίαν κίνησιν τοῦ «γηίνου» ἅρματος. Ἀλλά τοῦτο οὐδέν ἄλλο δύναται νά σημαίνη, παρά μόνον ὅτι ἡ κίνησις τοῦ ἡλίου ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς ἦτο συνέπεια τῆς κινήσεως τῆς γῆς. Ἐάν δέ συσχετίσωμεν, τέλος, τά ἀνωτέρω χωρία πρός τό **«ὁ ἥλιος ἕλκει τόν κόσμον»** (8,9), πού ἐγένετο λόγος (παράγραφος 28), ἔχομεν μίαν πλήρη τοποθέτησιν τοῦ ὅλου ζητήματος· δηλαδή: Ὁ ἥλιος ἕλκει τόν κόσμον (γῆν)· συνεπεία τῆς ἕλξεως ταύτης ἡ γῆ κινεῖται περί τόν ἥλιον· ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως τῆς γῆς εἶναι ἡ ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς κίνησις τοῦ ἡλίου.

Ὅτι δέ τό ἅρμα, τό ὁποῖον ζευγνύει ἡ γῆ, τό συρόμενον ὑπό τοῦ λέοντος[60] εἶναι αὐτό τοῦτο τό ἡλιακόν ἅρμα, προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν κατωτέρω.

67. Αἱ ἰσημερίαι καί αἱ τροπαί ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς. Τό ἅρμα, τό ζευγνύμενον ὑπό τῆς γῆς χαρακτηρίζεται **ὡς ἅρμα λεόντων ταυροφόνων (27,3)**· ἐπαναλαμβάνεται δέ: **λῖς (λέων) ταυροφόνος τιταίνει** (σύρει δρομέως) τό ἅρμα (14,2).

Δέν δύναται νά στηριχθῆ μία ἄλλη ἑρμηνεία ἐκτός ἐκείνης, κατά τήν ὁποίαν ὁ λέων καί ὁ παρ' αὐτοῦ φονευθείς ταῦρος εἶναι οἱ δύο ἐκ τῶν δώδεκα ἀστερισμῶν τοῦ ζωδιακοῦ, διά μέσου τῶν ὁποίων χωρεῖ ὁ ἥλιος εἰς τήν ἐκλειπτικήν. Τό ὅτι δέ οἱ Ὀρφικοί γνωρίζουν καί ὀνομάζουν τόν Λέοντα καί τόν Ταῦρον, τούς δύο ἐκ τῶν ζωδιακῶν ἀστερισμῶν καί ὅτι ἐχρησιμοποίουν τό καί σήμερον ἰσχῦον ὀνοματολόγιον τῶν ζωδίων (ζώων, τοῦ ἡλιακοῦ δρόμου) ἐδείχθη διά τῆς παραθέσεως τῶν καταλλήλων χωρίων (παράγραφος 17). Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον τό ἅρμα τό ζευγνύμενον ὑπό τῆς γῆς, διανύει τήν ὁδόν διά μέσου τῶν ἀστερισμῶν τοῦ Ταύρου καί τοῦ Λέοντος, δεικνύεται ἐξ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο εἶναι καί τό ἡλιακόν ἅρμα. Ἐάν δέ συγκρίνωμεν τό **τετράορον ἅρμα** (8, 19 καί 17, 5), τό ὁποῖον ὁδηγεῖ ὁ ἥλιος πρός τό **ἱερότροχον ἅρμα** τό ὁποῖον **λῖς τιταίνει** (14,2) παρατηροῦμεν ὅτι, ἐνῶ τό πρῶτον σύρεται ὑπό τῶν ἐποχῶν, τό δεύτερον σύρεται ὑπό τοῦ Λέοντος. Ἀλλ' ὁ Λέων, ὅπως καί ὁ Ταῦρος τάς ἐποχάς πάλιν καί μόνον ἐπισημαίνουν.

Διότι ἡ εἰκών, κατά τήν ὁποίαν «ὁ λέων σύρει δρομαίως τό ἅρμα», ἀποδίδει μίαν πραγματικότητα, εἰς τήν περίπτωσιν κατά τήν ὁποίαν ὁ ἀστερισμός οὗτος περιέχει τό θερινόν ἡλιοστάσιον, ὅπου ὁ ἥλιος ὄχι μόνον παύει ἀνερχόμενος πρός βορρᾶν, ἀλλά φαίνεται ὡς παύων κινούμενος, ἐκ τοῦ ὁποίου καί προέκυψεν ὁ ὅρος «ἡλιοστάσιον». Ἀλλ' ὅταν ὁ Λέων περιέχη τήν θερινήν τροπήν, τότε ὁ μνημονευόμενος ταῦρος εἶναι θεμελιώδης ἀστερισμός τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Πράγματι δέ, τό ἐπίθετον **«ταυροφόνος»** λέων, τῆς ποιητικῆς εἰκόνος τοῦ ἡλιακοῦ ἅρματος, λαμβάνει οὕτω κυριολεκτικήν σημασίαν. Διότι ὁ ἥλιος, μέχρι τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, ὁδεύει συνεχῶς ἀνερχόμενος, ἀλλ' εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τό νότιον ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τόν Ταῦρον δέ διαβαίνει τόν ἰσημερινόν, εἰσερχόμενος εἰς τό βόρειον ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ. Διά τοῦτο καί εἰς τήν χρησιμοποιουμένην εἰκόνα, ὁ Ταῦρος ἀποτελεῖ τόν «φύλακα» τοῦ ἐαρινοῦ ἰσημερινοῦ σημείου· τῆς διαβάσεως τοῦ ἡλίου ἐκ τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου τοῦ χειμῶνος (καί τοῦ θανάτου) πρός τό βόρειον ἡμισφαίριον τοῦ ἔαρος (καί τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ζωῆς).

Εἶναι δέ γνωστόν, ὅτι εἰς τούς Ὀρφικούς καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τά Ἐλευσίνια μυστήρια, τά ὁποῖα ἱδρύθησαν ὑπό τοῦ Ὀρφικοῦ ἀστρονόμου Μουσαίου ἤ τοῦ υἱοῦ

---

60. Ἐάν εἰς τόν στίχον (27,3) χρησιμοποιῆται ὁ πληθυντικός «λέοντες» τοῦτο, ἀφ' ἑνός γίνεται χάριν ἐμφάσεως καί ἀφ' ἑτέρου ἀποτελεῖ ποιητικήν ἔκφρασιν, ὅπως ἀκριβῶς καί σήμερον συμβαίνει εἰς τήν λογοτεχνίαν καί μάλιστα εἰς τήν ποίησιν.

ἤ τοῦ πατρός του, τοῦ Εὐμόλπου, ἑνός ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Ὀρφισμοῦ, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ἡ φυσική διαδικασία τῆς μεταβάσεως ἀπό τοῦ χειμῶνος εἰς τό ἔαρ, ἐταυτίσθη πρός τήν μετάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου πρός τήν ζωήν καί ἡ ὅλη μυστηριακή λειτουργία ἀπέβλεπεν εἰς τήν διδασκαλίαν τῆς συσχετίσεως ταύτης τῶν ἐποχῶν πρός τήν ζωήν. Ἐντεῦθεν καί ἡ θυσία του «ἐαρινοῦ ταύρου», περί τῆς ὁποίας γίνεται λόγος εἰς τά «Λιθικά» (150-155), ἀλλά καί γενικώτερον αἱ ταυρικαί θυσίαι, πού συναντῶμεν καί πού ἀνευρίσκομεν καθ' ὅλην τήν ἔκτασιν τῆς Μινωικῆς καί Μυκηναϊκῆς Ἑλλάδος. Ἐντεῦθεν καί ὁ ζείδωρος ἥλιος **«φονεύει»** τόν φύλακα Ταῦρον καί ὁ Λέων, ὁ σύρων τό ἡλιακόν ἅρμα, καλεῖται **«ταυροφόνος»**. Ἐντεῦθεν καί ὁ ταῦρος καί ἡ θυσία του συμβολίζουν τήν ζωήν[61].

Συνεπῶς, οἱ στίχοι τῶν Ὕμνων (27,4 καί 14,2) ἀναφέρονται εἰς τά δύο καί κύρια τῶν ζωδίων τῆς ἐκλειπτικῆς, τόν Ταῦρον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας καί τόν Λέοντα τοῦ θερινοῦ ἡλιοστασίου.

68. Ἡ ἐαρινή ἰσημερία εἰς τόν Ταῦρον. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνεπῶς προκύπτει ὅτι ὅταν διετυπώθησαν οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι, ἡ ἐαρινή ἰσημερία ἐσημειοῦτο κατά τόν χρόνον κατά τόν ὁποῖον ὁ ἥλιος εὑρίσκετο εἰς τόν ἀστερισμόν τοῦ Ταύρου.

Ἀλλ' εἶναι δυνατόν νά εὑρεθῇ μετά πάσης ἀκριβείας ὁ χρόνος, πού συνέβαινεν ἡ ἐαρινή ἰσημερία εἰς τόν Ταῦρον.

Πράγματι, θεωροῦντες ὅτι ἡ κατανομή τῶν ἀστέρων εἰς τούς ζωδιακούς ἀστερισμούς ἦτο καί τότε ἐκείνη πού παρεδόθη εἰς ἡμᾶς ἀργότερον ὑπό τοῦ Ἱππάρχου καί ὅτι ἡ θέσις αὐτῶν δέν μετεβλήθη αἰσθητῶς ἐκ τῆς ἰδίας κινήσεώς των, δοθέντος δέ ὅτι, διά τόν πρῶτον λαμπρόν ἀστέρα τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου, δηλαδή διά τόν

o Tau (Mag 3,8) καί διά τό ἔτος 1965,0

ἔχομεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων

$$\alpha\ (o\ \text{Tau}) = 3^h\,22^m\,55^s,6 \qquad (9\alpha)$$

καί ἐτησίαν μεταβολήν τῆς α, ἐκ τῆς μεταπτώσεως,

$$\Delta\alpha\ (o\ \text{Tau}) = +3^s,2 \qquad (9\beta)$$

ἐνῶ διά τόν τελευταῖον λαμπρόν ἀστέρα τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου, δηλαδή διά τόν

ζ Tau (Mag 3,0) καί διά τό ἔτος 1965,0

Εἶναι:

$$\alpha\ (\zeta\ \text{Tau}\ 1 = 5^h\,35^m\,33^s) \qquad (10\alpha)$$

καί ἐτησία μεταβολή τῆς α ἐκ τῆς μεταπτώσεως

$$\Delta\alpha\ (\zeta\ \text{Tau}) = +3^s,6 \qquad (10\beta)$$

εὑρίσκομεν ὅτι: Ὁ μέν ὡριαῖος τοῦ o Tau, συνέπιπτε μετά τοῦ κολούρου τῶν ἰσημεριῶν, πρό χρόνου t_1, παρεχομένου ὑπό τῆς σχέσεως:

---

61. Τόσον πολύ δεσπόζει ὁ ταῦρος εἰς ὅλας τάς ἐκδηλώσεις κατά τούς Ὀρφικούς χρόνους, ὥστε εἰς ἀποσπασμάτιον (vi) 6 διασωθέν ὑπό τοῦ Πρόκλου, ὅπου κηρύσσεται ὁ μονοθεϊσμός καί ὁ Ζεύς, ὡς δοτήρ τῆς ζωῆς (παραπομπή 29) δηλοῦται ὡς ἕνας καί μόνος θεός (βλέπε καί σχόλια εἰς τό τέλος τοῦ κειμένου τῶν Ὕμνων). Λέγεται ὅτι ἀνήκουν εἰς αὐτόν «ταύρεα δ' ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα ἀνατολίη τε δύσις τε... ὄμματα δέ ἠέλιός τε καί ἀντιόωσα σελήνη· νοῦς δε οἱ ἀψευδής, βασιλήιος, ἄφθιτος αἰθήρ» (ἀποσπασμάτιον, 24-27). Ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται καί ἡ μυθολογουμένη μεταμόρφωσις καί τοῦ ἰδίου τοῦ Διός εἰς ταῦρον.

Δικαιολογοῦνται, οὕτω, ἐπίσης καί αἱ τόσαι ἐπωνυμίαι αἱ σχετιζόμεναι πρός τόν ταῦρον: «ταυρόκερως» ἡ σελήνη· «μόσχος» ὁ πρῶτος μήν τοῦ ἔτους· «βοῦς» ὁ μήν ἐν γένει κλπ.

$$t_1 = \frac{\alpha\ (o\ Tau)}{\Delta\alpha\ (o\ Tau)} = 3.804{,}875\ \text{ἔτη} \qquad (11\alpha)$$

ἤ κατά τήν χρονολογίαν T_1,

$$T_1 = 1964 - 3804{,}875 = -1840{,}875 = 1841\ \text{π.Χ.} \qquad (11\beta)$$

ἐνῶ, ἐκ τοῦ τελευταίου ἀστέρος τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου, τοῦ ζ Tau, διήρχετο ὁ κόλουρος τῶν ἰσημεριῶν πρό χρόνου t_2, ὅπου

$$t_2 = \frac{\alpha\ (\zeta\ Tau)}{\Delta\alpha\ (\zeta\ Tau)} = 5{,}592{,}528\ \text{ἔτη} \qquad (12\alpha)$$

ἤ κατά τήν χρονολογίαν T_2

$$T_2 = 1964 - 5{,}592{,}528 = -3{,}628{,}528 = 3.629\ \text{π.Χ.} \qquad (12\beta)$$

Συνεπῶς, ὁ ἥλιος εὑρίσκετο κατά τήν ἐαρινήν ἰσημερίαν εἰς τόν Ταῦρον ἀπό τοῦ 3629 π.Χ. μέχρι τοῦ 1841 π.Χ., δηλαδή ἐπί συνολικόν πλῆθος 1788 ἐτῶν.

69. Χρονολόγησις τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων. Ἡ ἐτησία μεταβολή $\Delta\varphi = 61''{,}9$ τῆς γωνίας φ (παράγραφος 65) συνεπήγετο πρό τοῦ ἔτους 1366 π.Χ. ἐτησίαν αὔξησιν τῆς διαρκείας τοῦ χειμῶνος καί ἰσόχρονον ἐλάττωσιν τῆς διαρκείας τοῦ θέρους Δt, ἴσην πρός 50^s περίπου. Συνεπῶς, ἡ ἐτησία διαφορά (Χ) – (Θ) ἦτο

$$(X)-(\Theta) = 2\Delta_t = 1^m\,40^s \qquad (13)$$

Ἀλλά ἡ διαφορά αὐτή εἶναι τόσον μικρά, ὥστε πρακτικῶς καταντᾶ ἐντελῶς ἀμελητέα. Θά ἔπρεπε νά παρέλθη πλέον τοῦ τρίτου τοῦ αἰῶνος διά νά ἀνέλθη εἰς μίαν ὥραν. Ἐάν, ἐπί πλέον, ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τόσον τά ὄργανα μετρήσεως τοῦ χρόνου, πιθανῶς αἱ κλεψύδραι[62], ὅσον καί τό σύστημα μετρήσεως (παράγραφος 58), ἀλλ' ἐπί πλέον καί αἱ μέθοδοι προσδιορισμοῦ τῶν ἰσημεριῶν καί τῶν τροπῶν, ἦσαν κατά τούς ἀπωτάτους ἐκείνους χρόνους ἀτελῆ, τότε δέν γεννᾶται ζήτημα, ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἀστρονόμοι ὁμιλοῦντες περί ἐποχικῆς ἰσότητος ἀνεφέροντο εἰς μίαν προσέγγισιν ἀκόμη καί ἀρκετῶν ὡρῶν.

Ὅμως, 475 ἔτη πρό τῆς ἐξισώσεως (Χ) = (Θ), δηλαδή μέχρι τῶν μέσων τοῦ 19ου π.Χ. αἰῶνος, ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τόν Ταῦρον κατά τήν ἐαρινήν ἰσημερίαν, ὁ χειμών δέν διέφερε τοῦ θέρους παρά κατά 13 περίπου ὥρας, δηλαδή μέγεθος ὀλιγώτερον κατά πολύ τῆς μιᾶς ἡμέρας. Συνεπῶς καί αἱ δύο αὐταί ἐποχαί ἠδύναντο πρακτικῶς νά λογίζωνται ὡς ἴσαι ἀκόμη καί τότε, ἐν σχέσει πρός τό μακρότατον ἔαρ, πού διέφερε κατά 5 περίπου ἡμέρας τῶν ἴσων μεταξύ των ἐποχῶν. Κάτι παρόμοιον συμβαίνει καί εἰς ἡμᾶς σήμερον (1965 μ.Χ.) ὅταν τό φθινόπωρον διαφέρει τοῦ χειμῶνος κατά 19 ὥρας καί 23 λεπτά περίπου καί αἱ δύο

---

62. **Οἱ Ἕλληνες τῶν μεταγενεστέρων χρόνων παρηκολούθουν τήν κίνησιν τοῦ ἡλίου δι' ὀργάνου καλουμένου «πόλος» ἤ «σκάφη», τό ὁποῖον συνίστατο ἐκ κοίλου ἡμισφαιρίου, λαξευμένου (σκαλισμένου) ἐπί λίθου ἤ μετάλλου, εἰς τό βάθος τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο γνώμων, τοῦ ὁποίου ἡ σκιά ἐδείκνυεν ἐπί τῶν χαραγῶν τοῦ πόλου τήν κίνησιν τοῦ ἡλίου. (Πιθανῶς, ἄν ὄχι ἀσφαλῶς, τό ὄργανον τοῦτο νά ἐχρησιμοποιεῖτο καί κατά τούς Ὀρφικούς χρόνους ἤ κάποιο ἄλλο παρόμοιον, διότι οἱ ἰσχυρισμοί τῶν νεωτέρων ἐρευνητῶν εἰς τούς ὁποίους εἶχε παρασυρθῆ καί ὁ ἡμέτερος Χασάπης ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες τήν κλεψύδραν, τόν γνώμονα καί τό ἡλιακόν ἡμερολόγιον τά ἔλαβον ἀπό τούς Αἰγυπτίους εἶναι τουλάχιστον φαιδροί, ἀφοῦ ὅταν οἱ Ὀρφικοί εἶχον ἐπιτύχει ἀστρονομικάς παρατηρήσεις καί πρό τοῦ 5.000 π.Χ., οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν ἄγνωστοι εἰς τήν Ἱστορίαν καί φυσικά οἱ Ὀρφικοί διά νά προβαίνουν εἰς αὐτάς τάς ἀστρονομικάς παρατηρήσεις ὁπωσδήποτε θά εἶχον κάποια ὄργανα μετρήσεως, τά ὁποῖα δέν διεσώθησαν... Ἄλλως τε εἰς τήν Αἴγυπτον αἱ κλεψύδραι ἀναφέρονται ἀπό τῆς ΙΗ' δυναστείας, δηλαδή ΜΟΝΟΝ ἀπό τοῦ 1580 περίπου π.Χ.).**

αὗται ἐποχαί ἔχουν πρακτικῶς ἴσην διάρκειαν, ἐνῶ ἡ βραχυτέρα ἐποχή, ὁ χειμών (89 ἡμ. Ο ὥρ. 12 λ.) διαφέρει τῆς μεγαλυτέρας, τοῦ θέρους, κατά 4 ἡμ. καί 15 ὥρ.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν τό 1841 π.Χ. τό ἐαρινόν ἰσημερινόν σημεῖον γ ἐξῆλθε τοῦ ζωδίου τοῦ Ταύρου καί εἰσῆλθεν εἰς τόν Κριόν, ἐπί μακρότατον χρόνον εὑρίσκετο εἰς περιοχήν κενήν ἐξ ἀστέρων, λαμπροτέρων τοῦ 5ου μεγέθους. Μόλις τό 1382 π.Χ. ἐφθασεν εἰς τόν ὠριαῖον, τοῦ ἔχοντος τήν μεγαλυτέραν ὀρθήν ἀναφοράν ἐκ τῶν ἀμυδρῶν ἀστέρων τοῦ Κριοῦ, τόν

δ Ari (Mag 4,5), α = $03^h\,09^m\,37^s,4$ (1965,0), Δα = $+\,3^s,4$ (14)

πολύ δέ βραδύτερον εἰσῆλθεν εἰς τήν περιοχ τῶν λαμπρῶν ἀστέρων τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου. Ἐπομένως, καθ' ὅλον τό διάστημα ἀπό τοῦ 1841 π.Χ. μέχρι τοῦ 1382 π.Χ., ὄχι ἀδικαιολογήτως, ἐλογίζετο κατ' ἐξακολούθησιν ὁ Ταῦρος, ὡς ὁ ἀστερισμός τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας (Σχῆμα 3).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι τόσον ἡ ἰσότης τῶν ἐποχῶν χειμῶνος – θέρους, ὅσον καί ἡ παρουσία τοῦ ἡλίου εἰς τόν Ταῦρον, κατά τήν ἀρχήν τοῦ ἔαρος, ἀντιστοιχοῦν πρακτικῶς εἰς τήν χρονικήν περίοδον 1841 – 1366 π.Χ. Συνεπῶς καί ἡ ἡλικία τῶν Ὕμνων πρέπει νά ἀναχθῆ εἰς τήν περίοδον ταύτην καί, τό πιθανώτερον, εἰς τούς περί τό μέσον τῆς περιόδου αὐτῆς χρόνους, δηλαδή περί τό 1600 π.Χ., ὅταν τό μέν γ δέν εἶχε φθάσει ἀκόμη εἰς τούς ἀμυδρούς ἀστέρας τοῦ Κριοῦ, αἱ δέ ἐποχαί χειμῶνος καί θέρους διέφερον μεταξύ τῶν ὀλίγον πλέον τῶν ἕξι ὡρῶν★[4].

70. Ἡ Ἀστρονομία τῆς Γ΄ χιλιετηρίδος π.Χ. Ἀλλ' ἐάν τά δύο φαινόμενα τῆς ἰσότητος θέρους – χειμῶνος καί τῆς ἰσημερίας εἰς τόν Ταῦρον συνδυάζωνται καί δύνανται νά τοποθετηθοῦν χρονικῶς περί τό 1600 π.Χ., ὅμως, προκειμένου μόνον περί τοῦ δευτέρου φαινομένου, δέν εἶναι δυνατόν νά λεχθῆ ὅτι ἡ παρατή-

---

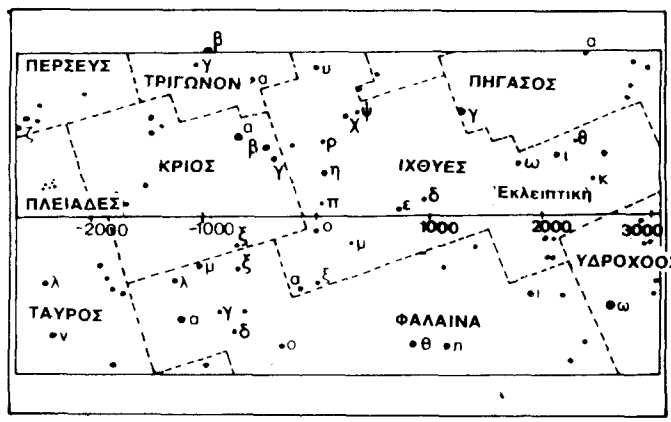
★[4] Καί εἰς τό σημεῖον αὐτό, εἰς τήν παρατήρησίν του αὐτήν, ὁ Κ. Χασάπης ἐσφαλμένως καταλήγει εἰς τό συμπέρασμα ὅτι ἡ ἡλικία τῶν Ὕμνων πρέπει νά ἀναχθῆ καί νά προσδιορισθῆ διά τῆς χρονικῆς περιόδου τῆς ἰσότητος τῶν ἐποχῶν Χειμῶνος – Θέρους πού ἀναφέρεται εἰς τούς Ὕμνους, ἀφοῦ εἶναι φανερόν ὅτι ἄλλην ἐποχήν, πολύ παλαιοτέραν ἀσφαλῶς, ἐγένοντο αἱ παρατηρήσεις τῶν Ὀρφικῶν ἤ τῶν προορφικῶν παρατηρητῶν τοῦ Οὐρανοῦ, πού ἀναφέρονται εἰς τούς Ὕμνους καί εἰς ἄλλην ἐποχήν, ἀναμφισβητήτως νεωτέραν, διετυπώθησαν μέ ἀκρίβειαν καί κατεγράφησαν οἱ Ὕμνοι, καί συνεπῶς ἡ ἐποχή πού διετυπώθησαν οἱ Ὕμνοι δέν ἀποτελεῖ καί τήν ἀπόδειξιν, τήν βάσιν, πρός προσδιορισμόν τοῦ χρόνου πού ἐγράφησαν, οὔτε ἡ ἀναφερομένη εἰς τούς Ὕμνους διαπίστωσις ἰσότητος τῶν ἐποχῶν, ἐγένετο φυσικά τήν ἐποχήν πού διετυπώθησαν οἱ Ὕμνοι, ἀφοῦ ὄχι ἑκατοντάδες ἐτῶν, ἀλλά χιλιετηρίδων παρατηρήσεις θά ἐχρειάσθησαν διά νά καταλήξουν εἰς ὡρισμένα συμπεράσματα οἱ παρατηρηταί.

Καί προσπαθεῖ νά διορθώση τήν αὐθαίρετον αὐτήν χρονολόγησιν τῶν Ὕμνων εἰς τό 1600 π.Χ. ἀκολούθως ὁ Χασάπης (εἰς τήν παράγραφον 70) ἀλλά καί πάλιν διστάζει νά καθορίση ἐλευθέρως τόν χρόνον παρατηρήσεων τῶν Ὀρφικῶν, περιοριζόμενος ἐντός τῆς Γ΄ χιλιετηρίδος, ἐνῶ αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶχον ἀρχίσει καί πρό τῆς δεκάτης χιλιετηρίδος, ὅπως ὁ ἴδιος ἔχει ἀνεύρει, εἰς τήν δευτέραν ἐξίσωσιν (βλέπε ἀνωτέρω παράγραφος 65) καί τήν ὁποίαν ἀπέρριψεν διότι δέν ἐτόλμησε νά τήν ἀποδεχθῆ, νά τήν προβάλλη, καί νά τήν διακηρύξη, φοβούμενος τήν ἀντίδρασιν τῶν ξένων δῆθεν ἐρευνητῶν καί εἰδικῶν, οἱ ὁποῖοι πράγματι ἐπεδίωξαν νά καταποντίσουν καί νά ἀποπνίξουν εἰς πολλάς περιπτώσεις τήν ἀλήθειαν καί τήν πραγματικότητα, σχετικῶς μέ τήν Ἑλληνική Προϊστορίαν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἄλλως τε τοῦτο πλέον, ὄχι μόνον ἀπό τάς διαπιστώσεις τοῦ Κ. Χασάπη, ἀλλά καί ἀπό τάς τελευταίας ἀνακαλύψεις τῶν Ἀρχαιολόγων, ὅπως ἀναφέρεται καί ἀνωτέρω ἐντός αὐτῶν τῶν κειμένων καί εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

ρησις τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἐγένετο διά πρώτην φοράν στόν ΙΣΤ΄ ἤ ἔστω καί τόν ΙΖ΄ π.Χ. αἰῶνα. Ὡς ἐλέχθη (παράγραφος 68) τό γ εὑρίσκετο εἰς τόν Ταῦρον ἀπό τοῦ 3629 μέχρι καί τοῦ 1841 π.Χ. Αἱ Πλειάδες, πού συνιστοῦν, κατ΄ οὐσίαν, τό δυτικόν ἀκραῖον ὅριον τοῦ ἀστερισμοῦ, διεσχίζοντο ὑπό τοῦ κολούρου τῶν ἰσημεριῶν τό 1900 π.Χ. Τότε οὗτος συνέπιπτε μετά τοῦ ὡριαίου τοῦ

η Tau (Mag 3,0), $\alpha = 3^h\,45^m\,24^s,0\,(1965,0), \Delta\alpha = +3^s,5.$ (15)

Συνεπῶς, τότε ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξη μία ἐποπτική ἀντίληψις τῆς παρουσίας τοῦ ἡλίου εἰς τόν Ταῦρον, κατά τήν ἰσημερίαν, τήν ὁποίαν ἀντίληψιν, ἀντιθέτως, δέν θά ἠδύνατο νά δώση ποτέ ἡ εἰς τούς μετέπειτα χρόνους διαδρομή τοῦ ἡλίου διά τῆς κενῆς ἐκ λαμπρῶν ἀστέρων ἀνατολικῆς περιοχῆς τοῦ Κριοῦ. Μόνον δέ ἡ ἐποπτική αὕτη ἀντίληψις τοῦ ἐαρινοῦ ἡλίου εἰς τάς Πλειάδας τοὐλάχιστον τοῦ Ταύρου, θά ἐδικαιολόγει καί τήν ὅλως ἐξέχουσαν καί ἰδιάζουσαν θέσιν, τήν ὁποίαν κατέλαβεν ὁ Ταῦρος εἰς τάς λατρευτικάς ἐκδηλώσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀλλά καί τήν χρησιμοποίησίν του, ὡς συμβόλου τῆς ζωτικότητος καί τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ζωῆς, ἀκόμη δέ καί ὡς ἐμβλήματος τῆς Μητρός - γῆς.

Σχῆμα 3: Μετάθεσις τοῦ ἐαρινοῦ ἰσημερινοῦ σημείου ἀπό τῆς γ΄ χιλιετηρίδος π.χ. κ.έ.

Ἐξ ἄλλου, θά ἦτο ἀδύνατον νά ἀναπτυχθῆ ἀποτόμως περί τά μέσα τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. μία Ἀστρονομία, ὅπως αὐτή πού ἀποκαλύπτεται εἰς τούς Ὀρφικούς Ὕμνους. Διότι, αἱ ἀνευρισκόμενοι εἰς τούς Ὕμνους ἀστρονομικαί γνώσεις μαρτυροῦν, ἀλλά καί ἀπαιτοῦν μίαν μακραίωνα καλλιέργειαν τῆς ἀστρονομικῆς παρατηρήσεως καί, πολύ περισσότερον, μίαν μακροχρόνιον ἀνάπτυξιν τῆς θεωρητικῆς διερευνήσεως τῶν φαινομένων.

Ταύτην, τήν διά μέσου τῶν αἰώνων ἀνάπτυξιν τῆς Ἀστρονομίας, ἀποκαλύπτει ὁ «Ταυρικός» ἥλιος[63]. Ἀποκαλύπτει ὅτι ἀπό τά βάθη τῆς Γ΄ χιλιετηρίδος π.Χ., ὅταν ἡ

---

63. Ἡ ἐπιδιδομένη εἰς εἰδικάς ἐρεύνας ἐπί τῆς Σανσκριτικῆς γλώσσης Ἑλληνοαμερικανίς κ. Νέλλα Κούκ ἔθεσεν ὑπ΄ ὄψιν ἡμῶν τό ἀκόλουθον ἀπόσπασμα τῶν Βεδικῶν ὕμνων (Βισνού Πουράνα, Βιβλίον Ι, κεφάλαιον Γ΄, 6-12), ἀναφορικῶς πρός τόν χρόνον καί τόν ταῦρον: «Δέκα πέντε ριπαί τοῦ ὀφθαλμοῦ ἕνα «καστά», ἐνῶ 30 καστά συναποτελοῦν ἕνα «καλά» καί 30 καλά ἕνα «μουχουρτά»· τέλος 30 μουχουρτά ἤ στιγμαί, ὡς εἴδομεν, (παραπ. 58), συνιστῶσιν ἓν ἡμερονύκτιον. Ὁ μήν διαιρεῖται εἰς δύο ἡμίση, «παξά», ἐκ τῶν ὁποίων τό πρῶτον, ἀπό τῆς νέας σελήνης μέχρι τῆς πανσελήνου καλεῖται «πουρβά», τό δ΄ ἕτερον «ἀπαρά». Ἕκαστον τῶν δύο παξά ὑποδιαιρεῖται εἰς 15 σεληνιακάς ἡμέρας, τάς καλουμένας «τιθί», αἱ ὁποῖαι

ἐαρινή ἰσημερία συνέβαινεν εἰς τάς Πλειάδας καί τάς Ὑάδας τοῦ Ταύρου[64], ἤρχισεν ἡ παρατήρησις τοῦ οὐρανοῦ καί ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος περί τό 1600 π.Χ. (ἴσως ὅμως καί πρό τοῦ 1600 π.Χ), ὡδήγησεν εἰς τήν ἀκμήν τῶν Ὀρφικῶν καί τήν ἐμφάνισιν τῆς μεγάλης μορφῆς τοῦ Ὀρφέως, τόν ὁποῖον δικαίως ἐτίμησαν, τόσον πολύ, οἱ Ἕλληνες ἀκολούθως, τοποθετήσαντες τήν λύραν, μέ τήν ὁποίαν ἐδίδαξεν ἐκεῖνος τήν ἁρμονίαν τῶν ἐποχῶν, εἰς τόν λαμπρότερον ἀστέρα τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου τοῦ οὐρανοῦ★[1]. **(Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά ἀνωτέρω ὀρθότατα καί ἀκριβέστατα ὁ Κ. Χασάπης τοποθετεῖ τό θέμα τῆς χρονολογήσεως τῶν Ὀρφικῶν εἰς αὐτόν τόν χρόνον, εἰς τό κείμενον αὐτό καί συνεπῶς ἐσφαλμένως, ἤ μᾶλλον δι' ἄλλους λόγους, ὅπως ἐξηγῶ καί ἀνωτέρω παράγραφος, ★[3] παραμέρισεν, ἀπέρριψεν τήν δευτέραν διαπίστωσίν του διά τό 11.865, π.Χ. ὅπως ἔχω ἐπισημάνει καί ὑποστηρίζω, εἰς τήν παράγραφον αὐτήν).**

μετρῶνται ὡς 1η, 2α, 3η... 15η». Ἀλλά τό σύστημα τοῦτο, ὅσον ἀφορᾶ εἰς τόν μῆνα, ὑπενθυμίζει τά λεχθέντα (παράγραφοι 39, 57) διά τόν Ὀρφικόν μῆνα, τήν διαίρεσιν εἰς δύο ἡμίση, τήν ἀρίθμησιν τῶν ἡμερῶν κλπ. Τό ἴδιον βεδικόν ἀπόσπασμα συνεχίζει: «Ἓξι μῆνες ἀπαρτίζουν «τό ἄγενα». Ὑπάρχουν δύο ἄγενα· τό ἕνα εὑρίσκεται πρός νότον τοῦ ἰσημερινοῦ καί τό ἕτερον πρός βορρᾶν αὐτοῦ. Τά δύο ἄγενα συναποτελοῦν ἕνα ἔτος, καλούμενον «βάρς». Εὑρίσκομεν λοιπόν μίαν διαίρεσιν τοῦ ἔτους σχετιζομένην πρός τόν ἰσημερινόν, πρός τό γ, ἀνάλογον πρός τήν δηλουμένην διά τοῦ Ὀρφικοῦ ταύρου.

Τοῦτο ὅμως λαμβάνει ὅλως ἰδαιτέραν σημασίαν, ἐάν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι πρός «τό βάρς» συνδέεται ἐτυμολογικῶς ἡ ἀρχαία Σανσκριτική λέξις «βρισά» = ταῦρος, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ἡ νεωτέρα λέξις βρισαμπά = ταῦρος, τῆς ὁποίας, τέλος, τό ρηματικόν θέμα βρίς, ἔχει τήν σημασίαν τοῦ παρέχειν τήν ζωήν, τήν ζωικήν δύναμιν. Ἀλλά τήν σημασίαν ταύτην ἀνεύρομεν καί εἰς τόν Ὀρφικόν ταῦρον (παράγραφος 67). Ἐξ ἄλλου καί ἡ ἑτέρα σημασία τοῦ βρισάν = δροσίζειν, ἀνευρίσκεται εἰς τήν χρησιμοποιουμένην εὐρύτατα παρ' Ὁμήρῳ («Ἰλιάς» Ψ 598, «Ὀδύσσεια» Ν 245), ὡς καί παρ' Ἡσιώδῳ ἀπαντωμένην (Θεογονία 83) λέξιν ἕρση = δρόσος, ἀλλά καί εἰς τήν σημερινήν λέξιν βροχή, αἱ ὁποῖαι ἕλκουν τήν ἀρχήν των (προέρχονται) ἐκ τῆς ἰδίας Σανσκριτικῆς ρίζης.

Τέλος, αἱ εἰδικαί ἐρευναι τοῦ πρίγκηπος Πέτρου τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδίαν καί ἡ ὑπό τούτου ἀποκαλυφθεῖσα πλήρης ἀντιστοιχία μεταξύ ταυρικῶν θυσιῶν εἰς τήν Ἰνδίαν καί εἰς τήν Ἑλλάδα ἀποδεικνύουν, κατ' ἀναμφισβήτητον τρόπον, τήν κοινήν ἀρχήν τοῦ ταυρικοῦ συμβολισμοῦ.

64. Ὑπό τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως διεσώθη ὁ Ὀρφικός στίχος «Ταῦρος δράκοντος καί πατήρ ταύρου δράκων» (Προτρεπτικός II 16, 1-2). Ἀλλ' οὗτος μίαν καί μόνην ἑρμηνείαν ἐπιδέχεται, ἐκείνην κατά τήν ὁποίαν ὅταν τό γ εὑρίσκετο εἰς τόν Ταῦρον, ὁ πολικός ἀστήρ εὑρίσκετο εἰς τόν Δράκοντα. Πράγματι δέ, τοῦτο ἔλαβε χώραν τό 3000-2000 π.Χ., ὅταν ὁ πόλος εὐρέθη ἐγγύτατα τοῦ α Dra. Ἔκτοτε, ἀπεμακρύνετο σταθερῶς παντός λαμπροῦ ἀστέρος, μέχρι τῶν τελευταίων αἰώνων, ὅταν ἐπλησίασε καί ἐξακολουθεῖ ἀκόμη πλησιάζων τόν α UMi (Σχῆμα 4).

★[1] Ὅθεν, συνάγεται ἐκ πάντων τούτων, ὅλων δέ συσχετισμένων πρός τήν κοινήν ἐπωνυμίαν τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ταύρου εἰς τήν Ἑλλάδα καί Ἰνδίαν, ὅτι ἡ ὀνομασία αὕτη εἰσήχθη πρό ἀμνημονεύτων χρόνων καί μάλιστα τότε ὅταν πιθανώτατα οἱ Λαοί οὗτοι συνεβίουν πλησίον ἀλλήλων, εἰς τόν αὐτόν ἐκτεταμένον προϊστορικόν γεωγραφικόν χῶρον, δηλαδή εἰς τήν Αἰγηΐδα καί β') ἡ ἐαρινή ἰσημερία συνετελεῖτο εἰς τόν ἀστερισμόν τοῦτον, δηλαδή κατά τήν Γ' χιλιετηρίδα π.Χ. καί μέχρι τῶν μέσων τῆς Δ' (βλέπε σχετικῶς καί «Προϊστορίαν» Τόμου «ΕΛΛΑΣ» (μέρος Γ' καί «Εἰσαγωγή» Τόμου «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» πῶς καί κατά τάς παναρχαίας Ἑλληνικάς παραδόσεις ὅτε ὁ Διόνυσος ὅπως ἐμφαίνεται καί ἐκ τῶν κειμένων, εἶχε φθάσει ἀργότερον μέχρι τῶν Ἰνδιῶν ἡγούμενος στρατοῦ κ.τ.λ.).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Δύο γενικά συμπεράσματα προκύπτουν ἐκ τῆς παρούσης ἐρεύνης: Τό ἕνα ἀναφέρεται εἰς τήν Ἑλληνικήν Ἀστρονομίαν καί τό δεύτερον εἰς τήν Ἑλληνικήν ἱστορίαν.

Α΄ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Δέν εἶναι λοιπόν ὀρθόν καί ἀληθές ὅ,τι πιστεύεται μέχρι σήμερον ἀναφορικῶς πρός τήν Ἀστρονομίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Ἐκεῖνο δέ τό ὁποῖον πιστεύεται ὑπό τοῦ Hoyle, ὁ ὁποῖος γράφει ἐνδεικτικῶς, ἀναφέρεται ἀρκετά σαφῶς: «Ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ἀστρονομίας ἐν Ἑλλάδι καί ἐν Μεσοποταμία δέν εἶναι σύγχρονοι. Οἱ Μεσοποτάμιοι λαοί ἐσημείωσαν τήν ἀκμήν των εἰς τήν ἐπιστήμην ταύτην 500 ἔτη πρό τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ Ἑλληνική Ἀστρονομία πρό τοῦ 1000 π.Χ. ἦτο ὅλως διόλου ἀμελητέα, ἐνῶ εἰς τήν Βαβυλῶνα τήν ἰδίαν ἐποχήν εἶχε μίαν μεγάλην ἀνάπτυξιν, καί πρό τῶν Βαβυλωνίων, οἱ Σουμέριοι δυνατόν νά εἶχον ἕνα κεφάλαιον ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων, ἀρκούντως ἀνεπτυγμένον» (24,70)★[1]. Καί ὁ Sarton προσθέτει: «Οἱ Ἕλληνες ἐκληρονόμησαν Αἰγυπτιακάς ἰδέας, αἱ ὁποῖαι δέν μνημονεύονται. Ἡ προώθησις τήν ὁποίαν ἐδέχθησαν ἐκ τῆς Βαβυλῶνος ἦτο κατά πολύ μεγαλυτέρα[65], ἀλλ᾽ ἔλαβε

★[1] **(Σημείωσις Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ: Οἱ Σουμέριοι ἦσαν Πανάρχαιοι Κρῆτες, βλέπε καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).**

65. «Ὁ Ἵππαρχος, λέγει ὁ Hoyle, ὡδηγήθη ἴσως εἰς τήν ἀνακάλυψιν τῆς μεταπτώσεως, διά τῆς συγκρίσεως τῶν ἰδικῶν του παρατηρήσεων ἐπί τῶν ἡλιοστασίων, πρός ἀρχαιοτέρας, γενομένας ὑπό τῶν Βαβυλωνίων. Διότι θά ἦτο παράφρων, ἐάν ἀπέρριπτε ταύτας, ὡς ἀνακριβεῖς, ὑποθέτων, ὅτι ὅσον ἀρχαιότεραι ἦσαν, τόσον ὀλιγώτερον θά ἦτο δυνατόν νά βασισθῇ κανείς εἰς αὐτάς. Ὅθεν ἡ σύγκρισίς των ἔδειξεν εἰς τόν Ἵππαρχον, ὅτι ἡ θέσις τοῦ ἡλίου εἰς τά ἡλιοστάσια εἶχε μεταβληθῇ σημαντικῶς, ἐντός 2000 ἐτῶν» (24,146). Καί ὅμως, πάντα ταῦτα δέν ἀνταποκρίνονται πρός τά πραγματικά δεδομένα, τόσον διότι, ὡς ἐδείχθη (παραπ. 17), δέν ἐχρησιμοποιεῖτο ὁ ζωδιακός ὑπό τῶν ἀρχαίων Μεσοποταμίων, ὅσον καί περισσότερον, διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ Ἵππαρχος συνέκρινε τάς παρατηρήσεις του πρός ἐκείνας, τάς ὁποίας ἐξετέλεσαν ὁ Ἀρίστυλλος καί ὁ Τιμόχαρις ἀπό τῆς θέσεως τοῦ στάχυος (α Vir) πρό 154 τότε ἐτῶν (45, 305).

Ἀσφαλῶς οἱ Ἕλληνες ἐχρησιμοποίησαν παρατηρήσεις Βαβυλωνιακάς. Ὅ,τι ὅμως ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἡλικία τῶν ληφθεισῶν παρατηρήσεων. Οὕτως, εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ Πτολεμαῖος μετεχειρίσθη Χαλδαϊκάς παρατηρήσεις, ἡ ἀρχαιοτέρα τῶν ὁποίων ἦτο τοῦ 27ου ἔτους (721 π.Χ.) τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος. «Ὁ Πτολεμαῖος ἐλυπεῖτο μάλιστα, λέγει ὁ Taton, διότι δέν ἠδύνατο νά εὕρῃ εἰς τά Μεσιποταμιακά κείμενα ἀξιο-

χώραν πολύ βραδύτερον. Ὡς εἶναι δυνατόν νά κρίνωμεν, ἡ προομηρική Ἀστρονομία τῶν Ἑλλήνων ἦτο κατά πολύ, Αἰγυπτιακῆς προελεύσεως» (38,118)★[3].

Καί ὅμως! Οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι παρέχουν τάς ἐπί τῆς ἐπιστήμης τοῦ οὐρανοῦ γνώσεις τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων τῆς Β΄ καί τῆς Γ΄ ἀκόμη χιλιετηρίδος π.Χ. Ἀποδεικνύονται δέ αἱ γνώσεις αὗται ὄχι μόνον ἀνεπτυγμέναι καί ἀξιόλογοι, ἀλλά παρουσιάζουν καί τό στοιχεῖον μιᾶς βαθείας εἰσδύσεως εἰς τήν φύσιν τῶν φαινομένων τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ὁποία δέν ἀνεπτύχθη ποτέ οὔτε ὑπό τῶν Βαβυλωνίων[66], ἀλλ᾽ οὔτε καί ὑπό τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν.

λόγους ἐνδείξεις ἐπί τῶν πλανητῶν, κατώρθωσε δέ νά συντάξη πίνακας, ἀνερχομένους μόνον μέχρι τοῦ Η΄ π.Χ. αἰῶνος». Διά τοῦτο πληροφορίαι ὡς τοῦ Σιμπλικίου, κατά τάς ὁποίας ὁ Καλλισθένης, ἀκολουθήσας τόν Ἀλέξανδρον συνέλεξε, μετά τήν κατάληψιν τῆς Βαβυλῶνος (327 π.Χ.), καί ἀπέστειλεν εἰς τόν θεῖον του Ἀριστοτέλη παρατηρήσεις ἐκλείψεων, γενομένας ἐν Χαλδαίᾳ πρό 1900 ἐτῶν, εἶναι μιά ὑπερβολή ὡς πρός τήν ἡλικίαν τῶν παρατηρήσεων. Τοῦτο συνάγεται σαφῶς καί ἐκ τῶν λεχθέντων εἰς τήν παραπομπήν 27, ἀλλ᾽ ἐπί πλέον καί ἐκ τοῦ ὅτι, ὡς λέγει ὁ Talon, κατά γενικήν τακτικήν, οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἐπέδειξαν μίαν τάσιν ὑπερεκτιμήσεως τῆς ἱκανότητος τῶν Μεσοποταμίων ἀστρονόμων, χωρίς μάλιστα νά ὑπαινίσσωνται κἄν τάς θεωρητικάς (πτωχάς καί ἐσφαλμένας) ἀντιλήψεις των, ὡς πρός τό Σύμπαν. Μόνον ὁ Πλίνιος, περισσότερον ἤ ὁ Γέμινος καί ὁ Πτολεμαῖος, ὡμίλησε (Historia Naturalis VII 57) διά τούς «πλουσίους θησαυρούς τῆς Μεσοποταμιακῆς ἀστρονομίας», χωρίς ὅμως νά περιπίπτη εἰς τάς κατά παράδοσιν ὑπερβολάς.

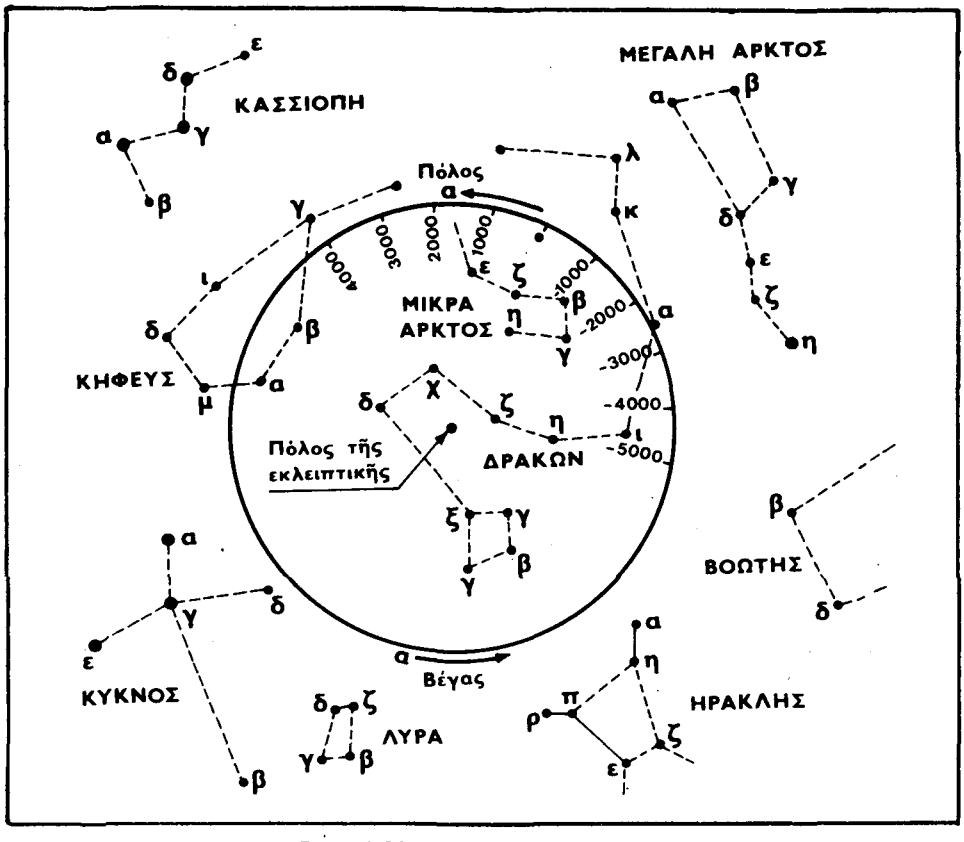
Οἱ Χαλδαῖοι διετείνοντο, ὅτι διετήρουν παρατηρήσεις 470.000 ἐτῶν (3,90). Ὡς λέγει ὁ Durant ἀνευρέθη πράγματι εἰς τήν Οὖρ καί εἰς βάθος σημαντικόν στρῶμα ἀργίλλου καί ἄμμου, πάχους 2,5 μ., τό ὁποῖον μαρτυρεῖ μίαν καταστροφικήν πλυμμύραν (τόν κατακλυσμόν), κάτωθεν δέ τοῦ στρώματος τούτου διεπιστώθη ἡ παρουσία λειψάνων προκατακλυσμιαίου πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς εἶναι ὁ περιγραφείς ὑπό τῶν μετέπειτα Μεσοποταμίων ὡς «χρυσοῦς αἰών». Οἱ ἱερεῖς κατέστρωσαν βραδύτερον πίνακας τῶν προκατακλυσμιαίων δυναστειῶν, χρονολογουμένων ἀπό 43-2.000 ἐτῶν (20,133-134). Ἀλλά διά τόν χρυσοῦν αἰῶνα κάμνει λόγον καί ὁ Ἡσίοδος, (Ἔργα καί Ἡμέραι), ἀσχέτως ἐάν τό Ἑλληνικόν (Ὀρφικόν) ἱερατεῖον δέν κατέστρωσε παρομοίους πίνακας δυναστειῶν καί δέν διϊσχυρίσθη, ὅτι ἐγίνοντο ἀστρονομικαί παρατηρήσεις πρό ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι★[2].

Ὅπως λέγει ὁ Sarton, τό ὅτι μερικοί Ἕλληνες, ὅπως ὁ Γέμινος, ὁ Ὑφικλῆς, ὁ Διόδωρος Σικελιώτης καί ἄλλοι, ἔλαβον ἀπό τήν Μεσοποταμίαν, δηλαδή ἀνεφέρθησαν εἰς τάς κατακτήσεις τῶν Βαβυλωνίων, τοῦτο δέν δύναται νά ληφθῆ ὑπ᾽ ὄψιν, διότι αἱ πληροφορίαι αὗται ἦσαν μεταγενέστεραι καί ἔγιναν γνωσταί, ἀφοῦ εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἡ Ἑλληνική Ἀστρονομία. Δυνάμεθα συνεπῶς νά εἴπωμεν, ὅτι ἐπιστημονική ἀστρονομία ἦτο μόνον ἡ Ἑλληνική καί, ἴσως, ἡ μετέπειτα Ἀστρονομία τῶν Χαλδαίων καί Βαβυλωνίων (38, 118, 120).

★[2] Ὅπως ἀποδεικνύεται εἰς τήν «Προϊστορίαν» τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ» Γ΄ μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ὅλαι αὐταί αἱ ἀναφερόμεναι καί ἀπό τόν Κ. Χασάπην πληροφορίαι περί καταστροφῶν ἀπό κατακλυσμόν εἰς τήν Μεσοποταμίαν, πού περιγράφονται καί εἰς τά κεφάλαια VI, VII καί VIII τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς κατακλυσμός τοῦ Νῶε, εἶναι μυθεύματα, προερχόμενα ἀπό τό ἔπος τοῦ Γκιλγαμές καί τήν περιγραφήν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε, πληροφορίαι πού ἀποδεικνύονται ἀσύστατοι εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», ὅπου ἐκτίθενται λεπτομερῶς τά ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν διαφόρων ξένων ἀρχαιολόγων καί κυρίως τοῦ Γούλεϋ εἰς τήν Οὖρ.

★[3] Ἐμφανέστατες καί ἀδιάσειστες ἀποδείξεις καί τῶν συγχρόνων τῶν σημερινῶν ἐπιστημόνων, διά τήν συνεχιζομένην προσπάθειαν τῶν ξένων, νά μειώσουν ὁπωσδήποτε τήν ἀξίαν καί τήν σημασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, εἰς τήν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ καί διά τήν ἐπίμονον προσπάθειάν των πρός παραποίησιν καί διαστροφήν τῶν δεδομένων καί ἀποδείξεων περί τῆς καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

66. Ἡ Βαβυλωνιακή ἀστρονομία, λέγει ὁ Abetti, εὑρίσκεται οὐσιωδῶς εἰς κατωτέραν βαθμίδα τῆς Ἑλληνικῆς ἀστρονομίας (1, 17), ὁ δέ Dreyer προσθέτει: «εἶναι δυνατόν νά

Σχῆμα 4: Διαδοχικαὶ θέσεις τοῦ Β. Πόλου. Τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ 5.000 π.Χ. κ.έ.

Ὅπως λέγει πάλιν ὁ Hoyle, συγκρίνων τήν ἀστρονομίαν τῆς κλασσικῆς Ἑλλάδος (ΣΤ΄- Α΄ αἰών π.Χ.), πρός τήν Βαβυλωνιακήν: «Οἱ Βαβυλώνιοι ἐπετύγχανον ἀστρονομικάς διατυπώσεις διά τήν πρόβλεψιν μελλοντικῶν θέσεων τῶν πλανητῶν. Οἱ Ἕλληνες εἶχον διαφορετικήν μέθοδον. Ἐφαντάζοντο τάς κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων ὑπό τάς προϋποθέσεις ἑνός γεωμετρικοῦ σχε-

---

λεχθῆ, ὅτι ἡ ἀστρονομία ἐξεκίνησεν ἀπό τούς Βαβυλωνίους, ἀλλ΄ ἡ κοσμολογία, ἀνεξαρτητος τῆς μυθολογίας, προέρχεται ἐξ Ἑλλάδος» (19, Εἰσαγωγή). Ὁ Taton ἐπιλέγει: «Τόσον ἡ Βαβυλωνιακή κοσμολογία ὅσον καί ἡ ἀρχαιοτέρα Σουμεριακή, δέν εἶχον κατορθώσει νά ὑπερβοῦν τό ἐπίπεδο τῶν μύθων. Δέν ὑπάρχουν εἰς τήν Μεσοποταμιακήν κοσμολογίαν συστήματα, ὅπως ἐκεῖνα τῆς Ἰωνίας. Διά τούς λαούς τούτους ἡ κίνησις τῶν πλανητῶν καί ἡ περιγραφή τοῦ οὐρανοῦ ἀπετέλουν ζητήματα δευτερεύοντα» (43, 127).

Ἀλλά καί ὡς πρός τούς ἄλλους λαούς, ὁ μέν Doig λέγει: «Ἡ ἀστρονομία τῶν Ἰνδῶν, εἰς τούς μεταγενεστέρους χρόνους, ἔχει δεχθῆ τήν ἐπίδρασιν τῶν Ἑλληνικῶν ἰδεῶν» (18,28) ὁ δέ Abeiti προσθέτει: «γενικῶς μεταξύ τῶν Φοινίκων δέν ἀνεπτύχθησαν ἀστρονομικαί διερευνήσεις» (1, 22), ἐνῶ ο Taton ἐπιλέγει: «γενικῶς ἡ συμβολή τῶν Φοινίκων ὑπῆρξε πολύ μικρά» (43, 141). Τέλος ὁ Sarton προσθέτει: «Ἡ ἐπιστημονική ἀστρονομία, διά τῆς ὁποίας νοοῦμεν ἕνα σύστημα λογικῶν ἐξηγήσεων τῶν κινήσεων τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὀφείλει ὀλίγα εἰς τούς πρώτους Βαβυλωνίους καί τούς Αἰγυπτίους. Ἡ ἐπιθυμία διά τοιαύτας ἑρμηνείας φαίνεται χαρακτηριστικῶς Ἑλληνική καί ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἑρμηνειῶν ἀπησχόλησε τό Ἑλληνικόν πνεῦμα ἐπί πολλούς αἰῶνας» (38, 118-120).

δίου, πρός τό ὁποῖον συνέκρινον τά ἐξαγόμενα τῆς παρατηρήσεως καί τό σχέδιον ἐπεκυροῦτο ἤ ἀπερρίπτετο, ἀντικαθιστάμενον ὑπό βελτιωμένης *γεωμετρικῆς εἰκόνος*.

Ὑπάρχει συνεπῶς βασική διαφορά μεθόδων. Εἰς τούς Βαβυλωνίους ἦτο ἀδιάφορον ποῦ εὑρίσκοντο οἱ πλανῆται καί οἱ ἀστέρες, ὅταν ἔδυον ὑπό τόν ὁρίζοντα καί ἐάν ἐξηκολούθουν τήν κίνησίν των κάτωθεν τῆς γῆς, διά νά φθάσουν εἰς τήν ἀνατολήν των. Δέν δύναται ὅμως νά καταλήξη κανείς εἰς μίαν γεωμετρικήν ἀπεικόνισιν, ἄν δέν δύναται νά ἀπαντήση: ποῦ εὑρίσκονται οἱ ἀστέρες καί οἱ πλανῆται καί ἄνωθεν καί κάτωθεν τοῦ ὁρίζοντος» (25, 77).

Τοῦτο ὅμως δέν τό ἔκαμνον οἱ Ἕλληνες μόνον εἰς τήν κλασσικήν ἐποχήν. Ἦρχισαν νά τό κάμνουν 1000 καί πλέον ἔτη πρό τοῦ ΣΤ΄ αἰῶνος, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι. Δι' αὐτόν τόν λόγον ἀνεκάλυψαν τότε καί τήν περί ἄξονα κίνησιν τῆς γῆς καί τήν περί τόν ἄξονα τῆς γῆς κίνησιν τῆς οὐρανίου σφαίρας· τόν ἡλιοκεντρισμόν, ἀλλά καί τήν ἔλξιν τοῦ ἡλίου· πρό παντός δέ τόν φυσικόν νόμον, ὁ ὁποῖος διέπει τά πάντα. Διά τόν λόγον τοῦτον καί ἐνδιαφέρθησαν ὀλιγώτερον τῶν Μεσοποταμίων εἰς τήν ἀναζήτησιν ἀστρολογικῶν ἐπενεργειῶν καί περισσότερον *ἐκείνων ἐμελέτησαν τήν φύσιν τῶν ἄστρων. Οὕτως, ἐπέτυχον νά διαισθανθοῦν* χωρίς φασματοσκόπιον, ὅτι οἱ ἀπλανεῖς εἶναι «πυρόεντες», ὅτι ἡ σελήνη ἔχει ὄρη, καί ὅτι οἱ διάττοντες εἶναι «ἠερόπλαγκτοι». Διά τοῦτο ἐπεσήμαναν τήν ἰσημερίαν τοῦ Ταύρου τῶν ἐποχῶν χειμῶνος καί θέρους, τήν διάφορον κλίσιν τῶν ἀκτίνων εἰς τάς ζώνας τῆς γῆς καί ἔφθασαν εἰς τήν τόσον ἐπιτυχῆ συσχέτισιν τῆς ἁρμονίας τῶν ἤχων καί τοῦ ὕψους αὐτῶν, πρός τήν ἔντασιν τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας καί τήν ἁρμονίαν ἐναλλαγῆς τῶν ἐποχῶν.

Πέραν ὅμως τοῦ «γεωμετρικοῦ σχεδίου» οἱ ἑρμηνευταί τοῦ θαύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος δέν θά πρέπει νά λησμονοῦν καί τήν ἑρμηνείαν τοῦ Πλάτωνος διά τήν στασιμότητα τῶν ἄλλων λαῶν καί τήν ἀξιοποίησιν ὑπό τῶν Ἑλλήνων ὄχι μόνον τῶν ἰδικῶν των παρατηρήσεων, ἀλλά καί ἐκείνων, τάς ὁποίας τυχόν ἐδανείσθησαν παρά τῶν Βαβυλωνίων ἤ τῶν Αἰγυπτίων. Γράφει λοιπόν ὁ Πλάτων: «Ὅ,τιπερ ἄν Ἕλληνες βαρβάρων παραλάβωσι, κάλλιον τοῦτο εἰς τέλος ἀπεργάζονται»· (Ὅ,τιδήποτε οἱ Ἕλληνες παραλάβουν ἐκ τῶν βαρβάρων - τῶν ξένων δηλαδή λαῶν - τό καθιστοῦν καλύτερον).

διότι

«πολλή δ' ἐλπίς ἅμα καί καλή κάλλιον καί δικαιότερον ὄντως τῆς ἐκ τῶν βαρβάρων ἐλθούσης φήμης τε ἅμα καί θεραπείας πάντων τούτων τῶν θεῶν ἐπιμελήσεσθαι τούς Ἕλληνας, παιδείαις τε καί ἐκ Δελφῶν μαντείαις χρωμένους καί πάση τῇ κατά νόμον θεραπεία» (πολλή ἐλπίδα συνάμα καί καλή εἶναι καλλίτερο καί δικαιότερο πρᾶγμα στά ἀλήθεια ἀπό τή φήμη (δόξα) πού προήλθε στούς Ἕλληνας ἀπό τούς βαρβάρους συγχρόνως καί θά φροντίσουν τή λατρεία ὅλων αὐτῶν τῶν θεῶν οἱ Ἕλληνες, χρησιμοποιώντας τήν παιδευτική τους ἱκανότητα καί τούς χρησμούς τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν καί κάθε φροντίδα πού προβλέπει ὁ νόμος).

«Ἐπινομίς» (987e-988a)

Οἱ Ἕλληνες διέθετον μίαν διαισθητικήν καί διεισδυτικήν δύναμιν. Εἰς αὐτήν ὀφείλονται οἱ βαθυστόχαστοι στίχοι τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων, εἰς τούς ὁποίους ἡ συμπύκνωσις, ἀλλά καί ἡ σαφήνεια τῆς ἐπιστημονικοφιλοσοφικῆς σκέψεως, ἁμιλλῶνται ὄχι μόνον πρός τήν γλαφυρότητα, ἀλλά καί τήν λυρικότητα τοῦ ποιητικοῦ στίχου.

Β΄ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τό δεύτερον συμπέρασμα ἀναφέρεται εἰς τήν Ἑλληνικήν Ἱστορίαν. Οἱ ἱστοριοδίφαι καθώς καί οἱ χρονολόγοι τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἐτοποθέτησαν τήν ἀρχήν αὐτῆς περί τούς πρώτους αἰῶνας τῆς Α΄ π.Χ. χιλιετηρίδος. Τελευταίως, καθώς ἐπεκτείνονται αἱ ἀρχαιολογικαί ἀνασκαφαί καί τά εὑρήματα πληθύνονται, μετά τήν ἀνεύρεσιν δέ καί τῆς κλειδός τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β΄ ὑπό τοῦ Ventris, τό 1952, ἤρχισε νά γίνεται λόγος ὑπό τῶν ξένων ἀλλά μέ πολλούς δισταγμούς, διά μίαν **προώθησιν τῆς ἀρχῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μόλις κατά 400 ἔτη παλαιότερον τῆς μέχρι σήμερον (1970) παραδεδεγμένης**[67]. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾶ εἰς τά εὑρήματα τοῦ Μυκηναϊκοῦ καί Μινωικοῦ πολιτισμοῦ, γενικώτερον δέ τοῦ καλουμένου «Αἰγαίου χώρου», ὑπάρχει πάντοτε ἡ φανερά ἐπιφύλαξις τῶν ξένων ὅτι ταῦτα εἶναι ἐπιτεύγματα **ἀγνώστων «προελληνικῶν» φύλων, πιθανῶς ἀσχέτων πρός τούς μετέπειτα ἐμφανισθέντας Ἕλληνας** (καί οἱ ὁποῖοι θά κατῆλθον ἀπό τόν... παγωμένον τότε βορρᾶν, διά να διδάξουν τούς Ἕλληνας πολιτισμόν – ἀφοῦ ἀκόμη δέν ἐντρέπονται ὅσοι ὑποστηρίζουν τά ἀνωτέρω!...)★[1]

---

67. Ὁμολογουμένως καταπλήττει - γράφει ὁ ἀείμνηστος Χασάπης - ἡ συνεχιζομένη τοιαύτη φειδωλότης ἐάν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν:

1) Ἡ κατά τό ἔτος 1963 γενομένη μερική ἀποκρυπτογράφησις τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Α΄ καί τοῦ δίσκου τῆς Φαιστοῦ ὑπό τοῦ καθηγ. Vladimir Georgiev, τῶν ἀναγομένων εἰς τάς ἀρχάς τῆς Β΄ χιλιετηρίδος π.Χ. καί ἡ διαπίστωσις, ὅτι ἡ μία τῶν δύο γλωσσῶν των εἶναι ἡ Ἑλληνική, χρησιμοποιουμένη ὁπωσδήποτε κατά τό 1500 π.Χ.

2) Αἱ μετρήσεις διά τοῦ (ἄνθρακος 14) C^{14}, αἱ γενόμεναι ὑπό τοῦ Cote Östlund, αἱ ὁποῖαι ἔδειξαν ὅτι χρονολογημένα εὑρήματα ἀνασκαφῶν εἰς Κύπρον ἀνάγονται εἰς τάς ἀρχάς τῆς ΣΤ΄ χιλιετηρίδος π.Χ., ἀντί τῆς Δ΄, ὅπως ὑπεστηρίζετο ὑπό τῶν ἀρχαιολόγων μέχρι σήμερον καί

3) Αἱ πρόσφατοι (1964) μετρήσεις διά τοῦ C^{14} τῶν εὑρημάτων τῆς Νέας Νικομηδείας, εἰς Μακεδονίαν, αἱ ὁποῖαι δεικνύουν ὅτι ταῦτα ἀνάγονται εἰς τήν Ζ΄ χιλιετηρίδα π.Χ. Μεταξύ τῶν ἐν λόγω εὑρημάτων ὑπάρχουν 2000 περίπου ἀπανθρακωμένοι σπόροι, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι οἱ μακρινοί ἐκεῖνοι πρόγονοι ἡμῶν ἐγνώριζον νά καλλιεργοῦν τήν γῆν· εἶχον λοιπόν ἕνα προηγμένον πολιτισμόν.

Εἶναι συνεπῶς ἀντιφατικαί αἱ δύο θέσεις: ὁ μέν Ἑλληνικός χῶρος νά κατοικῆται ὑπό γεωργῶν τήν Ζ΄ χιλιετηρίδα, ἀπόδειξιν τήν ὁποίαν ἀρνοῦνται οἱ ξένοι ἐπιμόνως, αἱ δέ Ἑλληνικαί παραδόσεις, περί τῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, πού ἀναφέρονται ὅτι συνέβησαν κατά τήν Β΄ χιλιετηρίδα, νά τίθενται ἐν ἀμφιβόλω, ἔστω καί ἐάν αὗται ἀναφέρωνται εἰς γεγονότα πολεμικά, πολιτιστικά, θρησκευτικά καί κοινωνικά ἐν γένει, ἔστω καί ἐάν εἰς πάντα ταῦτα κατονομάζωνται ἑκατοντάδες πρωτοστατησάντων Ἑλλήνων. Ἀποτελεῖ δέ, τό ὀλιγότερον, ἀδικίαν πρός τό ἀρχαῖον Ἑλληνικόν πνεῦμα, τό ὅτι λογίζονται ὡς μυθικά κατασκευάσματα καί προϊόντα φαντασίας τῶν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων τά ἱστορηθέντα εἰς τάς γραπτάς παραδόσεις, ὅταν μάλιστα ἡ ἀρχαιολογική σκαπάνη, μόνον ἐξ αὐτῶν, τῶν δῆθεν «μυθευμάτων», ὁδηγεῖται καί ἐπαναφέρει εἰς τό φῶς τά κατασκευάσματα τῶν προγόνων μας, εἰς τάς θέσεις ἀκριβῶς ἐκείνας, πού ἡ παράδοσις ὑποδεικνύει καί ἀναφέρει.

★1. Σημειωτέον ὅτι ὁ Κ. Χασάπης γράφων τά ἀνωτέρω δέν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τάς τελευταίας διαπιστώσεις τῶν ἀρχαιολόγων ἀπό τό σπήλαιον Πετραλώνων τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπό τό σπήλαιον Φράχθι τῆς Ἐρμιονίδος, ἀπό τό Ἀσπροχάλικο τοῦ Λούρου κ.τ.λ. (βλέπε σχετικῶς καί προϊστορίαν τοῦ Γ΄ μέρους τοῦ τόμου «ΕΛΛΑΣ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἑλληνικός χῶρος κατωκεῖτο συνεχῶς καί ὑπό τῶν ἰδίων ἀνθρώπων (Αἰγαῖοι - Ἀρχαιοέλληνες) *πρό τοῦ 100.000 καί μάλιστα καί ἀπό τό 800.000 π.Χ.* ὅπως ἀνεκοίνωσε τό τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου (1981) ὁ ἀνθρωπολόγος Ἀρ. Πουλιανός, βάσει δύο νέων ἀνθρωπίνων σκελετῶν πού ἀνεῦρεν εἰς τό σπήλαιον Πετράλωνα τῆς Χαλκιδικῆς), καί οὔτε φυσικά εἶχεν ὑπ' ὄψιν του καί τά μυθεύματα περί κατακλυσμοῦ εἰς τήν Μεσοποταμίαν

Ἡ παροῦσα μελέτη ἔρχεται νά δείξη ὅτι καί οἱ χρονολογικοί οὗτοι προσδιορισμοί δέν εἶναι τελείως ἀκριβεῖς· καί αἱ περί ἀγνώστων Προελλήνων καί Αἰγαίων θεωρίαι ἀφίστανται τῆς ἀληθείας. **Διότι, τά διασωθέντα Ὀρφικά κείμενα, γνήσια δημιουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀναφέρουν οὐράνια φαινόμενα, τά ὁποῖα ἐπιτρέπουν τήν ἐφαρμογήν τῆς ἀστρονομικῆς μεθόδου χρονολογήσεως. Εἶναι δέ ἡ μέθοδος αὕτη καί ἀντικειμενική, ἀλλά καί τά συμπεράσματά της ἀκριβέστερα πολλῶν ἄλλων μεθόδων, χρησιμοποιουμένων κυρίως ὑπό τῆς Ἀρχαιολογίας. Καί ἡ μέθοδος αὕτη ἐφαρμοσθεῖσα ἐνταῦθα, προωθεῖ τήν ἀρχήν τῆς Ἑλληνικῆς ἐν γένει φυλῆς εἰς τό ἀπώτερον παρελθόν.**

Ἔρχεται ἐπί πλέον νά ἀποδείξη ἡ γενομένη ἔρευνα ὅτι δέν ἀποτελεῖ πάντοτε ἀσφαλές κριτήριον χρονολογήσεως τῶν ἀρχαίων κειμένων ἡ γλῶσσα, εἰς τήν ὁποίαν ταῦτα ἔχουν γραφῆ καί αἱ ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τά κείμενα δέν εἶναι ὑποχρεωτικῶς ὁμόχρονοι τῆς ἐποχῆς κατά τήν ὁποίαν ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ διάλεκτος εἰς τήν ὁποίαν ἐγράφησαν ταῦτα. Οὐδείς βεβαίως δύναται νά ἀμφιβάλλη ὅτι οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι περισυνελέγησαν, τό πρῶτον, περί τόν ΣΤ΄ π.Χ. αἰῶνα, ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἱππάρχου (520 π.Χ.), ἀλλά καί οὐδείς δύναται νά ἀμφισβητήση πλέον, ὅτι οὗτοι διετυπώθησαν παλαιότερον. Ἡμεῖς ἀπεβλέψαμεν εἰς τό νά καθορίσωμεν τήν ἡλικίαν των· εἶναι δέ ἡ ἡλικία των καί ἡλικία τῶν φαινομένων, εἰς τά ὁποῖα ἀναφέρονται, ἀλλά καί ἡ ἡλικία τῶν ἰδεῶν, τάς ὁποίας περιέχουν. Καί ἐάν αἱ ἰδέαι τῶν Ὕμνων δίδουν ἐναργῆ καθαράν ἀντίληψιν τοῦ ὑψηλοῦ βαθμοῦ εἰς τόν ὁποῖον προήχθη ὁ πνευματικός πολιτισμός τῶν παναρχαίων ἐκείνων Ἑλλήνων, ἡ χρονολόγησις τῶν ἰδεῶν προσδιορίζει τούς χρόνους ἀναπτύξεως τοῦ πνευματικοῦ τούτου πολιτισμοῦ, ἀλλά καί τούς χρόνους εἰς τούς ὁποίους ἀνάγονται αἱ ἀπαρχαί τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Εἰς τοῦτο, ὄχι δευτερευόντως, καί ἀποβλέψαμεν: Νά δείξωμεν τόν ἀληθῆ πνευματικόν πολιτισμόν τῶν μακρυνῶν Ἑλλήνων προγόνων μας καί **νά ἀποκαταστήσωμεν τούτους εἰς τήν πατρίδα των, τήν Ἑλλάδα, ἀπό τήν ὁποίαν ἐπ' ἀρκετόν τούς ἐξετόπισαν οἱ δῆθεν «Προέλληνες» τοῦ παρελθόντος πού ἐφευρέθησαν ἀπό τούς ξένους συγγραφεῖς καί οἱ δῆθεν «φιλέλληνες» ἐρευνηταί τοῦ παρόντος**★[2]

Κ. ΣΤ. ΧΑΣΑΠΗΣ

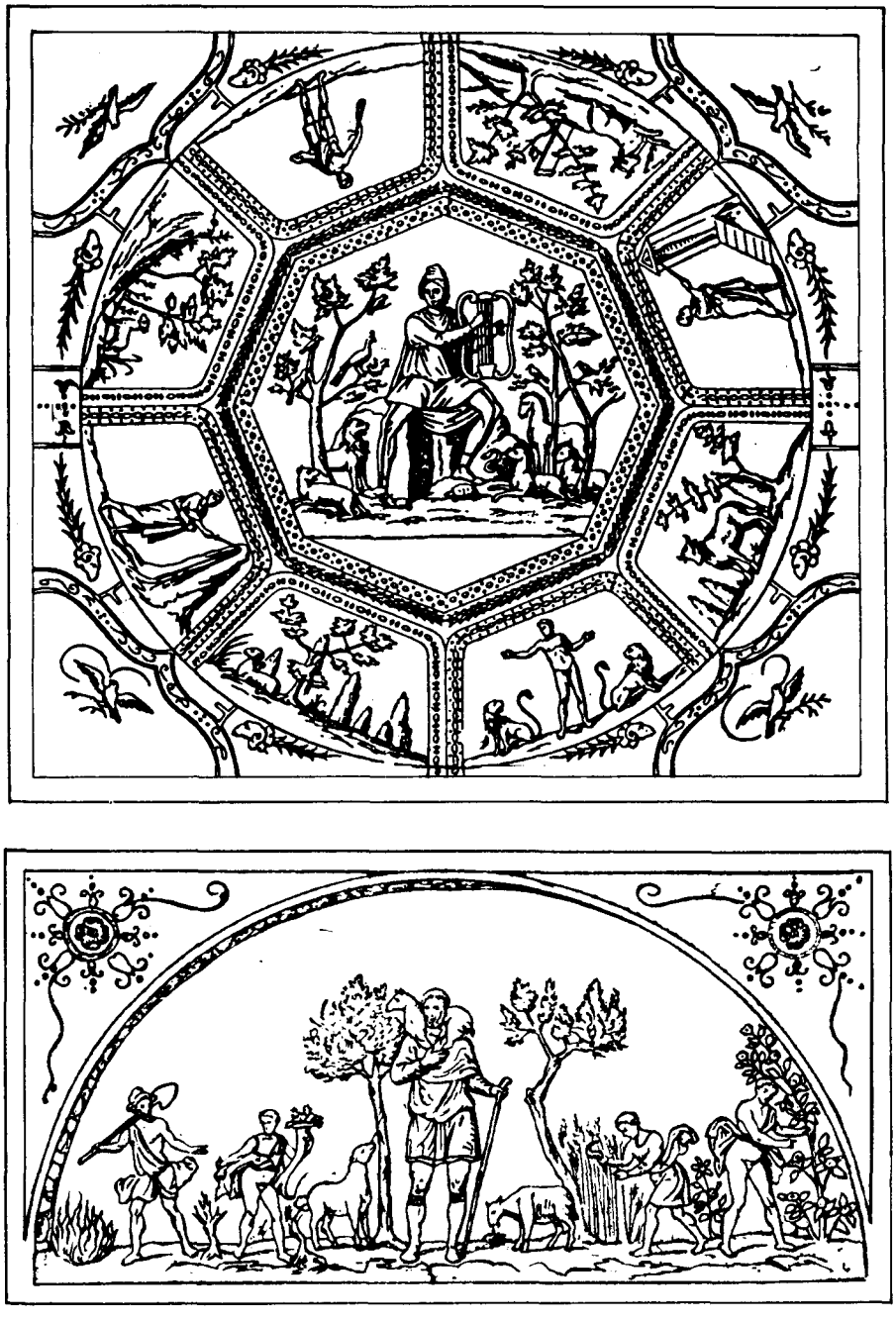
(τοῦ Νῶε) πού ἀποκαλύπτονται βάσει τῶν τελευταίων ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων, πού περιέχονται εἰς τό κεφάλαιον «Προϊστορία» τοῦ Γ΄ μέρους τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ» καί εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

★[2] Ἄξιος ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης εἶναι ὁ ἀείμνηστος συνεργάτης μου Κ. ΣΤ. Χασάπης, μέ τήν μελέτην του αὐτήν, ἡ ὁποία μοῦ ἐπέτρεψε χρησιμοποιῶν τά στοιχεῖα πού περιέχει ἐν συνδυασμῷ μέ τάς ἐργασίας τῆς Ἐνρ. Μέρτζ, τοῦ Εὐαγ. Σταμάτη καί τῶν ἄλλων ἐρευνητῶν Ἀρχαιολόγων πού ἀναφέρω, νά προβάλω κατά τρόπον ἀδιάβλητον καί ἀδιάσειστον πλέον τήν ἀλήθειαν περί τῆς καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀλήθειαν τήν ὁποίαν, διαφοροτρόπως κατεπολέμησαν καί προσπάθησαν νά ἀποπνίξουν οἱ ξένοι δῆθεν φίλοι μας διά μέσου τῶν αἰώνων ἀλλά καί τῆς νεωτέρας, ἐποχῆς, μέ τήν ἀχαρακτήριστον δυστυχῶς ἀνοχήν τῶν Πολιτικῶν καί πνευματικῶν ἡγετῶν τοῦ τόπου μας, ὅπως ἀποδεικνύεται καί εἰς αὐτό τό βιβλίον μου, ἀλλά καί εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Διότι, ὅταν ὅλοι οἱ ἁρμόδιοι πολιτικοί καί πνευματικοί ἡγέται αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ ἀπό τήν διαπιστωθεῖσαν ἐξ αὐτῶν τῶν κειμένων ἀδράνειάν τους, μέ τήν οὐράν ὑπό τά σκέλη, ἔτρεμον τούς ξένους, πού ἐδυσφήμιζον καί δυσφημίζουν καί διέσυρον καί διασύρουν τήν Ἑλλάδα καί σήμερον ἀκόμη (1984) καί ἀπέφευγον καί ἀποφεύγουν καί σήμερον τό καθῆκον τους, δηλαδή τήν ὑπεράσπισιν, τήν ἐξυπηρέτησιν καί

τήν προβολήν τῶν δικαίων τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους διά τήν ἐπιτέλεσιν τοῦ ὁποίου ἐμισθοδοτοῦντο καί μισθοδοτοῦνται καί ἐνισχύονται ποικιλοτρόπως ἀπό τό δημόσιον Ταμεῖον, ὑπό τοῦ Κράτους, ἀπό τόν ἀπληροφόρητον καί συνεχῶς ἐμπαιζόμενον ἀτυχῆ αὐτόν Λαόν, ὁ Κ. Χασάπης μέ τιτανικήν, θά ἐλέγομεν, δύναμιν προθέσεως, καί ἀφοσίωσιν εἰς τόν σκοπόν του ἐπισημαίνει καί ἀποκαλύπτει, παρά τάς ὡρισμένας ἀμφιβολίας ἤ δισταγμούς, πού παρουσιάζει εἰς κάποια σημεῖα τό ἔξοχον καί σημαντικόν αὐτό ἔργον του, τάς σκοτεινάς, δολίας συστηματικάς καί ἐπιμόνους ἀνθελληνικάς προσπαθείας τῶν ξένων κατά τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἀποδεικνύει καί ἡ μελέτη του.

Χωρίς ὑπερβολήν σωστά ὁ Κ. Χασάπης ὑπῆρξε καί εἶναι ὁ ἀναμφισβήτητος θαρραλέος ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος μέ τόν δαυλόν τῶν ἀσύγκριτων καί Ἐθνοφελῶν διαπιστώσεών του ὑψωμένον, καταυγάζει τήν παρ' αὐτοῦ διανοιχθεῖσαν εὐρυτάτην λεωφόρον τοῦ παρελθόντος ἀπό τήν ὁποίαν ἐξεκίνησεν, ἐβάδιζεν καί θά βαδίζει καί εἰς τό μέλλον, παρά τάς φανεράς καί σήμερον ἀντιδράσεις τῶν ξένων ἐχθρῶν καί δῆθεν φίλων της, ἀλλά καί τῶν ἀφρόνων ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν καί ὑπονομευτῶν της, μέ τήν ἐπιδιωκομένην κυρίως ἐκβαρβάρωσιν καί δολοφονίαν τῆς γλώσσας μας, ἡ αἰωνία καί ἀκατάβλητος αὐτή φυλή, τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων...

Δύο εικόνες προερχόμεναι άπό Χριστιανικάς κατακόμβας. Ή άνω παρουσιάζει τόν Χριστόν νά παίζη -όπως ό Όρφεύς- λύραν, ύπό τήν έπίδρασιν τής όποίας έξημερώνονται τά ζῶα. Ή δέ κάτω έμφανίζει τόν Όρφέα ὡς καλόν ποιμένα. Αί εικόνες αύταί άποδεικνύουν τήν μεγίστην έπίδρασιν πού είχον αί θεωρίαι τῶν Όρφικῶν καί έπί τῶν Χριστιανῶν κατά τήν πρώτην περίοδον του Χριστιανισμοῦ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ

Παραθέτομεν ἐπίσης κατωτέρω τά συμπεράσματα τῶν 'Αστρονομικῶν διαπιστώσεων τοῦ Κ. Στ. Χασάπη ἐπί τῶν "Υμνων τοῦ 'Ορφέως» εἰς τήν 'Αγγλικήν γλῶσσαν, πρός χρῆσιν τῶν ξένων, πού ἀγνοοῦν τήν 'Ελληνικήν γλῶσσαν.

SUMMARY

A. «The Orphic Hymns give us information on the Astronomical knowledge of the Greeks during but also and before the 2nd Millennium B.C.

Because, from the line

μίξας χειμῶνος θέρεος τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν (34,21),[1]

it results that the hymns have been formulated when the seasons winter and summer had an equal duration, that is, round 1366 B.C.

On the other hand, it is proved, that line

ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων (27, 3)

and line

ἣ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιταίνει (14,2)

refer to the spring equinox and to the summer solstice, when these were taking place (respectively) in the Taurus and the Leon, up to 1841 B.C.

As during the years 1841-1366 B.C.

1) the seasons summer and winter were practically equal, not differing more than 13 hours and

2) the point γ passed through regions without brilliant stars, so that practically it entered in Aries in 1382 B.C., when it reached the hour circle of δ Ari (Mag. 4,5).

It is concluded, that the Orphic Hymns have been formulated between 1841 and 1382 B.C. and most probably in the years round the middle of the period, that is, the 17th century B.C., when first γ had not yer reched the weak stars of

the Aries and second the seasons winter and summer differed just more than 6 hours.

1. The numbers within brackets denote the first one the hymn and second the relative line there of.

B. The Greeks in the Orphic times had conceived the heliocentric idea, and it was from them that it was later borrowed by Pythagoreans and Aristarchus.

Indeed, they were aware of the sphericity and the rotation of the earth, because, it is proved, that the term «πόλος» which one meets in the lines:

πάντα πόλον ἁρμόζεις (34, 16-17) and
πάντα πόλον κιρνάς (34, 19).

means the globe, of which they also determined the zones: torrid **(«ἔμπυρον»)**, temperate **(«μεσηγεῖς»)** and frigid **(«ψυχράς»)**. This is derived from the extract:

χωρίς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος, ἥ μέσος ἄξων
ἡελίου τρέπεται ποτινεύμενος, οὔτε τι λίην·
ψυχρός ὑπέρ κεφαλῆς, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλά μεσηγύς,

which extract is saved by Proclos (Εἰς Τίμαιον 38,7).

The sentence

μέσος ἄξων ἡελίου τρέπεται ποτινεύμενος

denotes the change of altitude of the sun, during its culmination above the various places, with φ.

On the other hand, the lines

σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, **(27,4)**
περί τήν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
εἰλεῖται... ρεύμασι δεινοῖς **(26, 8-9)**
ἥ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν
αὐτή γαῖαν ἔχεις, **(27, 5-6)**

denote that the earth is the center of the celestial sphere, the axis of which is identified with the axis of the world and is terminated in the well known («πασίγνωστον») (northern) pole of the sky, and that the sky rotates round this axis.

Furthermore, the fact that the Orphics were teaching the equal time duration of the rotation of the earth and the celestial sphere, is mentioned explicity in the extract **«διαθῆκαι»** (testament) of Aristobulus, saved by Eusebius («Εὐαγγελικά», § 13,12) where Orpheus says to Musaeus:

ἴδοις γάρ ἔην ἄστροιο πορείης, καί σφαίρης κίνημ' ἀμφί χθόνα περιτέλλει κυκλοτερής, ἐν ἴσῳ τε
κατά σφέτερον κνώδακα.

The literal version of this extract is: "because he knew the course of the stars and the movement of the (celestial) sphere round the earth, as this (the earth), which is round, rotates in equal time round its own axis".

These refer to the first part of the heliocentric idea, that is to the sphericity and the rotation of the earth.

On the other hand, from the line

μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων (8,19)

and the line (26,3) which is mentioned above, it is derived that the chariot of the four seasons of the year, which the sun draws is yoked by the earth. This idea is repeated also in the hymn of Rea-Earth, (13,2) where it is said: "for your sake" (because of you) Leon, (summer solstice), which killed Taurus (equinox), drives and advances the chariot (of the year), which is drawn by the (four) sacred wheels (of the seasons). It is therefore understood that because of the movement of the earth round the sun the four seasons occur. These, combined with the line of the hymn of the sun

κόσμου τόν ἐναρμόνιον δρόμον ἔλκων (8,9)

where **«κόσμος»** is called the earth and **«δρόμος»** the ecliptic explicitly denote that the Orphics accepted the sun as the center of attraction which round the earth moves on the ecliptic.

Therefore, the Orphics taught to the initiated also the second part of heliocentricity, the motion of the world-earth round the sun and the expression "heliocentric system of the world" is of Orphic origin. They attributed the motion of the world round the sun to its attraction, which Newton formulated 3000 years later.

C. Finally it is proved that:

The Orphics knew the global shape of the sky as well as the two first laws of the apparent motion of the celestial sphere.

They distinguished the stars into **«πυρόεντας»**, that is fiery and into the seven planets, which they called after their today's names, which, consequently, are of Orphic origin. They introduced the zodiac. The names of the constellations and especially those of the zodiac are Orphic (as it seems from the compared textes).

They determined the ecliptic, and the term **«δρόμος»** which Archimedes uses in «Ψαμμίτης» (4,5) for the ecliptic is of Orphic origin.

They developed Astrology, and Angaeus («Αργοναυτικά» 210) was an Astrologer - Astronomer.

They determined the duration of each season.

They knew that the diffused light, as well as that of dawn, and of twilight were due to solar light and the presence of the atmosphere.

They introduced the idea of the ether, as filling the space beyond the atmosphere.

They accepted the presence of mountains on the Moon.

They were using a lunar calendar of twelve conjunctive months, (of the same duration of time) every one of which was considered between two full moons.

They accepted that all phenomena were governed by the universal law, which regulates all of the sky and earth and secures the stabitity of the existence of the earth.

From the «Λιθικά» (170-182) it is derived that they also knew about lenses.

From what is mentioned above it results that

a) the existing views in the history of Astronomy, concerning the so called

priority of the Assyro-Babylonians against the Greeks, for many of the above exposed notions, must be revised, and

b) the views of Prehistory, according to which the Ancient Greeks and the Aegeans were not Greek tribes, must be revised. Because the dating of the Orphic Hymns through astronomical methods proves that these, regardless of the time of their gathering and registration, during the 6th century B.C., were formulated much earlier and were communicated from generation to generation by the initiated of Orphism. Markwell that Herman Diels in "Fragmenta der Vorsokratiker" refers - chapter "Orpheus" Page 3, that the ancient Greeks were writing their opinions and their observation on very thin boards. These hymns were the genuine product of the Greeks who lived in the country in the depths of the 2nd Millennium B.C. They cultivated the observation of the sky, and layed the foundations of the basic theoretical astronomical truths, the very ancient epock.

C.S. CHASSAPIS

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Εἰς τήν μελέτην τοῦ Κων. Χασάπη

α') Ἔργα Ἀρχαίων συγγραφέων

1. Ἀ ρ ι σ τ ο τ έ λ ο υ ς, «Μετά τά Φυσικά».
2. Ἀ ρ χ ι μ ή δ ο υ ς, «Ψαμμίτης».
3. Β έ δ α ι· Β ι σ ν ο ύ Π ο υ ρ ά ν α
4. Δ ι ο δ ώ ρ ο υ Σ ι κ ε λ ι ώ τ ο υ, «Ἱστορική Βιβλιοθήκη».
5. Ε ὐ σ ε β ί ο υ, «Εὐαγγελικά παρασκευάσματα».
6. Ἡ ρ ο δ ό τ ο υ, «Ἱστορίαι».
7. Ἡ σ ι ό δ ο υ, «Ἔργα καί Ἡμέραι».
8. Ἡ σ ι ό δ ο υ,· «Θεογονία».
9. Ἰ α μ β λ ί χ ο υ, «Ἀριθμητικά θεολογούμενα».
10. Κ λ ή μ ε ν τ ο ς Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ έ ω ς, «Προτρεπτικός».
11. Κ λ ή μ ε ν τ ο ς Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ έ ω ς «Στρωματεῖς».
12. Ὀ λ υ μ π ι ο δ ώ ρ ο υ, «Εἰς Πλάτωνος Φαίδωνα ὑπομνήματα».
13. Π α υ σ α ν ί ο υ, «Ἑλλάδος περιήγησις».
14. Π λ ά τ ω ν ο ς, «Ἐπινομίς».
15. Π λ ά τ ω ν ο ς, «Τίμαιος».
16. Π λ ι ν ί ο υ, «Φυσική Ἱστορία».
17. Π λ ο υ τ ά ρ χ ο υ, «Συμπόσιον».
18. Ὁ μ ή ρ ο υ, «Ἰλιάς».
19. Ὁ μ ή ρ ο υ, «Ὀδύσσεια».
20. Π ρ ό κ λ ο υ, «Εἰς Πλάτωνος Ἀλκιβιάδην ὑπομνήματα».
21. Π ρ ό κ λ ο υ, «Εἰς Ἡσιόδου ἔργα».

22. Π ρ ό κ λ ο υ, «Περί τῆς Θεολογίας κατά Πλάτωνα».
23. Π ρ ό κ λ ο υ, «Εἰς Πλάτωνος Παρμενίδην ὑπομνήματα».
24. Π ρ ό κ λ ο υ, «Εἰς Πλάτωνος Τίμαιον ὑπομνήματα».
25. Τ ζ έ τ ζ η, «Εἰς Ἡσιόδου Ἔργα καί Ἡμέρας».
26. Τ ζ έ τ ζ η, «Εἰς Λυκόφρονα».

β΄) Σύγχρονος βιβλιογραφία

1. A b e t t i G., «The history of Astronomy», Edinburgh, 1954.
2. Α ἰ γ ι ν ή τ ο υ Δ., «Μαθήματα Ἀστρονομίας», Ἀθῆναι, 1929.
3. Ἀ ν α σ τ α σ ι ά δ ο υ Α.Σ., «Τό Σύμπαν», Ἀθῆναι, 1936.
4. Ἀ ν τ ω ν ι ά δ ο υ Ε.Μ., «Ἡλιοκεντρικόν Σύστημα καί Κοπέρνικος», Μ.Ε.Ε., τ. ΙΒ΄, ΙΔ΄ Ἀθῆναι, 1930.
5. B a i l l y M., «Histoire de l'' Astronomie ancienne, depuis son origine jusqu' a l' établissement de l' école d' Alexandrie», Paris, 1781.
6. B a u d o u i n M., «La préhistoire par les étoiles», Paris, 1926.
7. B e r r y, «A history of Astronomy», 1898.
8. B o q u e t F., «Histoire de l' Astronimie».
9. B o u l a n g e r A., «Orphée», Paris, 1925.
10. B o υ τ σ ι ν ᾶ Σ., «Ἡ Ἀστρονομία καί ὁ Ὅμηρος», Κέρκυρα, 1928.
11. B r é h i e r E., «Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας». Μετάφρασις Π. Ἰωαννίδου, Ἀθῆναι, 1957.
12. B r y a n t, «A history of Astronomy», 1907.
13. B u r n e t, «Early Greek Philosophy», London, 1930.
14. Γ ε ω ρ γ ο ύ ν τ ζ ο υ Π., «Γραμμική Β΄, ἡ πρώτη Ἑλληνική γραφή», Ἀθῆναι, 1962.
15. C h a d w i c k J., «Γραμμική Β΄, ἡ πρώτη Ἑλληνική γραφή», Ἀθῆναι, 1962.
16. C o u d e r c P., «Les étapes de l' Astronomie», Paris, 1948.
17. D a m p i e r W. C., «A history of Science», Cambridge, 1946.
18. D o i g P., «A concise history of Astronomy», London, 1950.
19. D r e y e r J. L., «A history of Astronomy from Thales to Kepler», Revised Dover, N. Y., 1953.
20. D u r a n t W., «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ». Πρόλογος Σ. Μαρινάτου. Μετάφρασις Ἀ. Φραγκιᾶ, Ἀθῆναι, 1957.
21. G e o r g i e v Vl., «Les deux langues des inscriptions Crétoises en linéaire A», Sofia, 1963.
22. G u t h r i e W, K. C., «Orpheus and Greek religion», London, 1952.
23. H e a t h, «Greek Astronomy», London, 1932.
24. H o y l e Fr., «Astronomy», London, 1962.
25. I o n i d e s St. & M a r g., «One day telleth another», London, 1946.
26. K e r n O t., «Orphicorum Fragmenta», Berlin, 1922.
27. L i d d e l l H.G. - S c o t t R., «Μέγα Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης», κατά μετάφρασιν ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς ὑπό Ξ. Μόσχου, τόμοι 4, Ἀθῆναι, 1948.
28. Μ α λ τ έ ζ ο υ Γ.Θ., «Τά Ἐλευσίνια Μυστήρια», Ἀθῆναι, 1963.
29. M o r e u x Th., «La science mystérieuse des Pharaons», Paris, 1925.

30. Neugebaue Ot. «The Egyptian decans», Vistas in Astronomy, vol. A, London, 1955.
31. Neugebaue Ot., «The exact sciences in antiguity», Princeton, 1952.
32. Neugebaue Ot., «The exact sxiences in antiquity», Princeton, 1952.
32. Neugebaue Ot., «History of ancient Astronomy», Publ. of the Astr. Soc. of the Pacific, 1946.
33. Pannekoek A., «A history of Astronomy», London, 1961.
34. Porter G., Οἱ ἀστέρες εἰς τήν ποίησιν καί τήν Μυθολογίαν. Διασκευή Αἴγλ. Αἰγινήτου, Ἀθῆναι.
35. Pratt Id., «Ancien Egypt», 1942.
35β. Quandt Gul., «Orphei hymni», Berlin, 1962.
36. Reichen Ch. A., «Geschichte der Astronomie», Berlin, 1963.
37. Rey A., «La science orientale avant les Grecs», 1942.
38. Sarton G., «A history of science», London, 1942.
39. Σταγειρίτου Α., «Ὠγυγία», τόμος 5.
40. Stephani H., Eschenbachii A. C., Gesneri I. M., Tyrwhitti Th., «Orphica», Lipsiae, 1805.
41. Sweedish Cyprica Expedition, vol. IV.
42. Tannery P., «Recherches sur l' histoire d' Astronomie ancienne», Paris, 1893.
43. Taton R., «Histoire générale des sciences», vol. I. Paris. 1957.
44. Thiel R., «Und es ward licht», Hamburg, 1956.
45. Χασάπη Κ. «Σύγχρονος ἐκλαϊκευμένη Ἀστρονομία», Ἀθῆναι, 1957.
46. Χασάπη Κ. «Κοσμογονία», Ἀθῆναι, 1952.
47. Χασάπη Κ. «Τό μυστικόν τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος», Ἀθῆναι, 1963.
48. Χαστούπη Α.Π., «Παλαιά Διαθήκη», τόμ. Β' Ἀθῆναι, 1960.
49. Williams H. S., «History of science».
50. Wolf R., «Geschichte der Astronomie», München, 1877.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ Κ. ΧΑΣΑΠΗ

Πρόλογος σελ. 41
Εἰσαγωγή σελ. 45
Α΄ Ὁ Ὀρφεύς
Β΄ Ὁ Ὀνομάκριτος καί τά «Ὀρφικά»
Γ΄ Τά «Ὀρφικά» καί οἱ ἐν αὐτοῖς ὕμνοι

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ σελ. 51

1. Οὐρανός, Φύσις, Κόσμος
2. Ἡ ἀρχή τοῦ κόσμου
3. Ἡ ἀφθαρσία καί ἡ αἰωνιότης τοῦ κόσμου
4. Τό μέγεθος τοῦ κόσμου
5. Ἡ φύσις τοῦ κόσμου
6. Ἡ δημιουργική δύναμις τῆς Φύσεως
7. Ἡ «κοσμοκρατορική» ἰσχύς τοῦ Σύμπαντος
8. Τό Σύμπαν – «Κόσμος» (στολισμός)
9. Ἡ Φύσις δοτήρ καί συντηρητής τῆς ζωῆς
10. Ὁ «παγκόσμιος νόμος» καί ὁ χρόνος

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Η ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΣΦΑΙΡΑ σελ. 55

11. Σχῆμα καί χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ
12. Ἡ φαινομένη ἡμερησία κίνησις τῆς οὐρανίου σφαίρας
13. Φυσική αἰτία τῆς φαινομένης περιστροφῆς τῆς οὐρανίου σφαίρας
14. Ἡ ἀλλαγή τῶν ὄψεων τοῦ οὐρανοῦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ σελ. 59

Α΄ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΙΚΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ

15. Οἱ δύο πρῶτοι νόμοι τῆς φαινομένης κινήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας
16. Οἱ ἀειφανεῖς ἀστέρες
17. Ἡ ζωδιακή ζώνη

Β΄ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

18. Οἱ «οὐράνιοι» καί «χθόνιοι» ἀστέρες· διάττοντες
19. Οἱ πλανῆται
20. Οἱ ἀπλανεῖς
21. Ἡ Ἀστρολογία

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ο ΗΛΙΟΣ σελ. 67

Α΄ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΣΩΜΑ

22. Σχῆμα, χρῶμα καί φυσική κατάστασις τοῦ ἡλίου
23. Ἡμερησία κίνησις τοῦ ἡλίου
24. Ἐτησία κίνησις τοῦ ἡλίου· ἐκλειπτική
25. Συνδυασμός ἐτησίας καί ἡμερησίας κινήσεως τοῦ ἡλίου τοῦ ἡλίου
26. Αἱ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου

Β΄ Ο ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ

27. Ὁ «κοσμοκράτωρ» ἥλιος
28. Ὁ ἥλιος «ἕλκει» τόν κόσμον
29. Ἥλιος, ὁ δοτήρ ζωῆς, κινήσεως καί ἐνεργείας

Γ΄ ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

30. Διάχυτον φῶς, λυκαυγές καί λυκόφως

Α΄ Αἱ ὧραι τοῦ ἔτους

31. Φυσική προέλευσις καί πλῆθος τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους
32. Ἡ ἁρμονία τῶν ἐποχῶν
33. Ἡ διάρκεια τῶν ἐποχῶν

Β΄ Αἱ ζῶναι τῆς γῆς

34. Ἡ περιστρεφομένη γηίνη σφαῖρα
35. Αἱ περιοχαί τῆς γῆς, «ψυχρά», «ἔμπυρος» καί «μεσηγύς»
36. «Ὀρθή», «κεκλιμένη» καί «παράλληλος» σφαῖρα
37. Αἱ ὄψεις τοῦ οὐρανοῦ συναρτήσει τῶν ἐποχῶν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Η ΣΕΛΗΝΗ σελ. 81

38. Ἡ λαμπρότης τοῦ ἄστρου τῆς νυκτός
39. Αἱ φάσεις τῆς σελήνης
40. Κίνησις τῆς σελήνης
41. Ἡ φυσική κατάστασις τῆς σελήνης καί ἡ ἐπ΄ αὐτῆς ζωή
42. Αἱ ἐπιδράσεις τῆς σελήνης

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Η ΓΗ σελ. 84

Α΄ Ο ΓΗΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

43. Ἡ γῆ γεννήτωρ, τροφός καί φθορεύς τῶν ἐπ΄ αὐτῆς ὄντων
44. Ἡ γῆ «αἰώνιον ἔδρανον» τοῦ ἀθανάτου κόσμου

Β΄ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΗΛΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

45. Ἡ γῆ εἶναι τό κέντρον τῆς οὐρανίου σφαίρας
46. Ἡ ταυτότης τῶν ἀξόνων τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ
47. Ἡ περί τόν ἄξονα τῆς Γῆς περιστροφή τοῦ οὐρανοῦ
48. Ἡ γῆ περιστρέφεται εἰς χρόνον ἴσον πρόν τόν χρόνον περιστροφῆς τοῦ οὐρανοῦ· ἡ ἀστρική ἡμέρα

Γ΄ Η ΓΗΙΝΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

49. Φαινόμενα ὀφειλόμενα εἰς τήν ἀτμόσφαιραν
50. Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ καί ἡ ζωή
51. Φύσις τοῦ αἰθέρος
52. *Θέσις καί ἔκτασις τοῦ αἰθέρος*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Ο ΧΡΟΝΟΣ σελ. 91

53. Κοσμολογική ἀρχή τοῦ χρόνου
54. Ἡ παγκοσμιότης τοῦ χρόνου
55. Ὁ χρόνος εἶναι ἀπείρως μέγας
56. Οἱ περί χρόνου μῦθοι

Η ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

57. Τό ἔτος καί οἱ μῆνες. Τό ἡμερολόγιον
58. Τό ἡμερονύκτιον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΜΟΣ σελ. 97

59. Ἡ παγκοσμιότης τοῦ νόμου
60. Ὁ νόμος ἐξασφαλίζει τήν σταθερότητα ὑπάρξεως εἰς τόν κόσμον
61. Οἱ ἐπί μέρους νόμοι
62. Οἱ βιολογικοί νόμοι
63. Ἡ Λογική καί ἡ Ἠθική
64. Ἡ ἡλικία τοῦ νόμου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ ΥΜΝΩΝ σελ. 100

65. Ἡ ἰσότης τῶν ἐποχῶν (Χ) = (Θ) ἔλαβε χώραν τό 1366 π.Χ.
66. Ἡ ἐτησία κίνησις τοῦ ἡλίου εἶναι ἀπόρροια τῆς μεταβατικῆς κινήσεως τῆς γῆς
67. Αἱ ἰσημερίαι καί αἱ τροπαί ἐπί τῆς ἐκλειπτικῆς
68. Ἡ ἐαρινή ἰσημερία εἰς τόν Ταῦρον
69. Χρονολόγησις τῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων
70. Ἡ Ἀστρονομία τῆς Γ΄ χιλιετηρίδος π.Χ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ σελ. 110

Α΄ Ἡ Ἑλληνική Ἀστρονομία
Β΄ Ἡ Ἑλληνική Ἱστορία
SUMMARY
Βιβλιογραφία σελ. 120
Πίναξ περιεχομένων σελ. 123

«ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ»

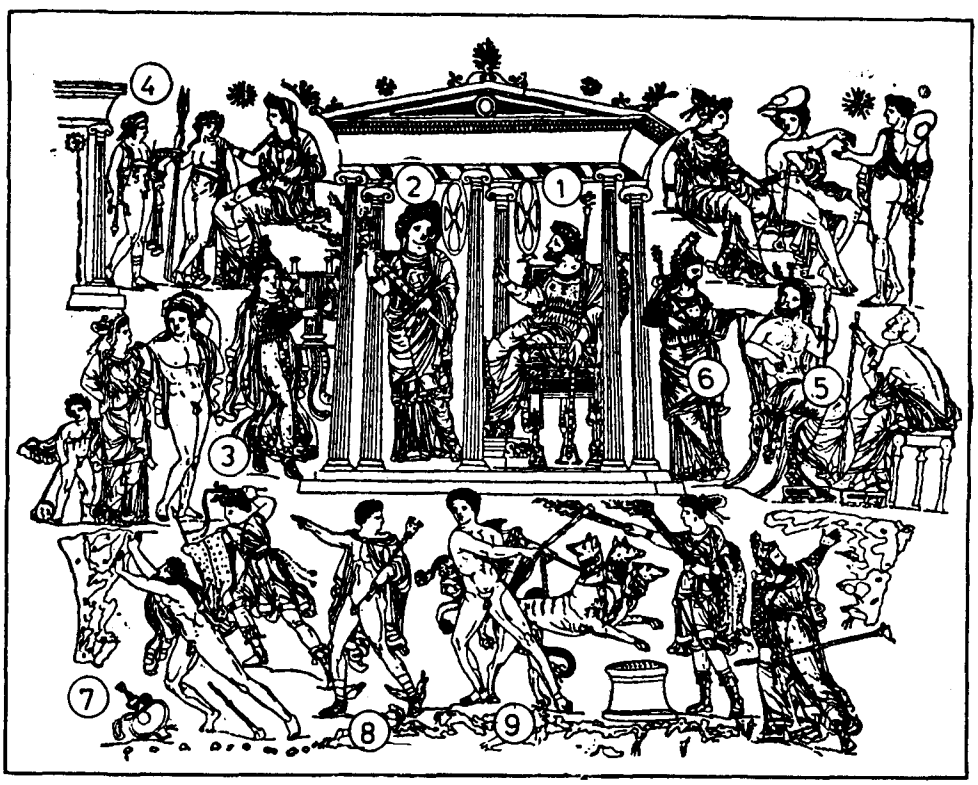
Περιέχονται «Τά Ἀργοναυτικά» οἱ «Ὕμνοι τοῦ ΟΡΦΕΩΣ» «Τά Λιθικά» «Τά Ἀποσπασμάτια» Οἱ «Ὕμνοι τοῦ Πρόκλου» Τό «Ἡρώ καί Λέανδρος» τοῦ Μουσαίου, καί «Οἱ Ὕμνοι» καί τά «Ἐπιγράμματα» τοῦ Καλλιμάχου

πού ἐκδίδονται διά πρώτην φοράν
εἰς τήν Ἑλλάδα καί παγκοσμίως
μέ μετάφρασιν ἑρμηνείαν, σχόλια καί σημειώσεις
καί βάσει Ἀστρονομικῶν διαπιστώσεων
ὑπό τοῦ Ἀστρονόμου Κων. Χασάπη

Ἀπόδοσις τοῦ κειμένου εἰς τήν Νεοελληνικήν
ὑπό τοῦ Σπυρ. Χ. Μαγγίνα, διδάκτορος τῆς Φιλοσοφίας.

Ἐπιμέλεια ἐκδόσεως, σχόλια ἑρμηνευτικά καί σημειώσεις,
ὑπό τοῦ Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ
Διευθυντοῦ τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ
ἀπό τήν στερεότυπον ἔκδοσιν TAUCHNITIL.
ΛΕΙΨΙΑ 1829

Ἀρχαῖα Ἑλληνική ἀγγειογραφία μέ θέμα σκηνάς ἀπό τόν Ἅδη. Προέρχεται ἀπό ἀρχαῖον ἀγγεῖον εὑρισκόμενον εἰς τό Ἀρχαιολογικόν Μουσεῖον τοῦ Μονάχου. Εἰς τό κέντρον ἄνω τῆς φωτογραφίας παριστάνονται ὁ Πλούτων (1) καί ἡ Περσεφόνη (2) θεοί τοῦ Ἅδου; ἀριστερά δέ αὐτῶν ἵσταται ὁ Ὀρφεύς (3) παίζων τήν λύραν του. Ἄνω ἀριστερά (4) εἶναι ὁ Θησεύς καί ὁ Πειρίθους. Ὁ Ραδάμανθης (5) καί ὁ Αἰακός (6). Ὁ Σίσυφος μέ τόν βράχον του (7), ὁ ψυχοπομπός Ἑρμῆς (8) καί ὁ Ἡρακλῆς δαμάζων τόν Κέρβερον (9). Εἰς τήν εἰκόνα ὑπάρχουν καί ἄλλαι ἀλληγορικαί μορφαί πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἀρχαῖαν Ἑλληνικήν μυθολογίαν, ἀλλά καί μέ τήν σημαντικήν δρᾶσιν τῶν Ὀρφικῶν.

ORPHICA

PROCLI HYMNI

MUSAEI

CARMEN DE HERO ET LEANDRO

CALLIMACHI

HYMNI ET EPIGRAMMATA

AD

OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM

ACCURATE EDITA.

EDITIO STEREOTYPA.

LIPSIAE

SUMTIBUS ET TYPIS CAR. TAUCHNITII.

1829.

Ladenpreis 5 Groschen.

Τό ἐξώφυλλον τῆς στερεοτύπου ἐκδόσεως τῶν «Ὀρφικῶν» κατά τό 1829 εἰς τήν Λειψίαν πού ἔχει ἐξαφανισθῆ

Ἀρχαῖα Ἑλληνική ἀγγειογραφία εὑρισκομένη εἰς τό Ἀρχαιολογικόν Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως. Αἱ παραστάσεις σημαίνουν: Πλούτων (1), καί Περσεφόνη (2). Ὁ Ὀρφεύς (3) παίζων τήν λύραν του. Ὁ Θησεύς καί ὁ Πειρίθους (4). Ὁ Ραδάμανθης (5) καί ὁ Αἰακός (6). Ὁ Τριπτόλεμος (7) κρατῶν εἰς τήν ἀριστεράν του χεῖρα στάχυν σίτου, ὁ Σίσυφος (8) μέ τόν βράχον του, ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν Ἑρμῆς (9), ὁ Ἡρακλῆς (10) δαμάζων τόν Κέρβερον, αἱ Δαναΐδες (11) μέ τάς ὑδρίας των, καί ἄλλαι ἀλληγορικαί μορφαί τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μυθολογίας, κατά τήν ὁποίαν σημαντικήν δρᾶσιν ἐμφανίζεται νά ἔχη καί ὁ Ὀρφεύς. Κατά τόν Χάρρισον τό θέμα εἶναι Ὀρφικόν, κατά δέ τόν Γκάθρι, Ἐλευσίνειον, δεδομένου ὅτι ἡ Ἐλευσίς ἦτο κέντρον τελέσεως τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων παύ ἦσαν ἐμπνευσμένα ἀπό τάς μυστικιστικάς τελετουργίας τῶν Ὀρφικῶν.

Ὑπό τόν τίτλον «ORPHICA» περιλαμβάνονται τά «Ἀργοναυτικά» σελίς 1-53, οἱ «Ὕμνοι» σελίς 54-100, «Τά Λιθικά», «Οἱ Λίθοι» σελίς 100-132, καί τά «Ἀποσπασμάτια» σελίδες 133-174, εἰς ἰδιαίτερα δέ κεφάλαια «Οἱ Ὕμνοι» τοῦ Πρόκλου σελίς 175-184, «Ἡρώ καί Λέανδρος» τοῦ Μουσαίου σελίς 185-199 καί οἱ «Ὕμνοι» καί τά «Ἐπιγράμματα» τοῦ Καλλιμάχου σελίδες 200-256. (Ἡ ἀρίθμησις τῶν σελίδων ἔγινε βάσει τοῦ ἀρχαίου κειμένου).

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

στίχοι 1-17

Ὦναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι,
ὅς λάχες ἠλιβάτου κορυφῆς Παρνησίδα πέτρην,
σήν ἀρετήν ὑμνῶ· σύ δέ μοι κλέος ἐσθλόν ὀπάσσαις·
πέμπε δ' ἐπί πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν,
ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδήν
ἠπύσω, Μούσης ἐφετμαῖς, καί πηκτίδι πυκνῇ.
Νῦν γάρ σοι, λυροεργέ, φίλον μέλος ἀείδοντα
θυμός ἐποτρύνει λέξαι, τάπερ οὔποτε πρόσθεν
ἔφρασ', ὅταν Βάκχοιο καί Ἀπόλλωνος ἄνακτος
κέντρῳ ἐλαυνόμενος, φρικώδεια κῆλα πιφαύσκω

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

στίχοι 1-17

Ὦ ἄνακτα προστάτη τῆς Πυθῶνος, τοξότη μακροβόλε, μάντι,
πού σοῦλαχε κάποιος βράχος τοῦ Παρνασσοῦ εἰς μίαν ἀπόκρημνον κορυφήν τσυ,
τήν ἰδικήν σου ἀρετήν ἐξυμνῶ· ἀλλά καί σύ εἶθε νά μοῦ δώσῃς ὄνομα δοξασμένο·
καί (σέ παρακαλῶ) νά μοῦ χαρίζῃς φωνήν πού νά λέγῃ τήν ἀλήθειαν,
διά νά τραγουδήσω εἰς τούς ἀνθρώπους, πού εἶναι διασπορπισμένοι εἰς πολλά μέρη τῆς γῆς,
τραγούδι λιγυρόφωνο,
κατ' ἐντολήν τῆς Μούσης, καί μέ πηκτίδα (ὄργανον μουσικόν) καλοφκιασμένη.
Διότι τώρα, ἐνῶ φιλικό τραγούδι τραγουδῶ διά σέ, πού ἔχεις ὡς ἔργον νά παίζῃς την λύραν,
ἡ καρδιά μου μέ παροτρύνει νά εἰπῶ πράγματα,
πού ποτέ προηγουμένως δέν ἐξεστόμισα,
ὅταν παρακινούμενος ἀπό τό κέντρισμα τοῦ Βάκχου καί τοῦ βασιλέως Ἀπόλλωνος
ἐφανέρωσα εἰς τούς θνητούς ἀνθρώπους τά φρικτά βέλη

θνητοῖς ἀνθρώποισιν, ἀχείματα δ᾽ ὄργια μύσταις·
ἀρχαίου μέν πρῶτα χάους ἀτέκμαρτον ἀνάγκην,
καί Κρόνον, ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπό κόλποις
Αἰθέρα καί διφυῆ, πυρσωπέα, κυδρόν Ἔρωτα,
Νυκτός ἀειγνήτης υἷα κλυτόν,· ὄν ρα Φάνητα
ὁπλότεροι κλήζουσι βροτοί· πρῶτος γάρ ἐφάνθη.
Βριμοῦς τ᾽ εὐδυνάτοιο γονάς, ἠδ᾽ ἔργ᾽ ἀΐδηλα

στίχοι 18-46

Γηγενέων, οἵ λυγρόν ἀπ᾽ Οὐρανοῦ ἐκμάξαντο
σπέρμα γονῆς, τό τε πρόσθεν ὄθεν γένος ἐξεγένοντο
θνητῶν, οἵ κατά γαῖαν ἀπείριτον αἰέν ἔασι·
θητείαν τε Ζηνός, ὀρεσσιδρόμου τε λατρείαν
μητρός, ἅ τ᾽ ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κούρην
Φερσεφόνην περί πατρός ἀμαιμακέτου Κρονίωνος·
Εὐβούλου τε καί Ἡρακλέος περίφημον ἄμυξιν·
ὄργιά τ᾽ Ἰδαίων, Κορυβάντων τ᾽ ἄπλετον ἰσχύν·
Δήμητρός τε πλάνην, καί Φερσεφόνης μέγα πένθος·
θεσμοφόρον θ᾽ ὁσίην· ἠδ᾽ ἀγλαά δῶρα Καβείρων·
χρησμούς τ᾽ ἀρρήτους Νυκτός περί Βάκχου ἄνακτος·
Λῆμνόν τε ζαθέην ἠδ᾽ εἰναλίην Σαμοθρῄκην,
αἰπεινήν τε Κύπρον, καί Ἀδωναίην Ἀφροδίτην,
ὄργια Πραξιδίκης, καί ἀρείης νύκτας Ἀθήνης,
θρήνους τ᾽ Αἰγυπτίων, καί Ὀσίριδος ἱερά χύτλα.
ἀμφί δέ μαντείης ἐδάης πολυπείρονας οἴμους
θηρῶν τ᾽ οἰωνῶν τε, καί ᾗ σπλάγχνων θέσις ἐστίν·

καί εἰς τούς μυημένους τίς ἥσυχες μυστηριακές τελετές.
Κατά πρῶτον μέν (ἐφανέρωσα) τοῦ ἀρχαίου (τοῦ πρωτογενοῦς) χάους τήν ἀκαταμάχητητη ἀνάγκην,
καί τόν Κρόνον, πῶς ἐγέννησεν εἰς τούς ἀπεράντους κόλπους του
τόν Αἰθέρα καί τόν δίμορφον, πού ἐκτοξεύει πύρινα βλέμματα, τόν ἔνδοξον Ἔρωτα,
τόν ξακουστόν υἱόν τῆς αἰωνίας Νυκτός· τοῦτον βέβαια Φάνητα
τόν ὠνόμασαν οἱ μεταγενέστεροι ἄνθρωποι· διότι πρῶτος ἐφανερώθη (ἐγεννήθη).
Ἐπίσης (ἀπεκάλυψα) τῆς πολυδύναμης Βριμοῦς τούς ἀπογόνους, καί τῶν Γηγενῶν τά ἀόρατα ἔργα.

στίχοι 18-46

Αὐτοί (οἱ Γηγενεῖς) ἀπετύπωσαν (ἔπλασαν ὁμοίωμα) ἀπό τόν Οὐρανόν
τό ὁλέθριον γεννητικόν σπέρμα, ἀπό ὅπου ἐγεννήθη καί τό προηγούμενον γένος τῶν ἀνθρώπων,
οἱ ὁποῖοι εἶναι (κατοικοῦν) πάντοτε εἰς τήν ἀπέραντον γῆν·
ἐπί πλέον (ἐφανέρωσα) τήν ὑπηρεσίαν (τήν ἐνεργόν δρᾶσιν) τοῦ Διός καί τήν δουλείαν τῆς μητρός,
πού διατρέχει τά βουνά, ἡ ὁποία εἰς τά Κύβελα ὄρη συνεβουλεύθη τήν κόρην της Περσεφόνην
διά τόν ἀκαταμάχητον πατέρα Κρονίωνα (τόν υἱόν τοῦ Κρόνου)·
ἀκόμη ἔκαμα λόγον καί διά τοῦ Εὐβούλου καί τοῦ Ἡρακλέους τόν περίφημον σπαραγμόν·
καί διά τά ὄργια τῶν Ἰδαίων βουνῶν καί διά τῶν Κορυβάντων τήν μεγάλην ἰσχύν·
καί διά τῆς Δήμητρος τήν περιπλάνησιν καί διά τό μεγάλο πένθος της (τήν μεγάλην λύπη της)
διά τήν Περσεφόνην· καί διά τήν Δικαιοσύνην πού θέτει τούς νόμους· καί διά τά λαμκρά δῶρα τῶν Καβείρων·
καί διά τούς ἀνεκφράστους χρησμούς τῆς Νυκτός περί τοῦ ἄνακτος Βάκχου·
καί διά τήν ἱεράν Λῆμνον καί τήν θαλασσινήν Σαμοθράκην
καί διά τήν ὑψηλήν Κύπρον καί τήν Ἀδωναίαν Ἀφροδίτην,
διά τάς μυστηριακάς τελετάς τῆς Πραξιδίκης καί τάς νύκτας τῆς φιλοπολέμου Ἀθηνᾶς.
διά τούς θρήνους τῶν Αἰγυπτίων καί διά τοῦ Ὀσίριδος τά ἱερά ὑγρά.
Ἀλλά καί ἐν σχέσει πρός τήν μαντικήν τέχνην ἔμαθες τούς παντοειδεῖς δρόμους
τῶν θηρίων (τῶν ζῴων) καί τῶν πτηνῶν, καί ποία εἶναι ἡ θέσις τῶν σπλάγχνων· (ἐδιδάχθης

ἠδ᾽ ὅσα θεσπίζουσιν ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
ψυχαί ἐφημερίων, ὕπνῳ βεβολημέναι ἦτορ·
σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄστρων τε πορείας·
ἀγνοπόλον τε καθαρμόν, ἐπιχθονίοις μέγ᾽ ὄνειαρ·
ἱλασμούς τε θεῶν, φθιμένων τ᾽ ἐπινήχυτα δῶρα·
ἄλλα δέ σοι κατέλεξ᾽, ἅπερ εἴσιδον, ἠδ᾽ ἐνόησα,
Ταίναρον ἠνίκ᾽ ἔβην σκοτίην ὁδόν, Ἄιδος εἴσω,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, δι᾽ ἔρωτ᾽ ἀλόχοιο·
ἠδ᾽ ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερόν λόγον ἐξελόχευσα,
Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας
Ἄπιδος, ἃς πέρι Νεῖλος ἀγάρροος ἑστεφάνωται·
πάντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀπ᾽ ἐμῶν στέρνων δεδάηκας.

στίχοι 47-74

Νῦν δ᾽, ἐπεί ἠερόφοιτος ἀπέπτατο δήϊος οἶστρος,
ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπών, εἰς οὐρανόν εὐρύν,
πεύσει ἀφ᾽ ἡμετέρης ἐνοπῆς, ἃ πρίν *ἔκευθον,
ὥς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ᾽ ἄκρα κάρηνα
ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησεν,
λισσόμενός μ᾽ ἐπίκουρον ἑοῦ νόστοιο γενέσθαι,
ποντοπόρῳ σύν νηΐ πρός ἄξενα φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
ἔθνος ἐς ἀφνειόν καὶ ἀτάσθαλον, ᾧ ἐνί κραῖνεν
Αἰήτης, υἱός φαεσιμβρότου Ἠελίοιο.
Θέσφατα γάρ Πελίης δειδίσσετο, μή οἱ ὄπισθεν
χειρός ὕπ᾽ Αἰσονίδεω καθέλῃ βασιλήϊον ἀρχήν.
καί οἱ ὑπό πραπίδεσσι δόλου τρίβον ἠπερόπευεν·
ἐπίσης ἀπό ἐμέ)·
καί ὅσα προφητεύουν αἱ ψυχαί τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι πρόσκαιροι, κατά τάς ὀνειροπόλους διαδρομάς των (κατά τήν ὥραν τῶν ὀνείρων), ὅταν αὐταί εἶναι καταβεβλημέναι ἀπό τόν ὕπνον·
καί τῶν διοσημιῶν (τῶν θεϊκῶν σημείων) καί τῶν θαυμάτων
ἔμαθες τάς ἑρμηνείας, ἐπίσης καί τάς πορείας τῶν ἀστέρων·
καί τόν καθαρισμόν πού ἐξαγνίζει καί πού εἶναι μεγάλο κέρδος εἰς τούς ἀνθρώπους·
καί τάς ἐξιλαστηρίους προσφοράς εἰς τούς θεούς καί τά ἄφθονα δῶρα τῶν νεκρῶν.
Καί ἄλλα ἐπί πλέον σοῦ ἀπηρίθμησα, ὅσα εἶδα καί ἀντελήφθην, ὅταν, ἔχων πεποίθησιν εἰς τήν ἰδικήν μου κιθάραν,
κατέβην τήν σκοτεινήν ὁδόν εἰς τό Ταίναρον καί εἰσῆλθον εἰς τόν Ἅδην,
λόγῳ τοῦ ἔρωτός μου πρός τήν σύζυγόν μου (διότι ἀγαποῦσα τήν σύζυγόν μου).
Ἐπίσης (σοῦ εἶπα) καί ὅσα ἱερά λόγια ἐξεγέννησα (διεκήρυξα) εἰς τήν Αἴγυπτον,
ὅταν προσήγγισα εἰς τήν ἱεράν Μέμφιν καί τάς ἱεράς πόλεις τοῦ Ἄπιδος,
τάς ὁποίας στεφανώνει (περιβάλλει) ὁ Νεῖλος, πού χύνει πολλά νερά.
Ὅλα αὐτά μέ μεγάλην ἀκρίβειαν τά ἔμαθες ἀπό τά ἰδικά μου στέρνα.

στίχοι 47-74

Ἀλλά τώρα, ἀφοῦ ὁ ἔμπειρος οἶστρος, πού πλανᾶται εἰς τόν ἀέρα, ἐγκατέλειψε τό ἰδικόν μου σῶμα καί ἐπέταξε εἰς τόν εὐρύν οὐρανόν, θά μάθῃς ἀπό τήν ἰδικήν μου φωνήν (ἀπό τό στόμα μου) ὅσα προηγουμένως σοῦ ἀπέκρυπτα.
Θά μάθῃς δηλαδή, ὅτι κάποτε ἐπέρασεν (ἦλθεν) εἰς τήν Πιερίαν καί εἰς τάς ὑψηλάς κορυφάς τῶν Λειβήθρων
ὁ πρῶτος μεταξύ τῶν ἡρώων καί τῶν ἡμιθέων, ὑποβάλλων εἰς ἐμέ τήν παράκλησιν νά προσέλθω ἀρωγός (νά τόν βοηθήσω) εἰς τό ἰδικόν του ταξίδι,
(τό ὁποῖον προητοίμαζε νά κάμῃ) μέ ἕνα ποντοπόρον πλοῖον εἰς ἀφιλόξενα φῦλα ἀνθρώπων,
εἰς ἕνα λαόν πλούσιον καί ἀκόλαστον, εἰς τόν ὁποῖον ἦτο ἄρχων ὁ Αἰήτης, υἱός τοῦ Ἡλίου, πού φωτίζει τούς ἀνθρώπους.
Διότι ὁ Πελίας ἐφοβεῖτο τόν χρησμόν, μήπως μέ ὕπουλον τρόπον θά ἔχανε τήν βασιλικήν ἐξουσίαν ἀπό τό χέρι τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἴσονος (τοῦ Ἰάσονος).
Διά τοῦτο συνέλαβεν εἰς τόν νοῦν του δολερόν σχέδιον, διά νά τόν ἐξαπατήσῃ (τόν υἱόν

τάσσε γάρ ἐκ Κόλχων χρύσειον κῶας ἐνεῖκαι
Θεσσαλίην εὔπωλον. ὃ δ' ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήν,
χεῖρας ἐπαντείνας ἐπεκέκλετο πότνιαν Ἥρην·
τήνδε γάρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
ἥ δέ οἱ εὐχωλῆσιν ἐφέσπετο κηδομένη περ·
ἔξοχα γάρ μερόπων ἠγάζετο καί φιλέεσκεν
δεινοβίην ἥρωα περικλυτόν Αἴσονος υἱα,
καί ρα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενείῃ,
ἥ οἱ φηγινέην πρῶτον τεκτήνατο νῆα,
ἥ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβους δ' ἤνυσσε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δή συνάγειρεν ἀγακλειτούς βασιλῆας,
Θρήκην εἰς εὔπωλον ἐπείγετο δῖος Ἰήσων,
καί μ' ἐκίχανε χέλυν πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,
ὄφρα κε σοι μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδήν,
κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἑρπετά καί πετεηνά.

στίχοι 75-103

ἡνίκα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρησεν,
μείλιχον ἐκ λασίων στέρνων ἀνενείκατο φωνήν·
Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καί Οἰάγρου φίλε κοῦρε,
Βιστονίῃ Κικόνεσσι πολυρρήνοισιν ἀνάσσων,
χαῖρ' ἐπεί Αἱμονίους ὀχέας πρώτιστον ἱκάνω,
Στρυμονίας τε ροάς, Ροδόπης τ' αἰπεινά πρός ἄγκη.
εἰμί δ' ἐγώ Μινύησι πανέξοχον αἷμα λελογχώς,
Θεσσαλός Αἰσονίδης· ξεῖνος δέ σοι εὔχομαι εἶναι.
ἀλλά φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο, καί κλύε μῦθον

τοῦ Αἴσονος)·
τόν διέταξε δηλαδή νά μεταφέρῃ ἀπό τήν χώραν τῶν Κόλχων εἰς τήν Θεσσαλίαν, πού ἔχει πολλά ἄλογα, τό χρυσόμαλλον δέρμα.
Ἐκεῖνος δέ (ὁ υἱός τοῦ Αἴσονος), καθώς ἤκουσε τήν παράνομον ἐντολήν τοῦ Πελίου,
ἀφοῦ ὕψωσε πρός τά ἐπάνω τά χέρια του, ἀπηύθυνεν ἐπικλήσεις πρός τήν δέσποιναν Ἥραν·
διότι αὐτήν ἀπό ὅλους τούς ἄλλους θεούς ἐδόξαζεν (ἐτίμα) ὑπερβολικά.
Καί ἐκείνη (ἡ Ἥρα), ἐπειδή ἐνδιαφέρετο δι' αὐτόν, εἰσήκουσε τάς εὐχάς του·
διότι ἐτιμοῦσε καί ἀγαποῦσε κατ' ἐξοχήν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων τόν ἰσχυρόν ἥρωα, τόν ἔνδοξον υἱόν τοῦ Αἴσονος·
καί ἀμέσως, ἀφοῦ τήν παρεκάλεσεν, ἔδωσεν ἐντολήν εἰς τήν Τριτογένειαν, (τήν Ἀθηνᾶν)
ἡ ὁποία διά πρώτην φοράν κατεσκεύασε δι' αὐτόν πλοῖον ἀπό ξύλο βαλανιδιᾶς·
καί αὐτό τό πλοῖον μέ κουπιά ἐλάτινα διεπέρασε πρῶτον τά βάθη ποταμῶν, πού χύνονται εἰς τήν θάλασσαν,
καί διέπλευσε θαλασσινάς ἐκτάσεις.
Ἀλλ' ὅταν ἐπί τέλους συνεκέντρωσε τούς ἐνδόξους βασιλεῖς,
ὁ θεϊκός Ἰάσων ἔσπευσεν εἰς τήν Θράκην (Θράκη ἐλέγετο κατά τήν ἀρχαιότητα καί ἡ Μακεδονία) πού ἔχει πολλά ἄλογα, καί μέ συνήντησεν, ἐνῶ ἑτοίμαζα τήν πολυποίκιλτον λύραν,
διά νά ἀνακρούσω γλυκόφωνο τραγούδι διά χάρι σου, διά νά σέ ἐξυμνήσω.
καί νά μαγεύσω μέ τό τραγούδι μου τά ζῷα καί τά ἑρπετά καί τά πετεινά.

στίχοι 75-103

Ὅταν δέ ὁ Ἰάσων ἐπέρασε μέσα εἰς τό πολυαγαπημένον μου σπήλαιον,
γλυκεῖαν φωνήν ἀνέπεμψεν ἀπό τά δασύτριχα στήθη του (καί μοῦ εἶπε):
Ὀρφέα, ἀγαπητέ υἱέ τῆς Καλλιόπης καί τοῦ Οἰάγρου,
πού βασιλεύεις εἰς τήν Βιστονίαν μεταξύ τῶν Κικόνων, πού ἔχουν πολλά ποίμνια,
χαῖρε, ἀφοῦ διά πρώτην φοράν ἔρχομαι εἰς τάς Αἱμονίας κορυφάς
καί εἰς τά ρεύματα τοῦ Στρυμῶνος καί εἰς τάς ὑψηλάς κοιλάδας τῆς Ροδόπης.
Ἐγώ ἀνήκω εἰς τούς Μινύας καί μέσα μου ἔχω ἐξαιρετικόν αἷμα,
εἶμαι ὁ υἱός τοῦ Αἴσονος, Θεσσαλός, καί χαίρω διότι εἶμαι φιλοξενούμενός σου.
Ἀλλά (σέ παρακαλῶ) νά μέ ὑποδεχθῇς ὡς φίλος μέ εὐμένειαν καί ἄκουσε τήν πρότασίν μου μέ γλυκείαν ἀκοήν (μέ εὐνοϊκήν διάθεσιν) καί νά προσέξῃς ἐμένα πού σέ παρακαλῶ νά μέ

μειλιχίαις ἀκοαῖς, καί λισσομένῳ ὑπάκουσον,
Ἀξένου ἐς πόντοιο μυχούς καί Φᾶσιν ἐραννόν
νηΐ σύν Ἀργῴ πελάσαι, δεῖξαί τε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς, ἐπιήρανον ἡρώεσσιν,
οἵ ρα τεήν μίμνουσι χέλυν καί θέσκελον ὀμφήν,
ἑλδόμενοι ξυνῶν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.
οὐ χάρ δή πλεῦσαι πρός βάρβαρα φῦλα μέδονται
νόσφι σέθεν· καί γάρ ρα ποτί ζόφον ἠερόεντα,
νείατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
μοῦνον ἀπ᾽ ἀνθρώπων πελάσαι, καί νόστον ἀνευρεῖν
(μικρόν κενόν κειμένου)
ὧν ἕνεκα ξυνήν τε δύην Μινύῃσιν ἀρέσθαι,
καί κλέος ἀνθρώποισιν ἐπ᾽ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Τόν μέν ἐγώ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Αἰσονίδη, τί με ταῦτα παραιφάμενος ἐρεείνες,
ὄφρα κεν ἐς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,
νηΐ σύν εὐσέλμῳ πλείων ἐπί οἰνοπα πόντον;
ἤδη γάρ μοι ἄλις καμάτων, ἄλις ἔπλετο μόχθων,
ὧν ἱκόμην ἐπί γαῖαν ἀπείριτον ἠδέ πόληας,
Αἰγύπτῳ, Λιβύῃ τε βροτοῖς ἄνα θέσφατα φαίνων.

στίχοι 104-132

καί ρά μ᾽ ἀληθείης τε καί ἐξ οἴστρου ἐσάωσεν
μήτηρ ἠμετέρη, καί ρ᾽ εἰς δόμον ἤγαγεν ἀμόν,
ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχω μετά γήραϊ λυγρῷ.
ἀλλ᾽ οὐκ ἔσθ᾽ ὑπαλύξαι, ἃ δή πεπρωμένα κεῖται.

ἀκολουθήσῃς εἰς τούς μυχούς τοῦ Ἀξένου (Εὐξείνου) πόντου καί εἰς τόν τερπνόν Φᾶσιν μέ τό πλοῖον Ἀργώ καί νά μᾶς δείξῃς τούς δρόμους τῆς Παρθενίας θαλάσσης, ὡς βοηθός τῶν ἡρώων,
οἱ ὁποῖοι περιμένουν (νά ἀκούσουν) τήν ἰδικήν σου λύραν καί τήν θαυμαστήν φωνήν σου,
ἐπειδή ἐπιθυμοῦν νά σέ ἔχουν παραστάτην τῶν κοινῶν εἰς τό πέλαγος ταλαιπωριῶν.
Διότι δέν σκέπτονται βέβαια νά ἀποπλεύσουν πρός βαρβαρικούς λαούς
χωρίς ἐσέ· καί πράγματι μόνον ἐσύ ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους (ἠμπορεῖς) νά προσπελάσῃς εἰς τό σκοτεινόν ἄγνωστον,
εἰς τόν τελευταῖον κρυψῶνα, εἰς τά βάθη τῆς ἀκαλλιεργήτου γῆς,
καί νά ἀνεύρῃς τόν δρόμον, (νά κατευθύνῃς τόν πλοῦν).
Ἐξ αἰτίας αὐτῶν θά σηκώσῃς (θά ἀναλάβῃς) κοινήν μέ τούς Μινύας εὐθύνην (προσπάθειαν),
καί θά ἀποκτήσῃς δόξαν εἰς τάς μεταγενεστέρας γενεάς.
Πρός αὐτόν (τόν Ἰάσονα) ἀποκρινόμενος ἐγώ τοῦ εἶπα τά ἑξῆς:
Υἱέ τοῦ Αἴσονος, διατί μοῦ λέγεις αὐτά προσπαθῶν νά μέ πείσῃς,
διά νά προσέλθω βοηθός εἰς τούς Μινύας κατά τό ταξίδι των εἰς τούς Κόλχους,
διαπλέων τόν μαῦρον πόντον μέ πλοῖον, πού ἔχει καλοφτιαγμένο κατάστρωμα;
Διότι τώρα πλέον μοῦ εἶναι ἀρκετοί οἱ κόποι καί αἱ ταλαιπωρίαι πού πέρασα
διερχόμενος τήν ἀπέραντον γῆν καί τάς πόλεις,
ἀποκαλύπτων εἰς τούς ἀνθρώπους τά θέσφατα (τούς χρησμούς) εἰς τήν Αἴγυπτον καί εἰς τήν Λιβύην.

(Ἐκ τοῦ στίχου αὐτοῦ ὅπως καί ἀπό τόν στίχον 44 ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ὀρφεύς εἰς τήν Αἴγυπτον καί τήν Λιβύην μετέβη, διά νά διδάξῃ τούς ἀνθρώπους καί ὄχι νά διδαχθῇ ὅπως ὑπεστήριξαν νεώτεροι ἐρευνηταί, πού δέν ἐννόησαν ἤ δέν ἠθέλησαν νά ἀντιληφθοῦν τήν ἔννοιαν τοῦ κειμένου).

στίχοι 104-132

Καί πράγματι μέ ἔσωσεν ἀπό τάς περιπλανήσεις καί ἀπό τήν μανίαν (νά περιπλανῶμαι) ἡ μητέρα μου
καί μέ ὡδήγησεν εἰς τό ἰδικόν μου σπίτι,
διά νά εὕρω ἐκεῖ τό τέλος τοῦ θανάτου (διά νά τελειώσω τόν βίον μου) μέ τά θλιβερά γεράματα.
Ἀλλ᾽ ὅμως δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποφύγω ἐκεῖνα πού εἶναι πεπρωμένον νά γίνουν.

Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν ἐπείγομαι. οὐ γάρ ἄτιμοι
ἱκεσίου Ζηνός κοῦραι Λιταί. ἵξομαι ἤδη
ὁπλοτέροις βασιλεῦσι καί ἡμιθέοις ἐνάριθμος.
Καί τότε δή λίπον ἄντρον ἐπήρατον, ἠδ' ἐπέρησα
αὐτῇ σύν φόρμιγγι, καί ἐς Μινύας ἀφίκανον
λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπέρ Παγασηΐδας ἀκτάς.
ἔνθα δ' ἀριστήων Μινυῶν λόχος ἠγερέθοντο·
στεινόν δε ψαμάθους ὁμάδῳ, ρηγμῖνά τ' Ἀναύρου.
ἀλλ' ὅτε δή μ' ἐνόησαν ἀτορπιτόν ἐξανύοντα,
ἀσπασίως ἤγερθεν· ἐγήθεε δ' ἦτορ ἑκάστῳ·
αὐτάρ ἐμυθεόμην,· ἐρεείνων ἄνδρας ἀρίστους.

Πρῶτα δέ εἶδον βίην Ἡρακλῆος θείοιο,
ὃν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνί Κρονίωνι μιγεῖσα,
ἦμος ὅτε τρισσήν μέν ἐλείπετο σείριος αἴγλην
ἠέλιος, δολιχή δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη.
Τῖφυν τ' Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰθύντορα νηός·
Θεσπιέων δ' ὄγε δῆμος ἐφ' ὕδασι Περμησσοῖο,
ἄγχουρον λαοῖς Σιφάεσι ρεῖθρον ἄμειβεν·
ὅς πέρι μέν βύκτῃσι καί ἀργήεσσιν ἀέλλαις
νῆα κατιθύνειν δεδάει πολυμήτιδι τέχνῃ.
Κάστορά θ' ἱππόδαμον Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
καί Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπό φηγόν Ἀρηγονίς ἐξελόχευσεν·
Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαόν υἱόν,

Πιέζομαι ἀπό τάς προτροπάς τῶν Μοιρῶν· διότι αἱ Λιταί, κόραι τοῦ Διός (αἱ Μοῦσαι), πού προστατεύει τούς ἱκέτας, ἀπολαύουν τιμῆς (ἀπό τούς ἀνθρώπους), καί εἶπα εἰς τόν Ἰάσονα:
Θά ἔλθω τώρα μαζί σου,
συγκαταριθμούμενος καί ἐγώ μεταξύ τῶν νεωτέρων βασιλέων καί τῶν ἡμιθέων.
Καί τότε ἐγκατέλειψα τό ἀγαπητόν μου σπήλαιον καί φέρων μαζί μου τήν φόρμιγγά μου (τό μουσικόν του ὄργανον) ἔφθασα εἰς τούς Μινύας *μέ γρήγορα πόδια (ταχέως)*,
διελθών ἀπό τάς Παγασηΐδας ἀκτάς.
(Ἀπό τοῦ σημείου αὐτοῦ ὁ Ὀρφεύς περιγράφει τούς ἥρωας πού συνήντησε πλησίον τοῦ πλοίου «Ἀργώ», μέ τό ὁποῖον θά ἀναχωροῦσαν διά τήν κατάκτησιν τοῦ «Χρυσοῦ δέρατος», πού ἦτο σκοπός τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, βασιλέων τῶν Μινυῶν καί τῶν ἄλλων ἡρώων).
Ἐδῶ εἶχε συγκεντρωθῆ ὁ ὅμιλος τῶν Μινυῶν ἀρχόντων·
συνεπυκνοῦντο δέ μέ θόρυβον εἰς τήν ἀμμώδη περιοχήν καί εἰς τήν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Ἀναύρου.
Ἀλλ' ὅταν μέ ἀντελήφθησαν, ὅτι ἔφθασα, ἐσηκώθησαν (καί μέ ὑπεδέχθησαν) μέ χαράν· καί ἡ καρδιά τοῦ καθενός ἠσθάνετο ἀγαλλίασιν διά τήν ἄφιξίν μου.
Ἔπειτα τούς ὡμίλησα ἀπευθύνων τόν λόγον πρός ἀρίστους ἄνδρας.
Καί *πρῶτον* δέ εἶδον τόν θεϊκόν Ἡρακλῆ,
τόν ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ Ἀλκμήνη, ἀφοῦ ἤρθε εἰς ἐπαφήν μέ τόν Δία, τόν υἱόν τοῦ Κρόνου,
κατά τήν ὥραν πού ὁ καυστικός ἥλιος ἐγκατέλειπε τό τριπλοῦν φῶς
καί ἀπό παντοῦ ἐπήρχετο βραδέως τό σκοτάδι τῆς μακρᾶς νύκτας.
Εἶδα ἔπειτα τόν Τῖφυν τόν Ἀγνιάδην (τόν υἱόν τοῦ Ἀγνίου), τόν κυβερνήτην τοῦ μακροῦ πλοίου·
(καί ἐδῶ) ὁ λαός τῶν Θεσπιέων εἰς τά νερά τοῦ Περμησσοῦ ἀντήλλασε τό γειτονικόν ρεῦμα μέ τους Σιφαεῖς λαούς.
Αὐτός (ὁ Τῖφυς) ἐγνώριζε νά κατευθύνῃ μέ τήν πολυμήχανον τέχνην του
τό πλοῖον ἐν μέσῳ σφοδρῶν καί λευκῶν θυελλῶν. (χιονοθυελλῶν).
Ἔπειτα ἀνεγνώρισα τόν Κάστορα, τόν ἱπποδαμαστήν, καί τόν Πολυδεύκη
καί τόν Μόψον ἀπό τόν Τίταρον,
τόν ὁποῖον ἡ Ἀρηγονίς, ἀφοῦ ἐνυμφεύθη τόν Ἄμπυκα, ἐγέννησε κάτω ἀπό τήν Χαονίαν βαλανιδιά·
εἶδα καί τόν Πηλέα, τόν υἱόν τοῦ Αἰακοῦ, πού

ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ
ἐριβώλῳ.

στίχοι 133-161

τρισσὴν δ' Ἑρμείαο κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν,
Αἰθαλίδην, ὃν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια,
Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλόπῃ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
ἠδ' Ἔρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τούς ποτε νύμφῃ
Λαοθόῃ Μενετοῖο παρευνηθεὶς ἐλόχευσεν
Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.
αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης καὶ βουφάγος ἦλθε Κόρωνος.
Ἶφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος ἀντεβόλησεν·
Βούτης τ' Αἰνιάδης, ἴκελος χρυσάορι Φοίβῳ.
Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης *ἐπέρησεν,*
ὃν δή μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης, νόστου τ' οἴκονδε λαθέσθαι.
Ἄλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσήποιο ροάων
ἦλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἀλιστεφὲς ἔκτισεν ἄστυ.
Ἶφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο Ναυβόλου υἱός,
Φωκίδος ὅς ῥ' ἤνασσε καὶ εὐπύργοιο Τανάγρης.
Λαοδόκος, Ταλαός, καὶ Ἀρήϊος, υἱοὶ ἄμωμοι
ἦλθον Ἀβαντιάδαι περιώνυμοι, οὓς τέκε Πηρώ.
Ἀμφιδάμας δ' Ἀλέου παῖς ἦλυθε· πέμψε γάρ αὐτόν
ἴφθιμος γενέτης, Τεγέης ὅρια προλιπόντα.
ἦλυθε δ' Ἐργῖνος, Βράγχου πολύπυρον ἄρουραν
ἐκπρολιπών, καὶ τύρσιν ἐρυμνῆς Μιλήτοιο,
ἔνθα ροαὶ κλύζουσι πολυπλανέος Μαιάνδρου.
ἔν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος ἦτο λαμπρὸς υἱὸς τῆς Αἰγίνης,
ὁ ὁποῖος (Πηλεύς) ἐβασίλευε μεταξὺ τῶν Δο-
λόπων εἰς τὴν εὔφορον Φθίαν.

στίχοι 133-161

Εἶδα καὶ τὴν τριπλῆν ἔνδοξον γενεὰν τοῦ Ἑρμοῦ (τοὺς τρεῖς ἐνδόξους ἀπογόνους τοῦ Ἑρμοῦ),
τὸν Αἰθαλίδην δηλαδή, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν εἰς τὴν βραχώδη Ἀλόπην ἡ περιώνυμος Εὐπολέμεια,
ἡ θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδόνος,
καὶ τὸν Ἔρυτον καὶ τὸν ὡραῖον Ἐχίονα, τούς ὁποίους, ὅταν ἐπλάγιασε κάποτε μὲ τὴν νύμφην Λαοθόην, τὴν κόρη τοῦ Μενετοῦ, ἐγέννησεν ὁ Ἀργειφόντης, (ὁ Ἑρμῆς)
ὁ προστάτης τῆς Κυλλήνης, πού ἔχει χρυσό ραβδί.
Ἦρθε ἐπί πλέον ὁ Κορωνός ὁ Ἀλεκτορίδης (υἱός τοῦ Ἀλέκτορος), ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο νά τρώγη βοδινά κρέατα.
Ἀφ' ἑτέρου παρευρίσκετο ὁ Ἶφικλος, ὁ ὁποῖος ἀνῆκεν εἰς τὴν θεϊκήν γενεάν τοῦ Φυλάκου·
ἐπίσης καί ὁ Βούτης ὁ Αἰνιάδης (ὁ υἱός τοῦ Αἰνίου), πού ἦτο ὅμοιος μέ τόν χρυσοσπάθην Φοῖβον.
Ὁ δέ Κάνθος ὁ Ἀβαντιάδης διεπεραιώθη ἀπό τήν Εὔβοιαν·
τοῦτον κατενίκησεν ἡ μοῖρα καί ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπέβαλε τό τέλος νά ἀποθάνη ὑπεράνω τῆς Λιβύης καί νά λησμονήση τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τήν πατρίδα.
Ἦλθεν ἐπίσης ἀπό τά ρεύματα τοῦ ποταμοῦ Αἰσήπου ὁ υἱός τοῦ Ἄλκωνος Φάληρος,
ὁ ὁποῖος ἔκτισε τήν πόλιν τῆς Γόρτωνος, πού τήν ἐστεφάνωνε (τήν περιέβρεχεν) ἡ θάλασσα.
Ἀφ' ἑτέρου μεταξύ τούτων ἀκολουθοῦσε ὁ υἱός τοῦ Ναυβόλου Ἶφιτος,
ὁ ὁποῖος ἐβασίλευεν εἰς τήν Φωκίδα καί εἰς τήν Τανάγραν μέ τούς ὡραίους πύργους.
Ἦλθαν προσέτι ὁ Λαοδόκος, ὁ Ταλαός καί ὁ Ἀρήιος, παιδιά ἄμεμπτα,
οἱ ἑξακουστοί Ἀβαντιάδαι, τούς ὁποίους ἐγέννησεν ἡ Πηρώ.
Ἦλθε καί ὁ Ἀμφιδάμας, ὁ υἱός τοῦ Ἀλέου· διότι αὐτόν, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τά ὄρια τῆς Τεγέας, τόν ἔστειλεν ὁ ἰσχυρός πατέρας του.
Ἦρθε δέ καί ὁ Ἐργῖνος, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τήν σιτοφόρον γῆν τοῦ Βράγχου
καί τόν πύργον τῆς ὀχυρᾶς Μιλήτου,
πού τήν περιβρέχουν τά ρεύματα τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου, πού διαρρέει μεγάλην ἔκτασιν.
Ἔφθασεν ἐπίσης ὁ Περικλύμενος, ὁ υἱός τοῦ Νηλέως,

εἰσαφίκανεν,
ἀγχόθι Παλλήνης τε καί εὐύδροιο Λιπάξου
ἄστυ λιπών ἀφνειόν, ἐλειονόμους τε Κολώνας.
ἐκ δέ λιπών Καλυδῶνα θοός Μελέαγρος, ἔβαινεν,
Οἰνεύς τόν ρ' ἐλόχευσε καί Ἀλθαίη ροδόπηχυς.
Ἴφικλος αὖτ' ἐπέρησε λιπών Ἀτρακηΐδα λίμνην,

στίχοι 162-190

σύγγονος Ἀλθαίης· πέρι δ' αὖ τίεν ἔξοχα πάντων
εὐειδῆ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαά ἔργ' ἐδίδασκεν.
Ἀστερίων δ' ἐπέρησε πάϊς κλεινοῖο Κομήτου,
Πειρεσίην ὅς ἔναιεν, ἵν' Ἀπιδανοῖο ρεέθροις
Πηνειός μίσγων ξυνόν ρόον εἰς ἅλα πέμπει.
Εὐρυδάμας δ' ἐπέρησε λιπών Βοιβηΐδα λίμνην,
ἀγχόθι Πηνειοῖο καί εὐπελαγέος Μελιβοίης.
αὐτάρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς Πολύφημος ἵκανεν,
ὅς σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.
ἠδ' υἱός Καινῆος ἀφίκετο, τόν ρά τε φασίν
μισγόμενον Λαπίθαις ὑπό Κενταύροισι δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκῃσι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσιν,
καί οἱ ἀνατλῆναι καί ἀκαμπέα γούνατ' ἐρεῖσαι,
ζωόν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπό κεύθεα γαίης.
Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιάν
θητεύων ὑπόεικε· Διός δ' ἠλεύατο μῆνιν,
οὕνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
ἐν φθιμένοισιν ἔταξ', Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λώβης.
ἦλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴρου παῖς Ἀκτορίωνος,

ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τάς Κολωνάς μέ τά λιβάδια, πόλιν πλουσίαν, κειμένην πλησίον τῆς Παλλήνης καί τῆς Λιπάξου μέ τά ἄφθονα νερά.
Ἀναχωρήσας δέ ἀπό τήν Καλυδῶνα κατέφθασε καί ὁ ταχύς Μελέαγρος,
τόν ὁποῖον ἐγέννησαν ὁ Οἰνεύς καί ἡ Ἀλθαία, πού εἶχε ροδόχρους βραχίονας.
Ὁ Ἴφικλος ἐξ ἄλλου διεπεραιώθη, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τήν Ἀτρακηΐδα λίμνην,

στίχοι 162-190

συγγενής τῆς Ἀλθαίας· αὐτός ἐξετίμα εἰς ὑπερβολικόν βαθμόν, περισσότερον ἀπό ὅλους
τόν ὡραῖον Μελέαγρον καί τόν ἐδίδασκε λαμπρά ἔργα.
Διεπέρασε καί ὁ Ἀστερίων, υἱός τοῦ ἐνδόξου Κομήτου,
ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε εἰς τήν Πειρεσίαν, ὅπου ὁ Πηνειός ἀναμειγνύει τά νερά του μέ τά ρεύματα τοῦ Ἀπιδανοῦ
καί ἐξαποστέλλει εἰς τήν θάλασσαν κοινόν ρεῦμα.
Καί ὁ Εὐρυδάμας ἐπέρασε, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τήν Βοιβηΐδα λίμνην.
πλησίον τοῦ Πηνειοῦ καί τῆς Μελιβοίας, πού εὑρίσκεται εἰς ὡραῖον μέρος πρός τό πέλαγος.
Κατέφθασεν ἔπειτα τοῦ Ἐλάτου τό παιδί, ὁ Πολύφημος,
ὁ ὁποῖος διεκρίνετο μεταξύ αὐτῶν τῶν ἡρώων διά τήν ἀνδρείαν του.
Ἀφίχθη καί ὁ υἱός τοῦ Καινέως, διά τόν ὁποῖον διηγοῦνται,
ὅτι συνενωθείς μέ τούς Λαπίθας κατεβλήθη πληττόμενος ἀπό κορμούς πεύκων καί ὑψηλῶν ἐλάτων, πού ἐχρησιμοποίουν ὡς ὅπλα των οἱ Κένταυροι.
καί ὅτι ὑπέμεινε (τά πλήγματα) καί ἐκράτησε ἀλύγιστα τά γόνατά του.
καί ζωντανός κατῆλθεν εἰς τούς κρυψῶνας τῆς γῆς (εἰς τόν Ἅδην) μεταξύ τῶν νεκρῶν.
Ἀπό τάς Φεράς ἀφίχθη ὁ Ἄδμητος, εἰς τόν ὁποῖον ὑπέκυψεν ὁ Παιάν,
πού ἦτο τότε δοῦλός του· ἀπέφυγεν ὅμως (ὁ Ἄδμητος) τήν ὀργήν τοῦ Διός,
διότι μέ τα ἀκαταμάχητα βέλη του κατενίκησε τούς Κύκλωπας, ἐπειδή εἶχον κακοποιήσει τόν Ἀσκληπιόν.
Ἦλθεν ἐπίσης ὁ Εὐρυτίων, παιδί τοῦ Ἴρου, υἱοῦ τοῦ Ἄκτορος,

τρηχείην Ὀπόεντα λιπών· σύν δ' ἤλυθεν Ἴδας,
Λυγκεύς θ', ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
βένθεα, καὶ Πλουτῆος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄσσοις.
αὐτάρ οἱ Τελαμών συνεφέσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν
Αἰακῷ ἀτρύτῳ κούρη κλυτοῦ Ἀσωποῖο
Αἴγιν' ἐν κροκάλῃσιν ἁλιστεφέος Σαλαμῖνος.
δὴ τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθε καρτερός Ἴδμων,
τόν ῥ' ὑποκυσσαμένη τέκεν Ἀπόλλωνι ἄνακτι
Ἀμφρύσου παρά χεῦμα Φερητιάς Ἀντιάνειρα.

στίχοι 191-219

τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορεν καὶ θέσφατον ὀμφήν
Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
ἤλυθε δ' αὖ μετά τοῖσι Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος,
σύγχορτος Μινύαις· ἔπι δ' ἤλυθε δῖος Ὀϊλεύς.
Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός, ὃν ποτε νύμφη
Βάκχῳ ὑποκλινθεῖσα παρ' Ἀσώποιο ροῇσιν
τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μῆτιν.
Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθε μεθ' ἡρώεσσι πελάσθη.
Ἀγκαῖον δ' ἀν' ὅμιλον ἀπ' Ἀρκαδίης πολυμήλου
πέμψε πατὴρ γηραιός ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο·
οὔτος δ' οὔποτε χλαῖναν ἐπὶ στιβαροῖς βάλεν ὤμοις,
ἀλλ' ἄρκτου λάσιον στέρνοις ἀμπίσχετο δέρμα.
Ναύπλιος αὖθ' ἵκανεν, Ἀμυμώνης φίλος υἱός,
ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ,
ἀγλαόν ἠνορέην, δέμας εἴκελον ἀθανάτοισιν.

ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τήν βραχώδη Ὀπόεντα· καί μαζί του ἦλθεν ὁ Ἴδας, ἀκόμη καί ὁ Λυγκεύς, ὁ ὁποῖος μόνος αὐτός ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους ἔβλεπε μέ μάτια διαπεραστικά (μέ ὀξυτάτην ὅρασιν) τά πλέον ἀπομακρυσμένα βάθη τοῦ αἰθέρος καί τῆς θαλάσσης καί τά βάραθρα τοῦ Πλούτωνος, πού ζῆ κάτω ἀπό τήν γῆν.
Αὐτόν ἀκολούθησε ὁ Τελαμών, τόν ὁποῖον ἐγέννησε μέ τόν ἀκατάβλητον Αἰακόν ἡ Αἴγινα, κόρη τοῦ ἐνδόξου Ἀσωποῦ,
εἰς τίς κροκάλες (τά χαλίκια) τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Σαλαμῖνος, πού τήν στεφανώνει (τήν περιβρέχει) ἡ θάλασσα.
Τότε ἐπίσης ἦλθεν ὁ νόθος υἱός τοῦ Ἄβαντος Ἴδμων, ἰσχυρός ἀνήρ, τόν ὁποῖον ἐγέννησεν, ἀφοῦ ἔμεινε ἔγκυος ἀπό τόν ἄνακτα Ἀπόλλωνα,
ἡ Ἀντιάνειρα, κόρη τοῦ Φέρητος, πλησίον εἰς τά νερά τοῦ Ἀμφρύσου ποταμοῦ.

στίχοι 191-219

Εἰς τοῦτον ὁ Φοῖβος προσεπόρισε (ἐχάρισε) καί μαντικήν ἱκανότητα καί φωνήν προφητικήν, διά νά λέγῃ εἰς τούς ἀνθρώπους τά μέλλοντα εἰς αὐτούς.
Ἦλθεν ἀφ' ἑτέρου μεταξύ αὐτῶν ὁ Μενοίτιος ἀπό τήν Ὀποῦντα που ἐγειτόνευε μέ τούς Μινύας· ἐπί πλέον ἦλθεν ὁ θεϊκός Ὀϊλεύς.
Κατέφθασε καί ὁ ἐξακουστός Φλίας, τόν ὁποῖον ἐγέννησε κάποια νύμφη,
πού ἐπλάγιασε κάποτε μέ τόν Βάκχον πλησίον εἰς τά ρεύματα τοῦ Ἀσωποῦ·
αὐτός εἶχεν ὡραῖον σῶμα καί σώφρονα σκέψιν.
Ἀπό τήν Ἀρκαδίαν προσῆλθε μεταξύ τῶν ἡρώων ὁ Κηφεύς.
Ἐξ ἄλλου ἀπό τήν Ἀρκαδίαν, πού τρέφει πολλά πρόβατα καί γίδια,
ἐξέπεμψεν ὁ γέρων πατήρ του εἰς τόν ὅμιλον τῶν ἡρώων
τόν Ἀγκαῖον, διά νά λάβῃ μέρος εἰς τό ταξίδι πρός τόν Ἄξεινον πόντον·
αὐτός ποτέ δέν ἐβαλλε εἰς τούς ἰσχυρούς ὤμους του χλαῖναν (ἱμάτιον χειμερινόν),
ἀλλ' ἐφοροῦσε εἰς τά στέρνα του πυκνότριχον δέρμα ἄρκτου.
Κατέφθασε ἐπί πλέον ὁ Ναύπλιος, ὁ ἀγαπητός υἱός τῆς Ἀμυμώνης,
πού τόν ἐγέννησεν, ἀφοῦ ἐπλάγιασε μέ τόν ἐξακουστόν Ἐννοσίγαιον (γαιοσείστην, τόν Ποσειδῶνα)
καί πού ἦτο ἄνθρωπος λαμπρός κατά τήν ἀνδρείαν καί ὅμοιος πρός τούς ἀθανάτους θεούς κατά τό σῶμα.

Ταιναριεύς δ' Εὔφημος ἔβη, Μαλεήτιδος ἄκρης
ἐκπρολιπών αὐλῶνας, ἁλικλύστους τε Θεράπνας.
Ἀγκαῖός τ' ἔμολεν Πλευρώνιος, ὅς ρα πορείας
οὐρανίας ἄστρων ἐδάη, κύκλους τε πλανήτας.
δίζετο γάρ τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν' ἀνθρώποισιν.
ἓν δέ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἦλυθεν υἱός·
σίνετο δε σφυρά δισσά, πόδας δ' οὐκ ἦεν ἀρηρώς·
τοὔνεκεν Ἡφαίστοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.
ἦλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπών Πισήτιδας ὄχθας,
Αὐγείης υἱός πυριφεγγέος Ἠελίοιο.
ναί μήν καί δισσοί ὄρπηκες ἀμύμονες ἦκον,
Ἀμφίων κλυτόφημος ἰδ' Ἀστέριος μενεχάρμης,
Παλλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἤθεα πατρίδος αἴης.
δισσόν δ' αὖ Βορέου καλόν στάχυν εἰσενόησα,

στίχοι 220-248

οὓς τέκ' Ἐρεχθῆος κούρη κλυτός Ὠρείθυια,
Ἰλισσοῦ παρά χεῦμα θεοῦ φιλότητι μιγεῖσα·
οἳ δή καί ταρσοῖσιν ὑπουατίοις πεπότηντο,
Ζήτης καί Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν.
αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἦλυθ' ἄνακτος
(μικρόν κενόν κειμένου)
ἀγχιστεύς. νηός γάρ ἐπ' Ἀργῴης λελίητο
ἄξεινον ποτί Φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσι πελάσσαι.
σύν δέ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θείοιο
καλός Ὕλας· τῷ δ' οὕπω ὑπέρ δροσεροῖο γενείου
ἀργεννάς ἐρύθηνε παρηΐδας ἀβρός ἴουλος,
ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, πολύ δ' ἤνδανεν Ἡρακλῆϊ.

Ἦλθε καί ὁ Εὔφημος ὁ Ταιναριεύς (*ἀπό τό* Ταίναρον), ἀφοῦ ἄφησε τά φαράγγια τοῦ *ἀκρωτηρίου Μαλέα*
καί τάς Θεράπνας, πού κατακλύζονται ἀπό τήν θάλασσαν.
Προσῆλθε καί ὁ Ἀγκαῖος, πού κατήγετο ἀπό τήν Πλευρῶνα, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τάς πορείας (τάς κινήσεις)
τῶν ἄστρων εἰς τόν οὐρανόν καί τούς κύκλους (τάς κυκλικάς περιφοράς) τῶν πλανητῶν ἀστέρων. Διότι αὐτός ἀνεζήτει να μάθη (ἐκ τῶν ἀστέρων) καί τά παρόντα καί τά μέλλοντα (νά συμβοῦν) εἰς τούς ἀνθρώπους.
Ἦλθεν ἐπίσης καί ὁ Παλαιμόνιος, νόθος υἱός τοῦ Λέρνου· αὐτός εἶχε βλαμμένα καί τά δύο σφυρά του, καί τά πόδια του δέν ἦσαν καλά προσηρμοσμένα (εἰς τό σῶμά του)·
δι' αὐτό καί ὅλοι τόν κάλοῦσαν υἱόν τοῦ Ἡφαίστου.
Ἦλθε καί ὁ Αὐγείας, υἱός τοῦ φεγγοβόλου Ἡλίου, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τάς ὄχθας τοῦ Ἀλφειοῦ εἰς τήν Πισάτιδα.
Ἦλθον ἀκόμη καί δύο λαμπροί νέοι βλαστοί,
ὁ Ἀμφίων δηλαδή ὁ φημισμένος καί ὁ Ἀστέριος ὁ καρτερικός εἰς τάς μάχας.
Αὐτοί οἱ δύο ἄφησαν τήν Πελλήνην καί τούς τόπους τῆς πατρικῆς γῆς.
Ἀντελήφθην ἀφ' ἑτέρου τούς δύο ὡραίους βλαστούς τοῦ Βορέου,

στίχοι 220-248

τούς ὁποίους ἐγέννησεν ἡ Ὠρείθυια, ἡ ἑξακουστή κόρη τοῦ Ἐρεχθέως,
ἀφοῦ ἦλθεν εἰς ἐρωτικήν ἐπαφήν μέ τόν θεόν πλησίον εἰς τό ρεῦμα τοῦ Ἰλισοῦ ποταμοῦ·
αὐτοί δέ πετοῦσαν μέ ὑποπόδια, πού εἶχον κάτω ἀπό τῆς φτέρνες τῶν ποδιῶν των.
ὁ Ζήτης δηλαδή καί ὁ Κάλαϊς, πού ἦσαν ὅμοιοι κατά τό σῶμα μέ τούς ἀθανάτους θεούς.
(μικρόν κενόν τοῦ κειμένου)
Ἦλθεν ἀκόμη ἀπό τάς Φεράς κάποιος συγγενής τοῦ βασιλέως Πελίου· διότι ἐπιθυμοῦσε νά ταξιδεύση ἐπάνω εἰς τό πλοῖον Ἀργώ καί νά προσπελάση εἰς τόν ἀφιλόξενον Φᾶσιν μέ τούς ἄλλους ἥρωας. Καί μαζί μέ αὐτούς ἦλθε καί ὁ συγγενής τοῦ θεϊκοῦ Ἡρακλέους,
ὁ ὡραῖος Ὕλας· εἰς αὐτόν (τόν Ὕλαν) δέν εἶχε ἐμφανισθῆ ἀκόμη ἐπάνω εἰς τάς λευκάς παρειάς του τό ὡραῖον χνούδι,
ἀλλ' ἦτο ἀκόμη παιδί (νεανίσκος), καί ἄρεσε πολύ εἰς τόν Ἡρακλῆ.

Οὗτοι μέν ποτί νῆα καί ἐς λόχον ἠγερέθοντο.
καί ῥά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἠδ' ἀγόρευεν.
δεῖπνα δέ πορσύνοντι πολυξείνοιο τραπέζης,
ἥμενοι ἐξείης· πόθεεν δέ τοι ἔργον ἕκαστος.
αὐτάρ ἐπεί σίτοιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔλπετο θυμός,
ἀνστάντες ρ' ἅμα πάντες ἀπό ψαμάθοιο βαθείης
ἤϊον, ἔνθα τ' ἔμιμνεν ὑπέρ ψαμάθου ἁλίη νῆυς·
τήν ρα τότ' εἰσορόωντες ἐθάμβεον· αὐτάρ ἔπειτα
Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νόου πόρσυνεν ὀχλίζειν,
δουρατέῃσι φάλαγξι καί εὐστρέπτοισι κάλωσιν,
πρυμνόθεν ἀρτήσας, κάλεεν δ' ἐπί μόχθον ἱκάνειν,
πάντας κυδαίνων. οἳ δ' ἐσσυμένως ὑπάκουσαν·
τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, περί στέρνοισι δ' ἀνῆπτον
σειραίην μήρινθον. ἐπέβριθεν δ' ἄρ' *ἕκαστος*,
αἶψα θοόν ποτί κῦμα κατειρύσαι εὔλαλον Ἀργώ.
ἡ δέ οἱ ἐγχριμφθεῖσα ποτί ψαμάθῳ βεβάρητο,
αὐαλέοις φύκεσσιν ἐρυκομένη ποτί χέρσον.

στίχοι 249-277

ἡρώων παλάμῃσιν ὑπό στιβαρῇσιν ἀπειθής.
παχνώθη δ' αὖ θυμός Ἰήσονος· αὐτάρ ἔπειτα
νεῦσεν ὀπιπτεύων, ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε
μολπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηόσιν αἰέν ὀρίνω.
αὐτάρ ἐγώ φόρμιγγα τιτηνάμενος μετά χερσίν
μητρός ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς,
καί οἱ ἀπό στηθέων ὄπα λείριον
ἐξελόχευσα·

Αὐτοί (οἱ Μινύαι καί οἱ ἄλλοι ἥρωες) συνεκεντρώνοντο πρός τό πλοῖον καί ἐσχημάτιζον λόχον (σῶμα).
Καί ἄλλος ἀπό αὐτούς καί ἀπό ἄλλο μέρος (ἄλλος ἀπ' ἐδῶ καί ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ) ἔδιδε παραγγελίας καί ὡμιλοῦσε.
Παρεσκευάζαν δέ τά δεῖπνα εἰς τό φιλόξενο τραπέζι,
καθήμενοι κατά σειράν· καί καθένας ἐπιθυμοῦσε νά ἐκτελέσῃ ἕνα ἔργον.
Ὅταν δέ ἐνόμισαν ὅτι ἔφαγαν καί ἔπιαν ἀρκετά,
ἀφοῦ ἐσηκώθησαν (ἀπό τό τραπέζι), ὅλοι συγχρόνως ἐβάδιζον ἀπό τό μέρος τῆς βαθείας ἄμμου
πρός τά ἐκεῖ, ὅπου εὑρίσκετο ὑπεράνω τῆς ἄμμου (ἐπάνω εἰς τήν ἄμμον) τό θαλασσοπόρον πλοῖον.
Βλέποντες τότε (οἱ Μινύαι καί οἱ ἄλλοι ἥρωες) αὐτό τό πλοῖον ἔμενον ἔκθαμβοι· ἔπειτα δέ
ὁ Ἄργος κατά προτροπήν τοῦ νοῦ του ἡτοιμάζετο νά μετακινήσῃ τό πλοῖον,
ἀφοῦ ἐκρέμασε ἀπό τήν πρύμνην του φαλάγγια ξύλινα (ξυλίνους κυλίνδρους) καί καραβόσχοινα καλοστριμμένα.
Προσεκάλει αὐτούς (τούς ἥρωας) νά ἔλθουν εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐπιμόχθου ἔργου,
ἀπευθύνων πρός ὅλους ἐπαινετικούς λόγους.
Ἐκεῖνοι δέ ὑπήκουσαν (εἰς τήν πρόσκλησίν του) καί προσήρχοντο τρέχοντες (ἐσπευσμένως). Καί ἀπεγυμνώνοντο ἀπό τά ὅπλα των καί (ἀντί αὐτῶν) προσέδεναν εἰς τά στέρνα των σχοινιά πλεγμένα· καί ὁ καθένας ἐπεδίδετο εἰς τό ἔργον μέ ὅλην τήν δύναμίν του,
καί προσεπάθουν ὅλοι νά σύρουν (νά τραβήξουν) ταχέως ἀπό τήν ξηράν εἰς τό γρήγορον κῦμα τήν Ἀργώ μέ την ὡραίαν φωνήν.
Ἐκείνη ὅμως (ἡ Ἀργώ), εἶχε καθίσει εἰς τήν ἄμμον λόγῳ τοῦ βάρους της.
καί ἠμποδίζετο ἀπό τά ξηραμμένα φύκια νά πέσῃ εἰς τήν θάλασσαν.

στίχοι 249-277

καί δέν ὑπήκουε εἰς τά στιβαρά χέρια τῶν ἡρώων.
Τότε ἡ καρδιά τοῦ Ἰάσονος ἐπάγωσε· καί ἔπειτα
βλέπων πρός τούς γύρω του μοῦ ἔκαμε νεῦμα, διά νά διεγείρω συνεχῶς θάρρος εἰς τούς ἥρωας καί νά δώσω μέ τό τραγούδι μου δύναμιν
εἰς αὐτούς, πού εἶχον καταβληθῇ ἀπό τούς κόπους (πού εἶχον κουρασθῇ). Ἐγώ δέ, ἀφοῦ ἐτέντωσα τήν φόρμιγγα ἀνάμεσα στά χέρια μου, τούς ἐκέρασα τό τερπνόν τραγούδι τῆς μητέρας μου καί ἀπό τά στήθη μου ἐξέπεμψα

ἔξοχον ἡρώων Μινυήϊον αἷμα γενέθλης,
εἰθ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπό στέρνοισι κάλωας
βρίσαθ' ὁμορροθέοντες, ἐρείσατε δ' ἴχνια γαίῃ,
ταρσοῖσιν ποδός ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες·
καί χαροπόν ποτί χεῦμα γεγηθότες ἔλξατε νῆα.
Ἀργώ, πεύκῃσίν τ' ἠδέ δρυσί γομφωθεῖσα,
ἄϊ' ἐμῆς ἑνοπῆς· καί γάρ πάρος ἔκλυες ἤδη
ἡνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ,
πέτρας τ' ἠλιβάτους, καί μοι κατά κόμπον ἔβαινον
οὔρε' ἀποπρολιποῦσαι· ἐπίσπεο δ' αὖτε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς· σπέρχευ δ' ἐπί Φᾶσιν ἀμείβειν,
ἠμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ καί θεσκέλῳ ὁμφῇ.
Δή τότ' ἐπιβρομέουσα Τομαριάς ἔκλυε φηγός,
ἣν οἱ ὑποτροπίην Ἄργος θέτο νηῒ μελαίνῃ
Παλλάδος ἐννεσίῃσιν· ἀνηέρθη δέ μάλ' ὦκα,
δούρατ' ἐλαφρίζουσα, θοή δ' ὠλίσθανε πόντῳ·
καί οἱ ἐπειγομένῃ θαμινάς ἐκέδασσε φάλαγγας,
αἳ οἱ ὑπό τρόπιν εἶντο μιῆς σχοίνοιο ταθεῖσαι.
ἐν δ' ἄρ' ἔβη λιμένας, χαροπόν δ' ἀνεχάσσατο κῦμα·
θῖνες δ' ἀμφέκλυσθεν· ἐγήθει δε φρέν' Ἰήσων,
ἅλτο δ' ἔσω νεός Ἄργος, ἐφέσπετο δ' ἀγχόθι Τῖφυς
καί οἱ ἐπαρτέα θῆκαν, ἀρηρότα πορσύνοντες,

στίχοι 278-306

ἱστόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἔπι δ' αὖτ' οἴηκας ἔδησαν,
πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν.
αὐτάρ ἔπειθ' ἑκάτερθεν ἐρετμούς

(ἔβγαλα) τρυφεράν φωνήν (καί τούς εἶπα):
Ὦ σεῖς *πού ἔχετε τό ὑπέροχον* αἷμα τῆς γενεᾶς τῶν Μινυῶν ἡρώων,
ἐμπρός ἀναλάβατε τώρα εἰς τά στερεά στέρνα σας τά βαρειά καραβόσχοινα
συνεργαζόμενοι μεταξύ σας, στηρίξατε εἰς τήν γῆν τά πέλματα τῶν ποδιῶν σας,
καί τεντώσατε εἰς ὑπερβολικόν βαθμόν τά ἄκρα τά ἐπάνω ἀπό τά πέλματα·
καί καθελκύσατε χαρούμενοι τό πλοῖον εἰς τά γλαυκά (γαλανά) νερά.
Καί σύ ὦ Ἀργώ, πού κατεσκευάσθης μέ τήν *συναρμογήν ξύλων ἀπό πεῦκα καί βαλανιδιές*,
ἄκουσε τώρα τήν ἰδικήν μου φωνήν· διότι ἤδη καί προτύτερα μέ ἄκουες,
ὅταν ἐμάγευα εἰς τούς δασώδεις λόφους τά δένδρα καί τούς ἀποκρήμνους βράχους, οἱ ὁποῖοι πρός χάριν μου κατέβαινον ἐγκατελείποντες τά βουνά μέ πάταγον· καί ἀκολούθησε πάλιν τούς δρόμους τῆς Παρθενίας θαλάσσης·
καί σπεῦσε νά πλεύσῃς πρός τόν Φᾶσιν,
καί νά ἔχῃς πεποίθησιν εἰς τήν κιθάραν μου καί εἰς τήν θεϊκήν φωνήν μου.
Τότε λοιπόν ἀναδίδουσα ἤχον μέ ἄκουσε ἡ ἀπό τό ὄρος Τόμαρον προερχομένη φηγός (βαλανιδιά), τήν ὁποίαν ἐναλλάξ ἔθεσεν εἰς τό μαῦρον πλοῖον ὁ Ἄργος
κατά παραγγελίαν τῆς Παλλάδος· καί ἀνυψώθη πολύ ταχέως καί ἔκαμνε ἐλαφρά τά ξύλα καί γρήγορα ἐγλυστροῦσε εἰς τήν θάλασσαν·
καί μέ σπουδήν διέσπασε τά πυκνά φαλάγγια (τούς πολλούς ξυλίνους κυλίνδρους),
τά ὁποῖα εἶχαν τοποθετηθῆ κάτω ἀπό τήν καρίναν τοῦ πλοίου συνδεδεμένα μέ ἕνα σχοινί.
Εἰσῆλθε *δέ τό πλοῖον εἰς τόν λιμένα*, καί τότε τό γλαυκόν κῦμα ὑπεχώρησε·
καί ἡ ἀμμώδης ἀκτή κατεκλύσθη ἀπό τήν θάλασσαν· καί ὁ Ἰάσων ἔχαιρε μέ τήν καρδιά του·
ὁ δέ Ἄργος ἐπήδησε μέσα εἰς τό πλοῖον, καί ἀκολουθοῦσε ἀπό κοντά του ὁ Τῖφυς,
καί ἑτοίμασαν τό πλοῖον, παρασκευάζοντες ὅσα ἔπρεπε νά γίνουν,

στίχοι 278-306

δηλαδή τό κατάρτι καί τά πανιά· ἔδεσαν δέ πάλι τά πηδάλια,
ἀναρτήσαντες αὐτά ἀπό τήν πρύμνην, καί τά ἔσφιγξαν μέ λουριά.
Ἔπειτα ἅπλωσαν (ὁ Ἄργος καί ὁ Τῖφυς) τά

ἡπλώσαντο,
εἰσβαίνειν δ᾽ ἐκέλευον ἐπειγομένους Μινύηας·
τοῖσιν δ᾽ Αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Κέκλυτέ μευ, βασιλῆες ἀμύμονες· οὐ γάρ ἔμοιγε
ἀνδάνει ἐν παπίδεσσιν ἀρειοτέροισιν ἀνάσσειν.
ὑμεῖς δ᾽, ὄντινά οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾷ,
ἡγεμόνα στήσασθε, καί ᾧ πέρι πάντα μελήσει
σημαίνειν, ὅ τι οἱ ῥέξει ἔπος ἠδέ καί ἔργον,
πόντον ἐπιπλώουσιν, ἀφικομένοις τ᾽ ἐπί γαῖαν,
εἴτε καί ἐς Κόλχους, ἤ ἐς ἀλλοδαπούς ἀνθρώπους.
καί γάρ δή μοῦνον σύν ἐμοί πολέες τε καί ἐσθλοί,
οἵ ρα καί ἀθανάτου ρίζης γένος εὐχετάασθε,
ξυνόν ἀνηρείψασθε πόνον, κλέος ὄφρ᾽ ἂν ἄρησθε.
ἀλλ᾽ οὔ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
Ἡρακλῆος ἄνακτος, ὀΐομαι· ἴστε καί αὐτοί.
Ὣς ἔφαθ᾽, οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπήνεον ἔν δ᾽ ἄρα φωνῇ
λαός ἐπερρόθεεν, Μινύαις ἔπι κοίρανον εἶναι
Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ᾽ ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.
ἀλλ᾽ οὔ πεῖθον ἄνακτα πεπνυμένον, ὅς ῥά οἱ ἤδη
Ἥρης ἐννεσίῃσι τετιμένον Αἴσονος υἱόν,
ἡ δή οἱ κλέος ἐσθλόν ἐπ᾽ ἐσσομένοισιν ὄπαζεν·
ὃς ῥα οἱ αὐτός ἔνισπεν, Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.
πεντήκοντ᾽ ἐρέτῃσιν, ἀνά τραφερήν τε καί ὑγρήν.
καί τότε δή μάλα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης, καί θῆκαν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.
Ἧμος δ᾽ Ἠέλιός οἱ, ἀπείριτον κουπιά καί ἀπό τάς δύο πλευράς τοῦ πλοίου, καί προέτρεπον τούς Μινύας, οἱ ὁποῖοι ἐβιάζοντο (νά φύγουν), νά εἰσέλθουν εἰς τό πλοῖον.
Καί πρός αὐτούς ἀπευθυνόμενος ὁ υἱός τοῦ Αἴσονος τούς ἔλεγε τούς ἑξῆς πτερωτούς λόγους:
Ἀκούσατέ με, ὑπέροχοι βασιλεῖς· διότι δέν εἶναι ἀρεστόν
εἰς τόν νοῦν μου νά εἶμαι ἄρχων ἀνδρῶν, πού εἶναι ἰσχυρότεροι ἀπό ἐμέ.
Δι᾽ αὐτό ἐσεῖς ἐγκαταστήσατε ἀρχηγόν ὁποιονδήποτε ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά καί ἡ ψυχή σας, καί ὁ ὁποῖος θά ἔχῃ τήν μέριμναν
νά ἐπισημαίνῃ τά πάντα, ποῖον λόγον θά εἴπῃ καί ποῖον ἔργον θά ἐκτελέσῃ,
ὅταν θά διαπλέωμεν τήν θάλασσαν καί ὅταν θά φθάσωμεν εἰς τήν ξηράν,
κατά τήν προσέγγισίν μας εἴτε εἰς τήν χώραν τῶν Κόλχων ἤ εἰς τήν χώραν ἄλλων ἀλλοεθνῶν ἀνθρώπων.
Καί διότι βεβαίως ἓν μόνον κοινόν ἐπίμοχθον ἔργον ἀνελάβατε μαζί μέ ἐμέ (νά φέρετε εἰς πέρας), διά νά ἀποκτήσετε δόξαν,
σεῖς οἱ πολλοί καί καλοί, οἱ ὁποῖοι μάλιστα καυχᾶσθε, ὅτι ἡ γενεά σας ἔχει τήν ρίζαν της ἀθάνατον (ὅτι προέρχεσθε ἀπό τούς ἀθανάτους θεούς). Ἀλλά δέν νομίζω, ὅτι εἶναι πολύ ὠφέλιμον νά γίνω ἐγώ ἰσχυρότερος
ἀπό τόν ἄνακτα Ἡρακλῆ· τόν γνωρίζετε καί σεῖς οἱ ἴδιοι.
Αὐτά τά λόγια εἶπεν (ὁ Ἰάσων), καί ὅλοι βεβαίως τά ἐπεδοκίμαζαν, διά φωνῶν δέ
τό πλῆθος τῶν ἡρώων ἐπικροτοῦσε τήν πρότασίν του νά εἶναι ἀρχηγός εἰς τούς Μινύας
ὁ Ἀλκείδης, ὁ ὁποῖος ὑπερεῖχε μεγάλως μεταξύ ὅλων τῶν συντρόφων. Δέν ἔπειθαν ὅμως τόν συνετόν ἄνακτα, πού ἐγνώριζε τόν τετιμημένον υἱόν τοῦ Αἴσονος κατά τάς εἰσηγήσεις τῆς Ἥρας,
ἡ ὁποία τοῦ παρεσκεύαζε καλήν φήμην εἰς τούς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους.
Αὐτός λοιπόν ἐπρότεινε να εἶναι ὁ Ἰάσων ἀρχηγός
εἰς τούς πεντήκοντα κωπηλάτας καί κατά ξηράν καί κατά θάλασσαν.
Καί τότε λοιπόν ὅλοι ἐπεδοκίμαζον πολύ, καθώς τούς προέτρεψε (νά πράξουν)
ὁ Ἡρακλῆς, καί ὥρισαν νά εἶναι ἀρχηγός ὁ Ἰάσων. Ὅταν δέ ὁ Ἥλιος, που διασχίζει τόν

αἰθέρα τέμνων,
ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινήν ἔντυε νύκτα,

στίχοι 307-334

τῆμος ἐνὶ παπίδεσσιν ἐμήτιεν Αἴσονος υἱός
πίστιν ἐφ' ἡρώεσσι καί ὅρκια συνθεσιάων
θέσθαι, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πεπίθοιντο·
καί τότε τοι, Μουσαῖε, φίλον τέκος Ἀντιοφήμου,
πορσῦναι μ' ἐκέλευε θοῶς ἱερήϊα καλά.
αὐτάρ ἐγώ ψαφαρῇσιν ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἐνεῖκα
κᾶλα, τά τ' ἐκ δρυός ἐστι φερεσβίου· ἐν δ' ἄρ' ὕπερθεν
πλεκτῷ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.
καί τότε δή κραντῆρα βοῶν περιμηκέα ταῦρον
σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλήν εἰς αἰθέρα δῖαν,
ζωοταμών· πυρί δ' αἷμα πέριξ χέον ἔνθα καί ἔνθα.
αὐτάρ ἐπί κραδίην ἐρύσας ποπάνοισιν ἔθηκα,
λείψας ὑγρόν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ δέ γλάγος ἄμνης.
ἥρωας δ' ἐκέλευσα περισταδόν ἀμφιχυθέντας
δούρατ' ἐπαμπήξασθαι ἰδ' ἄορα κωπήεντα,
βύρσῃ τε σπλάγχνοισι τ' ἐρειδομένους παλάμῃσιν.
θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσῳ τεῦχος κυκεῶνος ἐρείσας
ὀστράκεον, τῷ πάντα περιφραδέως ἐμέμικτο,
Δήμητρος μέν πρῶτα φερέσβιος ἀλφίτου ἀκτή,
αἷμα δέ οἱ ταύροιο, θαλάσσης θ' ἁλμυρόν ὕδωρ.
στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλους ἐρόεντας ἐλαίης·
καί τότε χρυσείην φιάλην χείρεσσιν ἐμῇσιν
ἀμπλήσας κυκεῶνος, ἐφεξείης ἐπένειμα,

ἀπέραντον αἰθέρα
μέ τούς ταχύποδας ἵππους του, παρεσκεύαζε τήν μαύρην νύκτα,

στίχοι 307-334

τότε ὁ υἱός τοῦ Αἴσονος ἐσκέφθη
νά θέσῃ εἰς τούς ἥρωας (νά πάρῃ ἀπό τούς ἥρωας) ἐγγύησιν καί ὅρκους διά τάς συμφωνίας,
διά νά ἔχουν ἐμπιστοσύνην καί νά διαφυλάσσουν σταθερά ὅλα τά συμφωνηθέντα.
Καί τότε, Μουσαῖε, προσφιλές τέκνον τοῦ Ἀντιοφήμου,
μέ παρεκάλεσε νά ἑτοιμάσω ταχέως ὡραῖα ζῶα πρός θυσίαν.
Ἐγώ δέ μετέφερα εἰς τήν ἀμμώδη παραλίαν ξηρά ξύλα, τά ὁποῖα προέρχονται ἀπό τήν βαλανιδιά τήν ζωοδότειρα. Ὑπεράνω δέ μέσα εἰς ἕνα πλεκτόν σκεῦος κατέθεσα πλούσια δῶρα διά τούς θεούς.
Καί τότε βέβαια ἔσφαξα τόν ἐπί κεφαλῆς τῶν βοδιῶν ὑψηλόν ταῦρον,
ἀφοῦ ἔκλινα τό κεφάλι του πρός τά ἐπάνω εἰς τόν θεῖον αἰθέρα,
καί ἐτεμάχισα τό ζῶον· καί γύρω ἀπό τήν φωτιά ἔχυνα αἷμα ἐδῶ καί ἐκεῖ.
Ἔπειτα ἀφοῦ ἀπέσπασα τήν καρδιά τοῦ ταύρου ἔθεσα ἐπάνω εἰς αὐτήν πόπανα (πλατειά ζυμαρικά)
καί τήν ἄλειψα μέ ρευστόν ἔλαιον καί ἐπάνω εἰς αὐτό ἔριξα γάλα ἀμνάδος.
Παρεκέλευσα δέ τούς ἥρωας, ἀφοῦ περιχυθοῦν (ἀναπτυχθοῦν) κυκλικῶς,
νά ἐμπήξουν εἰς τήν γῆν τά δόρατά των καί τά ξίφη των μέ τήν λαβήν
καί νά στηρίξουν τάς παλάμας των (τά χέρια των) ἐπάνω εἰς τό δέρμα καί εἰς τά σπλάγχνα τοῦ ταύρου.
Ἐτοποθέτησα ἔπειτα, ἀφοῦ τό ἐστήριξα, εἰς τό μέσον αὐτῶν ἕνα ἀγγεῖον ἀπό ὄστρακον, πού περιεῖχε κυκεῶνα (μεῖγμα ἀπό κριθάλευρο κ.ἄ.),
ἐντός τοῦ ὁποίου εἶχον ἀναμειχθῆ ὅλα μέ πολλήν ἐπιμέλειαν·
δηλαδή κατά πρῶτον μέν τῆς Δήμητρος τό κριθάλευρο, πού μᾶς δίδει ζωήν,
αἷμα δέ ἀπό τόν ταῦρον καί ἁλμυρό νερό ἀπό τήν θάλασσαν,
καί τούς προέτρεψα νά στεφανωθοῦν μέ θελκτικούς στεφάνους ἀπό κλάδους ἐλιᾶς·
καί τότε ἀφοῦ ἐπῆρα εἰς τά χέρια μου χρυσῆν φιάλην
τήν ἐγέμισα μέ κυκεῶνα καί τόν διεμοίρασα κατά σειράν εἰς ὅλους,

γεύειν ἄνδρα ἕκαστον ἐρισθενέων βασιλήων.
πυρκαϊῇ δ᾽ ἐκέλευον Ἰήσονα λαμπάδα θέσθαι
πεύκης ἀζαλέης· ὕπο δ᾽ ἔδραμε θεσπεσίη φλόξ.
δή τότ᾽ ἐγώ πρός χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
χεῖρας ἐπαντείνας τάδ᾽ ἀπό γλώσσης ἀγόρευσα·

διά νά τόν γευθῇ καθένας ἀπό τούς πολυδυνάμους βασιλεῖς.
Προέτρεψα δέ τόν Ἰάσονα ν᾽ ἀνάψῃ λαμπάδα βάζοντας φωτιά εἰς ἕνα ξηρόν πεῦκον· καί ἀνεπήδησεν ἀπό αὐτήν ἐξαισία φλόγα. Τότε λοιπόν ἐγώ, ἀφοῦ ἐξέτεινα τά χέρια μου ἐπάνω ἀπό τά κύματα τῆς πολυταράχου θαλάσσης, εἶπα τά ἑξῆς:

στίχοι 335-361

Ὠκεανοῦ μεδέοντες ἁλικλύστοιό τε πόντου
ἐμβύθιοι μάκαρες, καί ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκτάς
ναίεθ᾽ ἁλικροκάλους, καί Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ.
Νηρέα μέν πρώτιστα καλῶ πρέσβιστον ἁπάντων,
ἄμμιγα παντήκοντα κόραις πάσῃσιν ἐρανναῖς·
γλαυκήν τ᾽ ἰχθυόεσσαν, ἀπείριτον Ἀμφιτρίτην,
Πρωτέα καί Φόρκυνα καί εὐρυβίην Τρίτωνα,
λαιψηρούς τ᾽ ἀνέμους, Αὔραις μίγα χρυσεοτάρσοις,
ἄστρά τε τηλόσε φαντά, καί ἀχλύν Νυκτός ἐρεμνῆς,
αὐγήν τ᾽ Ἠελίοιο θοῶν προποδηγέτιν ἵππων,
δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἥρωσιν,
ἀκταίους τε θεούς, ποταμῶν θ᾽ ἁλιμυρέα ῥεῖθρα·
αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,
κύματος ἐκπροθορόντα μολεῖν ἐπιτάρροθον ὅρκων.
ὄφρα μέν οὖν ἐπίκουροι Ἰήσονος ἔμπεδον αἰεί
μίμνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων,
ζωοί νοστήσειμεν· ἑά πρός δώμαθ᾽ ἕκαστος·
ὅς δέ κε συνθεσίας δηλήσεται, οὐκ ἀλεγίζων
ὅρκου, ὑπερβασίῃ - τούτου δ᾽ ἐπιμάρτυροι ἔστων
ἰθύντειρα Δίκη καί Ἐριννύες

στίχοι 335-361

Ὦ ἄρχοντες τοῦ Ὠκεανοῦ, θεοί εὐδαίμονες, πού διαβιώνετε εἰς τόν βυθόν τῆς πολυκυμάντου θαλάσσης,
καί ὅσοι κατοικεῖτε εἰς τάς ἀμμώδεις ἀκτάς μέ τά θαλασσινά κροκάλια καί ὅσοι εἰς τά βαθύτατα νερά τῆς Τηθύος, ἐσᾶς ἐπικαλοῦμαι.
Καί πρῶτα-πρῶτα ἐπικαλοῦμαι τόν Νηρέα, πού εἶναι ὁ πρεσβύτερος ἀπό ὅλους,
μαζί μέ ὅλας ταῖς πεντήκοντα ἀξιεράστους θυγατέρας του·
ἐπίσης τήν λάμπουσαν καί πού ἔχει πολλά ψάρια, τήν ἀπέραντον Ἀμφιτρίτην,
τόν Πρωτέα καί τόν Φόρκυνα καί τόν εἰς ἐκτεταμένον κράτος ἰσχύοντα Τρίτωνα,
καί τούς ταχυκινήτους ἀνέμους ἀναμεμειγμένους, μέ τάς Αὔρας, πού ἔχουν χρυσᾶς πτέρυγας,
καί τά ἄστρα, πού φέγγουν μακράν, καί τήν ὁμίχλην τῆς μαύρης Νυκτός,
καί τήν αὐγήν, πού εἶναι ἡ προπορευομένη ὁδηγός τῶν ταχέων ἵππων τοῦ Ἡλίου,
καί τούς θαλασσινούς δαίμονας, οἱ ὁποῖοι συμμειγνύονται μέ τούς ἥρωας, καί τούς παρακτίους θεούς καί τῶν ποταμῶν τά ρεύματα, πού χύνονται εἰς τήν θάλασσαν·
καί αὐτόν τόν υἱόν τοῦ Κρόνου, τόν κυανοχαίτην (τόν Ποσειδῶνα), πού σείει τήν γῆν,
τόν ἐπικαλοῦμαι, ἀφοῦ ἀναπηδήσει ἀπό τό κῦμα, νά ἔλθῃ ἐνισχυτής τῶν ὅρκων,
ἀφ᾽ ἑνός μέν διά νά παραμένωμεν σταθερῶς βοηθοί τοῦ Ἰάσονος, συμμετέχοντες προθύμως εἰς τούς κοινούς ἀγῶνας,
καί ἀφ᾽ ἑτέρου νά εὐχηθῶμεν νά ἐπανακάμψῃ καθένας ἀπό ἡμᾶς ζωντανός εἰς τήν πατρίδα του.
Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος θά παραβῇ τάς συμφωνίας, παραμελῶν ἐξ ἀσεβείας
τόν ὅρκον (πού θά δώσωμεν), κατά τούτου μάρτυρες (καί τιμωροί) ἂς εἶναι
ἡ Δίκη, πού εἶναι ὁδηγός, καί αἱ Ἐριννύες, αι

αἰνοδότειραι.
"Ως ἐφάμην. οἱ δ' αὖτις ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν,
ὅρκια δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
αὐτάρ ἐπεί ρ' ὅμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
δὴ τότε νηὸς ἐῆς κοῖλον κύτος εἰσεπέρησαν
πάντες ἐφεξείης, ὑπὸ δὲ ζυγά τεύχε' ἔθεντο,
χεῖρας ἐρετμώσαντες. ἐκέκλετο δ' αὐτόθι Τίφυς,
ἑκταδίοις ὅπλοις δῆσαι πάρα κλίμακα μακρήν,

στίχοι 362-390

ἱστία δ' ἁπλῶσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματ' ἀρέυθαι.
καί τότε δὴ λιγύν οὖρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
"Ηρη Ζηνός ἄκοιτις, ἐπείγετο δ' ἐς πλόον Ἀργώ.
οἳ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς τε νόον τε,
ἄκμητοι βασιλῆες, ἐτέμνετο δ' ἄσπετος ἅλμη,
ἀφροῦ ἄμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καί ἔνθα.
τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ροάων
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐφέσπετο δ' ἠριγένεια
ἠδύ φάος θνητοῖσι καί ἀθανάτοισι φέρουσα·
καί τότε δὴ σκοπιαί τε καί ἠνεμόεσσα κολώνη
Πηλίου ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινεν.
Τίφυς δ' ἀμπαύσας δολιχῆς οἰήϊα νηός,
τυτθόν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν·
καί ρα θοῶς ἀκτῆσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηός
κλίμακα, δουρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν,
ἐκ δ' ἔβαν ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δὲ μόχθου.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχεν ὁμιλαδὸν ἱππότα Πηλεύς·
Ὦ φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς προὔχοντα ὁππόϊοι δίδουν τά δεινά.
Ἔτσι ἐμίλησα (πρός τούς ἥρωας), ἐκεῖνοι δέ ἐξ ἄλλου ὁμοφώνως ἐπεδοκίμασαν τά λόγια μου διά νεύματος,
ἐπειδή ἐφοβοῦντο τούς ὅρκους, καί τά ἐπεσήμαναν (τά ἐπεβεβαίωσαν) μέ τά χέρια των.
Ἔπειτα δε, ἀφοῦ ὡρκίσθησαν καί ἐτελείωσαν τόν ὅρκον των, τότε πλέον ἐπέρασαν ὅλοι κατά σειράν μέσα εἰς τό κοῖλον κύτος (εἰς τό ἀμπάρι) τοῦ πλοίου,
καί κάτω ἀπό τά ζυγά (τά καθίσματα) ἐτοποθέτησαν τά ὅπλα των καί ἔλαβον εἰς τά χέρια των τά κουπιά. Ἐνῶ δέ εὑρίσκοντο εἰς αὐτό τό μέρος, τούς παρήγγειλεν ὁ Τίφυς νά δέσουν τά μεγάλα σκεύη πλησίον τῆς μακρᾶς κλίμακος,

στίχοι 362-390

καί ν' ἁπλώσουν τά ἱστία
(τά πανιά) καί νά σηκώσουν τά παλαμάρια ἀπό τόν λιμένα.
Καί τότε ἡ Ἥρα, ἡ σύζυγος τοῦ Διός, ἐξαπέλυσε (ἄφησε να πνεύσῃ) λιγυρόν οὖριον ἄνεμον διά νά ἀποπλεύσουν,
ἡ δέ Ἀργώ ἔσπευδεν εἰς τό ταξίδι της.
Ἐκεῖνοι δέ εἶχον τά χέρια των καί τόν νοῦν των εἰς τήν κωπηλασίαν,
ἐκεῖνοι οἱ ἀκατάβλητοι βασιλεῖς, διέσχιζον τό ἀπειροπληθές θαλασσινό νερό,
ἐνῶ συνάμα ἐφούσκωνε ὁ ἀφρός τῶν κυμάτων κάτω ἀπό τήν καρίνα τοῦ πλοίου ἐδῶ καί ἐκεῖ.
Τήν ὥραν ἐκείνην ὁ ἱερός ὄρθρος
διήνοιγεν ἀπό τά ρεύματα τοῦ Ὠκεανοῦ
τήν ἀνατολήν καί ἀκολουθοῦσε ἡ αὐγή,
πού φέρει τό γλυκύ φῶς εἰς τούς θνητούς ἀνθρώπους καί εἰς τούς ἀθανάτους θεούς.
Καί τότε ἀκριβῶς κατεφαίνοντο ἀπό τήν ἀκτήν αἱ κορυφαί καί τό ἀνεμόδαρτο ὕψωμα τοῦ δασοσκεποῦς Πηλίου. Ὁ δέ Τίφυς, ἀφοῦ ἄφησε τό πηδάλιον τοῦ μεγάλου πλοίου,
τούς ἔδωσεν ἐντολήν νά χαρακώσουν (νά αὐλακώσουν) ἐπί ὀλίγην ὥραν τό κῦμα (τήν θάλασσαν) κάτω ἀπό τά κουπιά των·
καί ταχέως προσέδραμον (προσήγγισαν) εἰς τήν ἀκτήν· καί κατεβίβασαν ἀπό τό πλοῖον τήν ξυλίνην κλίμακα ἐντός τοῦ λιμένος
καί ἐξῆλθον εἰς τήν ξηράν οἱ ἥρωες Μινύαι καί ἀνεπαύθησαν ἀπό τόν μόχθον.
Πρός αὐτούς δέ, πού εἶχον συγκεντρωθῆ καθ' ὁμίλους, ἤρχισε νά ὁμιλῆ ὁ ἱππότης Πηλεύς (καί νά τούς λέγῃ τά ἑξῆς):
Φίλοι μου, βλέπετε τόν προεξέχοντα λόφον τῆς κορυφῆς,

κολωνόν,
μέσσῳ ἐνί πρηῶνι κατάσκιον, ἔνθα τε Χείρων
ναίειν ἐνί σπήλυγγι, δικαιότατος Κενταύρων,
οἵ τράφεν ἄν Φολόην, Πίνδου τ᾽ αἰπεινά κάρηνα,
ᾧ ρα δικασπολίη μέλεται καί ἀκέσματα νούσων·
ἄλλοτε δ᾽ αὖ Φοίβου κιθάρην μετά χερσίν ἀράσσων,
ἤ λιγυρήν φόρμιγγα χελυκλόνον Ἑρμάωνος,
πᾶσι περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνει.
τῷ ρα καί ἡμέτερον κοῦρον Θέτις ἀργυρόπεζα,
νήπιον, ἀρτιγένεθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβοῦσα,
Πήλιον εἰνοσίφυλλον ἔβη, Χείρωνί τ᾽ ἔδωκεν
εὖ καί ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ᾽ ἀτιτάλλειν·

στίχοι 391-417

ὄν δή μοι πόθος ἐστί περί φρένα θηήσασθαι.
ἀλλά, φίλοι, πελάσωμεν ἐπί σπέος, ὄφρα ἴδωμεν
ἔξιν παιδός ἐμοῖο, καί ἤθεσιν οἷσι κέκασται.
Ὣς εἰπών ἐξῖκεν ἀταρπιτόν, οἱ δ᾽ ἐπόμεσθα·
αὐτάρ ἔπειτ᾽ αὐλήν εἰσήλθομεν ἡεροειδῆ.
καί οἱ κεκλιμένος μέν ἐπ᾽ οὐδαίοιο χαμεύνης
κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρήρειστο δέ πέτρῃ,
ἱππείῃσιν ὀπλῇσι, τανυσσάμενος θοά κῶλα.
ἀγχοῦ δ᾽ ἱστάμενος Θέτιδος καί Πηλέος υἱός
χερσί λύρην ἤρασσε, φρένας δ᾽ ἐπετέρπετο Χείρων.
ἀλλ᾽ ὅτε δή ρ᾽ ἄθρησεν ἀγακλειτούς βασιλῆας,
ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ᾽ ἄρα φῶτα ἕκαστον
δαῖτα δε πόρσυνεν· μέθυ δ᾽ ἀμφιφορεῦσι κομίσσας
ὁ ὁποῖος εἶναι κατάσκιος εἰς τό μέσον τοῦ βράχου, ὅπου ἐντός σπηλαίου κατοικεῖ ὁ Χείρων,
πού εἶναι ὁ περισσότερον δίκαιος ἀπό ὅλους τούς Κενταύρους, οἱ ὁποῖοι ἀνετράφησαν εἰς τήν Φολόην καί εἰς τάς ἀποκρήμνους κορυφάς τῆς Πίνδου.
Αὐτός (ὁ Χείρων) ἔχει τήν φροντίδα διά τήν δικαιοσύνην καί διά νά παρέχῃ φάρμακα πρός θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν·
ἄλλοτε πάλιν κρούων εἰς τά χέρια του τήν κιθάραν τοῦ Φοίβου ἤ τήν λιγυρόφωνον (ὀξύφωνον) φόρμιγγα τοῦ Ἑρμοῦ τήν φκιασμένη ἀπό ὄστρακον χελώνης,
φανερώνει εἰς ὅλους τούς περιοίκους δίκαια ἔργα.
Διά τοῦτο βέβαια ἡ Θέτις, πού ἔχει ὡραῖα πόδια, παρέλαβε στήν ἀγκαλιά της καί τόν ἰδικόν μου υἱόν,
ἐνῶ ἦτο νήπιον, πού εἶχε γεννηθῇ πρός ὀλίγου,
καί ἀνέβη εἰς τό Πήλιον, τό κινησίφυλλο βουνό, καί τόν παρέδωσεν εἰς τόν Χείρωνα,
διά νά τόν περιβάλλῃ μέ ἀγάπην καί νά τόν ἀνατρέφῃ καλῶς καί μέ ἐπιμέλεια.

στίχοι 391-417

Τοῦτον (τόν υἱόν μου) ἐπιθυμῶ περιπαθῶς νά ἴδω.
Ἀλλά, φίλοι μου, ἄς πλησιάσωμεν εἰς τό σπήλαιον, διά νά ἴδωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται τό παιδί μου καί μέ ποῖα ἤθη ἔχει κοσμηθῇ.
Αὐτά τά λόγια εἶπεν ὁ Πηλεύς καί κατόπιν ἐπροχώρησεν εἰς τήν ὁδόν· ἡμεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἀκολουθούσαμεν.
Ἔπειτα εἰσήλθομεν εἰς τήν σκοτεινήν αὐλήν.
Καί ἐκεῖ εὑρίσκετο ξαπλωμένος ἐπί τοῦ ἐδάφους (χαμόκοιτος) ὁ μεγαλόσωμος Κένταυρος, ὁ ὁποῖος εἶχε στηριχθῇ μέ τάς ἱππείους ὁπλάς του ἐπάνω εἰς τόν βράχον,
ἀφοῦ ἐτέντωσε τά ταχέα μέλη του.
Ἐκεῖ δέ πλησίον ἐστέκετο ὁ υἱός τῆς Θέτιδος καί τοῦ Πηλέως
καί ἔκρουε μέ τά χέρια του τήν λύραν, ἐνῶ ὁ Χείρων ἠσθάνετο τέρψιν μέ τήν καρδιά του.
Ἀλλ᾽ ὅταν βέβαια ὁ Χείρων εἶδε τούς ἐνδόξους βασιλεῖς,
ἀνεπήδησε μετά χαρᾶς καί ἠσπάσθη ἕνα ἕκαστον ἄνδρα,
καί τραπέζι τούς ἑτοίμασε· μέσα δέ εἰς ἀμφορεῖς τούς ἔφερε κρασί

ρωγαλέαις ἔστρωσεν ἐπί στιβάδεσσι πέτηλα·
κλινθῆναι δ᾽ εκέλευσεν ἀδαιδάλτοις δ᾽ ὑπό πλεκτοῖς
κρεῖα χύδην προϋθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν·
αὐτάρ ἔπειτ᾽ ἐπένειμε ποτόν μελιηδέος οἴνου.
ἀλλ᾽ ὅτε δή δόρποιο ποτοῦ θ᾽ ἅλις ἔλπετο θυμός,
χερσίν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ᾽ ἄν ἔγωγε
δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.
ἀλλ᾽ ἐγώ οὐ πιθόμην· πέρι γάρ μέ οἱ ἤλυθεν αἰδώς,
ὁπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρῳ ἰσοφαρίζειν·
μέσφ᾽ αὐτός Χείρων ἐλιλαίετο, καί μ᾽ ἀέκοντα
ἠνώγει ᾄδοντ᾽ ἐριδαινέμεν εἴνεκα μολπῆς.
πρῶτος δ᾽ αὖ Κένταυρος ἀείρατο πηκτίδα καλήν,
ἣν ρά οἱ ἐν χείρεσσι φέρων ὤρεξεν Ἀχιλλεύς.
ὅς δ᾽ ἄρ᾽ ἄειδε μάχην Κενταύρων ὁμβριμοθύμων,

στίχοι 418-444

οὓς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλίαις ἕνεκα σφῆσιν,
ἠδ᾽ ὡς Ἡρακλῆϊ καταντία μαιμώοντες,
ἐν Φολόῃ, δήρισαν· ἐπεί μένος οἶνος ἔγειρεν.
Αὐτάρ ἔγωγε μετ᾽ αὐτόν ἑλών φόρμιγγα λιγεῖαν,
ἐκ στόματος μελίγηρυν ἰείς ἀνέπεμπτον ἀοιδήν.
πρῶτα μέν ἀρχαίου χάεος μεγαλήφατον ὕμνον,
ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὡς τ᾽ οὐρανός ἐς πέρας ἦλθεν.
γῆς τ᾽ εὐρυστέρνου γένεσιν, πυθμένας τε θαλάσσης·
πρεσβύτατόν τε καί αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἔρωτα,
ὅσσά τ᾽ ἔφυσεν ἅπαντα, τά δ᾽ ἔκριθεν ἄλλου ἀπ᾽ ἄλλο·
καί Κρόνον αἰνολέτην, ὡς τ᾽ ἐς Δία τερπικέραυνον

καί ἔστρωσε φύλλα δένδρων ἐπάνω εἰς σχι σμένα στρώματα·
καί τούς παρεκάλεσε νά ξαπλώσουν, κάτω δε εἰς ἄτεχνα πλεκτά σκεύη τούς παρέθεσε σκορπιστά κρέατα χοίρων καί ἐλαφιῶν γρηγο ροπόδαρων.
Ἔπειτα τούς ἐμοίρασε νά πιοῦν κρασί γλυκύ ὡσάν μέλι.
Καί ὅταν ηὐχαριστήθησαν ἀρκετά ἀπό φαγητά καί ποτά,
τότε κτυποῦντες μέ τά χέρια των ἐφώναζαν νά διαγωνισθῶ μέ τόν Χείρωνα παίζων τήν κιθάρα ἐπί πολύ. Ἀλλ᾽ ἐγώ ἠρνούμην (να κιθαρίσω)· διότι μέ κατέλαβεν ἐντροπή,
(θεωρῶν ἀσέβειαν) νά ἐξισωθῶ ἐγώ, πού ἤμην νεώτερος, πρός ἕνα γεροντότερον (μεγαλύτερον ἀπό ἐμέ κατά τήν ἡλικίαν)·
ἠρνούμην δέ νά πράξω τοῦτο, μέχρις ὅτου ὁ ἴδιος ὁ Χείρων ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμίαν νά κιθαρίσω
καί μέ προέτρεψε, χωρίς νά θέλω, τραγουδώντας νά διαγωνισθῶ μαζί του γιά τό τραγούδι.
Καί τότε πρῶτος ὁ Κένταυρος ἐσήκωσεν ὡραίαν πηκτίδα,
τήν ὁποίαν κρατῶν εἰς τά χέρια του ἄπλωσε καί τοῦ ἔδωσεν ὁ Ἀχιλλεύς.
Ἐκεῖνος δέ (ὁ Κένταυρος) ἐτραγουδοῦσε τήν μάχην τῶν γενναιοψύχων Κενταύρων,

στίχοι 418-444

τούς ὁποίους ἐφόνευον οἱ Λαπίθαι ἐξ αἰτίας τῆς ἰδικῆς των ἁμαρτίας·
ἐπίσης ἐτραγουδοῦσε πῶς οἱ Κένταυροι ἐπολέμησαν εἰς τήν Φολόην πρός τόν Ἡρακλῆ, ἐπειδή εἶχον ἀντιθέτους πρός ἐκεῖνον ἐπιθυμίας·
διότι τό κρασί τούς διήγειρε τήν μανίαν των (τό πάθος των).
Ἐγώ δέ ὕστερα ἀπό αὐτόν (τόν Χείρωνα) ἔλαβον εἰς τά χέρια μου τήν λιγυρήν (τήν ὀξύφωνον) φόρμιγγα,
καί ἀπό τό στόμα μου ἄφησα νά ἀναπεμφθῇ γλυκύτατο τραγούδι.
Κατά πρῶτον ἐτραγούδησα τόν μεγαληγόρον (τόν ἔχοντα μεγαλοπρεπῆ νοήματα) ὕμνον διά τό ἀρχαῖον (τό ἀρχικόν) χάος, πῶς μετήλλαξε φύσεις (φυσικάς καταστάσεις), καί πῶς ὁ οὐρανός ἔλαβε πέρας·
καί τήν δημιουργίαν τῆς εὐρείας γῆς, καί τούς πυθμένας τῆς θαλάσσης·
καί τόν παλαιότερον ἀπό ὅλους, τόν τέλειον κα πολυμήχανον Ἔρωτα,
καί ὅλα ὅσα ἐδημιούργησε καί ὅσα διεχώρισε τό ἕνα ἀπό τό ἄλλο·
καί διά τόν Κρόνον, τόν σκληρόν ἐξολοθρευ-

ἦλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλῆϊος ἀρχή.
μέλπον θ᾽ ὁπλοτέρων μακάρων γένεσίν τε κρίσιν τε·
καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ᾽ ἔργ᾽ ἀΐδηλα,
ἀνθρώπων τ᾽ ὀλιγοδρανέων πολυεθνέα φύτλην
ἤειδον· στεινόν δέ διά σπέος ἦλυθεν αὐδή,
ἡμετέρης χέλυος μελιχρήν ὄπα γυρυούσης.
ἔπτατο δ᾽ ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκεα δενδρήεντα
Πηλίου, ὑψηλάς τε μετά δρύας ἦλυθε γῆρυς.
καί ρ᾽ αἳ μέν πρόρριζοι ἐπ᾽ αὔλιον ἐρρώοντο,
πέτραι τ᾽ ἐσμαράγουν, θῆρες δ᾽ ἀΐοντες ἀοιδῆς
σπήλυγος προπάροιθεν ἁλυσκάζοντες ἔμιμνον·
οἰωνοί τ᾽ ἐκυκλοῦντο βοαύλια Κενταύροιο,
ταρσοῖς κεκμηῶσιν, ἐῆς δ᾽ ἐλάθοντο καλιῆς.
αὐτάρ ὁρῶν Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ᾽ ἐπί χειρί
πυκνόν ἐπισσείων· οὔδας δ᾽ ἤρασσεν ὁπλῇσιν.
Τίφυς δ᾽ εἰσεπέρησε νεώς ἄπο, καί ρ᾽ ἐκέλευσεν

στίχοι 445-472

οἱ δέ θοῶς ἤγερθεν ἐπ᾽ ἔντεα νηός ἕκαστος.
ὦκα περᾶν Μινύῃσιν· ἐγώ δ᾽ ἄμπαυον ἀοιδήν.
παῖδα δ᾽ ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἀνίσχανεν ἱππότα Πηλεύς,
καί ρ᾽ ἔκυσεν κεφαλήν τε καί ἄμφω φάεα καλά,
δακρυόεν γελόων· κηλήθη δε φρέν᾽ Ἀχιλλεύς.
αὐτάρ ἐμοί Κένταυρος ἐῇ γέρας ὤπασε χειρί,
νεβρῆν παρδαλέην, ξεινήϊον ὄφρα φέροιμι.
ἀλλ᾽ ὅτε δή σπήλυγγος ἄπο προθορόντες ἔβημεν,
ἄκρης ἐκ σκοπιῆς ὁ γέρων ἄνα χεῖρας

τήν, καί πῶς περιῆλθεν εἰς τόν Δία, πού τέρπεται ἀπό τούς κεραυνούς
ἡ βασιλική κυριαρχία ἐπί τῶν εὐδαιμόνων ἀθανάτων θεῶν.
Ἐτραγουδοῦσα ἐπίσης τήν δημιουργίαν (τήν γέννησιν) καί τόν διαχωρισμόν τῶν νεωτέρων θεῶν·
καί τῆς Βριμοῦς, τοῦ Βάκχου καί τῶν Γιγάντων τά καταστρεπτικά ἔργα,
καί ἀκόμη τῶν ἀδυνάτων ἀνθρώπων τήν πολυεθνῆ φύτραν (γενεάν).
Διαπέρασε δέ τό στενόν σπήλαιον ἡ φωνή μου, ἐνῶ ἡ ἰδική μου λύρα ἀνέδιδε γλυκό τραγούδι.
Καί ἐπετοῦσαν αἱ ὑψηλαί κορυφαί καί τά δασοσκεπῆ φαράγγια τοῦ Πηλίου, καί ἡ φωνή μου ἐφθασε ἕως τίς ὑψηλές βαλανιδιές·
καί αὐτές ἀπό τήν ρίζαν των ἐκινοῦντο ὁρμητικῶς *πρός τό μικρό ἀγροτικό σπιτάκι*,
καί οἱ βράχοι ἐκροτοῦσαν, τά δέ ζῷα ἀκούοντα τό τραγούδι μου ἔφευγον (ἀπό τά καταφύγιά των) καί παρέμενον ἐμπρός εἰς τό σπήλαιον,
καί τά πετεινά ἐσχημάτιζον κύκλον γύρω ἀπό τόν στάβλον, ὅπου ἦσαν τά βόδια τοῦ Κενταύρου,
μέ τούς ταρσούς τῶν ποδιῶν των πολύ κουρασμένους, λησμονήσαντα τήν ἰδικήν των φωλεάν.
Ὁ δέ Κένταυρος βλέπως αὐτά κατεπλήσσετο καί ἔσειε συχνά τό ἕνα χέρι του ἐπάνω εἰς τό ἄλλο (ἀκουμποῦσε τό ἕνα χέρι ἐπάνω εἰς τό ἄλλο)
καί ἐκτυποῦσε τό ἔδαφος μέ τάς ὁπλάς του

στίχοι 445-472

Ἔπειτα ὁ Τίφυς εἰσῆλθεν εἰς τό πλοῖον καί *προέτρεψε*
τούς Μινύας νά περάσουν τάχεως μέσα εἰς αὐτό· ἐγώ δέ ἐσταμάτησα τό τραγούδι.
Ἐκεῖνοι (οἱ Μινύαι) συνεκεντρώθησαν ταχέως καθένας εἰς τήν θέσιν του στό πλοῖο.
Ὁ δέ ἱππότης Πηλεύς ἀνεσήκωσεν εἰς τάς ἀγκάλας του τόν υἱόν του
καί τοῦ ἐφίλησε τό κεφάλι καί τά δύο ὡραῖα μάτια του
καί δακρύων ἐγέλασε· καί ὁ Ἀχιλλεύς ἐχάρηκε.
Ἔπειτα ὁ Κένταυρος μοῦ *ἔδωσε μέ τό χέρι* του δῶρον,
ἕνα δέρμα παρδάλεως, διά νά τό ἔχω ὡς ἀναμνηστικόν τῆς φιλοξενίας.
Ἀλλ᾽ ὅταν ἐσηκώθημεν καί ἀπεμακρύνθημεν ἀπό τό σπήλαιον, ὁ γέρων Φιλλυρίδης ἀπό κάποια ὑψηλήν κορυφήν ἀνυψώνων τά χέρια του

ἀείρων
Φιλλυρίδης ἠρᾶτο, θεούς δ' ἐπεκέκλετο πάντας,
νόστον μέν Μινύῃσιν ἰδέ κλέος ἐσθλόν ἀρέσθαι
ὁπλοτέροις βασιλεῦσιν ἐπ' ἐσσομένοις μερόπεσσιν.
Αὐτάρ ἐπεί ρ' ἐπί θῖνα καί ἐς νέα πάντες ἔβησαν,
ἐν προτέροις θώκοισι καθίζανον· ἔν δ' ἄρ' ἐρετμοῖς
χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἔπειθ' ἅλα τύπτον ἕκαστος,
Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπέρ μέγα λαῖτμα δέ πόντου
ἀφρός ἐπιζείων χαροπήν λεύκαινε θάλασσαν.
Τισαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καί Σηπιάς ἀκτή,
φάνθη δε Σκίαθος, Δόλοπός τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,
ἀγχίαλός θ' Ὁμόλη, ῥεῖθρον θ' ἁλιμυρές Ἀναύρου,
ὅς διά πολλήν γαῖαν ἰεῖ μεγαλόβρομον ὕδωρ.
Οὐλύμπου δέ βαθυσκοπέλου πρηῶνας ἐρυμνούς
εἰσέδρακον Μινύαι, καί Ἄθω δενδρώδεα κάμψαν,
Παλλήνην τ' εὐρεῖαν, ἰδέ ζαθέην Σαμοθρῄκην,
ἔνθα καί ὄργια φρικτά θεῶν, ἄρρητα βροτοῖσιν
ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμαῖς ὑποθημοσύνῃσιν
ἥρωες· μίγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισιν
τῆσδε θυηπολίης ἀβολεῖν πλωτῆρσιν ἑκάστοις.

στίχοι 473-499

Σιντιακαῖς δ' ἐπ' ὀφρύσσιν ἑκέλσαμεν ὠκύαλον νῆυν
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ., τόθι περ κακά ἔργα μεμήλει
θηλυτέραις· αἳ γάρ οἱ ἀϊστώσαντο συνεύνους
σφῆσιν ἀτασθαλίαις. καί οἱ κλυτός Ὑψιπύλεια
ἑλδομέναις κραίνεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.

προσηύχετο καί ἐπεκαλεῖτο ὅλους τούς θεούς (νά βοηθήσουν) τούς Μινύας· διά τήν ἐπιστροφήν των εἰς τήν πατρίδα καί νά ἀποκτήσουν οἱ νεώτεροι βασιλεῖς φήμην (δόξαν) καλήν εἰς τούς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους.
Ἀφοῦ δέ ἔπειτα κατέβησαν εἰς τήν ἀκτήν καί εἰσῆλθον ὅλοι εἰς τό πλοῖον,
ἐκάθισαν εἰς τάς θέσεις, πού εἶχον προηγουμένως· καί ἅπλωσαν τά χέρια των ἐπάνω εἰς τά κουπιά, καί ἔπειτα ὁ καθένας ἐκτυποῦσε τήν θάλασσαν μέ τό κουπί του (ἐκωπηλατοῦσε)· καί ἀπέπλευσαν ἀπό τό Πήλιον.
Ὑπεράνω δέ ἀπό τό ,μεγάλο βάθος τῆς θαλάσσης
κοχλάζοντας ὁ ἀφρός καθίστα λευκήν τήν λάμπουσαν θάλασσαν,
Ἀπεκρύβησαν ἔπειτα τό ἀκρωτήριον Τισαία καί ἡ Σηπιάς ἀκτή, ἐφάνη δέ ἡ Σκίαθος καί ἀνεφαίνετο σιγά σιγά τό μνῆμα τοῦ Δόλοπος, ἐπίσης ἡ παραθαλασσία Ὁμόλη καί τό ρεῦμα τοῦ Ἀναύρου, πού χύνεται εἰς τήν θάλασσαν, καί ὁ ὁποῖος ἀφίνει νά διαρρέῃ μεγάλην ἔκτασιν τῆς ξηρᾶς τό πολυθόρυβον νερό του.
Ἐξ ἄλλου εἶδαν οἱ Μινύαι τούς ἀποκρήμνους βράχους τοῦ Ὀλύμπου, πού ἔχει ὑψηλούς κρημνούς,
καί παρέκαμψαν τόν δασώδη Ἄθωνα
καί τήν εὐρύχωρον Παλλήνην καί τήν ἱεράν Σαμοθράκην,
ὅπου τελοῦνται αἱ φρικταί ἱεροτελεστίαι τῶν θεῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπόρρητοι (ἀπηγορευμέναι) εἰς τούς ἀνθρώπους·
εἰς αὐτάς εὐχαρίστως εἰσῆλθον οἱ ἥρωες κατόπιν τῶν ἰδικῶν μου παραινέσεων· διότι εἶναι ὠφέλιμον εἰς τόν καθένα ἀπό τούς ἀνθρώπους,
πού πλέουν εἰς τήν θάλασσαν, νά παρευρίσκωνται ὁμοῦ εἰς αὐτήν τήν ἱεροτελεστίαν.

στίχοι 473-499

Προσωρμίσαμεν δέ τό ταχυκίνητον πλοῖον ἐπί τῶν Σιντιακῶν βράχων
εἰς τήν ἱερωτάτην Λῆμνον. Ἐδῶ εἰς τήν Λῆμνον αἱ τρυφεραί γυναῖκες ἐμελετοῦσαν· (ἐσχεδίαζαν) κακά ἔργα (κακοῦργα)·
διότι αὐταί ἐξωλόθρευσαν τούς συζύγους των ἐξ αἰτίας τῶν ἰδικῶν των ἁμαρτιῶν. Καί εἰς αὐτάς τάς γυναῖκας, πού κατείχοντο ἀπό ἐπιθυμίας, ἐβασίλευεν ἡ περιώνυμος Ὑψιπύλη,
ἡ ὁποία ἦτο ὡραιοτάτη κατά τήν μορφήν μεταξύ ὅλων τῶν ἄλλων γυναικῶν.

ἀλλά τί σοι περί τῶνδε πολύν λόγον ἀμφαδόν εἰπεῖν,
ὅσσον ἐφ᾽ ἵμερον ὧρσεν ἀγαυαῖς Λημνιάδεσσιν
Κύπρις ἐρωτοτρόφος Μινύαις εἰς λέκτρα μιγῆναι,
φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσεν Ἰήσων·
ἄλλῃ δ᾽ ἄλλος ἔμικτο· καὶ ἐκλελάθοντο πορείης,
εἰ μή ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονί θ᾽ ὕμνῳ
ἡμετέρῳ θελχθέντες ἔβαν ποτί νῆα μέλαιναν,
εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δέ νόστου.
Ἔνθεν ἐς Ἑλλήσποντον ἀμηχάνους φέρει οὖρος,
ἀκραής Ζέφυρος, στεινῆς ἀπάτερθεν Ἀβύδου,
Ἴδην, Δαρδανίην, Πιτύην τ᾽ ἐπί δεξί᾽ ἔχοντας,
οὗ καί Ἀβαρνιάδος Περκώτης τ᾽ εὔσταχυν αἶαν
ἀργυρέαις Αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῇσιν.
αἶψα δ᾽ ἐπιθρῴσκουσα θέεν πολυηγόρος Ἀργώ.
αὐτάρ ἐπί ψαμάθοισιν ἐκέλσαμεν· ἔν δ᾽ ἄρα Τῖφυς
ἰθύντωρ ἀκάτοιο, καί ἀγλαός Αἴσονος υἱός,
σύν τ᾽ ἄλλοι Μινύαι, γλαυκώπιδι Τριτογενείῃ
θῆκαν ἀείραντες βριθύν λίθον· ἔνθα τε νύμφα.
κρήνῃ ὑπ᾽ Ἀρτακίῃ λάλα νάματα πλημμύρουσιν,
οὕνεκά οἱ πλώουσιν ἀνά πλατύν Ἑλλήσποντον
εὔδιος ἀντεβόλησε μυχοῦ ἔντοσθε γαλήνη,
οὐδ᾽ εἰς γαῖαν ἔρριψαν ἐυγνάμπτους ἀγκύρας,

στίχοι 500-528

κύμασι θεινόμενοι ὑπό χειμερίῃσιν ἀέλλαις.
ἔνθα δέ πορσύνοντες ἐπί κροκάλαις

Ἀλλά διατί νά σοῦ κάμω ἀναφανδόν (ἀνοιχτά) μακρόν λόγον περί αὐτῶν τῶν γυναικῶν,
(ἀφοῦ εἶναι ἀρκετόν νά σου εἴπω) πόσον ἰσχυρόν πόθον διήγειρεν εἰς τάς εὐγενεῖς Λημνιάδας
ἡ Κύπρις, ἡ τροφός τοῦ ἔρωτος, διά νά σμίξουν εἰς τά κρεββάτια μέ τούς Μινύας·
καί ὅτι τήν Ὑψιπύλην τήν ἐδάμασε ὁ Ἰάσων (τήν κατέκτησε) μέ φίλτρα, πού διεγείρουν τόν ἔρωτα·
ὁ ἕνας δέ ἔσμιγε μέ τήν μίαν γυναῖκα καί ὁ ἄλλος μέ τήν ἄλλην·
καί θά εἶχον λησμονήσει (οἱ Μινύαι) τήν συνέχισιν τοῦ ταξιδίου των,
ἄν δέν κατώρθωνα ἐγώ νά τούς πείσω μέ ἀποτρεπτικάς φωνάς καί νά τούς μαγεύσω μέ τόν ἰδικόν μου ὕμνον, πού θέλγει τήν καρδιά, νά μεταβοῦν εἰς τό μελανόν πλοῖον,
ἀποκτῶντες ἐκ νέου τήν ἐπιθυμίαν πρός κωπηλασίαν· ἐνεθυμήθησαν δέ τότε καί τήν ἐπιστροφήν εἰς τήν πατρίδα.
Ἀπ᾽ ἐδῶ οὖριος ἄνεμος, ὁ σφοδρῶς πνέων Ζέφυρος, μᾶς ἔφερε συγχρόνως μέ τήν αὐγήν εἰς τόν Ἑλλήσποντον,
μακράν τῆς στενοπόρου Ἀβύδου,
καί εἴχαμε πρός τά δεξιά μας τήν Ἴδην, τήν Δαρδανίαν καί τήν Πιτύαν,
ὅπου καί τήν σιτοφόρον γῆν τῆς Ἀβαρνιάδος Περκώτης
ἀρδεύει μέ τά ἀργυρόχροα νερά του ὁ ποταμός Αἴσηπος.
Ταχέως δέ ἀναπηδῶσα ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τά κύματα ἡ πολύλαλος Ἀργώ.
Ἔπειτα τήν προσωρμίσαμεν εἰς κάποια ἀμμώδη περιοχήν· ἐδῶ ὁ Τῖφυς,
ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, καί ὁ λαμπρός υἱός τοῦ Αἴσονος καί μαζί μέ αὐτούς καί ἄλλοι Μινύαι ἐσήκωσαν ἕνα βαρύν λίθον καί τόν ἀνέθεσαν εἰς τήν Τριτογένειαν (Ἀθηνᾶν) μέ τούς γλαυκούς
ὀφθαλμούς· καί ἐδῶ, κάτω ἀπό τήν Ἀρτακίαν κρήνην , αἱ νύμφαι κάνουν τά φλύαρα νερά νά πλημμυρήσουν·
ἐξ αἰτίας τούτου (αὐτῆς τῆς προσφοράς πρός τήν Τριτογένειαν),
ἐνῶ αὐτοί ἔπλεον εἰς τόν πλατύν Ἑλλήσποντον,
ἐπεκράτησεν ἐντός τοῦ μυχοῦ ἀδιατάρακτος γαλήνη,
οὔτε ἔρριψαν εἰς τήν ξηράν τάς εὐκάμπτους ἀγκύρας,

στίχοι 500-528

ἄν καί ἐπλήσσοντο ἀπό τά κύματα κάτω ἀπό χειμερινάς θυέλλας.
Ἐδῶ δέ, ἀφοῦ ἑτοιμάσαμεν ἐπάνω εἰς προε-

προυχούσαις
δεῖπνά τε καί κλισίην, δόρπου μεμνήμεθ' ἕκαστοι.
δή τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε Κύζικος ἥρως,
ὅς Δολιέων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,
Αἰνῆος υἱός, τόν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
Εὐσώρου θυγάτηρ Αἰνήτη καλλιπάρῃος·
ὅς ρα φιλοξενίῃ Μινύας ἐγέρηρεν ἅπαντας,
σφάζων πῖά τε μῆλα, καί εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δ' ἔπι οἶνον ἐρυθρόν·
σῖτον δ' ἄφθονον ἦκεν ἀποπλώουσι *φέρεσθαι*,
χλαῖνας τ' ἠδέ τάπητας, ἐϋννήτους τε χιτῶνας.
φίλατο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς·
καί ρα πανημερίῃσιν ἐν εἰλαπίνῃσιν ὅμαρτεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἐς Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτάν,
ὄρφνην δ' ἀστροχίτων' ἔπαγεν μελαναυγέα μήνη,
τῆμος ἀρηΐφατοι κίον ἀνέρες, οἵ ρα νέμοντο
ἀρκτῴοις ἐν ὄρεσσι, πεφυκότες εἴκελοι θηρσίν,
Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδέ Γίγασιν·
ἕξ γάρ χεῖρες ἑκάστῳ ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο.
οὓς οἱ ἐσαθρήσαντες ἀμαιμάκετοι βασιλῆες
ἐς μόθον ὁρμαίνοντας, ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον.
καί ρ' οἵ μέν πεύκῃσιν ἀμύνοντ', οἵ δ' ἐλάτῃσιν·
ἐν δ' ἔπεσον Μινύῃσι κατά σκοτόεσσαν ὁμίχλην.
οὓς οἱ ἐπειγομένους κτεῖνεν Διός ἄλκιμος υἱός,
τόξῳ οἰστεύων. σύν δ' Αἰνέος ὤλεσε παῖδα
Κύζικον, οὔτι ἑκών, ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθείς·
τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆι

ξεχούσας (ὑψηλάς) κροκάλας
τό δεῖπνον καί τό μέρος ὅπου θά ἐξαπλώναμεν, καθένας ἀπό μᾶς ἐνεθυμήθη τό φαγητόν.
Τότε λοιπόν, ἐνῶ ἤμεθα ἐξαπλωμένοι, προσῆλθεν ὁ ἥρως Κύζικος,
ὁ ὁποῖος ἦτο ἄρχων τῶν Δολιέων ἀνθρώπων πού κατοικοῦσαν εἰς τήν γειτονικήν περιοχήν.
Αὐτός (ὁ Κύζικος) ἦτο υἱός τοῦ Αἰνέως, τόν ὁποῖον ἐγέννησε μέ αὐτόν μία εὐγενής γυναῖκα,
ἡ ὡραία Αἰνήτη, θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου.
Ἐκεῖνος λοιπόν ἐτίμησεν ὅλους τούς Μινύας, παρέχων εἰς αὐτούς φιλοξενίαν,
καί ἔσφαξε (πρός χάριν των) καλοθρεμμένα γιδοπρόβατα καί βόδια, πού συστρέφουν τά πόδια των,
καί ἀγριογούρουνα· τούς προσέφερεν ἀκόμη κόκκινο κρασί·
καί ἀκόμη τούς ἐπέτρεψε νά πάρουν μαζί των κατά τόν ἀπόπλουν των ἄφθονο σιτάρι,
χλαίνας καί τάπητας καί καλογνεσμένους χιτῶνας·
διότι τούς ἀγάπησε αὐτούς καί τούς ἐφιλοξένησε, ἐνῶ ἦσαν παρόντες, λόγῳ τοῦ ὅτι ἦσαν συνομήλικοι·
καί τούς ἔκαμε συντροφιά κατά τό ὁλοήμερον φαγοπότι (καί διεσκέδασε μαζί των).
Ἀλλ' ὅταν ἐβυθίζετο εἰς τό ρεῦμα τοῦ Ὠκεανοῦ ὁ Τιτάν,
καί ἡ σελήνη, πού καταυγάζει εἰς τήν σκοτεινιά, ἔφερε τήν νύκτα,
πού εἶχε ὡς χιτῶνά της τά ἄστρα,
τότε ἦλθον κάποιοι πολεμικοί ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐζοῦσαν (ἦσαν ἐγκατεστημένοι)
εἰς τά πρός βορρᾶν ὄρη καί ὡμοίαζον ἀπό τήν φύσιν των πρός τά θηρία,
παρόμοιοι πρός τούς στιβαρούς Τιτάνας καί πρός τούς Γίγαντας·
διότι εἰς τόν καθένα των ἔξ χέρια ξεπηδοῦσαν ἀπό τούς ὤμους.
Ὅταν εἶδαν αὐτούς οἱ ἀκαταμάχητοι βασιλεῖς, ὅτι εἶναι πρόθυμοι νά ὁρμήσουν εἰς μάχην, ἐνεδύθησαν τά πολεμικά των ὅπλα.
Καί ἄλλοι μέν ἐξ αὐτῶν ἠμύνοντο (ἦσαν ὡπλισμένοι) μέ πεῦκα, ἄλλοι δέ μέ ἔλατα
καί ἐπέπεσαν ἐναντίον τῶν Μινυῶν κατά τήν ὥραν τῆς σκοτεινῆς ὁμίχλης.
Αὐτούς, ἐνῶ ἔσπευδον (διά νά ἐπιτεθοῦν), τούς ἐφόνευσεν ὁ ἰσχυρός υἱός τοῦ Διός,
βάλλων ἐναντίον των μέ βέλη διά τοῦ τόξου του. Μαζί ὅμως μέ αὐτούς ἐξωλόθρευσε καί τόν υἱόν τοῦ Αἰνέως, τόν Κύζικον, ὄχι βέβαια ἑκουσίως, ἀλλά διότι κατεσχέθη (κατελήφθη) ὑπό ἀφροσύνης·
ἦτο δυστυχῶς τῆς μοίρας του (τοῦ Κυζίκου) νά

δαμῆναι.
αἶψα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν

στίχοι 529-557

νηός τευχήρεις, ποτί δε ζυγόν ἷζον ἕκαστος.
Τῖφυς δε πρύμνηθεν ἐπήπυεν, ἠδ' ἐκέλευεν
κλίμακα νηός ἔσω ἐρύσαι, καί πείσματα λῦσαι.
ἀλλ' οὔ οἱ λύοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
ὠκείης στροφάλιγγος ἀρηρότες ἐσφίγγοντο,
νῆα κατείργοντες. θάμβησε δέ Τῖφυς ἀμύμων,
ἄφθογγος δέ οἱ ἦκε χερῶν οἰήϊα νηός
Ἀργῴης· οὐ γάρ οἱ ἐέλπετο κῦμα περῆσαι.
Ῥείη γάρ κοτέεσκε δεδουπότος εἵνεκα λαοῦ.
ἀλλ' ὅτε πρός μέσατον νυκτός προΰβαινεν ἀταρπός
ἄστρα τε τηλεφανῆ δῦνεν ῥόον Ὠκεανοῖο,
ὅσσοις ἰθυντῆρος ἐπέστιχε νήδυμος ὕπνος.
τῷ δέ βαθύ κνώσσοντι θεά μενέδουπος Ἀθήνη
ἄγχι παρισταμένη πανετήτυμα σήματ' ἔφαινεν·
ὧδε δ' ὁμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε μῦθον·
Εὕδεις, Ἀγνιάδη, γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ,
κῶμα περί βλεφάροισι λαβών· ἀλλ' ἔγρεο, Τῖφυ,
κέκλεο δ' ἡρώεσσι μολεῖν ἐπί νήνεμον ἀκτήν,
νηός ἀποπροθορόντας, ὅθι ξένος ἐν ψαμάθοισιν
κεῖται ἀποφθίμενος· τῷ οἱ κτέρεα κτερεΐξαι
παμμήτειρα Ῥέη κέλεται γέρα, ἠδ' ἐπιλοιβάς
δοῦναι ὑποχθονίοις, καί δάκρυα λειβέμεν ὅσσων
αἰδομένους Θέμιν ἀγνότελῆ ξενίην τε τράπεζαν·

φονευθῇ ἀπό τόν Ἡρακλῆ.
Ταχέως ἔπειτα οἱ Μινύαι εἰσῆλθον ἔνοπλοι εἰς τό κοῖλον (τό βαθουλό)

στίχοι 529-557

πλοῖον, καί ὁ καθένας ἐκάθισεν εἰς τήν θέσιν του.
Ὁ Τῖφυς φωνάζων ἀπό τήν πρύμνην ἐπεδοκίμαζε (τήν πρᾶξίν των) καί ἔδωσεν ἐντολήν
νά ἀνασύρουν τήν κλίμακα εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ πλοίου καί νά λύσουν τά παλαμάρια.
Ἀλλα δέν ἐλύοντο τά καραβόσχοινα, τά ὁποῖα συνηρμοσμένα μέ ἄλυτα δεσμά
ἐσφίγγοντο ἀπό τόν ταχύν στρόβιλον,
καί ἠμπόδιζαν τό πλοῖον (νά κινηθῇ). Ὁ λαμπρός Τῖφυς ἔμεινε κατάπληκτος ἀπό αὐτό.
καί ἄφωνος ἄφησε νά ξεφύγῃ ἀπό τά χέρια του τό πηδάλιον
τῆς Ἀργοῦς· διότι δέν ἤλπιζεν ὅτι θά περάσουν τό κῦμα (τήν θάλασσαν)·
διότι εὐκόλως κατελαμβάνετο ἀπό ὀργήν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους (τῶν συντρόφων του), πού ἐθορύβει.
Ἀλλ' ὅταν ἡ πορεία τοῦ ἡλίου (ἡ ὥρα) ἐπροχώρησε πρός τό μέσον τῆς νυκτός (πρός τό μεσονύκτιον)
καί τά ἄστρα, πού φαίνονται ἀπό μακράν (φωτίζουν ἀπό μακρυά), ἐβυθίζοντο (ἔδυον) εἰς τό ρεῦμα τοῦ Ὠκεανοῦ,
τότε εἰς τά ὄμματα τοῦ κυβερνήτου (τοῦ πλοιάρχου) ἐπεκάθισε βαθύς ὕπνος.
Ἐνῶ δέ ἦτο αὐτός βυθισμένος εἰς ὕπνον βαθύν, ἡ θεά Ἀθηνᾶ, πού ὑπομένει τούς θορύβους, σταθεῖσα πλησίον του, τοῦ ἐφανέρωσε σημεῖα ἀληθινά.
Προσφωνήσασα δέ αὐτόν ἐξεφώνησε λόγον θεομίλητον καί τοῦ εἶπε τά ἑξῆς:
Κοιμᾶσαι, υἱέ τοῦ Ἀγνίου, καταβεβλημένος ἀπό τόν γλυκύν ὕπνον,
καί ὑπνηλία κατέλαβε τά βλέφαρά σου· ἀλλά σήκω (ξύπνησε), Τῖφυ,
καί δόσε ἐντολήν εἰς τούς ἥρωας, ἀφοῦ πηδήσουν ἀπό τό πλοῖον, νά ἔλθουν εἰς τήν ἤρεμον ἀκρογιαλιά,
ὅπου κεῖται ἀποθαμένος ὁ ξένος μέσα εἰς τήν ἄμμον· εἰς αὐτόν προστάσσει ἡ Ρέα, ἡ μητέρα τῶν πάντων, νά κάμετε τάς ἐπικηδείους τελετάς πρός τιμήν του,
καί νά προσφέρετε σπονδάς
εἰς τούς ὑποχθονίους θεούς, καί δάκρυα νά χύσετε ἀπό τά μάτια, (καί ταῦτα νά πράξετε) ἐκ σεβασμοῦ πρός τήν Θέμιν, πού τήν λατρεύουν οἱ ἄνθρωποι μέ ἱεράς τελετάς, καί πρός τό τραπέζι, τό ὁποῖον σᾶς ἐφιλοξένησε·

ὃν ῥ' ἀέκων ἔκτεινε βαλών διά νύκτερον ὄρφνην
Ἡρακλέης· θυμόν δέ θεᾶς ἐχολώσατε Ῥείης.
ἀλλ' ὁπόταν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσησθε θανόντα,
Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα Ῥέης ἔδος εἰσαναβάντες,
ἱλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε θύγατρα,
πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δή μνώεσθε πλόοιο.

τοῦτον βέβαια ἀκουσίως ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς προσβαλών αὐτόν μέ τό τόξον (ἐξ ἀβλεψίας) λόγῳ τῆς ζοφερᾶς νυκτός·
καί ἐκάματε (ἐκαταφέρατε) νά χολωθῇ ἡ καρδιά τῆς θεᾶς Ρέας.
Ἀλλ' ὅταν ἀποδώσετε τόν δέοντα σεβασμόν πρός τόν ἀποθανόντα (πρός τόν φονευθέντα ὑπό τοῦ Ἡρακλέους) ξένον συμφώνως πρός τά καθιερωμένα,
εὐθύς ἔπειτα ἀφοῦ ἀνέλθετε εἰς τό Δίνδυμον, τήν κατοικίαν τῆς Ρέας,
νά προσευχηθῆτε δι' ἐξιλαστηρίων τελετῶν εἰς τήν θυγατέρα τῆς Γῆς,
καί ἀφοῦ σηκώσετε τά παλαμάρια, τότε βεβαίως νά ἐνθυμηθῆτε τόν πλοῦν (τό ταξίδι σας).

στίχοι 558-586

Ὣς εἰποῦσα θεά πάλιν ἐτράπετ', ἶσον ὀΐστῳ
οὐρανόν ἐσσυμένη. τοῦ δ' αὐτίκα κῶμα κεδάσθη,
πρύμνης δ' ἅλτο θοῶς· ἀνέγειρε δέ λαόν ἀϋτῇ,
τοίχων ἔνθα καί ἔνθα παρακλιδόν ὑπνώοντας,
ψυχῇ ὑποτρομέων· ἄφαρ ἠρώεσσι δ' ὀνείρου
φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπιδρομάδην ἀγορεύων.
οἳ δέ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἠϊόνα δ' ἅλτο ἕκαστος.
ἣ δέ κατ' ὀρφναίοιο πόλου χρυσήνιος Ἠώς
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανός ὄρθρον·
καί τότ' ἀριστῆες Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν,
αἵματι καί κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφί δ' ἄρ' ἄλλοι
δῄοι ἀμφίς ἔκειντο, πελώρια σώματα θηρῶν,
ἀλλ' οἳ μέν βασιλῆα περισταδόν ἀμφιχυθέντες
Κύζικον εὐξέστοισιν ὕπερ λεχέεσσιν ἔθηκαν,
ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδομήσαντο δέ σῆμα.

στίχοι 558-586

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτά ἡ θεά (Ἀθηνᾶ πρός τόν Τίφυν)
ἀπεχώρησε σπεύδουσα πρός τόν οὐρανόν μέ ταχύτητα ἴσην πρός τήν ταχύτητα τοῦ βέλους·
αὐτοῦ δέ (τοῦ Τίφυος) ἡ ὑπνηλία διεσκορπίσθη ἀμέσως,
καί ἀνεπήδησε ταχέως ἀπό τήν πρύμνην· καί ἐξεσήκωσε μέ τάς φωνάς του τό πλῆθος (τῶν συντρόφων του),
οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο ἐδῶ καί ἐκεῖ εἰς τά πλευρά τοῦ πλοίου πλαγιασμένοι·
καί ἦτο τρομαγμένος
καί (ἔτρεμε)· καί ἀμέσως ἐξέθεσεν εἰς ὅλους τούς ἥρωας τά φαντάσματα (πού εἶδεν) εἰς τό ὄνειρόν του καί ὡμιλοῦσε πρός αὐτούς ἐπιτροχάδην (βιαστικά).
Ἐκεῖνοι ταχέως ἐσηκώθησαν καί ὁ καθένας ἐπήδησεν εἰς τήν ἀκτήν.
Ἡ δέ Ἠώς (ἡ αὐγή), πού ἔχει χρυσᾶ ἡνία, διήνοιγε κατά τό μέρος τοῦ σκοτεινοῦ πόλου τήν ἀνατολήν (τοῦ Ἡλίου), καί ὁ οὐρανός ὑπεδέχετο τόν ὄρθρον.
Καί τότε οἱ ἀριστεῖς (οἱ ἄρχοντες) Μινύαι ἀνεγνώρισαν τόν νεκρόν,
ὁ ὁποῖος ἦτο πασπαλισμένος μέ αἷμα καί μέ σκόνη· γύρω δέ ἀπ' αὐτόν
ἔκειντο νεκροί οἱ ἄλλοι ἐχθροί, οἱ ὁποῖοι περιέβαλλον αὐτόν καί ἀπό τά δύο μέρη καί εἶχον ὑπερμεγέθη σώματα ὡσάν τῶν θηρίων τά σώματα.
Ἐκεῖνοι δέ (οἱ ἀριστεῖς Μινύαι) διαχυθέντες κυκλικῶς (γύρω ἀπό τό σῶμα τοῦ νεκροῦ) ἐτοποθέτησαν τόν βασιλέα
Κύζικον ἐπάνω εἰς καλοξεσμένο κρεββάτι,
ἀνήγειραν δέ τύμβον (λόφον) ἐπιχύνοντες χῶμα καί κατεσκεύασαν μνῆμα εἰς σχῆμα οἰκίας.

φιτρούς δ᾽ αἷμα κόμιζον, ἰδ᾽ ἔντομα πορσύνοντες
παμμέλαν᾽ ἐν βόθροις μετεκίαθον. αὐτάρ ἔγωγε
ψυχὴν ἱλασάμην, σπένδων μειλίγματα χύτλων,
ὕδατί τ᾽ ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς
λοιβὰς ἐκπροχέων, καὶ ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
αὐτὸς δ᾽ Αἰσονίδης προὐθήκατο πᾶσιν ἄεθλον,
τυμβιδίου ἐπ᾽ ἀγῶνος ἑταίροις ἔμμεν᾽ ἄεθλα,
δῶρα, τά οἱ πόρεν Ὑψιπύλη Λήμνοιο φέρεσθαι.
Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας ἀμφικύπελλον
χρύσειον πολυχανδές ἔχειν· Πηλῆι δ᾽ ἔδωκεν
θάσσονί οἱ σταδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
αὐτάρ παγκρατίοιο πόρεν γέρας Ἡρακλῆϊ
ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον· ἱππασίης δέ

στίχοι 587-615

Κάστορι χρυσείων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον·
πυγμαχίης δέ τάπητ᾽ ἀλιανθέα δῶκε φέρεσθαι
ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὃ γάρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος.
αὐτὸς δ᾽ εὐκαμπὲς λάβε οἱ τόξον καὶ ὀϊστούς,
τεινόμενος δέ οἱ ἦκε βέλος, τὸ δ᾽ ἀπέπτατο τηλοῦ·
δῶκε δ᾽ ἄρ᾽ Αἰσονίδη, Μινύης λόχος εἵνεκα τιμῆς
πλέξας εὐανθῆ στέφανον τανυφύλλου ἐλαίης.
αὐτάρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἰήσων,
ἐμβαδα χρυσείῃσι τιταινομένην πτερύγεσσιν.
λύτο δ᾽ ἀγών, φήμη δέ διέπτατο δώματος εἴσω
Κυζίκου οἰχομένου· τοῦ δ᾽ ὡς κλύε

Ταχέως δέ μετέφεραν κορμούς δένδρων καὶ ἑτοιμάζοντες κατάμαυρα σφάγια (σφάγια ἀπό κατάμαυρα ζῶα)
μέσα εἰς λάκκους παρακολουθοῦσαν. Ἔπειτα ἐγώ
ἀπέβλεψα εἰς τὴν ἐξευμένισιν τῆς ψυχῆς (τοῦ Κυζίκου) *κάμνων σπονδήν ἀπό προσφοράν* ὑγρῶν
καὶ ἔχυνα σπονδὰς ἀπό νερό καὶ γάλα καὶ συνάμα ἀπό ὑγρά, πού ρέουν ἀπό μέλισσες (ἀπό μέλι) καὶ τόν ἐτιμοῦσα προσέτι μέ τούς ἰδικούς *μου ὕμνους*.
Ὁ ἴδιος δέ ὁ υἱός του Αἴσονος ἔθεσε (προεκήρυξε) δι᾽ ὅλους ἀγῶνα,
νά εἶναι κατά τόν ἐπιτύμβιον ἀγῶνα (πρός τιμήν τοῦ Κυζίκου) διά τούς συντρόφους του ὡς ἔπαθλα
τά δῶρα, τά ὁποῖα ἐχορήγησεν εἰς αὐτόν νά πάρῃ μαζί του ἀπό τήν Λῆμνον ἡ Ὑψιπύλη.
Εἰς τόν Ἀγκαῖον ἔδωσεν (ὁ Ἰάσων) νά ἔχῃ ὡς βραβεῖον διά τήν νίκην του εἰς τήν πάλην ἕν χρυσοῦν διπλοῦν κύπελλον,
πού εἶχε μεγάλην χωρητικότητα,
εἰς τόν Πηλέα, τόν ταχύτερον εἰς τόν ἀγῶνα σταδίου, ἔδωσε διά τήν ταχυποδίαν του
μίαν χλαῖναν φοινικόχρουν (κόκκινη), ἔργον τῆς Ἀθηνᾶς, κατεσκευασμένον μέ πολλήν τεχνικότητα.
Εἰς τόν Ἡρακλῆ διά τήν νίκην του εἰς τό παγκράτιον ἔδωσεν ὡς βραβεῖον ἕνα ἀργυροῦν κρατῆρα πολυποίκιλον καὶ ἀπαστράπτοντα·

στίχοι 587-615

εἰς δέ τόν Κάστορα, νικητήν κατά τόν ἀγῶνα τῆς ἱππασίας, ἔδωσε χρυσᾶ φάλαρα, κόσμημα κατεσκευασμένον μέ πολλήν τέχνη·
διά τόν ἀγῶνα τῆς πυγμαχίας ἔδωσεν εἰς τόν νικητήν Πολυδεύκην τάπητα στολισμένον μέ ἄνθη τῆς θαλάσσης·
διότι αὐτός κατήγαγεν ἔνδοξον νίκην.
Ὁ ἴδιος δέ ὁ Ἰάσων ~~ἔπιασε~~ στά χέρια του εὔκαμπτον τόξον καὶ βέλη,
καὶ τεντώνων αὐτό ἐξέπεμψε βέλος, τό ὁποῖον ἐπέταξε μακράν.
Ἐδώρησε δέ ὁ λόχος (ἡ ὁμάς) τῶν Μινυῶν εἰς τόν υἱόν τοῦ Αἴσονος χάριν τιμῆς
ἕνα ὡραῖον στέφανον, τόν ὁποῖον ἔπλεξαν ἀπό κλάδους ἐλαίας πού ἔχει ἐπιμήκη φύλλα.
Εἰς ἐμέ ὁ θεϊκός Ἰάσων ἔδωσεν ὡς βραβεῖον διά τό τραγούδι μου μίαν ἐμβάδα, ἡ ὁποία ἐτεντώνετο μέ χρυσᾶ πτερύγια.
Καί ὁ ἀγών ἐτελείωσε, φήμη δέ διεπέρασε εἰς τήν οἰκίαν (τοῦ Κυζίκου)
ὅτι ὁ Κύζικος ἀπέθανε· μόλις ἤκουσεν αὐτό ἡ

σύγγαμος αἰνή,
στήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν· ἀμφί δέ δειρῇ
ἀψαμένη μήρινθα, βρόχῳ ἄπο θυμόν ὄλεσσεν.
γῇ δ' ὑποδεξαμένη πλακί δάκρυα, πίδακος ἦκεν
βλύζουσ' ἀργυροειδές ὕδωρ κρήνης ἀπό μέσσης,
ἀέναον· Κλείτην δέ περικτίονες καλέουσιν.
Καί τότε δή βασιλῆες ὀνειροπόλον διά πύστιν,
(μικρόν κενόν κειμένου)
κνημόν ἐπί ζάθεον, καί Δινδύμου ἀκρώρειαν,
ὄφρα κε μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις ἐπιλοιβαῖς
Ῥείην πρεσβυγενή, θυμόν δ' ἀλέοιντο ἀνάσσης.
αὐτάρ ἐγών ἐπόμην, φόρμιγγα δέ χερσίν ἄειρον.
Ἄργος δ' αὖθ' ἵκανε λιπών εὐεργέα νῆα,
ὅς ρα τανυφλοίῳ ἐλάτῃ ἀμφιπλεκές ἔρνος
ἀμπέλου αὐαλέης ὀξεῖ ἀπέκερσε σιδήρῳ·
ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρετάς ἱερόν ἱδμοσύνῃσιν,
μίμνειν ἔμπεδον αἰέν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις·
λάασι δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσσῃ.
ἔν δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι Μινύαι (μέγα δ' ἔξοχα πάντων

στίχοι 616-642

Αἰσονίδης) λιθάκεσσιν ἀρηρότα βωμόν ἔτευξαν,
ᾧ ἔπι ταυροθύτους λοιβάς ἠδ' ἱερά καλά
ῥέξαν ἀριστῆες· σπονδῇσι δέ τέρπετο Ῥείη.
αὐτάρ ἔμ' ἤνωγον κλῆσαι θεόν ἠδέ γερῆραι,
ὄφρα κεν ἀντομένοις νόστον μελιηδέ' ὀπάσσαι.

φοβερά σύζυγός του, καταξεσχίζουσα τά στήθη της ἐξέπεμπε λιγυρούς θρήνους προσδέσασα δέ γύρω ἀπό τόν λαιμόν της
σχοινίον, κατέστρεψε τήν ζωήν της δι' ἀπαγχονισμοῦ.
Ἡ γῆ δέ ὑποδεχθεῖσα αὐτήν εἰς μίαν πλάκα, δάκρυα ἐξ ἑνός πίδακος
ἄφησε (νά ρέουν) ἀναβλύζουσα ἀπό τό μέσον μιᾶς κρήνης ἀργυρόχρουν νερό,
τό ὁποῖον ρέει ἀκαταπαύστως· καί οἱ περίοικοι τήν ὀνομάζουν Κλείτην.
(κενόν χειρογράφου)
Καί τότε οἱ βασιλεῖς σύμφωνα μέ τό ὄνειρον (πού εἶδεν ὁ Τίφυς).
(ἀνέβησαν) εἰς τήν ἱεράν κορυφήν τοῦ ὄρους, εἰς τό ἀκρότατον μέρος (τήν ὑψηλοτέραν κορυφήν) τοῦ Δινδύμου,
διά νά ἐξευμενίσουν μέ σπονδάς ἀπό ὡραῖον κρασί
τήν Ρέαν τήν πρεσβυτάτην καί ἀπομακρύνουν τήν ὀργήν τῆς βασιλίσσης.
Ἐγώ δέ ἀκολουθοῦσα καί εἰς τά χέρια μου ἀνύψωσα τήν φόρμιγγα,
ἐξ ἄλλου δέ καί ὁ Ἄργος, ἐγκαταλείψας τό καλοφκιασμένο πλοῖον, ἤρχετο μαζί μας.
Αὐτός (ὁ Ἄργος) ἀπέκοψε μέ σιδηρένιο αἰχμηρό ἐργαλεῖον ἕνα κλάδον
(καί ὁ στίχος αὐτός πού ἀναφέρει «σιδερένιο αἰχμηρόν ἐργαλεῖον» εἶναι ἐμβόλιμος, ἤ κακῶς ἔχει καταγραφῆ, ἀφοῦ εἰς τήν ἐποχήν τῶν Ὀρφικῶν ὁ σίδηρος ἦτο ἄγνωστος)
ἀπό ἀπεξηραμμένον ἀμπέλι πλεγμένον καί ἀπό τά δύο μέρη εἰς ἕνα ὑψηλόν ἔλατον·
ἐπελέκησε δέ μέ ἐπιμέλειαν αὐτόν (τόν κλάδον) καί κατεσκεύασε μέ πεῖραν καί μέ γνῶσιν ἱερόν ξόανον (ξύλινον ὁμοίωμα τῆς θεᾶς), διά νά παραμένῃ πάντοτε (αἰωνίως) ἐκεῖ ἐμπεδωμένον ὡς μνημεῖον εἰς τούς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους·
καί μέ καλοεπεξειργασμένους λίθους ἀνήγειραν οἶκον (ναόν) πρός τιμήν τῆς βασιλίσσης (τῆς Ρέας).

στίχοι 616-642

Σπεῦδοντες δέ (ἐν σπουδῇ) οἱ Μινύαι - κατ' ἐξοχήν δέ ἐξ ὅλων ὁ υἱός τοῦ Αἴσονος - κατεσκεύασαν βωμόν συνηρμοσμένον ἀπό σκληρούς λίθους,
ἐπάνω εἰς τόν ὁποῖον οἱ προύχοντες Μινύαι ἔκαμαν σπονδάς, συνοδευομένας ἀπό θυσίας ταύρων καί ἀπό καλά σφάγια·
ἡ δέ Ρέα ἐτέρπετο ἀπό τάς σπονδάς.
Ἔπειτα ἔδωσαν ἐντολήν εἰς ἐμέ νά ἐπαινέσω τήν θεάν καί νά τήν τιμήσω,
διά να μας δώσῃ, ὑπακούουσα εἰς τάς παρα-

ἀλλ᾽ ὅτε δέ θυέεσσι λιτῇσί τε γουνασάμεσθα,
᾽Αργῴην ποτί νῆα κατήλθομεν. ἐν δ᾽ ἄρα Τῖφυς
ἥρωας πρύμνηθεν ἐκέκλετο· σύν δ᾽ ἄρα πάντες
ἐσσύμενοι θώκοισιν ἐπί προτέροισι κάθιζον,
βάντες ὑπέρ τοίχοιο, καί εἰρεσίης μνώαντο,
ἀπροφάτως δ᾽ ἀπό γῆς στρεπτοί λύοντο κάλωες,
πείσματα δ᾽ ἡπλώθη· κραιπνόν δ᾽ ἀπό Διδύμου ἄκρης
ἴκμενον οὖρον ἐφῆκε ᾽Ρέη λιπαροκρήδεμνος.
ἡμεῖς δ᾽ αὖτ᾽ ἐπί νηῒ γεράσμια πέμπομεν ἱρά,
βωμόν ἐπιστέψαντες ἐπ᾽ ἐσσομένοισι πυθέσθαι
Πεισματίῃ, τόθι πείσματ᾽ ἐεργομένης λύθεν ᾽Αργοῦς.
Αὐτάρ ἐπεί ρ᾽ ὀθόνας ἀκάτου πλήρωσεν ἀήτης,
θῦνε διαπρήσσουσ᾽ ἁλιμυρέα κύματα πόντου,
Μύσια δέ σχεδόθεν παραμείβετο πείρατα γαίης·
αἶψα δέ ᾽Ρυνδακίους προχοάς ἤμειψε θέουσα,
καλούς τ᾽ ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσπέρησεν,
κέλσε δ᾽ ἐπ᾽ αἰγιαλῷ· προτόνοις δ᾽ ἐπί χεῖρα βαλόντες,
ἱστία μηρύσσαντο καί ἀμφ᾽ ἰμᾶσιν ἔδησαν.
κλίμακα δ᾽ ἐξώκειλαν ἐπί χθονός, ἔκ δ᾽ ἔβαν αὐτοί
σίτου καί πόσιος λελιημένοι· ἀμφί δέ κνημός
᾽Αργάνθου κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι.
Ηρακλέης δ᾽ ἠπείγετ᾽ ἀν᾽ ὑλήεντας ἐναύλους,

στίχοι 643-671

τόξον ἔχων παλάμαις ἰδέ τριγλώχινας ὀϊστούς,
ὄφρα κε θηρήσαιτο, πόροι δ᾽ ἐπί δόρπον ἑταίροις

κλήσεις μας, γλυκειά ἐπιστροφήν εἰς τήν πατρίδα.
᾽Αλλ᾽ ἀφοῦ λοιπόν ἱκετεύσαμεν τήν θεάν μέ θυμιάματα καί λιτανείας,
κατήλθομεν (ἀπό τό ὄρος) εἰς τήν ᾽Αργώ, τό πλοῖον μας. ᾽Εντός δέ τοῦ πλοίου εὑρισκόμενος ὁ Τῖφυς
ἔδιδεν ἐντολάς ἀπό τήν πρύμνην εἰς τούς ἥρωας· συγχρόνως δέ ὅλοι
ἔσπευσαν νά καθίσουν εἰς τάς προτέρας θέσεις των,
ἀφοῦ ἐβάδισαν ὑπεράνω ἀπό τό τοίχωμα τοῦ πλοίου, καί ἐνεθυμήθησαν τήν κωπηλασίαν (ἐπῆραν εἰς τά χέρια των τά κουπιά).
᾽Απροσδοκήτως δέ ἐλύθησαν ἀπό τήν γῆν (ὅπου ἦσαν προσδεδεμένα) τά στριμμένα παλαμάρια
καί ἁπλώθησαν τά σχοινιά (τά καραβόσχοινα). Καί ἀπό τήν κορυφήν τοῦ Δινδύμου
ἡ Ρέα μέ τόν λαμπρόν κεφαλόδεσμον ἄφησε νά φθάσῃ εἰς ἡμᾶς οὔριος ἄνεμος.
᾽Ημεῖς ἀφ᾽ ἑτέρου εἰς τό πλοῖον εὑρισκόμενοι στέλλομεν τιμητικά ἀφιερώματα,
στεφανώσαντες βωμόν πρός τιμήν τῆς Πεισματίας, διά να πληροφορηθοῦν οἱ μεταγενέστεροι,
ὅτι ἐδῶ ἐλύθησαν τά πείσματα (τά καραβόσχοινα) τῆς ᾽Αργοῦς, πού ἡμποδίζετο νά ἀποπλεύσῃ.
᾽Αφοῦ δέ ὁ ἄνεμος ἐγέμισε (ἐφούσκωσε) τά πανιά τοῦ πλοίου
ἔτρεχε το πλοῖον διαπερῶντας ταχέως τά κύματα τοῦ πόντου·
καί ἐκ τοῦ πλησίον παρέπλεε τά πέρατα (τά τελευταῖα μέρη) τῆς Μυσίας·
ταχέως δέ τρέχουσα (ἡ ᾽Αργώ) παρέκαμψε τάς ἐκβολάς τοῦ ποταμοῦ Ρυνδάκου
καί εἰσῆλθεν εἰς ὡραίους ἀμμώδεις λιμένας·
καί προσωρμίσθη ἐπάνω εἰς τόν αἰγιαλόν·
ἀφοῦ δέ ἔβαλαν χέρι εἰς τά ἐμπρόσθια σχοινιά κατέβασαν τά ἱστία καί τά περιέδεσαν μέ λουριά.
Μίαν δέ κλίμακα ἔβγαλαν ἔξω εἰς τήν ξηράν, καί δι᾽ αὐτῆς ἐξῆλθον οἱ ἴδιοι (εἰς τήν ξηράν),
ἐπειδή ἐπεθύμουν νά φάγουν καί νά πιοῦν· ἐφαίνετο δε γύρω ὁ λόφος
τοῦ ᾽Αργάνθου, καί τά ὑψώματα μέ τούς βαθεῖς σκοπέλους (μέ τούς ὑψηλούς βράχους).
᾽Ο δέ ᾽Ηρακλῆς ἔσπευδεν ἀνά τάς δασώδεις χαράδρας,

στίχοι 643-671

κρατῶν εἰς τά χέρια του τόξον καί βέλη πού εἶχον τρεῖς ἀκίδας (αἰχμάς),
διά νά κυνηγήσῃ καί νά παρασκευάσῃ εἰς τούς συντρόφους του τραπέζι ἀπό χοίρους ἤ ἀπό

ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραήν, ἢ ἄγριον αἶγα.
τοῦ δ' ἀφαμαρτήσαντος Ὕλας ἐξίκετο νηός,
λάθρῃ ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρποῦ,
ὕλῃ ἔνι πλαγχθείς, ἐν δέ σπέος ἦλυθε νυμφῶν
λειμακίδων· αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα
κοῦρον ἔτ' ἠΐθεον, κατερύκανον, ὄφρα σύν αὐταῖς
ἀθάνατός τε πέλοι καί ἀγήραος ἤματα πάντα.
αὐτάρ οἱ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι
Ἠελίου, κραιπνός δ' ἐξ οὔρεος ἔπνεεν οὖρος,
ἐν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀθόναις. Τῖφυς δ' ἐγεγώνει
νηός ἔσω περάαν, θινός δ' ἔκ πείσματα λύειν·
οἳ δέ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνῃσι πίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνά πρῶνα θοῶς Πολύφημος ἔβαινεν,
ὄφρα κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπί νῆα καλέσσαι·
ἀλλ' οὔ οἱ ξύμβλητο· μολεῖν δέ οἱ οὔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.

Αὐτάρ ὑπηῶοι λυγρήν ἐπερήσαμεν αἶαν,
ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν·
ὅστε παναφαίου Ζηνός θέμιν οὐκ ἀλεγίζων,
ἄθλον ἐπί ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,
ὅστις ἐπί σταθμούς ἠδ' ἀστεμφῆ δόμον ἵξοι,
θήκατο πυγμαχίης ὑπερόπλου πειρηθῆναι.
τοῦ μέν ἄρ ἠΐστωσε βίην κρατερός Πολυδεύκης,
τύψας ἀπροφάτως κεφαλήν σκληρῇσιν ἱμᾶσιν.
λαούς δ' αὖ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῷ κατέκτεναν,
δαμάλι, πού ἔχει κέρατα, ἢ ἀπό ἀγριόγιδα.
Ἀφοῦ ὅμως αὐτός ἀπέτυχεν, ὁ Ὕλας, πού *τόν παρακολουθοῦσε κρυφά, ἔφθασεν ἀπό τό* πλοῖον·
ἀλλά τά ἔχασε εἰς κάποιο λοξό μονοπάτι
καί περιεπλανήθη εἰς τό δάσος, εἰσῆλθε δέ εἰς τό σπήλαιον τῶν νυμφῶν,
που διαβιοῦν εἰς τά λιβάδια· ὅταν δέ αὐταί (αἱ νύμφαι) εἶδαν νά προσέρχεται εἰς αὐτάς κάποιος,
πού ἦτο ἀκόμη νέο παλληκάρι, τόν ἐκράτησαν, διά νά εἶναι μαζί των ἀθάνατος καί καθ' ὅλας τάς ἡμέρας (διαρκῶς) ἀγέραστος (νέος).
Ἔπειτα οἱ ταχεῖς ἵπποι τοῦ Ἡλίου ἔφεραν εἰς τό μέσον τήν αὐγήν, ἰσχυρός δέ οὔριος ἄνεμος ἔπνεεν ἀπό τό ὄρος,
καί ἐπέπεσεν εἰς τά λευκά πανιά. Ὁ Τῖφυς ἐξ ἄλλου ἐφώναζε νά περάσουν μέσα εἰς τό πλοῖον καί νά λύσουν ἀπό τήν ἀκρογιαλιά τά καραβόσχοινα. Ἐκεῖνοι δέ ὑπήκουον εἰς τάς ἐντολάς τοῦ κυβερνήτου.
Ὁ δέ Πολύφημος, ὁ υἱός τοῦ Ἐλάτου, ἀνέβαινε ταχέως εἰς τό ὕψωμα,
διά νά καλέσῃ τόν Ἡρακλῆ νά κατέβῃ γρήγορα εἰς τό πλοῖον.
Ἀλλά δέν τόν συνήντησε· διότι δέν ἦτο πεπρωμένον νά ἔλθῃ εἰς τόν ποταμόν Φᾶσιν, πού ἔχει ὡραῖα νερά, ὁ ἰσχυρός Ἡρακλῆς. Κατά τήν αὐγήν ἐπεράσαμεν (ἐφθάσαμεν) εἰς μίαν ἀθλίαν περιοχήν,
εἰς τήν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἄμυκος μεταξύ τῶν ἀλαζόνων Βεβρύκων.
Αὐτός ὁ Ἄμυκος, ἀσεβῶν πρός τόν θεσμόν, τόν ὁποῖον καθιέρωσεν ὁ Ζεύς, *πού εἶναι πηγή* πάσης θεϊκῆς φωνῆς,
ἔθεσεν ἀγῶνα εἰς τούς ξένους ἐκ τῶν περιοίκων ἀνθρώπων,
ἐκεῖνος πού θά ἤρχετο εἰς τούς στάβλους του καί εἰς τό στερεόν σπίτι του
νά ἀγωνισθῇ μαζί του εἰς τήν πυγμαχίαν, διά τήν ὁποίαν ὑπερηφανεύετο.
Τοῦτον (τόν Ἄμυκον) ἐξωλόθρευσεν ὁ ἰσχυρός Πολυδεύκης, ὁ ὁποῖος τοῦ κατέφερε δυνατόν κτύπημα εἰς τό κεφάλι μέ σκληρά λουριά.
Τό πλῆθος ἐξ ἄλλου τῶν Βεβρύκων ἐφόνευσαν οἱ Μινύαι μέ χάλκινα ὅπλα.

ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ τε καμόντες,
Βιθυνῶν μέγα ἄστυ βαθείῃ κέλσαμεν ἀκτῇ,

στίχοι 672-700

σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' εἰνί νιφαργέσιν ὕλαις
ἕσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλίσσαι μέγα δόρπον.
ἔνθα πότ' αἰνόγαμος Φινεύς ὑπερήνορι θυμῷ
δοιούς ἐξαλάωσε γόνους, προβλῆσί τε πέτραις
θηρσίν ἔλωρ προΐθηκε γυναίων εἵνεκα φίλτρων·
τούς δέ καί ἀσκηθεῖς καί ὀπωπότας αὖθις ἔτευξαν
παῖδε κλυτοῦ Βορέω· Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην
ἀργαλέοιο κότου, φωτός δ' ἀπενόσφισαν αὐγάς.
αὐτάρ οἱ ζαμενής Βορέης στροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἁρπάξας ἐκύλινδε διά δρυμά πυκνά καί ὕλας
Βιστονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοήν καί πότμον ἐπίσπῃ.
Αὐτάρ οἱ Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες
αὖλιν, ὑπέρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεσθα
ἀγχοῦ Κυανέαις πέτραις, ἃς μοί ποτε μήτηρ
ἠμετέρη κατέλεξε περίφρων Καλλιόπεια.
οὐ γάρ οἱ ὑπάλυξις ὀϊζυροῖο πόνοιο·
ἀλλά οἱ οἰγόμεναι πάλιν ἀργήεσσιν ἀέλλαις
ξυμβλῆτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἰοῦσαι·
δοῦπος δ' ἄμ πέλαγός τε καί οὐρανόν εὐρύν ἵκανεν
ρηγνυμένοιο κλύδωνος, ὁρινομένης τε θαλάσσης,
κύματι παφλάζοντι· περίβρεμε δ' ἄσπετος ἅλμη·
ἀλλ' ἐγώ Ἀγνιάδῃ τάδ' ἀπό γλώσσης ἀγόρευσα,
πρύμνην οἳ θραύειν ὄφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴῃ.
Ἀπό ἐδῶ ἀποπλεύσαντες, ἐπειδή εἴχομεν ἀποκάμει ἀπό τόν κόπον τῆς κωπηλασίας, προσωρμίσθημεν εἰς τήν μεγάλην πόλιν τῶν Βιθύνων εἰς τό βάθος τῆς ἀκτῆς,

στίχοι 672-700

καί ἐσπεύσαμεν, ἀφοῦ κατηυλίσθημεν κατά τήν ἑσπέραν εἰς τάς ἐκβολάς τοῦ ποταμοῦ καί εἰς δάση λευκά ὡσάν τό χιόνι, νά ἑτοιμάσωμεν τό μεγάλον δεῖπνον.
Ἐδῶ κάποτε ὁ Φινεύς, πού εἶχεν ὁλέθριον γάμον, κατεχόμενος ἀπό ἀλαζονικόν θυμόν,
ἐτύφλωσε τούς δύο ἀπογόνους του καί τούς παρέθεσεν ὡς λείαν εἰς τά θηρία (διά νά τούς καταβροχθίσουν) ἐπάνω εἰς προεξέχοντας (ὑψηλούς) βράχους
ἐξ αἰτίας γυναικείων φίλτρων (γυναικείων ἐρώτων)·
αὐτούς ὅμως ἀποκατέστησαν σῶους καί τούς ἔκαμαν να βλέπουν πάλιν
τά παιδιά τοῦ ἐνδόξου Βορέου· εἰς δέ τόν Φινέα ἐπέφεραν βλάβην
διά τήν δεινήν ὀργήν καί τόν ἀπεστέρησαν ἀπό τήν ὅρασίν του.
Ἔπειτα τόν ἀνήρπασεν ὁ ὁρμητικός Βορέας ἐν μέσῳ στροβιλιζομένων θυελλῶν
καί τόν ἐκύλιεν ἀνά τούς πυκνούς δρυμούς καί τά δάση
τῆς Βιστονίας, διά νά εὕρῃ ἐκεῖ μοῖραν ὀλεθρίαν καί τύχην κακήν.
Ἔπειτα, ἀφοῦ ἐγκατελείψαμεν τό κατάλυμα τοῦ Φινέως, υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος,
ἐφθάσαμεν ἐπάνω ἀπό μέγα βάθος τῆς θαλάσσης,
πλησίον εἰς τάς Κυανᾶς πέτρας, περί τῶν ὁποίων κάποτε μοῦ ἔκαμε προφητικόν λόγον ἡ μητέρα μου, ἡ συνετή Καλλιόπη·
διότι δέν ὑπάρχει ὑπεκφυγή ἀπό τόν θλιβερόν ἀγῶνα.
Ἀλλ' αὐταί (αἱ Κυαναῖ πέτραι) ἀνοιγόμεναι (ἀφοῦ ἀνοίξουν), ἔρχονται ὕστερα νά συνενωθοῦν πάλιν, κινούμεναι ὑπό σφοδρῶν θυελλῶν,
καί ἐπιπίπτουν ὁρμητικῶς ἡ μία ἐπάνω εἰς τήν ἄλλην·
καί ἐπήρχετο τότε κρότος ἰσχυρός ἀνά τό πέλαγος καί τόν πλατύν οὐρανόν,
ἐνῶ ξεσποῦσε ἰσχυρά τρικυμία καί ἡ θάλασσα ἀνυψώνετο
μέ κύματα ἀφρισμένα πού ἀλληλοχτυπιόταν καί ἐβούϊζε ἡ ἀπέραντος ἁλμυρᾶ θάλασσα.
Ἀλλ' ἐγώ εἶπα μέ ἐλευθεροστομίαν εἰς τόν υἱόν τοῦ Ἀγνίου αὐτά, νά συντρίψῃ δηλαδή τήν πρύμναν, διά νά ἠμπορέσῃ νά προφυλαχθῇ.

τοῦ δέ οἱ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ,
ἐν στέρνοισι δέ κεῦθεν, ἃ οἱ τελέεσθαι ἔμελλεν,
μοῦνος ἀφ' ἡρώων· ἀλλά γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐρωδιὸν ἧκε φέρεσθαι
ἄκρην ἱστοκεραίαν· ὁ δ' ἀσχαλόων πεπότητο,
πέτραις δ' ἐν μυχάτῃσιν ὑπό πτερύγεσσιν ἀερθείς

στίχοι 701-728

δινήθη· ταί δ' αἶψα κραδαινόμεναι ἑκάτερθεν
σύμπεσον ἀλλήλῃσι, καί οὐρῆς ἄκρον ἔκερσαν
ὄρνιθος· περί δέ σφιν ἐτώσιον ἠρείσαντο.
Τῖφυς δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπύν ὄλεθρον,
σῖγα μέν ἡρώεσσιν ἐκέκλετο· τοί δ' ἀΐοντες,
ἱέμενοι θοά κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι χάρασσον.
αὐτάρ ἐγώ μολπῇσι παρήπαφον ἡμετέρῃσιν
πέτρας ἠλιβάτους· αἳ δ' ἀλλήλων ἀπόρουσαν·
κῦμα δ' ἀνερρόχθησε· βυθός δ' ὑποείκαθε νηΐ,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, διά θέσκελον ὀμφήν.
ἀλλ' ὅτε δή πορθμοῖο κατά στόμα καί διά πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ' ἄρ' αἵ γε
βυσσόθεν ἐρριζοῦντο, καί ἔμπεδον αἰέν ἔμιμνον.
οὕτω γάρ Μοῖραι οἱ ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.
Καί τότε δή προφυγόντες ἀδευκέα πήματ' ὀλέθρου,
Ῥηβαίου προχοάς τε, Μέλαιναν θ' ἱκόμεθ' ἀκτήν,
νῆσον ὑπέρ δολιχήν Θυνηΐδα, τῆς ἀπάτερθεν
Τέμβριος ἰχθυόεις θαλεραῖς πλημμύρεται ὄχθαις,

Ὅταν ὅμως ἤκουσεν (ὁ Ἀγνιάδης) αὐτά, ἐπάγωσε ἡ καρδιά του,
ἀπέκρυπτε δέ εἰς τό στῆθός του ὅσα ἐπρόκειτο νά ἐκτελέσῃ,
μόνον αὐτός ἐκ τῶν ἄλλων ἡρώων· ἀλλά ἡ γαλανομμάτα Ἀθηνᾶ κατά συμβουλήν τῆς
Ἥρας ἄφησε ἕνα ἐρωδιόν (πουλί) νά ἔλθῃ εἰς τήν κορυφήν τῆς κεραίας (τῆς ἀντέννας) τοῦ ἱστοῦ· ἐκεῖνος ὅμως δυσανασχετῶν ἐπέταξε,
ἀφοῦ δέ ὑψώθη διά τῶν πτερύγων του εἰς τόν μυχόν, πού ἐσχημάτιζον αἱ πέτραι,

στίχοι 701-728

ὑπέστη περιδίνησιν· καί ἐκεῖναι, κάμνουσαι ταχύν κραδασμόν καί ἀπό τά δύο μέρη,
ἐπέπεσαν ἡ μία ἐπάνω εἰς τήν ἄλλην καί ἀπέ*κοψαν τό ἀκραῖον μέρος τῆς* οὐρᾶς
τοῦ πουλιοῦ· καί εἰς αὐτόν ματαίως ἐστηρίχθησαν.
Ὁ δέ Τῖφυς, ἀφοῦ ὁ ἐρωδιός διέφυγε τόν ἀπότομον ὄλεθρον, ἔδωσε ἐντολήν εἰς τούς ἥρωας νά ἀνακόψουν τόν πλοῦν·
ἐκεῖνοι δέ ἀκούοντες (τήν παραγγελίαν του),
ἐπειδή τό ἐπιθυμοῦσαν, ἐχαράκωναν (αὐλάκωναν) τά γρήγορα κύματα κάτω ἀπό τά κουπιά των.
Ἔπειτα ἐγώ μέ τά ἰδικά μου τραγούδια παρεπλάνησα τάς ἀποκρήμνους πέτρας (τάς Κυανᾶς)· ἐκεῖναι δέ ἀπεμακρύνθησαν ἡ μία ἀπό τήν ἄλλην,
καί τό κῦμα ἐπάφλασε (ἄφρισε), καί ὁ βυθός ὑπεχώρησεν εἰς τό πλοῖον,
πεισθείς ἀπό τήν ἰδικήν μου κιθάραν λόγῳ τῆς θεϊκῆς φωνῆς της.
Ἀλλ' ὅταν τό πλοῖον μέ τήν λαλιά διῆλθε κατά τό στόμιον τοῦ πορθμοῦ καί διά μέσου τῶν Κυανῶν πετρῶν, ἀμέσως αὐταί ἐστερεώνοντο ἀπό τόν βυθόν (τό βάθος τῆς θαλάσσης) καί παρέμεναν ἐκεῖ πάντοτε ἀμετακίνητοι.
Διότι ἔτσι καθώρισαν δι' αὐτάς αἱ αὐστηραί Μοῖραι.
Καί τότε λοιπόν, ἀφοῦ διεφύγαμεν τά πικρά παθήματα τοῦ ὀλέθρου,
ἐφθάσαμεν εἰς τάς ἐκβολάς τοῦ Ρηβαίου ποταμοῦ καί εἰς τήν Μέλαιναν ἀκτήν,
ἐπάνω ἀπό τήν ἐπιμήκη νῆσον Θυνηΐδα, μακράν τῆς ὁποίας
πλημμυρίζει εἰς τάς ἀνθηράς ὄχθας ὁ ποταμός Τέμβριος, πού ἔχει ψάρια,

Σαγγάριός θ',. ὅς κύματ' ἐπιτρέχει
'Αξείνοιο.
ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλόν οἱ ἐνισσόμεθ'
εἰρεσίῃσιν,
ἀμφί Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλσαμεν, ᾧ ἔπι
λαοῖς
κραῖνε Λύκος ποταμοῖο φερώνυμος, ὅς
ῥ' ὑπέδεκτο
ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ἐγέρηρε
τραπέζῃ,
φίλατο δ' αὖ νύκτας τε καί ἤματα
συνεχές αἰεί.
ἔνθα καί αἶσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο
φῶτας,
Ἴδμον' 'Αβαντιάδην, Τῖφυν τε
κυβερνητῆρα.
τοῦ μέν δή κατά σῶμα λυγρή ἠρείσατο
νοῦσος,
τόν δ' ἔκτεινεν θήρ σῦς ἄγριος· ἄν δ'
ἄρα τοῖς γε

στίχοι 729-755

τύμβους χευάμενοι πολιήν ἐπενισσόμεθ'
ἄλμην,
'Αγκαίῳ πίσυνοι· τόν γάρ φάσαν ἶδριν
ἅπαντες
ναυτιλίης σφετέρῃσι δαημοσύνῃσι
κεκάσθαι.
αὐτάρ ὅ πηδαλίων οἰήϊα λάζετο χερσίν,
νῆα κατιθύνων ἐπί Παρθενίοιο ῥέεθρα,
ὅν δή Καλλίχορόν οἱ ἐπωνυμίην
καλέουσιν,
ὅν τοι ἐγώ μύθοισιν ἐνί προτέροισιν
ἔλεξα.
ἔνθεν ἄκρην προβλῆτα παραπλώσαντες
ἔβημεν
γῆν ἐπί Παφλαγόνων, τήν οἱ παράμειψε
θέουσα
'Αργώ ὑπέρ μέγα λαῖτμα· Καραμβίην δ'
ἵκετ' ἄκρην,
ᾗ ἐπί Θερμώδων χέεται, Ἅλυός τε
ῥέεθρον,
πολλόν ἐπ' αἰγιαλόν δίνας ἁλιμυρέας
ἕλκων.

(κενόν κειμένου)

νέρθε δ' ἐπιθρώσκουσι Βορειάδος
ἀντίον ἄρκτου
μακρά Θεμισκύρης Δοιαντίδος
ἄγχι δ' 'Αμαζονίδων δαμνίππων ἄστεα
κεῖται,

καί ὁ Σαγγάριος, ὁ ὁποῖος τρέχει ἐπάνω εἰς τά
κύματα τοῦ 'Αξείνου (Εὐξείνου) πόντου.
Καί ὅταν κωπηλατοῦντες ἐφθάσαμεν εἰς τόν
αἰγιαλόν,
προσωρμίσαμεν (ἀγκυροβολήσαμεν) τό πλοῖον
γύρω ἀπό τό ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Λύκου· καί
εἰς αὐτήν τήν περιοχήν ἄρχων τῶν (ἐκεῖ κατοι-
κούντων) λαῶν ἦτο ὁ Λύκος,
ὁ ὁποῖος ἔφερε τό ὄνομα τοῦ ποταμοῦ, καί
ὑπεδέχθη τούς ἥρωας
Μινύας καί τούς ἐτίμησε μέ φιλόξενο τραπέζι·
τούς ἐφιλοξένησε δέ ἐπί νύκτας καί ἡμέρας
ἀδιακόπως.
'Εδῶ ὥρισεν ἡ μοῖρα νά ἀποθάνουν δύο ἄν-
δρες,
ὁ Ἴδμων, ὁ υἱός τοῦ Ἄβαντος, καί ὁ Τῖφυς, ὁ
κυβερνήτης του πλοίου.
Εἰς μέν τό σῶμα τοῦ ἑνός ἐπέπεσεν ὀλέθριον
νόσημα,
τόν δέ ἄλλον ἀπέκτεινεν θηρίον, κάποιο ἀγριο-
γούρουνο.
Πρός τιμήν αὐτῶν

στίχοι 729-755

ἀνυψώσαμεν τύμβους μέ τήν ἐπισώρευσιν
λευκῆς ἀλμύρας (ἁλατιοῦ),
ὑπακούσαντες εἰς πρότασιν τοῦ 'Αγκαίου· δι-
ότι περί τούτου (τοῦ 'Αγκαίου) ἔλεγαν ὅλοι,
ὅτι εἶχε διακριθῆ ὡς γνώστης τῆς ναυτικῆς τέ-
χνης, τήν ὁποίαν ἐδιδάχθη ἀπό τήν ἰδικήν των
ἐμπειρίαν (τοῦ Ἴδμονος δηλαδή καί τοῦ Τί-
φυος).
Ἔπειτα αὐτός (ὁ 'Αγκαῖος) ἔλαβεν εἰς τά χέ-
ρια του τό πηδάλιον καί κατηύθυνε τό πλοῖον
εἰς τά ρεύματα τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, τόν
ὁποῖον ἀποκαλοῦν μέ τό ἐπώνυμον Καλλίχορος.
Τοῦτον (τόν ποταμόν) ἀνέφερα ἐγώ εἰς προη-
γουμένους λόγους μου.
'Απ' ἐδῶ παραπλεύσαντες τό προεξέχον
ἀκρωτήριον ἐφθάσαμεν εἰς τήν χώραν τῶν Πα-
φλαγόνων, τήν ὁποίαν ἡ 'Αργώ τρέχουσα ὑπέ-
ράνω μεγάλου βάθους τῆς θαλάσσης προσε-
πέρασεν· ἔφθασε δέ εἰς τό ἀκρωτήριον Κα-
ραμβία,
ἐπάνω εἰς τό ὁποῖον χύνεται ὁ ποταμός Θερ-
μώδων καί τά νερά τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ· καί ὁ
Θερμώδων σύρει εἰς μέγαλην ἔκτασιν τοῦ αἰ-
γιαλοῦ ἀνεμοστροβίλους μέ τά νερά του, πού
χύνονται εἰς τήν θάλασσαν.
'Από κάτω ἀναπηδοῦν ἀπέναντι τῆς Βορειά-
δος ἄρκτου
τά μακρά τῆς Δοιαντίδος Θεμισκύρης
(κενόν τοῦ κειμένου)

πλησίον δέ εὑρίσκονται αἱ πόλεις τῶν 'Αμαζο-
νίδων, αἱ ὁποῖαι δαμάζουν τούς ἵππους,

καί Χάλυβες. Τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοί τε Βέχειρες
μίγδην Μοσσύνοισι πέδον περιναιετάουσιν.
βαιά δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν ὅμουροι.
νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχός παρακέκλιται αὐχήν
ἔνθα δ' ὑπωρείῃσιν ἐπί προβλῆσι κυκλοῦνται
τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπέρ μυχόν εὐρέα πόντου·
οὔ Σίνδης ὄρος αἰπύ, καί εὐθαλέες λειμῶνες·
ἔνθα δ' Ἀράξεω ρεῦμα μεγαβρεμέτου ποταμοῖο,
ἐξ οὗ Θερμώδων, Φᾶσις, Τάναΐς τε ρέουσιν·
οὔ Κόλχων κλυτά φῦλα, καί Ἡνιόχων καί Ἀβάσγων.
ὄν παραμειβόμενοι, μυχάτοις ἐπεπλείομεν ὅρμοις

στίχοι 756-782

Οὔρων, Χινδαίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
Ασσυρίων τε λεών, τρηχύν τ' ἀγκῶνα Σινώπης,
καί Φίλυρας, Ναπάτας τε, καί ἄστεα πυκνά Σαπείρων
Βύζηράς τ' ἐπί τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα φῦλα Σιγύνων.
Ἵκτο δ' ὑπό πνοιαῖς ἀνέμου πλησίστιος Ἀργώ
ὄρθριος, ἐρχομένης ἠοῦς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον,
ἐς πέρατ' Ἀξείνου, Φᾶσιν κατά καλλιρέεθρον.
αὐτάρ ἐπεί ποταμοῖο διά στόμα πρηὺ ρέοντος
ἱκόμεθ', αὐτίκα οἵ στέφανος καί τεῖχος ἐρυμνόν
Αἰήτεω κατέφαινε καί ἄλσεα· τοῖς ἐνί κῶας
χρύσεον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπί φηγῷ.
Ἀγκαῖος δ' ἤνωγε, παραιφάμενος ἑπέεσσιν,
λαίφεά τε στέλλειν, καί ἐπίκριον αὖθι χαλάσσαι,
ἱστόν ἀνακλίναντας, ὑπ' εἰρεσίῃ δέ νέεσθαι.

καί οἱ Χάλυβες, τά Τιβαρηνά ἔθνη καί οἱ λαοί Βέχειρες,
οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν γύρω ἀπό τήν πεδιάδα ἀναμίξ (μαζί) μέ τούς Μοσσύνους. Ὀλίγον δέ ἀκόμη διαπλεύσαντες προσωρμίσθημεν εἰς τούς αἰγιαλούς,
ὅπου κατῴκουν οἱ Μάκρωνες συνορεύοντες πρός τούς Μυριανδυνούς.
Κάτω ἀπό τήν Ἑλίκην ὑπάρχει μακρός, ὀλίγον ἐπικλινής αὐχήν.
Ἐδῶ δέ, ἐπάνω εἰς τάς προεξεχούσας ὑπωρείας εὑρίσκονται κυκλικῶς φαράγγια,
πού φαίνονται ἀπό μακράν, ὑπεράνω ἀπό τόν εὐρύν μυχόν τοῦ πόντου·
ἐδῶ ἐπίσης εἶναι τό ἀπόκρημνον ὄρος Σίνδης καί λιβάδια θαλερά·
ἐδῶ εὑρίσκεται καί τό ρεῦμα τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, πού διαρρέει μέ μεγάλον θόρυβον,
καί ἐκ τοῦ ὁποίου πηγάζουν (ἀπορρέουν) ὁ Θερμώδων, ὁ Φᾶσις καί ὁ Τάναϊς·
ἐδῶ κατοικοῦν οἱ περίφημοι φυλαί τῶν Κόλχων, τῶν Ἡνιόχων καί τῶν Ἀβάσγων.
Τοῦτον τόν ποταμόν παρακάμψαντες ἐπλέομεν εἰς τούς ὅρμους

στίχοι 756-782

τῶν Οὔρων καί τῶν Χινδαίων καί τῶν Χαρανδαίων καί τῶν Σολύμων
καί εἰς τόν λαόν τῶν Ἀσσυρίων καί εἰς τόν ἀνώμαλον ἀγκῶνα (τήν ἀνώμαλον καμπήν) τῆς Σινώπης,
καί εἰς τούς Φίλυρας καί τούς Ναπάτας καί εἰς τάς πυκνοκατῳκημένας πόλεις τῶν Σαπείρων·
προσέτι δέ εἰς τούς Βύζηρας καί εἰς τάς ἀφιλοξένους φυλάς τῶν Σιγύνων.
Ἔφθασε δέ ἡ Ἀργώ ἔχουσα φουσκωμένα τά πανιά ἀπό τά φυσήματα τοῦ ἀνέμου,
κατά τόν ὄρθρον (κατά τά χαράματα), κατά τήν ὥραν πού ἤρχετο ἡ αὐγή εἰς τόν ἀπέραντον κόσμον,
εἰς τά πέρατα (εἰς τό ἔσχατον σημεῖον) τοῦ Ἀξείνου (Εὐξείνου) πόντου, εἰς τόν Φᾶσιν ποταμόν μέ τά ὡραῖα ρεύματα.
Ἔπειτα, ἀφοῦ διήλθομεν τό στόμιον τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔρρεεν ἡσύχως,
ἀμέσως κατεφάνησαν ὁ περίβολος καί τό ἰσχυρόν τεῖχος
τοῦ Αἰήτου καί τά ἄλση· ἐντός αὐτῶν ἦτο τό χρυσοῦν δέρας (δέρμα),
κρεμασμένον ἐπάνω εἰς μίαν βαλανιδιά, γεμάτη ἀπό κόμβους (ρόζους)·
Ὁ Ἀγκαῖος δέ τούς ἔδωσεν ἐντολή, καλοπιάνων αὐτούς μέ λόγια, νά κατεβάσουν τά πανιά καί νά χαλαρώσουν πάλιν τήν κεραίαν, ἀφοῦ δώσουν εἰς τόν ἱστόν (τό κατάρτι) κλίσιν πρός τά ἐπάνω, καί νά πλέουν κωπηλατοῦντες.

ὣς οἱ μέν τά ἕκαστα πονείαθον· αὐτάρ Ἰήσων
αὐτίκα οἱ μέρμηρε κατά φρένα καί κατά θυμόν,
ξυνῇ τ' ἐν Μινύῃσι διπλῆν ἀνενείκατο φωνήν,
ἤ οἱ ἐπ' Αἰήταο μόλοι δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
μειλιχίοις στέρξοι τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
ἠέ μεθ' ἡρώεσσι, καί ἐς μόθον αὐτίκα λεύσσοι·
ἀλλ' οὔ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι·
δεῖμα δ' ἐνί φρεσί θῆκε θεά λευκώλενος Ἥρη,
ἀμβολίην θ', ἵνα οἱ τελέσῃ, τάπερ αἶσα γενέσθαι.
ὦκα δ' ἄρ' οὖλον ὄνειρον ἀπ' οὐρανοῦ ἦκε φέρεσθαι
ἐς δόμον Αἰήταο. συθείς δ' ὄγε δεῖμα πέλωρον
ἔσκηψεν βασιλῆϊ περί φρένας, ὅς οἱ ἔδοξεν
παρθένου, ἥν ἀτίταλλεν ἑνί μεγάροισιν ἑοῖσιν,

στίχοι 783-811

Μηδείης κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συθῆναι
ἀστέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο πορείης.
ἣ δ' ἐπεί ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
ἦκε φέρουσ' εἰς χεύματ' ἐϋρρείτου ποταμοῖο
Φάσιδος· ἀστέρα δι' αὖ οἱ ἀναρπάξαντα ρεέθρῳ
οἴχεσθαι πόντοιο δ' Ἀξείνοιο φέροντα.
ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίου ἐξέσσυθ' ὕπνοιο
ἀπροφανές, στυγερόν δέ περί φρένας ἵκετο δεῖμα·
ἆλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμωσίν δέ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν
ἵππους ἐντύνειν, ὕπο δέ ζεύξασθαι ἀπήνην,
Κατ' αὐτόν τόν τρόπον (καθώς παρήγγειλεν εἰς αὐτούς ὁ Ἀγκαῖος) ἐξετέλεσαν ἐκεῖνοι κάθε ἔργον.
Ἔπειτα ὁ Ἰάσων διελογίσθη καθ' ἑαυτόν
καί ἀπηύθυνε πρός ὅλους ἀπό κοινοῦ τούς Μινύας διπλῆν φωνήν (τούς ἔθεσε δηλαδή τό δίλημμα),
ἤ νά ὑπάγῃ μόνος αὐτός ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Αἰήτου
καί νά προσπαθήσῃ νά τόν κάμῃ νά στέρξῃ (εἰς τήν ἀπαίτησίν των), παραπλανῶν αὐτόν μέ μαλακά λόγια,
ἤ νά ὑπάγῃ μαζί μέ τούς ἄλλους ἥρωας καί νά ἀποβλέψῃ ἀμέσως εἰς μάχην.
Ἀλλά δέν ἄρεσε εἰς ὅλους τούς Μινύας νά ὑπάγουν.
Ἡ θεά ὅμως Ἥρα, πού εἶχε λευκά χέρια, ἐνέβαλεν εἰς τήν καρδίαν των φόβον
καί τήν διάθεσιν πρός ἀναβολήν (διά τήν λῆψιν ἀποφάσεως), διά νά ἐκτελέσῃ ἐκεῖνα, τά ὁποῖα καθώρισεν ἡ μοῖρα νά γίνουν.
Ταχέως λοιπόν ἄφησεν (ἡ Ἥρα) νά ἔλθῃ ἀπό τόν οὐρανόν εἰς τόν οἶκον τοῦ Αἰήτου ὁλέθριον ὄνειρον,
τό ὁποῖον καταφθάσαν ἐσπευσμένως ἐπέφερε πελώριον φόβον

στίχοι 783-811

εἰς τήν καρδίαν τοῦ βασιλέως. Εἰς αὐτόν (τόν βασιλέα) ἐφάνη ὅτι εἶδε νά κατέρχεται δρομαίως (καί νά ἐπικάθηται) εἰς τούς ποθητούς κόλπους (εἰς τήν ἀγκαλιά) τῆς παρθένου Μηδείας, τήν ὁποίαν ἀνέτρεφεν εἰς τά μέγαρά του,
ἕνα λαμπρότατον ἄστρον διά πορείας (πτήσεως), τήν ὁποίαν ἔκαμε κατά τήν πρωΐαν.
Ἐκείνη δέ, ἀφοῦ τό ἔβαλε μέσα εἰς πέπλους μέ χαρούμενη καρδιά,
ἦλθε, φέρουσα μαζί της αὐτό (τό ἄστρον), εἰς τά ὕδατα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, ἀπό τόν ὁποῖον ρέουν ὡραῖα νερά·
τό ἄστρον ἀφ' ἑτέρου, ἀφοῦ ἀνήρπασεν αὐτήν (τήν Μήδειαν) ἀπό τό ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ,
ἔφυγε διά μέσου τοῦ Ἀξείνου πόντου μεταφέρον μαζί του καί αὐτήν.
Ἀφοῦ εἶδεν αὐτά ὁ Αἰήτης (εἰς ὄνειρον), ξεπετάχθηκε ἀποτόμως ἀπό τόν ἀπατηλόν ὕπνον,
φρικαλέος δέ φόβος κατέλαβε τήν καρδίαν του·
καί ἐπήδησε ἀπό τό κρεββάτι του· ταχέως δέ ἔδωσεν ἐντολήν εἰς τάς ὑπηρετρίας
νά ἑτοιμάσουν τούς ἵππους καί νά ζεύξουν κάτω ἀπό αὐτούς μίαν ἅμαξαν,

ὄφρα κε μειλίξαιτο κιὼν ἐπί ρεῖθρον ἐραννόν,
Φᾶσιν δινήεντα, σύν ἐνδαπίαις μίγα νύμφαις,
ψυχάς θ' ἡρώων, ὅσσαι τ' ἐπί ρεῖθρον ἄμειβον,
θυγατέρας δ' ἔκλῃζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
Χαλκιόπην σύν παισίν ἀποφθιμένου Φρίξοιο,
ἠδ' ἀπαλήν Μήδειαν, ἀριπρεπές εἶδος ἔχουσαν,
παρθένον αἰδοίην, ὄφρ' ἂν συνέποιντο κιόντι·
Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος.
ἅρμα δ' ἔπι χρύσειον ἔβη μίγα θυγατέρεσσιν
Αἰήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίου φέρον ἵπποι
χεῖλος ὑπέρ ποταμοῦ δονακώδεος, ἔνθα περ αἰεί
εὐχωλάς ρείθροισι καί ἱερά καλά κόμιζεν.
κείνῃσιν δ' ὄχθῃσιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργώ.
τήν ρα τότ' Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλούς
ἐξείης ἥρωας ὁμιλαδόν ἐδριόωντας,
ἀθανάτοις ἰκέλους· περί γάρ οἱ τεύχεα λάμπεν.
τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἰήσων.
Ἥρῃ γάρ πέρι πάμπαν ἐτίετο, καί οἱ ἔδωκεν
κάλλος τε μέγεθός τε καί ἠνορέην ὑπέροπλον.

στίχοι 812-840

ἀλλ' ὅτε δή σχεδόν ὄντες ἐπ' ἀλλήλοις βάλον ὄσσε,
Αἰσονίδης Μινύαι τε περί φρένα παχνώθησαν.
πρόσθε γάρ Αἰήτης μέν ἐφ' ἅρματος ἠέλιος ὥς
λάμπετο μαρμαρυγῇσι περιξ χρυσέων ἀπό πέπλων·
ἀμφί δέ οἱ στεφάνη κεφαλήν ἔχε θυσσανόεσσα.
ἀκτῖσιν φλογέαις· σκῆπτρον δ' ἐν χερσίν ἐνώμα

διά νά μαλάξῃ, μεταβαίνων εἰς τά ὡραῖα νερά του,
τόν Φᾶσιν, πού ἔχει στροβιλισμούς, μαζί δέ μέ αὐτόν καί τάς ἐντοπίας νύμφας
καί τάς ψυχάς τῶν ἡρώων, ὅσαι προσήγγιζον εἰς τά νερά τοῦ ποταμοῦ.
Προσεκάλεσε δέ ὁ Αἰήτης καί τάς θυγατέρας του ἀπό τόν εὐώδη θάλαμον,
δηλαδή τήν Χαλκιόπην μαζί μέ τά παιδιά τοῦ ἀποθανόντος Φρίξου καί τήν τρυφεράν Μήδειαν, παρθένον αἰδήμονα, ἡ ὁποία εἶχε μεγαλοπρεπῆ μορφήν,
διά νά τόν ἀκολουθήσουν (τόν συνοδεύσουν) κατά τήν διαδρομήν του·
ὁ Ἄψυρτος ὅμως κατῴκει μακράν ἀπό τήν κατοικίαν τοῦ πατρός του.
Ὁ Αἰήτης δέ ἐπέβη εἰς τό χρυσοῦν ἅρμα ὁμοῦ μέ τάς θυγατέρας του·
καί τοῦτον ταχέως μετέφερον διά τῆς πεδιάδος εἰς τήν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ μέ τά πολλά καλάμια, εἰς τό μέρος ὅπου πάντοτε μετέφερε ταξίματα πρός τιμήν τῶν ὑδάτων καί ὡραῖα σφάγια.
Ὑποκάτω δέ ἀπό ἐκείνας τάς ὄχθας πλέουσα προσήγγισεν ἡ Ἀργώ.
Τότε εἶδεν αὐτήν ὁ Αἰήτης, καί μέσα εἰς αὐτήν εἶδε βέβαια πολλούς κατά σειράν ἥρωας, καθημένους μαζί,
οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅμοιοι πρός τούς ἀθανάτους θεούς· διότι γύρω ἀπό αὐτούς ἔλαμπαν τά ὅπλα των.
Μεταξύ δέ ὅλων αὐτῶν διέπρεπεν ὁ θεϊκός Ἰάσων·
διότι ἐτιμᾶτο ὑπερβολικά ἀπό τήν Ἥραν, καί αὐτή τοῦ ἔδωσε κάλλος (ὁμορφιά), ἀνάστημα ὑψηλόν καί ἀνδρείαν ὑπερήφανον.

στίχοι 812-840

Ἀλλ' ὅταν, εὑρισκόμενοι πλησίον, προσήλωσαν ἀμοιβαίως τούς ὀφθαλμούς οἱ μέν εἰς τούς δέ (κοιταζόμενοι μεταξύ των),
τότε ὁ υἱός τοῦ Αἴσονος καί οἱ Μινύαι κατεπλάγησαν.
Διότι ὁ Αἰήτης καθήμενος ἐμπρός ἐπάνω εἰς τό ἅρμα ἔλαμπε καθώς ὁ ἥλιος
ἀπό τάς μαρμαρυγάς (τάς λάμψεις), πού ἐξέπεμπον γύρω του οἱ χρυσοῖ πέπλοι του·
γύρω δέ στό κεφάλι του εἶχε κροσσωτόν (φουντωντόν) στέμμα μέ λαμπράς ἀκτῖνας·
ἐκινοῦσε δέ εἰς τά χέρια του σκῆπτρον,

ἀστεροπαῖς ἴκελον· δοιὼ δ' ἑκατέρωθεν ἑήσθην
θυγατέρες· ταῖς γάρ οἱ ἀγαλλόμενος πεφόρητο.
σμερδνόν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακεν νηῒ πελασθείς,
καί οἱ ἀπό στηθέων βριαρήν ἀνενείκατο φωνήν,
δεινόν ὁμοκλήσας· μέγα δ' ἀμφιάχων ἐγεγώνει·
Φράζεσθον, οἵτινες ἐστέ, τί δέ χρέος ὔμμας ἱκάνει,
ἔκ πόθεν ἐλδομένοισι Κυτηΐδα γαῖαν ἀμεῖψαι.
οὐδ' ἄρ' ἐμήν ἀλέγοντες ἀνακτορίην πεφόβησθε
οὐδέ λεών, σκήπτροις ἐπιήρανον ἡμετέροισιν,
Κόλχων, οἵ καί Ἄρηϊ δορυσσόῳ εἰσίν ἀτειρεῖς,
ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκήν ἐγένοντο σιωπῇ.
Αἰσονίδῃ δ' ἄρα θάρσος ἐνί *παπίδεσσιν* ὄπασσεν
Ἥρη πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει·
Οὔτε τι λῃστῆρες ἱκάνομεν, οὔτε οἱ ἄλλως
γαῖαν ἐπιστρωφῶντες ἐγείρομεν ὕβριος αἴσῃ
ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δή πολέες μεμάασιν
τέτλαμεν ἔν βιοτῇ κέρδους ἕνεκα σφετέροιο.
ἀλλά μοι ἆθλον ἔταξε Ποσειδῶνος φίλος υἱός,
πατροκασίγνητος Πελίης, χρύσεον ποτί κῶας
λαζομένους ἀφικέσθαι ἐϋκτιμένην ἐς Ἰωλκόν,
οὐδέ τί οἱ νώνυμνοι ἐμοί ἐρίηρες ἑταῖροι·
οἵ μέν γάρ μακάρων, οἵ δ' ἡρώων γένος ἐσμέν.

στίχοι 841-869

οὐδέ τί οἱ πολέμων ἀδαήμονες οὐδέ μόθοιο,
ξεῖνοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι ἐφέστιοι, ὥς καί ἄμεινον.

ὅμοιον πρός τούς κεραυνούς· ἑκατέρωθεν δέ ἑκάθηντο αἱ δύο θυγατέρες του· διότι ὑπερηφανευόμενος δι' αὐτάς τάς ἔφερε μαζί του.
Ὅταν δέ ἐπλησίασεν εἰς τό πλοῖον, προσέβλεψε μέ ἀγρίους ὀφθαλμούς,
καί ἀπό τό στῆθός του ἀνέπεμψεν βαρεῖαν *φωνήν ἀπευθύνων φοβεράς ἀπειλάς·* καί κραυγάζων δυνατά ἔλεγε:
Εἰπέτε ποῖοι εἶσθε καί ποία ἀνάγκη σᾶς ἔφερεν ἐδῶ,
καί ἀπό ποῦ ποίαν ἔχοντες ἐπιθυμίαν ἤλθατε εἰς τήν Κυτηΐδα γῆν.
Οὔτε λοιπόν τήν ἰδικήν μου κυριαρχίαν φοβεῖσθε καί ἀσεβεῖτε πρός αὐτήν,
οὔτε τόν λαόν τῶν Κόλχων, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐ*χαριστημένος ἀπό τά ἰδικά μου σκῆπτρα* (τήν ἰδικήν μου ἐξουσίαν)·
αὐτοί δέ οἱ Κόλχοι εἶναι ἀκατάβλητοι καί εἰς τόν Ἄρην, πού σείει (τινάζει) τό δόρυ,
γνωρίζοντες νά μάχωνται ἰσχυρῶς, ἐάν σεῖς ὁρμήσετε εἰς μάχην.
Αὐτά τά λόγια εἶπεν (ὁ Αἰήτης), ἐκεῖνοι δέ ὅλοι ἔμειναν σιωπηλοί.
Εἰς τόν υἱόν ὅμως τοῦ Αἴσονος ἔδωσε θάρρος ἡ σεβαστή θεά Ἥρα· κραυγάζων δέ αὐτός δυνατά εἶπεν:
Οὔτε ὡς λῃσταί ἐρχόμεθα οὔτε κατά κάποιον ἄλλον τρόπον περιφερόμενοι εἰς τήν γῆν διαπράττομεν ἐξ ἀλαζονείας ἔργα ἄδικα εἰς βάρος τῶν ἀνθρώπων, τά ὁποῖα πολλοί βέβαια ἐπιθυμοῦν
νά ὑπομένουν (νά διαπράττουν) κατά τόν βίον των χάριν τοῦ ἰδικοῦ των κέρδους.
Ἀλλ' εἰς ἐμέ ὥρισεν ἀγῶνα ὁ ἀγαπητός υἱός τοῦ Ποσειδῶνος Πελίας, ἀδελφός τοῦ πατρός μου, νά *ἐπιστρέψωμεν εἰς τήν καλοκτισμένην* (τήν ὡραίαν) Ἰωλκόν φέροντες τό χρυσοῦν δέρας. Οὔτε βεβαίως εἶναι ἀνώνυμοι οἱ πιστοί μου σύντροφοι· διότι ἄλλοι μέν ἐξ ἡμῶν ἀνήκομεν εἰς τό γένος τῶν θεῶν, ἄλλοι δέ εἰς τό γένος τῶν ἡρώων.

στίχοι 841-869

Οὔτε εἴμεθα ἄπειροι τῶν πολέμων οὔτε τῆς μάχης,
καί εὐχόμεθα νά εἴμεθα φίλοι (φιλοξενούμενοι) εἰς τήν ἑστίαν σας, καθώς εἶναι τό καλύτερον.

· Ὣς φάτο, τοῦ δ᾽ ἄρα θυμός ὀρίνετο ἴσος ἀέλλῃ,
Αἰήτεω, καί σμερδνόν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
φρικτόν ἐφ᾽ ἡρώεσσι δόλον καί μῆτιν ὑφαίνων·
ὀψέ δέ οἱ Μινύῃσι τοίην ἀνενείκατο φωνήν·
Εἰ μέν κεν Κόλχοισιν ἀρηϊφάτοισιν ἐσάντα
μαρνάμενοι ἐπιθῆσθον, ἀποφθίσει μένος ἀνδρας·
ἦ ἔλπεσθ᾽, ὡς οἱ ἀδήριτον γέρας ἔσσεται ὑμῖν,
κῶας ἀειρομένους ἰέναι πρός πατρίδα γαῖαν;
εἴ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνθητε φάλαγγι
ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάσσω.
εἰ δέ κέ μοι πείσθησθε, τό καί πολύ κέρδιόν ἐστιν,
κρίναντες τόν ἄριστον, ἢ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν,
ὄφρα κε πειρηθείς ἀέθλων, οὕς αὐτός ἐνίσπω,
κῶας ἕλῃ χρύσειον· ὅ καί γέρας ἔσσεται ὑμῖν,
Ὣς εἰπών ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοί δ᾽ ἄρ᾽ ὀπίσσω
βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μυνύαις δ᾽ ἄχος ἔπλετο θυμῷ
καί ρα τόθ᾽ Ἡρακλῆος ἔχον πόθον· οὐ γάρ ἔμιμνον
ἔθνος ἀμαιμάκετον Κόλχων καί θούριον Ἄρην.
Νῦν δέ σοι, ὦ Μουσαῖε, παραδρομάδην ἀγορεύσω,
οἷά περ αἰνόμοροι Μινύαι πάθον, ἠδ᾽ ὅσ᾽ ἔρεξαν.
ὡς τ᾽ ἄψορρος ὄρουσ᾽ ἐκ δώματος Αἰήταο
Ἄργος ἐϋμμελίης, Φρίξου παῖς, ὅν οἱ ἔτικτεν
Χαλκιόπη (τῷ γάρ παρελέξατο, πατρός ἐν οἴκῳ,
ἡνίχ᾽ ὑπέρ νώτων κριοῦ Κόλχοισιν πελάσθη)
ἀγγέλλων Μινύῃσιν, ἃ δή τελέεσθαι ἔμελλεν

Ἔτσι ἐμίλησε (ὁ Ἰάσων), τοῦ Αἰήτου ὅμως ἐξηγείρετο ἡ ὀργή ὡσάν θύελλα,
καί μέ ἀγρίους ὀφθαλμούς προσέβλεψε (τόν Ἰάσονα),
ἐξυφαίνων φρικαλέον δολερόν σχέδιον ἐναντίον τῶν ἡρώων·
ἀργά δέ ἀπηύθυνε πρός τούς Μινύας αὐτά τά λόγια:
Ἐάν βεβαίως ἐπιτεθῆτε ἐναντίον τῶν πολεμικῶν Κόλχων
μαχόμενοι πρός αὐτούς κατά μέτωπον, ἡ πολεμική μανία θά καταστρέψῃ τούς ἄνδρας.
Ἀλήθεια (πράγματι) ἐλπίζετε, ὅτι θά ἔχετε βραβεῖον ἀκαταμάχητον (ἀναμφισβήτητον),
καί ὅτι, ἀφοῦ μᾶς ἀφαιρέσετε τό δέρας, θά ὑπάγετε εἰς τήν πατρίδα σας;
Ἐάν σεῖς, πού εἶσθε ὀλίγοι, ὑποκύψετε εἰς τήν ἰδικήν μου φάλαγγα (τούς ἰδικούς μου ὁπλίτας),
τότε θά κατασυντρίψω τό πλοῖόν σας, ἐνῶ ἐσεῖς θά ἔχετε ἐξολοθρευθῆ.

Ἐάν ὅμως πεισθῆτε εἰς τούς λόγους μου, πού θά σᾶς εἴπω, τοῦτο βεβαίως θά εἶναι καί διά σᾶς πολύ συμφερώτερον·
(σᾶς προτείνω δηλαδή) νά ἐκλέξετε τόν ἄριστον ἀπό σᾶς ἤ τόν βασιλικώτερον (ἰσχυρότερον) ἀπό ὅλους σας,
διά νά λάβῃ τό χρυσοῦν δέρας, ἀφοῦ προηγουμένως προσπαθήσει νά ἐκτελέσῃ τούς ἄθλους, τούς ὁποίους ἐγώ ὁ ἴδιος θά τοῦ ὁρίσω. Τοῦτο δέ (τό χρυσοῦν δέρας) θά εἶναι βραβεῖον καί διά σᾶς. Ἀφοῦ τούς εἶπεν αὐτά τά λόγια, παρώτρυνε τούς ἵππους του (νά προχωρήσουν)· καί ἐκεῖνοι ἀπερχόμενοι ἐπροχώρησαν πρός τά ὀπίσω,
τούς δέ Μινύας κατέλαβε λύπη.

Καί τότε βεβαίως ἐπόθησαν τόν Ἡρακλῆ· διότι δέν ἠμποροῦσαν μόνοι νά ὑπομείνουν
καί νά ἀντιμετωπίσουν τόν ἰσχυρόν λαόν τῶν Κόλχων καί τόν ὁρμητικόν Ἄρην.
Καί τώρα, Μουσαῖε, θά σοῦ διηγηθῶ ἐπιτροχάδην
ποῖα ἔπαθον οἱ δυστυχεῖς Μινύαι καί ὅσα αὐτοί διέπραξαν.
Τρέχων ἦλθεν ἀπό τόν οἶκον τοῦ Αἰήτου πρός αὐτούς
ὁ Ἄργος μέ τό ὡραῖον σῶμα, υἱός τοῦ Φρίξου, τόν ὁποῖον ἐγέννησε μέ αὐτόν ἡ Χαλκιόπη· διότι ἐπλάγιασε μαζί του εἰς τόν οἶκον τοῦ πατρός της,
ὅταν ἐκεῖνος ἐπάνω εἰς τά νῶτα ἑνός κριοῦ προσεπέλασεν εἰς τήν χώραν τῶν Κόλχων·
καί ἀνήγγειλεν (ὁ Ἄργος) εἰς τούς Μινύας ὅσα ἔμελλε νά γίνουν λόγῳ τῶν ἰδικῶν των

σφῇσιν ἀτασθαλίῃσι, πολυφθόρου Αἰήταο·
ἠδ' ὡς παρθενίοις οἳ ὑπαὶ φίλτροισι δαμάσθη

στίχοι 870-898

αἰνόγαμος Μήδεια, θεᾶς Ἥρης διά βουλάς.
ἔν δέ οἱ ἵμερον ὦρσεν ἐρωτοτρόφος Κυθέρεια,
ἧκε δ' ἄρ' ἰόν ὑπό σπλάγχνοις δασπλῆτις Ἐριννύς.
ὡς τε βόας ζεύγλῃσι δαμάσσατο πῦρ πνείοντας,
τετραγύῳ θέμενος σπόρον αὔλακι, τόν ρ' ἐκόμισσεν
Φρίξος εὐμμελίης, ὅτ' ἔβη δόμον Αἰήταο,
ἔδνον Ἐνυαλίοιο δρακοντείων ἀπ' ὀδόντων·
ἠδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν ἐξενάριξεν
αὐτοφόνῳ παλάμῃ, ὥς τ' ἀγλαόν ἤρατο κῦδος
Αἰσονίδης· ὥς τ' ἦλθε δ' ἐκ μεγάρων λελαθοῦσα,
λῖτι καλυψαμένη ἐανῷ, διά νύκτερον ὄρφνην,
παρθένος αἰνολεχής, (πέρι γάρ ῥά ἑ τεῖρον ἔρωτες
νηός ἐπ' Ἀργώης πελάσαι, καί πότνι' ἀνάγκη)
οὔτιν' ὀπιζομένη, πατρός χόλον οὐκ ἀλέγουσα.
ἠδ' ὡς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασά τε μορφάς,
στέρνα τε μαιμώωσα κύσεν χάριέν τε πρόσωπον,
δάκρυσι πλημμύρουσα γενειάδας· οὐδέ τιν' αἰδῶ
ἔσχε πόθων ἥρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπό φίλτρων
παρθενίην ἔρριψε, γάμων τ' εὐήνορα θεσμόν·
ἄλλα τε καί μάλα πολλά, τά θ' ὕστερον αὖτις ἀκούσῃ.
Ἀλλ' ὅτε δή Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταο
λαθριδίη, καί νηός ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη,

στίχοι 870-898

ἁμαρτιῶν εἰς τόν Αἰήτην, τόν καταστροφέα πολλῶν·
καί ὅτι ἡ ἀτυχής εἰς τόν γάμον της

στίχοι 870-898

Μήδεια ἐδαμάσθη διά παρθενικῶν φίλτρων κατά βούλησιν τῆς θεᾶς Ἥρας,
εἰς αὐτήν δέ (την Μήδειαν) διήγειρεν ἰσχυρόν ἐρωτικόν πάθος ἡ Κυθέρεια, ἡ ὁποία ἐκτρέφει τόν ἔρωτα·
ἐξετόξευσε δέ βέλος (ἐρωτικόν) κάτω ἀπό τά σπλάγχνα της ἡ φοβερά Ἐριννύς.
Καί πῶς ἐδάμασε τά βόδια, τά ὁποῖα ἀπέπνεον πῦρ, μέ τάς ζεύγλας, ἀφοῦ ἐναπέθεσεν εἰς ἕνα τετράπλεθρον (τεσσάρων στρεμμάτων) αὐλάκι σπόρον, τόν ὁποῖον ἔφερεν
ὁ Φρῖξος μέ τό ὡραῖον σῶμα, ὅταν μετέβη εἰς τόν οἶκον τοῦ Αἰήτου,
ὡς δῶρον τοῦ Ἐνυαλίου ἀπό τούς ὀδόντας τοῦ δράκοντος·
καί πῶς τῶν ἐχθρικῶν σπαρτῶν ἐξωλόθρευσε τόν στάχυν,
φονεύσας αὐτόν μέ τό δικό του χέρι, καί πῶς ἀπέκτησε λαμπράν φήμην (δόξαν)
ὁ υἱός τοῦ Αἴσονος· καί πῶς ἦλθεν ἀπό τά μέγαρά της, διαφυγοῦσα τήν προσοχήν τῶν ἄλλων, ἀφοῦ ἐκαλύφθη μέ λεῖον ἱμάτιον, κατά τό νυκτερινόν σκοτάδι,
ἡ παρθένος, πού εἶχε δυστυχισμένο κρεββάτι· διότι τήν ἐβασάνιζεν ἡ ἐπιθυμία
νά προσέλθῃ εἰς τό πλοῖον Ἀργώ, καί τήν ἐπίεζεν ἡ σεβαστή ἀνάγκη·
καί τό ἔκαμε αὐτό χωρίς νά σέβεται κανένα καί ἀδιαφοροῦσα διά τήν ὀργήν του πατρός της.
Καί πῶς αὐτή (ἡ Μήδεια) περιεπλάκη (εἰς τήν ἀγκαλιά του) καί περιέλαβεν εἰς τήν ἰδικήν της ἀγκαλιά μορφάς,
ἐπειδή διακαῶς ἐπιθυμοῦσε νά κυοφορήσῃ εἰς τά στήθη της· ὡραῖον πρόσωπον,
καί πλημμυρίζουσα μέ δάκρυα τά γένεια του·
οὔτε ἠσθάνθη ἐντροπήν
διά τόν πόθον της πρός τόν ἥρωα, ἐπειδή δέ καθωδηγεῖτο ἀπό ἐρωτικήν μανίαν
κατέστρεψε τήν παρθενικότητά της καί τόν τιμητικόν θεσμόν τοῦ γάμου.
Συνέβησαν καί ἄλλα πάρα πολλά, τά ὁποῖα θά ἀκούσῃς πάλιν ὕστερα.
Ἀλλ' ὅταν λοιπόν ἡ Μήδεια ἐγκατέλειψε λαθραίως τόν οἶκον τοῦ Αἰήτου
καί ἐπεβιβάσθη εἰς τό ἰδικόν μας πλοῖον,

δή τότε οἳ κατά θυμόν ἐμηδόμεθ', ὄφρα μολόντες
ἀμφ' ἱερῆς φηγοῖο δέρας χρύσειον ἕλωμεν.
ῥᾷστα περί φρεσί δ' ἦσι δοκεύομεν, οὐδέ τις ἡμέων
ἔγνω μόχθον ἄελπτον· ἐφέσπετο γάρ μέγα ἔργον
πᾶσιν ἐφ' ἡρώεσσι, κακῶν δ' ἀνεφαίνετο πυθμήν.
πρόσθε γάρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖό τ' ἐραννοῦ
ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν ἕρκος περιμήκετον ἄντην

στίχοι 899-927

φρουρεῖται πύργοισι καί εὐξέστοισι μύδροισιν,
ἑπτά πέρι στεφάνοισι κυκλούμενον, ἓν δ' ἄρα τρισσαί
χαλκήρεις πύλαι εἰσί πελώριοι· ἐν δ' ἄρα ταῖσι
τεῖχος ἐπιθρῴσκει, περί δ' αὖ χρύσειαι ἐπάλξεις.
αὐτάρ ἐπί σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα
ἱστάνει αἰθύσσουσα πυρός σέλας, ἣν τε νυ Κόλχοι
Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ἱλάσκονται,
δεινήν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινήν τ' ἐσακοῦσαι,
εἰ μή τις τελετάς πελάσει καί θύσθλα καθαρμῶν
ὅσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις ἔκευθεν,
δεινολεχής Μήδεια, Κυτηϊάσιν μίγα κούραις.
οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδόν εἰσεπέρησεν
ἐνδάπιος, ξεῖνός τε βροτῶν ὑπέρ οὐδόν ἀμείψας·
εἴργει γάρ πάντῃ δεινή θεός ἡγεμόνεια,
λύσσαν ἐπιπνείουσα πυριγλήνοις σκυλάκεσσιν,

τότε ἀκριβῶς ἐμηχανεύθημεν νά ἀφαιρέσωμεν
τό χρυσοῦν δέρας, πού ἦτο κρεμασμένο ἀπό τήν ἱεράν φηγόν,
μεταβαίνοντες ἐκεῖ. Αὐτά (πού ἐμηχανευόμεθα) μᾶς ἐφαίνοντο εἰς τό μυαλό μας εὐκολώτατα, ἀλλά κανείς ἀπό ἡμᾶς
δέν ὑπελόγισε τόν ἀνέλπιστον μόχθον (τόν ὁποῖον θά κατεβάλλομεν πρός εὐόδωσιν τοῦ σκοποῦ μας)· διότι τεράστιον ἔργον θά ἐπέπιπτεν
εἰς τούς ὤμους ὅλων τῶν ἡρώων, καί θά ἀπεκαλύπτετο τό βάθος (τό πλῆθος) τῶν κακῶν (πού θά συνώδευον τήν προσπάθειάν μας).

Διότι ἐμπρός ἀπό τόν οἶκον τοῦ Αἰήτου καί τοῦ ἐρατεινοῦ ποταμοῦ
ὑπῆρχε περίφραγμα ἀπέναντι (τῆς ἱερᾶς φηγοῦ) ἐκτεινόμενον εἰς μῆκος ἐννέα ὀργυιῶν,

στίχοι 899-927

τό ὁποῖον φρουρεῖται ἀπό πύργους καί ἀπό καλοξεσμένους λίθους
καί περιβάλλεται ἀπό ἑπτά στεφάνους (κύκλους). Ἐκτός δέ αὐτοῦ (τοῦ περιφράγματος) εἶναι τρεῖς
ὑπερμεγέθεις πύλαι, συνηρμοσμέναι μέ χαλκόν· καί ἐντός αὐτῶν ἀνυψώνεται ἕνα τεῖχος, τό ὁποῖον πάλιν περιβάλλεται ἀπό χρυσᾶς ἐπάλξεις (προπύργια).

Ἐπάνω εἰς τόν προστάτην (τό πλαϊνό ξύλο) τῶν πυλῶν στέκεται κάποια βασίλισσα πού φαίνεται ἀπό μακράν,
ἡ ὁποία ἀνάπτει τήν φλόγα τοῦ πυρός καί τήν ὁποίαν οἱ Κόλχοι ἐξιλεώνουν (ἐξευμενίζουν) ὡς Ἄρτεμιν ἐμπυλίαν (ὡς εὑρισκομένην ἐντός τῶν πυλῶν) καί ὡς κελαδοδρόμον (ὡς τρέχουσαν μετά μεγάλου θορύβου).

Αὐτή εἶναι διά τούς ἀνθρώπους φοβερά κατά τήν ὄψιν (φοβερόν θέαμα) καί φοβερόν (προξενεῖ φόβον) κατά τήν ἀκοήν (νά τήν ἀκούῃ κανείς),
ἐάν κάποιος δέν προσπελάσῃ προηγουμένως τάς τελετουργίας καί τά ἱερά σκεύη τῶν καθαρτηρίων τελετῶν,
ὅσα βεβαίως μέσα καθαρισμοῦ (ἐξιλασμοῦ) ἀπέκρυπτεν ἡ μεμυημένη ἱέρεια
Μήδεια, πού ὑπῆρξε δυστυχής εἰς τόν γάμον της, μαζί μέ τάς Κυτηϊάδας κόρας.

Οὔτε κανείς ἐντόπιος εἰσεχώρησε περισσότερον εἰς τό ἐσωτερικόν ἐκείνης τῆς ὁδοῦ οὔτε καί κανείς ξένος ἐπέρασε ἀπό τό κατώφλι·
διότι ἐμποδίζει ἀπό παντοῦ (νά εἰσέλθῃ κανείς) ἡ φοβερά θεά, πού ἡγεμονεύει,
καταπνέουσα λύσσαν (μανίαν) διά μικρῶν σκύλων, πού ἔχουν πύρινα μάτια.

ἐν δέ σφιν πυμάτῳ μυχῷ ἔρκεος ἄλσος ἀμείβει,
δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον, ᾧ ἔνι πολλαί
δάφναι τ᾽ ἠδέ κράνειαι ἰδ᾽ εὐμήκεις πλατάνιστοι·
ἐν δε πόαι ρίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν,
ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καί εὐώδης ἀδίαντος,
καί θρύον ἠδέ κύπειρον, ἀριστερεών τ᾽, ἀνεμώνη,
ὅρμινόν τε, καί εἰρύσιμον, κυκλαμίς τ᾽ ἰοειδής,
στοιχάς, παιονίη τε, πολύκνημόν τε κάτερνες·
μανδραγόρης, πόλιόν τ᾽, ἐπί δέ ψαφαρόν δίκταμνον·
εὔοδμός τε κρόκος, καί κάρδαμον· ἔν δ᾽ ἄρα κῆμος,
σμίλαξ, ἠδέ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα,
ἀλκείη, πάνακες καί κάρπασον, ἠδ᾽ ἀκόνιτον,
ἄλλα τε δηλήεντα κατά χθόνα πολλά πεφύκει.
μέσσον δ᾽ ἠερόμηκες ἐπί στύπος ἄλσεϊ πολλῷ

Εἰς δέ τό ἔσχατον μέρος τοῦ μυχοῦ τοῦ περιφράγματος ὑπάρχει ἄλσος,
κατάσκιον ἀπό θάλλοντα δένδρα, ἐντός τοῦ ὁποίου εἶναι πολλαί δάφναι καί κρανειές καί ὑψηλά πλατάνια·
μέσα εἰς αὐτό ὑπάρχουν ἐπίσης χόρτα σκεπασμένα μέ χαμηλές ρίζες,
δηλαδή ἀσφόδελος (σφερδούκλι) καί κλύμενος καί εὔοσμος ἀδίαντος
καί θρύον (βοῦρλο) καί κύπειρον καί περιστερεών καί ἀνεμώνη, ἐπίσης ὅρμινον καί εἰρύσιμον (ἄγριον κάρδαμον) καί κυκλαμίς (κυκλάμινον), πού ἔχει τήν μορφήν του ἴου (τῆς βιολέτας),
στοιχάς καί παιονία καί ρίγανη μέ πολλούς θαλερούς κλάδους.
Ἀκόμη φύονται ἐκεῖ καί μανδραγόρας καί πολιόν καί δίκταμνον, πού εἶναι εὔθραυστον·
καί κρόκος εὐώδης καί κάρδαμον· ἐπί πλέον κῆμος,
σμίλαξ (σμιλακιά) καί χαμαίμηλον (χαμομήλι) καί μήκων (παπαρούνα) ἡ μαύρη
ἀλκείη, πάνακες καί κάρπασον καί ἀκόνιτον.
Εἰς τό μέσον δέ τοῦ πυκνοῦ δάσους ἁπλώνεται ὁ πανύψηλος κορμός τῆς φηγοῦ (τῆς βαλανιδιᾶς),

στίχοι 928-956

ἥπλωται φηγοῖο, πέριξ κλαδόνεσσιν ἐραννόν.
ἔν δ᾽ ἄρα οἱ χρύσειον ἐπικρέματ᾽ ἔνθα καί ἔνθα
ὄρπηκος ταναοῖο δέρας, τό οἱ ἀμφιδοκεύει
δεινός ὄφις, θνητοῖς ὀλοόν τέρας, οὐ φατόν εἰπεῖν.
χρυσέαις γάρ φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἔν δ᾽ ἄρα πρέμνον
ἁπλήτοις ὀλκοῖσι φορεύμενος ἀμφιπολεύει,
δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτί κῶας ἀμείβων,
φρουραῖς τ᾽ ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου,
γλαυκοῖς ἀμφ᾽ ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθόν ἑλίσσων.
Αὐτάρ ἐπεί κλύομεν τόδ᾽ ἐπήτυμον, ὡς ἐτέτυκτο,

στίχοι 928-956

ὁ ὁποῖος περιβάλλεται ἀπό κλάδους, καί εἶναι ὡραῖος, εὐχάριστος νά τόν βλέπεις.
Εἰς αὐτό τό δένδρον, ἐπάνω εἰς ἕνα μακρόν κλάδον ἐπεκρέματο ἐδῶ καί ἐκεῖ τό χρυσοῦν
δέρας, τό ὁποῖον προφυλάττει
ἕνας φοβερός ὄφις, καταστρεπτικόν διά τούς ἀνθρώπους τερατόμορφον θηρίον, τό ὁποῖον δέν εἶναι δυνατόν νά περιγράψω ἀκριβῶς.
Κοσμεῖται δηλαδή μέ χρυσᾶς φολίδας (λέπια), ἐντός δέ τοῦ ἄλσους
ἀνεβοκατεβαίνει εἰς τόν κορμόν τοῦ δένδρου ἑλισσόμενος μέ φοβαράς κινήσεις,
καί εἶναι τό φόβητρον τοῦ ὑποχθονίου Διός (τοῦ Πλούτωνος)· καί προχωρεῖ πρός τό δέρμα καί τό χαϊδεύει, παραμένων ἄϋπνος λόγῳ τῆς συνεχοῦς φρουρήσεως,
καί γύρω ἀπό τά γλαυκά (γαλανά) μάτια του περιφέρει ἑλικοειδῶς τόν σκληρόν κανθόν (τά ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν του).
Ἀφοῦ δέ ἠκούσαμεν αὐτήν τήν ἀλήθειαν, πῶς δηλαδή ἦτο κατεσκευασμένον

ἀμφί τε Μουνυχίης Ἑκάτης, φρουρῆς τε δράκοντος,
πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως Μήδεια,
διζόμεθ' οἶμον ἄελπτον ὀϊζυροῖο πόνοιο,
ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν,
ἠδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἱκοίμεθα, τόφρ' ἀνελόντες
δέρμ' ἀπονοστήσαιμεν ἐήν ἐς πατρίδα γαῖαν.
καί τότε δή μετά πᾶσιν ὁμόκλεεν ἡρώεσσιν
Μόψος (ὅ γάρ τ' ἐδάη σφῆσιν τάδε μαντοσύνῃσιν)
ὄφρ' ἐμέ γουνάσσωνται, ἐπιστείβουσί οἱ ἔργον
Ἄρτεμιν ἱλεῖσθαι, θέλξαι θ' ὑπερήνορα θῆρα.
ὣς οἱ μέν λίσσοντο περισταδόν· αὐτάρ ἔγωγε
Αἰσονίδην ἐκέλευσα, δύω θ' ἅμα φῶτε κραταιώ,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καί πύξ ἀγαθόν Πολυδεύκεα,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, ἰέναι πρός *τέρματα μόχθου.*
αὐτάρ ἐμοί Μήδεια συνέσπετο μούνη ἀπ' ἄλλων,
ἡνίκα δ' εἰς σηκούς ἱκόμην ζάθεόν τε θεράπνην,
χώρῳ ἐπί πλακόεντι βόθρον τρίστοιχον ὄρυξα,
φιτρούς τ' ἀρκεύθοιο καί ἀζαλέης ἀπό κέδρου,
ῥάμνου τ' ὀξυτέροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,

στίχοι 957-985

ὦκα φέρων, νήησα πυρήν ἔντοσθε βόθροιο.
πολλά δέ μοι φέρε φάρμακ' ἐπισταμένη Μήδεια,
φωριαμῶν ἀνελοῦσα θυώδεος ἐξ ἀδύτοιο.
αὐτίκα δ' οὐλοπλάσμαθ' ὑπό πλέκτοις ἐπονεύμην,
ἐν δέ πυρῇ ἐνέβαλλον, ἰδ' ἔντομα *θύματ ἔρεζον,*
σκύμνους παμμέλανας σκυλάκων

(τό περίφραγμα) καί περί τῆς Μουνυχίας Ἑκάτης καί περί τῆς φρουρήσεως τοῦ δέρματος ἀπό τόν δράκοντα, ὅλα δηλαδή ὅσα μᾶς ἐξέθεσε μέ σαφήνειαν ἡ Μήδεια,

ἐπεζητοῦμεν ἀπροσδόκητον ὁδόν τοῦ θλιβεροῦ ἀγῶνός μας, πῶς θά ἠμπορέσωμεν νά πείσωμεν τήν Ἀγροτέραν (τήν κυνηγόν θεάν), ἀφοῦ τήν ἐξευμενίσωμεν,
καί πῶς θά κατορθώσωμεν νά εἰσχωρήσωμεν παραπλανῶντες τό πελώριον θηρίον, ὥστε νά ἀφαιρέσωμεν
τό δέρμα καί νά ἐπανακάμψωμεν εἰς τήν πατρικήν μας γῆν.

Καί τότε λοιπόν ἐφώναξεν εἰς τό μέσον ὅλων *τῶν ἡρώων* ὁ Μόψος – διότι αὐτός *τά* ἔμαθεν αὐτά ἀπό τήν ἰδικήν του μαντικήν τέχνην - διά νά παρακαλέσουν ἐμέ, ἐνῶ θά ἐβάδιζον εἰς τήν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου,
νά ἐξιλεώσω τήν Ἄρτεμιν *καί νά μαγεύσω μέ* τό τραγούδι μου το ἀλαζονικόν θηρίον.

Καί πράγματι ἐκεῖνοι ἱστάμενοι γύρω μου μέ παρεκάλουν· ἐγώ δέ προέτρεψα τόν υἱόν *τοῦ Αἴσονος νά ὁρίσῃ δύο συνάμα ἰσχυρούς* ἄνδρας,
τόν Κάστορα τόν ἱπποδαμαστήν καί τόν ἔξοχον πυγμάχον Πολυδεύκη,
καί τόν Μόψον, τόν υἱόν τοῦ Ἄμπυκος, οἱ ὁποῖοι νά προχωρήσουν πρός τό τέρμα (νά φέρουν δηλαδή εἰς πέρας) τοῦ ἐπιμόχθου ἔργου.
Ἡ δέ Μήδεια μόνη αὐτή ἀπό τούς ἄλλους μέ ἀκολουθοῦσε·
καί ὅταν ἔφθασα εἰς τούς περιγραμμένους τόπους καί εἰς τήν ἱεράν κατοικίαν,
ἔσκαψα εἰς ἕνα χῶρον πλατύν λάκκον εἰς τρεῖς σειράς,
μεταφέρων δέ ταχέως κορμούς ἀπό ἄρκευθον καί ἀπό ἀπεξηραμμένον κέδρον
καί ἀπό αἰχμηρόν ράμνον (ἀπό παλιούρι) καί ἀπό λεύκας, πού κλαίουν πολύ,

στίχοι 957-985

τούς ἐπεσώρευσα ἐντός τοῦ λάκκου καί ἄναψα φωτιά. Ἡ δέ Μήδεια μοῦ ἔφερε πολλά φάρμακα, τά ὁποῖα ἐγνώριζε
καί τά ἔπαιρνε ἀπό τά κιβώτια, πού εὑρίσκοντο *εἰς τό εὔοσμον ἄδυτον (εἰς τό ἐσώτατον μέ*ρος τοῦ ναοῦ).

Ἔπειτα ἑτοίμασα πλαστάρια (πίττες) ἀπό κριθάρι μέσα εἰς πλεκτά σκεύη καί τά ἔβαλα *εἰς τήν φωτιά καί προσέφερα θυσίαν, ἀφοῦ* ἔσφαξα τρεῖς κατάμαυρους μικρούς σκύλους.

τρισσούς ἱερεύσας.
αἵματι δ᾽ αὖ χάλκανθον ἰδὲ στρουθεῖον ἔμιξα,
κνῆκόν τε, σχιστήν τ᾽, ἐπί τε ψυλλεῖον ἀηδές,
ἄγχουσάν τ᾽ ἐρυθρήν, ἰδὲ χάλκιμον.
αὐτάρ ἔπειτα
νηδύας ἐμπλήσας σκυλάκων, φιτροῖς ἐπέθηκα·
ὕδατι δ᾽ αὖ λοιβάς χεόμην περί βόθρον,
ὄρφνινά θ᾽ ἑσσάμενος φάρη, καί ἀπεχθέα χαλκόν
κρούων ἐλισάμην. αἳ δ᾽ ὀτραλέως ὑπάκουσαν,
ῥήξασαι κενεῶνας ἀμειδήτοιο βερέθρου,
Τισιφόνη τε καί Ἀληκτώ καί δῖα Μέγαιρα,
πεύκαις ἀζαλέαις φόνιον σέλας αἰθύσσουσαι.
καίετο δ᾽ αὐτίκα βόθρος, ἐπεσμαράγει δ᾽ ὁλοόν πῦρ·
λιγνύς δ᾽ αἰθαλόεσσα χύθη περιμηκέϊ καπνῷ.
αὐτίκα δ᾽ ἐξ Ἀΐδαο διά φλογός ἠγέρθησαν
δειναί θαμβήτειραι, ἀπηνέες, ἀσπροσόρατοι.
ἥ μέν γάρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσιν
Πανδώρην χθόνιοι· σύν δ᾽ αἰολόμορφος ἵκανεν,
τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὁλοόν τέρας, οὔτι δαϊκτόν,
Ταρταρόπαις Ἑκάτη· λαιοῦ δέ οἱ ἔσσετ᾽ ἐπ᾽ ὤμου
ἵππος χαιτήεις· κατά δεξιά δ᾽ ἦεν ἀθρῆσαι
λυσσῶπις σκυλάκαινα· μέση δ᾽ ὄφις ἀγριόμορφος,
χερσίν δ᾽ ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα.
ἐγκύκλιαι δίνεον δέ πέριξ βόθρον ἔνθα καί ἔνθα
Πανδώρη Ἑκάτη τε· συνεσσεύοντο δέ Ποιναί.

στίχοι 986-1014

ἓν δ᾽ ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρουρόν δέμας ἦκε χαμᾶζε

Ἀνέμειξα ἀφ᾽ ἑτέρου μέ αἷμα χάλκανθον καί στρουθεῖον
καί κνῆκον καί σχιστήν, ἐπάνω δέ εἰς αὐτά ἔρριψα ἀηδιαστικόν ψυλλεῖον (ψυλλόχορτο)
καί κόκκινη ἄγχουσαν καί χάλκιμον. Ἔπειτα δέ,
ἀφοῦ ἐγέμισα μέ αὐτό τό μεῖγμα τάς κοιλίας τῶν μικρῶν σκύλων,
τάς ἐτοποθέτησα ἐπάνω εἰς τούς κορμούς·
ἀφοῦ δέ πάλιν τά ἀνέμειξα μέ νερό, ἔχυσα σπονδάς γύρω ἀπό τόν βόθρον
καί ὕστερα ἐφόρεσα μαῦρα ἐνδύματα καί κρούοντας τόν μισητόν χαλκόν
ἀπηύθυνα ἱκεσίας (παρακλήσεις). Ἐκεῖναι δέ ταχέως μέ εἰσήκουσαν καί μέ προθυμίαν,
ἀφοῦ διέρρηξαν τούς κενούς τόπους τού ἀγέλαστου βαράθρου,
δηλαδή ἡ Τισιφόνη καί ἡ Ἀληκτώ καί ἡ σεβαστή Μέγαιρα,
μέ ἀπεξηραμμένα πεῦκα ἤναπτον φονικήν φλόγα.
Ἀμέσως δέ ἐκαίετο (ἐπῆρε φωτιά) ὁ λάκκος καί ἐκροτοῦσε τό καταστρεπτικόν πῦρ·
καί μία φλόγα μαυρισμένη διεχύθη εἰς τόν καπνόν, που εἶχε λάβει μεγάλην ἔκτασιν.
Ἐκ δέ τοῦ Ἅδου ἀνεπήδησαν διά μέσου τῆς φλογός
μορφαί φοβεραί, ἐκπληκτικαί, σκληραί, πρός τάς ὁποίας δέν ἠμποροῦσε νά προσβλέψῃ κανείς.
Διότι ἡ μέν μία εἶχε σιδερένιο σῶμα, αὐτήν δέ οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουν Πανδώραν· μαζί δέ μέ αὐτήν ἤρχετο καί μία ἐξαστράπτουσα μορφή,
ἡ ὁποία εἶχε τρία κεφάλια, τέρας ὀλέθριον κατά τήν ὄψιν, ἀκαταμάχητον,
ἡ Ἑκάτη, θυγάτηρ τοῦ Ταρτάρου· πρός τό ἀριστερόν δέ μέρος αὐτῆς ἐπεκάθητο ἐπί τοῦ ὤμου
ἵππος μέ μεγάλην χαίτην· πρός δέ τά δεξιά ἦτο μία μικρά σκύλα μέ ὄψιν λυσσασμένην· εἰς τό μέσον ἦτο ἕνας ὄφις μέ ἀγρίαν μορφήν,
εἰς τά δύο δέ χέρια της ἐκρατοῦσε ξίφη μέ λαβάς. Καί κυκλικῶς γύρω ἀπό τόν λάκκον ἐδῶ καί ἐκεῖ ἐκινοῦντο
ἡ Πανδώρα καί ἡ Ἑκάτη· συναικολουθοῦσαν δέ αἱ Ποιναί.

στίχοι 986-1014

Αἴφνης ἦλθε κάτω ἡ Ἄρτεμις, πού ἐφρουροῦσε τό δέρας,

πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' οὐρανόν ἤραρεν ὄσσε.
σαῖνον δέ σκύλακες πρόπολοι, λύοντο δ' ὀχῆες
κλείθρων ἀργαλέων, ἄνα δ' ἔπτατο καλά θύρετρα
τείχεος εὐρυμενοῦς, ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἐραννόν.
αὐτάρ ἐγών ὑπέρ οὐδόν ἔβην· τῆμος δέ τε κούρη
Αἰήτεω Μήδεια, καί Αἴσονος ἀγλαός υἱός,

Τυρναρίδαι τ' ἤπειγον ὁμοῦ, σύν δ' ἕσπετο Μόψος,
ἀλλ' ὅτε δή σχεδόθεν κατεφαίνετο φηγός ἐραννή,
κρηπίς τε ξενίοιο Διός καί βώμιος ἕδρη,
ἔνθα δράκων ὀλκοῖσιν ὑπ' ἀπλήτοισιν ἑλιχθείς
δινεύων ἀνάειρε κάρη βλοσυρόν τε γένειον,
ἄν δ' ὀλαόν σύριξ'· ἔπι δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ,
δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμενα· ἔνθα καί ἔνθα
πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης· ἰάχησε δέ σύσκιον ἄλσος.
αὐτάρ ἔμ' ἠδ' ἑτάρους τρόμος ἔλλαβε· νόσφι δέ μούνη

Μήδει' ἐν στέρνοισιν ἀκαμπέα θυμόν ἐνώμα·
δρέψατο γάρ παλάμῃσι λυγρῶν ἀποθρίσματα ριζῶν.
καί τότ' ἐγώ φόρμιγγος ἐφήρμοσα θέσκελον ὀμφήν·
κλάγξας δ' ἐξ ὑπάτης χέλυος βαρυηχέα φωνήν
σιγαλέην ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπό χείλεσι πέμπον.
κλῆξα γάρ ὕπνον ἄνακτα θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
ὄφρα μολών θέλξειε μένος βριαροῖο δράκοντος.
ῥίμφα δέ μοι ὑπάκουσε, Κυτῃΐδα δ' ἵκτ' ἐπί γαῖαν,
κοιμήσας δ' ὄγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
καί ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιάς, καί κύματα πόντου,

κρατοῦσα πεῦκα εἰς τά χέρια της, καί ἀνύψωσε τά μάτια εἰς τόν οὐρανόν.
Περιέσαινον (περιέβαλλον φιλικῶς) δέ αὐτήν σκυλάκια ὑπηρετικά, καί ἐλύοντο οἱ δεσμοί
τῶν βαρέων κλειδιῶν, ἀνοίγοντο δέ αἱ ὡραῖαι πύλαι
τοῦ ἰσχυροῦ τείχους καί ἤρχισε νά φαίνεται τό λαμπρόν ἄλσος.
Ἐγώ δέ ἐπροχώρησα ὑπεράνω ἀπό τό κατώφλι· καί τότε ἡ κόρη τοῦ Αἰήτου Μήδεια καί ὁ λαμπρός υἱός τοῦ Αἴσονος
καί οἱ υἱοί τοῦ Τυνδάρου ἔσπευδον μαζί, τούς ἀκολουθοῦσε δέ ὁ Μόψος.
Ἀλλ' ὅταν ἀπό πλησίον ἐφαίνετο καθαρά ἡ ὡραία φηγός
καί τό κρηπίδωμα τοῦ Διός, πού προστατεύει τούς ξένους, καί ἡ ἕδρα τοῦ βωμοῦ,
εἰς αὐτό τό μέρος ὁ δράκων (ὁ ὄφις) περιελιχθείς κάτω εἰς τάς ἀπροσίτους θέσεις του
ἐκίνησε τό κεφάλι του καί τότε ἐσήκωσε καί τό ἄγριον γένειόν του
καί ἐξαπέλυσε σφύριγμα δυνατόν καί ἀπαίσιον· ἐβρόντησε δέ ὁ ἀπέραντος αἰθήρ
καί τά δένδρα τινασσόμενα ἐδῶ καί ἐκεῖ ἀπό τό βάθος τῆς ρίζης των ἔκαμαν θόρυβον·
καί ἀντηχησε τό σκιερόν ἄλσος.
Ἐμέ δέ καί τούς συντρόφους μου κατέλαβε τρόμος· καί μόνον ἡ Μήδεια μακράν ἀπό μᾶς
περιέφερεν εἰς τό στῆθός της καρδίαν ἀκαμπτον (ἀκατανίκητον)·
διότι ἀτάραχη ἔκοψε μέ τά χέρια της ἀποφλούδια ἀπό πικρές ρίζες.
Καί τότε ἐνηρμόνισα τήν θεϊκήν φωνήν τῆς φόρμιγγος,
καί ἀφοῦ ἤχησα ἀπό τήν ἀνωτάτην χορδήν τῆς λύρας, ἐξέπεμπον βαρύηχον φωνήν,
σιγαλήν, ἀνεκλάλητον, κάτω ἀπό τά χείλη μου·
διότι ἐκάλεσα τόν ὕπνον, τόν βασιλέα ὅλων τῶν θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων,
διά νά ἔλθῃ καί μαγεύσῃ τήν μανίαν τοῦ ἰσχυροῦ δράκοντος.
Ἀμέσως ἐκεῖνος (ὁ ὕπνος) μέ εἰσήκουσε καί ἦλθεν εἰς τήν Κυτῃΐδα χώραν·
ἀφοῦ δέ αὐτός ἀπεκοίμισε τάς φυλάς τῶν ἀνθρώπων, πού ἐργάζονται ὁλημερίς,
καί τάς ἰσχυράς πνοάς τῶν ἀνέμων καί τά κύματα τῆς θαλάσσης

πηγάς τ' ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ρέεθρα,
θῆράς τ' οἰωνούς τε, τά τε ζώει τε καί ἕρπει,
εὐνάζων ἤμειψεν ὑπό χρυσέαις πτερύγεσσιν.

στίχοι 1015-1043

ἷξε δ' ἐπί στυφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον·
κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος,
ἰσοπαλές θανάτῳ· δολιχήν δέ τέ οἱ χθονί δειρήν
θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. θάμβησε δ' ἰδοῦσα
αἰνόποτμος Μήδεια· καί Αἴσονος ἀγλαόν υἷα
ἧκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο λαβέσθαι
κῶας χρυσεόμαλλον. ὃ δ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας·
αὐτάρ ἀειράμενος δέρας ἅπλετον ἷκτ' ἐπί νῆα.
Ἥρωες Μινύαι μέγ' ἐγήθεον, ἂν δ' ἄρα χεῖρας
ἀθανάτοις ἤειραν, οἵ οὐρανόν εὐρύν ἔχουσιν.
ὣς οἵ μέν πέρι κῶας ὀπώπεον· αἶψα δ' Αἰήτης
ἀμφιπόλων ἤκουσεν ἀποιχομένην Μήδειαν
ὦκα δ' ἄρ' Ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαόν ἀγεῖραι,
μαστεύειν οἵ παῖδα κασιγνήτην καί ὄπατρον·
ἀλλά οἱ ὠκύς ἔπειγε παρά προχοάς ποταμοῖο
ἐς λόχον ἡρώων, ἔκιχεν δ' ἄρα παρθένον αἰνήν.
νύξ δέ οἱ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν.
ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος στυγερός καί κῆρες ἀΐδναί,
Μηδείης ὑπ' ἔρωτος, ἐρικλύτοῦ Ἀψύρτοιο,
ὅν ρα κατακτείναντες ἐπί προχοάς μεθέηκαν
ὀρνυμένου ποταμοῖο· φέρεν δ' ὄγε κύματι κραιπνῷ
καί τάς πηγάς τῶν ἀδιαλείπτως (τῶν συνεχῶς) ρεόντων ὑδάτων καί τά ρεύματα τῶν ποταμῶν, τά θηρία καί τά πετεινά, ὅσα ζοῦν καί ἕρπουν, κατακοιμίζων τά πάντα ἐπέρασε πετῶντας μέ τάς χρυσᾶς πτέρυγάς του.

στίχοι 1015-1043

Καί ἦλθεν εἰς τήν χώραν τῶν σκληρῶν Κόλχων, πού ἔχει ὡραῖα ἄνθη· καί ἀμέσως ἰσχυρά ὑπνηλία, ἰσοδύναμος μέ τόν θάνατον, κατέλαβε τά μάτια τοῦ πελωρίου δράκοντος,
καί ἀκούμπησε τόν μακρόν τράχηλόν του εἰς τήν γῆν
καί ἔχων βαρύ κεφάλι τόν ἐτοποθέτησε μεταξύ τῶν φολίδων του.
Ἡ δέ Μήδεια μέ τήν κακήν τύχην κατεπλάγη, ὅταν εἶδε αὐτό· καί προσῆλθεν εἰς τόν λαμπρόν υἱόν τοῦ Αἴσονος
καί τόν ἐνεθάρρυνε νά σπεύσῃ ταχέως καί νά παραλάβῃ ἀπό τόν κορμόν τοῦ δένδρου τό (ἐπικρεμάμενον ἐπάνω εἰς αὐτόν) χρυσόμαλλον δέρας. Ἐκεῖνος δέ, ἀφοῦ τήν ἤκουσεν, ἐπείσθη εἰς τά λόγια της·
καί ἀμέσως, ἀφοῦ ἐπῆρε εἰς τά χέρια του τό μέγα δέρας, ἔφθασεν εἰς το πλοῖον.

Οἱ ἥρωες Μινύαι κατείχοντο ἀπό μεγάλην χαράν (διά τήν πρᾶξιν τοῦ Ἰάσονος), καί ἀνύψωσαν τά χέρια των
πρός τούς ἀθανάτους θεούς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν εἰς τόν εὐρύν οὐρανόν.

Αὐτοί λοιπόν οἱ Μινύαι εἶχον ἐστραμμένα τά μάτια των πρός τό δέρμα· ἀλλ' ἀμέσως ὁ Αἰήτης
ἤκουσεν ἀπό τάς ὑπηρετρίας του, ὅτι ἡ Μήδεια ἔφυγε·
καί ταχέως ἔδωσεν ἐντολήν εἰς τόν Ἄψυρτον νά συγκεντρώσῃ τόν λαόν,
διά νά ἀναζητήσῃ τήν θυγατέρα του, ἀδελφήν του γνησίαν καί ὁμοπάτριον (ἀπό τόν ἴδιον πατέρα).

Ἀλλ' αὐτός (ὁ Ἄψυρτος)
μέ ταχύτητα ἔσπευδε πρός τάς ἐκβολάς τοῦ ποταμοῦ
εἰς τόν λόχον τῶν ἡρώων, συνήντησε δέ ἐκεῖ τήν φοβεράν Νύξ, ἡ ὁποία ἔχει χιτῶνα ὑφασμένον ἀπό τά ἄστρα, διήνυε τό μέσον τῆς πορείας της (ἦσαν δηλαδή μεσάνυκτα),
ὅταν ἐξετελεῖτο μισητόν δόλιον σχέδιον καί μοῖραι κακαί,
ἐμπνευσμένον ἀπό τόν ἔρωτα τῆς Μηδείας, εἰς βάρος τοῦ ἐξακουστοῦ Ἀψύρτου· τοῦτον, ἀφοῦ τόν ἐφόνευσαν, τόν ἄφησαν εἰς τάς ἐκβολάς
τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τά ὕδατα ἦσαν ἐξυψωμένα· τόν παρέσυρε δέ ὁ ποταμός μέ ὁρμητικόν ρεῦμα

θεινόμενον δίναις δ' εἰς κῦμ' ἁλός ἀτρυγέτοιο
κέλσεν ὑπέρ νήσων, Ἀψυρτίδας ἃς καλέουσιν.
ἀλλά οἱ οὔτι λάθον Δι' ἐπόψιον, οὐδέ θέμιστας.
αὐτάρ ἐπεί νηός μέν ἔσω κίον, ἡδ' ἑκάτερθεν
ὄχθης πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίῃσι θοῇσιν
πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τόμον· οὐδέ κατ' ἰθύ
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διά στόμα Φάσιδος εὐρύ
ἱέμεθ'· ἀμπλακίῃ δέ φορεύμεθα πολλόν ὀπίσσω

στίχοι 1044-1072

αἰέν ἀναπλείοντες· ἐλείπετο δ' ἄστεα Κόλχων
ἀφραδέσιν Μινύαις, δνοφερή δέ σφ' ἄμπεχεν ὄρφνη.
αὐτάρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίῃσιν.
μεσσάτιοι πεδίοιο· βροτοί δέ μιν ἀμφινέμονται
Γυμνοί, Βουονόμαι τε, καί Ἄρκυες ἀγροιῶται,
Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν φῦλον, Σινδῶν τ' ἀγερώχων·
οἵ νάσσαντο μεσηγύ Χαρανδαίων αὐλώνων,
Καυκάσιον παρά πρῶνα, διά στεινῆς Ἐρυθείας.
ἀλλ' ὅτ' ἀπ' ἀντολίης ἐφάνη τερψίμβροτος ἠώς,
ποιανθεῖ νήσῳ προσεκέλσαμεν· ἔνθα τε δισσά
χεύμασιν ἀπλήτοισι περισχίζουσι ῥέεθρα
Φᾶσις τ' εὐρυμενής, ἀκαλαρρείτης τε Σαράγγης·
τόν ῥα πλημμύρουσα διά χθονός εἰς ἅλα πέμπει
Μαιῶτις καναχηδόν ἐλειονόμου διά ποίης.
καί τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διά νύκτα καί ἦμαρ·
δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι Βοός πόρον· ἐξικόμεσθα,
λίμνης ὄντα μεσηγύ, βοοκλόπος οὔ ποτε Τινάν

καί πληττόμενον ἀπό τούς στροβίλους του τόν ἔφερεν εἰς τό κῦμα τῆς ἀδαμάστου θαλάσσης
καί τόν προσεπέλασεν ἐπάνω ἀπό τάς νήσους,
τάς ὁποίας ὀνομάζουν Ἀψυρτίδας.

Ἀλλ' αὐτοί (οἱ Μινύαι) δέν διέφυγον τήν προσοχήν οὔτε τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος ἔχει τήν ἐποπτείαν (τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων), οὔτε τῶν θείων νόμων.

Ἀφοῦ λοιπόν ἐπέρασαν εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ πλοίου καί ἀπέκοψαν τά παλαμάρια καί ἀπό τά δύο μέρη τῆς ὄχθης,
μέ ταχείας κωπηλασίας
ἔπλεον ἐσπευσμένως πρός τόν τομέα τοῦ ποταμοῦ· οὔτε εἴχομεν πορείαν κατ' εὐθεῖαν
πρός τόν πόντον πού ἔχει πολλούς ἰχθῦς, διά μέσου τοῦ εὐρέος στομίου τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ·
ἐκ κακοῦ δέ ὑπολογισμοῦ ἐφερόμεθα πολύ ὀπίσω

στίχοι 1044-1072

πλέοντες πάντοτε πρός τά ἐπάνω· ἐγκατελείποντο δέ αἱ πόλεις τῶν Κόλχων
ἀπό τούς ἀνοήτους Μινύας, καί ζοφερά νύξ περιέβαλεν αὐτούς.

Ἔπειτα τρέχοντες βιαστικά διαπλέομεν τό ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ λόγῳ ἀνοησιῶν,
εἰς τό μέσον τῆς πεδιάδος· ἐκεί δε κατοικοῦν τριγύρω
οἱ Γυμνοί, οἱ Βουονόμαι καί οἱ ἀγρόται Ἄρκυες,
ἐπίσης κάποια φυλή τῶν Κερκετικῶν καί τῶν ὑπερηφάνων Σινδῶν·
αὐτοί δέ κατῴκουν εἰς τό μέσον τῶν Χαραν-δαίων φαράγγων,
πλησίον τοῦ Καυκασίου ὑψώματος, διά μέσου τῆς στενῆς Ἐρυθείας.

Ἀλλ' ὅταν ἀπό τήν ἀνατολήν ἀνεφάνη ἡ αὐγή, ἡ ὁποία φέρει τέρψιν εἰς τούς ἀνθρώπους, τότε προσηγγίσαμεν εἰς μίαν νῆσον ἀνθοῦσαν ἀπό χόρτα· ἐδῶ δύο ρεύματα διασχίζουν μέ ἄφθονα νερά
ὁ ἰσχυρός Φᾶσις καί ὁ Σαράγγης, ὁ ὁποῖος ρέει ἡσύχως· τοῦτον τόν ποταμόν πλημμυρίζει διά μέσου τῆς ξηρᾶς ἡ Μαιῶτις λίμνη καί τόν ἐξαποστέλλει εἰς τήν θάλασσαν
θορυβωδῶς διά μέσου χλόης, ἡ ὁποία τρέφεται εἰς τό ἕλος.

Καί τότε κωπηλατοῦντες ἐπλέομεν νύκτα καί ἡμέραν·
καί εἰς δύο ἡμέρας ἐφθάσαμεν εἰς τήν διάβασιν τοῦ Βοός,
ἡ ὁποία ἦτο εἰς τό μέσον τῆς λίμνης, ὅπου κάποτε ὁ κλέπτης τῶν βοδιῶν Τιτάν, καθήμε-

ταύρῳ ἐφεζόμενος βριαρῷ πόρον ἔσχιαε λίμνης.
καί ρα πανημερίῃσι πονεύμενοι εἰρεσίῃσιν,
Μαιώτας πρώτους ἀφικάνομεν ἀβροχίτωνας·
ἠδέ Γελωνόν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας καί Γυμναίους, Κέκρυφάς τε,
Ἄρσωπάς τ' Ἀριμασπά τ' ἔθνη, πολυπάμονα λαόν,
ὧν περιναιετάει γενεή Μαιώτιδα λίμνην.
αὐτάρ οἱ Μινύῃσι δύην ἀμέγαρτον ἔθηκαν
ἀθάνατοι, πύματον δέ βυθοῦ διαμείψαμεν ὕδωρ,

(κενόν κειμένου)

ὄχθῃσιν χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπύν ὄλεθρον,
ροίζῳ ἐλαυνομένη· καναχῇ δέ τοι ἄσπετος ἅλμη

στίχοι 1073-1101

ἀρκτῴοις περάτεσσιν ἐπέρχεται Ὠκεανόνδε.
τῇ ρα τόθ' ἁρπαχθεῖσα διά στόματος κίεν Ἀργώ.
ἐννέα μέν νύκτας τε καί ἤματα μοχθίζοντες,
λείπομεν ἔνθα καί ἔνθα βροπῶν ἀγχήρεα φῦλα,
Πακτῶν, Ἀρκτείων τε γένος, Δελίων τ' ἀγερώχων,
τοξοφόρους τε Σκύθας, πιστούς θεράποντας Ἄρηος,
Ταύρους τ' ἀνδροφάγους, οἳ ἀμειδέα θύσθλα φέρουσι
Μουνυχίῃ, βροτέῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητήρ·
ἄν δ' ἄρ Ὑπερβορέους, Νομάδας, καί Κάσπιον ἔθνος.
αὐτάρ ἐπεί δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Ριπαίους αὐλῶνας ἐκέλσαμεν, ἔκ δ' ἄφαρ Ἀργώ
ἦϊ' ἐπιπροθέουσα διά στεινοῖο ρεέθροιϳ·
ἔμπεσε δ' Ὠκεανῷ· Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκουσιν

νος ἐπάνω εἰς ἕνα δυνατόν ταῦρον, διέσχισε τόν πόρον τῆς λίμνης. Ἀσχολούμενοι δέ καθ' ὅλην τήν ἡμέραν μέ τήν κωπηλασίαν
ἐφθάσαμεν κατά πρῶτον εἰς τούς Μαιώτας μέ τούς κομψούς χιτῶνας,
καί ὕστερα εἰς τό ἔθνος τῶν Γελωνῶν καί εἰς τάς πολλάς φυλάς τῶν Βαθυχαίτων,
δηλαδή εἰς τούς Σαυρομάτας, τούς Γέτας, τούς Γυμναίους, τούς Κέκρυφας,
τούς Ἄρσωπας καί εἰς τά πλήθη τῶν Ἀριμασπῶν, πού ἦτο λαός πλούσιος,
καί τῶν ὁποίων τό γένος κατοικεῖ γύρω ἀπό τήν Μαιώτιδα λίμνην.

Ἀλλά εἰς τούς Μινύας οἱ θεοί ἐπέβαλον σκληράν δυστυχίαν, εἰς τό ἔσχατον δέ μέρος τοῦ βυθοῦ διεπλεύσαμεν τό ὕδωρ,

(μικρόν κενόν τοῦ κειμένου)

ἀπό ὀχθας χαμηλάς ἐξαπολύει φοβερόν ὄλεθρον
κινουμένη μετά σφυριγμοῦ· καί ἀπέραντος ἁλμύρα

στίχοι 1073-1101

κατέρχεται θορυβωδῶς ἀπό τά βόρεια πέρατα πρός τόν Ὠκεανόν.
Τότε ἐδῶ ἁναρπαγεῖσα ἡ Ἀργώ ἔπλεε διά μέσου τοῦ στομίου.
Καί ἐπί ἐννέα μέν νύκτας καί ἡμέρας ἐβασανιζόμεθα
καί ἀφίναμεν ἐδῶ καί ἐκεῖ γειτονικάς φυλάς,
τήν φυλήν τῶν Πακτῶν, τό γένος τῶν Ἀρκτείων καί τό γένος τῶν ὑπερηφάνων Λελίων,
καί τούς φέροντας τόξα Σκύθας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πιστοί ὑπηρέται τοῦ Ἄρεως,
καί τούς ἀνθρωποφάγους Ταύρους, οἱ ὁποῖοι προσφέρουν εἰς τήν Μουνυχίαν ἀγρίας θυσίας,
ὁ δέ κρατήρ χρειάζεται ἀνθρώπινον αἷμα·
ἐπίσης ἐπεράσαμεν ἀπό τούς Ὑπερβορίους, τούς Νομάδας καί τόν λαόν τῶν Κασπίων.

Καί ὅταν ἀνεφάνη κατά τήν δεκάτην ἡμέραν
ἡ αὐγή, *πού φωτίζει τούς ἀνθρώπους*,
προσηγγίσαμεν εἰς τά Ριπαῖα ὑψώματα, ἀπό ἐκεῖ δέ ἀμέσως ἡ Ἀργώ
προχωροῦσα ταχέως διήρχετιο διά μέσου στενοῦ ρείθρου·
καί ἔπεσε μέσα εἰς τόν Ὠκεανόν· αὐτόν δέ οἱ Ὑπερβόρειοι ἀνθρωποι ὀνομάζουν Κρόνιον πόντον καί νεκράν θάλασσαν.

πόντον Ὑπερβόρεοι μέροπες, νεκρήν τε θάλασσαν.
οὐκέτι δε προφυγεῖν ἐδοκεύομεν αἰπύν ὄλεθρον·
εἰ μή ἄρ' ὁρμαίνουσαν ὑπό κρατερῇφι βίῃφι
νῆα μολεῖν ἴθυν· ἐπί δεξιόν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν
ἤ δ' ἔθορεν δισσῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν·
ἀλλ' ὅτε δή μογερῇσιν ἐδαμνάμεθ' εἰρεσίῃσιν,

(κενόν τοῦ κειμένου)

χεῖρες δ' οὐκέτ' ἔμιμνον, ἀκηχέμενοι δέ φίλον κῆρ
πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνηρείσαντο μέτωπα,
ἰδρῶ ἀποψύχοντε· κέαρ δέ τε τείρετο λιμῷ.
Ἀγκαῖος δ' ἐξᾶλτο, καί ἄλλους πάντας ὄτρυνεν
ἥρωας, μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.
οἵ δ' ἐπεί οὖν τέναγός τε

(κενόν τοῦ κειμένου)

βάντες ὑπέρ τοίχων, ἅλαδε σφυρά κοῦφα βάλοντο.
ὦκα δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυστρέπτοισι κάλωσιν,

στίχοι 1102-1130

πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχήν μέρμιθα βαλόντες,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε καί ἀρχάς δῶκαν ἑλέσθαι
ἥρωσιν, τοί δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες
σῦρον ἐπειγόμενοι· σύν δ' ἕσπετο ποντοπόρος νῆυς
τέμνουσ' ὑγρά κέκευθα παρ' ἀξέστοις κροκάλῃσιν.
οὐ γάρ οἱ λιγύς οὖρος ὑπό πνοιῇσιν ὄρινεν
βυκτάων ἀνέμων κεινήν ἅλα· κωφά δέ πόντος

Ἡμεῖς δέ ἐνομίζαμεν ὅτι δέν θά ἠμπορέσωμεν νά διαφύγωμεν τήν ὁλοσχερῆ καταστροφήν,
ἐάν ὁ Ἀγκαῖος δέν κατηύθυνε τό πλοῖον, τό ὁποῖον ἐκινεῖτο κάτω ἀπό ἰσχυράν δύναμιν,
ὥστε νά ἔλθῃ εἰς τό δεξιόν μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ, ἀναγκάσας αὐτό νά ὑπακούσῃ εἰς τά πελεκητά πηδάλια
Ἐκεῖνο δέ (τό πλοῖον) ἀνεπήδησεν εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης πιεζόμενον ἀπό τά δύο χέρια του (τοῦ Ἀγκαίου).

(κενόν τοῦ κειμένου)

Ἀλλ' ὅταν βέβαια κατεβλήθημεν ἀπό τήν κοπιώδη κωπηλασίαν,
καί τά χέρια δέν ἔμενον πλέον (εἰς τά κουπιά), μέ λυπημένην δέ καρδίαν
συμπλέξαντες πρός τά ἐπάνω τούς βραχίονάς των ἐστήριξαν εἰς αὐτούς τά μέτωπά των
ξηραίνοντες (σκουπίζοντες) τόν ἱδρῶτα των· καί ὑπέφερον ἀπό μεγάλην πεῖναν.
Ὁ δέ Ἀγκαῖος ἐπήδησεν ἔξω ἀπό τό πλοῖον καί παρώτρυνε καί ὅλους τούς ἄλλους
ἥρωας (νά πράξουν τό ἴδιον), προσπαθῶν νά τούς πείσῃ μέ λόγια μαλακά.
Ἐκεῖνοι δέ, ἀφοῦ κατῆλθον εἰς τό τέναγος (εἰς τά ρηχά),

(μικρόν κενόν τοῦ κειμένου)

διαβάντες ἐπάνω ἀπό τά τοιχώματα τοῦ πλοίου, ἔβαλαν εἰς τήν θάλασσαν τά ἐλαφρά σφυρά των (ἐμπῆκαν εἰς τά ρηχά τῆς θαλάσσης).
Καί ταχέως ἔδεσαν τό πλοῖον μέ πολύστρεπτα (πολυστριμμένα) καλώδια,

στίχοι 1102-1130

ἀφοῦ ἔβαλον εἰς τό ἀκρότατον μέρος τῆς πρύμνης ἕνα μακρό σχοινί
ὁ Ἄργος καί ὁ Ἀγκαῖος καί ἔδωσαν εἰς τούς ἥρωας νά πιάσουν (νά πάρουν στά χέρια των) τά ἄκρα τοῦ σχοινιου.
Αὐτοί δέ προχωροῦντες ταχέως παραλλήλως καί κατά μῆκος τοῦ αἰγιαλοῦ
ἔσυραν τό πλοῖον βιαστικά· καί τό ποντοπόρον πλοῖον ἀκολουθοῦσε
διασχίζον τήν ὑδατίνην ὁδόν πλησίον εἰς ἀπελέκητα κροκάλια.

(Καί τοῦτο συνέβαινε), διότι δεν ἐσήκωνε (δέν ἐφούσκωνε) τήν θάλασσαν, πού ἦτο ἀδειανή (πεσμένη) ὁ ἠχηρός οὔριος ἄνεμος κάτω ἀπό τάς πνοάς (τά φυσήματα) σφοδρῶν ἀνέμων· ἥσυχος ἦτο δέ ὁ πόντος καί μή ἀκουόμενος

κεῖθ' ὑπένερθ' Ἑλίκης, καί Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ.
αὐτάρ ἐπεί ἔκτη φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
ἔθνος ἐς ἀφνειόν καί πλούσιον ἐξικόμεσθα
Μακροβίων, οἵ δή πολέας ζώουσ' ἐνιαυτούς,
δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρους
πληθούσης μήνης, χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
αὐτάρ ἐπήν μῆκος τό πεπρωμένον ἐξανύσωσιν,
ὕπνῳ ὑπό γλυκερῷ θανάτου μάρπτουσι τελευτήν.
οὐδ' ἄρα τοῖσι μέλει βίοτος καί ἔργ' ἀνθρώπων,
ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φορβάν νέμονται,
ἔρσῃ ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῖον ποτόν ἐξαρύοντες
πάντες ὁμῶς στίλβοντες ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
μειλιχίῃ δέ οἱ αἰέν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη
παίδεσιν ἠδέ τοκεῦσιν, ἐπεί φρεσίν οἷδαν ἑοῖσιν
αἴσιμά τε ῥέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.
καί τούς μέν ρ' ἀθρόους παραμείβομεν, αἰγιαλόνδ'
ποσσίν ἐπιστείβοντες. ἔπειτα δέ Κιμμερίοισιν
νῆα θοήν ἐπάγοντες ἱκάνομεν, οἵ ῥά τε μοῦνοι
αἴγλης ἄμμοροί εἰσι πυριδρόμου ἠελίοιο.
ἐν μέν γάρ Ῥίπαιον ὄρος καί Κάλπιος αὐχήν
ἀντολίας εἴργουσ'· ἔπι οἵ κέκλιται δέ πελώρη
ἄσσον ἐπισκιάουσα μεσημβρινόν ἠέρα Φλέγρη·

στίχοι 1131-1159

δείελον αὖ κρύπτουσι φάος ταναηκέες Ἄλπεις
κείνοισιν μερόπεσσιν, ἀχλύς δ' ἐπικέκλιται αἰεί.
ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες ἐπειγομένοισι πόδεσσιν·

ἑκοιμᾶτο κάτω ἀπό τήν Ἑλίκην, καθώς καί τά τελευταῖα νερά τῆς Τηθύος.

(Προφανῶς περιγράφεται κάποια ἄμπωτις καί παλίρροια τῆς περιοχῆς)

Ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ἡ ἕκτη αὐγή (ἡ αὐγή κατά τήν ἕκτην ἡμέραν), ἡ ὁποία φέρει τό φῶς εἰς τούς ἀνθρώπους,
ἐφθάσαμεν εἰς ἕνα λαόν εὔπορον καί πλούσιον,
εἰς τόν λαόν τῶν Μακροβίων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐπί πολλούς ἐνιαυτούς (ἐπί μακράς χρονικάς περιόδους), διαρκείας ἑκατόν ἐτῶν, (ἀντιστοιχοῦντας) πρός δώδεκα χιλιάδας μηνῶν
μέ γεμάτην σελήνην (μέ πανσέληνον), καί ζοῦν μακράν ἀπό ὅλα τά δεινά.
Ὅταν δέ διέλθουν τό καθωρισμένον ὑπό τῆς μοίρας μῆκος τοῦ χρόνου,
κάτω ἀπό γλυκύν ὕπνον φθάνουν εἰς τό τέλος τοῦ βίου των.
Οὔτε βέβαια αὐτοί ἐνδιαφέρονται διά τόν βίον καί τά ἔργα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων,
ἀλλά (διάγοντες-ζῶντες) ἐν μέσῳ χλοερῶν τόπων τρέφονται μέ γλυκεῖαν τροφήν,
ἀντλοῦντες (καί πίνοντες) κάτω ἀπό θεϊκήν δροσιά θεῖον ποτόν καί λαμπρύνοντες ὅλοι μαζί τήν ἀξιαγάπητον συνομηλικίαν των.
Γλυκεῖα δέ γαλήνη ἐπικάθηται πάντοτε εἰς τό πρόσωπόν των, καί εἰς τά παιδιά καί εἰς τούς γονεῖς, ἐπειδή γνωρίζουν ἀπό τόν νοῦν των νά ἐκτελοῦν ἔργα πρέποντα καί νά λέγουν λόγους συνετούς. Καί αὐτούς μέν τούς προσεπεράσαμεν ὅλους μαζί καί ἐβαδίζαμεν πεζῇ εἰς τόν αἰγιαλόν· ἔπειτα ὁδηγοῦντες τό ταχύ πλοῖον ἐφθάσαμεν εἰς τούς Κιμμερίους, οἱ ὁποῖοι μόνοι
ἐκ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων εἶναι ἐστερημένοι ἀπό τό φῶς τοῦ ἡλίου, τοῦ διατρέχοντος διά πυρός. (Καί στεροῦνται οἱ Κιμμέριοι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός), διότι τό ὄρος Ῥίπαιον καί τό ὕψωμα Κάλπιον ἐμποδίζουν τήν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου· ἐπίκειται δέ ἐπικλινῶς πλησιέστερον ἡ πελωρία Φλέγρη, ἡ ὁποία ἐπικαλύπτει τόν μεσημβρινόν ἀέρα·

στίχοι 1131-1159

ἀφ' ἑτέρου δέ τό φῶς τοῦ ἡλίου ἀποκρύπτουν κατά τό δειλινόν ἀπό ἐκείνους τούς ἀνθρώπους αἱ Ἄλπεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐκτεταμένην αἰχμήν, ἐπικάθηται δέ πάντοτε ἐκεῖ ὁμίχλη.
Ἀπό ἐδῶ ξεκινήσαντες βιαστικά

ἴξομεν ἀγκῶνα στυφελόν καί νήνεμον ἀκτήν,
ἔνθα περ ἀμβλύζων ποταμός δίνῃσι βαθείαις
θείει χρυσορρόας Ἀχέρων κρυεροῦ διά χώρου,
ἀργυροειδές ὕδωρ προρρέων· λίμνη δέ κελαινή
ἀνδέχεται· παταγεῖ δέ παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο
δένδρεα τηλεθόωντα ποτί χερόν, οἷσί τε καρπός
βέβριθεν νύκτας τε καί ἤματα συνεχές αἰεί.
ἔνθα δέ οἱ χθαμαλή τε καί εὔβοτος Ἑρμιόνεια
τείχεσιν ἠρήρεισται ἐϋκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.
ἐν δέ γένη ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις ναύλοιο τέτυκται.
καί δ' αὖ οἱ ψυχαί μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα
πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δε οἱ εἰσιπόληος
ἄρρηκτοί τ' Ἀΐδαο πύλαι, καί δῆμος Ὀνείρων.
ἀλλ' ὅτε δή καί τῶνδε πόλιν καί ἤθεα λαῶν
σφῇ ἄτῃ βαρύν οἶτον ἀναπλήσαντες ἔβημεν,
δή ρα τότ' Ἀγκαῖος νῆ' ἔς κίεν· αἶψα δ' ἑταίρους
εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηότας ἄμμιγα πάντας.
τούς ὄγε καί μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισιν·

Τλῆτε φίλοι τόν μόχθον· ἐπεί νύ τοι οὔ τι χέρειον
ἔλπομ' ἀναστήσεσθαι· ἐπιφρίσσοντα γάρ ἤδη
ἀκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι· οὐδ' ἀτέκμαρτον
ὕδωρ Ὠκεανοῦ κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν,
ἀλλά θοῶς ἱστόν μέν ἐνιστήσασθε μεσόδμῃ,
λύσατε δέ προτόνοις ὀθόνας· ἐκ δ' ὅπλα χέοντες,
ἐφθάσαμεν εἰς μίαν τραχεῖαν ἐξέχουσαν καμπήν καί εἰς μίαν ὑπήνεμον (ἤρεμον) ἀκτήν.
Ἐδῶ ἀναβλύζων μέ βαθεῖς στροβίλους
ὁ ποταμός Ἀχέρων μέ τά χρυσᾶ νερά διαρρέει διά μέσου ψυχρᾶς περιοχῆς
καί χύνει τά ἀργυρόχροα νερά του μακράν· καί αὐτά τά νερά τά δέχεται κάποια μαύρη λίμνη·
προξενοῦν δέ πάταγον (μεγάλον θόρυβον) πλησίον εἰς τάς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ
θαλερά δένδρα, τά ὁποῖα εἶναι γεμάτα ἀπό καρπόν νύκτα καί ἡμέραν ἀδιαλείπτως (συνεχῶς) πάντοτε.
Ἐδῶ δέ ἡ χαμηλή Ἑρμιόνεια, πού ἔχει πολλά βοσκήματα,
περιβαλλομένη ὑπό τειχῶν ἔχει οἰκοδομηθῆ ἐπάνω εἰς καλοκτισμένας ὁδούς, μέσα δέ εἰς αὐτήν διαβιοῦν γενεαί δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
εἰς τούς ὁποίους ἔχει παρασκευασθῆ (ἔχει παρασχεθῆ) ἀπαλλαγή ἀπό τόν ναῦλον, ὅταν ἀποθάνουν·
καί ἀφ' ἑτέρου αἱ ψυχαί των διήρχοντο εἰς τόν Ἀχέροντα ἀπό μίαν βαθουλήν βάρκα· πλησίον δέ τῆς πόλεως εἶναι αἱ ἀδιάρρηκτοι πύλαι τοῦ Ἄδου καί τό πλῆθος τῶν Ὀνείρων.
Ἀλλ' ὅταν λοιπόν καί εἰς τούτων τῶν λαῶν τήν πόλιν καί τάς κατοικίας μετέβημεν,
ἀφοῦ ἐξεπληρώσαμεν λόγῳ τῆς ἰδικῆς του ἁμαρτίας (ἀπερισκεψίας) κακήν μοῖραν,
τότε ὁ Ἀγκαῖος ἤλθεν εἰς τό πλοῖον· προέτρεψε δέ τούς συντρόφους του,
οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἀπό κοινοῦ ἦσαν κατάκοποι, νά εἰσέλθουν ταχέως εἰς τό πλοῖον· καί τούς προσεφώνησε μέ γλυκά λόγια καί τούς εἶπε:
Ὑπομείνατε, φίλοι μου, τόν κόπον (τά βάσανα)·
διότι ἐλπίζω ὅτι δέν θά μᾶς ἐμφανισθῆ τίποτε χειρότερον· διότι βλέπω τώρα νά ἀνασηκώνεται
ὁ ὁρμητικός Ζέφυρος· οὔτε τό ἀπέραντον ὕδωρ τοῦ Ὠκεανοῦ βουΐζει ἐπάνω εἰς τήν ἄμμον.
Ἀλλά σεῖς γρήγορα στήσατε τόν ἱστόν (τό κατάρτι) μέσα εἰς τό μεσοδόκι
καί λύσατε τά πανιά ἀπό τά σχοινιά· ἀφοῦ δέ ἁπλώσετε τά ἐργαλεῖα,
σφίξατε αὐτά μέ τέχνην καί τοποθετήσατέ τα

σφίγξατ᾽ ἐπισταμένως, τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες.

στίχοι 1160-1188

Ὣς οἱ μέν τά ἕκαστα πονείαθον· ἐκ δ᾽ ἄρα κοίλης
νηὸς ἐπιβρομέουσα Τομαριάς ἔκλαγε φηγός,
ἣν πόθ᾽ ὑπ᾽ Ἀργῴῃσι τομαῖς ἡρμόσσατο Παλλάς·
ὧδε δ᾽ ἔφη, θάμβος δέ περί φρένας ἵκετο πάντας·
Ὤιμοι ἐγών, ὄφελόν με διαρραισθεῖσαν ὀλέσθαι
Κυανέαις πέτρῃσιν ἐν Ἀξείνῳ τε κλύδωνι·
ἤ οἱ νῦν ἀνάπυστον ἀϊδρείην βασιλήων
νώνυμνος φορέεσκον. ἐπεί νύ οἱ αἰέν Ἐριννύς
αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο
ὑστερόπους ἕπεται· σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ᾽ ἄτην.
νῦν γάρ δή λυγρῇ τε καί ἀλγεινῇ κακότητι
ἔξομαι, ἣν νήσοισιν Ἰερνίσιν ἄσσον ἵκωμαι.
εἰ γάρ μή μ᾽ ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσιν
κόλπον ἔσω γαίης τε καί ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
ἴξεσθ᾽, ἄμ πέλαγός κεν Ἀτλαντικόν ἐκτός ἵκωμαι.
Ὣς εἰποῦσ᾽ αὐδήν κατερήτυεν· ἐν δ᾽ ἄρα θυμός
παχνώθη Μινύῃσι διαμπερές· οὐ γάρ ἔμελλον
σχήσειν λυγρόν ὄλεθρον, Ἰήσονος εἵνεκα φίλτρων.
πολλά δέ μερμήριζον ἐνί φρεσί πευκαλίμῃσιν,
ἤ οἵ ἀποφθίσωσι καί ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
αἰνολεχῆ Μήδειαν, ἀποστρέψωσι δ᾽ Ἐριννύν·
εἰ μή ἄρ᾽ ὀξύ νόησε περικλυτός Αἴσονος υἱός,
καί οἱ λισσόμενος θυμόν κατερήτυ᾽ ἑκάστου.
αὐτάρ ἐπεί ρ᾽ ἀρχοῦ ἐτυμηγόρον ἔκλυον αὐδήν,

καί ἀπό τά δύο μέρη τῶν τοιχωμάτων τοῦ πλοίου.

στίχοι 1160-1188

Ἔτσι λοιπόν (καθώς τούς εἶπεν ὁ Ἀγκαῖος) ἐκεῖνοι μέν ἠσχολοῦντο μέ τά καθέκαστα τοῦ πλοίου (μέ τάς ἐπί μέρους ἐργασίας τοῦ πλοίου)·
ἀπό δέ τό κοῖλον
πλοῖον προξενοῦσα βουητό ἐκραύγασεν ἡ ἀπό τόν Τόμαρον προερχομένη φηγός,
τήν ὁποίαν κάποτε συνήρμοσεν ἡ Παλλάς εἰς *τούς ἁρμούς (πού ἐκόπηκαν ἀπό τά δένδρα)* τῆς Ἀργοῦς·
ὡμίλησε δέ (ἡ Ἀργώ) ὡς ἐξῆς, ἐνῶ κατάπληξις προεκλήθη εἰς ὅλων τόν νοῦν:
Ὦ ἐγώ ἡ δυστυχής, μακάρι νά εἶχα συντριβῆ καί καταστραφῆ εἰς τάς Κυανᾶς πέτρας καί εἰς τήν τρικυμίαν τοῦ Ἀξείνου (Εὐξείνου) πόντου·
παρά πού τώρα ἀνώνυμος (ἄδοξος) μεταφέρω τήν πασίγνωστον ἄγνοιαν τῶν βασιλέων.
Ἐπειδή τώρα ἡ αἰωνία Ἐριννύς
μᾶς παρακολουθεῖ ἀπό πίσω ὡς τιμωρός τοῦ συγγενικοῦ αἵματος τοῦ ἀποθανόντος Ἀψύρτου· ἐπέρχεται δέ ἡ μία συμφορά ἐπάνω εἰς τήν ἄλλην.
Διότι τώρα θά κινδυνεύσω νά περιέλθω εἰς ἀθλίαν καί ὀδυνηράν δυστυχίαν,
ἐάν πλησιάσω εἰς τάς Ἰερνίδας νήσους,
ἐάν βεβαίως, ἀφοῦ παρακάμψετε τά ἱερά ἀκρωτήρια, δέν φθάσετε εἰς τόν κόλπον ἐσωτερικῶς τῆς ξηρᾶς καί τῆς ἀπεράντου θαλάσσης,
καί ἐγώ φθάσω ἔξω εἰς τό Ἀτλαντικόν πέλαγος.
Ἀφοῦ εἶπεν (ἡ Ἀργώ) αὐτά, ἐσταμάτησε νά ὁμιλῇ· ἡ καρδία ὁμως τῶν Μινυῶν ἐπάγωσε *πέρα γιά πέρα (ἐξ ὁλοκλήρου)· διότι δέν ἠνείχοντο*
νά ἔχουν θλιβεράν καταστροφήν ἐξ αἰτίας τῶν ἐρώτων τοῦ Ἰάσονος.
Ἔκαμνον δέ πολλάς σκέψεις μέσα εἰς τόν συνετόν νοῦν των (οἱ Μινύαι),
πῶς θά ἠμπορέσουν νά ἐξολοθρεύσουν τήν Μήδειαν, πού εἶχε δυστυχισμένο κρεββάτι, καί νά τήν ριψουν ὡς λείαν (γιά φάγωμα) εἰς τά ψάρια,
καί ἔτσι νά ἀποτρέψουν τήν καταδίωξιν τῆς Ἐριννύος.
(Ἐνῶ ὅμως ἐσκέποντο αὐτά), τά ἀντελήφθη μέ τήν ὀξύνοιάν του ὁ ἐξακουστός υἱός τοῦ Αἴσονος,
καί προσελθών εἰς αὐτούς κατέστειλε μέ παρακλήσεις τήν ὀργήν ἑνός ἑκάστου ἐξ αὐτῶν.
Ἔπειτα, ἀφοῦ εἰσήκουσαν τήν φωνήν

ἦντο παρά σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ' ἐρετμά.
Ἀγκαῖος δ' οἴηκας ἐπισταμένως ἐτίταινεν·
πάρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβον Ἰερνίδα· καί οἱ ὄπισθεν
ἵκτο καταΐγδην δνοφερή βρομέουσα θύελλα,
ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε· θέεν δ' ἄφαρ ὑγρόν ἐπ' οἶδμα

(μεγάλο κενόν καί παραμόρφωσις τοῦ κειμένου)

στίχοι 1189-1217

νῆυς· οὐδ' ἄρα τις ἔτ' αὖτις
ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρου
ἤλπετο· δωδεκάτη γάρ ἐπήϊεν ἠριγένεια.
οὐδέ τις ἔγνω ᾗσιν ἐνί φρεσίν, ὁππόθ' ἄρ' ἐσμέν,
εἰ μή ἐπ' ἐσχατιαῖς ἀκαλαρρόου Ὠκεανοῖο
Λυγκεύς εἰσενόησεν (ὅ γάρ τήλιστον ὄπωπε)
νῆσον πευκήεσσαν, ἰδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης
Δήμητρος· πέρι δ' αὖ μέγα οἱ νέφος ἐστεφάνωτο.
ὧν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μουσαῖε δαΐφρον,
ὡς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσί δρέπουσαν
ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τε καί μέγα ἄλσος·
αὐτάρ ἔπειθ' ὡς οἱ Πλουτεύς κυανότριχας ἵππους
ζευξάμενος κούρην ἐβιήσατο δαίμονος αἴσῃ·
ἁρπάξας δ' ἔφερεν διά κύματος ἀτρυγέτοιο·
δή τότ' ἐγών ἀπόειπον ἐπιπλώοντα νέεσθαι
νήσου ἐπί ρηγμῖνα καί αἰγλήεντα τέρεμνα,
ἔνθ' οὔτις σύν νηῒ περᾷ μερόπων ἀνθρώπων·
οὐδέ οἱ ἐστί λιμήν νηῶν ὀχός ἀμφιελισσῶν,
τοῦ ἀρχηγοῦ των, πού λέγει τήν ἀλήθειαν,
ταχέως ἐκάθισαν εἰς τούς σκαρμούς καί ἔλαβον τά κουπιά εἰς τά χέρια των.

Ὁ δέ Ἀγκαῖος ἐκίνει μέ τέχνην τά πηδάλια· καί παρέπλεον τήν νῆσον Ἰερνίδα· καί ὀπισθέν των ἤρχετο ὁρμητικῶς μαύρη θύελλα μέ βροντάς,
ἡ ὁποία ἐκόλπωσε (ἐφούσκωσε) τά πανιά· καί τό πλοῖον ἔτρεχε γρήγορα ἐπάνω εἰς τό φουσκωμένο κῦμα·

(Προφανῶς εἰς τό σημεῖον αὐτό τοῦ κειμένου λείπει τεμάχιον, ἀφοῦ δέν ἐξηγεῖται κατά ποῖον τρόπον ἡ Ἀργώ ἀπό τόν Εὔξεινον Πόντον εὑρέθη ἀπροόπτως εἰς τόν Ἀτλαντικόν. Πάντως τό φαινόμενον αὐτό προδίδει τήν ἀμάθειαν τῶν διαφόρων ἀντιγραφέων τῶν ἀρχαίων κειμένων, τά ὁποῖα πολλάκις ἐξ ὑπαιτιότητός των παρουσιάζουν χάσματα καί κενά ἀνερμήνευτα).

στίχοι 1188-1217

οὔτε βεβαίως κανείς ἐπερίμενε ὅτι θά περάσωμεν πάλιν ἐπάνω ἀπό τόν ὄλεθρον·
διότι ἤδη ἐπήρχετο ἡ δωδεκάτη αὐγή.
(ἄλλη ἀκατανόητος πληροφορία, κατά τήν ὁποίαν ὁ πλοῦς τῆς Ἀργοῦς ἐσυνεχίζετο, ἐπί 12 ἡμέρας, εἰς ἀγνώστους περιοχάς)
Οὔτε κανείς ἀντελήφθη μέ τό μυαλό του εἰς ποῖον ἴσως μέρος εὑρισκόμεθα,
ἐάν ὁ Λυγκεύς, ὁ ὁποῖος βλέπει πάρα πολύ μακράν, δέν παρετήρει εἰς τά ἔσχατα μέρη τοῦ ἡσύχως ρέοντος Ὠκεανοῦ μίαν πευκόφυτον νῆσον καί τά μεγάλα ἀνάκτορα τῆς βασιλίσσης Δήμητρος· γύρω δέ ἀπό αὐτά ἔν μέγα νέφος εἶχε σχηματίσει κύκλον.

Τήν διήγησιν περί αὐτῶν ἔχεις ἀκούσει ὁλόκληρον, συνετέ Μουσαῖε,
ὅτι δηλαδή κάποτε τήν Περσεφόνην, ἐνῶ ἔκοπτε μέ τά χέρια της τρυφερά ἄνθη,
τήν ἐξηπάτησαν κάποιοι συγγενεῖς της εἰς τό εὐρύ καί μεγάλο δάσος·
ὅτι ἔπειτα ὁ Πλούτων, ἀφοῦ ἔζευξε ἅλογα μέ μαύρην χαίτην,
ἐβίασε τήν κόρην κατά μοῖραν θεϊκήν· ἀφοῦ δέ τήν ἥρπασε, τήν ἔφερε διά τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, εἰς τά ἀνακτορά του.
Τότε ἐγώ ἀπηγόρευσα νά πλεύσουν πρός τήν νῆσον
εἰς κάποιον αἰγιαλόν της καί εἰς τάς λαμπράς ἀκτάς της,
ὅπου κανείς ἄνθρωπος δέν ἠμπορεῖ νά περάσῃ μέ πλοῖον, οὔτε ὑπάρχει (εἰς αὐτήν τήν νῆσον) λιμήν ὡς καταφύγιον τῶν ἀμφικύρτων (τῶν κυρτῶν καί ἀπό τά δύο μέρη) πλοίων,

ἀλλά οἱ ἠλίβατος πέτρη περί πάντα πέφυκεν
ὑψηλή· τά δέ καλά φύει μενοεικέα δῶρα.
καί ῥά οἱ οὐκ ἀπίθησε νεώς κυανοπρώροιο
ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀναρρώων δ' ἀνέτρεψε,
σκαιόν ὑπεγκλίνας οἰήϊον· ἔν δ' ἄρ' ἔπειχεν
μή τι κατ' ἰθύ περᾶν, ἐπί δεξιά δ' εἶργε θέουσαν.
ἤματι δέ τριτάτῳ Κίρκης δόμον ἐξικόμεσθα.
Αἰαῖον ποτί χέρσον ἁλιστεφέας τε θεράπνας·
καί ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν ἀχνύμενοι κῆρ,
πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν. αὐτάρ Ἰήσων
νηός ἀποπροέηκε μολεῖν ἐρίηρας ἑταίρους,
διζομένους, εἴ τις σφι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν

στίχοι 1218-1246

ναιετάει, γνῶμαί τε πόλιν καί ἤθεα λαῶν.
τοῖς δ' ἄφαρ ὠμάρτησε καταντίον ἐρχομένοισιν
κούρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήταο,
Ἠελίου θυγάτηρ· (Κίρκην δέ ἑ κικλήσκουσιν
μήτηρ Ἀστερόπη καί τηλεφανής Ὑπερίων)
ἥ ρα θοῶς ἐπί νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες
θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπό κρατός γάρ ἔθειραι
πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἁλίγκιοι ἠώρηντο·
στίλβε δέ καλά πρόσωπα, φλογός δ' ἀπέλαμπεν ἀϋτμή.
αὐτάρ ἐπεί Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
λῖτι καλυπτομένην, ἑανῷ δέ οἱ εἶχε παρειάς
αἰδομένῃ· χλωρόν γάρ ὑπό στέρνοις ἀκάχητο·
τήν οἱ ἐποικτείρουσα προκύδανε καί φάτο Κίρκη·
Ἆ δειλή, τί νύ σοι τοίην Κύπρις ὤπασε μοῖραν;
ἀλλά ὑπάρχει μόνον ἀπόκρημνος ὑψηλός βράχος περιβάλλων τά πάντα·
παράγει δέ τά ὡραῖα εὐχάριστα δῶρα.
Καί πράγματι ὁ Ἀγκαῖος, ὁ κυβερνήτης τοῦ μελανοπρώρου πλοίου, ὑπήκουσε·
καί ἀνακόπτων μετέστρεψε τόν πλοῦν,
ἀφοῦ ἔκαμε τό πηδάλιον νά κλίνῃ ὀλίγον πρός τά ἀριστερά· συνεκράτει δέ
τό πλοῖον, διά νά μή λάβῃ εὐθεῖαν πορείαν, καί τό ἠμπόδιζε νά τρέχῃ πρός τά δεξιά.
Κατά τήν τρίτην δέ ἡμέραν ἐφθάσαμεν εἰς τόν οἶκον τήν Κίρκης, εἰς τήν νῆσον Αἰαίαν, καί εἰς τάς θαλασσοστεφανωμένας κατοικίας **(ἐδῶ πλέον εἶναι φανερόν ὅτι εὑρίσκονται εἰς τόν Ἀτλαντικόν Ὠκεανόν)**
καί στενοχωρημένοι, καθώς ἤμεθα, προσηγγίσαμεν εἰς τόν αἰγιαλόν καί ἐδέσαμεν τά καραβόσχοινα εἰς τούς βράχους. Τότε ὁ Ἰάσων ἄφησε τούς ἀγαπητούς συντρόφους του νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τό πλοῖον, ἐπειδή ἤθελαν αὐτοί νά ἐρευνήσουν, ἐάν κάποιος ἄνθρωπος κατοικῇ εἰς αὐτήν τήν ἀπέραντον χώραν,

στίχοι 1218-1246

καί νά γνωρίσουν τήν πόλιν καί τά ἤθη τῶν κατοίκων.
Ἐξαίφνης τούς συνήντησεν, ἐνῶ ἐβάδιζον εἰς ἀντίθετον κατεύθυνσιν,
μία κόρη, ἀδελφή τοῦ ὑπερηφάνου Αἰήτου,
θυγάτηρ δέ τοῦ Ἡλίου· αὐτήν τήν ὀνομάζουν Κίρκην
ἡ μητέρα της Ἀστερόπη καί ὁ Ὑπερίων, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀπό μακράν.
Αὐτή λοιπόν ἡ Κίρκη ταχέως κατῆλθεν εἰς τό πλοῖον· ὅλοι δέ ἐκεῖνοι παρατηροῦντες αὐτήν ἀπό τό πλοῖον
ἔμενον ἔκθαμβοι· διότι ἀπό τό κεφάλι της ἐκρέματο ἡ κόμη της, πού ἦτο ὁμοία μέ φωτεινάς ἀκτῖνας·
καί ἔλαμπε τό ὡραῖον πρόσωπόν της· καί ἀπ' αὐτό ἀκτινοβολοῦσε φλογώδης καπνός.
Ἔπειτα προσέβλεψεν εἰς τούς ὀφθαλμούς τήν Μήδειαν,
ἡ ὁποία ἦτο σκεπασμένη μέ λεῖον ὕφασμα (ἐφοροῦσε ἕνα λεπτόν φόρεμα), περιέβαλλε δέ τό πρόσωπόν της μέ μανδήλι
ἀπό ἐντροπήν· διότι κατείχετο ἀπό φόβον καί εἶχε στά στήθη της λύπην.
Ἀπευθύνουσα λοιπόν ἡ Κίρκη πρός τήν Μήδειαν λόγους οἴκτου (λόγους συμπαθητικούς) τήν ἐπετίμησε καί τῆς εἶπεν:
Ὦ δυστυχισμένη, διατί ἄραγε ἡ Κύπρις σοῦ ἐπεφύλαξε τέτοιαν (κακήν) μοῖραν;

οὐ γάρ τοι λελάθεσθε, τάπερ ρέξαντες ἵκεσθε
νῆσον ἐφ᾽ ἡμετέρην πανετώσιον, εἵνεκα πατρός
γηραιοῦ, κάσιός τε, τόν ἐκπάγλως ὀλέσαντες

(μεγάλο κενό κειμένου)

οὐδέ γάρ ὔμμε πάτρῃσιν ὀΐομαι ἄσσον ἱκέσθαι,
αἰέν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας,
μέσφ᾽ ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς,
᾽Ορφέος ἰδμοσύνῃσι παρά κροκάλῃσι Μαλείης.
οὐδέ γάρ ἡμετέροιο δόμου θέμις ἐντός ἱκέσθαι
προστροπίους· τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐστέ.
ἀλλά οἱ αὐτίκ᾽ ἐγώ πρόφρων ξεινήΐα πέμψω,
σῖτον καί μέθυ λαρόν ἔχειν, σύν τε κρέα πολλά.
"Ως εἰποῦσ᾽ ἀψορρον ἀπέπτατο· νηΐ δέ μέσσῃ
δαιτός τ᾽ ἠδέ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε᾽ ἔκειτο
αὐτάρ ἐπειγομένοισι θέεν λιγύς οὖρος ἀῆναι·

στίχοι 1247-1275

καί τότε λυσάμενοι κείνης ἀπό πείσματα νήσου,
κῦμα διαπρήσσοντες ἀνά στόμα Ταρτησσοῖο
ἱκόμεθα, στήλῃσι δ᾽ ἐκέλσαμεν ᾽Ηρακλῆος.
ἄκραις δ᾽ ἀμφ᾽ ἱερῇσι Διωνύσοιο ἄνακτος
μίμνομεν ἐσπέριοι· δαιτός δέ οἱ ἵετο θυμός.
ἦμος δ᾽ ἀντολίῃσιν ἐγείρετο φωσφόρος αἴγλη,
ὄρθριοι εἰρεσίαις γλαυκήν ἐχαράσσομεν ἅλμην,
Σαρδῶον δ᾽ ἱκόμεσθα βυθόν, κόλπους τε Λατίνων,
νήσους τ᾽ Αὐσονίας, Τυρρηνάς θ᾽ ἱκόμεθ᾽ ·ἀκτάς·

διότι δέν μοῦ διαφεύγει ἀπό τήν ἀντίληψίν μου ὅτι ἐσεῖς, ἀφοῦ διεπράξατε ὅσα (κακά) διεπράξατε, ἤλθατε ἐπί ματαίῳ εἰς τό ἰδικόν μου νησί, ἐξ αἰτίας τοῦ γέροντος πατρός σου καί τοῦ ἀδελφοῦ σου, τόν ὁποῖον μέ ἄγριον τρόπον ἐξωλοθρεύσατε·
διότι νομίζω ὅτι οὔτε σεῖς θά ἔλθετε εἰς τάς πατρίδας σας,
στενάζοντες πάντοτε κάτω ἀπό τήν πίεσιν τῶν ἁμαρτιῶν σας, πού θά παραμένουν πάντοτε χωρίς νά ἐξαγνισθοῦν,
μέχρις ὅτου ξεπλύνετε τήν μυσαράν πρᾶξιν σας μέ θεϊκούς καθαρμούς (με θεϊκάς καθαρτηρίους τελετάς) πλησίον εἰς τά κροκάλια τῆς Μαλείας, συμφώνως πρός τάς γνώσεις τοῦ ᾽Ορφέως·
οὔτε εἶναι ὅσιον (ἐπιτετραμμένον) νά εἰσέλθετε ὡς ἱκέται εἰς τόν ἰδικόν μου οἶκον·
διότι εἶσθε μολυσμένοι μέ τέτοιο φονικόν αἷμα.
᾽Αλλά παρά ταῦτα ἀμέσως ἐγώ θά σᾶς ἀποστείλω λόγῳ φιλοφρόνων πρός σᾶς διαθέσεων φιλικά δῶρα,
διά νά ἔχετε δηλαδή ἄρτον καί γλυκό κρασί καί μαζί μέ αὐτά καί πολλά κρέατα.
᾽Αφοῦ τούς εἶπεν αὐτά τά λγια, ἐπέταξε πρός τά ὀπίσω· εἰς δέ τό μέσον του πλοίου
ἦσαν ἐναποτεθειμένα σκεύη κατεσκευασμένα μέ τέχνην, ἐπί τῶν ὁποίων ἦσαν φαγητά καί ποτά.
᾽Αλλ᾽ ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐβιάζοντο νά ἀποπλεύσουν, ἤρχισε νά φυσάῃ ἰσχυρός οὔριος ἄνεμος·

στίχοι 1247-1275

καί τότε ἀφοῦ ἐλύσαμεν τά καραβόσχοινα ἀπό ἐκεῖνο τόνησί, διαπλέοντες τήν θάλασσαν ἐφθάσαμεν ἐπάνω εἰς τό στόμιον τῆς Ταρτησσοῦ
καί προσηγγίσαμεν εἰς τάς στήλας τοῦ ᾽Ηρακλέους. Καί κατά τήν ἑσπέραν παρεμείναμεν γύρω ἀπό τά ἱερά ἀκρωτήρια τοῦ βασιλέως Διονύσου·
τότε δέ μᾶς κατέλαβεν ἡ ἐπιθυμία νά φάγωμεν.
"Οταν δέ κατά τήν ἀνατολήν ἐσηκώνετο ἡ αὐγή, πού φέρει τό φῶς εἰς τούς ἀνθρώπους, ἡμεῖς κατά τήν ὥραν τοῦ ὄρθρου (κατά τά χαράματα) ἐχαράσσαμεν (διεσχίζαμεν) μέ τά κουπιά μας τήν γαλανήν θάλασσαν,
καί ἐφθάσαμεν εἰς τά βαθειά νερά τῆς Σαρδοῦς καί εἰς τούς κόλπους τῶν Λατίνων
καί εἰς τάς Αὐσονίας νήσους καί τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τάς Τυρρηνικάς ἀκτάς.

αὐτάρ ἐπεί Λιλύβαιον ἠχέτα πορθμόν,
τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν
Ἐγκελάδοιο,
Αἰτναίη τόν φλόξ οἱ ἐρητύει μεμαῶτα·
δή τόθ' ὑπέρ πρώρης ὁλοόν περιέζεεν ὕδωρ
νειόθεν, ἐκ μυχάτου δέ βυθοῦ ροίβδησε Χάρυβδις
κύματι κοχλάζοντι, καί ἱστίον ἄκρον ἵκανεν.
νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἵ κατέχεν ρόος, οὐδέ μιν εἴα
προπροθέειν, οὐδ' αὖτις ἀναρρώσασθαι ὀπίσσω
κοίλῳ ἐπί λυγρῷ δέ περιστροφάδην ἀλάλητο.
καί τάχα οἱ δύσεσθ' Ἀργώ κατά βένθε' ἔμελλεν,
εἰ μή πρεσβίστη θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
εὐρυβίην Πηλῆα πόσιν λελίητο ἰδέσθαι.
μειλιχίῃ δ' ἔκδυ τε βυθοῦ, καί ρύσατ' ὀλέθρου
Ἀργῴην ἄκατον, καί ἀπ' ἰλύος ἐξεσάωσεν.
δή τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν οὐ μάλα τηλοῦ
προβλῆτα σκόπελον· πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀπορρώξ
δισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρῴσκουσα βιᾶται
πόντον ἔσω, χαροπόν δ' ἄρ ὑποβρέμει ἔνδοθι κῦμα.

(κενόν τοῦ κειμένου)

ἔνθα δ' ἐφεζόμεναι λιγυρήν ὄπα γηρύουσιν

στίχοι 1276-1304

κοῦραι, ἀνοστήτους δέ βροτῶν θέλγουσιν ἀκουάς.
δή τότε οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδαμε πύστις ἀοιδῆς
Σειρήνων· οὐδέ σφι παραπλώσεσθαι ἔμελλον
φθογγήν οὐλομένην, χειρῶν δέ οἱ ἤκαν ἐρετμά·
Ἀγκαῖος δ' ἴθυνεν ἐπί προβλῆτα κολωνόν·

Ἔπειτα, ἀφοῦ διήλθομεν τόν θορυβώδη Λιλύβαιον πορθμόν,
ἐσταματήσαμεν εἰς τήν τριγωνικήν νῆσον τοῦ Ἐγκελάδου, τόν ὁποῖον ἡ φλόγα τῆς Αἴτνης τόν ἐμποδίζει, καίτοι τό ἐπιθυμεῖ·
τότε ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπό τήν πρῴραν περιέρρεε καταστρεπτικόν ζεματιστό νερό,
τό ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπό τόν πυθμένα, ἀπό δέ τό ἔσχατον μέρος τοῦ βυθοῦ ἐρούφηξε μετά πατάγου ἡ Χάρυβδις καί ἀνεπήδησεν ἀπό κῦμα πού ἐκόχλαζε, καί ἤλθε καί ἐκάθισεν εἰς τήν ἄκρην τοῦ ἱστίου.

Τό δέ πλοῖον ἐκρατοῦσε εἰς αὐτό τό μέρος τό ρεῦμα, καί οὔτε νά προχωρήσῃ πρός τά ἐμπρός τό ἄφινε,
οὔτε ἐξ ἄλλου να κινηθῇ πρός τά ὀπίσω·
καί ἔτσι τό πλοῖον ἐπλανᾶτο περιστροφικῶς ἐπάνω εἰς ἕνα θλιβερόν κοίλωμα τῆς θαλάσσης.

Καί πολύ γρήγορα ἔμελλεν ἡ Ἀργώ νά καταβυθισθῇ εἰς τά βάθη τῆς θαλάσσης,
ἄν ἡ πρεσβυτάτη (ἡ μεγαλυτέρα κατά τήν ἡλικίαν) θυγάτηρ τοῦ θαλασσινοῦ γέροντος
δέν ἐξεδήλωνε τήν ἐπιθυμίαν νά ἴδῃ τόν κραταιόν σύζυγόν της Πηλέα.
Καί μέ μειλίχιον ὕφος ἀνεδύθη ἀπό τόν βυθόν τῆς θαλάσσης καί ἀνέσυρεν ἀπό τόν ἐπικείμενον ὀλεθρον τό πλοῖον Ἀργώ καί τήν διέσωσεν ἀπό τήν καταβύθισίν της εἰς τήν ἰλύν (τήν λάσπην) τοῦ πυθμένος.

Τότε λοιπόν πλέοντες ἐσταματήσαμεν ὄχι πολύ μακράν
εἰς ἕνα προεξέχοντα σκόπελον· κάποιος δέ ἀπόκρημνος βράχος ἀναπηδῶν ἀπό ἐπάνω
πιέζει με δύο ρωγμάς τήν θάλασσαν ἐσωτερικῶς, ἐνῶ ἐντός κροτεῖ μέ ἀσθενῆ θόρυβον χαρωπόν (φαιδρόν) κῦμα.
Ἐδῶ καθήμεναι ἐκπέμπουν λιγυρήν (ἠχηράν) φωνήν κάποιες

στίχοι 1276-1304

κόρες (κορίτσια) πού μαγεύουν τάς ἀκοάς (τά αὐτιά) τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νά μή ἐπιθυμοῦν τήν ἐπιστροφήν εἰς τήν πατρίδα των.
Τότε λοιπόν ἤρεσεν εἰς τούς Μινύας νά ἀκούουν τό τραγούδι τῶν Σειρήνων· οὔτε τούς ἔμελλε ν' ἀποφύγουν (παραπλέοντες) τήν φωνήν τῶν Σειρήνων,
πού θά ἦτο καταστρεπτική δι' αὐτούς, ἄφησαν δέ ἀπό τά χέρια των τά κουπιά·
καί ὁ Ἀγκαῖος κατηύθυνε (ἤθελε νά κατευθύνῃ) τό πλοῖον πρός τόν προεξέχοντα λόφον·

εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος παλάμῃσιν,
μητρός ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.
Ἤειδον δε λιγύ κλάζων ὀπί θέσκελον ὕμνον,
ὡς ποτέ οἱ δήρισαν ἀελλοπόδων ὑπέρ ἵππων
Ζεύς ὑψιβρεμέτης, καί πόντιος Ἐννοσίγαιος.
αὐτάρ κυανοχαῖτα, χολωσάμενος Διΐ πατρί,
τύψε Δυκαονίην γαίης κρηπῖδα τριαίνῃ,
καί ρά οἱ ἀΐγδην σκέδασεν κατ' ἀπείρονα πόντον,
νήσους εἰναλίας ἔμεναι· τάς οἱ ὀνόμηναν
Σαρδώ τ', Εὔβοιάν τ', ἔπι δ' αὖ Κύπρον ἠνεμόεσσαν.
Δή τότε φορμίζοντος, ἀπό σκοπέλου νιφόεντος
Σειρῆνες θάμβησαν, ἑήν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν.
καί ρ' ἥ μέν λωτούς, ἥ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν
δεινά δ' ἀνεστονάχησαν, ἐπεί πότμος ἦλυθε λυγρός
μοιριδίου θανάτου· ἀπό δέ σφέας ρωγάδος ἄκρης
ἐς βυσσόν δίσκευσαν ἁλιρροθίοιο θαλάσσης,
πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφήν θ' ὑπέροπλον.
Αὐτάρ ἐπεί καί τόνδε πότμον παράμειψε θέουσα
Ἀργώ, κῦμα δέ οἱ πόντου καί κόλπον ἵκανε,
λαιψηροῖς πλήθουσα κατά προτόνων ἀνέμοισιν,
Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τὴν σφιν ἔναιον
ἴδριες εἰρεσίης καί ἁλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες· τοῖσιν δέ οἱ ἰδροσύνῃσι θέμιστας
Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιότατος βασιλήων.

στίχοι 1305-1333

πείσματα δ' ἁψάμενοι πορσύναμεν ἱερά θέσθαι

(καί αὐτά θά ἐγίνοντο), ἂν ἐγώ, τεντώνων εἰς τά χέρια μου τήν φόρμιγγα,
δέν τούς ἐκερνοῦσα μέ τό τερπνό ἄκουσμα τοῦ τραγουδιοῦ τῆς ἰδικῆς μου μητρός.
Κι ἐγώ ἐτραγουδοῦσα ἕνα θεόπνευστον ὕμνον μέ τήν φωνήν μου ἀναδίδων ἠχηράν κραυγήν, (κι ἐτραγουδοῦσα)
πῶς κάποτε ἐφιλονίκησαν γιά τά γρηγοροπόδαρα ἄλογα
ὁ Ζεύς, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει βροντάς ἀπό ὑψηλά, καί ὁ θαλάσσιος Ἐννοσίγαιος (ὁ γαιοσείστης Ποσειδῶν).
Ἔπειτα πῶς ὁ κυανοχαίτης (Ποσειδῶν),
ἐπειδή ἐχολώθη μέ τόν πατέρα Δία,
ἐκτύπησε μέ τήν τρίαινά του τήν Δυκαονίαν, τό στήριγμα τῆς γῆς,
καί τήν διεσκόρπισε ραγδαίως ἀνά τόν ἀπέραντον πόντον,
διά νά εἶναι νῆσοι θαλασσιναί· αὐτάς τάς νήσους τάς ὠνόμασαν Σαρδώ (Σαρδηνίαν) καί Εὔβοιαν καί ἀκόμη πάλιν τήν Κύπρον, πού εἶναι νησί ἀνεμόδαρτο.
Ἐνῶ λοιπόν ἐγώ τραγουδώντας ἔπαιζα τήν φόρμιγγα, τότε ἀκριβῶς ἀπό ἕνα βράχο χιονοσκεπῆ (ὅπου ἐκάθηντο)
αἱ Σειρῆνες ἔμειναν ἔκθαμβοι καί ἐσταμάτησαν τό ἰδικόν των τραγούδι.
Καί ἄλλη μέν ἀπ' αὐτάς (τάς Σειρῆνας) ἐπέταξε ἀπό τά χέρια της τούς λωτούς (πού ἐκρατοῦσε), ἄλλη δέ τήν λύραν,
καί ἐξέπεμψαν φοβερόν στεναγμόν, ἐπειδή ἐπῆλθεν ἡ θλιβερά τύχη
τοῦ μοιραίου θανάτου· καί τότε ἀπό τό ἄκρον τοῦ κρημνοῦ ἔπεσαν ὡσάν δίσκοι εἰς τόν βυθόν τῆς ταραχώδους θαλάσσης
καί τό σῶμα των μετεβλήθη εἰς βράχους καί ἀπώλεσαν τήν ὑπερήφανον μορφήν των (μετεμορφώθησαν εἰς βράχους).
Ἔπειτα, ἀφοῦ καί αὐτήν τήν μοῖραν (τήν κακοτυχίαν) παρέκαμψεν
ἡ Ἀργώ, διέπλεε τήν κυματώδη θάλασσαν καί τόν κόλπον,
μέ πλημμυρισμένα τά πανιά ἀπό τούς ταχέως πνέοντας ἰσχυρούς ἀνέμους
καί ἔφθασεν εἰς τήν ἱεράν Κέρκυραν, εἰς τήν ὁποίαν κατῴκουν ἄνθρωποι, πού ἦσαν γνῶσται τῆς κωπηλασίας καί τῶν θαλασσοπλήκτων ταξιδιῶν (δηλαδή ναυτικοί ἔμπειροι),
οἱ Φαίακες. Μεταξύ τούτων (τῶν Φαιάκων) βασιλεύων ὁ Ἀλκίνοος ἀπέδιδεν ὡς ἔμπειρος τήν δικαιοσύνην καί ἦτο ὁ περισσότερον δίκαιος ἐξ ὅλων τῶν βασιλέων.

στίχοι 1305-1333

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τήν Κέρκυραν, ἀφοῦ

Ζηνί πανομφαίῳ καί ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι.
Ἔνθ' ἄρ' ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
νηυσίν ἀπειρεσίαις βριαρός λόχος Αἰήταο,
Κόλχων Ἐρραύων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
διζόμενοι Μινύας, ὅφρ' ἄν Μήδειαν ἄγοιντο
ὄψιν ἐς Αἰήταο πατρός, τίσειε δ' ἀμοιβάς
σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀδελφειοῦ κταμένοιο.
ἀλλ' ὅτε δή κοίλου λιμένος μυχῷ ἄσσον ἵκοντο,
αἶψά οἱ Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον.
τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γοῦνα, δέος δ' ὤχραινε παρειάς,
μή οἱ ἐλών ἀέκουσαν ἐόν πέμψειε δόμονδε
Φαιήκων βασιλεύς, ἀνάπυστά τε ἔργα γένοιτο.
ἀλλ' οὔ οἱ τάδε μοῖρα τελεσσίνοος κατένευσεν,
πρίν δή οἱ Πελίαο δόμοις ἔπι λυγρόν ὄλεθρον,
αὐτῷ τε κρείοντι φέροι κακόν οἶτον Ἰήσων.
ἀλλ' ὅτε δή βασιλῆος ἀπηνέος ἔκλυον αὐδήν
Ἀρήτη ροδόπηχυς ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής,
Ἀλκίνοος μέν ρ' ὧκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσιν
κούρην ἀμφήριστον ἄγειν ἀπό νηός ἐρυμνῆς,

(κενόν τοῦ κειμένου)

πατρί θ' ἑῷ τίσειε δίκην ἀλιτημοσυνάων.
Ἀρήτη δ' ᾤκτειρεν ἀγακλειτή βασίλεια,
μείλιχα παρφαμένη δέ τόν ὄν πόσιν, ὧδ' ἀγόρευεν·
Οὐ μέν δή φίλον ἐστίν ἀπό σφ' ὧσασθαι ὁμεύνου,
λέκτρων τε στερέσαι, λῦσαί τ' ἔκ

ἐδέσαμεν τά παλαμάρια εἰς τήν ξηράν, ἡτοιμα-
ζόμεθα νά προσφέρωμεν θυσίας εἰς τόν Δία
τόν πανομφαῖον (τόν ἐκπέμποντα ὅλας τάς προφητικάς φωνάς) καί εἰς τόν Ἀπόλλωνα, πού ἐδρεύει εἰς τάς ἀκτάς.

Πρός τά ἐδῶ λοιπόν ἐφέρετο
ὁ ἰσχυρός λόχος τοῦ Αἰήτου, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἐσπευσμένως κωπηλατῶν μέ τά ἀπειράριθμα πλοῖά του, πού ἀπετελεῖτο ἀπό Κόλχους, Ἐρραύους, Χαρανδαίους καί Σολύμους,
οἱ ὁποῖοι ἀνεζήτουν τούς Μινύας, διά νά συλλάβουν καί ὁδηγήσουν τήν Μήδειαν
ἐνώπιον τοῦ πατρός της Αἰήτου, καί διά νά πληρώσῃ αὐτή τήν ποινήν (διά νά τιμωρηθῇ) ἐξ αἰτίας τῶν ἀνοσίων πράξεών των διά τόν σκοτωμένον ἀδελφόν της.
Ἀλλ' *ὅταν αὐτοί (οἱ στρατιῶται τοῦ Αἰήτου)* προσήγγισεν εἰς τόν μυχόν τοῦ βαθουλοῦ λιμένος,
ἀμέσως προσῆλθον εἰς τόν οἶκον τοῦ Ἀλκινόου κήρυκες.
Ἐνῶ δέ εὑρίσκετο αὐτοῦ ἡ Μήδεια, τῆς ἐλύθησαν (παρέλυσαν) τά γόνατα, καί ὁ φόβος τῆς ἐκιτρίνισε τάς παρειάς της,
(ἐφοβήθη) μήπως ὁ βασιλεύς τῶν Φαιάκων τήν συλλάβῃ, χωρίς τήν θέλησίν της καί τήν ἀποστείλῃ εἰς τήν πατρίδα της,
διαπραχθοῦν δέ ἐκεῖ πράξεις πού εἶναι πασίγνωστοι.

Ἀλλά δέν συγκατένευσεν ἡ μοῖρα, πού ἐκτελεῖ τήν ἰδικήν της θέλησιν (πού κάμνει τό δικό της), νά γίνουν αὐτά,
πρίν ὁ Ἰάσων ἐπιφέρῃ εἰς τόν οἶκον τοῦ Πελίου φοβερόν ὄλεθρον, καί εἰς αὐτόν τόν ἴδιον τόν βασιλέα (τόν Πελίαν) παρασκευάσῃ κακήν μοῖραν.
Ἀλλ' *ὅταν δά ἄκουσαν τήν φωνήν (τήν παραγ-*γελίαν) τοῦ σκληροῦ βασιλέως (τοῦ Αἰήτου)
ἡ Ἀρήτη μέ τά ροδόχροα χέρια καί ὁ θεόμορφος Ἀλκίνοος,
ὁ μέν Ἀλκίνοος ἀμέσως ἔδωσεν ἐντολήν εἰς τούς κήρυκας (τοῦ Αἰήτου)
νά ἀπαγάγουν ἀπό τό ὠχυρωμένον πλοῖον τήν κόρην, διά τήν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἀμφισβήτησις (διαμάχη),
διά νά τιμωρηθῇ ἀπό τόν πατέρα της διά τάς ἁμαρτωλάς πράξεις της.

Ἡ Ἀρήτη ὅμως, ἡ ἐξακουστή βασίλισσα, ἠσθάνθη οἶκτον (εὐσπλαγχνίαν) πρός τήν κόρην (τήν Μήδειαν),
ἀπευθύνουσα δέ μειλιχίους λόγους πρός τόν σύζυγόν της, τοῦ εἶπε τά ἑξῆς:

Δέν μοῦ εἶναι ἀρεστόν νά ἀπομακρύνωμεν αὐτήν ἀπό τόν σύζυγόν της
καί νά τήν ἀποστερήσωμεν ἀπό τό κρεββάτι

πυρσόν ἔρωτος.
θυμαίνει μάλα γάρ σφί Διωναίη
Ἀφροδίτη,
ἀνδράσιν ἠδέ γυναιξίν, ὅτις τάδε
μήσεται ἔργα.
ἀλλ᾽ εἰ μέν κούρη πέλεται καί ἄχραντος
ἱκάνει,

στίχοι 1334-1362

οἰχέσθω πατρός τε δόμον καί ἐς ἤθεα
Κόλχων·
εἰ δ᾽ αὖ νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ τε
κλιθεῖσα
παρθενίην ἤσχυνεν, ἑός πόσις αὖ μιν
ἀγέσθω.
Ὣς ἔφατ᾽, Ἀλκινόῳ δέ περί φρένας
ἦλυθε μῦθος·
καί ῥ᾽ οὕτω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι
ἔμελλεν.
ἀλλ᾽ οὔ οἱ βουλή Μινύας λάθεν· αἶψα
γάρ Ἥρη,
δμωῖ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καί
κατένευσεν,
νηός ἔπι προθοροῦσα, τά οἱ μήτιον
ἄνακτες.
δή τότε Μηδείῃ θαλάμων πορσύνετο
λέκτρον
πρύμνῃ ἐπ᾽ ἀκροτάτῃ, πέρι δ᾽
ἐστορέσαντο χαμεύνας,
ἀμφ᾽ εὐνῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες
ἄωτον.
αὐτάρ ἐπεί δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο
βοείας,
τεύχεά τε, κρύπτοντε γάμων αἰδήσιμον
ἔργον,
καί τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον
ἄνθος
αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις
ὑμεναίοις.
αὐτάρ ἐπεί βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν
ἵκοντο
Κόλχοι καί Μινύαι, καί ἐμυθήσαντο
ἕκαστα,
ἐκ τ᾽ ἔλαχ᾽ Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν
ἄγεσθαι
Ἀλκινόοπυ, τοί τ᾽ ὦκα λύοντ᾽ ἐκ
πείσματα νήσου.
δή τόθ᾽ ὑπ᾽ εἰρεσίῃσι θέεν πολυηγόρος
Ἀργώ,
Ἀμβρακίου κόλποιο διαπρήσσουσα
κέλευθα.

της καί νά σβύσωμεν τήν φλόγα τοῦ ἔρωτός της.
Διότι ἡ Διωναία Ἀφροδίτη ὀργίζεται πάρα πολύ
ἐναντίον οἱουδήποτε ἀνδρός καί οἱασδήποτε γυναικός, πού θά διανοηθῇ νά ἐκτελέσῃ αὐτάς τάς πράξεις.
Ἀλλ᾽ ἄν μέν εἶναι κόρη (παρθένος) καί ἔρχεται πρός ἡμᾶς ἀμόλυντος,

στίχοι 1334-1362

(ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει) ἄς ὑπάγῃ εἰς τόν οἶκον τοῦ πατρός της καί εἰς τά ἐνδιαιτήματα τῶν Κόλχων.
Ἐάν ὅμως πάλιν ἐπλάγιαζε στό κρεββάτι ὡς νεαρά γυναῖκα εἰς ἐρωτικάς ἐπαφάς
καί ἔτσι κατῄσχυνε τήν παρθενικότητά της, τότε ἄς τήν πάρῃ αὐτήν ὁ σύζυγός της.
Αὐτά εἶπεν ἡ Ἀρήτη καί ὁ λόγος της ἤγγισε τήν καρδίαν τοῦ Ἀλκινόου·
καί πράγματι κατ᾽ αὐτόν τόν τρόπον ἐπρόκειτο νά τελειώσουν ὅλα αὐτά.
Ἀλλ᾽ ἡ ἀπόφασις αὐτή δέν διέφυγε τήν προσοχήν τῶν Μινυῶν·
διότι ἀμέσως ἡ Ἥρα
ὁμοιωθεῖσα κατά τό σῶμα πρός ὑπηρέτριαν, ἐπῄδησεν εἰς τό πλοῖον, καί ταχέως τά διηγήθη καί ἐνέκρινεν
ὅσα ἐσκέπτοντο (νά πράξουν) οἱ βασιλεῖς.
Τότε λοιπόν ἡτοιμάζετο διά τήν Μήδειαν τό συζυγικόν κρεββάτι εἰς τό ἀκρότατον μέρος τῆς πρύμνης, γύρω δέ ἔστρωσαν χαμηλό κρεββάτι
καί γύρω ἀπό τό κρεββάτι ἄπλωσαν ἐπάνω μίαν χρυσῆν φλοκκάτη.
Ἔπειτα, ἀφοῦ εἰς τά δόρατα ἐκρέμασαν δέρματα βοδιών
καί ἔβαλαν ἔπιπλα, διά νά ἀποκρύψουν ἔτσι τό ἐντροπαλόν ἔργον τοῦ γάμου (τῆς σαρκικῆς ἑπαφῆς),
τότε καί ἡ Μήδεια, ἡ δυστυχής εἰς τόν γάμον της,
ἀπεχωρίζετο ἀπό τό κοριτσίστικο ἄνθος τῆς παρθενικότητός της μέ γαμήλια τραγούδια δυσφημισμένα.
Ἔπειτα ἀφοῦ ἦλθον ἐνώπιον τοῦ ἀμέμπτου βασιλέως
οἱ Κόλχοι καί οἱ Μινύαι, καί τούς διηγήθησαν τά καθέκαστα,
καί ὅτι ἔλαχεν εἰς τόν υἱόν τοῦ Αἴσονος νά λάβῃ *ἀπό τόν Ἀλκίνοον ὡς σύζυγον τήν* Μήδειαν, αὐτοί ταχέως ἔλυον τά καραβόσχοινα ἀπό τήν νῆσον.
Τότε λοιπόν ἡ πολύλαλος Ἀργώ ἔτρεχε διά τῆς κωπηλασίας καί διέπλεε τά ὕδατα τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου.

Ἔνθα τί σοι, Μουσαῖε θεηγενές, ἐξαγορεύσω,
ὅσσα πάθον Μινύῃσιν ὁμοῦ ποτί Σύρτιν ἀήταις,
ὅππως τ᾽ ἐξεσάωθεν ἁλιπλάγκτοιο πορείης·
ὅσσα τ᾽ ἄρ᾽ ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρα κίχοιμεν,
ὅς ῥά οἱ οὐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἰκέσθαι.
ἠδ᾽ ὡς θεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντου,
ρίμφα τε κυανέῃσι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν,

στίχοι 1363-1384

ἠλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαντίοισιν ἔχεσθαι
νῆα θοήν. Παιάν δ᾽ ἄρ᾽ ἑκηβόλος ἀγχόθι ναίων
Δήλου ἀπό κραναῆς ἧκεν βέλος, ἔκ δ᾽ ἀνέφηνεν
μεσσάτιον σποράδων. Ἀνάφην δε ἑ πάντες ὀπίσσω
νῆσον κικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.
ἀλλ᾽ οὔ οἱ θέμις ἔσκε διαμπερές ἔξαλον ἕρξαι
Αἰσονίδην, πέρι γάρ ῥα λύθρον φέρεν· ἄλτο δ᾽ ὀπίσσω
Μοῖρ᾽ ὀλοή· κότεεν γάρ ἐπιζαφελῶς Ὑπερίων.
ἀλλ᾽ ὅθ᾽ ὑπ᾽ εἰρεσίῃ Μαλεήτιδας ἱκόμεθ᾽ ἄκρας,
Κίρκης ἐννεσίῃσιν ἀπορρύψεσθαι ἔμελλον
ἀράς τ᾽ Αἰήτεω καὶ νηλιτόποινον Ἐριννύν·
δὴ τότ᾽ ἐγὼ Μινύαις ἄφαρ ἱερὰ λύτρα καθαρμῶν
ῥέξα, καὶ ἑλισάμην γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
νόστον ἐπειγομένοις δόμεναι, γλυκερούς τε τοκῆας.
Καί ῥ᾽ οἱ μέν πλώοντες ἐϋκτιμένην ἐπ᾽ Ἰωλκόν
θῦνον· ἐγὼ δ᾽ ἱκόμην ἐπί Ταίναρον ἠνεμόεντα,
ὄφρα κεν ἔντομα ῥέξω ἀγακλειτοῖς βασιλεῦσιν,
οἵ οἱ νερτερίων βερέθρων κληῖδας

Ἐδῶ διατί τώρα θά σοῦ διηγηθῶ, ὦ θεογέννητε Μουσαῖε,
πόσα παθήματα ὑπέστημεν ἐκ τῶν ἀνέμων μαζί μέ τούς Μινύας κατά τόν πλοῦν μας πρός τήν Σύρτιν,
καί πῶς διεσώθημεν κατά τό θαλασσόπληκτον ταξίδι·
καί πόσα βάσανα ὑπέστημεν ὑπομονετικά εἰς τήν Κρήτην,
παραμονεύοντες τόν χάλκινον τριγίγαντα, (μέγιστον γίγαντα), διά νά πλησιάσωμεν ἐκεῖ·
αὐτός ὅμως δέν μᾶς ἐπέτρεπε νά προχωρήσωμεν εἰς τό ἐσωτερικόν τῶν λιμένων.
Καί πῶς, πληττόμενοι ἀπό τά βαρέως ἠχοῦντα κύματα τῆς θαλάσσης καί ἔχοντες ἀπό ἐπάνω μας τό βάρος τῶν μαύρων νεφῶν, πού ἐκινοῦντο ταχέως,

στίχοι 1363-1384

ἠλπίζαμεν νά φθάσῃ τό ταχύ πλοῖον εἰς τούς Μελαντίους βράχους.
Ὁ δέ Παιάν, πού ἐκτοξεύει μακράν τά βέλη του, κατοικῶν ἐκεῖ πλησίον,
ἐξαπέλυσεν ἀπό την πετρώδη Δῆλον ἕνα βέλος, καί ἐξ αὐτοῦ εἰς τό μέσον τῶν σποράδων ἀνεφάνη νῆσος·
αὐτήν δέ τήν ὀνομάζουν Ἀνάφην ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι ἄνθρωποι,
οἱ κατοικοῦντες γύρω ἀπό αὐτήν.
Ἀλλά δέν ἦτο θεμιτόν νά ἐξέλθῃ τελικῶς ἀπό τήν θάλασσαν ὁ υἱός τοῦ Αἴσονος· διότι ἔφερε γύρω του (τόν περιέβαλλε) φονικόν αἷμα· καί ἐπήδησε πρός τά ὀπίσω
ἡ καταστρεπτική Μοῖρα· διότι ἦτο πάρα πολύ ὠργισμένος ἐναντίον του ὁ Ὑπερίων.
Ἀλλ᾽ ὅταν κωπηλατοῦντες ἐφθάσαμεν εἰς τά ἀκρωτήρια τῆς Μαλεήτιδος,
κατά τάς προτροπάς τῆς Κίρκης ἐπρόκειτο νά ἀπορρυπάνω διά καθαρτηρίων τελετῶν
τάς κατάρας τοῦ Αἰήτου καί νά ἀπομακρύνω τήν Ἐριννύν, πού τιμωρεῖ τούς ἐνόχους.
Τότε λοιπόν ἐγώ ἀμέσως ἔκαμα καθαρτηρίους τελετάς ὡς λύτρα (πρός ἀπολύτρωσιν) τῶν Μινυῶν
καί παρεκάλεσα τόν Ἐννοσίγαιον, πού κατέχει τήν γῆν,
νά τούς ἐπιτρέψῃ νά ἐπιστρέψουν γρήγορα εἰς τήν πατρίδα καί εἰς τούς προσφιλεῖς γονεῖς των.
Καί αὐτοί μέν πλέοντες ἔτρεχαν πρός τήν καλοκτισμένη Ἰωλκόν, ἐγώ δέ ἔφτασα εἰς τό ἀνεμόδαρτο Ταίναρον,
διά νά προσφέρω τήν θυσίαν εἰς τούς πολυδοξασμένους βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τά κλει-

ἔχουσιν.
ἔνθεν δ' ὁρμηθείς ἐσύθην χιονώδεα Θρήκην,
Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμήν ἐς πατρίδα γαῖαν·
ἄντρον δ' εἰσεπέρησα περικλυτόν, ἔνθα με μήτηρ
γείνατ' ἐνί λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

διά τῶν ὑποχθονίων βαράθρων.
Ἀπ' ἐδῶ ἐξεκίνησα καί ἔφθασα ταχέως εἰς τήν χιονοσκεπῆ Θράκην,
εἰς τόν τόπον τῶν Λειβήθρων, εἰς τήν ἰδικήν μου πατρικήν γῆν·
καί εἰσῆλθον εἰς τό ἐξακουστόν σπήλαιον, ὅπου μέ ἐγέννησεν ἡ μητέρα μου
ἐπάνω εἰς τό κρεββάτι τοῦ μεγαλόκαρδου Οἰάγρου.

ΣΧΟΛΙΑ

Ὅπως θά ἀντελήφθη ὁ ἀναγνώστης, εἰς τό δεύτερον μέρος τῶν Ἀργοναυτικῶν (τῆς ἐπιστροφῆς), ὑπάρχουν ἀρκετά κενά εἰς τό κείμενον καί φυσικά δέν ἐξηγεῖται ἀπό τό κείμενον πῶς ἡ Ἀργώ ἀπό τόν Εὔξεινον Πόντον εὑρέθη ἔξαφνα, ἀποτόμως εἰς τόν Ἀτλαντικόν (Ἀργοναυτικά, στίχος 1185, ὅπου ἡ Ἀργώ, ἀπροόπτως ἀπό τόν Εὔξεινον Πόντον ἐμφανίζεται εἰς τόν Ἀτλαντικόν) καί ἠκολούθησε τήν πορείαν τοῦ Ὀδυσσέως κατά τήν ἐπιστροφήν, συναντήσασα τήν Σκύλαν καί τήν Χάρυβδιν, τάς Σειρῆνας κ.τ.λ. ὅπως ἀναφέρονται εἰς τήν Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου. Συνεπῶς, τό κείμενον τῆς ἐπιστροφῆς συμφωνεῖ μέ τάς διαπιστώσεις τῆς Ἐνριέττας Μέρτζ, κατά τάς ὁποίας οἱ Ἀργοναῦται δέν ἔπλευσαν πρός τόν Εὔξεινον Πόντον, ἀλλά πρόν τήν Νότιον Ἀμερικήν, ἀναζητοῦντες χρυσόν, διότι ἀπό παλαιοτέρας προφανῶς πληροφορίας ἄλλων ναυτικῶν, θά ἐγνώριζον τήν ὕπαρξιν χρυσοῦ εἰς τάς περιοχάς αὐτάς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Φαίνεται δέ ὅτι αὐτό ἦτο «τό χρυσόμαλλον δέρας» πού ἐζήτουν οἱ Ἀργοναῦται καί χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέστησαν τάς δοκιμασίας, πού περιγράφονται κατά τρόπον μυθοεκφραστικόν διά νά ἀποκτήσουν τόν χρυσόν πού ἤθελον ν' ἀποκτήσουν. Διότι πρέπει νά τονισθῆ ὅτι πολλάς μυθολογικάς διηγήσεις περιέχουν τά κείμενα τῶν Ἀργοναυτικῶν. Δέν ἀποκλείεται ὅμως νά ἔγινε καί ἄλλη ἐκστρατεία Αἰγαίων πρός τόν Εὔξεινον Πόντον καί ἀπήχησις αὐτῆς νά εἶναι τό πρῶτον μέρος τῶν διασωθέντων Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ὀρφέως, καί συνεπῶς ἡ ἀκριβεστέρα καί πληρεστέρα ἐκδοχή πρέπει νά εἶναι ἡ ἀναφερομένη ὑπό τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ὅπως ἐμφαίνεται καί ἀπό τό βιβλίον του III (στίχοι 1192-1198), ἀφοῦ καί εἰς τό δεύτερον μέρος τῶν Ἀργοναυτικῶν τῶν Ὀρφικῶν, ἡ Ἀργώ ἐμφανίζεται νά διαπλέη τόν Ἀτλαντικόν καί τήν Δυτικήν Μεσόγειον. Τήν πληροφορίαν ἄλλως τε αὐτήν παρέχει καί ὁ Ἀπολλόδωρος (βιβλίον Α σελίς 35, ἔκδοσις Βιέννης 1811) μέ τήν διαφοράν ὅτι ἡ Ἀργώ κατά τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως ἔφθασεν εἰς τό νησί τῆς Κίρκης διά νά ἐξαγνισθοῦν οἱ Ἀργοναῦται διά τόν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μηδείας Ἀψύρτου, ἐπειδή ὁ Ζεύς εἶχεν ἐξοργισθῆ ἐναντίον των. Προφανῶς ὅμως καί οἱ Μιλήσιοι γεωγράφοι, κατά τήν Μέρτζ, ἐσφαλμένως ἐτοποθέτησαν τήν Κολχίδα εἰς τόν Εὔξεινον Πόντον, ὅπου ἐξαπέστειλαν οἱ μετέπειτα ἀρχαῖοι φιλόλογοι τούς Ἀργοναύτας, διά τήν «ἀνάκτησιν τοῦ χρυσομάλλου δέρατος». Ἐπίσης, κατά τήν Μέρτζ, τά φυσικά φαινόμενα, πού περιγράφονται, ὡς λαμβάνοντα χώραν εἰς τό στόμιον τοῦ Βοσπόρου, ὑπό τῶν Ἀργοναυτικῶν (στίχοι 80-95, θύελλαι, καταιγίδες, ἀνοιγμα καί κλείσιμο τῶν Συμπληγάδων – κυανῶν Πετρῶν) δέν συμφωνοῦν μέ τήν πραγματικότητα, τόν δέ ποταμόν Θερμώδοντα, ἡ Μέρτζ τοποθετεῖ εἰς τόν Ἀμαζόνιον τῆς Βραζιλίας, (στίχος 745) ὅπως καί τούς Σολύμους, τούς ὁποίους ἀναφέρουν τά Ἀργοναυτικά τῶν Ὀρφικῶν,

ὅτι ὑπῆρχαν εἰς τήν ἀνατολικήν πλευράν τοῦ Εὐξείνου Πόντου (στῖχος 75) (βλέπε καί τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» ὅπου ἐκτίθενται διά μακρῶν καί διά ἀδιασείστων Ἀστρονομικῶν ἀποδείξεων αὐταί αἱ ἀπόψεις τῆς Μέρτζ).

Ἀκολουθοῦν τά μυθεύματα περί διαβάσεως τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπό τά Ριπαῖα ὑψώματα (στίχοι 1050, 1060 καί 1077) καί ἀπό τούς Ὑπερβορείους (στίχος 1079) καί ἡ πληροφορία περί θαλερῶν δένδρων, πού εἶχον καρπούς ὅλο τόν χρόνο, περί περιοχῶν δηλαδή πού εἶναι ἀνύπαρκτες εἰς τάς χώρας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (ἀπό στίχους 1130-1170 καί αἱ ὁποῖαι περιοχαί ὁμοιάζουν μέ τήν Κεντρικήν καί Νότιον Ἀμερικήν, ὅπως ὀρθῶς ὑποστηρίζει καί ἀποδεικνύει ἡ Μέρτζ) καί ὅτι ἡ Ἀργώ εἰς τήν περιοχήν αὐτήν ἔπεσεν, παρεσύρθη εἰς τόν Ὠκεανόν, τόν λεγόμενον Κρόνιον (ὀνομασίαι καί περιοχαί ἀνύπαρκτοι καί ἄγνωστοι εἰς τόν χῶρον αὐτόν τοῦ Εὐξείνου πόντου) διά νά ἀποκορυφωθῆ ἡ μυθική ἀφήγησις μέ τούς στίχους 1135 καί ἐφεξῆς, μέ τήν μακαρίαν πόλιν Ἑρμιόνειαν, πού εὑρίσκεται πλησίον τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ καί τῶν πυλῶν τοῦ Ἅδου» καί τέλος μέ τόν εἴσπλουν τῆς Ἀργούς εἰς τόν Ἀτλαντικόν Ὠκεανόν (στίχος 1185).

Πάντως ἀπό τούς στίχους 1044 καί μέχρι τόν στίχον 1185 κυριαρχεῖ εἰς τά Ἀργοναυτικά ὁ ἀνεξέλεγκτος μῦθος, διότι προφανῶς θά ἔχουν γίνει παραλείψεις εἰς τά κείμενα, ἤ προσετέθησαν ἀπό διαφόρους ἀρχαίους ἀμαθεστάτους ἀντιγραφεῖς ἄσχετοι στίχοι εἰς τά κείμενα (ὅπως ὁ στίχος 757) καί ἀλλαχοῦ πού ἀναφέρει περί Ἀσσυρίων, λαοῦ ἀνυπάρκτου κατά τήν παναρχαίαν περίοδον, πού ἀναφέρονται τά Ἀργοναυτικά καί ἀνωτέρω στίχοι 1050-1077 καί 1079). Ἐπίσης, ἐμφανῶς ἔχουν προστεθεῖ ἀργότερον εἰς τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως καί τά ἀναφερόμενα διά τήν Σκύλαν καί Χάρυβδην (στίχοι 1270-1300), ἀφοῦ ἐάν ηὐτοκτόνησαν ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῆς λύρας καί τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Ὀρφέως, θά ἦτο ἀδύνατον νά τάς συνήντησεν ἀργότερον ὁ Ὀδυσσεύς. Ἀλλά καί ἡ συνάντησις τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τήν Κέρκυραν μέ τούς στρατιῶτες τοῦ Αἰήτου (στίχοι 1290-1360), εἶναι ἐπίσης μῦθος καί προσθήκη νεωτέρων εἰς τό ἀρχικόν κείμενον, ἀφοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον ὁ Ἀλκίνοος, ὁ βασιλεύς τῶν Κερκυραίων νά ὑπεδέχθη τούς Ἀργοναύτας καί μετά 300 τουλάχιστον ἔτη θά ζούσε διά νά ὑποδεχθῆ καί τόν Ὀδυσσέα, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος εἰς τήν Ὀδύσσειαν. Συνεπῶς, ἐμφανέστατα τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως ἔχουν ὑποστεῖ σημαντικάς κακώσεις, διαστροφάς καί παραποιήσεις καί ὡς ἐκ τούτου ἐπαναλαμβάνομεν, ἐκτός ἀπό τά βασικά στοιχεῖα τοῦ κειμένου τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ὀρφέως, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν, αἱ ἄλλαι σχετικαί πληροφορίαι πού παρέχουν. Καί φυσικά, ΜΟΝΟΝ τό κείμενον τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου καί κατά τήν Μέρτζ πού τό ἡρμήνευσεν, ἀποτελεῖ τό ἀκριβέστερον κείμενον τῆς Προϊστορικῆς αὐτῆς κινήσεως τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Μινυῶν – παναρχαίου Ἑλληνικοῦ φύλου – καί τῶν ἐπιτευγμάτων των.

Τέλος ἡ Μέρτζ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν μελέτην της πού παραθέτω εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία», ἀρκετά εὐστόχως, ἀλλά καί μέ ἀποδείξεις βάσει τῶν κειμένων καί τῶν Μετεωρολογικῶν καί Γεωγραφικῶν διαπιστώσεων καί παρατηρήσεων, πού παραθέτει καί αἱ ὁποῖαι περιέχονται εἰς «Τά Ἀργοναυτικά» τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, (βιβλίον ΙΙΙ στίχοι 1192-1198) στηρίζει πλήρως τήν ἄποψίν της, ὅτι οἱ Ἀργοναῦται δέν μετέβησαν εἰς τόν Εὔξεινον Πόντον, ἀλλά διά τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τήν Νότιον Ἀμερικήν, ἀνιχνεύοντες καί ἐπιδιώκοντες τήν κατάκτησιν τοῦ χρυσοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποδεδειγμένως ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐν ἀφθονίᾳ.

Καί δέν εἶναι διόλου ὑπερβολή νά προστεθῆ κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἀλλά καί τῆς ἄλλης ἀποδεδειγμένης ἀπόψεως τῆς Μέρτζ, ὅτι καί ὁ Ὀδυσσεύς μετέβη εἰς τήν Ἀμερικήν, ὅπου ἐφιλοξενήθη ἀπό τούς Φαίακας, τούς ὁποίους ἡ Μέρτζ τοποθετεῖ εἰς τόν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ, ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες εἶχον μεταβῆ εἰς τήν Ἀμερικήν, εἶναι, κατά πᾶσαν πιθανότητα διά νά μή εἴπωμεν ἀναμφισβητήτως - ἀφοῦ ἄλλη ἐξήγησις εὐλογοφανής δέν ὑπάρχει - οἱ δημιουργοί καί τῶν μετέπειτα ἐμφανισθέντων ἀρχαίων πολιτισμῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου (Ἀζτέκοι, Ἴνκας, Μάγυας), νά προῆλθον ἀπό τήν ἐπιμειξίαν τῶν παλαιοτέρων κατοίκων τῶν περιοχῶν αὐτῶν τῆς Ἀμερικῆς, μέ τούς καταφθάσαντας διά θαλάσσης καί εἰσχωρήσαντας, σύν τῷ χρόνῳ, εἰς τό ἐσωτερικόν τῶν χωρῶν αὐτῶν παναρχαίους Ἕλληνας θαλασσοπόρους, πού εἶχον ἐγκατασταθῆ ἀρχικῶς εἰς τάς ἀκτάς τῆς Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς. Καί ἡ ἄποψις αὐτή ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τήν ἀποκάλυψιν τῆς Μέρτζ, ὅτι ἀνευρεθέντα ἐρείπια ἀρχαίων οἰκισμῶν, ὅπως καί ἄλλα ἀντικείμενα, εἰς διαφόρους περιοχάς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐσχάτως, κατά τήν διάρκειαν ἀνασκαφῶν καί ἐκσκαφῶν καί τά ὁποῖα ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς προερχόμενα ἀπό τό Αἰγαῖον καί ὁμοιάζοντα μέ Αἰγαιατικήν τέχνην, κατεστράφησαν ἤ κατεκαλύφθησαν καί ἐξηφανίσθησαν κατά διαταγήν τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, αἱ πλεῖσται τῶν ὁποίων κατέχονται ἀπό μισέλληνας Ἑβραίους Σιωνιστάς, οἱ ὁποῖοι εἶναι καί οἱ μόνοι πού θά ἤθελον νά ἐξαφανισθῆ κάθε στοιχεῖον ὑπάρξεως καί ἐπιδράσεως ἐκεῖ παναρχαίων Ἑλλήνων (βλέπε διά περισσότερα στοιχεῖα καί πλέον ἐκπληκτικά καί τέλος βιβλιογραφίας τῆς «Γενικῆς Εἰσαγωγῆς» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου»).

Ἄλλως τε καί ἀπό τήν Προϊστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τήν ὁποίαν περιγράφονται ὑπό διαφόρων μελετητῶν - συγγραφέων - αἱ κινήσεις τῶν διαφόρων φυλῶν, πρός καί ἐντός τῶν τριῶν ἠπείρων, διεισδύσεις, εἰς τήν Ἀμερικανικήν ἤπειρον, μόνον «μογγολοειδῶν» ἀναφέρονται ἐκ τῆς Ἀσίας μέσῳ τῆς Ἀλάσκας καί τοῦ Βεριγγείου πορθμοῦ (Α΄ τόμος τῆς Ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, σελίς 80 χάρτης 5, ἐκδοσις Οὐνέσκο, 1958). Ἡ πολιτιστική ὅμως συγκρότησις τῶν μογγολοειδῶν αὐτῶν ὁμάδων ἦτο καθυστερημένη, ἤ μᾶλλον ἦτο ἀνύπαρκτος. Ἀντιθέτως εἶναι πλέον αὐταπόδεικτον καί γνωστόν, ὅτι οὐδεμία ἄλλη φυλή πλήν τῶν Αἰγαίων - Ἀρχαιοελλήνων καί τῶν μετέπειτα Μινωϊκῶν, Μυκηναίων, Κυπρίων κ.ἄ., εἶχε πράγματι τόσον ἀναπτυχθῆ ἀπό τήν παναρχαίαν ἐποχήν, διά νά δύναται νά ἐπεκταθῆ, καί πέραν τῶν ὠκεανῶν καί ἐντός τῶν ἄλλων Ἠπείρων καί νά ἐπιδράση καί νά ἐκπολιτίση καί ἄλλους Λαούς. (Βλέπε καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

Ἐξ ἄλλου ἀπό τόν στίχον 75 τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅπου περιγράφεται, πῶς ὁ Ἰάσων ἐπεσκέφθη τόν Ὀρφέα εἰς τό σπήλαιόν του καί τόν προσεκάλεσε διά νά μετάσχη τῆς ἐκστρατείας καί ἀπό τήν τελευταίαν παράγραφον τῶν «Ἀργοναυτικῶν» τῶν Ὀρφικῶν, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ὀρφεύς ἐπιστρέψας εἰς τήν πατρίδα του, εἰς τά Λείβηθρα τῆς Πιερίας (πλησίον τοῦ Ὀλύμπου) κατέφυγεν καί ἐγκατεστάθη εἰς τό «διάσημον σπήλαιον» ὅπου τόν ἐγέννησεν ἡ μητέρα του «ἐπάνω εἰς τό κρεββάτι τοῦ μεγαλόκαρδου Οἰάγρου», ἀποδεικνύεται εἰς ποίαν ἐποχήν παναρχαίαν ἔγινεν ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀφοῦ τό κείμενον ἐμφανίζει τόν Ὀρφέα νά κατοικῆ εἰς σπήλαιον, ἤ τουλάχιστον, ἐκεῖνοι πού διέσωσαν αὐτάς τάς παραδόσεις, εἰς ποίαν μακρυνήν ἐποχήν ἠθέλησαν νά τοποθετήσουν τήν ἐκστρατείαν αὐτήν. Ἀλλά καί τά ἀναφερόμενα εἰς τούς στίχους 412-427 περί ἐπισκέψεως τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τόν Κένταυρον Χείρωνα εἰς τό Πήλιον, ὅπου εὑρίσκετο καί ὁ Ἀχιλλεύς, εἰς μικράν ἡλικίαν, διδασκόμενος ἀπό τόν Χείρωνα, εἶναι ἐμβόλιμα ὁπωσδήποτε, προστεθέντα

ἀργότερον εἰς τά Ἀργοναυτικά ἀπό κάποιον ἀμαθέστατον καί μᾶλλον ἀνόητον ἀντιγραφέα, ἀφοῦ ἐμφανίζει τούς Ἀργοναύτας νά ἐκκινοῦν διά τήν ἐκστρατείαν των πρό τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐφ' ὅσον συνήντησαν τόν Ἀχιλλέα νεαρόν πλησίον τοῦ Χείρωνος.

Πάντως ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν παρεμβολῶν, τῶν προσθηκῶν ἤ τῶν παραλείψεων τῶν κειμένων ἀποδεικνύεται ὅτι, προκειμένου περί τῶν Ἀργοναυτικῶν, πληρέστερον, ἀκριβέστερον καί περισσότερον συγχρονισμένον κείμενον, ἤ μᾶλλον, πού περιγράφει καί τοποθετεῖ τά περιστατικά τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας σαφέστερον εἶναι τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου (ἔκδοσις Ὀξφόρδης 1961, τοῦ Hermann Fränkel), διότι ἐμφανῶς τό κείμενον τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ὀρφέως, πλήν τῶν βασικῶν στοιχείων πού περιέχουν, ἔχουν ὑποστῆ ἀποδεδειγμένως πολλάς ἐπιδράσεις καί ἐπεμβάσεις ἀπό τήν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν.

Ἀπό τά κείμενα ἀποδεικνύεται ἐπίσης, πόσον ἦσαν ἄκριτοι, ἐπιπόλαιοι, ἤ ἀπό κακήν πρόθεσιν καί σκοπίμως, οἱ νεώτεροι ξένοι συγγραφεῖς καί ἑρμηνευταί, οἱ ὁποῖοι ἐπέμενον, ἄλλοι μέν ἐξ αὐτῶν νά ὑποστηρίζουν, ὅτι τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν περιέχουν μυθεύματα, ἤ τά διαστρεφον, ὅπως συμβαίνει μέ τόν στίχον 42 τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅπου ἐνῶ σαφῶς λέγει ὁ Ὀρφεύς «ἠδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερόν λόγον ἐξεμόχευσα» δηλαδή εἰς τήν Αἴγυπτον ἐξεγέννησεν, ἔφερεν διεκήρυξε τόν ἱερόν λόγον, τάς ἱεράς ἀπόψεις του, ὅπως καί εἰς τούς στίχους 102-104, οἱ ξένοι ἑρμηνευταί δέν ἐδίστασαν νά ὑποστηρίξουν ὅτι εἰς τήν Αἴγυπτον ὁ Ὀρφεύς ἐδιδάχθη τούς ἱερούς λόγους, διαστροφή τήν ὁποίαν ἐσφαλμένως ἐπέβαλον διεθνῶς, ἄλλοι δέ - μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ἡμέτερος Κ. Χασάπης ἐσφαλμένως, ἤ μᾶλλον φοβούμενος τάς κρίσεις τῶν ξένων ἐτοποθέτησε τούς Ὀρφικούς - κατά παραχώρησιν μάλιστα - μόλις περί τό 1500 ἤ 1600, τό πολύ πρό Χριστοῦ, ἐνῶ εἶχεν ὁ ἴδιος ἐξακριβώσει χρόνον παλαιότερον.

Ἀλλά καί διά τόν Πυθαγόραν, τόν Πλάτωνα, τόν Εὔδοξον καί ἄλλους ἀρχαίους Ἕλληνας σοφούς, πού εἶχαν μεταβεῖ εἰς τήν Αἴγυπτον, οἱ ξένοι ὑπεστήριζον ὅτι ἐκεῖ ἐδιδάχθησαν τάς θεωρίας των διότι δέν εἶχον τήν φιλοτιμίαν ἤ τήν ἐντιμότητα νά συγκρίνουν τάς θεωρίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν μέ τάς ἀπόψεις καί τά διδάγματα τῶν Ὀρφικῶν, ὁπότε θά ἀνεκάλυπτον ὅτι αὐτά προέρχονται ἀπό τούς Ὀρφικούς καί ὄχι ἀπό τούς Αἰγυπτίους, ὅπως ἀποδεικνύουν τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν πού δημοσιεύονται εἰς αὐτό τό βιβλίον.

Καί φυσικά ὅλα αὐτά ἐγένοντο μέ τήν συγκατάθεσιν καί τήν ἀνοχήν τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου αὐτοῦ, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ὁποίας κυριολεκτικῶς ἀμέριμνοι καί ἀδιάφοροι παρηκολούθουν καί παρακολουθοῦν τήν κακοποίησιν τῆς Προϊστορίας μας, ἀφοῦ διάφοροι... εὐγενέστατοι ξένοι ἑρμηνευταί, οὔτε ὀλίγον οὔτε πολύ καί ὡς ἀπογόνους τῶν... Σλάβων μᾶς ἐχαρακτήρισαν! Καί ἐνῶ ἅπαντες περίπου ὑπεστήριζον ὅτι, ὅλοι οἱ ἄλλοι Λαοί τῆς Ἀνατολῆς εἶναι ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων, οἱ δέ Ἕλληνες ἐξεπολιτίσθησαν ὑπό τήν ἐπίδρασίν των, ἤδη ἀποδεικνύεται ἀκριβῶς τό ἀντίθετον ἀπό τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως», τούς ὁποίους ἐν τούτοις τόσον ἐπιτυχῶς ἡρμήνευσεν ἀστρονομικῶς καί ἀξιοποίησεν ὁ Κ. Χασάπης καί τούς ὁποίους δημοσιεύομεν κατωτέρω, ἀλλά τούς ὁποίους εἶχον ἀποπνίξει οἱ ξένοι καί ἀγνοοῦσαν καί ἀγνοοῦν καί σήμερον (1984) οἱ ἡμέτεροι, διότι οἱ ἁρμόδιοι Φιλόλογοι ἀπέφευγον ἤ μᾶλλον δέν ξεύρουν καί ἀποφεύγουν νά διαβάσουν καί νά σχολιάσουν αὐτά τά ἀρχαῖα κείμενα πρός αἰωνίαν καταισχύνην μας!!...)

Ι.Δ.Π.

Ὁ Ὀρφεύς παίζων τήν λύραν του πρό τῶν Μουσῶν καί τοῦ Ἡρακλέους. Κατά μίαν τοιχογραφίαν τῆς Πομπηίας.

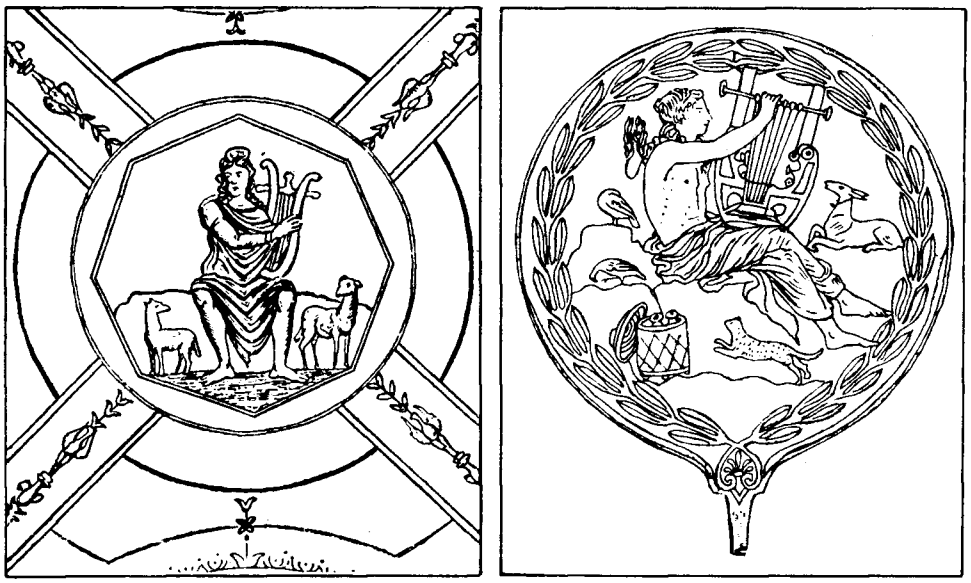
Ὁ Ὀρφεύς θέλγει μέ τήν λύραν του ὁμάδα Θρακῶν - Μακεδόνων (Ἀρχαία Ἑλληνική ἀγγειογραφία).

Ἀμέσως κατωτέρω παραθέτομεν πίνακα
κατ' ἀλφαβητικήν σειράν τῶν Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως

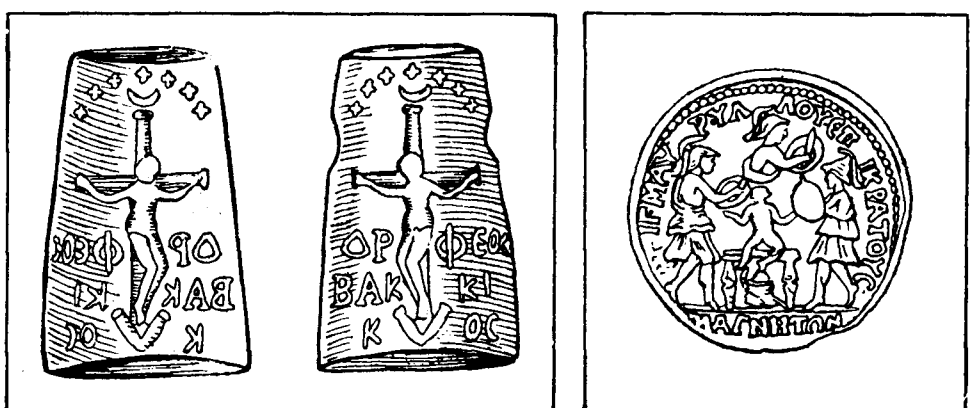
ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

ΑΡΙΘΜΗΣΙΣ ΥΜΝΩΝ

ΑΔΩΝΙΔΟΣ 56 (LVI)
ΑΘΗΝΑΣ 32 (XXXII)
ΑΙΘΕΡΟΣ 5 (V)
ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ 53 (LIII)
ΑΝΤΑΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ 41 (XLI)
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 34 (XXXIV)
ΑΡΕΩΣ 65 (LXV)
ΕΙΣ ΑΡΕΑ 88 (LXXXVIII)
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ 36 (XXXVI)
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 67 (LXVII)
ΑΣΤΡΩΝ 7 (VII)
ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ 55 (LV)
ΒΑΚΧΟΥ ΠΕΡΙΚΙΟΝΙΟΥ 47 (XLVII)
ΒΟΡΕΟΥ 80 (LXXX)
ΓΗΣ 26 (XXVI)
ΔΑΙΜΟΝΟΣ 73 (LXXIII)
ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΣ 40 (XL)
ΔΙΚΗΣ 62 (LXII)
ΔΙΟΝΥΣΟΥ 30 (XXX)
ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ, ΤΡΙΕΤ. 45 (XLV) C.F
ΔΙΟΣ 15 (XV)
ΔΙΟΣ ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ 20 (XX)
ΔΙΟΣ ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ 19 (XIX)
ΕΚΑΤΗΣ 1 (I)
ΕΡΜΟΥ 28 (XXVIII)
ΕΡΜΟΥ ΧΘΟΝΙΟΥ 57 (LVII)
ΕΡΩΤΟΣ 58 (LVIII)
ΕΣΤΙΑΣ 84 (LXXXIV)
ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ 69 (LXIX)
ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ 70 (LXX)
ΖΕΦΥΡΟΥ 81 (LXXXI)
ΗΛΙΟΥ 8 (VIII)
ΗΟΥΣ 78 (LXXVIII)
ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ 12 (XII)
ΗΡΑΣ 16 (XVI)
ΗΦΑΙΣΤΟΥ 66 (LXVI)
ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΤΗΘΥΟΣ 22 (XXII)
ΘΑΝΑΤΟΥ 87 (LXXXVII)
ΘΕΜΙΔΟΣ 79 (LXXIX)
ΙΠΠΑΣ 49 (XLIX)
ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ 39 (XXXIX)
ΚΥΡΒΑΝΤΟΣ 39
ΚΟΥΡΗΤΩΝ 31 καί 38 (XXXVIII)
ΚΡΟΝΟΥ 13 (XIII)
ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ 74 (LXXIV)
ΛΗΤΟΥΣ 35 (XXXV)
ΛΙΚΝΙΤΟΥ 46 (XLVI)
ΛΥΣΙΟΥ ΛΗΝΑΙΟΥ 50 (L)
ΜΗΛΙΝΟΗΣ 71 (LXXI)
ΜΗΤΡΟΣ – ΑΝΤΑΙΑΣ 41 (XLI)
ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ 27 (XXVII)
ΜΙΣΗΣ 42 (XLII)
ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ 77 (LXXVII)
ΜΟΙΡΩΝ 59 (LIX)
ΜΟΥΣΩΝ 76 (LXXVI)
ΝΕΜΕΣΕΩΣ 61 (LXI)
ΝΕΦΕΛΩΝ 21 (XXI)
ΝΗΡΕΩΣ 23 (XXIII)
ΝΗΡΗΙΔΩΝ 24 (XXIV)
ΝΙΚΗΣ 33 (XXXIII)
ΝΟΤΟΥ 82 (LXXXII)
ΝΥΚΤΟΣ 3 (III)
ΝΥΜΦΩΝ 51 (LI)
ΟΝΕΙΡΟΥ 86 (LXXXVI)
ΟΥΡΑΝΟΥ 4 (IV)
ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ 75 (LXXV)
ΠΑΝΟΣ 11 (XI)
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ 29 (XXIX)
ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ 18 (XVIII)
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ 17 (XVII)
ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ 2 (II)
ΠΡΩΤΕΩΣ 25 (XXV)
ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ 6 (VI)
ΡΕΑΣ 14 (XIV)
ΣΑΒΑΖΙΟΥ 48 (XLVIII)
ΣΕΛΗΝΗΣ 9 (IX)
ΣΕΜΕΛΗΣ 44 (XLIV)
ΣΙΛΗΝΟΥ 54 (LIV)
ΤΗΘΥΟΣ 22 (XXII)
ΤΙΤΑΝΩΝ 37 (XXXVII)
ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ 52 (LII)
ΤΥΧΗΣ 72 (LXXII)
ΥΓΕΙΑΣ 68 (LXVIII)
ΥΠΝΟΥ 85 (LXXXV)
ΦΥΣΕΩΣ 10 (X)
ΧΑΡΙΤΩΝ 60 (LX)
ΩΚΕΑΝΟΥ 83 (LXXXIII)
ΩΡΩΝ 43 (XLIII)

Ἀριστερά, ἑτέρα παράστασις εἰς κατακόμβην μέ τόν Ὀρφέα παίζοντα τήν λύραν του καί πέριξ τά ζῶα. Καί δεξιά Ὀρειχάλκινος καθρέπτης τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος, εὑρισκόμενος εἰς ἰδιωτικήν συλλογήν τοῦ Μονάχου. Παρουσιάζει τόν Ὀρφέα νά παίζη τήν λύραν του, πέριξ δέ αὐτοῦ διάφορα ζῶα νά ἀπολαμβάνουν εὐχαριστημένα τήν μουσικήν.

Ἀριστερά: ἀξιοπερίεργος παράστασις ἐσταυρωμένου Ὀρφέως. Δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ σφραγιδοκυλίνδρου ἐξ αἱματίτου (ἡμιπολύτιμος λίθος), εὑρισκομένου εἰς τό Ἀρχαιολογικόν Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου. Ὁ γνωστός ἀρχαιοδίφης, εἰδικός ἐπί τοῦ Ὀρφισμοῦ, Κέρν (KERN), συμφωνῶν μέ τούς Ράιλ (REIL) καί Τσάν (ZAHN), νομίζει ὅτι τό ἔργον εἶναι μίμησις ἄνευ ἀξίας. Ἀντίθετα, ὁ Αἰσλερ (EISLER), παρέχει τήν ἑξῆς λίαν πρωτότυπον ἐξήγησιν: ὁ Διόδωρος (Γ΄ 65) μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Λυκοῦργος, ἐχθρός τοῦ Διονύσου, ἐσταυρώθη ἀπό τόν θεόν· κατ' ἄλλας ἀφηγήσεις, ὁ Διόνυσος καί ἄλλα Διονυσιακά πρόσωπα, ἐσταυρώθησαν. Ἰδού, συνεπῶς, λέγει ὁ Αἰσλερ, ὅτι ἦτο δυνατόν νά ὑπάρχη ἐσταυρωμένος Ὀρφεύς, ἀφοῦ ἦτο Διονυσιακόν πρόσωπον. Ἡ θέσις τοῦ Αἰσλερ ἐνισχύεται ἀπό τήν χρονολόγησιν τοῦ σφραγιδοκυλίνδρου ἀπό τόν 3ον ἤ 4ον μ.Χ. αἰῶνα. Δεξιά: Ὁ Διόνυσος παῖς περιβαλλόμενος ἀπό ὡπλισμένα πρόσωπα (οἱ Κορύβαντες προφανῶς). Νόμισμα προερχόμενον ἀπό τήν Μαγνησίαν τῆς Ἰωνίας. Οἱ Κορύβαντες ἦσαν συγγενεῖς πρός τούς Κουρῆτας, πού συνεδέοντο πρός τόν μῦθον τῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδός Διός.

ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Μάνθανε δή, Μουσαῖε, θυηπολίην περισέμνην,
εὐχήν, ἥ δή τοι προφερεστέρη ἐστίν ἁπασέων.
Ζεῦ βασιλεῦ, καί Γαῖα, καί οὐράνιαι φλόγες ἁγναί
Ἠελίου, Μήνης θ' ἱερόν σέλας, Ἄστρα τε πάντα·
καί σύ, Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Φερσεφόνη θ' ἁγνή, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε,
Ἄρτεμί τ' ἰοχέαιρα, κόρη, καί ἧϊε Φοῖβε,
ὅς Δελφῶν ναίεις ἱερόν πέδον· ὅς τε μεγίστας
τιμάς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις, Διόνυσε χορευτά·
Ἄρες τ' ὀβριμόθυμε, καί Ἡφαίστου μένος ἁγνόν,
ἀφρογενής τε θεά, μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα·
καί σύ καταχθονίων βασιλεῦ, μέγ' ὑπείροχε δαῖμον·
Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καί Ἡρακλέος μένος ἠΰ·
καί τό Δικαιοσύνης τε καί Εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ
κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτάς, καί Πᾶνα μέγιστον,
Ἥρην τ', αἰγιόχοιο Διός θαλερήν παράκοιτιν·
Μνημοσύνην τ' ἐρατήν, Μούσας τ' ἐπικέκλομαι ἁγνάς

ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

(Μετάφρασις)

Μάθε λοιπόν, Μουσαῖε, τήν μύησι τήν πολυσέβαστη,
τήν προσευχή, πού εἶναι βέβαια γιά σέ ἡ προσφορώτερη ἀπ' ὅλες:
Ὦ Δία βασιλιά καί Γῆ καί οὐράνιαι φλόγες καθαραί
τοῦ Ἡλίου, καί τῆς Σελήνης τό ἱερόν φῶς καί ὅλα τά Ἄστρα·
καί σύ Ποσειδῶνα μέ τήν κυανῆν χαίτην πού περιβάλλεις τήν γῆν,
Περσεφόνη ἁγνή καί Δήμητρα μέ τούς ὡραίους καρπούς,
καί Ἄρτεμι, πού ἐκτοξεύεις τά βέλη, ὦ κόρη, καί ἥϊε Φοῖβε,
πού κατοικεῖς εἰς τήν ἱερή γῆ τῶν Δελφῶν·
καί σύ χορευτή Διόνυσε, πού ἔχεις τις μεγαλύτερες τιμές ἀνάμεσα στούς θεούς·
Ἄρη ἰσχυρόκαρδε καί ἁγνέ ἰσχυρέ Ἥφαιστε
καί σύ θεά γεννημένη ἀπό τόν ἀφρό, (Ἀφροδίτη), πού σοϋλαχαν δῶρα μέ μεγάλα ὀνόματα·
καί σύ βασιλιά τῶν καταχθονίων, θεέ πού ἔχεις μεγάλην ὑπεροχήν·
καί σεῖς Ἥβη καί Εἰλείθυια καί τοῦ Ἡρακλῆ ἡ γενναία δύναμις· καί τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς Εὐσεβείας τό μέγα ὄφελος
προσκαλῶ, καί τίς ξακουστές Νύμφες καί τόν Πᾶνα τόν μέγιστον καί τήν Ἥραν, τήν θαλερήν σύζυγον τοῦ Διός, πού φέρει τήν ἀσπίδα· καί τήν Μνημοσύνην τήν ἀξιέραστη
καί τάς ἁγνάς ἐννέα Μούσας ἐπικαλοῦμαι καί

ἐννέα, καί Χάριτάς τε, καί Ὥρας, ἠδ᾽ Ἐνιαυτόν,
Λητώ τ᾽ εὐκλόκαμον θείην, σεμνήν τε Διώνην,
Κουρῆτάς τ᾽ ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ᾽, ἠδέ Καβείρους,
καί μεγάλους Σωτῆρας ὁμοῦ, Διός ἄφθιτα τέκνα
Ἰδαίους τε θεούς, ἠδ᾽ ἄγγελον οὐρανιώνων,
Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν θ᾽, ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω, καί φωσφόρον Ἦμαρ,
Πίστιν τ᾽ ἠδέ Δίκην, καί ἀμύμονα Θεσμοδότειραν·
Ῥείαν τ᾽, ἠδέ Κρόνον, καί Τηθύν κυανόπεπλον,
Ὠκεανόν τέ μέγαν, σύν τ᾽ Ὠκεανοῖο θύγατρας·
Ἄτλαντός τε καί Αἰῶνος μέγ᾽ ὑπείροχον ἰσχύν·
καί Χρόνον ἀέναον, καί τό Στυγός ἀγλαόν ὕδωρ,
μειλιχίους τε θεούς· ἀγαθήν δ᾽ ἐπί τοῖσι Πρόνοιαν·
Δαίμονά τ᾽ ἠγάθεον, καί Δαίμονα πήμονα θνητῶν·
Δαίμονας οὐρανίους τε καί εἰναλίους καί ἐνύδρους,
καί χθονίους καί ὑποχθονίους, ἠδ᾽ ἠεριφοίτους·
καί Σεμέλην, Βάκχου τε συνευαστῆρας ἅπαντας,
Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ᾽ ὀλβιοδώτην.
[Νίκην θ᾽ ἡδυέπειαν, ἰδ᾽ Ἀδρήστειαν ἄνασσαν.
καί βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιόν ἠπιοδώτην.]
Παλλάδα τ᾽ ἐγρεμάχην κούρην, Ἀνέμους
τε πρόπαντας.
καί Βροντάς, Κόσμου τε μέρη τετρακίονος αὐδῶ·
Μητέρα τ᾽ ἀθανάτων, Ἄττιν καί Μῆνα κικλήσκω,
Οὐρανίην τε θεάν, σύν δ᾽ ἄμβροτον ἀγνόν Ἄδωνιν,
Ἀρχήν τ᾽ ἠδέ Πέρας· (τό γάρ ἔπλετο

τάς Χάριτας καί τάς Ὥρας καί τόν Ἐνιαυτόν καί τήν θεϊκή Λητώ μέ τά ὄμορφα μαλλιά καί τήν σεβαστή Διώνην
καί τούς ὡπλισμένους Κουρῆτας, τούς Κορύβαντας καί τούς Καβείρους καί μαζί μ᾽ αὐτούς τούς μεγάλους Σωτῆρας
καί τούς Ἰδαίους θεούς, τά ἀθάνατα τέκνα τοῦ Διός, καί τόν ἀγγελιοφόρον τῶν ἐπουρανίων, τόν Ἑρμῆν, τόν κήρυκα, καί τήν Θέμιν, πού ἐξετάζει τάς θυσίας τῶν ἀνθρώπων,
καί τήν Νύκτα τήν πρεσβυτέραν ἐξ ὅλων προσκαλῶ καί τήν Ἡμέραν, πού φέρει τό φῶς,
καί τήν Πίστιν καί τήν Δίκην καί τήν ἄμωμον Θεσμοδότειραν·
καί τήν Ρέα καί τόν Κρόνο καί τήν μαυρόπεπλο Τηθύν, καί τόν μεγάλον Ὠκεανόν καί συνάμα τάς θυγατέρας τοῦ Ὠκεανοῦ· τοῦ Ἄτλαντος
καί τοῦ Αἰῶνος τήν ἀνυπέρβλητον δύναμιν· καί τόν Χρόνον, πού τρέχει διαρκῶς,
καί τῆς Στυγός τό λαμπρό νερό καί τούς μειλιχίους θεούς·
καί πρός τούτοις τήν ἀγαθήν Πρόνοιαν· καί τόν Δαίμονα τόν ἁγιώτατον καί τόν Δαίμονα τόν καταστροφέα τῶν ἀνθρώπων·
τούς Δαίμονας τούς οὐρανίους καί τούς θαλασσίους καί τούς ὑδατίνους καί τούς γηΐνους καί τούς κάτω ἀπό τήν γῆν καί τούς περιφερομένους εἰς τόν ἀέρα·
καί τήν Σεμέλην καί ὅλους ὅσοι ἑορτάζουν μαζί μέ τόν Βάκχον,
τήν Ἰνώ, τήν Λευκοθέαν καί τόν Παλαίμονα, πού δίδει τήν εὐτυχίαν.
Καί τήν Νίκην τήν γλυκομίλητη καί τήν βασίλισσαν Ἀδράστειαν, καί τόν Ἀσκληπιόν τόν μεγάλο βασιλέα, πού καταπραΰνει μέ τά δῶρα του.
Καί τήν κόρην (τήν παρθένον) Παλλάδα, πού διεγείρει τήν μάχην,
καί τούς Ἀνέμους ὅλους καί τάς Βροντάς· καί τά μέρη τοῦ Κόσμου, πού ἔχει τέσσαρες κίονες, προσφωνῶ·
καί τήν Μητέρα τῶν ἀθανάτων, τόν Ἄττιν καί τόν Μῆνα προσκαλῶ,
καί τήν θεάν Οὐρανίαν, μαζί δέ καί τούς ἀθανάτους,
τόν ἀγνόν Ἄδωνιν καί τήν Ἀρχήν καί τό Πέρας· διότι αὐτό εἶναι τό μέγιστον δι᾽ ὅλα·

πᾶσι μέγιστον)
ἐλθεῖν εὐμενέας, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
τήνδε θυηπολίην ἱερήν, σπονδήν τ᾽ ἐπὶ σεμνήν.

(1) I. ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν, ἐραννήν,
οὐρανίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην κροκόπεπλον,
τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν,
Πέρσειαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν,
νυκτερίην, σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν.
ταυροπόλον, παντός κόσμου κλειδοῦχον ἄνασσαν,
ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, οὐρεσιφοῖτιν,
λισσομένοις κούρην τελεταῖς ὁσίῃσι παρεῖναι,
βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεί κεχαρηότι θυμῷ.

(2) II. ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

Κλῦθί μοι, ὦ πολύσεμνε θεά,
πολυώνυμε δαῖμον,
ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι·
θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις, ἀγανόφρον,
ὠκυλόχει᾽ ἐπαρώγ᾽ ἀνίαις θνητῶν, Προθυραία.
κλειδοῦχ᾽, εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι προσηνής.
ἣ κατέχεις οἴκους πάντων, θαλίαις τε γέγηθας.
λυσίζων᾽, ἀφανής, ἔργοισι δέ φαίνῃ ἅπασιν,
συμπάσχεις ὠδῖσι. καὶ εὐτοκίῃσι γέγηθας.
Εἰλείθυια, λύουσα πόνους δειναῖς ἐν ἀνάγκαις.
μούνην γάρ σε καλοῦσι λεχοί, ψυχῆς ἀνάπαυμα.
ἐν γάρ σοι τοκετῶν λαθιπήμονές εἰσιν ἀνίαι.

(ὅλους αὐτούς τούς θεούς τούς ἐπικαλοῦμαι) να προσέλθουν μέ εὐμένειαν, ἔχοντες χαρούμενη καρδιά, (μέ καλήν διάθεσιν).
εἰς αὐτήν τήν ἱεράν θυσίαν καὶ εἰς αὐτήν τήν σεμνήν σπονδήν. 4

(1) I. Ὕμνος εἰς ΕΚΑΤΗΝ

Τήν Ἑκάτην ἐξυμνῶ, πού τήν λατρεύουν στάς ὁδούς καί στάς τριόδους, τήν ἐπέραστη, τήν οὐρανίαν καί τήν ἐπίγειον καί τήν θαλασσινήν, πού ἔχει κίτρινο πέπλο,
αὐτήν πού φροντίζει γιά τούς νεκρούς καί πού εἶναι ἐνθουσιασμένη ἀνάμεσα στίς ψυχές τῶν νεκρῶν,
τήν Πέρσειαν, αὐτήν πού ἀγαπᾷ τήν ἐρημιά καί εὐφραίνεται μέ τά ἐλάφια,
τήν νυκτερινήν, τήν προστάτιν τῶν σκύλων, τήν ἀκαταμάχητη βασίλισσα·
αὐτήν πού θηρεύει ταύρους, τήν βασίλισσα πού ἔχει τά κλειδιά ὅλου τοῦ κόσμου,
τήν ὁδηγόν, τήν νύμφην, αὐτήν πού ἀνατρέφει παιδιά καί πού περιφέρεται στά βουνά·
αὐτήν τήν κόρην ἄς παρακαλέσωμε νά παρευρεθῇ εἰς τάς ἱεράς τελετάς
μέ εὐμενῆ πάντοτε διάθεσιν πρός τόν ἡγέτην (τόν ἐπί κεφαλῆς) καί μέ χαρούμενη καρδιά.

(2) II. ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ θυμίαμα, στύρακα (ἡδύοσμον)

Ἄκουσέ με, ὦ πολυσέβαστη θεά, πού ἔχεις πολλά ὀνόματα, καί πού εἶσαι βοηθός στά κοιλοπονήματα καί μέ γλυκύτητα προσβλέπεις στίς λεχῶνες·
σύ ἡ σωτηρία τῶν θηλυκῶν, πού μόνον ἐσύ ἀγαπᾷς τά παιδιά, καί εἶσαι φιλόφρων·
σύ ἐπιταχύνεις τόν τοκετό καί προσέρχεσαι βοηθός τῶν ἀνθρώπων στίς λύπες των, ὡς Προθυραία (ὡς προστάτις τῆς θύρας τοῦ σπιτιοῦ).
Σύ εἶσαι φύλαξ καί εὐπρόσιτος (καταδεκτική) καί ἀγαπᾷς νά τρέφῃς ζῷα, καί εἰς ὅλους εἶσαι προσηνής (ἡπία). Σύ προστατεύεις τάς οἰκίας ὅλων καί χαίρεσαι στά συμπόσια. Λύεις τάς ζώνας (τῶν γυναικῶν) καί εἶσαι ἀφανής (δέν φαίνεσαι), ἀλλ᾽ ὅμως φαίνεσαι (ἐκδηλώνεσαι) εἰς ὅλα τά ἔργα, καί συμπάσχεις γιά τά κοιλοπονήματα (τῶν γυναικῶν) καί χαίρεσαι, ὅταν ὁ τοκετός εἶναι εὔκολος καί γρήγορος. Εἶσαι ἡ Εἰλείθυια, πού λύεις τούς πόνους, σέ φοβερές ἀνάγκες. Διότι μόνον ἐσένα προσκαλοῦν αἱ λεχῶνες γιά ἀνακούφισι τῆς ψυχῆς των.
Διότι ἐσύ κάνεις (τίς γυναῖκες) νά λησμονήσουν τίς στενοχώριες ἀπό τούς τοκετούς.

Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καί εὐσέμνη Προθυραία.
κλῦθι μάκαιρα· δίδου δέ γονάς,.
ἐπαρωγός ἐοῦσα·
καί σῷζ', ὥσπερ ἔφυς αἰεί σώτειρα προπάντων.

(3) III. ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλούς

Νύκτα θεῶν γενέτειραν ἀείσομαι ἠδέ καί ἀνδρῶν.
[Νύξ γένεσις πάντων, ἥν καί Κύπριν καλέσωμεν]
κλῦθι μάκαιρα θεά, κυαναυγής, ἀστεροφεγγής·
ἡσυχίῃ χαίρουσα καί ἠρεμίῃ πολυύπνῳ·
εὐφροσύνη, τερπνή, φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων·
ληθομέριμν' ἀγαθήν τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα·
ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαυγής-
ἡμιτελής, χθονίη, ἠδ' οὐρανίη πάλιν αὐτή·
ἐγκυκλίη, παίκτειρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις·
ἥ φάος ἐκπέμπεις ὑπό νέρτερα, καί πάλιν φεύγεις
εἰς Ἀΐδην. δεινή γάρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
νῦν δέ, μάκαιρ' ὦ Νύξ πολυόλβιε, πᾶσι ποθεινή,
εὐάντητε, κλύουσα λόγων ἱκετηρίδα φωνήν,
ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπτε νυχαυγεῖς.

(4) IV. ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Οὐρανέ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος αἰέν ἀτειρές,
πρεσβυγένεθλ', ἀρχή πάντων, πάντων τε τελευτή·
κοσμοκράτωρ σφαιρηδόν ἑλισσόμενος περί γαῖαν,
οἷκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίνησιν ὀδεύων,
οὐράνιος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς·

Ὦ Ἄρτεμι Εἰλείθυια καί σεβαστή Προθυραία, ἄκουσέ με μακαρία· καί δίδε ἀπογόνους καί νά εἶσαι βοηθός· καί νά διασῴζῃς καθώς ἐκ φύσεως ἐγεννήθης καί εἶσαι πάντοτε ἡ σωτηρία ὅλων.

(3) III. ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλούς (ξύλα ἀναμμένα)

Τήν Νύκτα θά τραγουδήσω, τήν μητέρα τῶν θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων.
Ἡ Νύξ ἐγέννησε τά πάντα, διά τοῦτο ἄς τῆς δώσωμεν καί τό ὄνομα Κύπρις.
Ἄκουσέ με μακαρία θεά, πού ἔχεις σκοτεινή λάμψιν καί φέγγεις μέ τά ἀστέρια·
σύ χαίρεσαι εἰς τήν ἡσυχίαν καί εἰς τήν ἠρεμίαν, πού φέρει πολύν ὕπνον·
Εἶσαι ἡ χαρά, εὐχάριστη, ἀγαπᾷς τά ὁλονύκτια γλέντια, ὦ μητέρα τῶν ὀνείρων·
σύ κάνεις νά λησμονοῦν (οἱ ἄνθρωποι) τίς φροντίδες (τῆς καθημερινῆς ζωῆς) καί τούς παρέχεις ὡραίαν ἀνάπαυσιν ἀπό τούς κόπους, διότι τούς δίνεις τόν ὕπνον, καί εἶσαι φίλη ὅλων, καί ὁδηγεῖς τούς ἵππους καί λάμπεις κατά τήν νύκτα.
Εἶσαι ἡμιτελής, (μισοτελειωμένη), γηΐνη καί ἡ ἰδία πάλιν εἶσαι οὐρανία· περιστρέφεσαι κυκλικῶς καί παίζεις μέ τά θηράματα πού πλανῶνται εἰς τόν ἀέρα·
ἐσύ στέλλεις τό φῶς εἰς τά ὑποκάτω ἀπό τήν γῆν καί πάλιν φέγγεις εἰς τόν Ἅδην· διότι τά πάντα κυβερνᾶ ἡ ἀκαταμάχητος ἀνάγκη (ἡ ὑπερέχουσα, ἡ ἀκατανίκητος δύναμις, πού δέν δύναται νά τήν ἀποφύγῃ κανείς). Ἀλλά τώρα, ὦ μακαρία πολυευτυχισμένη Νύχτα, πού εἶσαι εἰς ὅλους περιπόθητη καί καταδεκτική,
εἰσάκουσε τήν ἱκετευτικήν φωνήν τῶν λόγων μου (τούς ἱκετευτικούς λόγους μου)
καί ἔλα μέ εὐμενῆ διάθεσιν καί διῶξε τούς νυκτερινούς φόβους.

(4) IV. ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Οὐρανέ πού ἐγέννησες τά πάντα καί εἶσαι πάντοτε μέρος τοῦ κόσμου ἀκατάβλητον,
πρωτότοκε, ἡ ἀρχή τῶν πάντων καί τό τέλος τῶν πάντων·
κυρίαρχε τοῦ κόσμου, πού ἑλίσσεσαι γύρω ἀπό τήν γῆν ὡσάν σφαῖρα καί εἶσαι ἡ κατοικία τῶν μακαρίων θεῶν, καί περιοδεύεις μέ κυκλικάς περιστροφάς ὡσάν σβοῦρα,
καί ἀνεδείχθης (ἀνέλαβες) ὡς φύλαξ ὅλων καί εἰς τόν οὐρανόν καί εἰς τήν γῆν·

ἐν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄπλητον ἀνάγκην,
κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολος, αἰολόμορφε,
πανδερκές, Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε δαῖμον,
κλῦθ' ἐπάγων ζωήν ὁσίην μύστῃ νεσφάντῃ.

(5) V. ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον.

Ὦ Διός ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰέν ἀτειρές,
ἄστρων ἠελίου τε σεληναίης τε μέρισμα,
πανδαμάτωρ, πυρίπνους, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα,
ὑψιφανής Αἰθήρ, κόσμου στοιχεῖον ἄριστον·
ἀγλαόν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγές,
κικλήσκων λίτομαί σε κεκραμένον εὔδιον εἶναι.

(6) VI. ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμύρναν.

Πρωτογόνον καλέω διφῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγκτον,
ᾠογενῆ, χρυσέῃσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν,
ταυρωπόν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων
σπέρμα πολύμνηστον, πολυόργιον, Ἡρικεπαῖον,
ἄρρητον, κρύφιον, ροιζήτορα, παμφαές ἔρνος·
ὅσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην,
πάντῃ δινηθείς πτερύγων ριπαῖς κατά κόσμον·
λαμπρόν ἄγων φάος ἀγνόν, ἀφ' οὗ σέ Φάνητα κικλήσκω,
ἠδέ Πρίηπον ἄνακτα, καί Ἀνταύγην ἐλίκωπον.
ἀλλά, μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε, βαῖνε γεγηθώς
ἐς τελετήν ἁγίην πολυποίκιλον ὀργιοφάντας.
εἰς τά στήθη σου ἔχεις τήν φοβεράν ἀνάγκην τῆς φύσεως, σύ πού ἔχεις κυανοῦν χρῶμα (πού εἶσαι κυανόχρους) ἀκατάβλητος, πολυποίκιλος, πολυειδής,
σύ πού βλέπεις τά πάντα καί εἶσαι τέκνον τοῦ Κρόνου, μακάριος, ὑπεράνω ὅλων,
ἄκουσέ με καί φέρε (δόσε) ἱεράν ζωήν εἰς τόν μύστην τόν νέον.

(5) V. ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον

Ὦ ἐσύ πού ἔχεις τό ὑψηλόν κράτος τοῦ Διός, πού εἶναι πάντοτε ἀκατανίκητον,
καί ἔχεις μέρος τῶν ἄστρων, τοῦ ἡλίου καί τῆς σελήνης,
πού δαμάζεις τά πάντα καί φυσᾶς φωτιά καί εἶσαι ὁ σπινθήρ τῆς ζωῆς εἰς ὅλα τά ζωντανά πλάσματα,
ὁ Αἰθήρ πού φαίνεσαι ἀπό ὑψηλά, καί εἶσαι τό ἄριστον (τό πρῶτον) στοιχεῖον τοῦ κόσμου·
ὦ λαμπρόν βλαστάρι, πού φέρεις τό φῶς καί φέγγεις μέ τά ἄστρα,
ἐσέ προσκαλῶ καί σέ παρακαλῶ νά εἶσαι ἥπιος καί γαλήνιος εἰς ἡμᾶς.

(6) VI. ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμύρναν

Τόν Πρωτόγονον προσκαλῶ, τόν δίμορφον, τόν μέγαν πού πλανᾶται εἰς τόν αἰθέρα,
πού ἐγεννήθη ἀπό τό αὐγό καί χαίρεται μέ τά χρυσᾶ πτερά·
αὐτόν πού ἔχει πρόσωπον ταύρου καί πού ἐγέννησε τούς μακαρίους θεούς καί τούς θνητούς ἀνθρώπους,
πού εἶναι σπέρμα πολυενθύμητον καί ἑορτάζεται μέ πολλάς τελετάς, τόν Ἡρικεπαῖον,
τόν ἀπόρρητον, τόν ἀπόκρυφον, τόν ὁρμητικόν, τό λαμπρό βλαστάρι·
ἐσύ πού ἀφῆρεσες τήν σκοτεινήν ὁμίχλην τῶν ματιῶν,
ἀφοῦ περιεστράφης μέ τάς ὁρμητικάς κινήσεις τῶν πτερύγων σου παντοῦ εἰς τόν κόσμον·
καί ἔφερες λαμπρόν φῶς ἀγνόν, καί ἀπ' αὐτό σέ ὀνομάζω Φάνητα
καί βασιλέα Πρίαπον, καί Ἀνταύγην μέ τά εὔστροφα μάτια. Ἀλλά σύ ὁ μακάριος, ὁ πολυμήχανος, ὁ γόνιμος βάδιζε (πήγαινε) χαρούμενος εἰς τήν ἱεράν πολυποίκιλον τελετήν, πού γίνεται ἀπό ἐκείνους, πού φανερώνουν (πού γνωρίζουν νά τελοῦν) τά ὄργια (τάς μυστηριακάς τελετουργίας).

(7) VII. ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα

Ἄστρων οὐρανίων ἱερόν σέλας
ἐκπροκαλοῦμαι,
εὐιέροις φωνῆσι κικλήσκων δαίμονας
ἀγνούς.
Ἀστέρες οὐράνιοι, Νυκτός φίλα τέκνα
μελαίνης,
ἐγκυκλίοις δίνῃσι περιθρόνιοι
κυκλέοντες,
ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεί γενετῆρες
ἁπάντων·
μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες
ὄντες·
θνητῶν ἀνθρώπων θείην διέποντες
ἀταρπόν·
ἐπαφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι,
ἠερόπλαγκτοι
οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰέν
ἀτειρεῖς·
αὐγάζοντες ἀεί νυκτός ζοφοειδέα
πέπλον,
μαρμαρυγαῖς στίλβοντες, εὔφρονες,
ἐννύχιοί τε·
ἔλθετ' ἐπ' εὐιέρου τελετῆς
πολυΐστορας ἄθλους,
ἐσθλοί ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις δρόμον
ἐκτελέοντες.

(7) VII. ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα

Τῶν Ἀστέρων τῶν ἐπουρανίων τό ἱερόν φῶς ἐπικαλοῦμαι, καί μέ φωνές ἁγιώτατες ἀπευθύνω πρόσκλησιν πρός αὐτούς τούς ἁγνούς θεούς. Ὦ Ἄστρα ἐπουράνια, τῆς μαύρης Νυκτός ἀγαπητά τέκνα, σεῖς πού περιφέρεσθε κυκλικῶς μέ κυκλοτερεῖς κινήσεις γύρω ἀπό τόν θρόνον,
σπινθηροβόλα, πύρινα, πού εἶσθε αἰωνίως οἱ γεννήτορες τῶν πάντων·
σεῖς εἶσθε τό πεπρωμένον, πού ἐπισημαίνετε κάθε μοιραῖον (εἶσθε οἱ ἄγγελοι κάθε μοίρας)·
σεῖς τῶν θνητῶν ἀνθρώπων καθορίζετε τήν θεϊκήν πορείαν·
σεῖς πού φαίνεσθε σέ ἐπταφωτισμένες ζῶνες καί περιπλανᾶσθε εἰς τόν ἀέρα·
ἐπουράνιοι καί ἐπίγειοι, πού ἔχετε πύρινη διαδρομή, πάντοτε ἀκατάβλητοι· καί καταυγάζετε (φωτίζετε) πάντοτε τόν σκοτεινόν πέπλον τῆς νυκτός, καί πάντοτε λάμπετε μέ ἀκτινοβολίας καί εἶσθε γεμάτοι ἀπό χαράν καί ὡς νυκτερινοί (νυκτοδίαιτοι)·
ἐλᾶτε εἰς τούς πολυπαθεῖς ἄθλους (μόχθους) τῆς ἱερᾶς τελετῆς φέροντες εἰς πέρας ὡς ἀγαθοί τήν διαδρομήν πρός ἔνδοξα ἔργα.

Ἑρμηνεῖαν καί σχόλια τῶν Ὕμνων τοῦ Οὐρανοῦ (4) Πρωτογόνου (6) Ἡλίου (8) Φύσεως (10) Κρόνου (13) Ρέας (14) Διός (15) Γῆς (26) Μητρός Θεῶν (17) Διονύσου (30) Ἀπόλλων (34) Δήμητρος (40) Μίσης (42) Διονύσου Βασσαρέως, Τριετηρικοῦ (45) Λικνίτου (46) Βάκχου (47) Σαβαζίου (48) Ἵππας (49) Τριετηρικοῦ (52) Ἀμφιετοῦς (53) καί Ὠκεανοῦ (83) βλέπε εἰς τά σχόλια τοῦ κειμένου πού παρατίθενται εἰς τό τέλος τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως». Ἐδῶ ἐπισημαίνεται ἐπίσης ὅτι εἰς τόν Ὕμνον (5) τοῦ αἰθέρος χαρακτηρίζεται ὁ αἰθήρ «τό πρῶτον στοιχεῖον τοῦ κόσμου» ὅπως καί εἶναι, ἀφοῦ ὁ αἰθήρ (τό ὄζον) συγκρατεῖ τάς φονικάς ἀκτῖνας τοῦ σύμπαντος, πού δέν διεισδύουν εἰς τήν γῆν, ἐνῷ εἰς τόν (7) Ὕμνον τῶν Ἀστέρων ὁ Ὑμνωδός ἀναφέρει, γνωρίζει «ὅτι οἱ ἀστέρες εἶναι γεννήτορες τῶν πάντων» ὅπως φυσικά καί εἶναι ἀφοῦ ἀπό τήν μάζαν τῶν ἀπλανῶν γεννῶνται οἱ νέοι ἀστέρες. Ι.Δ.Π.

(8) VIII. ΗΛΙΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν

Κλῦθι μάκαρ, πανδερκές ἔχων αἰώνιον
ὄμμα,
Τιτάν χρυσαυγής, ὑπερίων, οὐράνιον
φῶς.
αὐτοφυής, ἀκάμας, ζώων ἠδεῖα
πρόσοψι·
δεξιέ μέν γενέτωρ ἠοῦς, εὐώνυμε
νυκτός·
κρᾶσιν ἔχων ὡρῶν, τετραβάμοσι ποσσί
χορεύων.
εὔδρομε, ροιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπέ,
διφρευτά,

Ἄκουσε μακάριε, πού ἔχεις μάτι αἰώνιον καί βλέπει τά πάντα, σύ ὁ Τιτάν, πού λάμπεις ὡσάν χρυσός, πού βαδίζεις ὑψηλά, καί εἶσαι τό ἐπουράνιον φῶς.

Σύ εἶσαι ἀφ' ἑαυτοῦ γεννημένος, ἀκατάπονητος, τῶν ζώων γλυκύ θέαμα καί εἶσαι τῆς μέν αὐγῆς ὁ δεξιός γεννήτωρ, τῆς δέ νυκτός ὁ ἀριστερός· ἔχεις τήν συνένωσιν τῶν ἐποχῶν καί χορεύεις (κινεῖσαι κυκλικῶς) μέ τέσσερα πόδια· (ὁ δημιουργός τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους),
εἶσαι ταχύς, ὁρμητικός, πύρινος, μέ χαρωπόν βλέμμα, διφρηλάτης, καί διέρχεσαι τήν ὁδόν

ρόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων·
εὐσεβέσιν καθοδηγέ καλῶν, ζαμενής ἀσεβοῦσιν.
χρησολύρη, κόσμου τόν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων·
ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὡροτρόφε κοῦρε.
κοσμοκράτωρ, συρικτά, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
φωσφόρος, αἰολόδεικτα, φερέσβιε, κάρπιμε, Παιάν·
ἀϊθαλής, ἀμίαντε, χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ,
εὔδιε, πασιφαής, κόσμου τό περίδρομον ὄμμα,
σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀκτῖσι φαεινῆς·
δεῖκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δέσποτα κόσμου
πιστοφύλαξ, αἰεί πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς· ὦ ἐλάσιππε,
μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων,
κλῦθι λόγων, ἡδύν δέ βίον μύστῃσι πρόφαινε.

(9) IX. ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθι, θεά βασίλεια, φαεσφόρε, δῖα σελήνη.
ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμος, ἠεροφοῖτι,
ἐννυχίη, δᾳδοῦχε, κόρη εὐάστερε, Μήνη·
αὐξομένη καί λειπομένη, θῆλύς τε καί ἄρσην·
αὐγήτειρα, φίλιππε, χρόνου μῆτερ, φερέκαρπε·
ἠλεκτρίς, βαρύθυμε, καταυγάστειρα, λοχείη·
πανδερκής, φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα
ἡσυχίῃ χαίρουσα καί εὐφρόνῃ ὀλβιομοίρῳ·
λαμπετίη, χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτός ἄγαλμα.
ἀστράρχη, τανύπεπλ', ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη,
ἐλθέ, μάκαιρ', εὔφρων, εὐάστερε, τοῦ ἀπεράντου ρόμβου μέ περιστροφικάς κινήσεις· καθοδηγεῖς τούς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους εἰς τάς καλάς πράξεις καί εἰς τούς ἀσεβεῖς ἐπιδεικνύεις δυσμένειαν·
σύ ἔχεις χρυσῆν λύραν καί σύρεις (διανύεις) τόν ἁρμονικόν δρόμον τοῦ κόσμου·
ἐπισημαίνεις τά καλά ἔργα, σύ εἶσαι ὁ νέος πού τρέφεις τάς ἐποχάς. Εἶσαι ὁ κυρίαρχος τοῦ κόσμου, ὁ αὐλητής, διατρέχεις διά τοῦ πυρός καί περιστρέφεσαι κυκλικῶς,
φέρεις τό φῶς, ἐμφανίζεσαι μέ ποικίλες μορφές, φέρεις τήν ζωήν, εἶσαι καρποφόρος, ὦ Παιάν.
ἀειθαλής, ἀμόλυντος, πατήρ τοῦ χρόνου, ὁ ἀθάνατος Ζεύς,
καθαρός, πού λάμπεις εἰς ὅλους, εἶσαι τό περιφερόμενον κυκλικῶς μάτι τοῦ κόσμου,
πού σβύνει καί λάμπει μέ ὡραῖες φωτεινές ἀκτῖνες·
δεικνύεις τήν δικαιοσύνην, ἀγαπᾷς τό νερό, εἶσαι ὁ δεσπότης (ὁ κύριος) τοῦ κόσμου,
ὁ φύλαξ τῆς ἀληθείας, ὁ αἰώνιος ὑπέρτατος, ὁ βοηθός εἰς ὅλους·
εἶσαι ὁ ὀφθαλμός τῆς δικαιοσύνης, τό φῶς τῆς ζωῆς· ὦ σύ, πού ὁδηγεῖς τούς ἵππους,
καί κατευθύνεις μέ λιγυρό μαστίγιο τέθριππον (μέ τέσσερα ἄλογα) ἅρμα (καί ἐδῶ ὁ Ὑμνωδός διά τοῦ συμβολισμοῦ αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς τήν ὑπό τοῦ «ΗΛΙΟΥ» διαμόρφωσιν τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους).
ἄκουσε τούς λόγους μου καί φανέρωσε εἰς τούς μεμυημένους γλυκειά καί εὐχάριστη ζωή.

(9) IX. ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἄκουσέ με, θεά βασίλισσα, πού φέρεις τό φῶς, σεβαστή σελήνη Μήνη, πού ἔχεις κέρατα ταύρου, καί τρέχεις τήν νύκτα καί περιπλανᾶσαι εἰς τόν ἀέρα,
νυκτερινή, πού ἔχεις δᾷδα (δαυλόν πού φωτίζει), κόρη, πού εἶσαι ἕνας λαμπρός ἀστέρας, ἡ Μήνη· πού μεγαλώνεις καί λιγοστεύεις, θηλυκή καί ἀρσενική·
πού φωτίζεις καί ἀγαπᾷς τούς ἵππους, μητέρα τοῦ χρόνου, πού φέρεις καρπούς (πού βοηθεῖς τήν παραγωγή)· πού εἶσαι λαμπερή, κατηφής, πού καταυγάζεις καί ἐπιβλέπεις τούς τοκετούς· βλέπεις τά πάντα, σοῦ ἀρέσει νά εἶσαι ἄγρυπνος, πού σέ συνοδεύουν ὡραῖα ἀστέρια, καί χαίρεσαι στήν ἡσυχία καί στήν νύχτα τήν καλότυχη·
εἶσαι λαμπρά καί παρέχεις χαρά καί φέρεις εἰς πέρας (τά ἔργα) καί εἶσαι τό καμάρι τῆς νύχτας. Εἶσαι ἡ βασίλισσα τῶν ἄστρων, πού φορεῖς μακρό πέπλο καί τρέχεις κυκλοτερῶς· ὦ κόρη, πού εἶσαι γεμάτη ἀπό σοφία καί ἕνα λαμπρό

φέγγεϊ τῷ σῷ
λαμπομένη, σῴζουσα νέους ἱκέτας σέο κούρη.

(10) Χ. ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὦ Φύσι παμμήτειρα θεά, πολυμήχανε μῆτερ,
οὐρανίη, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα·
πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγής,
παντοκράτειρα, τετιμέν᾽ ἀεί,
πανυπέρτατε δαῖμον,
ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα·
ἐννυχίη, πολύπειρε, σελασφόρε, δεινοκάθεκτε,
ἄψοφον ἀστραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἰλίσσουσα
ἁγνή, κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
κοινή μέν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δέ μούνη·
αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἄρσην, πολύμητι, μεγίστη·
εὐανθής, πλοκίη, φιλίη, πολύμικτε, δαῆμον·
ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, πάντροφε κούρη,
αὐτάρκεια, Δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε πειθώ·
αἰθερίη, χθονίη τε, καί εἰναλίη μεδέουσα·
πικρή μέν φαύλοισι, γλυκεῖα δέ πειθομένοισιν·
πάνσοφε, πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια·
αὐξιτρόφος, πίειρα, πεπαινομένων τε λύτειρα·
πάντων μέν σύ πατήρ, μήτηρ, τροφός ἠδέ τιθηνός·
ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὡριάς, ὁρμή
παντοτεχνές, πλάστειρα, πολύκτιτε, πότνιε δαῖμον,
ἀϊδίη, κινησιφόρος, πολύπειρε, περίφρων·
ἀενάῳ στροφάλιγγι θοόν ῥύμα δινεύουσα·
ἄστρο,
ἔλα, μακαρία, μέ χαρά, λάμπουσα μέ τό δικό σου φέγγος, καί σῶσε, ὦ κόρη, τούς νέους ἱκέτας σου.

(10) Χ. ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Ὦ θεά Φύσι, μητέρα τῶν πάντων, πολυμήχανη μητέρα, ἐπουράνια, σεβαστή θεά πού κτίζεις τά πάντα, βασίλισσα·
ἐσύ δαμάζεις τά πάντα, εἶσαι ἀκατανίκητος, ἐσύ κυβερνᾷς, λάμπεις πολύ, εἶσαι ἡ κυρία τῶν πάντων, πάντοτε τιμημένη, ὁ ὑπεράνω ὅλων θεός·
εἶσαι ἀθάνατη, πρωτότοκος, παναρχαία καί εἰς τούς ἄνδρας παρέχεις δόξαν· νυκτερινή, ἔχεις μεγάλην πεῖραν, φέρεις τό φῶς, δυσκόλως καθησυχάζεις, καί περιελίσσεις ἀθόρυβα τά ἴχνη τῶν ποδιῶν σου (περιπατεῖς ἀθόρυβα). Εἶσαι ἁγνή, διατάσσεις τούς θεούς, εἶσαι τό τέλος, χωρίς νά ἔχῃς τέλος·
εἶσαι κοινή εἰς ὅλα (μετέχεις εἰς τά πάντα), ἀλλά μόνον εἰς ἐσέ δέν συμμετέχει τίποτε·
εἶσαι ἡ ἰδία πατέρας τοῦ ἑαυτοῦ σου (ἐγεννήθης ἀφ᾽ ἑαυτῆς), διότι πατέρα δέν ἔχεις, εἶσαι καί ἀρσενική καί πολυμήχανη καί πάρα πολύ μεγάλη·
ἀνθηρά, περιπλέκεις τά πάντα, εἶσαι φίλη, ἀναμειγνύεις τά πάντα καί εἶσαι ἔμπειρος·
ὁδηγός, κυβερνῆτις, φέρεις ζωήν, εἶσαι κόρη πού τρέφεις τά πάντα, αὐτάρκεια, Δίκη· εἶσαι ἡ πειθώ τῶν Χαρίτων μέ πολλά ὀνόματα· αἰθερία (διάγεις εἰς τόν αἰθέρα), ἐπίγειος ἀρχόντισσα καί θαλασσινή· πικρή μέν γιά τούς φαύλους, ἀλλά γλυκειά εἰς ἐκείνους πού πείθονται εἰς σέ· σοφή εἰς ὅλα, παρέχεις τά πάντα· τρέφεις τά πάντα καί τά αὐξάνεις, λιπαρά (ἄφθονα), καί ἀπελευθερώνεις, καταστρέφεις, ἐκεῖνα πού ὡριμάζουν, που πεθαίνουν·
σύ εἶσαι πατέρας τῶν πάντων καί ἐπίσης μητέρα, τροφός καί βυζάστρα· βοηθᾶς εἰς τήν παραγωγήν τῶν προϊόντων, μακαρία, ἔχεις πολλά σπέρματα (εἶσαι καρποφόρος), καί γίνεσαι στόν καιρό πού πρέπει, ὁρμή (δραστηριοποιεῖσαι),
καιρό πού πρέπει, ὁρμή (δραστηριοποιεῖσαι),
δημιουργεῖς τά πάντα, εἶσαι πλάστρα, κτίζεις πολλά, σεβαστή θεά αἰωνία, φέρεις τήν κίνησιν, ἔχεις πολλήν πεῖραν, εἶσαι συνετή· καί κινεῖσαι σάν γρήγορο ρεῦμα μέ ἀδιάκοπον στρο-

πάνρυτε, κυκλοτερής,
ἀλλοτριομορφοδίαιτε·
εὔθρονε, τιμήεσσα, μόνη τό κριθέν τελέουσα,
σκηπτουχοῦσ' ἐφύπερθε,
βαρυβρεμέτειρα, κρατίστη·
ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνους·
ἀΐδιος ζωή, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια·
πάντα σύ ἔσσι· τά πάντα σύ γάρ μούνη τάδε τεύχεις.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, σύν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὔξησιν ἀπάντων.

(11) XI. ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον,
κόσμοιο τό σύμπαν,
οὐρανόν, ἠδέ θάλασσαν, ἰδέ χθόνα παμβασίλειαν,
καί πῦρ ἀθάνατον· τάδε γάρ μέλη ἐστί τά Πανός.
ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, περίδρομε, σύνθρονος ὥραις·
αἰγομελές, βακχευτά, φιλένθεος, ἀντροδίαιτε·
ἁρμονίην κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ,
φαντασιῶν ἐπαρωγέ, φόβων ἔκπαγλε βροτείων·
αἰγονόμοις χαίρων ἀνά πίδακας ἠδέ τε βούναις,
εὔσκοπε, θηρητήρ, Ἠχοῦς φίλε,
σύγχορε νυμφῶν·
παντοφυής, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον·
κοσμοκράτωρ, αὐξητά, φαεσφόρε,
κάρπιμε Παιάν·
ἀντροχαρές, βαρύμηνις, ἀληθής Ζεύς ὁ κεράστης.
σοί γάρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐστήρικται,
εἶκει δ' ἀκαμάτου πόντου τό βαρύρροον ὕδωρ,
Ὠκεανός τε πέριξ ἑνί ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων·
ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα,
βιλισμόν· διαρρέεις ἀπό παντοῦ, κινεῖσαι κυκλικῶς καί διαρκῶς μεταβάλλεις μορφήν·
ἔχεις ὡραῖον θρόνον, τιμημένη, μόνον ἐσύ ἐκτελεῖς ἐκεῖνο πού ἀπεφασίσθη, καί κρατεῖς τό σκῆπτρον (κυβερνᾶς) ἀπό ἐπάνω, καί βροντᾶς δυνατά, σύ ἡ ἰσχυροτάτη·
ἀτρόμητη, πού δαμάζεις τά πάντα, ἡ προωρισμένη μοῖρα, πού ἀποπνέεις φωτιά·
αἰωνία ζωή καί ἀθάνατη πρόνοια·
τά πάντα εἶσαι ἐσύ· διότι μόνη σου ἐσύ κατασκευάζεις (δημιουργεῖς) ὅλα αὐτά.
Ἀλλά σέ παρακαλῶ, θεά μου, νά μᾶς φέρῃς μαζί μέ τίς εὐτυχισμένες ὧρες (ἐποχές) εἰρήνην, ὑγείαν καί αὔξησιν (πολλαπλασιασμόν) τῶν πάντων.

(11) XI. ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα

Τόν Πᾶνα προσκαλῶ τόν ἰσχυρόν, τόν ποιμενικόν, τό σύμπαν τοῦ κόσμου (τό κοσμικόν σύμπαν),
τόν οὐρανόν καί τήν θάλασσαν καί τήν γῆν πού εἶναι βασίλισσα τῶν πάντων, καί τό ἀθάνατον πῦρ· διότι αὐτά εἶναι τά μέλη τοῦ Πανός. Ἔλα ἐσύ πού εἶσαι μακάριος, πηδηχτής, πού τρέχεις γύρω, καί κάθεσαι στόν ἴδιο θρόνο μέ τάς ὥρας (τάς ἐποχάς)· ἐσύ πού τά μέλη σου μοιάζουν μέ τῆς γίδας, ὁ μανιακός, πού εὔκολα ἐνθουσιάζεσαι καί περνᾶς τῇ ζωή σου μέσα σέ σπήλαια· ἐσύ ὑφαίνεις τήν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου μέ παιγνιδιάρικο τραγούδι, εἶσαι ὁ βοηθός τῶν φαντασμάτων καί ὁ δημιουργός μεγάλων φόβων εἰς τούς ἀνθρώπους·
χαίρεσαι νά εἶσαι στίς πηγές μέ γιδοβοσκούς καί βοϊδοβοσκούς, καί βλέπεις μακρυά, εἶσαι κυνηγός, φίλος τῆς Ἠχοῦς, καί χορεύεις μαζί μέ τις νύμφες·
παράγεις τά πάντα, εἶσαι πατέρας τῶν πάντων, ἐσύ ὁ θεός μέ τά πολλά ὀνόματα·
εἶσαι κυρίαρχος τοῦ κόσμου, αὐξητής (συντελεῖς εἰς τήν αὔξησιν), φέρεις τό φῶς, εἶσαι ὁ καρποφόρος Παιάν·
χαίρεσαι στά σπήλαια, ὑπερβολικά θυμώνεις, καί εἶσαι ἀληθινός (πραγματικός) Ζεύς μέ κέρατα·
διότι εἰς ἐσένα στηρίζεται τό ἀπέραντον δάπεδον τῆς γῆς,
καί ὑποχωρεῖ τό βαθύ ρεῦμα τοῦ ἀκαταπονήτου πόντου,
καί ὁ Ὠκεανός ἑλίσσεται γύρω ἀπό τήν γῆν μέσα στά νερά·
καί τό ἐναέριον μέρος (μερίδιον) τῆς τροφῆς, πού εἶναι σπινθήρ ζωῆς εἰς τά ζωντανά,

καί κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτου πυρός ὄμμα.
βαίνει γάρ τάδε θεῖα πολύκριτα σῇσιν ἐφετμαῖς·
ἀλλάσσεις δέ φύσεις πάντων ταῖς σῇσι προνοίαις,
βόσκων ἀνθρώπων γενεήν κατ᾽ ἀπείρονα κόσμον.
ἀλλά, μάκαρ, βακχευτά, φιλένθεε, βαῖν᾽ ἐπί λοιβαῖς
εὐιέροις· ἀγαθήν δ᾽ ὄπασον βιότοιο τελευτήν,
Πανικόν ἐκπέμπων οἶστρον ἐπί τέρματα γαίης.

καί τό μάτι τοῦ ἐλαφροτάτου πυρός ἐπάνω ἀπό τήν κορυφήν·
διότι αὐτά τά θεῖκά, πού εἶναι πολυποίκιλα, προχωροῦν (κινοῦνται) διά τῶν ἰδικῶν σου ἐντολῶν·
σύ μεταβάλλεις τάς φύσεις (τήν φυσικήν κατάστασιν) ὅλων τῶν πραγμάτων κατά τάς ἰδικάς σου προβλέψεις·
καί τρέφεις τό γένος τῶν ἀνθρώπων εἰς τόν ἀπέραντον κόσμον.
Ἀλλά βάδιζε (ἔλα) εἰς τάς ἱερωτάτας σπονδάς σύ ὁ μακάριος, πού εἶσαι γεμάτος ἀπό βακχικήν μανίαν, ὁ ἐνθουσιώδης,
καί δόσε νά ἔχωμεν καλόν τέλος τοῦ βίου καί διῶξε τήν μανίαν τοῦ πανικοῦ (τόν μανιακόν πανικόν) εἰς τά πέρατα τῆς γῆς.

(12) XII. ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἥρακλες ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
καρτερόχειρ, ἀδάμαστε, βρύων ἄθλοισι κραταιοῖς,
αἰολόμορφε, χρόνου πάτερ, ἀΐδιός τε εὔφρων,
ἄρρητ᾽, ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάστα·
παγκρατές ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα, τοξότα, μάντι·
παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὅς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα φῦλα διώξας,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον·
αὐτοφυής, ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέριστον.
πρωτογόνοις στράψας βολίσιν, μεγαλώνυμε δαῖμον,
ὅς περί κρατί φορεῖς ἠῶ καί νύκτα μέλαιναν,
δώδεκ᾽ ἀπ᾽ ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἄθλα διέρπων·
ἀθανάτοις πολύπειρος, ἀπείριτος, ἀστυφέλικτος·
ἐλθέ μάκαρ, νούσων θελκτήρια πάντα κομίζων.
ἐξέλασον δέ κακάς ἄτας, κλάδον ἐν χερί πάλλων·
πτηνοῖς τ᾽ ἰοβόλοις κῆρας χαλεπάς ἀπόπεμπε.

(12) XII. ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ θυμίαμα, λίβανον

Ἡρακλῆ ὁρμητικέ, μεγαλοδύναμε, δυνατέ Τιτάνα,
πού ἔχεις ἰσχυρά χέρια, ἀκατάβλητε, πού εἶσαι γεμάτος ἀπό τολμηρούς ἄθλους, ποικιλόμορφε, πατέρα τοῦ χρόνου, εἶσαι αἰώνιος καί παρέχεις εὐθυμίαν, ἀπόρρητος (ἀνέκφραστος), θηριώδης, πού σέ ἱκετεύουν πολλοί, παντοδύναμος· ἔχεις πανίσχυρη καρδιά, μεγάλην δύναμιν, εἶσαι τοξότης καί μάντις·
τρώγεις τά πάντα, τῶν πάντων γεννήτωρ (πατήρ), ὑπέρτατος ἐξ ὅλων, βοηθός εἰς ὅλους·
σύ καταπραΰνεις τούς ἀνθρώπους ἀποδιώκων τά ἄγρια φῦλα (θηρία)
ἐπειδή ποθοῦσες τήν εἰρήνη, πού τρέφει τούς νέους, καί τιμᾶσαι μέ λαμπρότητα·
Εἶσαι αὐτογέννητος, ἀκούραστος, ὑπέροχο τῆς γῆς βλαστάρι.
Εἰς τούς πρωτογόνους (τούς πρωτογεννημένους, τούς παλαιούς) ἄστραψες μέ λάμψεις, ὦ θεέ μέ τό μεγάλο ὄνομα·
σύ γύρω ἀπό τό κεφάλι σου φέρεις τήν αὐγήν καί τήν μαύρη νύχτα καί ἔκαμες δώδεκα ἄθλους ἀπό τήν ἀνατολή ἕως τήν δύσιν·
ἔχεις μεγάλην πεῖραν μεταξύ τῶν ἀθανάτων, εἶσαι ἀπέραντος καί ἀδιάσειστος·
ἔλα μακάριε, καί φέρε μας ὅλα τά μαγικά (μαγευτικά) φάρμακα τῶν ἀσθενειῶν·
καί βγάλε ἔξω τίς καταστρεπτικές ἀσθένειες, κρατῶν καί κινῶν κλάδον στό χέρι σου·
καί μέ τά ριπτόμενα ἰοβόλα βέλη σου ἀπόδιωξε τίς βαρειές μοῖρες.

(13) XIII. ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, στύρακα

Αἰθαλής, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδέ καί ἀνδρῶν,
ποικιλόβουλ' ἀμίαντε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τινάν·
ὅς δαπανᾷς μέν ἅπαντα καί αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός·
δεσμούς ἀρρήκτους ὅς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον·
αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
γαίης τε βλάστημα καί οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
γέννα, φυῆς μείωσι, Ρέας πόσι, σεμνέ Προμηθεῦ,
ὅς ναίεις κατά πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
ἀγκυλομῆτα, φέριστε· κλύων ἱκετηρίδα φωνήν,
πέμποις εὐόλβου βιότου τέλος αἰέν ἄμεμπτον.

(14) XIV. ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Πότνια Ῥέα, θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο,
ἣ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιταίνει·
τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανές, χαλκόκροτε κούρη
μῆτερ Ζηνός ἄνακτος, Ὀλυμπίου, αἰγιόχοιο·
πάντιμ' ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα·
οὔρεσειν ἣ χαίρεις, θνητῶν τ' ὁλολύγμασι φρικτοῖς·
παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονος, ὀβριμόθυμε·
ψευδομένη σώτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·
μήτηρ μέν τε θεῶν ἠδέ θνητῶν ἀνθρώπων.
ἐκ σοῦ γάρ καί γαῖα καί οὐρανός εὐρύς ὕπερθεν,
καί πόντος, πνοαί τε. φιλόδρομος, ἀερόμορφε,
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
εἰρήνην κατάγουσα σύν εὐόλβοις

(13) XIII. ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, στύρακα (ἡδύοσμον)

Ἐσύ πού πάντοτε θάλλεις, καί εἶσαι ὁ πατέρας τῶν μακαρίων θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων, πολυμήχανε, ἀμόλυντε, μεγαλοδύναμε, ἰσχυρέ Τιτάν·
ἐσύ ἐξαντλεῖς τά πάντα καί ἀντιθέτως σύ ὁ ἴδιος τά ἐπαυξάνεις· ἔχεις δεσμούς ἀδιαρρήκτους εἰς τόν ἀπέραντον κόσμον·
ὦ Κρόνε, πατέρα τοῦ αἰῶνος (τοῦ χρόνου), Κρόνε μέ τά πολλά ὀνόματα,
πού εἶσαι τό βλαστάρι τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ μέ τά πολλά ἀστέρια·
εἶσαι ἡ γέννησις (ἡ ἀρχή), καί ἡ φθορά τῆς φύσεως (τῆς φυσικῆς καταστάσεως), σύζυγος τῆς Ρέας, ὁ σεβαστός Προμηθεύς,
πού κατοικεῖς εἰς ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου, ὁ ἀρχηγός τοῦ γένους (τῶν ἀνθρώπων), πού ἡ σκέψις σου εἶναι ἀγκαθωτή (πού ἀγκυλώνει), εἶσαι ὁ κράτιστος·
ἄκουσε τήν ἱκετευτικήν φωνήν μας,
καί εἴθε νά μᾶς στέλλῃς πάντοτε ἄψογον τέλος βίου εὐτυχισμένου.

(14) XIV. ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Σεβαστή Ρέα, θυγατέρα τοῦ Πρωτογόνου μέ τίς πολλές μορφές,
σύ, πού τό ἱερόν ἅρμα σου ὁδηγεῖ τό λιονταρι, πού φονεύει τόν ταῦρον·
κάνεις θόρυβον μέ τό κτύπημα τυμπάνων καί ἀγαπᾷς τήν μανίαν, εἶσαι ἡ κόρη πού κροτεῖς μέ τόν χαλκό,
ἡ μητέρα τοῦ βασιλιᾶ Διός, τοῦ Ὀλυμπίου (πού κατοικεῖ εἰς τόν Ὄλυμπον), πού ἔχει τήν ἀσπίδα·
ἐντιμοτάτη, ἔχεις λαμπράν μορφήν, εὐτυχισμένη σύζυγος τοῦ Κρόνου· πού χαίρεσαι στά βουνά καί μέ τίς φρικτές κραυγές τῶν ἀνθρώπων·
ὦ Ρέα βασίλισσα τῶν πάντων, πού διεγείρεις τόν θόρυβον τῆς μάχης, ἰσχυρόκαρδη
ἐσύ σώζεις μέ τά ψέματα, ἀπολυτρώνεις, εἶσαι ἡ πρωτογενής· ἡ μητέρα τῶν θεῶν καί τῶν φθαρτῶν ἀνθρώπων.
Διότι ἀπό σέ προέρχονται (ἐγεννήθησαν) καί ἡ γῆ καί ὁ ὑπεράνω αὐτῆς πλατύς οὐρανός καί ὁ πόντος καί οἱ ἄνεμοι· ἀγαπᾷς τό τρέξιμο, ἔχεις ἀεριώδη μορφήν.
Ἔλα, μακαρία θεά, γιά σωτηρία μας με καλόβουλη διάθεσι,
καί φέρε μας τήν εἰρήνην μέ εὐτυχισμένους

κτεάτεσσιν,
λύματα καί κῆρας πέμπουσ᾽ ἐπί τέρματα γαίης.

(15) XV. ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα

Ζεῦ πολυτίμητε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
μαρτυρίην τιθέμεσθα λυτήριον, ἡδέ πρόσευξιν
ὦ βασιλεῦ, διά σήν κεφαλήν ἐφάνη τάδε πάντα,
γαῖα θεά μήτηρ, ὀρέων θ᾽ ὑψαύχενες ὄχθοι,
καί πόντος, καί πάνθ᾽, ὁπόσ᾽ οὐρανός ἐντός ἔταξε.
Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα, ὀβριμόθυμε,
παντογένεθλ᾽, ἀρχή πάντων, πάντων τε τελευτή.
σεισίχθων, αὐξητά, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
ἀστράπιε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλιε Ζεῦ·
κλῦθί μευ, αἰολόμορφε, δίδου δ᾽ ὑγίειαν ἀμεμφῆ,
εἰρήνην τε θεάν, καί πλούτου δόξαν ἄμεμπτον.
[Pro versu 7-11 habet istos Thryll. quorum
duo medii sunt H.XIX, 20 et 21.
αὐτοπάτωρ· μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδέ καί ἀνδρῶν.
ἀλλά χάριν λοιβῇσι δίδου, φρεσίν αἴσιμα πάντα.
ζωήν δ᾽ ὀλβιόθυμον. ὁμοῦ δ᾽ ὑγίειαν ἄνασσαν
εἰρήνην τε θεόν κουροτρόφον ἀγλαότιμον·
καί βίον εὐθύμοισιν ἀεί θάλλοντα λογισμοῖς].

(16) XVI. ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένη, ἠερόμορφε,
Ἥρη παμβασίλεια, Διός σύλλεκτρε μάκαιρα,
ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς

καιρούς,
καί στεῖλε στά πέρατα τῆς γῆς ὅ,τι εἶναι ἄχρηστον εἰς ἡμᾶς καί τίς καταστροφές.

(15) XV. ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα (ἡδύοσμον)

Ὦ Δία πολυτιμημένε, Δία ἀθάνατε, αὐτήν ἐδῶ ἡμεῖς τήν ἀπολυτρωτικήν ὁμολογίαν καί προσευχήν σοῦ ἀπευθύνομεν. Ὦ βασιλιά, ἀπό Ὦ βασιλιά, ἀπό τό δικό σου κεφάλι ἀνεφάνησαν ὅλα αὐτά, (δηλαδή ἡ γῆ ἡ θεά μητέρα καί τῶν βουνῶν οἱ ὑψηλοί λόφοι καί ὁ πόντος – ἡ θάλασσα) καί ὅλα ὅσα ὁ οὐρανός περιέχει.
Ὦ Δία, υἱέ τοῦ Κρόνου, πού ἔχεις τό σκῆπτρον καί ἐμφανίζεσαι ἐν μέσῳ βροντῶν καί ἀστραπῶν,
ἰσχυρόκαρδε, πού ἐγέννησες τά πάντα, καί εἶσαι ἡ ἀρχή τῶν πάντων καί τῶν πάντων τό τέλος.
Σύ πού σείεις τήν γῆν καί συντελεῖς εἰς τήν αὐξησιν, πού καθαρίζεις (ἐξαγνίζεις) καί ἐξουσιάζεις τά πάντα καί ἀστράφτεις καί βροντᾶς καί ρίχνεις κεραυνούς
καί εἶσαι ὁ τροφός (ὁ τροφοδότης)· ἄκουσέ με, ποικιλόμορφε, καί δόσε μας ἀρίστην ὑγείαν καί τήν θεάν εἰρήνην καί πλούτου δόξαν ἀκηλίδωτον.
Εἶσαι αὐτογέννητος καί ὁ πατέρας τῶν μακαρίων θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλά πρόσεξε μέ εὐχαρίστησιν τάς σπονδάς μας καί βοήθησε τάς φρένας μας (τόν νοῦν μας), διά να γίνουν ὅλα σωστά,
καί ζωήν πού νά παρέχῃ χαράν εἰς τήν ψυχήν, συνάμα δέ (δόσε μας) τήν βασίλισσαν ὑγειαν
καί τήν θεάν εἰρήνην, πού εἶναι ἡ πολυτίμητη τροφός τῶν νέων, καί βίον πού νά κυριαρχῆται πάντοτε ἀπό εὔθυμες σκέψεις.

(16) XVI. ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Καθισμένη σέ γαλάζιους κόλπους, ἀερόμορφε, σύ Ἥρα πού εἶσαι βασίλισσα τῶν πάντων, μακαρία σύζυγος τοῦ Διός, καί παρέχεις (προσφέρεις) εἰς τούς ἀνθρώπους ἤπιες αὖρες, πού τρέφουν τάς ψυχάς,

ὄμβρων μέν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ, παντογένεθλε.
χωρίς γάρ σέθεν οὐδέν ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνω·
κοινωνεῖς γάρ ἅπασι κεκραμένη ἠέρι σεμνῷ.
πάντων γάρ κρατέεις μούνη, πάντεσσί τ' ἀνάσσεις
ἠερίοις ροίζοισι τινασσομένη κατά χεῦμα.
ἀλλά μάκαιρα θεά, πολυώνυμε, παμβασίλεια,
ἔλθοις εὐμενέουσα καλῷ γήθοντι προσώπῳ.

εἶσαι μητέρα τῶν βροχῶν, τροφός τῶν ἀνέμων, ἔχεις γεννήσει τά πάντα. Διότι χωρίς ἐσένα κανένα γενικῶς πλάσμα δέν γνωρίζει τήν φύσιν τῆς ζωῆς· διότι συμμετέχεις εἰς ὅλα συγκερασμένη μέ τόν σεβαστόν ἀέρα.
Διότι μόνη ἐσύ εἶσαι κυρίαρχος ὅλων καί ὅλων εἶσαι βασίλισσα καί μέ ἀέρινες ὁρμητικές κινήσεις τινάσσεσαι (λούζεσαι) εἰς τά νερά.
Ἀλλά σύ ἡ μακαρία θεά, πού ἔχεις πολλά ὀνόματα καί εἶσαι ἡ βασίλισσα πάντων,εἴθε νά μᾶς ἔλθῃς εὐμενής μέ ὡραῖο χαρούμενο πρόσωπο.

(17) XVII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Κλῦθι, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν·
ὅς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
ποντομέδων, ἀλίδουπε, βαρύκτυπος, ἐννοσίγαιε
κυμοθαλής,. χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων,
εἰναλίοις ροίζοισι τινάσσων ἀλμυρόν ὕδωρ.
ὅς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθύ χεῦμα θαλάσσης,
κύμασι τερπόμενος, θηρσίν θ' ἅμα, πότνιε δαῖμον.
ἔδρανα γῆς σώζοις καί νηῶν εὐδρομον ὁρμήν,
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.
[εἰς Ποσειδῶ hunc hymnum habet Thrull. n. IV.
Κλῦθι Ποσειδάων, (Ζηνός παῖ) **(προφανῶς λᾶθος, ἐσφαλμένη γραφή)**
πρεσβυγένεθλε,
οὐρανίων μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδέ καί ἀνδρῶν.
ὅς ναίεις κορυφαῖος ἐπ' Οὐλύμποιο καρήνων
δεύτερος ἐκ Διός εἰληχώς πάντεσσιν ἀνάσσειν.
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν.

(17) XVII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα, σμύρναν

Ἄκουσε, Ποσειδῶνα, πού κατέχεις τήν γῆν, μέ τή γαλανή χαίτη (τή θάλασσα), φίλε τῶν ἵππων, πού κρατεῖς στά χέρια σου χαλκοφκιασμένη τρίαινα·
σύ κατοικεῖς εἰς τά θεμέλια τοῦ πόντου, πού εἶναι βαθύς, ἄρχων τοῦ πόντου, πού ταρακουνᾶς (ταράσσεις) τήν θάλασσαν καί βαρειά βροντᾶς, πού σείεις τήν γῆν,
μέ τά ἄφθονα κύματα, ἔχεις ὀψιν χαριτωμένην καί ὁδηγεῖς τέθριππον ἅρμα,
καί μέ θαλάσσια σφυρίγματα τινάζεις ψηλά τό ἁλμυρό νερό.
σύ ἔλαχες (ἐπῆρες μέ λαχνό) ὡς τρίτο μέρος τό βαθύ ρεῦμα τῆς θαλάσσης,
καί τέρπεσαι μέ τά κύματα, συνάμα καί μέ τά θηρία, ὦ σεβαστέ θεέ.
Εἴθε να διασῴζῃς τά στηρίγματα τῆς γῆς καί τήν ταχεῖαν ὁρμήν τῶν πλοίων,
καί νά μᾶς φέρῃς εἰρήνην, ὑγείαν καί πραγματικήν εὐτυχίαν.
Ἄκουσέ με, Ποσειδῶνα, «πρωτότοκο παιδί» τοῦ Διός (προφανῶς λάθος τοῦ ἀρχαίου κειμένου)
ποῦ εἶσαι ἀπό τούς ἀρχαιότερους ἐπουρανίους μακάριους θεούς καί πατήρ τῶν ἀνθρώπων·
ἐσύ πού κατοικεῖς εἰς τήν κορυφήν ἐπάνω εἰς τά ὑψώματα τοῦ Ὀλύμπου, καί πού σοῦ ἔτυχε ὁ κλῆρος νά βασιλεύῃς δεύτερος μετά τόν Δία πάντων· φίλε τῶν ἵππων, πού κρατεῖς στά χέρια σου τρίαινα χαλκοφκιασμένη, πού

εὐρύμεδον, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων.
ὦ ἄναξ παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς,
ἵλαος εἶης, εὐτυχίην μύστῃσι προφαίνων.]

(18) XVIII. ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ

Ὦ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὀβριμόθυμε,
Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως·
Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης,
πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν.
ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
ἕδρανον ἀθανάτων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν·
ὃς θρόνον ἐστήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
τηλεπόρον τ', ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄκριτον ᾄδην,
κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ριζώματα γαίης.
ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ πολυδέγμον
Εὐβουλ'· ἀγνοπόλου Δημήτερος ὃς ποτε παῖδα
νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδίην διὰ πόντου,
τετραώροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἤγαγες ἄντρον,
δήμου Ἐλευσῖνος, τόθι περ πύλαι εἴσ' Ἀΐδαο.
μοῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής.
ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς·
ἵλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσταις·

(18) XVIII. Εἰς ΠΛΟΥΤΩΝΑ

Ὦ ἐσύ πού κατοικεῖς εἰς τόν ὑποχθόνιον κόσμον, ἰσχυρόκαρδε, εἰς τόν κατάσκιον καί σκοτεινόν λειμῶνα τοῦ Ταρτάρου,
ὦ Δία, πού εἶσαι κάτω ἀπό τήν γῆν καί κρατεῖς σκῆπτρον,
δέξου μέ προθυμίαν αὐτάς τάς θυσίας·
ὦ Πλούτων, που κρατεῖς τά κλειδιά ὅλης τῆς γῆς καί παρέχεις πλοῦτον εἰς τό γένος τῶν ἀνθρώπων μέ τούς ἐνιαυσίους καρπούς, πού σοῦ ἔλαχε ὡς τό τρίτον μέρος ἡ γῆ, ἡ βασίλισσα πάντων, ἡ ἕδρα τῶν θεῶν, τό ἰσχυρόν στήριγμα τῶν ἀνθρώπων· σύ πού ἐστήριξες τόν θρόνον σου κάτω σέ σκοτεινόν χῶρον, εἰς μακρυνόν, αἰώνιον, χωρίς ζωήν, εἰς τόν ἀσυγκίνητον Ἅδην, καί εἰς τόν μαῦρον Ἀχέροντα, πού κρατεῖς τίς ρίζες τῆς γῆς· σύ πού σύ πού εἶσαι κυρίαρχος τῶν ἀνθρώπων διά τοῦ θανάτου, ὦ σύ Εὔβουλε, πού ὑποδέχεσαι πολλούς· σύ πού κάποτε,
ἀφοῦ παντρεύτηκες τήν κόρην τῆς ἁγνῆς Δήμητρας.
καί τήν ἁπέσπασες ἀπό τόν λειμῶνα, (ἀπό τό λειβάδι)
τήν ἀπήγαγες διά μέσου τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τέσσερα ἄλογα καί τήν ἔφερες εἰς κάποιο σπήλαιο τῆς Ἀττικῆς,
εἰς τήν περιοχήν τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου εἶναι αἱ πύλαι τοῦ Ἅδου.
Σύ μόνον ἐπιβραβεύεις τά ἔργα, τά ἀφανῆ καί τά φανερά, εἶσαι ἐνθουσιώδης, κύριος τῶν πάντων, ἱερώτατος, τιμᾶσαι μέ λαμπρότητα,
καί χαίρεσαι μέ τούς σεβαστούς μυστοπόλους καί μέ τά ἱερά σεβάσματα·
σέ παρακαλῶ νά ἔλθῃς εἰς τούς μεμυημένους μέ εὐμένειαν καί χαρούμενος.

(19) XIX. ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ Διός θυμίαμα, στύρακα

Ζεῦ πάτερ, ὑψίβρομον πυρσαυγέα
κόσμον ἐλαύνων,
στράπτων αἰθερίου στεροπῆς
πανυπέρτατον αἴγλην,
παμμακάρων ἕδρανον θείαις βροντῇσι
τινάσσων,
νάμασι παννεφέλοις στεροπὴν
φλεγέθουσαν ἀναίθων·
λαίλαπας, ὄμβρους, πρηστῆρας,
κρατερούς τε κεραυνούς.
παμφλέκτους, κραιπνούς, φρικώδεας,
ὀβριμοθύμους,
βάλλων εὐροθίους, φλογερούς, νεφέεσσι
καλύπτων
πτηνόν ὅπλον δεινόν, κλονοκάρδιον,
ὀρθοέθειρον,
αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος
ἀγνόν
ροίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι, παμφάγον
ὁρμῇ,
ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον,
πρηστῆρος
οὐράνιον βέλος ὀξύ καταιβάτου
αἰθαλόεντος
ὃν καί γαῖα πέφρικε θάλασσά τε
παμφανόωσα,
καί θῆρες πτήσσουσιν, ὅταν κτύπος οὖας
ἐσέλθῃ·
μαρμαίρει δέ πρόσωπ᾽ αὐγαῖς, σμαραγεῖ
δέ κεραυνός
αἰθέρος ἐν γυάλοισι· διαρρήξας
δέ χιτῶνα,
οὐράνιον προκάλυμμα, χαλᾶς ἀργῆτα
κεραυνόν.
ἀλλά μάκαρ, θυμόν βαρύν ἔμβαλε κύμασι
πόντου,
ἠδ᾽ ὀρέων κορυφῇσι· τό σόν κράτος
ἴσμεν ἅπαντες·
ἀλλά χάριν λοιβῆς σύ δίδου φρεσίν
αἴσιμα πάντα,
ζωήν τ᾽ ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ᾽ ὑγίειαν
ἄνασσαν,
Εἰρήνην τε θεάν κουροτρόφον,
ἀγλαότιμον,
καί βίον εὐθύμοισιν ἀεί θάλλοντα
λογισμοῖς.

(19) XIX. ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα (ἡδύοσμον)

Δία πατέρα μας, ποὺ ὁδηγεῖς τόν λαμπρόν κόσμον, ποὺ βροντάει ὑψηλά, καί παράγεις τήν ὑψηλοτάτην λάμψιν τῆς αἰθέριας ἀστραπῆς, σύ ποὺ μέ τίς θεϊκές βροντές σου τινάσσεις (τραντάζεις) τόν θρόνον τῶν πανευτυχῶν θεῶν, καί ἀνάβεις τήν φλογεράν ἀστραπήν μέσα ἀπό τά νερά, ποὺ εἶναι σκεπασμένα ἀπό σύννεφα, καί στέλνεις τίς λαίλαπες, τίς βροχές, τίς ἀνεμοθύελλες, τούς ἰσχυρούς κεραυνούς, ποὺ εἶναι φλογεροί, ὁρμητικοί, φρικώδεις, ἰσχυρόκαρδοι, θορυβώδεις, γεμάτοι
φλόγα, καί σκεπάζεις μέ τά σύννεφα τό φοβερόν πετούμενο ὅπλον (τόν κεραυνόν), ποὺ κλονίζει τίς καρδιές καί προκαλεῖ ἀνατριχίλα,
ποὺ ἔρχεται αἰφνιδιαστικά καί εἶναι βροντερό, ἀγνό βέλος ἀκατανίκητον,
μέ τούς στροβίλους τοῦ ἀπεράντου σφυρίγματος, ποὺ τρώγει τά πάντα κατά τήν ὁρμητικήν του κίνησιν,
ἀδιάρρηκτον, ἀγανακτημένον, ἀκαταμάχητον, τό ὀξύ οὐράνιον βέλος τοῦ φλογεροῦ κεραυνοῦ, ποὺ κατεβαίνει μέ βροντές καί ἀστραπές, γιά τόν ὁποῖον καί ἡ γῆ αἰσθάνεται φρίκην (ἀνατριχίλα) καί ἡ πάμφωτη θάλασσα·
καί τά θηρία τόν φοβοῦνται, ὅταν ὁ κτύπος (τοῦ κεραυνοῦ) εἰσέλθῃ εἰς τό αὐτί των (ὅταν τόν ἀκούσουν)· λάμπουν τά πρόσωπά των ἀπό τίς λάμψεις (τοῦ κεραυνοῦ) ὅταν πέφτῃ ὁ κεραυνός,
εἰς τάς κοιλάδας τοῦ αἰθέρος (εἰς τόν θόλον τοῦ οὐρανοῦ)· ὅταν ὅμως διαρρήξῃς (διασχίσῃς) τόν χιτῶνα,
ποὺ εἶναι τό προκάλυμμα τοῦ οὐρανοῦ, χαλαρώνεις τόν ἀπαστράπτοντα κεραυνόν. Ἀλλά, μακάριε, ρῖψε τόν βαρύν θυμόν σου εἰς τά κύματα τοῦ πόντου καί εἰς τάς κορυφάς τῶν βουνῶν· διότι τήν δύναμίν σου τήν γνωρίζομεν ὅλοι.
Ἀλλά σύ πρός χάριν τῆς σπονδῆς δόσε εἰς τάς φρένας (εἰς τόν νοῦν) πάντα τά ὀρθά (τά πρέποντα),
καί ζωήν εὐτυχισμένην
καί μαζί μ᾽ αὐτά τήν βασίλισσαν ὑγείαν καί τήν θεάν Εἰρήνην, ποὺ τρέφει τά παιδιά, τήν πολυτίμητον, καί βίον, ποὺ θά θάλλῃ (νά εἶναι πλήρης) ἀπό εὐθυμους λογισμούς.

(20) ΧΧ. ΔΙΟΣ άστραπέως, θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Κικλήσκω μέγαν, άγνόν, έρισμάραγον, περίφαντον,
ήέριον, φλογόεντα, πυρίδρομον, ήεροφεγγῆ,
άστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ,
φρικώδη, βρύμηνιν, άνίκητον θεόν άγνόν,
άστραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
εὐμενέοντα φέρειν γλυκερήν βιότοιο τελευτήν.

(21)ΧΧΙ. ΝΕΦΕΛΩΝ θυμίαμα, σμύρναν

Ήέριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, οὐρανόπλαγκτοι,
ὀμβροτόκοι, πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι κατά κόσμον·
βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι, ὑγροκέλευθοι·
ἠέρος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδε' ἔχουσαι·
πνεύμασιν ἀντίσπαστοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι,
ὑμέας νῦν λίτομαι, δροσοείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπί μητέρα γαῖαν.

(22) ΧΧΙΙ. ΤΗΘΥΟΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν

Ὠκεανοῦ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Τηθύν,
κυανόπεπλον ἄνασσαν, εὔτροχα κυμαίνουσαν,
αὔραις ἡδυπνόοισι πατασσομένην περί γαῖαν.
θραύουσ' αἰγιαλοῖσι πέτρῃσί τε κύματα μακρά,
εὐδινοῖς ἀπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισιν,
νηυσίν ἀγαλλομένη, θηροτρόφος, ὑγροκέλευθε·
μήτηρ μέν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,

(20) ΧΧ. ΔΙΟΣ ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν

Προσκαλῶ τόν μέγαν, τόν ἀγνόν, πού δυνατά βροντᾷ, τόν ὀνομαστόν, τόν ἀέριον, τόν φλογερόν, πού συγκλονίζει μέ τό πῦρ, αὐτόν πού λάμπει στόν ἀέρα,πού ἀστράφτει εἰς τό φῶς τῶν νεφῶν μέ φωνήν, πού τρέχει μέ ἰσχυρόν κρότον, πού προκαλεῖ φρίκη (ἀνατριχίλα), ἐσέ τόν πάρα πολύ ὠργισμένον, τόν ἀγνόν θεόν.
τόν ἀστραφτερόν Δία, τόν γεννήτορα τῶν πάντων, τόν μέγιστον βασιλέα, αὐτόν παρακαλῶ νά μᾶς φέρῃ μέ εὐμένειαν γλυκύτατον τέλος τοῦ βίου.

(21) ΧΧΙ. ΝΕΦΕΛΩΝ θυμίαμα, σμύρναν

Ἀερινές νεφέλες, πού τρέφετε τούς καρπούς καί περιπλανᾶσθε εἰς τόν οὐρανόν,
γεννήτριες τῶν βροχῶν, πού ὁδηγεῖσθε ἀνά τόν κόσμον μέ τίς πνοές (τά φυσήματα) τῶν ἀνέμων·
βροντερές, πύρινες, πού φωνάζετε δυνατά καί τρέχετε στά νερά· καί δημιουργεῖτε εἰς τόν κόλπον τοῦ ἀέρος φρικτόν κρότον· καί ταράσσετε τόν οὐρανόν, ὅταν κινῆσθε δρομαίως ἀντίθετα πρός τά πνεύματα (τά φυσήματα τῶν ἀνέμων). Ἐσᾶς τώρα παρακαλῶ, πού ἔχετε τήν δροσιά γιά φόρεμα, καί πού ἔρχεσθε μέ τίς εὐχάριστες τίς αὖρες, νά στέλλετε στήν μητέρα γῆ βροχές, πού τρέφουν τούς καρπούς.

(22) ΧΧΙΙ. ΤΗΘΥΟΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν

Τοῦ Ὠκεανοῦ προσκαλῶ τήν νύμφην τήν γαλανομμάτα Τηθύν, τήν βασίλισσα, μέ τούς κυανοῦς πέπλους πού κυματίζουν ὡραῖα καί πού χτυπιέται γύρω ἀπό τήν γῆ ἀπό τίς γλυκόπνοες αὖρες, καί σπάζει μεγάλα κύματα στούς αἰγιαλούς καί στούς βράχους, καί εἶναι γαλήνια στούς αἰθριους ἁπαλούς δρόμους·
σύ εὐφραίνεσαι μέ τά καράβια, εἶσαι τροφός θηρίων καί διανύεις ὑγράς πορείας (ὁ δρόμος σου εἶναι εἰς τήν θάλασσαν) (θαλάσσιος)· εἶσαι ἡ μητέρα τῆς Κύπριδος καί μητέρα τῶν μαύρων σύννεφων καί κάθε πηγῆς τῶν νυμφῶν,

καί πάσης πηγῆς νυμφέων νασμοῖσι βρυούσης·
κλῦθί μευ, ὦ πολύσεμνε, καί εὐμενέουσ' ἐπαρήγοις,
εὐθυδρόμοις οὖρον νηυσίν πέμπουσα μάκαιρα.

πού εἶναι γεμάτη ἀπό νερά· ἄκουσέ με, ὦ πολυσέβαστη, καί εἴθε νά προσέλθῃς εὐμενής βοηθός, ἀποστέλλουσα, σύ ἡ μακαρία, οὖριον ἄνεμον εἰς τά καράβια, πού τρέχουν σέ εὐθεῖα κατεύθυνσι.

(23) XXIII. ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ὦ κατέχων πόντου ρίζας, κυαναυγέτιν ἕδρην,
πεντήκοντα κόρῃσιν ἀγαλλόμενος κατά κῦμα,
καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον·
πυθμήν μέν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχή ἁπάντων·
ὃς κλονέεις Δηοῦς ἱερόν βάθρον, ἠνίκα πνοιάς
ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείεις·
ἀλλά, μάκαρ, σεισμούς μέν ἀπότρεπε, πέμπε δέ μύσταις
ὄλβον τ', εἰρήνην τε, καί ἡπιόχειρ' ὑγίειαν.

(23) XXIII. ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν

Ὦ σύ πού κατέχεις τίς ρίζες τοῦ πόντου, τήν ἕδραν (τόν θρόνον) μέ τήν κυανίζουσαν λάμψιν,
καί εὐφραίνεσαι μέσα στό κῦμα μέ τίς πενήντα κόρες σου, πού χορεύουν σάν ὡραῖα παιδιά, ὦ Νηρέα, μεγαλονόματε θεέ (θεέ ἔνδοξε)· Εἶσαι ὁ πυθμήν τῆς θαλάσσης, τῆς γῆς τό τέρμα, ἡ ἀρχή τῶν ὅλων· σύ κλονίζεις τό ἱερόν βάθρον (τό ἱερόν ἔδαφος) τῆς Δηοῦς, ὅταν τούς πνέοντας ἀνέμους, πού ἐπέρχονται, ἀποκλείῃς (κλειδώνῃς) σέ βαθεῖς κρυψῶνες·
ἀλλά τούς σεισμούς, ὦ μακάριε, ἀπομάκρυνε, καί νά στέλλῃς εἰς τούς μεμυημένους εὐτυχίαν, εἰρήνην καί ὑγείαν μέ χέρι ἥρεμον.

(24) XXIV. ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νηρέος εἰναλίου νύμφαι καλυκώπιδες ἀγναί,
φρίκιαι, ἐμβύθιαι, χοροπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
πεντήκοντα κόραι περί κύμασι βακχεύουσαι,
Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περί νῶτα
θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώματα πόντος·
ἄλλοι θ' οἳ ναίουσι βυθόν, Τρτώνιον οἶδμα,
ὑδρόδρομοι, σκιρτηταί, ἑλισσόμενοι περί κῦμα,
ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἁλιρρόθιοι, κυαναυγεῖς·
ὑμέας κικλήσκω πέμπειν μύσταις πολύν ὄλβον·
ὑμεῖς γάρ πρῶται τελετήν ἀνεδείξατε σεμνήν

(24) XXIV. ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα

Τοῦ θαλασσινοῦ Νηρέως νύμφες ἀγνές μέ τά ὡραῖα μάτια, πού προκαλεῖτε φρίκην καί ζῆτε στόν βυθό τῆς θαλάσσης καί παίζετε μέ τούς χορούς (χορεύετε μέ εὐθυμίαν) εἰς τούς ὑγρούς δρόμους τῆς θαλάσσης,
σεῖς αἱ πενήντα κόρες, πού διασκεδάζετε μέ μανίαν γύρω ἀπό τά κύματα,
καί εὐφραίνεσθε στά νῶτα τῶν Τριτώνων ἐπάνω σέ ὀχήματα μέ μορφές θηρίων, πού τά σώματά των τρέφει ἡ θάλασσα· ἀλλά εἶναι καί ἄλλοι, πού κατοικοῦν εἰς τόν βυθόν, στό φουσκωμένο κῦμα τοῦ Τρίτωνος,
πού τρέχουν στό νερό καί σκιρτοῦν καί ἑλίσσονται γύρω ἀπό τό κῦμα, εἶναι τά δελφίνια, πού περιπλανῶνται στόν πόντο μέ θόρυβο καί μέ κυανίζουσαν λάμψιν·
ἐσᾶς ἐπικαλοῦμαι νά στέλλετε στούς μεμυημένους πολλήν εὐτυχίαν· διότι πρῶτες ἐσεῖς ἀνεδείξατε τήν σεβαστήν τελετουργίαν τοῦ

εὐϊέρου Βάκχοιο καί ἀγνῆς Φερσεφονείης
Καλλιόπῃ σύν μητρί καί Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

ἱεροῦ Βάκχου καί τῆς ἁγνῆς Περσεφόνης μαζί μέ τήν μητέρα μου Καλλιόπην καί τόν ἄνακτα Ἀπόλλωνα.

(25) XXV. ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, στύρακα

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κληῖδας ἔχοντα,
πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχάς ὃς ἔφηνεν,
ὕλην ἀλλάσσων ἱερήν ἰδέαις πολυμόρφοις
πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τ᾽ ἐόντα,
ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ᾽ ἔσσεται ὕστερον αὖτις·
πάντα γάρ ἐν Πρωτεῖ πρώτῃ φύσις ἐγκατέθηκεν.
ἀλλά, πάτερ, μόλε μυστιπόλοις ὁσίῃσι προνοίαις,
πέμπων εὐόλβου βιότου τέλος ἐσθλόν ἐπ᾽ ἔργοις.

(25) XXV. ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, στύρακα, (ἡδύοσμον)

Τόν Πρωτέα προσφωνῶ, πού κρατεῖ τά κλειδιά τοῦ πόντου, τόν πρωτότοκον, πού ἐφανέρωσε τάς ἀρχάς ὅλης τῆς φύσεως, καί μεταβάλλει τήν ἱεράν ὕλην σέ μορφές πολυποίκιλες, τόν τιμιώτατον, πού ἔχει πολλές σκέψεις (εἶναι συνετώτατος), καί γνωρίζει καί τά παρόντα καί ὅσα ἦσαν προηγουμένως (τά παρελθόντα) καί πάλιν ὅσα θά γίνουν ὕστερα (τά μέλλοντα)·
διότι ὅλα ἡ πρώτη φύσις τά ἐναπέθεσε εἰς τόν Πρωτέα. Ἀλλά, ὦ πατέρα μας, ἔλα στίς μυστηριακές ἱερές προφητεῖες καί στέλλε μας καλόν τέλος ἑνός εὐτυχισμένου διά τά ἔργα του βίου.

(26) XXVI. ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν σπέρμα, πλήν κυάμων καί ἀρωμάτων

Γαῖα θεά, μῆτερ μακάρων, θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων,
πάντροφε, πανδώτειρα, τελεσφόρε, παντολέτειρα,
αὐξιθαλής, φερέκαρπε, καλαῖς ὥρῃσι βρύουσα·
ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποίκιλε κούρη,
ἥ λοχίαις ὠδῖσι κύεις καρπόν πολυειδῆ·
ἀϊδίη, πολύσεπτε, βαθύστερν᾽, ὀλβιόμοιρε,
ἡδυπνόοις χαίρουσα χλόαις, πολυάνθεμε δαῖμον·
ὀμβροχαρής, περί τήν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
εἰλεῖται φύσει ἀενάῳ καί ρεύμασι δεινοῖς.
ἀλλά μάκαιρα θεά, καρπούς αὔξοις πολυγηθεῖς,
εὐμενές ἦτορ ἔχουσα, σύν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις..

(26) XXVI. ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν σπέρμα πλήν κυάμων καί ἀρωμάτων

Ὦ θεά Γῆ, σύ ἡ μητέρα τῶν μακαρίων θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων,
πού τρέφεις τά πάντα καί δίδεις τά πάντα, πού φέρεις εἰς πέρας τήν ὡρίμασιν τῶν καρπῶν καί τά πάντα θανατώνεις, πού βοηθεῖς τήν αὔξησιν (τῶν καρπῶν) καί παράγεις καρπούς καί εἶσαι γεμάτη ἀπό ὡραῖες ἐποχές·
εἶσαι ὁ θρόνος τοῦ ἀθανάτου κόσμου, ὦ κόρη πολυποίκιλε, πού κυοφορεῖς πολύμορφον καρπόν μέ τά ἐπιλόχια κοιλοπονήματα· ὦ ἀθάνατη, πολυσέβαστη, μέ τά βαθειά στέρνα, μέ τήν εὐτυχισμένη μοῖρα,
πού χαίρεσαι στίς γλυκόπνοες χλόες, ἐσύ ἡ θεά μέ τά πολλά ἄνθη·
χαίρεσαι μέ τίς βροχές, καί γύρω ἀπό σέ περιστρέφεται ἕνας πολυποίκιλτος κόσμος ἀπό ἀστέρια, (πού κινεῖται) ἀπό τήν διαρκῶς ρέουσαν φύσιν καί ἀπό δυνατά ρεύματα.
Ἀλλά σύ ἡ μακαρία θεά, εἴθε νά αὐξήσῃς τούς καρπούς, πού μᾶς δίδουν πολλήν εὐχαρίστησιν, καί νά ἔχῃς εὐμενῆ καρδιά μαζί μέ εὐτυσμένες ἐποχές.

(27) XXVII. ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ θυμίαμα, ποικίλα.

Ἀθανάτων θεότιμε θεῶν μῆτερ,
τροφέ πάντων,
τῇδε μόλοις κράντειρα θεά, σέο πότνι' ἐπ' εὐχαῖς,
ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων,
σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε, σεμνή·
ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτή
γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς·
ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη·
σοί ποταμοί κρατέονται ἀεί καί πᾶσα θάλασσα·
Ἱστίη αὐδαχθεῖσα· σέ δ' ὀλβοδότιν καλέουσιν,
παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ.
ἔρχεο πρός τελετήν, ὦ πότνια, τυμπανοτερπής,
πανδαμάτωρ, Φρυγίης σώτειρα, Κρόνου συνόμευνε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιστρε·
ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβίῃσιν.

(28) XXVIII. ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Κλῦθί μευ, Ἑρμεία, Διός ἄγγελε,
Μαιάδος υἱέ,
παγκρατές ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε,
κοίρανε θνητῶν,
εὔφρων, ποικιλόβουλε, διάκτορος,
Ἀργειφόντα,
πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγου θνητοῖσι προφῆτα·
γυμνάσιν ὅς χαίρεις, δολίαις τ' ἀπάταις, ὀφιοῦχε·
ἑρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε,
λυσιμέριμνε·
ὅς χείρεσσιν ἔχεις εἰρήνην ὅπλον ἀμεμφές·

(27) XXVII. ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ θυμίαμα, ποικίλα

Ὦ μητέρα τῶν ἀθανάτων θεῶν, πού τιμᾶσαι
ἀπό τούς θεούς καί τρέφεις τά πάντα,
εἴθε θεά ἀρχόντισσα νά ἔλθῃς ἐδῶ, γιά νά εὐχηθοῦμε σέ σένα, σεβαστή θεά,
ἀφοῦ ζεύξεις γρήγορο ἅρμα λεόντων, πού φονεύουν τούς ταύρους, σύ πού ἔχεις τό σκῆπτρον (σύ πού κυβερνᾷς) τοῦ ἐνδόξου (τοῦ πασιγνώστου) πόλου,
σύ μέ τά πολλά ὀνόματα, ἡ σεβαστή·
σύ κατέχεις τόν θρόνον, πού εἶναι εἰς τό μέσον τοῦ κόσμου, καί γι' αὐτό σύ ἡ ἰδία κατέχεις τήν γῆν καί προσφέρεις εἰς τούς ἀνθρώπους τροφάς ἡπίας (καταπραϋντικάς)·
ἀπό σέ ἐγεννήθη τό γένος καί τῶν θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων· ἀπό σέ κυριαρχοῦνται πάντοτε οἱ ποταμοί καί ὅλη ἡ θάλασσα· ἐπωνομάσθης Ἑστία· καί σέ καλοῦν δότειραν τῆς εὐτυχίας, διότι χαρίζεις εἰς τούς ἀνθρώπους δῶρα ἀπό παντός εἴδους ἀγαθά. Ἔλα εἰς τήν τελετουργίαν, ὦ σεβαστή θεά, πού τέρπεσαι μέ τίς τυμπανοκρουσίες,
σύ πού δαμάζεις τά πάντα, ἡ σωτηρία τῆς Φρυγίας **(κατά τινα παράδοσιν ἡ Κυβέλη, ἡ μητέρα τῶν θεῶν, ἦτο προστάτις της Φρυγίας, παράδοσις μεταφερθεῖσα ἀπό τήν παναρχαίαν ἐποχήν, ὅταν οἱ Φρύγες κατοικοῦσαν εἰς τήν Θράκην, δηλαδή πρίν μετοικήσουν εἰς τήν Μικράν Ἀσίαν),** ἡ σύζυγος τοῦ Κρόνου, τό παιδί τοῦ οὐρανοῦ, ἡ σεβαστή, πού τρέφεις τήν ζωήν καί εἶσαι φίλη τῆς μανίας·
ἔλα μέ χαράν, εὐάρεστος εἰς τάς εὐσεβεῖς ἐκδηλώσεις μας.

(28) XXVIII. ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Ἄκουσέ με, Ἑρμῆ, σύ ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ Διός, ὁ υἱός τῆς Μαίας, πού ἔχεις πανίσχυρη καρδιά καί εἶσαι μέσα στούς ἀγῶνες, ἀρχηγέ τῶν ἀνθρώπων, εὐχάριστε, πού ἔχεις ποικίλες σκέψεις (εἶσαι πολυμήχανος), ὁδηγέ, φονέα τοῦ Ἄργου,
πού ἔχεις πτερωτά πέδιλα καί εἶσαι φίλος τῶν ἀνδρῶν καί προφήτης τοῦ λόγου εἰς τούς ἀνθρώπους·
σύ χαίρεσαι μέ τά γυμνάσια καί μέ τίς δόλιες ἀπάτες καί κρατεῖς στά χέρια σου φίδι·
εἶσαι ἐξηγητής τῶν πάντων, προστάτης τοῦ ἐμπορικοῦ κέρδους καί μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπό τίς μέριμνες·
σύ ἔχεις στά χέρια σου τό ἄψογον ὅπλον τῆς εἰρήνης·

Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε, ποικιλόμυθε,
ἐργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·
γλώσσης δεινόν ὅπλον, τό σεβάσμιον ἀνθρώποισιν·
κλῦθί μευ εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλόν ὀπάζων,
ἐργασίῃσι, λόγου χάρισιν, καί μνημοσύνῃσιν.

ὦ Κηρυκιῶτα, (πού φέρεις τό κηρύκειον), μακάριε, πού παρέχεις μεγάλες ὠφέλειες, πού λέγεις ποικίλα λόγια,
βοηθέ εἰς τάς ἐργασίας, φίλε τῶν θνητῶν εἰς τάς ἀνάγκας των· πού ἔχεις τό φοβερόν ὅπλον τῆς γλώσσης, τό σεβαστόν εἰς τούς ἀνθρώπους·
ἄκουσε τήν προσευχή μου, καί δόσε καλόν τέλος τοῦ βίου μέ τίς ἐργασίες, τίς χαρές τοῦ λόγου καί μέ τίς μνημοσύνες (τίς ἐνθύμησες).

(29) XXIX. ΥΜΝΟΣ Περσεφόνης

Περσεφόνη, θυγάτερ μεγάλου Διός, ἐλθέ μάκαιρα,
μουνογένεια θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερά δέξαι·
Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, βιοδῶτι·
ἥ κατέχεις Ἀΐδαο πύλας ὑπό κεύθεα γαίης,
Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμος, Δηοῦς θάλος ἀγνόν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, καταχθονίων βασίλεια·
ἥν Ζεύς ἀρρήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κούρην.
μῆτερ ἐριβρεμέτου πολυμόρφου Εὐβουλῆος,
Ὡρῶν συμπαίκτειρα, φαεσφόρος, ἀγλαόμορφε·
σεμνή, παντοκράτειρα, κόρη καρποῖσι βρύουσα,
εὐφεγγής, κερόεσσα μόνη θνητοῖσι ποθεινή,
ἐαρινή, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοῇσιν,
ἱερόν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις,
ἁρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινά νυμφευθεῖσα·
ζωή καί θάνατος μούνη θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γάρ ἀεί καί πάντα φονεύεις.
κλῦθι μάκαιρα θεά, καρπούς δ' ἀνάπεμπ' ἀπό γαίης,
εἰρήνῃ εὐόλβῳ, καί ἠπιόχειρ' ὑγιείῃ,
καί βίῳ εὐόλβῳ, λιπαρόν γῆρας κατάγοντι

(29) XXIX. Ὕμνος ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

Ὦ Περσεφόνη, θυγατέρα τοῦ μεγάλου Διός,
ἔλα, ὦ μακαρία, σύ ἡ μονογενής θεά, καί δέξου τήν θυσίαν τήν εὐάρεστη·
πολύτιμε σύζυγε τοῦ Πλούτωνος, ἔνδοξε, πού δίδεις ζωήν·
πού κατέχεις τάς πύλας τοῦ Ἅδου εἰς τά ὑποχθόνια τῆς γῆς,
Πραξιδίκη μέ τά ἐπέραστα πλοκάμια, τῆς Δηοῦς ἀγνό βλαστάρι (τέκνον),
μητέρα τῶν Εὐμενίδων, βασίλισσα τῶν καταχθονίων (τῶν νεκρῶν),
τήν κόρην πού ἐγέννησεν ὁ Ζεύς μέ ἀνέκφραστον τοκετό,
ὦ μητέρα τοῦ πολύβροντου καί πολύμορφου Εὐβουλέως,
που παίζεις μαζί μέ τίς ἐποχές καί φέρεις τό φῶς,
ἐσύ μέ τήν ὡραίαν μορφήν· σεμνή, παντοδύναμος,
κόρη πού εἶσαι γεμάτη ἀπό καρπούς, καί φέγγεις λαμπρά,
ἔχεις κέρατα, καί ἐσύ μόνον εἶσαι περιπόθητη εἰς τούς ἀνθρώπους,
διότι εἶσαι ἐαρινή καί χαίρεσαι μέ τίς πνοές τῶν λιβαδιῶν, καί φανερώνεις τό ἱερόν σῶμά σου στούς βλαστούς, πού παράγουν χλωρούς καρπούς·
ἐνυμφεύθης τό φθινόπωρον κατόπιν ἁρπαγῆς·
μόνη ἐσύ εἶσαι ἡ ζωή καί ὁ θάνατος εἰς τούς ἀνθρώπους τούς πολυβασανισμένους,
διότι σύ ἡ Φερσεφόνη (ἡ Περσεφόνη) φέρεις πάντοτε τήν ζωήν (τήν ἄνοιξιν)
καί τά παντα φονεύεις (τόν χειμῶνα).
Ἄκουσέ με μακαρία θεά καί φερε καρπούς εἰς τήν γῆν, δίδε εἰρήνην καί εὐχάριστον οιδε ειρήνην και εὐχάριστον υγείαν και βιον εὐτυχῆ, πού ὁδηγεῖ, ὦ βασίλισσα, τά ἤσυχα

πρός σόν χῶρον, ἄνασσα, καί εὐδύνατον Πλούτωνα

(30) XXX. ΔΙΟΝΥΣΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον, εὐαστῆρα,
πρωτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα,
ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
κισσόβρυον, ταυρωπόν, ἀρήϊον, εὔϊον, ἁγνόν,
ὠμάδιον, τριετῆ, βοτρυοτρόφον, ἐρνεσίπεπλον.
Εὐβουλεῦ, πολύβουλε, Διός καί Περσεφονείης
ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθείς, ἄμβροτε δαῖμον·
κλῦθι μάκαρ φωνῆς, ἡδύς δ᾽ ἐπίπνευσον ἐνῆής,
εὐμενές ἦτορ ἔχων, σύν ἐϋζώνοισι τιθήναις.

(31) XXXI. ΥΜΝΟΣ Κουρήτων.

Σκιρτηταί Κουρῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
ποσσίκροτοι, ρομβηταί, ὀρέστεροι, εὐαστῆρες,
κρουσιλύραι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται ἴχνεσι κούφοις,
ὁπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι,
μητρός ὀρειμανέος συνοπάονες, ὀργιοφάνται,
ἔλθοιτ˜ εὐμενέοντες ἐπ᾽ εὐφήμοισι λόγοισιν,
βουκόλῳ εὐάντητοι ἀεί κεχαρηότι θυμῷ.

(32) XXXII. ΥΜΝΟΣ ᾽Αθηνᾶς

Παλλάς μουνογενής, μεγάλου Διός ἔκγονε σεμνή,
δῖα μάκαιρα θεά, πολεμοκλόνος, ὀβριμόθυμε,
[˜Αρρητ᾽, εὑρήτη, μεγαλώνυμος, ἀντροδίαιτε·

γηρατειά κάτω πρός τόν ἰδικόν σου χῶρον καί πρός τόν δυνατόν Πλούτωνα.

(30) XXX. ΔΙΟΝΥΣΟΥ θυμίαμα, στύρακα (ἡδύοσμον)

Τόν Διόνυσον προσκαλῶ, τόν θορυβώδη πού φωνάζει εὐᾶ! (ἐπιφώνημα ἐνθουσιῶδες), τόν πρωτογενῆ, πού ἔχει δύο φύσεις, καί ἐγεννήθη τρεῖς φορές, τόν Βακχικόν βασιλέα, τόν ζῶντα εἰς τούς ἀγρούς, τόν ἀνέκφραστον, τόν ἀπόκρυφον, πού ἔχει δύο κέρατα καί δύο μορφάς,
τόν γεμάτο ἀπό κισσό, πού ἔχει πρόσωπο ταύρου, τόν πολεμικόν, τόν βακχικόν, τόν ἁγνόν, πού τρώγει ὠμά κρέατα, τον τριετῆ, πού τρέφει τά σταφύλια καί ἔχει γιά πέπλο βλαστάρια.
˜Ω Εὐβουλέα, πολυμήχανε, πού ἐγεννήθης στά ἀπερίγραπτα κρεββάτια τοῦ Διός καί τῆς Περσεφόνης, ἀθάνατε δαίμονα (θεέ)· ἄκουσε, μακάριε, τήν φωνήν μου καί σπεῦσε μέ γλυκύτητα καί μέ προσήνεια,
ἔχων εὐμενῆ διάθεσιν μαζί μέ τίς καλλίζωνες συντρόφους σου (τίς Μαινάδες καί τίς Βάκχες).

(31) XXXI. ˜Υμνος ΚΟΥΡΗΤΩΝ

˜Ω σεῖς οἱ Κουρῆτες, πού πηδᾶτε καί βαδίζετε ρυθμικά σύμφωνα μέ τά πολεμικά τραγούδια σας,
πού κάνετε κρότον μέ τά πόδια καί περιστρέφεσθε ὡσάν ρόμβοι (σβοῦρες), καί ζῆτε εἰς τά βουνά, βακχικοί,
πού κρούετε τήν λύραν καί εἶσθε ρυθμικοί καί βαδίζετε μέ ἐλαφρά βήματα,
καί εἶσθε ὡπλισμένοι, φύλακες, ἀρχηγοί, μέ λαμπρή φήμη, σύντροφοι τῆς μητέρας (τῆς Ρέας ἤ τῆς Κυβέλης), πού σάν μανιακή περιφέρεται στά βουνά, σεῖς πού φανερώνετε (πού γνωρίζετε) τίς ἱεροτελεστίες,
εἴθε νά ἔλθετε μέ εὐμενῆ διάθεσιν ἀπό τούς ἐγκωμιαστικούς λόγους, καταδεκτικοί πάντοτε πρός τόν βοϊδοβοσκό καί μέ χαρούμενη καρδιά.

(32) XXXII. ˜Υμνος ᾽Αθηνᾶς

˜Ω Παλλάδα μονογενῆς, πού εἶσαι τό σεμνό τέκνον τοῦ μεγάλου Διός, σεβαστή μακαρία θεά, πού διεγείρεις τόν θόρυβο τοῦ πολέμου, κρατερόκαρδε,
(᾽Ανέκφραστη καί ὅμως εὐκολοείπωτη, ἐν-

ἥ τε διαΐσσεις ὑψαύχενας
ἀκρωρείας,
ἠδ' ὄρεα σκιόεντα, νάπῃσί τε σήν
φρένα τέρπεις].
ὁπλοχαρής, οἰστροῦσα βροτῶν ψυχάς
μανίῃσιν·
γυμνάζουσα κόρη, φρικώδεα θυμόν
ἔχουσα.
Γοργοφόνος, φυγόλεκτρε, τεχνῶν μῆτερ
πολύοβλε.
ὁρμάστειρα, φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς
δέ φρόνησις
ἄρσην μέν καί θῆλυς ἔφυς, πολεμήτοκε
μῆτι.
αἰολόμορφε, δράκαινα, φιλένθεος,
ἀγλαότιμε·
Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων,
ἱππελάτειρα.
Τριτογένεια, λύτειρα κακῶν, νικηφόρε
δαῖμον,
γλαυκῶφ' εὑρεσίτεχνε, πολυλλίστη
βασίλεια
ἤματα καί νύκτας αἰεί νεάτῃσιν ἐν
ὥραις,
κλυθί μευ εὐχομένου, δός δ' εἰρήνην
πολύολβον,
καί κόρον ἠδ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν
ἐν ὥραις.

δοξε, πού διαιτᾶσαι στά σπήλαια· σύ ὑπερπηδᾶς τίς ὑψηλές κορυφές τῶν βουνῶν
καί τρέχεις στά δασοσκεπῆ βουνά καί χαίρεσαι μέ τήν καρδιά σου γυρίζοντας στά φαράγγια).
Σύ ἀγαπᾶς τά ὅπλα, οἰστρηλατεῖς (ξεσηκώνεις) τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων μέ μανίες·
εἶσαι ἡ κόρη πού γυμνάζεις (ἀσκεῖς) καί
ἔχεις φρικτήν ὀργήν (διότι τρομάζουν τήν ὀργή σου).
Ἐσύ ἐφόνευσες τήν Γοργόνα, ἀποφεύγεις τό συζυγικό κρεββάτι, ἀλλά εἶσαι ἡ πολυευτυχισμένη μητέρα τῶν τεχνῶν.
Ἐσύ παρέχεις παρορμήσεις, ἀγαπᾶς νά ξεσηκώνῃς οἶστρον (μανίαν) εἰς τούς κακούς, εἰς τούς ἀνθρώπους ὅμως εἶσαι ἡ φρόνησις (ἡ φρονιμάδα), ἐγεννήθης ἐκ φύσεως ἀρσενική καί θηλυκή, ἐσύ γεννᾶς τούς πολέμους, ἀλλά εἶσαι καί ἡ σύνεσις.
Ποικιλόμορφε, πού βλέπεις μέ ὀξύτητα, ἐνθουσιαστική, πού ἔχεις λαμπράν τιμήν·
ἐσύ ἐξωλόθρευσες τούς Φλεγραίους γίγαντας, ἐσύ ὁδηγεῖς τούς ἵππους.
Εἶσαι ἡ Τριτογένεια, μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπό τά κακά, εἶσαι ἡ θεά, πού μᾶς φέρεις τήν νίκην,
ἡ γαλανομάτα, ἡ ἐφευρίσκουσα τέχνας, ἡ βασίλισσα πού δέχεται πολλές ἱκεσίες ἡμέρα καί νύχτα πάντοτε στίς τελευταῖες ὧρες· ἄκουσε τίς εὐχές μου καί δόσε μας εἰρήνην, πού παρέχει πολλήν εὐτυχίαν,
καί ἱκανοποίησιν καί ὑγείαν μ' εὐτυχισμένες ὧρες.

(33) XXXIII. ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι
ποθεινήν,
ἥ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον
ὁρμήν,
καί στάσιν ἀλγινόεσσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι
μάχῃσιν.
ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιούχοισιν
ἐπ' ἔργοις,
οἷς ἄν ἐφορμαίνουσα φέρῃς
γλυκερώτατον εὖχος.
πάντων γάρ κρατέεις· πάσης δ' ἔριδος
κλέος ἐσθλόν
Νίκῃ ἐπ' εὐδόξῳ κεῖται, θαλίῃσι
βρυάζον.
ἀλλά μάκαιρ', ἔλθοις πεποθημένῳ
ὄμματι φαιδρῷ,
αἰεί ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις κλέος ἐσθλόν
ἄγουσα.

(33) XXXIII. ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν

Τήν Νίκην προσκαλῶ, τήν πολυδύναμη, τήν περιπόθητη στούς ἀνθρώπους,
πού μόνο αὐτή ἀπαλλάσσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν ἀγωνιώδη ὁρμήν καί ἀπό τήν ὀδυνηράν ἀντίθεσιν κατά τάς μάχας μεταξύ ἀντιπάλων, διότι σύ ἀποφασίζεις στούς πολέμους μέ τά νικηφόρα ἔργα, πρός τά ὁποῖα, ὅταν ὁρμᾷς, φέρεις γλυκύτατον καύχημα· διότι εἶσαι τῶν πάντων κυρίαρχος· καί εἰς κάθε διαμάχην ἐναπόκειται εἰς ἐσέ· ἀπό ἐσέ ἐξαρτᾶται ἡ ἔνδοξος Νίκη, τό καλό ἀποτέλεσμα, πού χαίρεται ὁ νικητής.
ἀλλά, ὦ μακαρία, εἴθε νά μᾶς ἔλθῃς μέ περιπόθητο φαιδρό μάτι καί νά μᾶς φέρῃς πάντοτε καλήν φήμην γιά τά ἔνδοξα ἔργα.

(34) XXXIV. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἐλθέ, μάκαρ Παιάν τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυκωρεῦ,
Μεμφῖτ', ἀγλαότιμος, ἰήϊος, ὀλβιοδῶτα.
χρυσολύρη, σπερμεῖος, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν,
Γρύνειε, Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικέ μάντι,
ἄγριε, φωσφόρε δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κοῦρε·
Μουσαγέτη, χαροποιός, ἑκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
Βράγχιε καί Διδυμεῦ, ἑκάεργος, Λοξία, ἀγνέ·
Δήλι' ἄναξ πανδερκές ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα,
χρυσοκόμη, καθαράς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων·
κλῦθί μευ εὐχομένου λαῶν ὕπερ εὔφρονι θυμῷ.
τόνδε σύ γάρ λεύσσεις τόν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
γαῖάν τ' ὀλβιόμοιρον ὕπερθεν καί δι' ἁμολγοῦ
νυκτός ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροομμάτου ὄρφνης
ῥίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
παντός· σοί δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστί μέλουσα,
παντοθαλής· σύ δέ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ
ἁρμόζεις, ὁτέ μέν νεάτης ἐπί τέρματα βαίνων,
ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτέ Δώριον εἰς διάκοσμον
πάντα πόλον κιρνάς, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα,
ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν·
μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάταις διακρίνας,
Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος.
ἔνθεν ἐπωνυμίην σε βροτοί κλήζουσι ἄνακτα

(34) XXXIV. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν

Ἔλα, ὦ μακάριε Παιάν, πού ἐφόνευσες τόν Τιτυόν, Φοῖβε Λυκωρέα, Μεμφίτη, σύ πού τιμᾶσαι λαμπρά, ὁ ἰήϊος, ὁ παρέχων εὐτυχίαν, πού ἔχεις χρυσῆν λύραν καί ἔχεις σχέσιν μέ τά σπέρματα, ὁ προστάτης τῶν καλλιεργητῶν, ὁ Πύθιος, ὁ Τιτάν,
ὁ Γρύνειος, ὁ Σμινθεύς, ὁ φονεύς τοῦ Πύθωνος, ὁ Δελφικός, ὁ μάντις, ὁ ἅγριος, ὁ θεός πού φέρει τό φῶς, ὁ ἀγαπητός, ὁ ἔνδοξος νέος· σύ πού εἶσαι ὁ ἡγέτης τῶν Μουσῶν, ὁ ἀρχηγός τοῦ χοροῦ, ὁ μακροβόλος, ὁ τοξοβόλος,
ὁ Βράγχιος καί Διδυμεύς, ὁ τοξότης, ὁ Λοξίας, ὁ ἁγνός· ὦ ἄνακτα τῆς Δήλου, πού τό μάτι σου, τό φωτίζον τούς ἀνθρώπους, βλέπει τά πάντα, σύ μέ τήν χρυσῆ κόμη, πού μᾶς δίδεις προφητικές καθαρές φωνές καί χρησμούς,
ἄκουσε τήν προσευχήν μου ὑπέρ τῶν λαῶν μέ εὐφρόσυνη καρδιά· διότι ἐσύ βλέπεις ὅλον αὐτόν τόν ἀπέραντον αἰθέρα
καί ἀπό ἐπάνω βλέπεις τήν εὐτυχισμένη γῆ καί ἀπό κάτω στό σκοτάδι κατά τήν νύκτα ἐν ὥρᾳ ἡσυχίας, πού ἔχεις γιά μάτια τά ἄστρα, βλέπεις τίς ρίζες (τά θεμέλια), καί ἔχεις τά πέρατα ὅλου τοῦ κόσμου (κάτω ἀπό τά μάτια σου)· ἐσύ φροντίζεις γιά τήν ἀρχή καί τό τέλος,
καί κάνεις νά θάλλουν τά πάντα· ἐσύ συναρμόζεις κάθε πόλον μέ τήν κιθάραν, πού ἔχει μεγάλον ἦχον,
ἄλλοτε μέν βαδίζων πρός τα τέρματα τῆς νεάτης (τῆς κατωτάτης χορδῆς),
ἄλλοτε πάλιν πρός τήν ὑπάτην (τήν ὑψηλοτάτην χορδήν), ἄλλοτε δέ συμμειγνύων κάθε πόλον εἰς τήν Δωρικήν διακόσμησιν (διάταξιν). Διαχωρίζεις τά διατηρούμενα εἰς τήν ζωήν φῦλα,
συγκεράσας διά τῆς ἁρμονίας τήν παγκόσμιον μοῖραν τῶν ἀνθρώπων (τήν μοῖραν-τήν θέσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς ὅλον τόν κόσμον)· ἀνέμειξες ἐξ ἴσου καί μέ τά δύο (καί μέ τήν νεάτην καί μέ τήν ὑπάτην) τόν χειμῶνα καί τό θέρος, διεχώρισες δέ τόν χειμῶνα εἰς ὑπάτας καί τό θέρος μέ τάς νεάτας καί ἐσχημάτισες τό ὡραῖον Δωρικόν ἄνθος τοῦ πολυαγαπημένου ἔαρος **(διά τούς στίχους αὐτούς τοῦ Ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος βλέπε εἰς κείμενα Χασάπη κεφάλαιον Δ΄ ὁ «ΗΛΙΟΣ» εἰς ὑπότιτλον «Αἱ ὧραι τοῦ ἔτους»).**
Ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι σέ καλοῦν μέ τήν ἐπωνυμίαν ἄνακτα Πάνα, θεόν μέ δύο κέρατα, πού

Πᾶνα, θεόν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα·
οὕνεκα παντός ἔχεις κόσμου σφρηγῖδα τυπῶτιν.
κλῦθι μάκαρ, σῴζων μύστας ἱκετηρίδι φωνῇ.

ἀφίνεις τά σφυρίγματα τῶν ἀνέμων· καί γι' αὐτό κρατεῖς τήν σφραγῖδα, πού δίδει τόν τύπον εἰς ὅλον τόν κόσμον (πού διαπλάσσει ὅλον τόν κόσμον)·
ἄκουσέ με, μακάριε, καί σῶσε τούς μεμυημένους μέ τήν ἱκετευτικήν φωνήν (πού σέ ἱκετεύουν).

Ἀπό τόν Ὕμνον 34 (XXXIV) τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ ὁποῖος ταυτίζεται μέ τόν Ἥλιον, φαίνεται ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐγνώριζον τήν βασικήν ἐπίδρασιν τοῦ Ἡλίου διά τήν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας, ἀφοῦ τόν ἀποκαλοῦν καί τόν χαρακτηρίζουν «σπερμεῖον, ἀρότριε» (στίχος 3), ὡς ἐνισχύοντα καί βοηθοῦντα εἰς τήν σποράν καί τό ὄργωμα τῶν χωραφιῶν, ὡς φωτοδότην, ὡς τόν θεόν πού δίδει τό φῶς καί ρυθμίζει τήν ἀγροτική ζωήν «ἄγριε, φωσφόρε δαῖμον» (στίχος 5) καί ἀκόμη ἐκφραστικώτερα καί παραστατικώτερα τοῦ ἀποδίδουν τήν ἱκανότητα νά φροντίζῃ διά τήν ἀρχήν καί τό τέλος (στίχος 15) «σοί δ' ἀρχή τε τελευτή» καί τοῦ ἀποδίδουν τήν δύναμιν νά κάμῃ τά πάντα εἰς τήν φύσιν νά θάλλουν, νά ξεβλαστώνουν (στίχος 16) «τ' ἐστί μέλουσα παντοθαλής», ὅπως ἄλλως τε συμβαίνει καί εἰς τήν πραγματικότητα, ἀφοῦ χωρίς ἥλιον δέν δύναται νά ὑπάρξῃ γεωργία καί γενικά χωρίς αὐτόν θά ἦτο ἀνύπαρκτος ἡ ζωή εἰς τήν γῆν. Καί τά αὐτά περίπου ἀναφέρονται καί εἰς τόν Ὕμνον τοῦ Ἡλίου, ὅπου ἀποκαλεῖται «ζωῆς φῶς» (8, 8), «φερέσβιος» ζωοδότης καί «κάρπιμος» καρπερός (8-12).

Ἀλλά ἡ σπουδαιοτέρα διαπίστωσις τῶν Ὀρφικῶν εἶναι αὐτή, πού ἀναφέρεται εἰς τήν ρύθμισιν ὑπό τοῦ ἡλίου τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους (στίχος 16-23) (ἀνοίξεως, θέρους, φθινοπώρου, χειμῶνος) (βλέπε μετάφρασιν εἰς τό κείμενον καί κεφάλαιον Δ, «Ο ΗΛΙΟΣ» εἰς τό κείμενον τοῦ Κ. Χασάπη), ἀπό τήν ὁποίαν ἀποδεικνύεται ἡ ζωοποιός δύναμις τοῦ ἡλίου δι' ὅλα τά ὄντα τῆς γῆς, διά νά καταλήξῃ εἰς τόν στίχον 26 «οὕνεκα παντός ἔχει κόσμον σφρηγῖδα τυπῶσιν» πού σημαίνει κατά κυριολεξίαν, ὅτι ἔχεις τήν δύναμιν νά διαμορφώνῃς τόν κόσμον σύμφωνα μέ τήν ἰδικήν σου σφραγῖδα δηλαδή μέ τήν ἰδικήν σου διάθεσιν, πρόθεσιν, βούλησιν, ἐάν δύναται νά λεχθῇ, ἤ ὅπως ἐσύ (Ἥλιε) ἐπιθυμεῖς.

(35) XXXV. ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Λητοῖ κυανόπεπλε, θεά διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντίς, μεγάθυνε, πολυλλίστη βασίλεια,
εὔτεκνον Ζηνός γονίμην ὠδῖνα λαχοῦσα,
γειναμένη Φοῖβον τε καί Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
τήν μέν ἐν Ὀρτυγίῃ, τόν δέ κραναῇ ἐνί Δήλῳ·
κλῦθι, θεά δέσποινα, καί ἵλαον ἦτορ ἔχουσα
βαῖν' ἐπί πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδύ φέρουσα.

(35) XXXV. ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν

Ὦ Λητώ μέ τά γαλάζια πέπλα, σύ ἡ θεά πού ἐγέννησες δίδυμα, σεμνή, κόρη τοῦ Κοίη, (Κοιαντίς), βασίλισσα, πού σοῦ ἀπευθύνουν πολλές παρακλήσεις,
πού σοῦ ἔτυχε νά ἔχῃς μέ τόν Δία γόνιμον τοκετόν ὡραίων τέκνων, ἀφοῦ σύ ἐγέννησες καί τόν Φοῖβον (τόν Ἀπόλλωνα) καί τήν Ἄρτεμιν, πού ἐκτοξεύει βέλη,
αὐτήν μέν εἰς τήν Ὀρτυγίαν, ἐκεῖνον δέ (τόν Φοῖβον) εἰς τήν βραχώδη Δῆλον·
ἄκουσέ με, θεά δέσποινα, καί μέ εὐμενῆ καρδιά ἔλα εἰς τήν τελετουργίαν, πού εἶναι ἀφιερωμένη εἰς ὅλους τούς θεούς, καί φέρε μας γλυκό τέλος.

(36) XXXVI. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν

Κλῦθί μευ, ὦ βασίλεια, Διός πολυώνυμε κούρη,
Τιτηνίς, βρομίη, μεγαλώνυμε, τοξότι, σεμνή,
πασιφαής, δαδοῦχε, θεά Δίκτυννα,

(36) XXXVI. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν

Ἄκουσέ με, ὦ βασίλισσα, κόρη τοῦ Διός μέ τά πολλά ὀνόματα, Τιτανίδα, πού εἶσαι θορυβώδης, ἔνδοξος τοξότρια, σεμνή, πού λάμπεις εἰς ὅλους, καί κρατεῖς λαμπάδα, σύ ἡ θεά Δίκτυννα, ἡ προστατεύουσα τας γεννήσεις,

λοχείη,
ὠδίνων ἐπαρωγέ, καί ὠδίνων ἀμύητε·
λυσίζωνε φίλοιστρε, κυνηγέτι,
λυσιμέριμνε,
εὔδρομος, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι,
νυκτερόφοιτε,
κλεισίη, εὐάντητε, λυτηρίη,
ἀρσενόμορφε,
ὀρθίη, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε
δαῖμον,
ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνος,
ὀλβιόμοιρε·
ἥ κατέχεις ὀρέων δρυμούς, ἐλαφηβόλε,
σεμνή,
πότνια, παμβασίλεια, καλόν θάλος αἰέν
ἐοῦσα
δρυμονία, σκυλακῖτι, Κυδωνιάς,
αἰολόμορφε.
ἐλθέ, θεά σώτειρα, φίλη μύστῃσιν
ἅπασιν,
εὐάντητος, ἄγουσα καλούς καρπούς ἀπό
γαίης,
εἰρήνην τ᾽ ἐρατήν, καλλιπλόκαμον θ᾽
ὑγίειαν·
πέμποις δ᾽ εἰς ὀρέων κεφαλάς νούσους
τε καί ἄλγη.

(37) XXXVII. ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον

Τιτῆνες, Γαίης τε καί Οὐρανοῦ ἀγλαά
τέκνα,
ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης
ὑπένερθεν
οἴκοις ταρταρίοισι μυχῷ χθονός
ἐνναίοντες,
ἀρχαί καί πηγαί πάντων θνητῶν
πολυμόχθων,
εἰναλίων, πτηνῶν τε καί οἵ χθόνα
ναιετάουσιν·
ἐξ ὑμέων γάρ πᾶσα πέλει γενεή
κατά κόσμον.
ὑμέας κικλήσκω μῆνιν χαλεπήν
ἀποπέμπειν,
εἴ τις ἀπό χθονίων προγόνων οἴκοισι
πελάσθη.
πού προσέρχεσαι βοηθός εἰς τίς ἑτοιμόγενες, ἐνῶ ἡ ἰδία ἀγνοεῖς τούς πόνους τοῦ τοκετοῦ.
Ἐσύ λύεις τίς ζῶνες, ἀγαπᾷς τόν οἶστρον (τήν μανίαν), εἶσαι κυνηγός, μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπό τίς φροντίδες, τρέχεις πολύ, εἶσαι τοξεύτρια, φίλη τῶν ἀγροτῶν, περιφέρεσαι κατά τήν νύκτα,
εἶσαι τό καταφύγιον τῶν βασανισμένων, καταδεκτική, λυτρώτρια, μέ ἀρσενικήν μορφήν, ὀρθή, ἐπιταχύνεις τούς τοκετούς, θεά πού τρέφεις τά παιδιά τῶν ἀνθρώπων,
ἀγρότισσα, γῆινη, φόνισσα τῶν θηρίων, καλότυχη·
ἐσύ κατέχεις τά δάση τῶν βουνῶν, τοξεύεις τά ἐλάφια, εἶσαι ἡ σεμνή, ἡ σεβαστή, ἡ βασίλισσα τῶν πάντων, εἶσαι πάντοτε ὡραῖο βλαστάρι (τοῦ Διός), συχνάζεις εἰς τούς δρυμούς, ἡ προστάτις τῶν σκύλων, ἡ Κυδωνιάς, ἡ ποικιλόμορφος.
Ἔλα, ὦ θεά, γιά σωτηρία μας, ὡς φίλη εἰς ὅλους τούς μεμυημένους, εὐπρόσιτη, φέρουσα ὡραίους καρπούς ἀπό τήν γῆν καί τήν ἀξιέραστη εἰρήνη καί τήν ὑγείαν μέ τά ὡραῖα πλοκάμια· καί εἴθε νά ἀποπέμπῃς εἰς τάς κορυφάς τῶν βουνῶν τάς ἀσθενείας καί τούς πόνους.

(37) XXXVII. ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον

Ὦ σεῖς οἱ Τιτᾶνες, τά λαμπρά τέκνα τῆς Γῆς καί τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ πρόγονοι τῶν ἰδικῶν μας πατέρων, πού ζούσατε ἄλλοτε ὑπεράνω τῆς γῆς, ἀλλά πού κατοικεῖτε τώρα εἰς τούς οἴκους τοῦ Ταρτάρου, εἰς τόν μυχόν (τό βάθος) τοῦ Ἅδου, σεῖς εἶσθε αἱ ἀρχαί καί αἱ πηγαί ὅλων τῶν θνητῶν τῶν πολυβασανισμένων, (ὅλων τῶν δημιουργημάτων πού ἀποθνήσκουν),
τῶν θαλασσίων δηλαδή καί τῶν ἱπταμένων καί ἐκείνων, πού ζοῦν εἰς τήν γῆν· διότι ἀπό σᾶς προέρχεται κάθε γένος εἰς τόν κόσμον (πού ὑπάρχει εἰς τόν κόσμον).
Ἐσᾶς ἐπικαλοῦμαι νά ἀποδιώξετε τήν ὀλεθρίαν ὀργήν, ἐάν κάποια (ὀργή) εἰσεχώρησεν εἰς τάς οἰκίας μας ἀπό τούς γῆινους προγόνους.

(38) XXXVIII. ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Χαλκόκροτοι Κουρῆτες, ᾽Αρήϊα τεύχε᾽
ἔχοντες,
οὐράνιοι, χθόνιοί τε καί εἰνάλιοι, πολύολβοι,
ζωογόνοι πνοιαί, κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί,
οἵ τε Σαμοθράκην, ἱερήν χθόνα, ναιετάοντες,
κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·
ὑμεῖς καί τελετήν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε,
ἀθάνατοι Κουρῆτες, ᾽Αρήϊα τεύχε᾽ ἔχοντες·
νωμᾶτ᾽ ᾽Ωκεανόν, νωμᾶθ᾽ ἅλα, δένδρεά θ᾽ αὕτως.
ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσίν ἑλαφροῖς
μαρμαίροντες ὅπλοις, πτήσσουσι δέ θῆρες ἅπαντες
ὁρμώντων, θόρυβος δέ βοή τ᾽ εἰς οὐρανόν ἵκει,
εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει
ἐρχομένων· τότε δή ρα καί ἄνθεα πάντα τέθηλεν.
δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες τε καί αὖτ᾽ ὀλετῆρες,
ἠνίκ᾽ ἄν ὁρμαίνητε χολούμενοι ἀνθρώποισιν,
ὀλλύντες βίοτον καί κτήματα, ἠδέ καί αὐτούς πλάζοντες· στοναχεῖ δέ μέγας πόντος
βαθυδίνης,
δένδρεα δ᾽ ὑψικάρηνα᾽ ἐκ ριζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
ἠχώ δ᾽ οὐρανίη κελαδεῖ ροιζήμασι φύλλων.
Κουρῆτες, Κορύβαντες, ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε.
ἐν Σαμοθρᾴκῃ, ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνός κόροι αὐτοί·
πνοαί ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἠεροειδεῖς·
οἵτε καί οὐράνιοι δίδυμοι κλῄζεσθ᾽ ἐν ᾽Ολύμπῳ
εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτῆριοι, ἠδέ

(38) XXXVIII. ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον

Ὦ Κουρῆτες, πού κρατεῖτε τά χάλκινα τύμπανα καί ἔχετε πολεμικά ὅπλα, σεῖς οἱ ἐπουράνιοι καί οἱ γήϊνοι καί οἱ θαλάσσιοι, πολυευτυχισμένοι, πνοές πού γεννᾶτε ζωήν, ἔνδοξοι σωτῆρες τοῦ κόσμου,
πού κατοικεῖτε εἰς τήν Σαμοθράκην, τήν ἱεράν γῆν, καί ἀπομακρύνετε τούς κινδύνους ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού περιπλανῶνται εἰς τήν θάλασσαν·
ἐσεῖς πρῶτοι καθιερώσατε καί τήν τελετουργίαν (τάς μυστικάς τελετάς),
ὦ ἀθάνατοι Κουρῆτες, πού φέρετε πολεμικά ὅπλα·
ἐσεῖς κινεῖτε τόν ᾽Ωκεανόν, ἐσεῖς κινεῖτε τήν θάλασσαν, ἐπίσης καί τά δένδρα·
καί ὅταν ἔρχεσθε εἰς τήν γῆν βροντᾶτε μέ τά ἐλαφρά πόδια σας, λάμποντες μέ τά ὅπλα σας, καί καταλαμβάνονται ἀπό φόβον ὅλα τά θηρία, ἐνῶ σεῖς ὁρμᾶτε, θόρυβος δέ καί βουητό φθάνει ἕως εἰς τόν οὐρανόν, καί ἐνῶ ἔρχεσθε μέ τούς ἑλιγμούς (τά στριφογυρίσματα) τῶν ποδιῶν σας ἡ σκόνη (ὁ κορνιαχτός) ἀπό τόν ἀνεμοστρόβιλον, πού σηκώνεται, φθάνει εἰς τά σύννεφα·
(τότε δά βέβαια καί ὅλα τά ἄνθη θάλλουν)
(ὁ στίχος ἀκατανόητος, πιθανῶς εἶναι ξένος).
Θεοί ἀθάνατοι, σεῖς πού τρέφετε (τούς ἀνθρώπους) καί πάλιν τούς καταστρέφετε,
ὅταν ὁρμᾶτε χολωμένοι ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων,
καταστρέφοντες τήν περιουσίαν καί τά κτήματά των, ἀκόμη καί αὐτούς τούς ἰδίους ταλανίζοντες· τότε στενάζει ὁ μεγάλος πόντος μέ τούς βαθεῖς ἀνεμοστροβίλους, καί τά ὑψηλά δένδρα πέφτουν ἀπό τίς ρίζες των εἰς τήν γῆν (ξεριζώνονται ἀπό τήν δύναμιν τοῦ ἀνέμου) ἠχώ δέ προερχομένη ἐξ οὐρανοῦ φωνάζει μέ τά σφυρίγματα τῶν φύλλων, πού κινοῦνται μέ ὁρμήν.
Ὦ Κουρῆτες Κορύβαντες, βασιλεῖς καί ἰσχυροί,
πού βασιλεύετε εἰς τήν Σαμοθράκην, μαζί δέ οἱ ἴδιοι εἴσθε παιδιά τοῦ Διός· πνοές ἀδιάκοπες, πού τρέφετε τήν ψυχήν καί ἔχετε ὄψιν σκοτεινήν· σεῖς καί ἐπουράνιοι δίδυμοι ἐπονομάζεσθε εἰς τόν Ὄλυμπον, πού ἔχετε ὡραῖες πνοές (φυσήματα), σεῖς πού εἴσθε αἴθριοι, σωτήριοι καί εὐμενεῖς,

προσηνεῖς,
ὡροτρόφοι, φερέκαρποι, ἐπιπνείοιτε ἄνακτες.

πού τρέφετε τας ὥρας (τάς ἐποχάς) τοῦ ἔτους, πού φέρετε καρπούς, εἶθε, ὦ ἄνακτες, νά πνεύσετε (νά εὐνοήσετε) καί πρός ἡμᾶς.

Ὁ Ὑμνῳδός εἰς τόν 38ον ὕμνον, πού εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τούς Κουρῆτας, τούς παρουσιάζει ὡς θεούς οὐρανίους, γηΐνους καί τῆς θαλάσσης «οὐράνιοι, χθόνιοί τε, καί εἰνάλιοι» (στίχος 2) καί τούς παρομοιάζει μέ τίς ζωογόνες πνοές τῶν ἀνέμων καί πού ὡς ἐκ τούτου παρέχουν ζωήν καί σῴζουν τόν κόσμον «ζωογόνοι πνοαί, κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί» (στίχος 3) ἀλλά καί ἐσεῖς, λέγει ἀναταράσσετε τόν Ὠκεανόν καί τήν θάλασσαν καί τά δένδρα (εἰς τήν ξηράν) καί ὅταν δυσαρεστῆσθε καί θυμώνετε μέ τούς ἀνθρώπους, ὁρμᾶτε, ἐπιτίθεσθε κατ' αὐτῶν καί καταστρέφετε τά ὑπάρχοντά τους, τά κτήματά τους εἰς τήν ξηράν, μέ ἄγριες καταιγίδες, πού ξεσηκώνουν καί τόν ἀπέραντον πόντον, τήν θάλασσαν, πού ἀγριεύει καί ταλαιπωρεῖ τούς ταξιδεύοντας, ξερριζώνοντας ἀκόμη καί δένδρα στή ξηρά μέ τήν μανία τοῦ ἀνέμου (στίχος 15-19 καί 22-25 βλέπε μετάφρασιν εἰς τό κείμενον). Μέ ἄλλας λέξεις οἱ Κουρῆτες κατά τοῦς Ὀρφικούς ἦσαν φυσικαί δυνάμεις ἀγαθαί καί ὠφέλιμοι (οἱ ἄνεμοι ὅταν πνέουν σιγά, μέ ἠρεμίαν) καί τιμωροί δυνάμεις, πού θυμώνουν, ἐξοργίζονται καί τιμωροῦν τούς κακούς, τούς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους μεταβαλλόμενοι εἰς καταιγίδας, πού συνταράσσουν τήν θάλασσαν καί προκαλοῦν καταστροφάς εἰς τήν ξηράν. Βεβαίως πρόκειται καί εἰς τήν περίπτωσιν τῶν Κουρήτων περί συμβολισμοῦ, ὁ ὁποῖος φυσικά ἦτο κατανοητός ἀπό τούς μυημένους. Περί συμβολισμοῦ καί τῆς λατρείας τῶν Ὀρφικῶν βλέπε ὑποσημειώσεις εἰς τό τέλος τῶν «Ὕμνων» τοῦ Ὀρφέως.

Ι.Δ.Π.

(39) XXXIX. ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Κικλήσκω χθονός ἀενάου βασιλῆα μέγιστον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον. ἀρήϊον, ἀπροσόρατον,
νυκτερινόν Κούρητα, φόβων ἀποπαύστορα δεινῶν,
φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημόπλανον Κορύβαντα.
αἰολόμορφον ἄνακτα, θεόν διφυῆ, πολύμορφον,
φοίνιον, αἱμαχθέντα κασιγνήτων ὑπό δισσῶν·
Δηοῦς ὃς γνώμῃσιν ἐνήλλαξας δέμας ἁγνόν,
θηρότυπον θέμενος μορφήν δνοφεροῖο δράκοντος·
κλῦθι, μάκαρ, φωνῶν, χαλεπήν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτου ἀνάγκης.

(39) XXXIX. ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον

Καλῶ τόν μέγιστον βασιλέα τῆς αἰωνίας γῆς, τόν καλότυχο Κορύβαντα, τόν πολεμικόν, πού κανείς δέν ἠμπορεῖ νά τόν ἀντιμετωπίσει, τόν νυκτερινόν Κούρητα, πού καταπαύει τούς τρομερούς φόβους· αὐτόν πού ἔρχεται βοηθός τῶν φαντασμάτων, τόν Κορύβαντα πού περιπλανᾶται εἰς τήν ἔρημον·
τόν ποικιλόμορφον ἄνακτα, τόν θεόν μέ τάς δύο φύσεις, τόν πολύμορφον, τόν ἐρυθρόν ὡσάν τό αἷμα, αὐτόν πού σφάχθηκε ἀπό δύο ἀδελφούς· ἐσένα πού κατά τάς γνώμας τῆς Δηοῦς ἄλλαξες τό ἁγνόν σῶμά σου καί εἰς τήν θέσιν του ἔβαλες τήν θηριοειδῆ μορφήν μαύρου δράκοντος· ἄκουσε, μακάριε, τάς φωνάς μου, καί ἀπόδιωξε τήν φοβεράν ὀργήν καί κατάπαυσε τά φαντάσματα τῆς ψυχῆς, πού εἶναι προϊόντα τῆς καταπληκτικῆς ἀνάγκης.

(40) XL. ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα στύρακα.

Δηοῖ παμμήτειρα, θεά, πολυώνυμε δαῖμον,

(40) XL. ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα στύρακα - ἡδύοσμον

Ὦ Δηώ μητέρα τῶν πάντων, θεά, δαιμονία μέ τά πολλά ὀνόματα,

σεμνή Δήμητερ, κουροτρόφος, ὀλβιοδῶτι,
πλουτοδότειρα θεά, σταχυοτρόφε, παντοδότειρα,
εἰρήνῃ χαίρουσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
σπερμείη, σωρῖτις, ἀλωαίη, χλοόκαρπε,
ἥ ναίεις ἀγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
ἱμερόεσσ' ἐρατή, θνητῶν θρέπτειρα προπάντων
πρώτη ὑποζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα.
καὶ βίον ἱμερόεντα βροτοῖς πολύοβλον ἀνεῖσα·
αὐξιθαλής, Βρομίοιο συνέστιος, ἀγλαότιμος.
λαμπαδόεσσ', ἁγνή, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις.
σύ χθονίη, σύ δέ φαινομένη, σύ δέ πᾶσι προσηνής·
εὔτεκνε, παιδοφίλη, σεμνή, κουροτρόφε κούρη,
ἅρμα δρακοντείουσιν ὑποζεύξασα χαλινοῖς,
ἐγλυκλίοις δίναις περί σόν θρόνον εὐαζόντων.
μουνογενής, πολύτεκνε θεά, πολυπότνια θνητοῖς,
ἧς πολλαί μορφαί, πολυάνθεμοι, ἱεροθηλεῖς·
ἐλθέ, μάκαιρ', ἁγνή, καρποῖς βρίθουσα θερείοις,
εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν.
καὶ πλοῦτον πολύοβλον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

σεβαστή Δήμητρα, πού τρέφεις τά παιδιά καί δίδεις τήν εὐτυχίαν, ὦ θεά πού δίδεις τόν πλοῦτον, τρέφεις τά στάχυα, παρέχεις τά πάντα καί χαίρεσαι εἰς τήν εἰρήνην καί εἰς τάς ἐργασίας, πού ἀπαιτοῦν πολύν μόχθον·
σύ εἶσαι ἡ προστάτις τῶν σπερμάτων, σύ δίδεις σωρούς ἀπό σιτάρι, ἡ συχνάζουσα εἰς τά ἀλώνια, ἐσύ παράγεις χλωρούς καρπούς, καί κατοικεῖς στίς ἱερές κοιλάδες τῆς Ἐλευσῖνος· εἶσαι περιπόθητη, ἀγαπητή, τροφός ὅλων τῶν θνητῶν, καί πρώτη ἐσύ ἔζευξες τόν αὐχένα τῶν βοδιῶν πρός καλλιέργειαν,
καί ἔφερες εἰς τούς ἀνθρώπους βίον περιπόθητον, πολυευτυχισμένον· βοηθεῖς εἰς τήν αὔξησιν τῶν καρπῶν, εἶσαι σύνοικος τοῦ Βρομίου, (τοῦ Διονύσου) τιμᾶσαι μέ λαμπρότητα, κρατεῖς λαμπάδα, εἶσαι ἁγνή, καί χαίρεσαι μέ τά θερινά δρέπανα· σύ εἶσαι κάτω ἀπό τήν γῆν, ἀλλά φαίνεσαι, καί εἶσαι πρός ὅλους φιλική· ὦ σύ ἡ φιλόστοργος, πού ἀγαπᾶς τά παιδιά, ἡ σεβαστή, πού εἶσαι κόρη καί τρέφεις παιδιά, πού ἔζευξες εἰς ἅρμα μέ δρακόντεια χαλινάρια ὀπαδούς τοῦ Διονύσου πού ἐκραύγαζον περιδινούμενοι (περιστρεφόμενοι) κυκλικῶς γύρω ἀπό τόν θρόνο σου,
θεά μονογενής καί πολύτεκνος καί πολυσέβαστη εἰς τούς ἀνθρώπους, πού ἔχεις πολλές μορφές, γεμάτες ἀπό πολλά ἄνθη, πού θάλλουν ἀπό ἱερότητα·
ἔλα, ὦ μακαρία, ἁγνή, πού εἶσαι γεμάτη ἀπό καλοκαιριάτικους καρπούς, καί φέρε μας κάτω εἰρήνην καί εὐνομίαν περιπόθητη καί πλοῦτον πολυευτυχισμένον, μαζί δέ μέ αὐτά καί τήν βασίλισσαν ὑγείαν.

(41) XLI. ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἀνταίη βασίλεια, θεά, πολυώνυμε μῆτερ
ἀθανάτων τε θεῶν ἠδέ θνητῶν ἀνθρώπων,
ἥ ποτε μαστεύουσα πολυπλάγκτῳ ἐν ἀνίῃ,
νησταίαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
ἦλθές τ' εἰς Ἀΐδην πρός ἀγαυήν Περσεφόνειαν,

(41) XLI. ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἀνταία βασίλισσα, θεά, ὀνομαστή μητέρα τῶν ἀθανάτων θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων, σύ πού κάποτε ἐρευνῶσα μέσα σέ μιά πολυπλάνητη θλῖψι κατέπαυσες τήν νηστείαν (τήν πεῖναν) εἰς τάς κοιλάδας τῆς Ἐλευσῖνος, καί κατέβης εἰς τόν Ἅδην πρός τήν ἔνδοξον Περσεφόνην, ἀφοῦ σοῦ ἔτυχε νά ἔχῃς ὡς

ἁγνόν παῖδα Δυσαύλου ὁδηγητῆρα
λαχοῦσα,
μηνυτῆρ᾽ ἁγίων λέκτρων χθονίου Διός
ἀγνοῦ,
Εὔβουλον τέξασα θεόν θνητῆς ὑπ᾽
ἀνάγκης.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, πολυλλίστη
βασίλεια,
ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ᾽ εὐϊέρῳ σέο μύστῃ.

ὁδηγόν τό ἁγνό παιδί τοῦ Δυσαύλου, πού ἀπεκάλυψε (ἐφανέρωσε τό ἁγνό παιδί) τά ἱερά κρεββάτια τοῦ ἁγνοῦ ὑποχθονίου Διός,
καί ἐγέννησες τόν Εὔβουλον, πού ἦτο θεός, ὑποκύψασα εἰς ἀνάγκην θνητῆς. Ἀλλά, ὦ θεά, παρακαλῶ ἐσένα τήν βασίλισσα, πού δέχεσαι πολλές ἱκεσίες, νά ἔλθῃς καταδεκτική εἰς τόν ἱερόν μύστην σου.

(42) XLII. ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
σπέρμα πολύμνηστον πολυώνυμον Εὐβουλῆος,
ἀγνήν τ᾽ εὐιερόν τε Μίσην, ἄρρητον ἄνασσαν,
ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσιον Ἴακχον·
εἴτ᾽ ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι,
εἴτε καί ἐν Φρυγίῃ σύν μητέρι μυστιπολεύεις,
ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σύν ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
ἢ καί πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἀγνοῖς,
σύν σῇ μητρί θεᾷ μελανηφόρῳ Ἰσιδι σεμνῇ,
Αἰγύπτου παρά χεῦμα, σύν ἀμφιπόλοισι τιθήναις·
εὐμενέουσ᾽ ἔλθοις ἀγάθ᾽ ἐκτελέουσ᾽ ἐπ᾽ ἀέθλοις.

(42) XLII. ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύρακα - ἡδύοσμον

Τόν Διόνυσον προσκαλῶ, πού βάζει θεσμούς καί φέρει ραβδί, πού εἶναι σπέρμα πολυενθύμητο καί ἔνδοξον τοῦ Εὐβούλου, καί τήν ἀγνήν ἱερωτάτην Μίσην (προσκαλῶ), τήν ἀπερίγραπτον βασίλισσαν,
ἀρσενικήν καί θηλυκήν, τόν δίμορφον λυτρωτήν Ἴακχον· εἴτε τέρπεσαι μέσα εἰς τόν εὐώδη ναόν τῆς Ἐλευσῖνος, εἴτε καί εἰς τήν Φρυγίαν τελεῖς μυστηριακάς τελετουργίας μαζί μέ τήν μητέρα,
ἤ εἰς τήν Κύπρον τέρπεσαι μαζί μέ τήν καλλιστέφανη Κυθέρεια, ἤ καί εἰς τάς σιτοφόρους ἱεράς πεδιάδας εὐφραίνεσαι
μαζί μέ τήν μητέρα θεάν, τήν σεμνήν μαυροφόρα Ἶσιν πλησίον εἰς τά νερά τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου, (τοῦ Νείλου) μαζί μέ τίς ὑπηρέτριες παραμάννες· **(ἑρμηνείαν αὐτοῦ τοῦ Ὕμνου βλέπε εἰς σχόλια πού παρατίθενται εἰς τό τέλος τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως»).**
εἴθε νά μᾶς ἔλθῃς μέ εὐμενῆ διάθεσιν ἐκτελοῦσα καλά ἔργα κατά τούς ἀγῶνας.

(43) XLIII. ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὧραι, θυγατέρες Θέμιδος καί Ζηνός ἄνακτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε, καί Εἰρήνη πολύολβε,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἀγναί,
παντόχροοι, πολύοδμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
Ὧραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι·
πέπλους ἐννύμεναι δροσερούς ἀνθέων πολυθρέπτων,
* * Περσεφόνης συμπαίκτορες, εὖτέ ἐ

(43) XLIII. ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα

Ὧραι, θυγατέρες τῆς Θέμιδος καί τοῦ ἄνακτος Διός, καί σύ Εὐνομία καί Δικαιοσύνη καί Εἰρήνη πολυευτυχισμένη, ἐαρινές, πού ἀρέσκεσθε στά λιβάδια, πολυανθοστόλιστες,
ἀγναί, πού ἔχετε ὅλα τά χρώματα καί ὡραίαν εὐωδίαν, πού προέρχεται ἀπό τῆς πνοές πολλῶν ἀνθέων·
ὦ Ὧραι, πού εἶσθε πάντοτε θαλερές, καί περιστρέφεσθε κυκλικῶς, πού ἔχετε γλυκό πρόσωπο·
καί εἶσθε ντυμένες μέ δροσερά πέπλα ἀπό ἄνθη. **(μικρόν χάσμα τοῦ κειμένου)**

Μοῖραι
καί Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρός φῶς ἀνάγωσιν,
Ζηνί χαριζόμεναι καί μητέρι καρποδοτείρῃ,
ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετάς ὁσίας νεομύστοις,
εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμεμφῶς.

Παίζετε μαζί μέ τήν Περσεφόνην, ὅταν αἱ Μοῖραι καί αἱ Χάριτες μέ κυκλικούς χορούς ὁδηγοῦν αὐτήν ἐπάνω εἰς τό φῶς, διά νά εὐχαριστήσουν τόν Δία καί τήν μητέρα της, πού δίδει τούς καρπούς· (τήν Δήμητρα).
ἐλᾶτε, ὦ Ὧραι, εἰς τούς νεομεμυημένους κατά τάς εὐσεβεῖς ἱεράς τελετουργίας
καί φέρτε μαζί σας ἀρίστους παραγωγικούς καιρούς, πού θά φέρουν στόν κατάλληλο καιρό καρπούς ὡραίους.

(44) XLIV.ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

Κικλήσκω κούρην Καδμηΐδα παμβασίλειαν,
εὐειδῆ Σεμέλην, ἐρατοπλόκαμον, βαθύκολπον,
μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
ἥ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
ἀθανάτοιο τεκοῦσα Διός βουλαῖς Κρονίοιο·
τιμάς τευξαμένη παρ' ἀγαυῆς Περσεφονείης·
ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνά τριετηρίδας ὥρας,
ἡνίκα σοῦ Βάκχου γονίμην ὠδῖνα τελῶσιν,
εὐΐερόν τε τράπεζαν ἰδέ μυστήριά θ' ἁγνά.
νῦν σέ, θεά, λίτομαι, κούρη Καδμηΐς ἄνασσα,
πρηΰνοον καλέων αἰεί μύστῃσιν ὑπάρχειν.

(44) XLIV. ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, στύρακα - ἡδύοσμον

Τήν κόρην τοῦ Κάδμου ἐπικαλοῦμαι, τήν βασίλισσαν τῶν πάντων, τήν ὡραίαν Σεμέλην μέ τά ἀξιέραστα πλοκάμια, τήν βαθύκολπο, τήν μητέρα τοῦ Διονύσου, πού κρατεῖ θύρσον, πού παρέχει μεγάλην εὐθυμίαν,
ἡ ὁποία ὑπέφερε πολύ κατά τήν γέννησιν τοῦ Διονύσου, πού ἔγινε κατά τήν αὐγήν, πού φέρνει τό φῶς,
καί ἐγέννησε κατά τάς βουλάς (τάς προθέσεις) τοῦ ἀθανάτου Διός, υἱοῦ τοῦ Κρόνου·
καί ἐπέτυχε νά λάβῃ ἀπό τήν ὀνομαστήν Περσεφόνην τιμάς μεταξύ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων κατά τριετίαν,
ὅταν τελοῦν (κάμνουν τελετήν, ἑορτάζουν) τήν γέννησιν τοῦ ἰδικοῦ σου Βάκχου
καί τήν ἱεράν τράπεζαν καί τά ἁγνά μυστήρια.
Τώρα, ὦ θεά, βασίλισσα, κόρη τοῦ Κάδμου, ἐσένα ἱκετεύω καί σέ καλῶ νά ἔχῃς πάντοτε καλήν διάθεσιν πρός τούς μεμυημένους.

(45) XLV. Ὕμνος ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ.

Ἐλθέ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε καί Βακχεῦ, πολυώνυμε, πανταδυνάστα,
ὅς ξίφεσιν χαίρεις, ἠδ' αἵματι, Μαινάσι θ' ἁγναῖς·
εὐάζων κατ' Ὄλυμπον, ἐρίβρομε, μαινόλα Βάκχε,
θυρσεγχής, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσιν θεοῖσιν
καί θνητοῖσι βροτοῖσιν, ὅσοι χθόνα ναιετάουσιν·

(45) XLV. Ὕμνος ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ

Ἔλα, μακάριε Διόνυσε, πού σπάρθηκες στή φωτιά καί πού ἔχεις μέτωπον ταύρου,
ὦ Βάσσαρε καί Βακχέα, μέ τά πολλά ὀνόματα, **(420 ὀνόματά του ἀναφέρει εἰς τήν Ὠγυγίαν ὁ Σταγειρίτης, βλέπε σχόλια εἰς τό τέλος τῶν Ὕμνων)** παντοδύναμε, πού χαίρεσαι μέ τά ξίφη καί μέ το αἷμα καί μέ τίς ἁγνές Μαινάδες· ἐσύ πού κραυγάζεις στόν Ὄλυμπο, ὁ θορυβώδης, ὁ μανιακός Βάκχος, πού ἔχεις γιά δόρυ τόν θύρσον, ὠργισμένε, τιμημένε ἀπό ὅλους τούς θεούς καί μεταξύ ὅλων τῶν θνητῶν ἀνθρώπων, ὅσοι κατοικοῦν εἰς τήν γῆν·

ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, φέρων πολύ γῆθος ἅπασιν.

(46) XLVI. ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Λικνίτην Διόνυσον ἐπ᾽ εὐχαῖς ταῖσδε κικλήσκω,
Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον,
εὔφρονα Βάκχον·
νυμφέων ἔρνος ἐραστόν, ἐϋστεφάνου τ᾽ Ἀφροδίτης,
ὃς ποτ᾽ ἀνά δρυμούς κεχορευμένα βήματα πάλλες
σύν νύμφαις χαρίεσσιν, ἐλαυνόμενος μανίῃσιν
καί βουλῇσι Διός πρός ἀγαυήν Φερσεφόνειαν
ἀχθείς ἐξετράφης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
εὔφρων ἐλθέ, μάκαρ, κεχαρισμένα δ᾽ ἱερά δέξαι.

(47) XLVII. ΒΑΚΧΟΥ περικιονίου θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω Βάκχον περικιόνιον, μεθυδώτην,
Καδμείοισι δόμοις ὅς ἑλισσόμενος πέρι πάντῃ,
ἔστησεν κρατερούς βρασμούς γαίης ἀποπέμψας·
ἡνίκα πυρφόρος αὐγή ἐκίνησεν χθόνα πᾶσαν,
πρηστῆρος ροίζοις· ὃ δ᾽ ἀνέδραμε δεσμός ἁπάντων.
ἐλθέ, μάκαρ, βακχευτά, γεγηθυίαις πραπίδεσσιν.

(48) XLVIII. ΣΑΒΑΖΙΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθι, πάτερ, Κρόνου υἱέ Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
μηρῷ ἐγκατέρραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθοι
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον, παρά θ᾽ Ἵππαν καλλιπάρῃον.
ἀλλά μάκαρ, Φρυγίης μεδέων,

ἔλα, μακάριε, πηδηχτή, καί φέρε μεγάλην χαράν εἰς ὅλους.

(46) XLVI. ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν

Τόν Λικνίτην Διόνυσον προσκαλῶ εἰς αὐτές τίς προσευχές, τόν Νύσιον, τόν θαλερόν εἰς ὅλα, τόν περιπόθητον, τόν εὐφρόσυνον Βάκχον· τό ἀξιέραστο βλαστάρι τῶν νυμφῶν καί τῆς Ἀφροδίτης μέ τό ὡραῖο στεφάνι·
σύ κάποτε κινοῦσες ἀνά τά δάση χορευτικά βήματα μαζί μέ χαριτωμένες νύμφες, παρασυρόμενος ἀπό μανίες·
καί μέ τήν θέλησιν τοῦ Διός μετήχθης εἰς τήν ἔνδοξον Περσεφόνην καί ἀνετράφης, ἀγαπητός εἰς τούς ἀθανάτους θεούς.
Ἔλα, μακάριε, μέ εὐφροσύνην καί δέξου τάς θυσίας, *πού σοῦ ἐχαρίσαμεν (πού προσφέραμε πρός χάριν σου).*

(47) XLVII. ΒΑΚΧΟΥ περικιονίου θυμίαμα, ἀρώματα

Τόν Βάκχον τόν περίστυλον ἐπικαλοῦμαι, τόν δωρητήν τοῦ κρασιοῦ, ὁ ὁποῖος περιελισσόμενος (περιστρεφόμενος) πρός κάθε κατεύθυνσιν εἰς τά δώματα τοῦ Κάδμου
ἐστήριξε τήν γῆν, ἀφοῦ ἀπεμάκρυνε τούς ἰσχυρούς κλονισμούς (σεισμούς), ὅταν ἡ αὐγή, πού φέρει τό πῦρ, ἐτάραξε ὅλην τήν γῆν μέ τά ὁρμητικά σφυρίγματα τοῦ κεραυνοῦ· καί ἐκεῖνος ἔτρεξεν ἐπάνω ὡς σύνδεσμος (στήριγμα) ὅλων.
Ἔλα, μακάριε, βακχευτή, μέ χαρούμενες διαθέσεις.

(48) XLVIII. ΣΑΒΑΖΙΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἄκουσέ με, πατέρα Σαβάζιε, υἱέ τοῦ Κρόνου, (ὑπονοεῖ τόν Δία), ἔνδοξε θεέ, σύ πού ἔρραψες μέσα εἰς τόν μηρόν σου τόν Βάκχον Διόνυσον, τόν φωνακλά (τόν δυνατά φωνάζοντα), τόν μηροραμμένον, διά νά ὑπάγῃ μεμυημένος εἰς τόν ἱερόν Τμῶλον, πλησίον εἰς τήν ὡραίαν Ἵππαν.
Ἀλλά, ὦ μακάριε, ἐσύ πού κυβερνᾷς τήν Φρυ-

βασιλεύτατε πάντων,
εὐμενέων ἐπαρωγός ἐπέλθοις
μυστιπόλοισιν.

(49) XLIX ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφόν,
εὐάδα κούρην,
μυστιπόλον τελετῆσιν ἀγαλλομένην
Σάβου
ἀγνοῦ,
νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο
Ἰάκχου.
κλῦθί μευ εὐχομένου, χθονίη μήτηρ, βασίλεια,
εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης
ὄρος ἀγνόν,
ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλόν Λυδοῖσι θόασμα·
ἔρχεο πρός τελετάς ἱερῷ γήθουσα
προσώπῳ.

(50) L. ΛΥΣΙΟΥ ληναίου ὕμνος.

Κλῦθι, μάκαρ, Διός υἱ', ἐπιλήνιε
Βάκχες, διμήτωρ,
σπέρμα πολύμνηστον, πολυώνυμε, λύσιε
δαῖμον.
κρυψίγονον μακάρων ἱερόν θάλος, εὖιε
Βάκχε,
εὐτραφές, εὔκαρπος, πολυγηθέα καρπόν
ἀέξων,
ρηξίχθων, ληναῖε, μεγασθενές,
αἰολόμορφε·
παυσίπονον θνητοῖσι φανείς ἄκος, ἱερόν
ἄνθος,
χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐφάπτορ,
καλλιέθειρε,
λύσιε, θυρσομανές, βρόμι· εὖιε πᾶσιν
εὔφρων,
οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἡδ' ἀθανάτων σέ
πιφαύσκειν·
νῦν σε καλῶ μύστῃσι μολεῖν ἡδύν,
φερέκαρπον.

(51) LI. ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος
Ὠκεανοῖο,

γίαν καὶ εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἀπό ὅλους βασιλεύς,
εἴθε νά ἔλθῃς ὡς εὐμενής βοηθός εἰς τούς τελοῦντας μυστηριακάς τελετουργίας.

(49) XLIX. ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, στύρακα -ἡδύοσμον

Τήν Ἵππαν καλῶ, την τροφόν τοῦ Βάκχου, τήν κόρην πού τιμᾷ τόν Βάκχον, τήν μεμυημένην, πού εὐφραίνεται μέ τάς τελετουργίας τοῦ ἁγνοῦ Σάβου,
κατά τούς νυκτερινούς χορούς τοῦ Ἰάκχου, πού προξενεῖ μεγάλον θόρυβον.
Ἄκουσε τήν προσευχήν μου, σύ ἡ γηΐνη μητέρα, ἡ βασίλισσα, εἴτε κατέχεις (κατοικεῖς) εἰς τήν Φρυγίαν τό ἱερόν ὄρος τῆς Ἴδης, ἤ σέ εὐχαριστεῖ ὁ Τμῶλος, πού γιά τούς Λυδούς εἶναι ὡραῖος τόπος γιά χορό·
ἔλα εἰς τάς τελετάς χαρούμενη μέ ἱερόν πρόσωπον.

(50) L. ΛΥΣΙΟΥ Ληναίου ὕμνος

Ἄκουσε, μακάριε, υἱέ τοῦ Διός, Βάκχε πού ἔχεις σχέσιν μέ τό πατητήρι (τῶν σταφυλιῶν), μέ τίς δύο μητέρες,
γέννημα πολυενθύμητον, ἔνδοξε, θεέ πού ἀπολυτρώνεις.
Σύ εἶσαι τό ἱερό βλαστάρι, ὦ εὖιε Βάκχε, πού γεννήθηκες κρυφά, τό καλοθρεμμένο,
σύ δίδεις πολλούς καρπούς καί αὐξάνεις τόν καρπόν, πού μᾶς παρέχει μεγάλην χαράν,
σύ διαρρηγνύεις τήν γῆν, (καί αὐξάνεις τά φυτά πού μᾶς φέρουν καρπούς), πού ἔχεις σχέσιν μέ τά πατητήρια, πού βγάζουν τό κρασί·
εἶσαι μεγαλοδύναμος καί ποικιλόμορφος·
ἐνεφανίσθης εἰς τούς ἀνθρώπους ὡς ἰατρικόν (ὡς θεραπευτικόν μέσον), πού καταπαύει τούς πόνους, ὡς ἱερόν ἄνθος,
ὡς χαρά γιά τούς ἀνθρώπους, πού ἀγαποῦν τόν χωρίς λύπες βίον, ἐσύ θωπεύεις καί ἔχεις ὡραίαν κόμην,
ἀπολυτρώνεις, ἔχεις μανίαν, ὅταν κρατῆς τόν θύρσον, εἶσαι θορυβώδης, βακχικός, εὐχάριστος εἰς ὅλους,
εἰς ὅσους ἀνθρώπους καί θεούς θέλεις νά φανερώνεσαι.
Τώρα σέ προσκαλῶ νά ἔλθῃς εἰς τούς μύστας μέ γλυκύτητα καί νά φέρῃς καλούς καρπούς.

(51) LI. ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα

Νύμφαι, θυγατέρες τοῦ μεγαλόκαρδου Ὠκεανοῦ,

ὑγροπόροις γαίης ὑπό κεύθεσιν οἰκί᾽ ἔχουσαι,
κρυψίδομοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἄγναί,
ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι.
πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοείμονες, ἴχνεσι κοῦφαι
φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς·
σύν Πανί σκιρτῶσαι ἀν᾽ οὔρεα, εὐάστειραι,
πετρόρυτοι, λιγυραί, κρουνίτιδες, ὑλονόμοι τε·
παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
αἰπολικαί, νόμιαι, θηρσίν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
δρυμοχαρεῖς, ἀπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξίτροφοί τε·
κοῦραι ἁμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Νύσιαι, οἰστρομανεῖς, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
σύν Βάκχῳ Δηοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·
ἔλθετ᾽ ἐπ᾽ εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
νᾶμα χέουσ᾽ ὑγιεινόν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

σεῖς πού ἔχετε τάς κατοικίας σας εἰς τά βάθη τῆς γῆς σέ δρόμους ὑγρούς (ὑδατίνους),
καί κατοικεῖτε σέ κρυφούς τόπους, πού ἐθρέψατε τόν Βάκχον, γῆϊνες, πού παρέχετε μεγάλην χαράν,
πού τρέφετε τούς καρπούς καί ζῆτε στά λιβάδια· σεῖς πού γυρίζετε στά λοξοειδῆ μονοπάτια, αἱ ἀγναί,
πού χαίρεσθε στά σπήλαια (καί εἶσθε ἡ χαρά τῶν σπηλαίων) καί περιπλανᾶσθε εἰς τόν ἀέρα.
σεῖς ζῆτε εἰς τάς πηγάς καί κινεῖσθε γρήγορα, ἔχετε τήν δροσιά γιά φόρεμα καί πόδια ἐλαφρά·
φανερώνεσθε, ἀλλά καί δέν φαίνεσθε, ζῆτε εἰς τάς κοιλάδας καί ἔχετε πολλά ἄνθη·
μαζί μέ τόν Πᾶνα πηδᾶτε ἐπάνω στά βουνά, ἐνθουσιαστικαί, πού βγαίνετε ἀπό τις πέτρες,
εἶσθε λιγυρόφωνες, προέρχεσθε ἀπό τίς βρύσες, καί ζῆτε εἰς τά δάση·
εἶσθε ἁρωματισμένες παρθένες, ντυμένες στά λευκά, ἀποπνέετε ὡραῖες αὖρες,
ἔχετε σχέσιν μέ τούς αἰγοβοσκούς, μέ τούς ποιμένας, εἶσθε φίλαι τῶν θηρίων, φέρετε ὡραίους καρπούς·
χαίρεσθε στούς δρυμούς, εἶσθε ἁπαλές, τρέφετε πολλούς, βοηθεῖτε εἰς τήν αὔξησιν·
εἶσθε κόρες πού γεννηθήκατε μαζί μέ τίς βαλανιδιές, ἀγαπᾶτε τά παιγνίδια, περπατᾶτε στά νερά,
Νύσιαι, μανιακές, θεραπευτικές, εὐχαριστεῖσθε μέ τήν ἄνοιξιν, καί μαζί μέ τόν Βάκχο καί τήν Δηώ φέρετε χαράν εἰς τούς ἀνθρώπους.
Ἐλᾶτε μέ χαρούμενη καρδιά στίς ἱερές θυσίες καί χύνετε νερό ὑγιεινό σέ ὥρες (σέ ἐποχές), πού βοηθοῦν τήν αὔξηση τῶν καρπῶν.

(52) LII. ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολυώνυμε, μαινόλα, Βακχεῦ,
ταυρόκερως, ληναῖε, πυρισπόρε, Νύσιε, λυσεῦ,
μητροτρεφής, λικνῖτα, πυρίπνοε καί τελετάρχα·
νυκτέρι᾽, Εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
ὄργιον ἄρρητον, τριφυές, κρύφιον Διός ἔρνος·
πρωτογόν᾽ ἠρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδέ καί υἱέ·
ὠμάδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανές, ἡγέτα κώμων·

(52) LII. ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἐσέ ἐπικαλοῦμαι, μακάριε, ἔνδοξε, μανιακέ Βακχέα, πού ἔχεις κέρατα ταύρου καί προστατεύεις τά πατητήρια τῶν σταφυλιῶν, πού σπέρνεις τό πῦρ, ἐσέ τόν Νύσιον, τόν λυτρωτήν, πού εἶσαι θρέμμα τοῦ μηροῦ, λικνίτη, πού φυσᾶς πῦρ, καί εἶσαι ἀρχηγός (ἱδρυτής) τῶν τελετῶν (τῶν μυστηριακῶν)· νυκτερινέ, Εὐβουλέα, πού φορεῖς μίτραν καί τινάσσεις τόν θύρσον·
σύ εἶσαι μυστήριον ἀπερίγραπτον, μέ τρεῖς φύσεις, κρυφό βλαστάρι τοῦ Διός·
εἶσαι πρωτότοκος, ἠρικεπαῖος, πατέρας καί υἱός τῶν θεῶν·
τρώγεις ὠμά κρέατα, κρατεῖς σκῆπτρον, ἀγαπᾶς μέ μανίαν τούς χορούς, εἶσαι ἀρχηγός κωμαστικῶν ὁμίλων·

βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφί γαληνάς·
ρηξίχθων, πυριφεγγές, ἐφάπτορ, κοῦρε διμήτωρ,
οὐρεσίφοιτα, κερώς, νεβριδοστόλος, ἀμφιέτηρε,
Παιάν θυρσεγχής, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε,
Βάσσαρε, κισσοχαρής, πολυπάρθενε, καί διάκοσμε,
ἐλθέ, μάκαρ, μύστῃσι βρύων κεχαρημένος
αἰεί.

(53) LIII. ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα πλήν λιβάνου.

Ἀμφιετῆ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
ἐγρόμενον κούραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν·
ὅς παρά Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
κοιμίζει τριετῆρα χρόνον Βακχήϊον ἀγνόν.
αὐτός δ' ἡνίκα τόν τριετῆ πάλιν κῶμον ἐγείρῃ,
εἰς ὕμνον τρέπεται σύν εὐζώνοισι τιθήναις,
εὐάζων κινῶν τε χορούς ἐνί κυκλάσιν ὥραις.
ἀλλά, μάκαρ, χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε,
βαῖν' ἐπί πάνθεον τελετήν γανόωντι προσώπῳ,
εὐϊέροις καρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.

(54) LIV. ΣΙΛΗΝΟΥ, σατύρου, Βακχῶν θυμίαμα, μάνναν.

Κλῦθί μευ, ὦ πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνέ,
Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
καί θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπί τριετηρίσιν ὥραις,
ἀγνοτελής, γεραρός, θιάσου νομίου τελετάρχα·

ἑορτάζεις κατά τίς ἥσυχες ἁγιες τριετηρίδες·
διαρρηγνύεις τήν γῆν, φέγγεις ὅπως ἡ φωτιά,
θωπεύεις, ὦ νέε πού ἔχεις δύο μητέρες·
περιπλανᾶσαι στά βουνά, φέρεις κέρατα καί φορεῖς δέρμα ἀπό ἐλαφάκι, εἶσαι ὁ ἐτήσιος (ὁ χρονιάρης),
ὁ Παιάν πού ἔχεις γιά δόρυ τόν θύρσο, κρυμμένος στήν κοιλιά τῆς μητέρας, στολίζεσαι μέ σταφύλια,
εἶσαι ὁ Βάσσαρος, πού χαίρεσαι μέ τόν κισσό καί μέ πολλές παρθένες καί εἶσαι διακοσμητής
ἔλα, ὦ μακάριε, στούς μύστες πάντοτε χαρούμενος καί γεμάτος ἀπό καρπούς.

(53) LIII. ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα πλήν λιβάνου

Τόν Βάκχον προσκαλῶ τόν ἐτήσιον (τόν μονοετῆ), τόν γῆϊνον Διόνυσον, πού ἀγρυπνεῖ μαζί μέ τίς παρθένες νύμφες, πού ἔχουν ὡραίους πλοκάμους (μαλλιά)·
πού διανυκτερεύει πλησίον στά ἱερά δώματα τῆς Περσεφόνης καί ἀποκοιμίζει τόν τριετῆ ἀγνόν Βακχικόν χρόνον.
Ὁ ἴδιος πάλιν ὅταν σηκώνῃ τήν τριετῆ (πού γίνεται κάθε τρία ἔτη) ἑορταστικήν πανήγυριν, στρέφεται σέ ὕμνους μαζί μέ τίς καλλίζωνες συντρόφισσές του, πού διασκεδάζει καί κάνει χορούς σέ ὧρες κυκλικές (πού ἐπανέρχονται τακτικά).
Ἀλλά, ὦ μακάριε, πού παράγεις χλωρούς καρπούς καί φέρεις (φορεῖς) κέρατα, ὦ καρποφόρε Βάκχε,
ἔλα εἰς τήν κοινήν ὅλων τῶν θεῶν τελετήν μέ ἀστραφτερό πρόσωπο ὑπερηφανευόμενος γιά τούς ἱερούς καρπούς, πού εἶναι τελείως ὡριμασμένοι.

(54) LIV. ΣΙΛΗΝΟΥ σατύρου, ΒΑΚΧΩΝ θυμίαμα, μάνναν

Ἄκουσέ με, ὦ πολυσέβαστε τροφέα, πού φροντίζεις τόν Βάκχο, σύ πού εἶσαι ὁ ὑπεροχώτερος ἀπό τούς Σιληνούς, τιμημένος μεταξύ ὅλων τῶν θεῶν
καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων κατά τίς τριετεῖς τελετές,
πού λατρεύεσαι μέ ἁγνές τελετές, σύ ὁ σεβαστός, ὁ ἀρχηγός τοῦ ποιμενικοῦ θιάσου·

εὐαστής, φιλάγρυπνε σύν εὐζώνοισι τιθήναις,
Ναΐσι καί Βάκχαις ἡγούμενε κισσοφόροισιν·
δεῦρ᾽ ἐπί πάνθεον τελετήν Σατύροις ἅμα πᾶσιν
θηροτύποις, εὔασμα διδούς Βάκχοιο ἄνακτος,
σύν Βάκχαις ληναῖα τελεσφόρα σεμνά προτέμπων,
ὄργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἁγίαις ἀναφαίνων,
εὐάζων, φιλόθυρσε, γαληνιόων θιάσοισιν.

εἶσαι μανιώδης διασκεδαστής, σοῦ ἀρέσει νά ἀγρυπνῇς μαζί μέ τίς καλλίζωνες τροφούς,
καί ὁδηγεῖς τίς Ναϊάδες καί τίς Βάκχες, πού εἶναι τυλιγμένες μέ κισσό· ἔλα ἐδῶ εἰς τήν κοινήν δι᾽ ὅλους τούς θεούς τελετουργίαν μαζί μέ ὅλους τούς Σατύρους,
πού ἔχουν μορφήν θηρίου, καί δόσε κραυγήν τοῦ ἄνακτος Βάκχου, συνοδεύων μαζί μέ τίς Βάκχες τίς σεμνές ἑορτές τοῦ ληνοῦ (ὁ χῶρος ποῦ πατιῶνται τά σταφύλια), πού φέρουν καρπούς,
φανερώνων εἰς τάς ἁγίας τελετάς μυστήρια, ποῦ λάμπουν τήν νύκτα, διασκεδάζων, ὦ φίλε τοῦ θύρσου, μέ τούς θιάσους ἐν γαλήνῃ.

Τό περιεχόμενον τῶν Ὕμνων LII (52) «Τριετηρικοῦ» LIII (53) «Ἀμφιετοῦς» καί «Σιληνοῦ-Βάκχου» (ὕμνος LIV, 54) ἀποδεικνύει ἐμφανῶς ὅτι ἀναφέρονται εἰς τόν Διόνυσον, καί εἰς τάς τελετάς πού ἐλάμβανον χώραν, κατά διαφόρους περιόδους, πρός τιμήν του καί εἰς τήν ἐν γένει σχέσιν του μέ τούς θεούς καί τούς ἀνθρώπους. Ἀλλά κυρίως ἀποδεικνύεται, ὅτι τά ξενικά ὀνόματα, μέ τά ὁποῖα προσκαλεῖται ὁ Διόνυσος εἰς τούς Ὕμνους, οὐδόλως μεταβάλλουν τήν ἔννοιαν τοῦ περιεχομένου τοῦ Ὕμνου, ἡ ὁποία παραμένει σύμφωνος ἀπολύτως μέ τάς ἐννοίας ἄλλων χωρίων τῶν Ὕμνων, πού προδίδουν τήν παναρχαίαν προέλευσιν ἀπό τόν Ἑλληνικόν χῶρον ὅλων αὐτῶν τῶν δοξασιῶν περί Διονύσου. Συνεπῶς ματαίως προσεπάθησαν ὡρισμένοι ξένοι συγγραφεῖς καί δῆθεν ἐρευνηταί νά στηρίξουν τούς ἰσχυρισμούς των ἐπί τῆς ἀνυπάρκτου ἐπιδράσεως τῶν παραδόσεων παλαιοτέρων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τάς πνευματικάς ἐκδηλώσεις τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν ὁποίων ἡ προϊστορική, ἡ παναρχαία ὑπόστασις καί ἐγκατάστασις καί δρᾶσις εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον, ὅπου ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν μέχρι σήμερον (1984), δέν ἀποδεικνύεται μόνον ἀπό τά χωρία τῶν Ὀρφικῶν ὅτι ὁ Ὀρφεύς ἔζωσε σέ σπήλαιον (Ἀργοναυτικά στίχος 75 καί στίχος 1375) ἀλλά καί ἀπό τόν στίχον 5 τοῦ XXX Ὕμνου τοῦ Διονύσου καί ἀπό τόν στίχον 7 τοῦ LII (52) Ὕμνου τοῦ Τριετηρικοῦ, ὅπου χαρακτηρίζει τόν Διόνυσον καί «ὠμάδιον» (ὠμοφάγον) ὡς τρώγονται καί ὠμά κρέατα, συνήθεια πού ὑπῆρχεν ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἐγνώριζε τήν φωτιά καί ἐγκατελείφθη ἀπό αὐτόν, εἰς χρονολογικήν ἐποχήν, ἀπροσδιόριστον ἤ μᾶλλον ἀπό τήν ἐποχήν πού ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀρχίσει νά ἐκπολιτίζεται.

Καί εἶναι πλήρως σήμερον (1984) ἀποδεδειγμένον, ὅτι τό προνόμιον αὐτό εἶναι κτῆμα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τό ὁποῖον δικαίως διεκδικεῖ ὑπέρ αὐτοῦ, ὅπως ἀποδεικνύουν καί τά κείμενα αὐτά τῶν Ὀρφικῶν, τήν ὑψίστην τιμήν, ἀλλά καί τήν πολύμοχθον προσπάθειαν, τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ι.Δ.Π.

(55) LV. Εἰς ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ὕμνος.

Οὐρανίη, πολύυμνε, φιλομειδὴς Ἀφροδίτη,
παντογενής, γενέτειρα θεά, φιλοπάννυχε, σεμνή,
νυκτερίη, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μῆτερ ἀνάγκης·
πάντα γάρ ἐκ σέθεν ἐστίν, ὑπεζεύξω δέ τε κόσμον
καί κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννᾷς δέ τά πάντα

(55) LV. Εἰς ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ὕμνος

Ὦ ἐπουρανία Ἀφροδίτη, περίφημη, πού σκορπίζεις μειδιάματα, γεννημένη στή θάλασσα, θεά μητέρα, πού ἀγαπᾷς τίς ὁλονύκτιες διασκεδάσεις, σεβαστή,
νυκτερινή, πού συζευγνύεις (ἑνώνεις) τούς ἀνθρώπους εἰς γάμον, πού πλέκεις δόλους (δόλια σχέδια), ὦ μητέρα τῆς ἀνάγκης· διότι τά πάντα προέρχονται ἀπό σένα, πού μπλέχτηκες μέ τόν κόσμον καί κυριαρχεῖς σέ τρία μερίδια· καί γεννᾷς τά πάντα, ὅσα εὑρίσκονται εἰς τόν

ὅσσα τ᾽ ἐν οὐρανῷ ἐστι καί ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ
ἐν πόντου τε βυθῷ, σεμνή Βάκχοιο πάρεδρε,
τερπομένη θαλίῃσι, γαμοστόλε, μῆτερ ἐρώτων·
πειθοῖ λεκτροχαρής, κρυφίη, χαριδῶτι ἄνασσα,
φαινομένη τ᾽, ἀφανής τ᾽, ἐρατοπλόκαμ᾽ εὐπατέρεια,
νυμφιδίη, σύνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε, λύκαινα·
γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινατότῳ βιοδῶτι·
ἐνζεύξασα βροτούς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
καί θηρῶν πολύ φῦλον, ἐρωμανέων ὑπό φίλτρων
ἔρχεο, Κυπρογενές θεῖον γένος, εἴτ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ
ἐσσί, θεά βασίλεια, καλῷ γήθουσα προσώπῳ,
εἴτε καί εὐλιβάνου Συρίης ἔδος ἀμφιπολεύεις,
εἴτε σύ γ᾽ ἐν πεδίοισιν σύν ἅρμασι χρυσεοτεύκτοις
Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λουτρά,
ἤ καί κυανέοισιν ὄχοις ἐπί πόντιον οἶδμα
ἐρχομένη χαίρεις νεπόδων κυκλίῃσι χορείαις·
ἤ νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονί Δίᾳ,
θυιάς ἐπ᾽ αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἅλματι κούφῳ·
εἴτε ἐν Κύπρῳ, ἄνασσα, τροφῷ σέο· ἔνθα καλαί σε
παρθένοι ἀδμῆται νύμφαι τ᾽ ἀνά πάντ᾽ ἐνιαυτόν
ὑμνοῦσιν, σέ, μάκαιρα, καί ἄμβροτον ἀγνόν Ἄδωνιν.
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, μάλ᾽ ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἁγίοισι λόγοισιν.

(56) LVI.ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθί μευ εὐχομένου, πολυώνυμε, δαῖμον ἄριστε,
οὐρανόν καί ὅσα στήν εὔφορη γῆ καί ὅσα στόν βυθό τῆς θαλάσσης, σεβαστή συμπαρακαθημένη τοῦ Βάκχου, πού τέρπεσαι στά συμπόσια καί παρασκευάζεις τούς γάμους, ὦ μητέρα τῶν ἐρώτων.
πού χαίρεσαι στά κρεββάτια μέ τήν πειθώ καί ἐνεργεῖς στά κρυφά, βασίλισσα πού δίδεις χαρά,
πού φαίνεσαι, ἀλλά καί δέν φαίνεσαι, πού ἔχεις μέ ἀξιέραστες πλεξῆδες τυλιγμένα τά μαλλιά σου καί κατάγεσαι ἀπό καλόν πατέρα, προστάτρια τῶν νυμφῶν, σύνδειπνε, σκηπτροφόρε τῶν θεῶν, λύκαινα·
σύ πού δίδεις ἀπογόνους, φίλη τῶν ἀνδρῶν, περιπόθητη, πού παρέχεις τήν ζωήν·
σύ πού ἔμπλεξες τούς ἀνθρώπους καί τό μεγάλο πλῆθος τῶν ζώων μέ ἀχαλίνωτες ἀνάγκες ἀπό ἐρωτομανῆ φίλτρα, ἔλα, ὦ θεϊκέ γόνε, πού ἐγεννήθης στήν Κύπρο, ὦ θεά βασίλισσα, ἔλα χαρούμενη μέ ὡραῖον πρόσωπον,
εἴτε εὑρίσκεσαι στόν Ὄλυμπον εἴτε ὑπηρετεῖς εἰς τόν ναόν τῆς Συρίας, πού παράγει πολύ λιβάνι,
εἴτε σύ εἰς τάς πεδιάδας μέ ἅρματα κατασκευασμένα ἀπό χρυσό κατέχεις τά γόνιμα λουτρά τῆς ἱερᾶς Αἰγύπτου,
ἤ καί ἐπάνω σέ κυανᾶ ὀχήματα διερχομένη τό θαλάσσιον κῦμα χαίρεσαι μέ τούς κυκλικούς χορούς τῶν ὑδροβίων ζώων·
ἤ τέρπεσαι μέ τίς μαυρομμάτες νύμφες εἰς τήν Δίαν, πηδῶσα μανιακά μέ ἐλαφρά πηδήματα στίς ἀμμώδεις ἀκρογιαλιές·
εἴτε, ὦ βασίλισσα, εὑρίσκεσαι εἰς τήν Κύπρον, τήν τροφόν σου, ὅπου ὡραῖες παρθένες ἀγαμες καί νύμφες σέ ὑμνοῦν καθ᾽ ὅλον τόν χρόνον, ὑμνοῦν ἐσέ, ὦ μακαρία, καί τόν ἀθάνατον ἀγνόν Ἄδωνιν· ἔλα, μακαρία θεά, καί νά ἔχῃς πολύ εὐχάριστον διάθεσιν· διότι ἐσένα προσκαλῶ μέ ἅγια λόγια σεμνῆς ψυχῆς. **(Εἶναι φανερόν ὅτι οἱ τελευταῖοι στίχοι πού ὁμιλοῦν εἰς τόν Ὕμνον τῆς Ἀφροδίτης περί Συρίας καί Αἰγύπτου ἔχουν παρεμβληθῆ (προστεθῆ) εἰς μεταγενεστέραν ἐποχήν, ὅταν ἡ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης εἶχεν μεταδοθῆ ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου καί εἰς τάς χώρας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι, ὅταν ἐγράφησαν οἱ Ὕμνοι – πρό τοῦ 2.000 π.Χ. –, εἶχον κυριολεκτικῶς μεσάνυχτα ἀπό τάς μυστηριακάς τελετάς πού ἀναφέρονται εἰς τούς Ὕμνους).**

(56) LVI. ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἄκουσε τήν προσευχή μου, ὦ ἔνδοξε, ἄρι-

ἁβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ὥρῃσι ποθειναῖς,
Εὐβουλεῦ, πολύμορφε, τροφεῦ πάντων ἀρίδηλε.
κούρη, καί κόρε· πᾶσι καλόν θάλος αἰέν Ἄδωνι,
σβεννύμενος λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
αὐξιθαλής, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
ἁγλαόμορφε, κυνηγεσίαις χαίρων, βαθυχαῖτα·
ἱμερόνους, Κύπριδος γλυκερόν θάλος, ἔρνος ἔρωτος
Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθείς·
ὅς ποτε μέν ναίεις ὑπό Τάρταρον ἠερόεντα,
ἠδέ πάλιν πρός Ὄλυμπον ἄγεις δέμας ὡριόκαρπον·
ἐλθέ, μάκαρ, μύστῃσι φέρων καρπούς ἀπό γαίης.

στε θεέ, μέ τήν κομψήν κόμην, φίλε τῆς ἐρημίας (τῆς μοναξιᾶς), πού εἶσαι γεμάτος ἀπό περιπόθητους καρπούς,
ὦ Εὐβουλέα μέ τίς πολλές μορφές, φανερέ ἀνατροφέα τῶν πάντων, πού εἶσαι κόρη καί παιδί (θηλυκός καί ἀρσενικός)· ὦ Ἄδωνι, εἰς ὅλα εἶσαι πάντοτε τό ὡραῖον βλαστάρι,
σβήνεις καί λάμπεις σέ ὡραῖες κυκλικές ἐποχές· βοηθεῖς εἰς τήν αὔξησιν τῶν καρπῶν, ἔχεις δύο κέρατα, εἶσαι πολυέραστος (πολύ ἀγαπητός), σέ τιμοῦν μέ δάκρυα, ἔχεις μορφήν πού λάμπει, χαίρεσαι τό κυνήγι, ἔχεις πυκνά καί μακρά μαλλιά (κόμην)·
ἔχεις ἀξιέραστη ψυχή, εἶσαι το γλυκύ τέκνον τῆς Κύπριδος, βλαστάρι τοῦ ἔρωτος·
καί γεννήθηκες στά κρεββάτια τῆς Περσεφόνης μέ τά ὁμορφα μαλλιά·
σύ ἄλλοτε μέν κατοικεῖς κάτω ἀπό τόν σκοτεινόν Τάρταρον καί ἄλλοτε ἀντιθέτως ὁδηγεῖς (φέρεις) τό σῶμά σου, ὅταν ὡριμάσῃ στόν καιρό του, πρός τόν Ὄλυμπον·
ἔλα, ὦ μακάριε, καί φέρε εἰς τούς μύστας καρπούς ἀπό τήν γῆν.

(57) LVII. ΕΡΜΟΥ χθονίου θυμίαμα, στύρακα.

Κωκυτοῦ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης,
ὅς ψυχάς θνητῶν κατάγεις ὑπό νέρτερα γαίης,
Ἑρμῆ, Βακχεχόροιο Διονύσοιο γένεθλον,
καί Παφίης κούρης, ἑλικοβλεφάρου Ἀφροδίτης,
ὅς παρά Περσεφόνης ἱερόν δόμον ἀμφιπολεύεις,
αἰνομόροις ψυχαῖς πομπός κατά γαῖαν ὑπάρχων·
ἅς κατάγεις, ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,
εὐϊέρῳ ῥάβδῳ θέλγων ὑπνοδώτιδι πάντα,
καί πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοί γάρ ἔδωκεν
τιμήν Φερσεφόνεια θεά, κατά Τάρταρον, εὐρύν
ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδόν ἡγεμονεύειν.
ἀλλά, μάκαρ, πέμποις μύσταις τέλος ἐσθλόν ἔπ' ἔργοις.

(57) LVII. ΕΡΜΟΥ ΧΘΟΝΙΟΥ θυμίαμα, στύρακα - ἡδύοσμον

Ὦ σύ πού κατοικεῖς εἰς τοῦ Κωκυτοῦ τόν δρόμον τῆς ἀνάγκης, πού δέν ἔχει ἐπιστροφή (τόν ἀγύριστο δρόμο), πού ὁδηγεῖς τάς ψυχάς τῶν ἀνθρώπων εἰς τόν κάτω κόσμον, ὦ Ἑρμῆ, τέκνον τοῦ Διονύσου, πού σύρει τόν βακχικόν χορόν, καί τῆς κόρης ἀπό τήν Πάφον, τῆς Ἀφροδίτης, μέ τά καμπυλωτά βλέφαρα.
Σύ ὑπηρετεῖς εἰς τήν ἱεράν κατοικίαν τῆς Περσεφόνης, καί εἶσαι ὁδηγός στίς δυστυχισμένες ψυχές ποῦ πᾶνε εἰς τόν Ἅδην· αὐτές τίς ψυχές, ὅταν φθάσῃ ὁ μοιραῖος χρόνος, καθοδηγεῖς πρός τόν κάτω κόσμον,
ἐσύ πού μαγεύεις τά πάντα μέ τό ἱερό ραβδί, πού ὑπνωτίζει, καί πάλιν τούς σηκώνεις ἀπό τόν ὕπνον· διότι σέ σένα παρεχώρησεν ἡ θεά Περσεφόνη τήν τιμήν νά εἶσαι ὁδηγός στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων κατά τήν ἀδιάκοπον, τήν αἰωνίαν πορείαν των πρός τόν εὐρύν Τάρταρον.
Ἀλλά, μακάριε, εἴθε νά στέλλῃς εἰς τούς μύστας καλόν τέλος διά τά ἔργα των.

(58) LVIII. ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω μέγαν ἀγνόν ἐράσμιον ἡδύν Ἔρωτα,
τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὔδρομον ὁρμῇ,
συμπαίζοντα θεοῖς ἠδέ θνητοῖς ἀνθρώποις·
εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κληῖδας, ἔχοντα,
αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονός, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
πνεύματα παντογένεθλα θεά βόσκει χλοόκαρπος,
ἠδ' ὅσα Τάρταρος εὐρύς ἔχει, πόντος θ' ἁλίδουπος.
μοῦνος γάρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις.
ἀλλά, μάκαρ, καθαραῖς γνώμαις μύστῃσι συνέρχου,
φαύλους δ' ἐκτοπίους θ' ὁρμάς ἀπό τῶνδ' ἀπόπεμπε.

(58) LVIII. ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἐπικαλοῦμαι τόν μεγάλον, τόν ἀγνόν, τόν περιπόθητον, τόν γλυκύν Ἔρωτα,
τόν ἰσχυρόν τοξότην, τόν πτερωτόν, πού φλογίζει μέ δύναμιν τούς ἀνθρώπους, τόν ταχύν καί ὁρμητικόν, πού παίζει μαζί μέ τούς θεούς καί μέ τούς θνητούς ἀνθρώπους·
τόν ἐξυπνον, τόν ἐφευρετικόν, μέ τάς δύο φύσεις, πού κρατεῖ τά κλειδιά τῶν πάντων,
τά κλειδιά τοῦ ἐπουρανίου αἰθέρος, τῆς θαλάσσης καί τῆς γῆς,
καί ὅσα πνεύματα, πού γεννοῦν τά πάντα εἰς τούς ἀνθρώπους,
τρέφει ἡ θεά, παράγουσα χλωρούς καρπούς,
καί ὅσα ἔχει ὁ εὐρύς Τάρταρος καί ἡ θορυβώδης θάλασσα·
διότι μόνον ἐσύ κρατεῖς τό πηδάλιον (εἶσαι κυρίαρχος) ὅλων αὐτῶν.
Ἀλλά, ὦ μακάριε, μέ καθαρές διαθέσεις ἔλα μαζί μέ τούς μύστας,
καί ἀπομάκρυνε ἀπό αὐτούς τίς φαύλες καί παράδοξες ὁρμές.

(59) LIX. ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, Νυκτός φίλα τέκνα μελαίνης,
κλῦτέ μου εὐχομένου, πολυώνυμοι, αἴτ' ἐπί λίμνης
οὐρανίας, (ἵνα λευκόν ὕδωρ νυχίας ὑπό θερμῆς
ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαροῦ μυχῷ εὐλίθου ἄντρου)
ναίουσαι, πεπότησθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
ἔνθεν ἐπί βρότεον δοῦλον γένος ἐλπίδι κούφῃ
στείχετε, πορφυρέῃσι καλυψάμεναι ὀθόνῃσι,
μοιρσίμῳ ἐν πεδίῳ, ὅθι πάγγεον ἅρμα διώκει
δόξα, δίκης παρά τέρμα καί ἐλπίδος ἠδέ μεριμνῶν,
καί νόμον ὠγύγιον παναπείρονος εὐνόμου ἀρχῆς.
Μοῖρα γάρ ἐν βιότῳ καθορᾷ μόνον, οὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἵ ἔχυσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,

(59) LIX. ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα

Ὦ Μοῖραι ἀναρίθμητοι, ἀγαπητά τέκνα τῆς μαύρης Νυκτός,
ἀκούσατε τήν προσευχήν μου σεῖς μέ τά πολλά ὀνόματα, πού κατοικεῖτε ἐπάνω σέ λίμνη ἐπουράνια,
ὅπου λευκό νερό στάζει ἀπό νυκτερινή ζέστη στόν σκιερό μυχό ὡραίου φκιασμένου μέ καλά λιθάρια σπηλαίου, καί πετᾶτε εἰς τήν ἀπέραντη γῆ τῶν ἀνθρώπων,
ἀπό ὅπου βαδίζετε πρός τό ἀνθρώπινο δουλικό γένος
μέ ἀνεκπλήρωτη, κενή ἐλπίδα, ἀφοῦ σκεπασθῆτε μέ πορφυρᾶ λεπτά ἐνδύματα,
εἰς τήν μοιραίαν πεδιάδα, ὅπου τό ἅρμα, πού κρατεῖ ὅλην τήν γῆν,
τό καταδιώκει ἡ δόξα, πλησίον εἰς τό τέρμα τῆς δίκης (τῆς δικαιοσύνης) καί τῆς ἐλπίδος καί τῶν φροντίδων,
καί εἰς τόν πανάρχαιον νόμον τῆς ἀπεράντου ἀρχῆς,
πού κυβερνᾶται μέ καλούς νόμους.
Διότι μόνον ἡ Μοῖρα βλέπει τά συμβαίνοντα εἰς τόν βίον τῶν ἀνθρώπων,
οὔτε κανείς ἄλλος ἀπό τούς ἀθανάτους, πού κατέχουν τάς κορυφάς τοῦ χιονοσκεποῦς Ὀλύμπου, (βλέπει τά συμβαίνοντα εἰς τούς

καί Διός ὄμμα τέλειον· ἐπεί γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
Μοῖρά τε καί Διός οἶδε νόος διαπαντός ἅπαντα.
ἀλλά μοι, ἀέριοι, μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,
Ἄτροπε, καί Λάχεσι, Κλωθώ, μόλετ' εὐπατέρειαι
νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰέν ἀτειρεῖς,
παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης,
Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καί εὐχῶν,
ἐρχόμεναι μύσταις λαθιπήμονες εὔφρονι βουλῇ.

ἀνθρώπους), καί τό τέλειον μάτι τοῦ Διός· ἐπειδή ὅσα συμβαίνουν εἰς ἡμᾶς (τούς ἀνθρώπους)
τά γνωρίζει ἐξ ὁλοκλήρου ὅλα ἡ Μοῖρα καί ὁ νοῦς τοῦ Διός. Ἀλλά ἐλᾶτε δι' ἐμέ, σεῖς αἱ ἀερινές, αἱ εὐμενεῖς μέ τήν ἡπίαν διάθεσιν, σεῖς ἡ Ἄτροπος, ἡ Λάχεσις καί ἡ Κλωθώ, πού ἔχετε καλόν πατέρα, αἱ νυκτερινές, αἱ ἀφανεῖς, αἱ ἀμετάπειστες, αἱ πάντοτε σκληρές, πού δίδετε τά πάντα καί ἀφαιρεῖτε τήν ἀνάγκην ἀπό τούς θνητούς·
ὦ Μοῖραι, ἀκούσατε τάς ἰδικάς μου ἱεράς προσφοράς καί τάς προσευχάς,
καί ἐλᾶτε εἰς τούς μύστας μέ χαρμόσυνη διάθεσι καί ἀποδιώξατε τήν λύπην.

(60) LX. ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα.

Κλῦτέ μοι,ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
θυγατέρες Ζηνός τε καί Εὐρυνόμης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη, Θαλίη τε, καί Εὐφροσύνη πολύολβε,
χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμιαι, εὔφρονες, ἀγναί,
αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναί,
οὔτε γάρ ἠελίου ταχιναί φλόγες, οὔτε σελήνης,
καί σοφίης, ἀρετῆς τε, καί ἐργασίμου θρασύτητος
αὔχημ' οὔτε βίου λιπαρῆς περικαλλέος ἥβης
ὑμέων χωρίς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότοιο.
εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι·
ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεί μύστῃσι προσηνεῖς.

(60) LX. ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα - ἡδύοσμον

Ἀκούσατέ με, ὦ Χάριτες ἔνδοξοι, πού τιμᾶσθε μέ λαμπρότητα, θυγατέρες τοῦ Διός καί θυγατέρες τοῦ Διός καί τῆς Εὐρυνόμης μέ τά βαθειά στήθη, ἐσεῖς
ἡ Ἀγλαΐα, ἡ Θάλεια καί ἡ πολυευτυχισμένη Εὐφροσύνη,
πού γεννᾶτε τήν χαρά, εἶσθε ἀξιέραστες, εὐχάριστες, ἁγνές, ποικιλόμορφες, πάντοτε θαλερές (φρέσκιες), εἰς τούς ἀνθρώπους περιπόθητοι·
διότι οὔτε αἱ ταχεῖαι φλόγες τοῦ ἡλίου, οὔτε τῆς σελήνης τό φῶς, οὔτε καί τό καύχημα τῆς σοφίας, τῆς ἀρετῆς καί τῆς δραστηρίας τόλμης,
οὔτε τῆς λαμπρᾶς ὡραιοτάτης νεότητος τοῦ βίου ἡ περίοδος (ἡ ἐποχή)
διεγείρει χαρές ε ἰς τήν ζωήν μας χωρίς τήν ἰδικήν σας παρουσίαν.
Εἴθε νά μᾶς ἔλθετε πάντοτε προσηνεῖς πρός τούς μύστας,
ἐσεῖς πού εἶσθε ἄξιες εὐχῆς, αἱ τριγυρίζουσαι (τούς ἀνθρώπους), αἱ ἀνθηραί, αἱ περιπόθητοι, πού δίδετε τήν εὐτυχίαν.

(61) LXI. ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

Ὦ Νέμεσι, κλήζω σε, θεά βασίλεια μεγίστη,
πανδερκής, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων·
ἀϊδίη, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις,

(61) LXI. ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος

Ὦ Νέμεσι, σέ ὑμνῶ, ἐσένα τήν θεά τήν μεγαλύτερη βασίλισσα,
πού βλέπεις τά πάντα καί παρατηρεῖς τόν βίον τῶν ἀνθρώπων,
πού ἀνήκουν εἰς πολλάς φυλάς·
αἰωνία, σεβαστή, πού μόνον ἐσύ χαίρεσαι στά

ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεί,
ἥν πάντες δεδίασι βροτοί ζυγόν αὐχένι θέντες.
σοί γάρ ἀεί γνώμη πάντων μέλει, οὐδέ σέ λήθει
ψυχή ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ.
πάντ᾽ ἐσορᾷς καί πάντ᾽ ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις
ἐν σοί δ᾽ εἰσί δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
ἐλθέ, μάκαιρ᾽ ἁγνή, μύσταις ἐπιτάρροθος αἰεί·
δός δ᾽ ἀγαθήν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα πανεχθεῖς
γνώμας, οὐχ ὁσίας, πανυπέρφρονας, ἀλλοπροσάλλας.

δίκαια, καί τιμωρεῖς τόν πολυποίκιλον λόγον, τόν πάντοτε ἀσταθῆ· ἐσένα φοβοῦνται ὅλοι οἱ ἐσένα φοβοῦνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ζυγόν στόν τράχηλο (πού ἔχουν βαρεῖαν συνείδησιν)·
διότι ἐσύ ἐνδιαφέρεσαι πάντοτε διά τήν γνώμην (τήν διάθεσιν) ὅλων, οὔτε σοῦ διαφεύγει τήν προσοχήν ἡ ψυχή, πού ὑπερηφανεύεται κατά τούς λόγους μέ ἀκατανόητον ὁρμήν.
Ἐσύ τά πάντα ἐποπτεύεις καί τά πάντα ἀκούεις καί τά πάντα κρίνεις· ἀπό σέ ἐξαρτῶνται αἱ ἀπό σέ ἐξαρτῶνται αἱ δίκαι τῶν ἀνθρώπων, ὦ ὑπερτάτη θεά.
Ἔλα, ὦ μακαρία, ἁγνή, βοηθός πάντοτε εἰς τούς μύστας· καί δόσε τους νά ἔχουν ἀγαθήν διάνοιαν, καί νά καταπαύσῃς τάς μισητάς γνώμας (σκέψεις), τάς ἀντιθέσεις, τάς ἀνοησίας, τάς ὑπεροπτικάς καί ἀλλοπροσάλλους (εὐμεταβόλους).

(62) LXII. ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὄμμα Δίκης μέλπω πανδερκέος, ἀγλαομόρφου,
ἥ καί Ζηνός ἄνακτος ἐπί θρόνον ἱερόν ἵζει,
οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων,
τοῖς ἀδίκοις τιμωρός ἐπιβρίθουσα δικαίη,
ἐξ ἰσότητος ἀληθείῃ συνάγουσ᾽ ἀνομοῖα.
πάντα γάρ, ὅσσα κακαῖς γνώμαις θνητοῖσιν ὀχεῖται,
δύσκριτα, βουλομένοις τό πλέον βουλαῖς ἀδίκοισιν.
μούνη ἐπεμβαίνουσα δίκῃ ἀδίκοις ἐπί ἔργοις,
ἐχθρή τῶν ἀδίκων, εὔφρων δέ σύνεσσι δικαίοις.
ἀλλά, θεά, μόλ᾽ ἔπι γνώμαις ἐσθλῇσι δικαίῃ,
ὡς ἄν ἀεί βιοτῆς τό πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθῃ.

(62) LXII. ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον

Τόν ὀφθαλμόν ἐξυμνῶ τῆς Δίκης, πού βλέπει τά πάντα καί λάμπει ἀπό ὁμορφιά,
ἡ ὁποία ἀκόμη καί εἰς τόν ἱερόν θρόνον τοῦ βασιλέως Διός κάθεται καί παρατηρεῖ ἀπό τόν οὐρανόν τόν βίον (τόν τρόπον διαβιώσεως) τῶν ἀνθρώπων, πού ἀνήκουν εἰς πολλάς φυλάς·
καί ἐπιπίπτει ὡς δικαία τιμωρός κατά τῶν ἀδίκων, συνάπτουσα τά ἀνόμοια κατά τήν ἰσότητα διά τῆς ἀληθείας· **(συνεπῶς τό «ἔστιν δίκης ὀφθαλμός, ὃς τά πάνθ᾽ ὁρᾷ» εἶναι ὀρφικόν)**·
διότι ὅλα, ὅσα φέρονται εἰς τάς κακοβούλους σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, εἶναι δυσδιάκριτα, ἐπειδή αὐτοί (οἱ ἄνθρωποι) ὡς ἄδικοι θέλουν τό ἐπί πλέον (εἶναι πλεονέκται) διά τῶν σκέψεών των.
Μόνον ἐσύ ἐπεμβαίνεις δικαίως εἰς ἄδικα ἔργα, καί εἶσαι ἐχθρά τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων, ἔχεις ὅμως καλάς διαθέσεις πρός τούς δικαίους.
Ἀλλά, ὦ θεά, ἔλα ἐσύ ὡς δικαία καί δῶσε μας καλές σκέψεις, ἕως ὅτου ἐπέλθῃ ἡ ὑπό τῆς μοίρας προωρισμένη ἡμέρα τοῦ βίου (μέχρι νά ἀποθάνωμεν).

41

(63) LXIII. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὦ θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε, ποθεινή,
ἐξ ἰσότητος ἀεί θνητοῖς χαίρουσα δικαίοις,

(63) LXIII. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον

Ὦ σύ ἡ δικαιοτάτη μεταξύ τῶν θνητῶν, ἡ πολυευτυχισμένη, ἡ περιπόθητη,
πού χαίρεσαι πάντοτε μέ τούς ἀνθρώπους διά

πάντιμ᾽ ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής,
ἥ καθαραῖς γνώμαις αἰεί τά δέοντα βραβεύεις,
ἄθραυστος τό συνειδός· ἀεί θραύεις γάρ ἅπαντας,
ὅσσοι μή τό σόν ἦλθον ὑπό ζυγόν, ἀλλοπρόσαλλοι,
πλάστιγξιν βριαρῇσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως·
ἀστασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ᾽, ἐρατεινή,
εἰρήνῃ χαίρουσα, βίον ζηλοῦσα βέβαιον.
αἰεί γάρ τό πλέον στυγέεις, ἰσότητι δέ χαίρεις.
ἐν σοί γάρ σοφίη ἀρετῆς τέλος ἐσθλόν ἱκάνει.
κλῦθι, θεά, κακίην θνητῶν θραύουσα δικαίως,
ὡς ἄν ἰσορροπίῃσιν ἀεί βίος ἐσθλός ὁδεύοι
θνητῶν ἀνθρώπων, οἵ ἀρούρης καρπόν ἔδουσιν,
καί ζώων πάντων, ὁπόσ᾽ ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
γαῖα θεά μήτηρ καί πόντιος εἰνάλιος Ζεύς.

τήν ἰσότητα, πολύτιμε, καλότυχη, σύ ἡ Δικαιοσύνη ἡ πολυένδοξη,
πού μέ καθαρές πάντοτε γνῶμες κρίνεις τά πρέποντα, καί ἔχεις ἀκεραίαν τήν συνείδησιν· διότι σύ πάντοτε τιμωρεῖς ὅλους,
ὅσοι δέν προσῆλθον κάτω ἀπό τόν ἰδικόν σου ζυγόν (τήν ζυγαριά σου), ἀλλά εἶναι ἄστατοι καί ἀλλά εἶναι ἄστατοι καί παρεκκλίνουν ἀκόρεστα στίς βαρειές πλάστιγγες·
σύ εἶσαι χωρίς ἐπαναστάσεις (ἥσυχη), φίλη τῶν πάντων, ἀγαπᾷς τάς διασκεδάσεις ἀξιέραστη, χαίρεσαι στήν εἰρήνη καί ποθεῖς τόν σταθερόν βίον.
Διότι πάντοτε μισεῖς τό ἐπί πλέον (τήν πλεονεξίαν) καί χαίρεσαι εἰς τήν ἰσότητα.
Διότι σέ σένα ἡ γνῶσις τῆς ἀρετῆς ἔχει ἄριστον τέλος.
Ἄκουσέ με, θεά, καί τσάκιζε δικαίως τήν κακίαν τῶν ἀνθρώπων, διά νά πορεύεται (νά προδιά νά πορεύεται (νά προχωρῇ) ἐν ἰσορροπίᾳ πάντοτε ὁ καλός βίος τῶν θνητῶν ἀνθρώπων,
οἱ ὁποῖοι τρώγουν τόν καρπόν τῆς γῆς, καί ὅλων τῶν ζώων
ὅσα τρέφει ε ἰς τούς κόλπους της ἡ γῆ, ἡ θεά μητέρα, καί ὁ πόντιος θαλάσσιος Ζεύς.

(64) LXIV. Ὕμνος NOMOY

Ἀθανάτων καλέω καί θνητῶν ἀγνόν ἄνακτα,
οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφραγῖδα δικαίην
πόντου τ᾽ εἰναλίου καί γῆς, φύσεως τό βέβαιον
ἀκλινές ἀστασίαστον ἀεί τηροῦντα νόμοισιν,
οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν οὐρανόν αὐτός ὁδεύει,
καί φθόνον οὐ δίκαιον ροίζου τρόπον αὐτός ἐλαύνει·
ὅς καί θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλόν ἐγείρει.
αὐτός γάρ μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει,
γνώμαις ὀρθοτάτῃσι συνών, ἀδιάστροφος αἰεί,
ὠγύγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δέ φέρων

(64) LXIV. Ὕμνος NOMOY

Τῶν ἀθανάτων θεῶν προσκαλῶ καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων τόν ἁγνόν ἄνακτα, τόν ἐπουράνιον Νόμον, αὐτόν πού κατατάσσει (θέτει εἰς τάξιν) τά ἄστρα, μέ δικαίαν σφραγῖδα καί
τοῦ θαλασσίου πόντου καί τῆς γῆς, αὐτόν πού φροντίζει πάντοτε νά εἶναι ἡ φύσις σταθερά, ἀσάλευτη, ἀδιατάρακτη διά εἰδικῶν, μερικωτέρων νόμων, διά τῶν ὁποίων κατευθύνει τά πάντα ἄνωθεν καί διατρέχει καί κυριαρχεῖ αὐτός, ὁ Ὑπέρτατος Νόμος τόν μέγαν οὐρανόν, καί τόν ἄδικον φθόνον ἀποδιώκει αὐτός ὡς ὁρμητική κίνησις·
αὐτός διεγείρει εἰς τούς ἀνθρώπους τό καλόν τέλος τοῦ βίου·
διότι μόνον αὐτός κατέχει τό πηδάλιον τῶν ζώων (κατευθύνει τήν ζωήν), ἐπειδή ἔχει ὀρθοτάτας γνώμας, εἶναι πάντοτε ἀμετακίνητος, πανάρχαιος, μέ μεγάλην πεῖραν, συγκατοικῶν ἀβλαβῶς μέ ὅλους τούς δικαίους, ἀλλά εἰς τούς παρανομοῦντας (τούς ἀδίκους) ἐπιφέρει βαρεῖαν ζημίαν, βλάβην.

κακότητα βαρεῖαν·
ἀλλά, μάκαρ, πάντιμε, φερόλβιε, πᾶσι ποθεινέ,
εὐμενές ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε, φέριστε.

(65) LXV. ΑΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον

Ἄρρηκτ', ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε δαῖμον,
ὁπλοχαρής, ἀδάμαστε,. βροτοκτόνε, τειχεσιπλῆτα,
Ἄρες ἄναξ, ὁπλόδουπε, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεί,
αἵματι τ' ἀνδροφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτέ,
ὅς ποθέεις ξίφεσίν τε καί ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον·
στῆσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον·
εἰς δέ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμους τε Λυαίου,
ἀλλάξας ἀλκήν ὅπλων εἰς ἔργα τά Δηοῦς,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

(66) LXVI. ΗΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ἥφαιστ' ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἀκάματον πῦρ,
λαμπόμενε φλογέαις αὐγαῖς, φαεσίμβροτε δαῖμον,
φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνοδίαιτε,
ἐργαστήρ, κόσμοιο μέρος, στοιχεῖον ἀμεμφές,
παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε,
αἰθήρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον·
ταῦτα γάρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
πάντα δέ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα·
Ἀλλά, ὦ μακάριε, πολύτιμε, σύ πού φέρεις τήν εὐτυχίαν, εἰς ὅλους περιπόθητε,
ἔχων εὐμενῆ καρδίαν μή μᾶς λησμονῆς, ὦ ἄριστε.

(Εὐρυτέραν ἑρμηνείαν τοῦ Ὕμνου τοῦ Νόμου βλέπε καί εἰς κείμενα Κ. Χασάπη (Κεφάλαιον Η' «Ὁ Παγκόσμιος Νόμος» καί «Γενικήν Εἰσαγωγήν» εἰς τά Ὀρφικά).

(65) LXV. ΑΡΕΩΣ θυμίαμα, λίβανον

Ἀκατάβλητε, ἰσχυρόκαρδε, μεγαλοδύναμε, ρωμαλέε θεέ,
πού χαίρεσαι στά ὅπλα, ἀνίκητε, πού σκοτώνεις τούς ἀνθρώπους καί πλήττεις (κτυπᾶς) τά τείχη,
ὦ ἄνακτα Ἄρη, πού κρατεῖς τά ὅπλα, πού εἶσαι πάντοτε μπερδεμένος (ἀναμεμειγμένος) μέ φόνους,
πού χαίρεσαι στό αἷμα τῶν ἀνδρῶν, πού φονεύονται, καί σηκώνεις τόν θόρυβον τοῦ πολέμου (τῆς μάχης), φρικτέ (πού προκαλεῖς φρίκην),
καί ποθεῖς τήν μάχην μέ ξίφη καί μέ δόρατα, τήν μάχην τήν ἀγρίαν·
σταμάτησε τήν λυσσασμένη μάχη, ἄφησε τόν πόνον πού προκαλεῖ θλῖψιν στήν καρδιά·
κλῖνε (στρέψε) πρός τόν πόθον τῆς Κύπριδος καί πρός τάς ἑορταστικάς πανηγύρεις τοῦ Λυσαίου, (τοῦ λυτρωτοῦ, τοῦ Διονύσου)
καί νά ἀνταλλάξῃς τήν ἰσχύν τῶν ὅπλων μέ τά ἔργα τῆς Δηοῦς, (τῆς Δήμητρος, τῆς γεωργίας)
καί νά ποθῇς τήν εἰρήνην, πού τρέφει τούς νέους καί μᾶς παρέχει τήν εὐτυχίαν. 43

(66) LXVI. ΗΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν

Ἥφαιστε ἰσχυρόκαρδε, μεγαλοδύναμε, πού εἶσαι τό ἄσβεστον πῦρ,
καί φωτίζεσαι ἀπό φλογερές λάμψεις, ὦ θεέ πού παρέχεις τό φῶς εἰς τούς ἀνθρώπους,
ἐσύ πού φέρεις τό φῶς, μέ τά ἰσχυρά χέρια, αἰώνιε, πού ζῇς μέ τήν τέχνην,
σύ ὁ ἐργάτης, μέρος τοῦ κόσμου καί στοιχεῖον ἄμεμπτον,
πού τρώγεις τά πάντα, πού δαμάζεις τά πάντα (ὡς ἐκπρόσωπος τῆς φωτιᾶς), ὁ ὑπεράνω ὅλων ὑπέρτατος, πού εὑρίσκεσαι παντου.
Εἶσαι ὁ αἰθήρ, ὁ ἥλιος, τά ἄστρα, ἡ σελήνη, τό φῶς τό ἀμόλυντον· διότι αὐτά τά μέλη τοῦ Ἡφαίστου φέρουν τό φῶς εἰς τούς ἀνθρώπους.
Καί κατοικεῖς ἐσύ εἰς πάντα οἶκον, ὅλες τίς πόλεις, ὅλα τά ἔθνη·

σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς, πολύολβε, κραταιέ·
κλῦθι μάκαρ, κλήζω σε πρός εὐϊέρους ἐπιλοιβάς,
αἰέν ὅπως χαίρουσιν ἐπ᾽ ἔργοις ἦμερος ἔλθῃς.
παῦσον λυσσῶσαν μανίην πυρός ἀκαμάτοιο,
καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

(67) XVII. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

᾽Ιητήρ πάντων ᾽Ασκληπιέ, δέσποτα Παιάν,
θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νούσων,
ἠπιόδωρε, κραταιέ, μόλοις κατάγων ὑγίειαν,
καί παύων νούσους χαλεπάς, θανάτοιό τε κῆρας.
αὐξιθαλής κόρε,* ἀπαλεξίκακ᾽, ὀλβιόμοιρε,
Φοίβου ᾽Απόλλωνος κρατερόν θάλος ἀγλαότιμον,
ἐχθρέ νόσων, ᾽Υγίειαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῆ,
ἐλθέ μάκαρ, σωτήρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλόν ὀπάζων.

(68) LXVIII. ΥΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάννα.

᾽Ιμερόεσσ᾽ ἐρατή, πολυθάλμιε, παμβασίλεια
κλῦθι, μάκαιρ ᾽Υγίεια, φερόλβιε, μῆτερ ἁπάντων.
ἐκ σέο γάρ νοῦσοι μέν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσιν,
πᾶς δέ δόμος θάλλει πολυγηθής εἵνεκα σεῖο,
καί τέχναι βρίθουσι. ποθεῖ δέ σε κόσμος, ἄνασσα,
μοῦνος δέ στυγέει σ᾽ ᾽Αΐδης ψυχοφθόρος αἰεί·
ἀϊθαλής, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
σοῦ γάρ ἄτερ πάντ᾽ ἐστίν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν.
οὔτε γάρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερός θαλίῃσιν,
καί κατοικεῖς (ὡς πῦρ, ὡς φωτιά) μέσα εἰς τά σώματα τῶν ἀνθρώπων, ἐσύ μέ τήν μεγάλην εὐτυχίαν, ὁ ἰσχυρός.
Ἄκουσέ με, μακάριε, ἐσέ προσκαλῶ εἰς τάς ἱεράς σπονδάς, διά νά προσέλθῃς πάντοτε ἦμερος καί μέ ἔργα, πού φέρουν χαράν.
Κατάπαυσε τήν λυσσασμένην μανίαν τοῦ ἀκαταβλήτου πυρός
παρέχων εἰς τά ἰδικά μας σώματα τήν φυσικήν καῦσιν (ὄχι διεγέρσεις ἀφύσικες).

(67) LXVII. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ θυμίαμα, μάνναν

Ὦ σύ ᾽Ασκληπιέ, ἰατρέ τῶν πάντων, ὦ δέσποτα Παιάν,
πού μαγεύεις τά ἐκ τῶν νόσων παθήματα τῶν ἀνθρώπων, πού προξενοῦν μεγάλους πόνους,
σύ πού καταπραΰνεις μέ τά δῶρά σου, ὁ ἰσχυρός, εἴθε νά ἔλθῃς φέρων εἰς ἡμᾶς τήν ὑγείαν,
καί καταπαύων τίς βαρειές ἀσθένειες καί τόν ὀλέθριον θάνατον, σύ, ὦ νέε, πού συντελεῖς εἰς τήν αὔξησιν καί ἀπομακρύνεις τά κακά, ὁ καλότυχος,
σύ τό ἰσχυρό βλαστάρι, τό πολυτίμητο τοῦ Φοίβου ᾽Απόλλωνος, ὁ ἐχθρός τῶν νοσημάτων, πού ἔχεις ἄμεμπτον σύζυγον τήν ᾽Υγείαν·
ἔλα, μακάριε, σωτήρα μας, δίδων εἰς ἡμᾶς καλόν τέλος τοῦ βίου.

(68) LXVIII. ΥΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάνναν

Σύ ἡ περιπόθητη, ἡ ἀξιέραστη, που ζωογονεῖς τά πάντα, ἡ βασίλισσα τῶν πάντων, ἄκουσέ με, ὦ μακαρία ᾽Υγεία, πού φέρεις τήν εὐτυχίαν καί εἶσαι ἡ μητέρα ὅλων·
διότι ἀπό σένα ἀπό τό ἕνα μέρος καταστρέφονται αἱ ἀσθένειαι τῶν ἀνθρώπων,
καί ἀπό τό ἄλλο μέρος κάθε σπίτι πάλιν ἐξ αἰτίας σου (ὅταν ἔχῃ ὑγείαν) ἀνθοφορεῖ γεμάτο ἀπό χαρά,
καί αἱ τέχναι ἀκμάζουν. Καί σέ ποθεῖ ὁ κόσμος, ὦ βασίλισσα, καί μόνον ὁ Ἄδης σέ μισεῖ ὁ πάντοτε θανατηφόρος.
Εἶσαι πάντοτε θαλερά, σέ σένα περισσότερο ἀπό ὅλους ἀπευθύνομεν τίς εὐχές μας, εἶσαι ἡ ἀνακούφισις τῶν ἀνθρώπων·
διότι χωρίς ἐσένα ὅλα εἶναι ἀνωφελῆ εἰς τούς ἀνθρώπους·
διότι οὔτε ὁ Πλοῦτος, πού μᾶς δίδει τά ἀγαθά, εἶναι γλυκός κατά τά συμπόσια,

οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίγνεται ἀνήρ·
πάντων γάρ κρατέεις μούνη, καί πᾶσιν ἀνάσσεις.
ἀλλά, θεά, μόλε μυστιπόλοις ἐπιτάρροθος αἰεί,
ρυομένη νούσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

οὔτε ὁ ἀνήρ γίνεται γέρων, πού ἐμόχθησε πολύ, χωρίς ἐσένα·
διότι μόνη ἐσύ κυριαρχεῖς τῶν πάντων, καί βασιλεύεις εἰς ὅλα. Ἀλλά, ὦ θεά, ἔλα εἰς τούς μύστας πάντοτε βοηθός,
καί σῷζέ μας ἀπό τήν κακότυχη ἀνία τῶν φοβερῶν ἀσθενειῶν.

(69) LXIX. ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτε, θεαί πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάστειραι,
Τισιφόνη τε καί Ἀλληκτώ, καί δῖα Μέγαιρα·
νυκτέριαι, μύχιαι, ὑπό κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι
ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι, παρά Στυγός ἱερόν ὕδωρ·
οὐχ ὁσίαις βουλῇσι βροτῶν πεποτημέναι αἰεί
λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις,
θηρόπεπλοι, τιμωροί, ἐρισθενέες, βαρυαλγεῖς,
Ἀΐδεω χθόνιαι φοβεραί κόραι αἰολόμορφοι,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι, ὥστε νόημα.
αἴτ' αἰεί θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα
ὄμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰέν ἐοῦσαι.
ἀλλά, θεαί Μοῖραι, ὀφιοπλόκαμοι, πολύμορφοι,
πρηΰνοον μετάθεσθε βίου μαλακόφρονα δόξαν.

(69) LXIX. ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἀκούσατέ με, ὦ θεαί, πού ἔχετε πᾶσαν τιμήν, πού φωνάζετε δυνατά, βακχικαί,
σεῖς ἡ Τισιφόνη καί ἡ Ἀλληκτώ καί ἡ θεϊκή Μέγαιρα· νυκτερινές, πού ζῆτε εἰς τόν μυχόν, καί ἔχετε εἰς τά βάθη τήν οἰκίαν σας μέσα εἰς ἕνα ὁμιχλῶδες σπήλαιον, πλησίον εἰς τό ἱερόν νερό τῆς Στυνός·
πετᾶτε πάντοτε ἕνεκα τῶν ἀνοσίων διαθέσεων τῶν ἀνθρώπων λυσσασμένες, μεγαλόφρονες, πολυδύναμες,
ἐπιφέρουσαι βαρεῖς πόνους,
κόρες τοῦ Ἅδου καταχθόνιες, ποικιλόμορφες, πού προξενεῖτε φόβον,
ἀέρινες, ἀφανεῖς, πού τρέχετε γρήγορα ὅπως τό νόημα (ὁ νοῦς).
Ἐσεῖς ἐπιβλέπετε πάντοτε ὡσάν μάτι τῆς Δίκης τίς ἀπειράριθμες φυλές ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καί εἶσθε πάντοτε δικασταί.
Ἀλλά, ὦ θεαί Μοῖραι, μέ τά πλοκάμια ἀπό φίδια, πολύμορφες, μεταθέσατε καί καταστήσατέ την μαλακόκαρδη, καί εὐμενῆ τήν γνώμην τοῦ βίου.

(70) LXX. ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτέ μευ, Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι, εὔφρονι βουλῇ,
ἀγναί θυγατέρες μεγάλοιο Διός χθονίοιο,
Φερσεφόνης τ', ἐρατῆς κούρης καλλιπλοκάμοιο,
αἵ πάντων καθορᾶτε βίον θνητῶν ἀσεβούντων,

(70) LXX. ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἀκούσατέ με μέ εὐφρόσυνη διάθεσι, ὦ πολυένδοξοι Εὐμενίδες, ἁγναί θυγατέρες τοῦ μεγάλου γηΐνου Διός
καί τῆς Περσεφόνης, τῆς ἀξιαγάπητης κόρης μέ τούς ὡραίους πλοκάμους (τά ὡραία μαλλιά),
σεῖς αἱ ὁποῖαι ἐπιβλέπετε τόν βίον ὅλων τῶν ἀνθρώπων, πού ἀσεβοῦν,

τῶν ἀδίκων τιμωροί, ἐφεστηκυῖαι ἀνάγκῃ,
κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ᾽ ὄσσων
δεινήν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην·
ἀΐδιοι, φοβερῶπες, ἀπόστροφοι, αὐτοκράτειραι,
λυσιμελεῖς οἴστρῳ, βλοσυροί, νύχιαι, πολύποτμοι
νυκτέριαι κοῦραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερῶπες,
ὑμέας κικλήσκω γνώμαις ὁσίῃσι πελάζειν.

αἱ τιμωροί τῶν ἀδίκων, πού στεκεσθε ἐπάνω εἰς τήν ἀνάγκην, μελαγχροινές βασίλισσες, πού ἐκπέμπετε, (πού πετᾶτε ἀπό τά μάτια σας φοβεράν σπινθηροβόλον λάμψιν, πού καταστρέφει τάς σάρκας· αἰώνιες, φοβερές τήν ὄψιν, ἀποτρόπαιες, κυρίαρχοι,
πού λύετε (παραλύετε) τά μέλη τοῦ σώματος μέ τήν μανίαν, αὐστηρές, νυκτερινές, μέ τίς πολλές τύχες,
κόρες τῆς νυκτός, μέ τά πλοκάμια ἀπό φίδια, φοβερές κατά τήν μορφή,
ἐσᾶς προσκαλῶ νά μᾶς δώσετε σκέψεις καθαράς (ὁσίας).

(71) LXXI. ΜΗΛΙΝΟΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην, κροκόπεπλον
ἣν παρά Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνή
Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνός Κρονίοιο·
ἣ ψευσθεὶς Πλούτων· ἐμίγη δολίαις ἀπάτῃσιν,
θυμῷ Φερσεφόνης δέ δισώματον ἔσπασε χροιήν.
ἣ θνητούς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανεῖσα.
ἄλλοτε μέν προφανῆς, ποτέ δέ σκοτόεσσα, νυχαυγής,
ἀνταίαις ἐφόδοισι κατά ζοφοειδέα νύκτα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια,
ψυχῆς ἐκπέμποις οἴστρον ἐπί τέρματα γαίης,
εὐμενές εὔϊερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.

(71) LXXI. ΜΗΛΙΝΟΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Τήν Μηλινόην προσκαλῶ, τήν γηΐνην νύμφην, μέ τόν κίτρινον πέπλον,
πού τήν ἐγέννησεν ἡ σεμνή Περσεφόνη πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κωκυτοῦ ἐπάνω εἰς τά ἱερά κρεββάτια τοῦ Διός, υἱοῦ τοῦ Κρόνου·
μέ αὐτήν ἐσμιξε, ἀφοῦ ἐξηπάτησε τόν Πλούτωνα μέ δόλιους ἀπατηλούς τρόπους,
καί διέσπασε μέ θυμόν τό διπλοῦν σῶμα τῆς Περσεφόνης,
ἡ ὁποία καθιστᾷ μανιακούς τούς ἀνθρώπους μέ ἀέρινα φαντάσματα,
ἀφοῦ ἔδειξε τόν τύπον τοῦ προσώπου της μέ παράξενες μορφές,
ἄλλοτε μέν ἐμφανής (φανερά), ἄλλοτε δέ σκοτεινή, λάμπουσα κατά τήν νύκτα,
μέ ἐχθρικάς ἐπιθέσεις κατά τήν σκοτεινήν νύκτα.
Ἀλλά σέ παρακαλῶ, θεά, βασίλισσα τῶν καταχθονίων,
νά ἀποπέμπῃς τήν μανίαν τῆς ψυχῆς εἰς τά πέρατα τῆς γῆς, ἐμφανίζουσα εἰς τούς μύστας εὐνοϊκόν ἱερόν πρόσωπον.

(72) LXXII. ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ᾽, ἀγαθήν κράντειραν ἐπ᾽ εὐχαῖς,
μειλιχίην, ἐνοδῖτιν, ἐπ᾽ εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος

(72) LXXII. ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον

Ἐδῶ, ὦ Τύχη, σέ προσκαλῶ, ἐσέ τήν ἀγαθήν κυβερνήτισσα, γιά νά εὐχηθοῦμε,
εἰς ἐσέ τήν μαλακήν, τήν διαμένουσαν εἰς τάς ὁδούς, σέ πλούσια κτήματα·
ἐσέ τήν βασίλισσαν Ἄρτεμιν, τήν ἔνδοξον, πού ἐγεννήθης ἀπό τό αἷμα τοῦ Εὐβούλου,

αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν,
τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν.
ἐν σοί γάρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστιν·
οἷς μέν γάρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
οἷς δέ κακήν πενίην, θυμῷ χόλον ὁρμαίνουσα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε μολεῖν βίῳ εὐμενέουσαν,
ὄλβοισιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

πού ἔχεις ἀκαταμάχητον καύχημα,
ἐσέ πού κάνεις εὐμετάβολον τόν βίον τῶν ἀνθρώπων·
διότι ἀπό σέ ἐξαρτᾶται ὁ πολυποίκιλος βίος τῶν ἀνθρώπων·
καί εἰς ἄλλους μέν παρέχεις πλοῦτον ἄπειρον,
εἰς ἄλλους ὅμως δίδεις τήν ἀθλίαν πτώχεια καί διεγείρεις εἰς τήν καρδιά των ὀργήν.
Ἀλλά, θεά, σέ παρακαλῶ νά ἔλθῃς εἰς τόν βίον μας εὐμενής, γεμάτη ἀπό εὐτυχία μέ πλούσια δῶρα.

(73) LXXIII. ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν, εὐηγήτορα, φρικτόν,
μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα·
πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,
ἔμπαλι δέ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
ἐν σοί γάρ λύπης τε χαρᾶς τε κλῆδες ὀχοῦνται·
τοιγάρ τοι, μάκαρ ἀγνέ, πολύστονα κήδε' ἐλάσσας,
ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατά γαῖαν ἅπασαν,
εὔδοξον βιοτῆς γλυκερόν τέλος ἐσθλόν ὀπάζοις.

(73) LXXIII. ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον

Τόν Δαίμονα ἐπικαλοῦμαι τόν μέγαν, τόν καλόν ὁδηγόν, τόν φρικτόν (πού προκαλεῖ φρίκην),
τόν μαλακόν Δία, τόν γεννήτορα τῶν πάντων, αὐτόν πού δίδει τήν ζωήν εἰς τούς θνητούς,
τόν Δία τόν μεγάλον, τόν πολυπλάνητον, τόν τιμωρόν, τόν βασιλέα τῶν πάντων·
τόν δίδοντα τόν πλοῦτον, ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τόν οἶκον φουσκωμένος (ἀπό δῶρα),
καί ἀντιθέτως ἀφανίζεις τόν βίον (τήν περιουσίαν) τῶν ἀνθρώπων, πού μοχθοῦν πολύ·
διότι ἀπό σέ μεταφέρονται (ἐσύ κατέχεις) τά κλειδιά τῆς λύπης καί τῆς χαρᾶς.
Διά τοῦτο, ὦ μακάριε, ἁγνέ, ἀφοῦ ἀπομακρύνεις τάς λυπηράς ἀνησυχίας,
ὅσαι στέλλουν τήν καταστροφήν τῆς ζωῆς εἰς ὅλην τήν γῆν,
εἴθε νά μᾶς δώσῃς ἔνδοξον, γλυκύ καλό τέλος τοῦ βίου.

(74) LXXIV. ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Λευκοθέην καλέω Καδμηΐδα, δαίμονα αεμνήν,
εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου.
κλῦθι, θεά πόντοιο βαθυστέρνοιο μέδουσα,
κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
ἐν σοί γάρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄστατος ὁρμή,

(74) LXXIV. ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Τήν Λευκοθέαν προσκαλῶ, τήν κόρην τοῦ Κάδμου, τήν σεμνήν θεάν,
τήν δυνατήν, τήν τροφόν τοῦ καλλιστεφάνου Διονύσου.
Ἄκουσέ με, θεά, ἐσύ πού κυβερνᾷς τόν βαθύστερνο πόντον,
πού τέρπεσαι στά κύματα, καί εἶσαι ἡ μεγαλυτέρα σωτηρία τῶν ἀνθρώπων·
διότι ἀπό σέ ἐξαρτᾶται ἡ ἀσταθής ὁρμή τῶν πλοίων, πού διατρέχουν τό πέλαγος,

μούνη δέ θνητῶν οἰκτρόν μόρον εἰν ἁλί λύεις,
οἷς ἄν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθῃς.
ἀλλά θεά δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγός ἑοῦσα
νηυσίν ἐπ᾽ εὐσέλμοις σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὖρον ἄγουσα.

καί μόνον ἐσύ ἀπολυτρώνεις τούς ἀνθρώπους
ἀπό τόν θλιβερόν θανατον εἰς τήν θάλασσαν,
πρός ὅσους ἐφορμῶσα ἤθελες ἔλθει ὡς φίλη σωτηρία.
᾽Αλλά, ὦ θεά δέσποινα, εἴθε νά ἔλθῃς, ἐπειδή εἶσαι βοηθός,
εἰς τά καλοφκιαγμένα πλοῖα ὡς σωτηρία μέ εὐχάριστη διάθεσιν,
καί εἰς τούς μύστας, πού εὑρίσκονται εἰς τήν θάλασσαν, νά φέρῃς οὔριον ἄνεμον, πού ἐπιταχύνει τόν πλοῦν.

(75) LXXV. ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Σύντροφε Βακχεχόροιο Διονύσου πολυγηθοῦς,
ὅς ναίεις πόντοιο βυθούς βαθυκύμονας ἀγνούς,
κικλήσκω σε, Παλαῖμον, ἐπ᾽ εὐϊέροις τελετῇσιν
ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέῳ γήθοντα προσώπῳ,
καί σῴζειν μύστας κατά τε χθόνα καί κατά πόντον.
ποντοπλάνοις γάρ ἀεί νηυσίν χειμῶνος ἐναργής
φαινομένου σωτήρ μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
ρυόμενος μῆνιν χαλεπήν κατά πόντιον οἶδμα.

(75) LXXV. ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν

Ὦ σύντροφε τοῦ Διονύσου τοῦ τερπνοῦ, πού σύρει τόν βακχικόν χορόν,
σύ πού κατοικεῖς εἰς τούς καθαρούς βυθούς τοῦ πόντου μέ τά μεγάλα κύματα,
ἐσέ ἐπικαλοῦμαι τόν Παλαίμονα νά προσέλθῃς εὐμενής εἰς τάς ἱεράς τελετάς καί χαρούμενος μέ νέον πρόσωπον.
καί νά διασῴζῃς τούς μύστας καί εἰς τήν γῆν καί εἰς τήν θάλασσαν.
Διότι ἐσύ μόνον ἐμφανίζεσαι πάντοτε φανερά ὡς σωτήρ τῶν ἀνθρώπων,
πού περιπλανῶνται μέ τά πλοῖα εἰς τήν θάλασσαν, ὅταν ἀναφαίνεται βαρυχειμωνιά, καί τούς διασῴζεις ἀπό τήν βαρειά μανίαν τῆς θαλασσοταραχῆς.

(76) LXXVI. ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καί Ζηνός ἐριγδούποιο θύγατρες,
Μοῦσαι Πιερίδες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
θνητοῖς οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
πάσης παιδείης ἀρετήν γεννῶσαι ἄμεμπτον·
θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
καί νόου εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι,
αἵ τελετάς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυστιπολεύτους,
Κλειώ τ᾽, Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,

(76) LXXVI. ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον

Σεῖς αἱ θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης καί τοῦ βροντεροῦ Διός, ὦ ἔνδοξες Πιερίδες Μοῦσαι μέ τήν λαμπράν φήμην,
σεῖς εἰς ὅσους ἀνθρώπους παρευρεθῆτε εἶσθε περιπόθητες, πολύμορφες, ἐπειδή γεννᾶτε τήν ἄμεμπτον ἀρετήν πάσης παιδείας·
ἐσεῖς τρέφετε τήν ψυχήν καί δίδετε τήν ὀρθήν κατεύθυνσιν εἰς τήν διανόησιν,
καί εἶσθε αἱ ὁδηγοί βασίλισσαι τοῦ δυνατοῦ νοῦ,
σεῖς πού ἐδείξατε εἰς τούς ἀνθρώπους τάς τελετάς, αἱ ὁποῖαι ἑορτάζονται μέ μυστήρια,
σεῖς ἡ Κλειώ ἡ Εὐτέρπη, ἡ Θάλεια, ἡ Μελπομένη,

Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνια τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη σύν μητρί, μάλ' εὐδύνατοι θεαί ἀγναί.
ἀλλά μόλοιτε, θεαί, μύσταις, πολυποίκιλοι, ἀγναί,
εὔκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατόν πολύυμνον ἄγουσαι.

ἡ Τερψιχόρη, ἡ Ἐρατώ, ἡ Πολύμνια, ἡ Οὐρανία
καί ἡ μητέρα μου Καλλιόπη, πού εἶσθε ἁγνές θεές πολύ ἰσχυρές.
Ἀλλά εἶθε, ὦ θεαί, νά προσέλθετε εἰς τούς μύστας σεῖς πού εἶσθε πολυποίκιλοι καί ἁγναί, καί νά φέρετε εἰς αὐτούς δόξαν καί ζῆλον (ἐπιθυμίαν πρός δόξαν) ἀξιέραστον καί πολυύμνητον.

(77) LXXVII. ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καλέω, Ζηνός σύλλεκτρον, ἄνασσαν,
ἥ Μούσας τέκνωσ' ἱεράς, ὁσίας, λιγυφώνους,
ἐκτός ἔχουσα κάκης μνήμην βλαψίφρονος αἰεί,
πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχῆσι σύνοικον,
εὐδύνατον κρατερόν θνητῶν αὔξουσα λογισμόν,
ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος, ὑπομνήσκουσά τε πάντα,
ὧν ἄν ἕκαστος ἀεί στέρνοις γνώμην κατάθηται.
οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.
ἀλλά, μάκαιρα θεά, μύσταις μνήμην ἐπέγειρε
εὐϊέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπό τῶνδ' ἀπόπεμπε.

(77) LXXVII. ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον

Τήν Μνημοσύνην προσκαλῶ, τήν σύζυγον τοῦ Διός, τήν βασίλισσαν,
ἡ ὁποία ἐγέννησε τάς ἱερᾶς Μούσας, τάς ὁσίας, τάς λιγυροφώνους (μέ τήν λιγυρή φωνή),
πού ἔχει πάντοτε τήν μνήμην της ἔξω ἀπό τήν κακίαν, ἡ ὁποία (κακία) βλάπτει τάς φρένας·
καί συγκρατεῖ κάθε νοῦν τῶν βροτῶν σύνοικον μέ τάς ψυχάς καί αὐξάνει τόν δυνατόν καί ἰσχυρόν λογισμόν τῶν ἀνθρώπων· εἶναι γλυκυτάτη, ἀγαπᾷ τήν ἀγρυπνίαν, ὑπενθυμίζει τά πάντα.
περί τῶν ὁποίων ὁ καθένας σχηματίζει πάντοτε γνώμιν (ἀποκτᾷ μνήμην)·
οὔτε παρεκτρέπεται καί διεγείρει εἰς ὅλους τήν σκέψιν.
Ἀλλά, μακαρία θεά, ξεσήκωσε (δυνάμωσε) τήν μνήμην εἰς τούς μύστας τῆς ἱερᾶς ταύτης τελετουργίας,
καί ἀπόδιωξε ἀπό αὐτούς τήν λησμοσύνη.

(78) LXXVIII. ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν.

Κλῦθι, θεά θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα,
Ἠώς λαμπροφαής, ἐρυθαινομένη κατά κόσμον,
ἀγγελίεια θεοῦ μεγάλου Τιτῆνος ἀγαυοῦ,
ἥ νυκτός ζοφόεντα κελαινοχρῶτα πορείην
ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπό νέρτερα γαίης·
ἔργων ἠγήτειρα, βίου πρόπολε θνητοῖσιν·
ἥ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· οὐδέ τίς ἐστιν,
ὅς φεύγει τήν σήν ὄψιν καθυπέρτερον οὖσαν,

(78) LXXVIII. ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν

Ἄκουσέ με σύ ἡ θεά, πού φέρεις εἰς τούς ἀνθρώπους τήν ἡμέραν, πού δίδει τό φῶς,
σύ ἡ Ἠώς ἡ λαμπροφέγγουσα, πού γίνεται κόκκινη στόν κόσμο, ἡ ἀγγελιαφόρος τοῦ μεγάλου θεοῦ, τοῦ ἐνδόξου Τιτᾶνος,
σύ ἡ ὁποία κατά τήν ἀνατολήν σου διώχνεις τῆς νυκτός τήν μαυρόχρωμη πορεία καί
τήν ἐξαποστέλλεις εἰς τά βάθη τῆς γῆς,
σύ πού εἶσαι ὁδηγός εἰς τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων καί ἐξυπηρετεῖς τόν βίον των·
μέ σένα χαίρεται τό γένος τῶν θνητῶν ἀνθρώπων· καί δέν ὑπάρχει κανείς,
ὁ ὁποῖος ἀποφεύγει τήν ἰδικήν σου ὄψιν (νά

ἡνίκα τόν γλυκύν ὕπνον ἀπό βλεφάρων
ἀποσείσῃς,
πᾶς δέ βροτός γήθει, πᾶν ἑρπετόν, ἄλλα
τε φῦλα
τετραπόδων, πτηνῶν τε, καί εἰναλίων
πολυεθνῶν·
πάντα γάρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι
πορίζεις.
ἀλλά, μάκαιρ᾽ ἀγνή, μύσταις ἱερόν φάος
αὔξοις.

(79) LXXIX. ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Οὐρανόπαιδ᾽ ἁγνήν καλέω, Θέμιν
εὐπατέρειαν,
γαίης τό βλάστημα νέον, καλυκώπιδα
κούρην,
ἥ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήϊον
ἁγνόν
Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα
θεοῖσιν,
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅτε Πυθοῖ
ἐμβασίλευεν·
ἥ καί Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας
ἐδίδαξεν.
πάντιμ᾽ ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε,
νυκτιπόλευτε·
πρώτη γάρ τελετάς ἁγίας θνητοῖς
ἀνέφηνας,
Βακχιακάς ἀνά νύκτας ἐπευάζουσα
ἄνακτα·
ἐκ σέο γάρ τιμαί μακάρων, μυστήρια θ᾽
ἁγνά.
ἀλλά, μάκαιρ᾽, ἔλθοις κεχαρημένη
εὔφρονι βουλῇ
εὐϊέρους ἐπί μυστιπόλους τελετάς σέο,
κούρη.

(80) LXXX. ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Χειμερίοις αὔρῃσι δονῶν βαθύν ἠέρα
κόσμου,
κρυμοπαγής Βορέα, χιονώδεος ἔλθ᾽ ἀπό
Θρῄκης·
λῦέ τε παννέφελον στάσιν ἠέρος
ὑγροκελεύθου,
ἱκμάσι ριπίζων νοτεραῖς ὀμβρηγενές
ὕδωρ,

βλέπῃ ἐσένα), ἀφοῦ εἶσαι ἀνωτέρα ἀπό κάθε
ἄλλην,
ὅταν ἀπομακρύνῃς ἀπό τά βλέφαρά των τόν
γλυκύν ὕπνον·
καί κάθε ἄνθρωπος εὐχαριστεῖται νά σέ βλέπῃ,
καθώς καί κάθε ἑρπετόν
καί ὅλα τά ἄλλα γένη τῶν τετραπόδων ζῴων,
τῶν πουλιῶν καί τῶν θαλασσινῶν, πού ἀνήκουν
σέ πολλά εἴδη·
διότι προσπορίζεις εἰς τούς ἀνθρώπους ὅλον
τόν χρόνον, τήν αὐγήν, πού εἶναι κατάλληλος
πρός ἐργασίαν, γιά νά ζήσουν.
Ἀλλά ἐσύ ἡ μακαρία ἡ ἁγνή εἶθε νά αὐξήσῃς
εἰς τούς μύστας τό ἱερόν φῶς.

(79) LXXIX. ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον

Τήν κόρην τοῦ Οὐρανοῦ τήν ἁγνήν προσκαλῶ, τήν Θέμιν μέ τόν καλόν πατέρα,
τό νέον βλαστάρι τῆς Γῆς, τήν κόρην πού ἔχει πρόσωπον σάν ἄνθος,
πού πρώτη ἔδειξε εἰς τούς ἀνθρώπους τό ἱερόν μαντεῖον
εἰς τόν κρυψῶνα τῶν Δελφῶν καί ἀπέδιδε τό δίκαιον εἰς τούς θεούς
εἰς τόν ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐβασίλευεν εἰς τούς Δελφούς· αὐτή πού καί τόν Φοῖβον τόν ἄνακτα ἐδίδαξε τά δίκαια·
σύ ἡ ἔχουσα ὅλας τάς τιμάς, μέ τήν λαμπράν μορφήν, ἡ σεβαστή, πού περιπλανᾶσαι κατά τήν νύκτα·
διότι πρώτη ἐσύ ἐφανέρωσες εἰς τούς ἀνθρώπους τάς ἁγίας ἱεροτελεστίας
καί ἐπευφημοῦσες τόν ἄνακτα κατά τάς βακχικάς νύκτας·
διότι ἀπό σένα προέρχονται αἱ τιμαί τῶν θεῶν καί τά ἅγια μυστήρια.
Ἀλλά, μακαρία, εἶθε νά ἔλθῃς χαρούμενη μέ εὐφρόσυνον διάθεσιν
εἰς τάς ἱεράς μυστηριακάς τελετουργίας, πού γίνονται γιά σέ, ὦ κόρη.

(80) LXXX. ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Ὦ σύ πού μέ τίς χειμωνιάτικες αὖρες δονεῖς (συγκλονίζεις, ταράσσεις) τόν βαθύν ἀέρα τοῦ κόσμου,
σύ ὁ παγετώδης Βορέας, ἔλα ἀπό τήν χιονοσκεπῆ Θράκην·
καί λύσε τήν στάσιν (τό σταμάτημα), πού εἶναι σκεπασμένη ἀπό σύννεφα, τοῦ ἀέρος, πού ἔχει τόν δρόμον του στά νερά,

αἴθρια πάντα τιθείς, θαλερόμματον αἰθέρα τεύχων
ἀκτῖσιν λάμπουσαν ἐπί χθονός ἠελίοιο.

(81) LXXXI. ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Αὔραι ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖτοι,
ἠδύοπνοοι, ψιθυραί, καμάτου ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημέναι ὄρμοις,
σύρουσαι νηυσίν τρυφερόν πόρον, ἠέρα κοῦφον,
ἔλθοιτ᾽ εὐμενέουσαι, ἐπιπνείουσαι ἀμεμφεῖς,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, κουφόπτεροι, ἠερόμορφοι.

(82) LXXXII. ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Λαιψηρόν πήδημα δι᾽ ἠέρος ὑγροπόρευτον,
ὠκείαις πτερύγεσσι δονούμενος ἔνθα καί ἔνθα,
ἔλθοις σύν νεφέλαις νοτίαις, ὄμβροιο γενάρχα.
τοῦτο γάρ ἐκ Διός ἐστι σέθεν γέρας ἠερόφοιτον,
ὀμβροτόκους νεφέλας ἐξ ἠέρος εἰς χθόνα πέμπειν.
τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖσι χαρέντα
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπί μητέρα γαῖαν.

(83) LXXXIII. ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὠκεανόν καλέω, πατέρ᾽ ἄφθιτον, αἰέν ἐόντα,
ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν, θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων,
ὅς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον·
ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοί καί πᾶσα θάλασσα,
καί χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἰκμάδες ἀγναί.

καί φύσησε μέ τις ὑγρές πνοές σου τό νερό, πού γεννιέται ἀπό τήν βροχή,
καί κάμε ὅλα αἴθρια (καθαρά) καί φτιάσε τόν αἰθέρα νά ἔχῃ ὡραία μάτια
καί νά λάμπῃ μέ τίς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰς τήν γῆν.

(81) LXXXI. ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον

Ὦ αὔρες τοῦ Ζεφύρου, πού γεννιέσθε στόν πόντο καί περιφέρεσθε στόν ἀέρα,
πού πνέετε γλυκά καί ψιθυριστά καί παρέχετε ἀνακούφισιν ἀπό τούς κόπους,
ἀνοιξιάτικες, πού φυσᾶτε εἰς τά λιβάδια καί εἶσθε περιπόθητες εἰς τούς δρμους (τά ἀγκυροβόλια),
ὦ σεῖς πού σύρετε τά πλοῖα σέ ἤσυχο πέραμα μέ ἀέρα ἐλαφρόν, εἴθε νά ἔλθετε μέ εὐμένειαν μέ πνοές εὐνοϊκές, ἀέρινες,
ἀφανεῖς, σάν ἐλαφρά πτερά, μέ μορφήν ἀέρος.

(82) LXXXII. ΝΟΤΟΥ, θυμίαμα, λίβανον

Σύ πού τρέχεις (πηδᾶς) γρήγορα διά τοῦ ἀέρος εἰς τά ὑγρά κύματα
καί δονεῖσαι μέ γρήγορα πτερά ἐδῶ καί ἐκεῖ,
εἴθε νά ἔλθῃς μέ σύννεφα τοῦ νοτιᾶ, σύ ὁ γενάρχης τῆς βροχῆς. Διότι τοῦτο μόνον τό δικαίωμα, τό προνόμιον, ἐδόθη εἰς σέ ἀπό τόν Δία,
νά στέλλῃς δηλαδή ἀπό τόν ἀέρα εἰς τήν γῆν τά σύννεφα, πού σχηματίζονται στόν Οὐρανό καί πού γεννοῦν τίς βροχές.
Διά τοῦτο σέ παρακαλοῦμεν, ὦ μακάριε, ἀφοῦ λάβῃς χαράν ἀπό τάς θυσίας,
νά μᾶς στέλλῃς εἰς τήν μητέρα γῆν τίς βροχές, πού τρέφουν τούς καρπούς.

(83) LXXXIII ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα

Τόν Ὠκεανόν προσκαλῶ, τόν ἀθάνατον πατέρα, τόν πάντοτε ὑπάρχοντα,
τήν ἀρχήν τῶν ἀθανάτων θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων,
ὁ ὁποῖος κυματίζει γύρω ἀπό τήν γῆν πού τήν περικυκλώνει.
Ἀπό αὐτόν προέρχονται ὅλοι οἱ ποταμοί καί ὅλη ἡ θάλασσα
καί αἱ ἀγναί ὑποχθόνιοι ἰκμάδες τῆς γῆς, πού ρέουν ἀπό τίς πηγές.

κλῦθι, μάκαρ, πολύολβε, θεῶν ἄγνισμα μέγιστον,
τέρμα φίλον γαίης, ἀρχή πόλου, ὑγροκέλευθε,
ἕλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεί.

(84) LXXXIV. ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἱστίη εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια,
ἥ μέσον οἶκον ἔχεις πυρός ἀενάοιο μεγίστου,
τούσδε σύ ἐν τελεταῖς ὁσίους μύστας ἀναδείξαις,
θεῖσ' αἰειθαλέας, πολυόλβους, εὔφρονας, ἁγνούς·
οἶκε θεῶν μακάρων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν.
ἀίδιη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,
μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερά δέξαι προθύμως,
ὅλβον ἐπιπνείουσα καί ἠπιόχειρ' ὑγίειαν.

(85) LXXXV. ΥΠΝΟΥ θυμίαμα μετά μήκωνος.

Ὕπνε, ἄναξ μακάρων πάντων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
καί πάντων ζώων, ὁπόσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
πάντων γάρ κρατέεις μοῦνος, καί πᾶσι προσέρχῃ,
σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσιν.
λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
καί πάσης λύπης ἱερόν παραμύθιον ἔρδων·
καί θανάτου μελέτην ἐπάγεις, ψυχάς διασῴζων·
αὐτοκασίγνητος γάρ ἔφυς Λήθης Θανάτου τε.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε κεκραμένον ἡδύν ἱκάνειν,
σῴζοντ' εὐμενέως μύστας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

Ἄκουσέ με, ὦ μακάριε, πού παρέχεις πολλήν εὐτυχίαν, καί εἶσαι τό μεγαλύτερον ἐξαγνιστικόν μέσον τῶν θεῶν,
τό ἀγαπητόν τέρμα τῆς γῆς, ἡ ἀρχή τοῦ πόλου, σύ πού ἔχεις ὡς δρόμο τά νερά,
Εἴθε νά ἔλθῃς μέ εὐμένειαν παρέχων πάντοτε τήν χάριν σου εἰς τούς μύστας.

(84) LXXXIV. ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα

Ὦ Ἑστία βασίλισσα, θυγατέρα τοῦ ἰσχυροῦ Κρόνου,
σύ ἡ ὁποία κατέχεις τό μέσον τῆς κατοικίας τοῦ αἰωνίου μεγίστου πυρός,
εἴθε σύ αὐτούς ἐδῶ τούς ἱερούς μύστας νά τούς ἀναδείξῃς κατά
τάς τελετάς,
καί νά τούς κάμῃς νά εἶναι πάντοτε θαλεροί, πολυευτυχισμένοι, εὐφρόσυνοι, ἁγνοί·
σύ εἶσαι ἡ κατοικία τῶν μακαρίων θεῶν, τό ἰσχυρόν στήριγμα τῶν ἀνθρώπων·
σύ ἡ αἰωνία, ἡ πολύμορφη, ἡ περιπόθητη, ἡ ὅμοια μέ χλόην,
πού σκορπίζεις μειδιάματα, ἡ μακαρία, δέξου μέ προθυμίαν αὐτές τίς θυσίες
καί φύσηξέ μας εὐτυχίαν καί τήν ὑγείαν, πού καταπραΰνει τόν ἄνθρωπον.

(85) LXXXV. ΥΠΝΟΥ θυμίαμα, μετά μήκωνος

Ὦ ὕπνε, σύ ὁ βασιλεύς ὅλων τῶν μακαρίων θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων
καί ὅλων τῶν ζώων, ὅσα τρέφει ἡ εὐρεῖα γῆ·
διότι μόνος σου εἶσαι κυρίαρχος ὅλων, καί προσέρχεσαι εἰς ὅλους καί δεσμεύεις τά σώματα μέ δεσμά, πού δέν εἶναι κατασκευασμένα ἀπό χαλκό.
Ἐσύ μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπό τίς φροντίδες καί μᾶς παρέχεις γλυκειά ἀνακούφισι ἀπό τούς κόπους
καί μᾶς παρασκευάζεις γιά κάθε λύπη μιά ἱερή παρηγοριά·
καί μᾶς φέρεις ἐπίσης τήν ἄσκησιν (τήν προπαρασκευήν) τοῦ θανάτου καί διασῴζεις τάς ψυχάς μας·
διότι ἐσύ εἶσαι ἐκ φύσεως ὁ γνήσιος ἀδελφός τῆς Λήθης καί τοῦ Θανάτου.
Ἀλλά, ὦ μακάριε, σέ παρακαλῶ νά ἔλθῃς συγκερασμένος μέ γλυκύτητα
καί νά σῴζῃς εὐνοϊκῶς τούς μύστας γιά τά θεϊκά ἔργα.

(86) LXXXVI. ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, τανυσίπτερε,
οὖλε Ὄνειρε,
ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμῳδὲ
μέγιστε.
ἡσυχίῃ γάρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλὸς
ἐπελθών
προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτὸς
ἐγείρεις,
καί γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ᾽ ὕπνους
ὑποπέμπεις,
σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα
προφαίνων,
οἷσιν ἐπ᾽ εὐσεβίῃσι θεῶν νόος ἐσθλὸς
ὀδεύει,
ὡς ἄν ἀεί τό καλόν μᾶλλον, γνώμῃσι
προληφθέν,
τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων
προχαρέντων,
τῶν δέ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεός
αὐτός ἐνίσπῃ.
εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν
ἀνάκτων.
εὐσεβέσιν γάρ ἀεί τό τέλος
γλυκερώτερόν ἐστιν·
τοῖς δέ κακοῖς οὔ κεν φαίνοι μέλλουσαν
ἀνάγκην, ος
ὄψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελ ἔργων,
ὄφρα κεν εὕρωνται λύσιν ἄλγεος
ἐρχομένοιο.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε θεῶν μηνύματα
φράζειν,
ὡς ἄν ἀεί γνώμαις ὀρθαῖς κατά πάντα
πελάζῃς,
μηδέν ἐπ᾽ ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα
προφαίνων.

(87) LXXXVII. ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάννα.

Κλῦθί μευ, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα
κρατύνεις,
πᾶσι διδούς χρόνον ἀγνόν, ὅσων
πόρρωθεν ὑπάρχεις.
σός γάρ ὕπνος ψυχῆς θραύει καί
σώματος ὀλκόν,
ἡνίκ᾽ ἄν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα
δεσμά,

(86) LXXXVI. ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα

Ἐσένα προσκαλῶ, ὦ μακάριε, μέ τά μεγάλα
πτερά, ὦ Ὄνειρε ὠλοκληρωμένε,
σύ ὁ ἀγγελιαφόρος ἐκείνων, πού μέλλουν νά
γίνουν, μεγάλε προφήτη τῶν ἀνθρώπων·
διότι ἐσύ ἐπέρχεσαι σιωπηλός κατά τήν ἡσυχίαν τοῦ γλυκοῦ ὕπνου
καί φωνάζεις (ὁμιλεῖς) στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων· καί σύ ὁ
ἴδιος διεγείρεις τό μυαλό τους (τους ξυπνᾷς τό μυαλό),
καί τούς στέλλεις κρυφά στόν ὕπνο τους τάς γνώμας τῶν θεῶν
καί ἄφωνος φανερώνεις στις φυχές τίς κοιμισμένες τά μέλλοντα νά συμβοῦν·
εἰς ἐκείνους τούς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ καλός νοῦς συμβαδίζει πρός τήν εὐσέβειαν τῶν θεῶν,
ὥστε πάντοτε τό καλόν μᾶλλον, προκαθορισθέν διά τῶν γνωμῶν τῶν θεῶν, νά εἰδοποιῇς
καί νά καθοδηγῇς μέ τέρψεις τόν βίον τῶν ἀνθρώπων, πού ἠσθάνθησαν ἐκ τῶν προτέρων χαράν,
νά ἔχουν δέ ἀνακούφισιν ἀπό τά κακά, καθώς ὁ ἴδιος ὁ θεός θά τούς εἴπῃ,
διά νά διαλύσουν μέ προσευχάς καί θυσίας τήν ὀργήν τῶν βασιλέων·
διότι τό τέλος τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων εἶναι πάντοτε γλυκύτερον.
Εἰς τούς κακούς ὅμως ἀνθρώπους δέν εἶναι δυνατόν νά φανερώσῃ
τήν μελλοντικήν ζωήν των
τό ὅραμα τοῦ ὀνείρου (ὁ Ὄνειρος),
ὡς ἄγγελος κακῶν ἔργων,
διά νά ἠμπορέσουν νά εὕρουν (οἱ κακοί ἄνθρωποι) τήν ἀπαλλαγήν ἀπό τά δεινά (τά κακά) πού ἔρχονται.
Ἀλλά σέ παρακαλῶ, ὦ μακάριε, νά μᾶς ἐξαγγέλλῃς τά μηνύματα τῶν θεῶν,
ὥστε νά μᾶς πλησιάζῃς πάντοτε μέ ὀρθάς κατά πάντα γνώμας καί νά μή μᾶς φανερώνῃς σημεῖα δυσάρεστα.

(87) LXXXVII. ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν

Ἄκουσέ με, σύ πού κρατεῖς ὅλων τῶν ἀνθρώπων τήν ζωήν, καί πού δίδεις χρόνον ἀγνόν εἰς ἐκείνους, ἀπό τούς ὁποίους εὑρίσκεσαι μακράν.
Διότι ὁ ἰδικός σου ὕπνος τσακίζει τήν ψυχήν καί σύρει τό σῶμα, διότι διαλύεις τά συγκρατη-

τόν μακρόν ζωοῖσι φέρων αἰώνιον ὕπνον,
κοινός μέν πάντων, ἄδικος δ᾽ ἐνίοισιν ὑπάρχων,
ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς.
ἐν σοί γάρ μούνῳ πάντων τό κριθέν τελεοῦται·
οὔτε γρ εὐχῇσιν πείθῃ μόνος οὔτε λιτῇσιν.
ἀλλά, μάκαρ, μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε πελάζειν
αἰτοῦμαι, θυσιῇσι καί εὐχωλαῖς λιτανεύων,
ὡς ἄν ἔοι γέρας ἐσθλόν ἐν ἀνθρώποισι τό γῆρας.

(88) LXXXVIII. Ὕμνος εἰς ΑΡΕΑ.

Ἄρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκορυστά,
καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές, ἔρκος
Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συνάρωγε Θέμιστος,
ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγέ φωτῶν,
ἡνορέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων
αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνί τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
ζαφλεγέες τριτάτης ὑπέρ ἄντυγος αἰέν ἔχουσιν·
κλῦθι, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτήρ εὐθαρσέος ἥβης,
πρηΰ κατάστιλψον σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
ἡμετέρην, καί κάρτος ἀρήϊον, ὥς κε δυναίμην
σεύεσθαι κακότητα πικρήν ἀπ᾽ ἐμοῖο καρήνου,
καί ψυχῆς ἀπατηλόν ὑπογνάμψαι φρεσίν ὁρμήν,
θυμοῦ τ᾽ αὖ μένος ὀξύ κατισχέμεν, ὅς μ᾽ ἐρέθῃσιν
μένα δεσμά τοῦ σώματος (τά δεσμά πού συγκρατοῦν τό σῶμα),
καί φέρεις εἰς τούς ζωντανούς τόν μακρόν αἰώνιον ὕπνον·
καί εἶσαι μέν κοινός εἰς ὅλους, ἀλλ᾽ εἰς μερικούς δείχνεσαι ἄδικος,
ὅταν μέ ταχύτητα θέτῃς τέρμα τοῦ βίου εἰς ἀνθρώπους
ἀκμαίους καί νέους κατά τήν ἡλικίαν·
διότι ἀπό ἐσένα μόνον ἐκτελεῖται ἐκεῖνο πού ἀπεφασίσθη περί ὅλων·
διότι μόνον ἐσύ δέν πείθεσαι οὔτε ἀπό προσευχάς οὔτε ἀπό παρακλήσεις.
Ἀλλά, ὦ μακάριε, σοῦ ζητῶ νά προσέρχεσαι ὕστερα ἀπό πολλά ἔτη ζωῆς,
καί σέ παρακαλῶ γι᾽ αὐτό μέ θυσίες καί μέ προσευχές
ὥστε τό γῆρας (τά γηρατειά) νά εἶναι γιά τούς ἀνθρώπους καλόν βραβεῖον.

(88) LXXXVIII. Ὕμνος εἰς ΑΡΕΑ

Ὦ Ἄρη κραταιότατε, σύ πού παίζεις μέ τά ἅρματα καί μέ τήν χρυσῆ περικεφαλαία,
ἰσχυρόκαρδε, ἄριστε, πού σῴζεις τάς πόλεις καί εἶσαι ὡπλισμένος μέ χαλκό,
σύ πού ἔχεις ἰσχυρά χέρια, ἀκαταπόνητε, ἰσχυρέ, φρούριον τοῦ Ὀλύμπου,
ὦ πατέρα τῆς πολεμικῆς Νίκης, συμπαραστάτη τῆς Θέμιδος,
τύραννε τῶν ἀντιθέτων, ὁδηγέ τῶν δικαιοτάτων ἀνδρῶν,
πού ἔχεις τό σκῆπτρον τῆς ἀνδρείας καί περιελίσσεις τόν κύκλον, πού λάμπει ὡσάν τό πῦρ, εἰς τοῦ αἰθέρος τούς ἀστερισμούς μέ τάς ἑπτά πορείας, ὅπου φλογεροί πῶλοι (πουλάρια) σέ ἔχουν πάντοτε ὑπεράνω ἀπό τήν τρίτην περιφέρειαν τοῦ ἅρματος.
Ὁ Ὑμνωδός περιγράφει τήν κίνησιν τοῦ πλανήτου Ἄρεως εἰς τόν οὐρανόν, εἰς συσχετισμόν μέ τούς ἄλλους πλανήτας πού ἐγνώριζον οἱ Ὀρφικοί. Βλέπε καί κείμενον Κ. Χασάπη Κεφάλαιον Γ΄ «Οἱ Ἀστέρες».
Ἄκουσέ με, σύ ὁ βοηθός τῶν ἀνθρώπων, πού δίδεις τήν τολμηράν νεότητα,
λάμπρυνε ἀπό ὑψηλά τόν ἰδικόν μας βίον μέ λαμπρό γλυκύ φῶς,
καί δῶσέ μου δύναμιν πολεμικήν, διά νά ἠμπορῶ
νά ἀποτρέψω τήν πικρήν κακία ἀπό τό δικό μου κεφάλι
καί νά παρακάμψω τήν ἀπατηλήν ὁρμήν τῆς ψυχῆς
καί νά συγκρατῶ ἀφ᾽ ἑτέρου τήν ὁρμητικήν

φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν, ἀλλά σύ θάρσος
δός, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
δυσμενέων προφυγόντα μόθον, κῆράς τε βιαίας.

μανίαν τοῦ θυμοῦ, ὁ ὁποῖος μέ ἐξερεθίζει (μέ ἐξοργίζει),
διά νά ἐπεμβαίνω εἰς τήν παγεράν βοήν τῆς μάχης.
Ἀλλά σύ, ὦ μακάριε, δῶσέ μου θάρρος, διά νά παραμένω σταθερός
εἰς τούς ἀβλαβεῖς θεσμούς τῆς εἰρήνης
καί νά ἀποφεύγω τήν μάχην τῶν ἐχθρῶν καί τόν βίαιον θάνατον.

Σκηνή Διονυσιακῆς τελετουργίας Ὀρφικῶν, κατά τήν ὁποίαν ὁ «θεός φονεύεται καί τρώγεται ὠμός». Αὐτό συνέβαινε κατά τήν διάρκειαν ἐκτελέσεως κάποιου μυστικοῦ δράματος τῶν Ὀρφικῶν, ἀνεξακριβώτου φυσικά αὐθεντικότητος, ἀφοῦ σχετικά μέ τά μυστήρια τῶν Ὀρφικῶν πλεῖστα ὅσα ἔχουν γραφῆ κατά τήν ἀρχαιότητα, χωρίς ὅμως καί μέχρι σήμερον νά ἔχουν ἐξακριβωθῆ, ὅπως γράφομεν καί εἰς τά ἔναντι σχόλια τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως», πολλαί μυστηριακαί ἐκδηλώσεις, πού προέρχονται ἀπό τάς ἀρχαίς παραδόσεις περί Ὀρφικῶν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ

Ὅπως εἶναι καταπληκτικές καί ἀπίστευτες διά τήν ἐποχήν πού διετυπώθησαν αἱ ἔννοιαι πού περιέχονται εἰς τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως» καί εἰς τά «Ἀποσπασμάτια», ἐκπληκτικοί ἐξ ἴσου ἐμφανῶς καί πλήρεις βαθυστόχαστων, θαυμασίων καί ἀσυλλήπτων πράγματι ὑψηλῶν ἐννοιῶν εἶναι, ὡς ἐπί τό πλεῖστον καί οἱ ἄπειροι, περίπλοκοι καί δυσνόητοι Συμβολισμοί αὐτῶν τῶν κειμένων, πού εἶναι δύσκολον νά κατανοηθοῦν καί νά ἐξηγηθοῦν, ὄχι μόνον ἀπό τόν κοινόν μελετητήν ἤ ἐρευνητήν, ἀλλά καί ἀπό ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰδικῶς ἀσχοληθεῖ καί ἀσχολοῦνται μέ αὐτό τό δυσεπίλυτον πρόβλημα, ἀπό τήν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν. Ἀπόδειξις ὅτι καί μέχρι σήμερον καί παρά τάς ἐρεύνας τῶν νεωτέρων, ξένων κυρίως ἐρευνητῶν καί τάς συνεχεῖς προσπαθείας των οἱ συμβολισμοί αὐτοί παρέμειναν καί εἶναι ἀκόμη ἀνεξήγητοι, ἀνερμήνευτοι καί ὡς ἐπί τό πλεῖστον σκοτεινοί.

Δυστυχῶς ἐκτός ἀπό τούς Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως, οἱ ὁποῖοι ὅμως καί αὐτοί περιέχουν δυσερμηνεύτους, πολλαπλοῦς καί πολυμόρφους συμβολισμούς, καί ἀπό ὡρισμένα «ἀποσπασμάτια», καμμία ἄλλη θετική πληροφορία, κανένα στοιχεῖον συγκεκριμένον δέν ὑπάρχει, πρός κατανόησιν τῆς μυστικιστικῆς καί παναρχαίας αὐτῆς θρησκείας καί λατρείας τῶν Ὀρφικῶν, ἀλλά καί τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου πού ἐγένοντο αἱ παρατηρήσεις, πού ἀναφέρουν «οἱ Ὕμνοι» καί κατ' ἐπέκτασιν, τῆς ἐμφανίσεως καί καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Εὐτυχῶς ὅμως διά τοῦ προσδιορισμοῦ ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη τῆς ἐποχῆς, πού ἐγράφησαν περίπου οἱ Ὕμνοι, διευκολύνεται καί ὑποβοηθεῖται σημαντικά ἡ ἀποκάθαρσις, τό ξεκαθάρισμα, τῶν διαφόρων αὐτῶν παραλλαγῶν καί ἡ ἀποκατάστασις τῆς πραγματικῆς μορφῆς, ἤ μᾶλλον ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἐκτεταμένου συμβολισμοῦ καί τῆς βαθυτέρας ἐννοίας τῶν γνωστῶν Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως περί ὑπερτάτου ὄντος, τοῦ μόνου θεοῦ δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος, περί τῆς τεραστίας ἐπιδράσεως καί τῆς πρωταρχικῆς δυνάμεως τοῦ ἔρωτος εἰς τήν δημιουργίαν καί περί Διονύσου καί τῶν ἄλλων θεῶν, καί τῆς λατρείας των,ὅπως καί τῶν σχετικῶν παραδόσεων, ἐνῶ ταυτοχρόνως δύναται νά καθορισθῆ σαφέστατα πλέον καί ἡ ἀφετηρία καί ἡ προέλευσις τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων.

Ἐξ ἄλλου ἡ μορφὴ καὶ ὁ συμβολισμὸς τοῦ Διονύσου, πού εἶναι ἡ βάσις τῆς μυστηριακῆς τελετουργίας καὶ λατρείας τῶν Ὀρφικῶν καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῶν πρώτων πτήσεων καὶ ἀνατάσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, εἶναι τόσον συγκεχυμένα καὶ περιπεπλεγμένα μέ διαφόρους ἀπείρους καὶ ἀντιθέτους ἐκδοχάς καὶ παρερμηνείας καὶ μάλιστα ἀπό τήν παναρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν, ὥστε χωρίς τήν ἐξήγησιν τῶν Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη, μέ ἀστρονομικάς διαπιστώσεις, ἡ σύγχυσις αὐτή θά ἐσυνεχίζετο ἐπ' ἄπειρον.

Παραλλήλως ὁ Διόδωρος Σικελιώτης[1] ἔχει συγκεντρώσει, ἀναφέρει καί περιγράφει τάς διαφόρους αὐτάς ἐκδοχάς περί Διονύσου καί Ὀρφέως ἀλλά καί ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς .

Εἶναι τοιαύτη ἡ ποικιλία τῶν παραλλαγῶν καί τῶν ἀπόψεων πού ἀναφέρονται σχετικῶς εἰς αὐτάς τάς πηγάς καί ἡ σύγχυσις πού ἐπικρατεῖ εἶναι τόσον φανερά, ἔντονος καί ἐκτεταμένη, ὥστε δικαίως παλαιοί καί νεώτεροι συγγραφεῖς ὁμιλοῦν περί ὀκτώ Διονύσων (Ὠγυγία, Τόμος Α΄ σελίδες 356 καί 357 καί «Τόμος Γ΄ περί Μυστηρίων» σελίς 162 καί 359 καί περί τριῶν Ὀρφέων, Ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα Ὀρφέως ἀριθ. 2 (Διόδωρος Α΄ τόμος, σελίς 34 καί βιβλίον Γ΄ παράγραφος 62 μέχρι παράγραφος 74) καί εἰς πλεῖστα ἄλλα ἀρχαῖα κείμενα. Ἡ σύγχυσις δέ αὕτη ἐγίνετο ἀκόμη μεγαλυτέρα, διότι λόγω τῆς ἀπαγορεύσεως διά ποινῶν αὐστηροτάτων τῆς γνωστοποιήσεως, τῆς ἀποκαλύψεως ἤ τῆς ἀναγραφῆς πληροφοριῶν σχετικῶν μέ τά μυστήρια καί τάς μυστικιστικάς θεωρίας καί τελετάς, ἡ ἔρευνα καί ἡ γνῶσις περί αὐτῶν καθίστατο ὄχι μόνον δυσχερής, ἀλλά περίπου ἀδύνατος (Διόδωρος, βιβλίον Γ΄, παράγραφος 62), «Ὠγυγία», τόμος ΙΙΙ κεφάλαιον «Περί Μυστηρίων» (σελίς 547), ὅπου ἀναφέρεται μεταξύ τῶν ἄλλων, ὅτι καί διάσημοι συγγραφεῖς καί ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως ὁ Αἰσχύλος, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ἀλκιβιάδης, ἐδιώχθησαν ἀπηνῶς (ἀνελέητα), διότι ὑπετέθη ὅτι κάτι ἀπεκάλυψαν ἀπό τά μυστήρια, εἰς τά ὁποῖα εἶχον μυηθῆ, διεσώθησαν δέ λόγω ἰσχυρῶν πολιτικῶν παρεμβάσεων, (ὁ Αἰσχύλος, ὁ ὁποῖος καί ἐγκατέλειψεν τελικῶς τάς Ἀθήνας), ἤ ἐξορισθέντες (ὅπως ὁ Ἀναξαγόρας), ἤ ἐκπατρισθέντες (Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Ἀλκιβιάδης), θῦμα δέ ἀσφαλῶς ἐμπλοκῆς παρομοίας ἀρνητικῆς ἤ θετικῆς, διότι τοῦτο δέν ἔχει διευκρινισθεῖ, ὑπῆρξεν καί ὁ θανατωθείς Σωκράτης. (Βλέπε καί Ἀνδοκίδου «Περί τῶν Μυστηρίων» καί Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, «Στρωματεῖς» 2, εἰς τόν βίον

1. (Βιβλίον Α΄ παράγραφος 11,3 καί παρ. 23, 1 και 6), ὅπως καί ὁ Ἀθαν. Σταγειρίτης εἰς τήν Ὠγυγίαν, (Τόμος Γ΄ σελ. 346 καί σελίς 359 περί «Μυστηρίων»). Ἐπίσης περί τοῦ ἰδίου θέματος, δηλαδή περί Διονύσου καί τῶν σχετικῶν συμβολισμῶν βλέπε καί Ἀπολλοδώρου βιβλιοθήκην «Περί Θεῶν», (σελίς 96) Φουρνούτου (σελίς 361), Ἡρακλείτου «Περί ἀπίστων», (σελίς 290), Παλαιφάτου «Περί Ἀπίστων Ἱστορίαι» (σελίς 263), καί Ἀνωνύμου «Περί Ἀπίστων» (σελίς 302), πού περιέχονται εἰς τό ἀνωτέρω βιβλίον τοῦ Ἀπολλοδώρου, (ἔκδοσις Βιένης 1811), ὅπως καί εἰς Στράβωνος «Γεωγραφικά», τόμος ΙΙΙ, Ἰνδική, (σελίς 84 - ἔκδοσις Ἀδαμ. Κοραῆ Παρισίων 1808) - Παυσανίου «Ἀχαϊκά» κζ, 2, «Ἠλιακά» κα΄ 4, «Βοιωτικά» στ΄, 4 καί λ΄, 5, «Κορινθιακά» Ζ΄, 5 καί Διοδώρου βιβλίον Γ΄ § β, 62 καί ἑφεξῆς, Ἀρριανοῦ βιβλίον Ε κεφάλαιον Α΄, 4 καί κεφάλαιον Ε, 8 καί «Ὕμνους Ὀρφέως» εἰς Μίσαν, Ὕμνος 42 (XLII) καί ἀποσπασμάτιον 23 (ἀνεκδότων Ὀρφέως). Ὁμοίως εἰς Σαβάζιον, Ὕμνος 48 (XLVIII) εἰς Ἵππαν, ὕμνος 49 (XLIX) εἰς Λυσίου, Ὕμνος 50 (L) εἰς Ὕμνον Βάκχου, 47 (XLVII) εἰς Ὕμνον Λικνίτου, 46 (XLVI) εἰς Ὕμνον Διονύσου (Βασσαρέως, τριετηρικοῦ 45) (XLV), εἰς Ὕμνον 53 Ἀμφιετοῦς (LIII) εἰς Ὕμνον Τριετηρικοῦ 52 (LII) καί ἐπίσης εἰς Ὕμνον 30 (XXX) Διονύσου καί τούς Ὕμνους Ἀπόλλωνος (34) Γῆς (26), Ρέας (14) καί Ὠκεανοῦ (83). (σχετικήν μετάφρασιν τῶν Ὕμνων βλέπε ἐντός τοῦ κειμένου.

Διογένους Λαερτίου, Πλουτάρχου «Βίοι Ἀριστοτέλους», Ἀλκιβιάδου καί Πλάτωνος καί εἰς Σουΐδαν, «Βίον Ἀλκιβιάδου» καί σχόλια ἀλλαχοῦ).

Ἐξ ὅσων ἐν τούτοις ἀναφέρονται, ἡ ἐκ Σάμου φιλόσοφος Ἀριγνώτη, μαθήτρια τοῦ Πυθαγόρου καί κάποιοι ἄλλοι ἄσημοι προφανῶς ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, κάτι εἶχον γράψει διά τά μυστήρια καί περί λατρείας τοῦ Διονύσου καί περί τῆς πρωταρχικῆς σημασίας πού εἶχεν εἰς τήν Ὀρφικήν Θρησκείαν καί γενικά εἰς τήν δημιουργίαν ὁ παντοδύναμος καί πανούργος Ἔρως, ἀλλά φαίνεται ὅτι φροντίδι τῶν Ὀρφικῶν, τῶν μεμυημένων, καί τά συγγράμματα αὐτά ἐξηφανίσθησαν, ὅσα δέ ἀποσπάσματα, ἐλάχιστα τεμάχια, κατά τόν Σταγειρίτην, διεσώθησαν, εἶναι ἀλλοιωμένα καί ἔχουν μεταμορφωθεῖ εἰς ἄλλας ἀλληγορίας. Τέλος ἡ μόνη πηγή ἀπό τήν ὁποίαν ἤντλησαν καί εἰς τήν ὁποίαν ἐβασίσθησαν, ὅσοι ἔγραψαν ἀργότερον περί μυστηρίων εἶναι ἀπίστευτον, ἀλλά γεγονός, εἶναι τά συγγράμματα τῶν μετέπειτα Χριστιανῶν φιλοσόφων (Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, ὁ Ἀρνούβιος, ὁ Τερτυλλιανός καί ἄλλοι), διότι ὅπως εἶναι φανερόν καί ἀπό ὡρισμένας φωτογραφίας πού παραθέτομεν ἐνταῦθα, κατά τούς πρώτους Χριστιανικούς χρόνους, ὁ Ὀρφεύς συνεσχετίζετο μέ τόν Χριστόν καί παρουσιάζετο καί ἐσταυρωμένος, ὅπως ὁ Χριστός.

Ἀλλά καί οἱ Χριστιανοί φιλόσοφοι ἔγραψαν βασιζόμενοι εἰς τά ἀσυνάρτητα περίπου ράκη τῶν παλαιοτέρων παραδόσεων. Διότι «Τά Διονυσιακά», (Διονυσιακά ἐδῶ νοοῦνται ὅλαι αἱ περί μυστηρίων παραδόσεις καί φυσικά καί τά Ὀρφικά) «ἐνῶ φαινομενικῶς, δηλαδή ἐξωτερικῶς ἐξεταζόμενα καί ἐπισκοπούμενα», κατά τόν Σταγειρίτην, ἦσαν «ἄτακτα καί ἄσεμνα», (λόγω κυρίως τῶν ὀργιαστικῶν τελετῶν κατά τάς ἑορτάς τοῦ Διονύσου αἱ ὁποῖαι ὅμως καί αὐταί φαίνεται ὅτι δέν εἶχον τήν ἔννοιαν καί τήν μορφήν τῶν σεξουαλικῶν ἐκτροπῶν καί διαστροφῶν πού τούς ἀπέδωσαν οἱ νεώτεροι)· ὅμως εἰς τήν πραγματικότα περιεῖχον μέν ἀπόψεις μυστικιστικάς καί θεωρίας ἀποκρυφιστικάς, ἀλλά περιεῖχον καί διδασκαλίας ὠφελίμους καί διδακτικάς, καί κατά τόν Πλάτωνα καί τόν Ἀριστοτέλην, ὅπως τά διδασκόμενα κατά τήν μύησιν καί τάς μυστικάς τελετουργίας, εἰς τά Ἐλευσίνια κ.τ.λ. Ἐξ αὐτῶν δέ κατάγονται, προέρχονται καί τά «Ὀρφικά», τά ὁποῖα ἦσαν αἵρεσις θρησκευτική, ἀποκρυφιστική καί φιλοσοφική, περιεχομένη κυρίως εἰς τάς διδασκαλίας καί τάς θεωρίας τοῦ Ὀρφέως, (εἰς τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως») διά τάς ὁποίας ὁ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι «εἶναι ἐπινόησις μεγάλου νοῦ καί ὄχι νοῦ κοινοῦ, τοῦ τυχόντος». («Ὠγυγία», Τόμος Γ΄ σελίς 359). Ἄλλως τε εἰς τήν «Γενικήν Εἰσαγωγήν» τοῦ παρόντος ἀναφέρω καί ἀποδεικνύω, ὅτι καί ὁ Ξενοφάνης καί ὁ Ἡράκλειτος καί ὁ Πυθαγόρας καί ὁ Δημόκριτος καί ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Παρμενίδης, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Μέλισσος, ὁ Μητρόδωρος, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης καί ὁ Πλάτων καί γενικά ὅλοι περίπου οἱ ἀρχαῖοι σοφοί καί συγγραφεῖς, ἀπό τά «Ὀρφικά» ἤντλησαν καί ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν διετύπωσαν τάς ἀνεπαναλήπτους θεωρίας καί διδασκαλίας των.

Ἔχομεν ὅμως νά ἀντιμετωπίσωμεν καί τάς ἀπόψεις ὅλων περίπου τῶν ξένων σχολιαστῶν καί ἐρευνητῶν, οἱ ὁποῖοι σπεύδοντες ἤ σκοπίμως ἐνεργοῦντες, προσεπάθησαν νά ἐμφανίσουν καί τά Ὀρφικά ὡς δημιουργήματα ἐπιδράσεων διαφόρων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Προφανῶς οἱ διάφοροι σχολιασταί νά παρεσύρθησαν εἰς τάς ἀπόψεις των αὐτάς, ὅτι αἱ θεωρίαι τῶν Ὀρφικῶν δηλαδή, προήρχοντο ἀπό ξένας, ἀπό Ἀνατολικάς χώρας – ἐντεῦθεν δέ καί αἱ ἀποδιδόμεναι κατά τάς μυστικιστικάς τελετάς τῶν Ὀρφικῶν σεξουαλικαί ἐκτροπαί – καί ἀπό τά ὀνόματα ὡρισμένων «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» πού ἀναφέρονται εἰς ξενικά ὀνόματα, ὅπως ὁ Ὕμνος 48 εἰς «Σαβάζιον» ὁ Ὕμνος 49 εἰς «Ἵππαν», ὁ Ὕμνος 52 εἰς «Τριετη-

ρικόν» καί κυρίως ὁ "Υμνος 42 εἰς «Μίσαν», ὅπου ὁμιλεῖ «διά τήν ἁγνήν καί ἱερωτάτην Μίσαν, ἡ ὁποία τέρπεται μέσα εἰς τόν εὐώδη ναόν τῆς 'Ελευσῖνος, ἀλλά καί εἰς τήν Φρυγίαν, ὅπου τελεῖ τάς μυστικιστικάς τελετουργίας της, ἤ εἰς τήν Αἴγυπτον πλησίον τῆς μαυροφορεμένης μητρός θεᾶς "Ισιδος, ἤ εἰς τήν Κύπρον συντροφιά μέ τήν ὁμορφα στεφανωμένη 'Αφροδίτην» (Κύπριδα).

'Αλλά αἱ πληροφορίαι αὐταί δύνανται ἐν τούτοις νά ἑρμηνευθοῦν καί ἀντιστρόφως ἀσφαλῶς, δηλαδή ὡς μετάδοσις τῶν μυστηρίων ἀπό τήν 'Ελευσῖνα εἰς τάς ἄλλας Χώρας, ὅπως εἶναι ἀποδεδειγμένον πλέον τοῦτο καί ὄχι τό ἀντίθετον, ὅπως ἐπεδίωξαν νά ἑρμηνεύσουν τά κείμενα περί Διονύσου καί τόν "Υμνον τῆς Μίσας οἱ διάφοροι κατά καιρούς σχολιασταί καί οἱ ὁποῖοι καί τόν Διόνυσον ἀκόμη εἶχον πολιτογραφήσει ἀνατολίτην, ἀποφυγόντες μόνον νά τόν ἐνδύσουν μέ... σαρίκι καί κελεμπίαν!...

Αἰφνιδιάσθησαν δέ καί κατεπλάγησαν κυριολεκτικῶς οἱ διάφοροι διαστροφεῖς τῆς ἀληθείας, καί ἀπό τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, ὅταν ὁ Βέντρις καί ὁ Τσάγκουϊκ ἀνεῦρον καί ἀνέγνωσαν εἰς πινακίδας τῆς Γραμμικῆς γραφῆς Β', τό ὄνομα τοῦ Διονύσου, μεταξύ τῶν ὀνομάτων τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος, τῆς 'Αφροδίτης, τῆς 'Αθηνᾶς καί ἄλλων ἀρχαίων θεῶν, πού ἀπεδείκνυεν ὅτι ἡ παράδοσις τοῦ Διονύσου εἶχε παναρχαίαν 'Ελληνικήν προέλευσιν καί πάντως ἐπρόδιδεν ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν οἱ ὑποτιθέμενοι ὡς παλαιότεροι τῶν 'Ελλήνων Λαοί τῆς 'Ανατολῆς, τούς ὁποίους ἐνεφάνιζον οἱ διάφοροι νεώτεροι ξένοι δῆθεν εἰδικοί ὡς διδασκάλους τῶν 'Ελλήνων, (καί κυρίως ὁ Will Durant εἰς τήν «Παγμόσμιον 'Ιστορίαν» του σελίδες 129-130), τήν ὁποίαν μάλιστα εἰς τήν 'Ελληνικήν ἔκδοσιν προλογίζει ἐπιπολαίως προφανῶς καί ὁ Μαρινᾶτος, δέν εἶχον ἐμφανισθεῖ ἀκόμη εἰς τό προσκήνιον τῆς 'Ιστορίας ὡς Λαοί συγκεκροτημένοι καί μέ ἀξιώσεις πνευματικῶν ἐκδηλώσεων, ὅπως αὐτῶν πού εἶχον παρουσιάσει οἱ πανάρχαιοι "Ελληνες, οἱ 'Ορφικοί, οἱ δημιουργοί καί θιασῶται τῶν ἑορτῶν τοῦ Διονύσου. Προφανῶς δέ οὗτοι εἶχον ὡς κίνητρον, εἶχον ἐμπνευσθεῖ, ἀπό τήν φανεράν, τήν ἔκδηλον πίστιν των εἰς τήν ἀκατανίκητον δημιουργικήν ἔμπνευσιν καί δύναμιν τοῦ ἔρωτος ἐντός τοῦ Σύμπαντος, ἄποψιν τήν ὁποίαν οὔτε κἄν εἶχον διανοηθεῖ οἱ Λαοί τῆς 'Ανατολῆς, ἀπό τούς ὁποίους δῆθεν εἶχον παραλάβει τάς Διονυσιακάς ἑορτάς, κατά τούς ξένους διαστροφεῖς τῆς Προϊστορίας, οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες. (βλέπε καί Τσάγκουϊκ «Γραμμική Γραφή Β').

Πάντως μετά τήν χρονολόγησιν τῶν "Υμνων ἀπό τάς διαπιστώσεις τοῦ Κ. Χασάπη, καί τῶν ἀναφερομένων εἰς τήν νέαν διάρθρωσιν τῆς 'Ελληνικῆς Προϊστορίας (Τόμος «ΕΛΛΑΣ» Γ' μέρος) καί εἰς τήν ἀναδιάρθρωσιν τῆς 'Ελληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας, πού περιέχεται εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟ·Ι·ΣΤΟΡΙΑ», μόνον κακόπιστοι καί ἀμαθεῖς δύνανται νά ὑποστηρίζουν ἀκόμη, ὅτι ὅλαι αἱ μυστικιστικαί λατρεῖαι δέν εἶναι "Ελληνικῆς προελεύσεως, ἤ φανερᾶς ἐπιδράσεως 'Ελληνικῆς, μέ παρερμηνείας πολλάκις καί μετά ταῦτα ξένων ζηλωτῶν καί ἀποδεκτῶν.

Χαρακτηριστική ὁπωσδήποτε ἀπόδειξις τῆς συγχύσεως πού ἐπικρατοῦσε μέ τάς παραδόσεις, τάς θεωρίας καί τούς θρύλους περί Διονύσου καί τῆς λατρείας του, εἶναι τό ἀπίστευτον γεγονός, ὅπως καταγράφεται εἰς τήν «'Ωγυγίαν» (Τόμος Γ', βιβλίον Β' «Περί Οὐρανίων Θεῶν» σελίς 165) ὅτι εἰς τόν Διόνυσον ἀπεδίδοντο, ἤ ὁ Διόνυσος ἀπεκαλεῖτο ἀπό τούς πιστούς του εἰς τόν ἀρχαῖον 'Ελληνικόν χῶρον (κυρίως 'Ελλάδα καί δυτική Μικρασίαν) μέ 422 ὀνόματα, ἐκ τῶν ὁποίων τά ξενικά ἤ θεωρούμενα ὡς ξενικῆς προελεύσεως (Φρυγικῆς, Λυδικῆς, 'Ινδικῆς ἤ Αἰγυπτιακῆς) ἦσαν 6 ἤ 8, ὅπως ἀποδει-

κνύεται καί άπό τά όνόματα τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως», πού προδίδουν, ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου, συνδυαζομένη καί μέ τήν παράδοσιν ὅτι ἐξεστράτευσεν οὗτος καί περιῆλθεν ὅλον τόν γνωστόν κόσμον τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, φθάσας καί μέχρι Ἰνδιῶν, Αἰγύπτου καί Λιβύης, ὑπῆρξε καί εἶναι σαφέστατα παναρχαία καί Ἑλληνικῆς προελεύσεως καί ἁπλῶς, εἰς ἐποχήν παναρχαίαν, ἐπίσης, ἀλλά πολύ ἀργότερον, μετεφέρθη αὕτη μετά ταῦτα ἀπό τόν Ἑλληνικόν χῶρον καί εἰς τάς ἄλλας ἀρχαίας χώρας τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου, μέ μίαν ἤ δύο ξενικάς ὀνομασίας καί σχετικάς φυσικά παραλλαγάς (Ὄσιρις εἰς τήν Αἴγυπτον, Σαβάζιος εἰς τήν Φρυγίαν, Νύσιος εἰς τήν Λυδίαν καί τάς Ἰνδίας καί ἀλλαχοῦ).

Καί φυσικά ἐάν ὁ Διόνυσος ἐγεννήθη, ἤ ἐνεφανίσθη τό πρῶτον εἰς τήν Ἀνατολήν ἤ τήν Αἴγυπτον, οὐδεμίαν ἀξίαν ἤ ἔννοιαν θά εἶχεν ἡ ἀναφερομένη παράδοσις ὅτι ἐξεστράτευσεν εἰς τήν Λιβύην, τήν Αἴγυπτον καί τάς Ἰνδίας, ἀφοῦ κατά τούς διαστροφεῖς τῆς Προϊστορίας ἀπό τάς χώρας αὐτάς κατήγετο καί εἰς αὐτάς ἐνεφανίσθη καί ἔδρασεν ἀρχικῶς.

Ἄλλως τε ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου εἶναι παναρχαία Ἑλληνική, καταφαίνεται καί ἀπό τό γεγονός, πού ἀναφέρομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Βέντρις ἀνέγνωσε, ἀνεῦρε, τό ὄνομα τοῦ Διονύσου εἰς τάς πινακίδας τῆς γραμμικῆς γραφῆς Β΄ καί ἐπί πλέον, μετά τήν διαπίστωσιν μέ ἀστρονομικάς διαπιστώσεις ἀπό τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως», ὅπου καταδεικνύεται πόσον πανάρχαιαι εἶναι αἱ παραδόσεις περί Διονύσου, καί συνεπῶς περιττεύει κάθε ἄλλο σχόλιον σχετικῶς διά νά ἀφυπνισθοῦν οἱ δῆθεν ἀμφιβάλλοντες.

Τό κτύπημα βεβαίως διά τούς ἀρνητάς καί τούς διαστροφεῖς τῆς Προϊστορίας μας ἦτο συντριπτικόν, ἀλλά δυστυχῶς δι' αὐτούς ἀληθές, καί ἀδιάψευστον.

Ἐν τούτοις καί μέχρι σήμερον (1984) ἀγνοοῦμεν τό πραγματικόν περιεχόμενον τῆς διδασκαλίας, τήν βαθυτέραν ἔννοιαν τῶν συμβολισμῶν καί τῆς μυήσεως, τοὐλάχιστον ὡρισμένων ἐξ αὐτῶν, ὅπως καί τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου καί τῶν Ὀρφικῶν, ἀφοῦ ἐκεῖνο τό ὁποῖον κάπως γνωρίζομεν, ἀπό περιγραφάς μεταγενεστέρας, εἶναι μόνον τό τελετουργικόν καί ἡ ἔννοια ὡρισμένων συμβολισμῶν, πού ἑρμηνεύθησαν ἀστρονομικῶς διά πρώτην φοράν ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη, ἤ καί ἀπό μερικάς ἄλλας ἐννοίας, τήν σημασίαν τῶν ὁποίων μᾶλλον, περίπου, ὑποψιαζόμεθα. Ἡ ἀπόδειξις ὁπωσδήποτε, ὅτι αἱ μυστικιστικαί αὐταί ἐπιδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀπέβλεπον εἰς τήν ἐξημέρωσιν, τήν πνευματικήν ἀνάπτυξιν καί τόν ἐκπολιτισμόν τῶν ἀνθρώπων, διά νά ἐνθυμηθῶμεν τό γραφέν ἀπό τούς Βιλαμόβιτς, (Ἱστορία τῆς Φιλολογίας), Ρενάκ (εἰς τό ἔργον του «Ἀπόλλων») καί ἄλλους, ὅτι «οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ὑπῆρξαν κατακτηταί, ὅπου μετέβησαν, ἀλλά ἀναμορφωταί καί ἐκπολιτισταί», παρέχεται ἀπό τό ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιδράσεων αὐτῶν εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον, ὅπου ἡ ἐν γένει πνευματική ἀνάτασις ὑπό τήν ἀναμφισβήτητον πλέον ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν, ἔφθασεν εἰς ὕψη πραγματικά ἀπροσπέλαστα, ἀπό οἱονδήποτε ἄλλον ἀρχαῖον Λαόν. Ἀντιθέτως, εἰς ὅλους τούς ἄλλους ἀρχαίους Λαούς, αἱ προηγμέναι γνώσεις καί τά μυστήρια, ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπό τήν «κάστα τῶν ἱερατείων» καί τούς ἄρχοντας, τούς ἡγεμόνας τῶν χωρῶν αὐτῶν, ὄχι διά τήν πνευματικήν ἀνάπτυξιν καί τήν ἐν γένει πρόοδον τῶν Λαῶν αὐτῶν, ἀλλά διά τήν ὑποταγήν τοῦ Λαοῦ, διά τήν ὑποδούλωσιν τοῦ πλήθους, πού τό κρατοῦσαν οἱ ἡγέται του βυθισμένον εἰς τήν σκοτεινοτέραν ἀμάθειαν. Συνεπῶς δύναται νά λεχθῆ ὅτι οἱ Ἕλληνες γενικῶς, ὅπως γνωρίζομεν, οὐδέποτε ὑπῆρξαν διαφθορεῖς τῶν ἠθῶν καί τῶν σχέσεων τῶν ἀτόμων, ἤ διδάσκαλοι τῶν ὑπερβολῶν καί τῶν ἐκτραχηλισμῶν

τῶν ἀσυγκράτητων ἐνστίκτων τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τοῦτο συνέβαινε μέ ὅλους τούς ἄλλους ἀρχαίους λαούς, ἀλλ' ἀντιθέτως, ὅπου εἰσεχώρησαν καί ἐνεφανίσθησαν, ἐξημέρωσαν, ἐξεπολίτισαν καί ἐδίδαξαν τούς ἀνθρώπους νά ζοῦν ὡς ἄνθρωποι καί ὄχι ὡς ἄγρια θηρία, πού ζοῦσαν εἰς πλεῖστας καί σήμερον δῆθεν προηγμένας χώρας, εἰς τά σπήλαια ὡς τρωγλοδύται, ἤ ἐπί τῶν δένδρων, ὡς πίθηκοι, ἄξεστοι, ἀκοινώνητοι καί ἀλληλοσπαρασσόμενοι.

Ταυτοχρόνως ὅμως ἀπό τάς διδασκαλίας τῶν Ὀρφικῶν ἀπεδείχθη ἐπίσης, ὅτι οἱ Λαοί πού ἠσχολοῦντο μέ τήν γεωργίαν καί τήν κτηνοτροφίαν καί κυρίως οἱ εὑρισκόμενοι μακράν τῆς θαλάσσης καί ἀπομεμονωμένοι εἰς τήν ξηράν, εἰς τά ὄρη, βραδυτάτην ἐξέλιξιν ἐνεφάνισαν εἰς τήν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος (Ἀκκαδαῖοι, Χεττaῖοι, Μιττάνι, Χουρίτες, Ἐλαμῖται, Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Πέρσαι, ὅπως καί οἱ ἡμέτεροι Δωριεῖς) ἤ παρέμενον εἰς κατάστασιν στατικήν, ἀνεξέλικτον καί πρωτόγονον, ἤ ὅπως οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀρκετάς γνώσεις, ἀλλά τάς γνώσεις αὐτάς εἶχον δανεισθῆ ἀπό τούς Ἕλληνας, καί τάς κατεῖχε περιωρισμένη ὁμάς ἀνθρώπων, ἡ κάστα τοῦ ἱερατείου, ὄχι ὅμως καί γνώσεις προηγμένας, ὅπως εἶχον ἐπιτύχει νά ἀναπτύξουν καί νά διαμορφώσουν τοιαύτας γνώσεις οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες. Ἀντιθέτως οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες (Κυκλαδίτες, Πελασγοί, Κρῆτες, Μυκηναῖοι κ.λπ.) ὅπως καί οἱ Σουμέριοι, πού ἦσαν πανάρχαιοι Κρῆτες, προερχόμενοι ἀπό τήν Παγχαίαν κυρίως, μετακινούμενοι καί παρασυρόμενοι ἀπό τήν θάλασσαν, πού τούς περιέβαλλεν, ἤ πιεζόμενοι κατ' ἀρχάς ἀπό τήν ἀπομόνωσιν τῶν νησιῶν πού κατοικοῦσαν – οἱ Κυκλαδῖτες πρωτίστως (βλέπε τήν σχετικήν ἐξέλιξιν εἰς τό ἄλλον βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟ·Ι·ΣΤΟΡΙΑ») καί θέλοντες νά ἐπικοινωνήσουν μέ τούς ἐναντι γείτονάς των, ἐπενόησαν τήν διά τῶν πλοίων ἐπικοινωνίαν καί διασχίζοντες ἀργότερον μέ τά πλοῖα τους τάς θαλάσσας, πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου, ἐδίδασκον καί ἐδιδάσκοντο, ἐρευνοῦσαν καί ἀνεκάλυπτον ἄλλας χώρας καί ἄλλους Λαούς, ὅπως ὁ Ὀδυσσεύς τοῦ Ὁμήρου «πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καί νόον ἔγνω» (ὁ ὁποῖος εἶδε τούς τόπους, τάς πόλεις πολλῶν ἀνθρώπων καί ἔμαθε πῶς ἐσκέπτοντο καί ζοῦσαν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, (Ὁμήρου «Ὀδύσσεια», Ραψωδία Α΄, στίχος 3) μέ ἀποτέλεσμα τήν ἐν γένει ἀλματικήν πρόοδον αὐτῶν καί τήν σημειωθεῖσαν ἀκολούθως ἀσύλληπτον καί ἀνεπανάληπτον πνευματικήν των ἀνάπτυξιν καί ἐκδήλωσιν, ἐπιδοθέντες μεταξύ τῶν ἄλλων καί εἰς τήν φιλοσοφίαν, ἐπίδοσιν τήν ὁποίαν κανένας ἄλλος ἀρχαῖος Λαός δέν ἐνεφάνισε μέ τόσην ἀξιοθαύμαστον τουλάχιστον πληρότητα. (Σχετικῶς βλέπε «Εἰσαγωγήν» καί ἄρθρον «Σουμέριοι» εἰς Τόμον «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς καί Προϊστορίαν» Τόμου «ΕΛΛΑΣ» Γ΄ μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟ·Ι·ΣΤΟΡΙΑ»).

Μετά τόν προσδιορισμόν ὅμως καί μάλιστα μέ ἀδιασείστους ἀστρονομικάς διαπιστώσεις, τοῦ χρόνου ὑπάρξεως καί προελεύσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τῶν συμπερασμάτων πού ἐξάγονται ἀπό τήν ἔρευναν καί τήν μελέτην τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» καί τῶν ἄλλων κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, περί Διονύσου καί τῆς λατρείας του, ἀρκετά εὐκόλως δύναται πλέον νά καθορισθοῦν καί ἡ παναρχαία ἐποχή κατά τήν ὁποίαν ἐνεφανίσθη ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου καί νά ἑρμηνευθῆ μέχρι κάποιου σημείου ὅμως, τό περιεχόμενον ὡρισμένων συμβολισμῶν τῶν Ὕμνων, τῶν σχετικῶν μέ τόν Διόνυσον καί τήν κοσμογονικήν συμβολήν τοῦ ἔρωτος, καί τάς ἀποκρύφους ἐννοίας καί γνώσεις πού περιλαμβάνουν.

Καί ὡς πρός τήν ἐποχήν, κατά τήν ὁποίαν ἐνεφανίσθη ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου, μετά τόν προσδιορισμόν ὑπό τοῦ Χασάπη τῆς χρονολογίας τῶν

Ὕμνων, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τήν παρατεθεῖσαν εἰς τά προηγούμενα μελέτην του καί ἀπό τήν διαπίστωσιν τοῦ Βέντρις περί Διονύσου, ἀλλά καί ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τάς τελευταίας (1935-1981) ἐρεύνας Ἀνθρωπολόγων (Πουλιανός, Κούμαρης) Γλωσσολόγων (Ντέ Ρουζέ, Χαλεβύ, Γκρίμ, Ντέλιτς, Ντέεκ, Ντυσώ, Σμίθ καί ἄλλοι), καί ἀπό τάς ἀνασκαφάς τῶν ἀρχαιολόγων (Πετράλωνα Χαλκιδικῆς, Φράχθι Ἐρμιονίδος, Ἀσπροχάλικο - Λούρου, Ἠπείρου, τοῦ Δημ. Θεοχάρη εἰς τήν Θεσσαλίαν καί εἰς τήν Ἀλόννησον τῶν Σποράδων κ.τ.λ.). ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἑλλάς κατωκεῖτο ἀπό τό 100.000 π.Χ. ἤ καί ἀπό τό 800.000 π.Χ. πού εἶναι τό πιθανώτερον, (ἀνακοίνωσις τοῦ ἀνθρωπολόγου Ἀρ. Πουλιανοῦ τήν 28ην Μαΐου 1981 διά τούς δύο νέους σκελετούς ἀνθρώπων, πού εὑρέθησαν εἰς τό σπήλαιον τῶν Πετραλώνων Χαλκιδικῆς) οἱ Ἀρχαιοέλληνες ὑπῆρχον, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί ἦσαν ἀνύπαρκτοι καί ὄχι μόνον ὡς Λαοί, ἀλλά καί ὡς ὀνόματα εἰς τήν Ἱστορίαν, διεμορφώθησαν δέ ὡς κοινωνίαι καί ὡς Λαοί, ἀρκετά ἀργότερον ἀπό τήν φυλήν τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποῖα εἶχε ἐνωρίτερον ἐκπολιτισθεῖ. Καί δέν δύναται νά ὑπάρξη πλέον καμμία ἀμφιβολία, ὅτι αἱ παραδόσεις περί τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου, χάνονται εἰς τό βάθος τῶν χιλιετηρίδων, τῆς Προϊστορίας, συμπλεκόμεναι ἀσφαλῶς μέ τήν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ σκεπτομένου καί αἰσθανομένου, τοῦ διεγειρομένου ἀπό τόν ἔρωτα, ἀπό τήν δημιουργικήν πνοήν τοῦ ἔρωτος, προηγμένου κάπως ἀνθρώπου, εἰς τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, καί ὅτι ὁπωσδήποτε ἐνεφανίσθησαν εἰς τό ἀπώτερον παρελθόν καί φυσικά εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον, ἀφοῦ ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τά ἀναφερόμενα εἰς τούς Ὕμνους τοῦ «Διονύσου» τοῦ «Τριετηρικοῦ» (βλέπε Ὑμνους τοῦ Ὀρφέως ἐντός τῶν κειμένων) καί εἰς τά «Λιθικά» (στῖχος 668) καί «ὠμοφάγοι» ἦσαν οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τοῦ τόπου αὐτοῦ. Δηλαδή εἰς τόν Ἑλλαδικόν χῶρον, ὑπῆρχον ἄνθρωποι καί πρό τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φωτιᾶς, μέ τήν ὁποίαν ἐσυνήθισαν νά ψήνουν τά κρέατα, τάς τροφάς των, ἀργότερον οἱ ἄνθρωποι (βλέπε καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Ὡς πρός τό περιεχόμενον δέ τῶν Ὕμνων καί τῶν ἄλλων κειμένων τῶν Ὀρφικῶν καί τόν συμβολισμόν πού προδίδουν οὗτοι ἀναφορικῶς μέ τήν δημιουργίαν τοῦ Σύμπαντος ὑπό μιᾶς μόνον δυνάμεως, ὑπό ἑνός μόνον θεοῦ καί σχετικῶς μέ τόν Διόνυσον καί γενικά μέ τήν λατρείαν τῶν Ὀρφικῶν, πρός τό ὑπέρτατον ὄν, τόν μόνον πανίσχυρον καί δημιουργόν θεόν, σημαντικῶς μᾶς ὑποβοηθοῦν διά τήν ἑρμηνείαν των οἱ ἴδιοι οἱ Ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι σαφῶς ὁμιλοῦν καί διά τήν ἀποκρυφιστικήν διδασκαλίαν τῶν Ὀρφικῶν, ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ, ὅπως καί τά «Ἀποσπασμάτια» περί δημιουργίας καί γενέσεως Θεῶν, Σύμπαντος περί τοῦ Διονύσου καί ἀνθρώπων, περί Δικαίου καί περί ἄλλων θρησκειολογικῶν, πνευματικῶν καί ἠθικῶν ἀξιῶν, εἰς τάς ὁποίας ἐπίστευον, ὅπως καί περί βιολογικῶν καί ἀστρονομικῶν ἐρευνῶν, εἰς τάς ὁποίας εἶχον ἐπιδοθῆ καί εἶχον καταλήξει.

Κατά τήν ἀποκρυφιστικήν συνεπῶς θεωρίαν τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως ἀποδεικνύουν τά «Ἀποσπασμάτια» καί οἱ «Ὕμνοι τοῦ Ὀρφέως» οἱ σχετικοί μέ τήν κοσμογονίαν, τήν δημιουργικήν ἐπίδρασιν τοῦ ἔρωτος καί τόν Διόνυσον, «ὁ κόσμος», «τό Σύμπαν», προῆλθεν ἀπό κάποιαν ἀρχικήν οὐσίαν, τήν ὁποίαν προσδιορίζουν «ὡς αὐγό», πού ἔσπασε καί ἐξ αὐτοῦ ἐξῆλθεν ὁ Φάνης, (ὁ φωτεινός, ὁ ὑπαρκτός) (Ὕμνος «Πρωτογόνου» VI 6) στίχοι 3-9 καί στίχοι 15-20 Ἀργοναυτικῶν καί «Ἀνέκδοτα Ὀρφέως» ἀνέκδοτον α § 7, 11, 28, διά τόν Φάνητα πού ἐγεννήθη ἀπό τό πρωτόγονον αὐγό) καί τόν ὁποῖον καταβροχθίσας ὁ Ζεύς, κατά τόν Ὑμνωδόν, κατέστη «ὑπέρτατος ἄρχων θεῶν καί ἀνθρώπων» κατά τόν Ὅμηρον. Συνεπῶς κατά τόν συμβολισμόν αὐτόν περί

ὑπερτάτου ὄντος, προῆλθε καί ἡ ὑπερτάτη δύναμις, ἀπό τήν ὁποίαν ἐκπηγάζει καί ἡ θεωρία των περί μονοθεΐας. Τό περίεργον ὅμως, ἤ μᾶλλον τό καταπληκτικόν εἶναι, ὅτι καί αἱ σύγχρονοι θεωρίαι τῶν ἐπιστημόνων περί γενέσεως τοῦ Σύμπαντος, τῶν οὐρανίων σωμάτων κ.τ.λ. ὅπως ἀναφέρω καί εἰς τήν Γενικήν Εἰσαγωγήν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὁμοιάζουν καί βασικῶς δέν διαφέρουν σημαντικά, ἀπό τήν θεωρίαν αὐτήν τῶν Ὀρφικῶν περί ἐκρήξεως τοῦ πρωτογόνου αὐγοῦ, τῆς πρωταρχικῆς ὕλης κ.τ.λ. (Βλέπε ἀναλυτικώτερον περί αὐτῶν καί Ἰωάνν. Δ. Πασσᾶ «Τό ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» ἀπό σελίδα 136 καί ἐφεξῆς).

Ἀλλά καί ὁ συμβολισμός αὐτός, δηλαδή ἡ κατάποσις τοῦ Φάνητος ὑπό τοῦ Διός καί ἡ κατόπιν τούτου ἀνάδειξις τοῦ Διός, ὡς ὑπερτάτου θεοῦ, δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος, θά ἦτο δυσερμήνευτος, ἐάν ὁ Πρόκλος εἰς τά σχόλιά του ἐπί τοῦ «Τιμαίου» τοῦ Πλάτωνος, πού ἀναφέρονται εἰς τό Ἀποσπασμάτιον VI τῶν Ὀρφικῶν, δέν μᾶς ἔδιδεν ὡρισμένας πληροφορίας - ἐξηγήσεις - πού μᾶς παρέχει διά τά λεγόμενα ὑπό τοῦ Ὑμνωδοῦ (τοῦ Ὀρφέως) διά τό περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ συμβολισμοῦ καί αἱ ὁποῖαι συνδυαζόμεναι μέ τά διακηρυσσόμενα εἰς τό Ἀποσπασμάτιον IV (εἷς Ζεύς, εἷς Ἅϊδης, εἷς Ἥλιος) ἑρμηνεύουν πλήρως τόν ἀκατανόητον ἐκ πρώτης ἐντυπώσεως περιπεπλεγμένον καί ὁπωσδήποτε δυσνόητον αὐτόν συμβολισμόν, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις, εἶναι πράγματι σημαντικός καί ὑψίστης σημασίας, ὡς σύλληψις τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ καί ἡ ἐπίδρασις τοῦ ὁποίου εἶναι φανερά καί πλήρης εἰς τήν μετέπειτα Φιλοσοφίαν. (Προσωκρατικοί, Ἡράκλειτος, Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, Πυθαγόρας, Δημόκριτος, Λεύκιππος, Ἀναξαγόρας, ἀλλά καί μετ' αὐτούς καί ὁ Πλάτων («Τίμαιος», «Φαίδων», «Φαῖδρος», «Πολιτεία»), Ἀριστοτέλης («Μεταφυσικά» 962 β, 983 α καί 983β), ὅπου καί ἐκμηδενίζονται ἀπό τόν Σταγειρίτην σοφόν αἱ ἀπόψεις τῶν ὑλιστῶν τῆς ἐποχῆς του καί τῶν νεωτέρων, ἀλλά καί τῶν συγχρόνων μας, κατά τάς ὁποίας «δρῶσα δύναμις εἰς τήν φύσιν εἶναι μόνον ἡ ὕλη».

Διότι βεβαίως κατά τόν συμβολισμόν, ὁ Φάνης πού ἐξῆλθε ἀπό τό αὐγό - ἄλλη μορφή τῆς ὕλης - δυνατόν νά θεωρηθῆ ὡς ὕλη, ἀλλά ἀπό τήν στιγμήν κατά τήν ὁποίαν αὐτόν τόν Φάνην, τήν ὕλην αὐτήν, τήν κατεβρόχθισε ὁ Ζεύς, ὁ Θεός, τό Πνεῦμα, κατά τόν συμβολισμόν, διεμόρφωσε διά τῆς ἰδικῆς του ἐπιδράσεως, δυνάμεως, τάς ἀδρανούσας ἐντός τοῦ Φάνητος δυνάμεις τῆς ὕλης καί ἐδημιούργησε τόν Κόσμον.

Εἶναι τόσον καθαρός, φανερός ὁ συμβολισμός ὅτι, ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς ἀνωτέρας δυνάμεως, τοῦ Διός, ἡ ἀδρανής ὕλη, ὁ Φάνης εἶναι ἀδύνατον νά κινηθεῖ ἡ ὕλη καί νά πραγματοποιηθῆ ἡ δημιουργία, ὥστε κάθε ἄλλη ἐξήγησις περιττεύει, διά νά ἀφυπνισθοῦν καί νά πεισθοῦν οἱ ὑλισταί καί οἱ ὀπαδοί των, ἀφοῦ καί καθ' ὅλους τούς ὀρθοφρονούντας σοφούς καί λογικευομένους ἁπλούς ἀνθρώπους, «ἡ ὕλη» καί ἰδίως ἡ νεκρά ὕλη, ἀσφαλῶς δέν εἶναι ἡ «μόνη» δρῶσα δύναμις ἐντός τοῦ Σύμπαντος.

Ἐξ ἄλλου εἰς τό Ἀποσπασμάτιον V. ὁ Φάνης, ὁ ὁποῖος συσχετίζεται καί μέ τόν Διόνυσον, ἀναφέρεται ὡς «ἠέλιόν τε Φάνητα μέγαν», δηλαδή ὡς μέγας ἥλιος, ὁ πάμφωτος, ὁ φωτίζων τά πάντα καί κατ' ἐπέκτασιν, ὁ βλέπων καί ὁ γνωρίζων, ὁ δυνάμενος νά γνωρίζη τά πάντα (βλέπε καί Ὕμνους «Ἡλίου» 8, «Ἀπόλλωνος», 34, «Μοιρῶν» 59, «Δίκης» 62, «Εὐμενίδων» 69, καί «Δαίμονος» 73, ὅπως ἀναφέρεται καί ἀναλύεται κατωτέρω). Δηλαδή ὁ Φάνης ἦτο ὁ κατέχων ὅλας τάς γνώσεις καί τό σπουδαιότερον, ὅπως ἀναφέρει τό σχετικόν ἀποσπασμάτιον, ὁ περιέχων καί φέρων «τάς ἰδέας ὅλων τῶν ὄντων», αἱ ὁποῖαι καί κατά τόν Πλάτωνα καί ἄλλους ἀρχαίους σοφούς εἶναι «θείας καταγω-

γῆς» καί φυσικά ἄφθαρτοι, ἀναλλοίωτοι, ἀνώλεθροι, ἔχουν δέ τήν ἱκανότητα νά νοοῦν, νά ἀντιλαμβάνονται, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι δέν τάς βλέπουν, ἀλλά τάς συλλαμβάνουν, τάς ἐννοοῦν, μόνον μέ τήν σκέψιν των, μέ τόν νοῦν των. Δηλαδή κατά τόν συμβολισμόν ὁ Φάνης εἶναι ὁ φέρων ὅλας τάς ἰδέας καί συνεπῶς «τό ἀληθές, τό πραγματικόν φῶς τῆς γνώσεως» ἄποψις θεωρία, σύλληψις, πού ἀποκαλύπτει καί προδίδει τήν καταγωγήν καί τῶν μετέπειτα θεωριῶν τοῦ Πλάτωνος «περί ἰδεῶν καί ὑπερτάτης ἰδέας», ὅπως περιέχονται αὗται εἰς τόν «Φαίδωνα» (κεφάλαιον 9-12) εἰς τόν «Τίμαιον» (κεφάλαια IX-XIV), εἰς τόν «Φαῖδρον» (κεφάλαια 25-28), εἰς τόν «Θεαίτητον» (§ 197-209) εἰς τήν «Πολιτείαν» (στ΄ 517 καί 518), εἰς τόν «Παρμενίδη» (157-158), εἰς τόν «Φίληβον» (380), εἰς τόν «Μένωνα» καί εἰς ἄλλους διαλόγους του, δοθέντος ὅτι ἡ περί «Ἰδεῶν» Θεωρία τοῦ Πλάτωνος καί ἡ «ὑπερτάτη Ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ», ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει, κατά τόν Πλάτωνα, ἐπίσης τήν «ἔννοιαν» τοῦ «ὑπερτάτου ὄντος» τοῦ θεοῦ, εἶναι ἡ βάσις τοῦ ὅλου Φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Πλάτωνος.

Ἀλλ΄ ὁ Φάνης συγχρόνως ἐμφανίζεται, κατά τόν Ὑμνωδόν καί ὡς ὁ ἥλιος ὁ φέρων τό φῶς τῆς γνώσεως, τόν ὁποῖον ὅταν κατεβρόχθισεν ὁ Ζεύς, ἐνεπλήσθη ἰδεῶν, ἐγέμισε, ἔγινε πλήρης ἀπό ἰδέας, πού ὑπῆρχον, κατά τόν Ὑμνωδόν, ἀδρανεῖς, ἀδιαμόρφωτοι ἐντός τοῦ πρωτοπλάστου καί πρωτογεννημένου Φάνητος καί τάς ὁποίας ἰδέας καί τάς ἄλλας μορφάς καί ἰδιότητας τοῦ Φάνητος ἀπορροφήσας ὁ Ζεύς, τάς ἐχρησιμοποίησε τρόπον τινα ὡς ἰδικάς του, μέ τήν κατάποσιν τοῦ Φάνητος, δυνηθείς ἔκτοτε νά δημιουργήση τά πάντα, ἀφοῦ κατά τά ἐκφραστικώτατα καί σαφέστατα Ἀποσπασμάτια I καί VI κατέστη «Ζεύς πρῶτος, Ζεύς ὕστατος, Ζεύς κεφαλή, Ζεύς «μέσα» κ.λ.π. καί κυρίως «Διός δ΄ ἐκ πάντα τέτικται», δηλαδή ὁ Ζεύς ἐγέννησε, ἐδημιούργησε τά πάντα, ὅπως ἐν συνεχεία ἀναφέρει τό Ἀποσπασμάτιον VI (σελίς 138) καί τό ἀποσπασμάτιον 11 ἀπό τά ἀνέκδοτα Ὀρφέως (σελίς 169) ἔκδοσις Λειψίας TAUCHNITIZ 1829 τήν ὁποίαν καί χρησιμοποιῶ (βλέπε καί ἐντός τῶν κειμένων).

Μέ ἄλλας λέξεις ὁ Ζεύς καταβροχθίσας ἤ παραλαβών ἀπό τόν Φάνητα, πού ἐγεννήθη ἀπό τό ἀρχικόν αὐγό, τήν πρωταρχικήν ὕλην, πού περιεῖχε τό αὐγό, (ὁ Φάνης κατά τόν συμβολισμόν ὅπως ἐξηγοῦμεν καί ἀνωτέρω) καί τάς πρωτογόνους ἰδέας, τῶν ὁποίων φορεύς ἦτο ὁ Φάνης, τάς διεμόρφωσεν ὡς δημιουργός εἰς τό γνωστόν Σύμπαν (προφανῶς καί «ὁ νοῦς» τοῦ Ἀναξαγόρα ὁ διακοσμήσας καί διαμορφώσας τό Σύμπαν, νά ἔχει τήν καταγωγήν του, ἀπό αὐτόν τόν Συμβολισμόν τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως θά ἴδωμεν κατωτέρω) ὅπως δέ διαφαίνεται καί ἀπό τούς ἄλλους συμβολισμούς τῶν Ὀρφικῶν, πού ἐκτίθενται κατωτέρω, οἱ ἄλλοι θεοί, αἱ ἄλλαι θεϊκαί δυνάμεις, πού γνωρίζομεν ὑπό διαφόρους μορφάς, δέν ἦσαν κατά τούς Ὀρφικούς παρά ὑπό ἄλλας μορφάς καί ἐκδηλώσεις ἡ ἰδία ὑπερτάτη δύναμις, ὁ Ζεύς, ὁ μέγας δημιουργός κατά τόν Ὑμνωδόν καί ἄρχων θεῶν καί ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ κόσμος τόν ὁποῖον ἐδημιούργησεν κατά τόν Ἡράκλειτον, ἐγένετο «ὡς παιδιά τις» ὑπ΄ αὐτοῦ, ὑπό τοῦ Διός». Δηλαδή μέ ἄλλας λέξεις ὁ κόσμος, τό Σύμπαν ἐδημιουργήθη ἀπό τόν Δία «διά παιγνίδι του» διά νά διασκεδάζη μέ τόν κόσμον ὁ Ζεύς, ἡ ὑπερτάτη δύναμις, ὁ Θεός, ἐλάχιστα φυσικά ἐνδιαφερόμενος διά τάς ἀνοησίας καί τάς ἐπιδιώξεις τῶν ἀνθρώπων, πού θέλουν νά συλλάβουν τήν δημιουργίαν, ἤ διά τούς ἰσχυρισμούς τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι παρά τάς διαμαρτυρίας καί τοῦ Πορφυρίου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξαναστεῖ ὅπως καί πολλοί ἄλλοι δι΄ αὐτά πού ὑπεστήριζον οἱ Ἑβραῖοι καί πιστεύουν ὅτι εἶναι «ὁ περιούσιος Λαός τοῦ Κυρίου», τοῦ θεοῦ καί πρῶτοι ὀπαδοί καί ἐφευρέται τῆς Μονοθεΐας.

Τούς Ἰουδαίους ὅμως παρά τάς ζωηράς ἐπιθυμίας των ὁ Ζεύς, ὡς παλαιότερος θεός, ὅπως ἀποδεικνύεται, ἀπό τόν Ἰεχωβᾶ τῶν Ἰουδαίων, ἀσφαλῶς δέν τούς ἐγνώριζεν, διά νά ἔχη τόν καιρόν νά ἐκτιμήση τήν ἀξίαν των, νά τούς ἐκλέξη, νά τούς ἀναγνωρίση καί νά τούς προβάλλη «ὡς περιούσιον Λαόν», διότι ἁπλούστατα τήν ἐποχήν τῶν Ὀρφικῶν οἱ Ἰουδαῖοι δέν ὑπῆρχον ὡς Λαός, καί ἄς ἰσχυρίζονται ὅτι πρῶτοι αὐτοί καθιέρωσαν τήν Μονοθεΐαν!!... ἀγνοοῦντες καί περιφρονοῦντες φυσικά τήν ὀρθήν ἄποψιν τοῦ Ἐπικτήτου, ὅτι ἡ προτίμησις τοῦ Θεοῦ, περιορίζεται εἰς ὁρισμένα μόνον ἄτομα, πού εἶναι προικισμένα πράγματι, μέ ἐξαιρετικάς ἰδιότητας ἀπό τόν θεόν, ἀπό τήν φύσιν καί ὑπερέχουν ἐμφανῶς τῶν ἄλλων, τῶν κοινῶν ἀνθρώπων!. Διότι ἐάν ὁ Ζεύς ἀπεφάσιζεν νά ὑποδείξη καί νά προβάλλη κάποιαν φυλήν ὡς ὑπερέχουσαν, ἀσφαλῶς θά ὑπεδείκνυεν χωρίς δισταγμόν τήν ἄφθαστον καί ἀσύγκριτον εἰς ἐπιτεύγματα φυλήν τῶν Ἑλλήνων, ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας ἄλλως τε, ἐξεπολιτίσθησαν καί ἀνεδείχθησαν καί οἱ φίλοι μας Ἑβραῖοι Σιωνισταί, ἀλλά καί ΟΛΟΙ οἱ ἄλλοι Λαοί, ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἀληθινή Προϊστορία καί διότι ἐπί τέλους καί ὁ Ζεύς... ἀπό εὐγνωμοσύνην θά ἔβλεπε ὅτι,τήν προβολήν καί τήν διαιωνισίν του τήν ὠφειλε εἰς τάς περί Θεογονίας ἀπόψεις τῶν Ἑλλήνων!!! (βλέπε καί ἀποδείξεις τῶν ἀνωτέρω, εἰς τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

Καί ὡς πρός τήν θέσιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τήν ἐπιλογήν αὐτῆς ὑπό τοῦ Διός, ὑπό τοῦ θεοῦ, ὡς ὑπερεχούσης, ὡς ἀνωτέρας φυλῆς, δέν χρειάζονται μυθεύματα, παραποιήσεις καί ψευδολογήματα διά νά καταδειχθῆ ἡ σκανδαλώδης πράγματι εὔνοια τοῦ Διός ὑπέρ αὐτῆς. Ἀρκεῖ ἡ ἀδιάσειστος ἀπόδειξις ὅτι διά τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της ἀφύπνισε καί ἐδίδαξε τήν ἀνθρωπότητα, πῶς πρέπει νά σκέπτεται καί νά ζῆ.

Τέλος ὑπό τάς συνθήκας αὐτάς τουλάχιστον ματαιοπονοῦν ὅσοι ἄνθρωποι, οἱ ἐκτραπέντες ἐπιστήμονες, ἐπιμένουν νά ἀγνοοῦν τήν ἀνωτέρω ἔξοχον, χαριτωμένην, θαυμασίαν, ἀλλά καί σοφήν καί δηκτικήν ἄποψιν τοῦ Ἡρακλείτου, πού ὑποδεικνύει εἰς τόν ἄνθρωπον - ὅπως καί ὁ Πίνδαρος[1] - νά κάθεται φρόνιμος καί νά μή ζητῆ μέ τάς ἐρεύνας του νά ὑποτάξη τήν δημιουργίαν ὁ ἀνόητος καί οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νά ἑρμηνεύσουν καί νά συλλάβουν τήν δημιουργίαν, παρασυρόμενοι ἀπό τάς ἐκπληκτικάς, ὅπως πιστεύουν τεχνικάς κατακτήσεις των καί τάς διαφόρους ἄλλας ἐρεύνας των, χωρίς νά ἀπογοητεύωνται ἀπό τό φανερόν καί αὐταπόδεικτον γεγονός, ὅτι μετά ἀπό κάθε ἀνακάλυψιν καί διαπίστωσίν των ἤ νέα προβλήματα ἀκόμη δυσχερέστερα ἀλλά καί περισσότερον περίπλοκα ἤ καταστροφικά ἀνακύπτουν διά τόν ἄνθρωπον ὡς ἄτομον, ἀλλά καί κίνδυνοι φοβεροί διά τήν ἀνθρωπότητα (ἡ πυρηνική καί ἡ βιολογική ἀπειλή πού γνωρίζομεν) περιφρονοῦντες τάς διαπιστώσεις καί τάς ἀπόψεις τοῦ Ὀρφέως (Ὕμνος 64)[2] καί τῶν ἄλλων ἀρχαίων σοφῶν, πού ἀναφέρομεν κατωτέρω. (Σχετικῶς βλέπε καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τό Ἔγκλημα της Ἐπιστήμης», ἀπό σελίδες 180 καί ἑξῆς).

Ἀλλά μέ ποίας πράγματι διαστροφάς καί παραποιήσεις καί μέ ποίας αὐθαιρεσίας καί ψευδολογίας ἔχουν παρουσιασθεῖ καί καταγραφεῖ διάφορα γεγονότα, πληροφορίαι καί παραδόσεις τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί

---

1. Ὁ Πίνδαρος εἰς «τά ἀποσπάσματα» λέγει: Ω!... μετ' ἀνθρώπινο μυαλό τίς βουλές τῶν θεῶν, δέν θά μπορέση κανείς νά ἐρευνήση καί μή ξεχνᾶς ποτέ πῶς μάνα θνητή σ' ἔχει γεννήσει!!! (Πίνδαρος, ἔκδοσις Δημητράκου Ἀθῆναι 1935, μετάφρασις Λεκατσᾶ, σελίς 286 καί Στοβαίου «Ἀνθολόγιον» II, 2, 3 καί Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς «Στρωματεῖς» 726).

2. Σημειωτέον ὅτι πρό τοῦ Πινδάρου καί ὁ Ὀρφεύς εἰς τόν 64 Ὕμνον του ὑποδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νά συλλάβη ΟΛΗΝ τήν ἔννοιαν, τήν μορφήν καί τήν ἔκτασιν τῆς Δημιουργίας.

Ἱστορίας καί πόσα μυθεύματα ἔχουν διδαχθεῖ οἱ Λαοί καί τά πιστεύουν, ὡς παραδεδεγμένας, ἀδιασείστους καί καθιερωμένας Ἱστορικάς ἀληθείας!!... Καί μόνον ὅταν ἀποκαλυφθοῦν τά μυθεύματα, πού εἶχον γράψει διά μέσου τῶν αἰώνων ἤ σκοπίμως ἤ ἀπό ἄγνοιαν διάφοροι συγγραφεῖς καί ἀναφέρει ἐπίσης καί ἡ Βίβλος τῶν Ἑβραίων, ἀρκοῦν διά νά ἀνατρέψουν καί νά ἀλλάξουν τελείως τήν μορφήν τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας. (βλέπε καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟ·Ι·ΣΤΟΡΙΑ», ὅπου κυριολεκτικῶς κονιορτοποιοῦνται ὅλαι αὐταί αἱ ψευδολογίαι καί τά φανερά αὐτά παραμύθια τῆς Προϊστορίας περί γενέσεως, περί δημιουργίας Κόσμου, κατά τήν Βίβλον περί κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε, περί καταγωγῆς καί προελεύσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῶν Λαῶν καί τοῦ πνεύματος κ.τ.λ.).

Παραλλήλως ὅμως οἱ Ὀρφικοί ἐδίδασκον τόν συμβολισμόν, ὅτι ὁ Διόνυσος τόν ὁποῖον ἀποκαλοῦσαν «Πρωτόγονον» (Ὕμνος Ὀρφέως (VI) 6 καί Ὕμνος πρός Διόνυσον 30, (στίχος 2) καί Ὕμνος 42 Τριετηρικοῦ, (στίχος 6) καί «διφυῆ, ἄρρητον, κρύφιον» καί Ὕμνος 6, Πρωτογόνου, (στίχοι 1-5) καί «δικέρωτα», διότι πρῶτος ὁ Διόνυσος κατά τήν παράδοσιν ἔζευξε βόδια εἰς τό ἄροτρον καί διά τόν λόγον αὐτόν τόν ἐζωγράφιζον «ταυροκέφαλον» δηλαδή μέ κεφαλήν ταύρου καί φυσικά μέ δύο κέρατα καί δίμορφον» (Ὕμνος 30, στίχος 2 καί 3) δηλαδή ὡς ἱκανόν νά γεννᾶ – ὡς δημιουργόν - καί ὡς γεννώμενον (Πρωτόγονον, γεννηθέντα) καί «διφυῆ», δηλαδή ἔχοντα δύο γένη, ἀρσενικόν καί θηλυκόν, καί συνεπῶς ὡς μή προελθόντα ἀπό γέννησιν, ἐφ' ὅσον εἶναι «αὐτογέννητος» καί διά τόν λόγον αὐτόν εἶναι καί πρωτόγονος καί ὁ ὁποῖος ἐνῶ εἶναι «πρωτόγονος», «αὐτογέννητος» εἶναι ταυτοχρόνως καί «τρίγονος» δηλαδή ἔχει γεννηθῆ τρεῖς φορές, κατά τόν συμβολισμόν πού ἐξετάζομεν κατωτέρω.

Ἀλλ' ὁ Διόνυσος εἶναι ἐπίσης «ἄρρητος, κρύφιος», πού δέν ἐπιτρέπεται δηλαδή νά λέγεται τίποτε περί αὐτοῦ, (νά μήν τόν πιάνουμε στό στόμα μας ὡς ἀπρόσιτον καί ἀνερμήνευτον) ἐφ' ὅσον εἶναι θεός «κρύφιος», ἀπόκρυφος καί συνεπῶς μετέχων τῆς ὑπερτάτης καί ἀνερμηνεύτου δυνάμεως τῆς δημιουργίας. Εἶναι ὅμως καί δίμορφος, δηλαδή Θεός οὐράνιος ἀλλά καί γήινος καί γενικά ὡς πρωτόγονος «ἀντιπροσωπεύει», κατά τόν συμβολισμόν, τήν γενετικήν δύναμιν τῆς φύσεως, τῆς ὁποίας ὁ Διόνυσος εἶναι ὄχι μόνον πρωταρχική, ἀλλά καί ἁπλή συμβολική λατρεία καί δύναμις καί τῆς ὁποίας ἡ ὑπεροχή προβάλλεται σαφέστατα καί ἐκφράζεται καί ἐξηγεῖται ἀναλυτικῶς εἰς τόν «Ὕμνον» 10, περί Φύσεως τοῦ Ὀρφέως. Καί ἐπειδή ἡ Φύσις (Ὕμνος 10) εἶναι Θεά «αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἄρσην» (στίχος 10) δηλαδή αὐτογέννητη, χωρίς πατέρα, πού ἐγεννήθη χωρίς μητέρα καί πατέρα, καί «παμμήτειρα», δηλαδή εἶναι μητέρα τῶν πάντων (στίχος 1) καί «πανυπέρτατε δαῖμον, ἄφθιτε πρωτογένεια» (στίχος 4-5) δηλαδή ἡ ὑπερτάτη καί ἀθάνατη θεά, ἡ πρωτογεννηθεῖσα καί «πάντων μέν σύ πατήρ, μήτηρ, τροφός» (στίχος 17) δηλαδή, ἐσύ εἶσαι πατήρ καί μητέρα καί τροφός τῶν πάντων, καί «πάνσοφε, πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια, αὐξιτρόφος, πίειρα, πεπαινομένων τε λύτειρα» (στίχοι 16-17) δηλαδή, εἶσαι πάνσοφος καί φέρεις, προσφέρεις καί παράγεις τά πάντα, βασίλισσα ὅλων καί ὅπως φροντίζεις διά τήν πλουσίαν αὔξησιν καί παραγωγήν τῶν πάντων, ἔτσι ἀφαιρεῖς, ξαναπαίρνεις, ἀποσύρεις ἀπό τήν ζωήν, ἐκεῖνα τά ὁποῖα πεθαίνουν, αὐτῶν πού τελειώνει ἡ ζωή των, (πεπαινομένων τε λύτειρα). Μέ ἄλλας λέξεις ἡ φύσις, κατά τόν ὑμνωδόν, εἶναι ὁ αἰώνιος δημιουργός ἀλλά καί ὁ ἀκατάλυτος, ὁ ἀκούραστος, ὁ ἀνελέητος δήμιος, ὁ αἰωνίως ἀφανίζων ὁ ἐξολοθρεύων τά δημιουργήματά του!!...

Ἐάν τά ἀνωτέρω κατόπιν τούτου συνδυασθοῦν μέ τά ἀναφερόμενα εἰς

τόν Ὕμνον (VI) 6, τοῦ Πρωτογόνου, τόν ὁποῖον ὁ Ὑμνωδός ἀποκαλεῖ «διφυῆ» (δίμορφον) «ὠογενῆ» ὡς γεννηθέντα ἀπό αὐγό (στίχος 2) καί τόν ὁποῖον ὀνομάζει «Φάνην» (στίχος 8) καί «ταυρωπόν» μέ πρόσωπον ταύρου καί «ἄρρητον, κρύφιον» πού δέν ὀνομάζεται καί ἀπόκρυφον καί «μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε...», δηλαδή ἐσύ πού εἶσαι μακάριος πολύβουλος καί γόνιμος καί μέ τόν Ὕμνον (4) τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου χαρακτηρίζεται ἐπίσης ὁ Οὐρανός ὡς «παγγενέτωρ» (ὡς πατήρ, τῶν πάντων) «πρεσβυγένεθλος» (ὡς ὁ παλαιότερον γεννηθείς) καί συνεπῶς ἀρχή τῶν πάντων, «κοσμοκράτωρ» ἀδάμαστος, πανδερκής καί μέ τόν Ὕμνον 8 τοῦ Ἡλίου, ὅπου ἐπίσης ἀποδίδονται εἰς τόν Ἥλιον, οἱ χαρακτηρισμοί «πανδερκής» «κοσμοκράτωρ» πατέρα τοῦ χρόνου, ἀθάνατε Ζεῦ, δέσποτα τοῦ κόσμου, καί εἰς τόν Ὕμνον 34 τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τόν ὁποῖον ἀποδίδονται παρεμφερεῖς δυνάμεις καί ἰδιότητες «ὀλβιοδώτα, σπερμεῖος, ἀρότριε, φωσφόρε δαῖμον ἐράσιμε, Δήλι' ἄναξ πανδερκές ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα» καί ὁ ὁποῖος ἁρμόζεις, καθορίζεις, ρυθμίζεις τάς ἐποχάς τοῦ ἔτους καί μέ τήν βοήθειάν σου ἀποδίδουν οἱ ἀγροί, (βλέπε μετάφρασιν τῶν ἀνωτέρω εἰς τό κείμενον καί εἰς Ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος καί διά τόν καθορισμόν τῶν ἐποχῶν εἰς τό κεφάλαιον Δ΄ Παράγραφοι 31 καί 32 εἰς τό κείμενον τοῦ Κ. Χασάπη), καί ἐν συνεχεία, ἐάν τά ἀνωτέρω συνδυασθοῦν καί μέ τόν Ὕμνον τῆς Δήμητρας, ὅπου ἐξαίρεται ἡ φροντίς τῆς θεᾶς διά τήν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς καί ὁ μῦθος τῆς κόρης (τῆς Περσεφόνης) ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τόν θάνατον κάθε χρόνον (κατά τόν χειμῶνα) καί τήν ἀνάστασιν (κατά τήν ἄνοιξιν) τῆς πλουτοδώτειρας φύσεως, ἔχομεν πλήρη περίπου τήν εἰκόνα τῶν μυστικιστικῶν ἀλληγοριῶν καί τῶν ἀπόψεων τῶν Ὀρφικῶν ἀπό τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, ἀφοῦ διά τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν τῶν Ὑμνων τοῦ «Πρωτογόνου (6)» «τῆς Φύσεως» (10) τοῦ «Διονύσου», (30) «Οὐρανοῦ», (4) «Ἡλίου», (8) «Δήμητρος», (40) καί «Κρόνου» (Ὕμνος 13) «Ρέας» (Ὕμνος 14) «Γῆς» (26) «Μητρός θεῶν» (27) «Ὠκεανοῦ» (83) καί «Διός» (Ὕμνος 15) καί μέ τό καταπληκτικόν ἀποσπασμάτιον (VI) πού ἀνεφέρθη ἀνωτέρω καί τό ὁποῖον διέσωσεν ὁ Πρόκλος, ὅπου ὁ Ζεύς ἀνυμνεῖται ὡς ὁ ὑπέρτατος Θεός, ὁ μοναδικός δημιουργός, ἀλλά καί τιμωρός, ὁ ἐξουσιάζων τά πάντα, (βλέπε κείμενον εἰς μετάφρασιν) ὁλοκληρώνεται ἡ ἔννοια, ὁ συμβολισμός, τῆς Ὑπερτάτης Δυνάμεως, τῆς δημιουργίας, τοῦ Διός, τοῦ ἀνωτέρου Θεοῦ κατά τούς Ὀρφικούς, τοῦ ὁποίου αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τούς ἄλλους Ὕμνους δυνάμεις, θεοί, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἐπαναλαμβάνομεν, κατά τόν συμβολισμόν τῶν Ὀρφικῶν, παρά ἡ ἰδία δύναμις, ἀλλά ὑπό διαφόρους ἄλλας ἐκδηλώσεις καί μορφάς, καί ἡ ὁποία δέν εἶναι μόνον ἀγαθή, προστάτης καί χορηγός, ἀλλά καί τιμωρός.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, θά ἠδύνατο κανείς νά ὑποθέση, νά ὑποψιασθῆ, ὅτι ἡ ΜΟΝΑΣ, ὁ ἀριθμός 1 τῶν Πυθαγορείων, πιθανόν νά εἶχε αὐτήν τήν ἔννοιαν, δηλαδή τήν ἐνιαίαν μορφήν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἐκ τῆς ἀρχικῆς μονάδος καί οἱ Πυθαγόρειοι ἡρμήνευον τήν Δημιουργίαν (βλέπε καί εἰς κείμενον Χασάπη § 34, εἰς Ἡρόδοτον Β. 81 καί εἰς Πλούταρχον «Συμπόσιον» 11, 3) καί ὁπωσδήποτε αἱ ἀπόψεις καί αἱ διδασκαλίαι τοῦ Πυθαγόρου προδίδουν φανεράν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν καί ὄχι ἐπιδράσεις Αἰγυπτίων καί Βαβυλωνίων, τούς ὁποίους πράγματι εἶχεν ἐπισκεφθεῖ ὁ Πυθαγόρας, ἀλλά παρέμεινεν ἀνεπηρέαστος φαίνεται ἀπό τάς Θεοσοφίας των καί τάς ἄλλας παιδαριώδεις ἀπόψεις των περί θεῶν, δημιουργίας καί Σύμπαντος, ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ γνωσταί Θεωρίαι καί διδασκαλίαι τοῦ Πυθαγόρα.

Συνεπῶς, ὅπως φαίνεται, βασική διδασκαλία τῶν Ὀρφικῶν ἦτο ἀφ' ἑνός μέν ἡ δι' ἀλληγοριῶν μύησις καί ἐξήγησις τῆς φύσεως τοῦ θεοῦ, δημιουρ-

γοῦ, ἐπόπτου, προνοητοῦ καί χορηγοῦ τῶν πάντων, διότι λόγω τῆς φύσεώς του, κατά τούς Ὀρφικούς, ὡς παντεπόπτου (Βλέπε Ὕμνον Οὐρανοῦ» 4, (στίχον 8), λέξιν «πανδερκές», Ὕμνον 8 Ἡλίου, (στίχον 1) «πανδερκές ἔχων αἰώνιον ὄμμα»), καί Ὕμνον 34 Ἀπόλλωνος «ἄναξ πανδερκές ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα» (στίχος 8) ὁ θεός, ἐγνώριζεν, ὄχι μόνον τάς πράξεις, ἀλλά καί τούς διαλογισμούς τῶν ἀνθρώπων (βλέπε καί Ὕμνους «Μοιρῶν» LIX (59) στίχους 13 καί 14 καί «Δίκης» LXII (62) στίχον 2 καί 3, «Εὐμενίδων», LXIX (69) στίχος 5 καί «Δαίμονος» LXXIII (73) στίχους 2 καί 3) καί ἀφ' ἑτέρου ὡς τιμωροῦ, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἀποκάλυψις, ἡ ἐπιδίωξις, ἡ ἐμφύτευσις, ἡ προβολή καί ἡ ὑποβολή τῆς πίστεως πρός τήν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς εἰς τούς ἀνθρώπους, ἡ ὁποία ψυχή ὑπέκειτο ἐν τούτοις μετά θάνατον εἰς κρίσιν καί ἀνταπόδοσιν, εἰς τιμωρίαν εἰς τόν Ἅδην, ἤ ἐπιβράβευσιν, εἰς τά Ἠλύσια Πεδία, ἀνάλογα μέ τήν συμπεριφοράν της κατά τήν διάρκειαν τῆς ζωῆς της, ἤ τῶν διαφόρων μεταμορφώσεων πού θά ἐλάμβανε μέχρις ὅτου ἐξιλεωθεῖ[1]. Ἀπόψεις πού ἀπέβλεπον εἰς τήν διά τῆς Θρησκείας καί διά τῆς πίστεως πρός τήν ἄλλην, τήν «ἐπέκεινα», τήν ὑπερπέραν ζωήν, τήν ψυχικήν καί ἠθικήν διάπλασιν τῶν ἀτόμων (τῶν ἀνθρώπων) καί εἰς τήν περιστολήν, εἰς τόν περιορισμόν διά τοῦ φόβου τῶν κυρώσεων εἰς τήν ἄλλην ζωήν, τῶν κακῶν προθέσεων καί πράξεων τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι γεμάτοι ἐλαττώματα καί κυρίως, εἰς τήν ἠθικήν ἐπαναλαμβάνομεν, διαπαιδαγώγησιν αὐτῶν, ἀπόψεις τάς ὁποίας υἱοθέτησαν καί ἀπεδέχθησαν ἀργότερον, ὡς γνωστόν καί ὁ Πυθαγόρας καί ὁ Πλάτων καί μετ' αὐτούς καί ἄλλοι σοφοί, ἀλλά καί ἄλλαι θρησκεῖαι καί μεταξύ αὐτῶν καί ὁ Χριστιανισμός.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἡ διδασκαλία τῆς Θρησκευτικῆς καί Φιλοσοφικῆς αὐτῆς αἱρέσεως ἀπέβλεπεν εἰς τήν ἀποκάλυψιν εἰς τούς μύστας τῆς ἀληθείας, περί τῆς συναρτήσεως τοῦ κόσμου, τῆς φύσεως, τῆς θεότητος καί τοῦ μυστηρίου τῆς ψυχῆς καί τῆς σχέσεώς της μέ τό σῶμα, ἐντός τοῦ ὁποίου ἔχει δεσμευθεῖ καί ὑποδείξεως ἤ περιγραφῆς τοῦ καταλλήλου τρόπου διά τήν σωτηρίαν της. Καί ἡ ὁδός πρός σωτηρίαν ἦτο νά ὑποβληθῇ ὁ μύστης εἰς διαφόρους ἁγνισμούς, λύσεις καί μυήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶχον κατ' ἀρχάς, ἐξ ὅσων φυσικά γνωρίζομεν, χαρακτῆρα τελετουργικόν, διαφόρους τελετάς πρός χάριν καί διά λογαριασμόν τοῦ μύστου. Ἀλλά μετά ταῦτα βαθμηδόν, ὁ μυούμενος ἐδιδάσκετο, διεποτίζετο καί ἐμάνθανε καί διαφόρους ἠθικάς ἰδέας, ἀρχάς, ἐννοίας καί ὑψηλοτέρου βαθμοῦ διανοήματα, πού ἐπεδίωκον τήν ψυχικήν κάθαρσιν, τήν μετάνοιαν καί τήν ἠθικήν ἐξυγίανσιν καί ἐξύψωσιν τοῦ μυουμένου. Προφανῶς ὁ Ὀρφισμός ἦτο μία ἀπολυτρωτική θρησκεία πού εἶχεν εἰσαγάγει νέας ἰδέας καί ἀπόψεις ἐπί τῆς ἠθικοψυχολογικῆς πλευρᾶς τῶν ἀνθρώπων καί πρωτίστως διά τήν μεταθανάτιον τύχην τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶχε τεραστίαν καί ἀποφαστιστικήν ἐπίδρασιν μετά ταῦτα, ὄχι μόνον ἐπί τῆς θεολογίας, ἀλλά καί ἐπί τῆς φιλοσοφίας καί γενικώτερον ἐπί τῆς ἀναπτύξεως καί τῆς ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπότητος[1].

Σημειωτέον ὅτι καί ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τά «Μεταφυσικά» (983,2) ὅπου ἐκμηδενίζει ἐπαναλαμβάνομεν, τάς θεωρίας τῶν ὑλιστῶν ὅλων τῶν αἰώνων, περί αὐτογεννέσεως καί αὐτοδυνάμου τῆς ὕλης, καθορίζων τήν ὑπεροχήν

---

1. Καί ἄλλη ἄποψις τῶν Ὀρφικῶν πού συμπίπτει μέ τάς ἀπόψεις τῶν Πυθαγορείων καί πού ἀποδεικνύει τήν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν ἐπί τῶν Πυθαγορείων τοῦ Πλάτωνος καί ἐπί ἄλλων νεωτέρων θρησκειῶν.

τῆς φιλοσοφίας ἔναντι ὅλων τῶν ἄλλων πνευματικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπου (τοῦ τεχνίτου, τοῦ καλλιτέχνη κ.τ.λ.) ὑποστηρίζει ὅτι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δούλη, εἶναι δεσμία τῆς ἀσυγκράτητης διαθέσεώς της πρός ἔρευναν, πρός γνῶσιν, διά νά μάθη καί νά ἑρμηνεύσει τά αἴτια καί τήν οὐσίαν τῶν φυσικῶν φαινομένων παρακινουμένη ἀπό περιέργειαν ἤ φόβον, ἀπό τόν ὁποῖον φόβον τῆς ὑπερτέρας ἀγνώστου δυνάμεως, ἐν τούτοις, οὔτε καί ὁ Ἐπίκουρος, πού ἐπεδίωξε τοῦτο μέ τό Εὐαγγέλιόν του, ἐξαίρων τάς ὑλιστικάς καί σεξουαλικάς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, κατά τόν Μπερτράντ Ρᾶσσελ, ἐπέτυχε νά ἀπαλλάξει τόν ἄνθρωπον. (Μ. Ρᾶσσελ Νόμπελ 1950 εἰς τό ἔργον του «Γάμος καί Ἠθική» 10η ἔκδοσις Παρίσι 1950).

Συνεπῶς καί ἀπό τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἀποδεικνύεται πόσον ὀρθή, χρήσιμος καί πολλάκις ἀποτελεσματική ὑπῆρξε καί εἶναι διά τούς μή παραλογιζομένους καί ἐκτρεπομένους ἀνθρώπους, ἀλλά καί διά τήν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον, ἡ ἀνωτέρω τοποθέτησις τοῦ ἀνθρώπου, ἔνατι τῆς δημιουργίας, τῆς ὑπερτάτης δυνάμεως τοῦ θεοῦ, ὑπό τῶν Ὀρφικῶν. (Λεπτομερέστερον, ὄχι ὅμως καί ἀκριβέστερον, περί τῶν τελετουργιῶν κατά τά Ἐλευσίνια Μυστήρια καί τά διαδραματιζόμενα καί λεγόμενα κατ' αὐτά καί κατά τήν μύησιν εἰς διάφορα στάδια τῶν νέων πιστῶν, τῶν μυστῶν, βλέπε «Ὠγυγίαν» Σταγειρίτου, Τόμον Γ΄ βιβλίον Α, ἀπό σελίδα 351 καί ἑφεξῆς, ἔκδοσις Βιέννης 1817).

Ἐξ ἄλλου βάσει τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν δύναται νά τονισθῆ μετά πλήρους βεβαιότητος ἐπίσης, ὅτι μία ἀπό τάς πρωταρχικάς δυνάμεις τῆς δημιουργίας, ἴσως δέ ἡ ἰσχυροτέρα ὑπῆρχε καί εἶναι ὁ ἔρως. Διότι κατά τό πρῶτον, ἀπό τά ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα τοῦ Ὀρφέως, «οὐδείς ἐνθουσιασμός, κανένα ἔργον δημιουργικόν, δέν δύναται νά ἐκδηλωθῆ καί νά πραγματοποιηθῆ χωρίς τήν ἐρωτικήν ἔμπνευσιν, τήν παρόρμησιν, τήν διέγερσιν καί τό ἐνδιαφέρον πού προκαλεῖ ὁ ἔρως» ἐπειδή ὁ ἔρως καί κατά τό 11ον ἀνέκδοτον ἀπόσπασμα τοῦ Ὀρφέως, ἔχει τήν δύναμιν νά προσελκύει, νά ἑνώνει ἤ νά ἐξωθεῖ εἰς ἕνωσιν, ὅλα τά στοιχεῖα, τά πάντα, εἰς τήν φύσιν καί ὄχι μόνον εἰς τήν γῆν, ἀλλά καί εἰς τόν Οὐρανόν, ἀφοῦ καί οἱ θεοί κατά τούς Ὀρφικούς δέν ἠδύναντο νά ἀποφύγουν τήν ἐπίδρασιν τοῦ Ἔρωτος. Καί ὅσοι ἔχουν διαβάσει Ἑλληνικήν Μυθολογίαν εἶναι ἀδύνατον νά μή ἐνθυμοῦνται τάς ἐρωτικάς ἐκτροπάς τῶν ἀρχαίων θεῶν καί ἰδίως τοῦ ἀδιορθώτου Διός, ὁ ὁποῖος κατεδιώκετο συνεχῶς, ἀλλά χωρίς κανένα ἀποτέλεσμα, ἀπό τήν ζηλιάρα καί ἀκαταπόνητον Ἥραν! Ἐπίσης εἰς τόν 58 Ὕμνον τοῦ Ὀρφέως πού εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τόν Ἔρωτα, ὁ Ὑμνωδός ἐπικαλεῖται «τόν μεγάλον τόν περιπόθητον, τόν γλυκύν Ἔρωτα, τόν ἰσχυρόν τοξότην πού φλογίζει μέ δύναμιν τούς ἀνθρώπους, τόν ταχύν καί ὁρμητικόν (τόν ἀσυγκράτητον) πού παίζει καί μέ τούς θεούς» (πού εἶναι οἰκεῖος, πού ἔχει στενάς σχέσεις καί μέ τούς θεούς,... διότι «ἐσύ μόνον (ἔρωτα) κρατεῖς τό πηδάλιον ὅλων αὐτῶν, εἶσαι κυρίαρχος, ἐπειδή κρατεῖς τά κλειδιά τοῦ ἐπουρανίου αἰθέρος, τῆς θαλάσσης, τῆς γῆς καί τοῦ Ταρτάρου. (βλέπε καί «Ἀργοναυτικά», στίχοι 428, 429).

Μέ ἄλλας λέξεις καί ὁ Ὀρφεύς καί οἱ Ὀρφικοί εἶχον ἐπισημάνει καί ἐξάρει ἔκτοτε τήν ἀδιαφιλονίκητον ἰσχύν τοῦ ἔρωτος εἰς τήν δημιουργίαν, ἐντός τοῦ Σύμπαντος, καί φυσικά δέν ἐξυμνοῦν μόνον τήν σεξουαλικήν δύναμιν, τήν φυσικήν παρόρμησιν πρός ἕνωσιν τῶν ἀντιθέτων φύλων, ἀλλά καί τήν πνευματικήν καί τήν ἐντός τῆς φύσεως δύναμιν πού ἐξωθεῖ εἰς ἕνωσιν καί δημιουργίαν. Εἶναι ὁ ἔρως, ἡ ἀγάπη, ἡ προσπάθεια διά τήν δημιουργίαν κάθε καλοῦ καί ὡραίου, χρησίμου καί θαυμαστοῦ, εἴτε ὑλικόν κατασκεύασμα εἶναι τοῦτο (καλλιτεχνικόν δημιούργημα, ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς ἤ τεχνικῆς) ἤ πνευματικόν. Ἴσως δέ, διότι δέν ἀποκλείεται καί αἱ ἀναφερό-

μεναι ὡς ὀργιαστικαί τελετουργίαι τοῦ Διονύσου νά ἦσαν συμβολισμός τῆς καταπληκτικῆς πράγματι δημιουργικῆς δυνάμεως τοῦ Ἔρωτος, ὅπως τήν εἶχον συλλάβει καί τήν ἐξεδήλωνον οἱ Ὀρφικοί, ἀφοῦ αἱ ὀργιαστικαί αὐταί τελεταί, δέν γνωρίζομεν ἐπίσης πῶς ἐτελοῦντο καί ποίας ἱεροτελεστικάς μορφάς καί ἐκδηλώσεις ἐλάμβανον, ὅπως ἀγνοοῦμεν ἤ μᾶλλον ἀκόμη δέν ἔχει πλήρως διευκρινισθεῖ, καί ποῖαι πράγματι ἦσαν αἱ σχέσεις τοῦ Σωκράτη μέ τούς νέους, ἄν καί ἐπικρατεστέρα ἄποψις θεωρεῖται, ὅτι ὁ Σωκράτης ὡς διδάσκαλος, πνευματικόν καί ὄχι σεξουαλικόν ἐνδιαφέρον εἶχε ἀναμιγνυόμενος μέ τούς νέους, ὅπως ἄλλως τε ἀποκαλύπτει καί ὁ Ἀλκιβιάδης, εἰς τό Συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος, ὅπου ὁμολογεῖ ὅτι ἐνῶ κοιμήθηκε μιά ὁλόκληρη νύχτα καί μέχρι τήν ὥρα πού ἔσβησε ὁ λῦχνος τό πρωΐ, ὁ Σωκράτης οὐδόλως τόν ἐπείραξε. (Βλέπε κ. Ἰωάν. Συκουτρῆ «Τό Συμπόσιον», ἔκδοσις Ἀθηνῶν τό 1934)

Πάντως καί ὁ Πλάτων εἶναι φανερόν ἀπό τάς θεωρίας τῶν Ὀρφικῶν ἐνεπνεύσθη ἀσφαλῶς καί ἔγραψε τό «Συμπόσιον», ἀλλά καί ὁ Ἐπίκουρος προφανῶς ὑπέστη τῶν Ὀρφικῶν τήν ἐπίδρασιν ἀπό τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, διά νά μᾶς διδάξῃ, ὅτι μόνον ἀμεριμνησία καί ἀπολαύσεις πρέπει νά εἶναι ἡ ζωή, διότι δέν ἠδυνήθη ἀσφαλῶς νά ἀντιληφθῇ τάς ὑψηλάς φιλοσοφικάς καί ἠθικοπλαστικάς ἐννοίας καί ἀντιλήψεις, πού περιέχουν καί αὐτοί οἱ συμβολισμοί τῶν Ὀρφικῶν.

Τό περίεργον ὅμως εἶναι καί εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν, ὅτι καί οἱ νεώτεροι σχολιασταί τῶν Ὀρφικῶν ἐπιμελῶς ἀπέφυγον, ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, νά ἑρμηνεύσουν, ἤ μᾶλλον νά ἀσχοληθοῦν καί νά ἐμβαθύνουν εἰς τάς ἐννοίας αὐτῶν τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν τῶν σχετικῶν μέ τήν ἐξέχουσαν ἰσχύν τοῦ ἔρωτος ἐντός τῆς Δημιουργίας.

Διάχυτος, ἀλλ' ἐπικρατεστέρα εἶναι ἡ ἄποψις, ἡ ἀντίληψις, ἡ αἴσθησις καί ἡ γνώμη, ὅλων τῶν ἀσχοληθέντων μέ τά Ὀρφικά, ὅτι αἱ μυστικιστικαί τελετουργίαι καί ἰδίως τά «Διονυσιακά» ἦσαν ὀργιαστικαί ἐκδηλώσεις, σάν κάποιο ξέσπασμα ἱκανοποιήσεως πρωτόγονων φυσικῶν ἐνστίκτων καί πόθων καί αἰσθησιακῶν παρορμήσεων. Οὐδείς ὅμως φαίνεται ὅτι ἐπρόσεξε τήν φανεράν ἐξήγησιν, ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις αὐταί ἐγίνοντο ἀπό τούς Βάκχους καί τάς Μαινάδας πρός τιμήν τοῦ Διονύσου καί μέ σκοπόν, ἐπιδίωξιν, νά ἐξάρουν τήν συμβολήν τοῦ Ἔρωτος εἰς τήν δημιουργίαν· καί πάντως εἰς τάς τελετάς αὐτάς, πού ἦσαν καί ἐχαρακτηρίζοντο ὡς ἱεροτελεστίαι καί ἀπέβλεπον εἰς τήν λατρείαν τοῦ Διονύσου δέν μετεῖχον οἱ ἄνθρωποι, διότι οὐδαμοῦ ἀναφέρεται ὅτι ὁ Διόνυσος μέ τόν θίασόν του, τούς Σειληνούς, τούς Βάκχους καί τάς Μαινάδας συνδιεσκέδαζε μέ τούς ἄλλους θνητούς, τούς ἀνθρώπους. Φαίνεται ὅμως καί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ θνητοί, θά διωργανωναν τελετάς ὑπέρ τοῦ Διονύσου, κατά τήν παράδοσιν, μέ ξεφαντώματα, χορούς, τραγούδια καί ἀφθονον προφανῶς οἰνοποσίαν, ἀλλά οὐδαμοῦ ἀναφέρεται ἐξ ὅσων γνωρίζω, ὅτι ἐπεδίδοντο καί εἰς ὄργια, ὅπως ἔχουν ἀφίσει νά πιστεύεται, οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς καί ἐρευνηταί, καταβιβάζοντες εἰς πολύ χαμηλόν ἐπίπεδον αὐτάς τάς ἐκδηλώσεις καί εἰς σεξουαλικάς ὑπερβολάς, τάς ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν περί τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως τοῦ Ἔρωτος, διότι ὑπῆρξαν ἀνίκανοι, ἤ δέν ἠθέλησαν νά συλλάβουν τήν εὐρυτέραν καί λεπτοτέραν ἔννοιαν καί τήν ἀνωτέραν καί δυναμικήν μορφήν τῶν συμβολισμῶν αὐτῶν περί ἔρωτος καί διότι σκοπίμως ἴσως, ἤ ἀπό ἄγνοιαν δέν ἐπρόσεξαν τήν εὔγλωττον καί φανεράν ἐπίκλησιν τοῦ Ὑμνωδοῦ εἰς τόν 58 ὕμνον τοῦ ἔρωτος, ποῦ ζητεῖ νά ἀπομακρύνει ὁ θεός ἀπό τούς μύστας «τίς φαῦλες καί παράδοξες ὁρμές» καί συνεπῶς τίς σεξουαλικές ἐκτροπές. Καί προσθέτω, ἐάν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, ὅτι εἰς τάς συνηθείας καί τάς σεξουαλικάς σχέσεις τῶν Ἀρχαίων Ἑλ-

λήνων καί τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἱστορικῆς περιόδου οὔτε ἀναφέρεται, οὔτε ὑπῆρξαν συνήθειαι καί σεξουαλικαί ἐκτροπαί, ὅπως τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ Βορρᾶ ἤ τοῦ Νότου, τάς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος Βιβλία Α καί Δ, ὁ Ἀριστοτέλης «Πολιτικά» βιβλίον Β, κεφάλαιον Α, Στοβαῖος Τόμος Β, ΜΔ περί «Νόμων καί Ἐθῶν» σελίδες 184 καί ἑφεξῆς, Π. Καρολίδη «Εἰσαγωγή» εἰς Παγκόσμιον ἤ Καθολικήν Ἱστορίαν», G.R. Tabouis «Ὁ Ναβουχοδονόσωρ» καί βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (σελ. 21) μέ πληρεστέραν ἐπί τοῦ θέματος βιβλιογραφίαν.

Ἡ σημαντικωτέρα ἐξ ἄλλου ἀπόδειξις τῆς ἐπιδιώξεως τῶν Ὀρφικῶν καί τῆς προσπαθείας των διά τήν ἐξημέρωσιν τῶν ἀνθρώπων καί τήν ἀποτροπήν αὐτῶν ἀπό συγκρούσεις, αἱματοχυσίας καί διαταραχάς, εἶναι ἡ ἐπίκλησις, ἡ παράκλησις πού περιέχεται εἰς τό τέλος ὅλων περίπου τῶν Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ τούς θεούς νά χαρίζουν εἰς τούς μύστας «ὑγείαν καί εἰρήνην» μέ ἀποκορύφωμα τά λεγόμενα εἰς τόν Ὕμνον τοῦ Ἄρεως LXV (65) (στίχος 3) «ὁ ὁποῖος χαίρεται νά περιπλέκῃ τούς ἀνθρώπους σέ λυσσασμένη διαμάχη, καί εὐφραίνεται νά βλέπῃ χυνόμενον τό αἷμά των κατά τάς μάχας τῶν πολέμων πού προκαλεῖ» (στίχοι 5, 6, 7) καί τόν προτρέπει ὁ Ὑμνωδός νά ἀλλάξῃ τά φρικτά ὅπλα του (τακτικήν) μέ τά ἔργα τῆς Δήμητρος (νά ἐξωθῇ τούς ἀνθρώπους ἀντί τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων, πού τούς παρασύρει, εἰς ἔργα εἰρηνικά μέ τήν γεωργίαν) διά νά ἀπολαμβάνουν τήν ζωήν μέ τάς ἑορταστικάς πανηγύρεις τοῦ Διονύσου καί τῆς Κύπριδος, τῆς Ἀφροδίτης (στίχοι 4, 7, 8, 9).

Συνεπῶς καί αἱ ὑποκινούμεναι καί εἰς τήν ἐποχήν μας εἰς διαφόρους χώρας θορυβώδεις, ἀλλά ὑπόπτου ἐμπνεύσεως καί ἐνδιαφέροντος ἐκδηλώσεις καί εὐχαί ὑπέρ τῆς εἰρήνης, δέν εἶναι μόνον καθυστερημέναι, ἀφοῦ καί κατά τήν παναρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν οἱ ἄνθρωποι, εἰρήνην ἐπεδίωκον καί ἐζήτουν, ἀλλά καί ἀνωφελεῖς, ἀφοῦ οὐδέν ἐπέτυχον ἤ δύνανται νά ἐπιτύχουν ὑπέρ τῆς εἰρήνης, ἐφ' ὅσον ἀπό τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀρφικῶν ἀκόμη αἱ εὐχαί αὐταί ἀπηυθύνοντο, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος πρός τούς θεούς. Καί αὐτό συνέβαινεν, ἐννοεῖται, ὄχι βέβαια λόγω τῆς ἀδιαφορίας τῶν Θεῶν νά εἰσακούσουν τάς εὐχάς καί τάς παρακλήσεις των, ἀλλά λόγω τῆς ἀφροσύνης, τῆς ἠλιθιότητος καί τῆς ἀμαθείας τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι ἀνίκανοι νά ἐπιβληθοῦν εἰς τούς ἡγέτας των, οἱ ὁποῖοι τούς ὁδηγοῦν εἰς τούς πολέμους, ἀλλά καί τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἐθνῶν, τά ὁποῖα συγκροτοῦν αἱ κοινωνίαι τῶν ἀνοήτων ἀνθρώπων, ὁμάδες τῶν ὁποίων περιτρέχουν καί σήμερον τούς δρόμους τῶν μεγάλων πόλεων κραυγάζουσαι ἀσκόπως καί χωρίς ἀποτέλεσμα ὑπέρ τῆς εἰρήνης, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀφοῦ εἶναι ἀνίσχυροι νά ἐξουδετερώσουν καί νά παραμερίσουν, ὅπως ἀποδεικνύεται, τούς ἡγέτας των, πού προκαλοῦν τούς πολέμους.

Καί ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τί ζητοῦν ἀπό τούς θεούς, ἀφοῦ τούς ἐμπαίζουν, τούς περιφρονοῦν καί τούς ἔχουν ὡς ἐπί τό πλεῖστον καταργήσει καί ἀπό τούς ἡγέτας των, ἀφοῦ εἶναι φανερόν ὅτι καί οἱ ἡγέται των τούς ἀγνοοῦν καί ἐλάχιστα προσέχουν, δεξιοί ἤ ἀριστεροί, λευκοί ἤ ἐρυθροί, τάς παρακλήσεις των διά τήν ἐξασφάλισιν εἰρήνης; Φαινόμενα, ἀπορίαι, ἐκδηλώσεις καί διαπιστώσεις θλιβεραί διά τήν νοημοσύνην καί τήν κατάντια καί τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, πού θεωροῦνται ὡς προηγμένοι καί δῆθεν περισσότερον ἐλεύθεροι καί κύριοι τοῦ οἴκου των ὅπως πιστεύουν καί τῆς πολιτείας, εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκουν!!...

Φυσικά, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, διερωτᾶται κανείς, ποίαν νοημοσύνην διαθέτουν καί οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας, ἀφοῦ δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι τούς ἐμπαίζουν καί τούς δυναστεύουν οἱ διαφόρων ἀποχρώσεων καί ἐπιδιώξεων

ἡγέται των, ἐφ' ὅσον οὔτε ἐκεῖνοι πιστεύουν, ὅπως ἀποδεικνύεται, εἰς τάς ἀπραγματοποιήτους ὑποσχέσεις των περί ἰσονομίας, ἐλευθερίας, Δημοκρατίας, καί εἰς τά ἄλλα μυθεύματα, μέ τά ὁποῖα παραπλανῶνται καί παρασύρονται, ἐγκλωβίζονται καί ὑποφέρουν, δυσανασχετοῦν καί τυραννοῦνται καί σήμερον, καί τά ἄτομα καί οἱ ἀτυχεῖς Λαοί;!...

Προσπαθοῦν δέ οἱ ἀνόητοι, διοικούμενοι καί διοικοῦντες, καί ζητοῦν νά ἀποτρέψουν τόν πόλεμον, ὅταν ὁλόκληρος ἡ Φύσις διδάσκει, ὅπως ὑπέδειξαν οἱ Ὀρφικοί, καί ὁ μέγας μοναστής τῆς Ἐφέσου, ὁ Ἡράκλειτος, διεκήρυξεν «ὅτι πόλεμός ἐστιν πάντων πατήρ καί βασιλεύς κ.τ.λ.), ἐλπίζοντες καί πιστεύοντες ἄτομα καί Λαοί ὅτι δύνανται νά ἀποφύγουν τήν ἀδυσώπητον μοῖράν των, ὅπως ματαίως ἐπεδίωξεν νά ἀπαλλάξῃ τούς ἀνθρώπους καί ὁ ἐμπνευσμένος προφήτης Ἐμπεδοκλής, ὁ ὁποῖος ἀπελπισθείς τελικῶς ἀπό τούς ἀδιόρθωτους ἀνθρώπους, τούς ὀπαδούς του, ἐρρίφθη εἰς τήν Αἴτναν καί ηὐτοκτόνησεν, διά νά μή βλέπῃ προφανῶς καί νά ἀκούῃ τάς ἀλογίστους ἀπαιτήσεις των καί τάς ἀθεραπεύτους βλακείας των.

Καί ὅμως καί τό πρόβλημα αὐτό τῆς διοικήσεως τῶν ἀτόμων, τῶν κοινωνιῶν καί τῶν πολιτειῶν τῶν ἀνθρώπων, τό ὁποῖον δέν ἠδυνήθησαν νά ἐπιλύσουν πράγματι οὔτε οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, μέ ὁδηγούς τούς Ὀρφικούς, λόγω τῶν ἀτελειῶν καί τῶν ἐλαττωμάτων τῶν ἀνθρώπων, ἐπέτυχον ἐν τούτοις οὗτοι νά ὑποδείξουν καί μεταξύ αὐτῶν πρῶτος ὁ Πλάτων, μέ τό τεράστιον καί ἀνυπέρβλητον ἔργον του, τόν καλύτερον δυνατόν τρόπον, δυνάμει τοῦ ὁποίου θά ἔπρεπε νά ἐπιλυθῇ τό τεράστιον αὐτό πρόβλημα τῶν αἰώνων. (Ὀρφεύς, Ζάλευκος, Θαλῆς, Ἡράκλειτος, Ἐμπεδοκλῆς, Πυθαγόρας, Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Πλάτων, Ἰσοκράτης, Ἀριστοτέλης, Ἐπίκτητος κ.ἄ.).

Ἀλλά δυστυχῶς οἱ νεώτεροι «κοσμοδιορθωταί», ἐλπίζοντες καί πιστεύοντες, ὅτι ἦσαν ἱκανώτεροι τῶν ἀρχαίων, ἤ εἰς ἄλλους ἀποβλέποντες σκοπούς, δηλαδή τήν διαμόρφωσιν τοῦ Κόσμου, τῶν Κοινωνιῶν, τῶν Πολιτειῶν καί φυσικά καί τῶν ἀνθρώπων, εἰς μίαν ἀπέραντον «στρούγκαν» (οἱ Σιωνισταί μέ τάς ἀντιλήψεις των πού περιέχονται εἰς τά «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών καί τάς ἐπεκτάσεις των καί οἱ Κομμουνισταί μέ τόν Μαρξισμόν καί τά παράγωγά του), τάς μέν Κοινωνίας καί Πολιτείας μέ τήν βοήθειαν καί τήν λατρείαν τῆς μεγάλης συγχρόνου Θεᾶς τῆς Τεχνολογίας μετέβαλλον εἰς ζούγκλας ἄγχους καί ἀγωνίας, τά δέ ἄτομα, τούς ἀνθρώπους, εἰς ἀθλίους καί δυστυχεῖς, πνιγομένους καί ἀγωνιζομένους καθημερινῶς διά τήν ἐξασφάλισιν τοῦ ψεύτικου εὐδαιμονισμοῦ, πού τούς ἐδημιούργησαν καί τούς ἐνέπλεξαν. (Ἐπί τοῦ προβλήματος αὐτοῦ τῶν αἰώνων, βλέπε λεπτομερέστερον καί ἀναλυτικώτερον τό βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», ἔκδοσις Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» 1980).

Ὡς πρός τόν συμβολισμόν «τρίγονος» τοῦ Διονύσου, πού ἐγεννήθη δηλαδή τρεῖς φορές, ἐξηγεῖται μέν ἀπό τά ἀναφερόμενα, ὅτι ὁ Διόνυσος ἐγεννήθη διά πρώτην φοράν, ἀπό τήν Σεμέλην καί ἀπό τόν μηρόν τοῦ Διός, ἀφοῦ δέ τόν κατεσπάραξαν οἱ Τιτάνες, τόν ἀνέστησε ἐκ δευτέρου ὁ Ζεύς, ἤ ἡ Ρέα, οἱ χωρικοί ὅμως, πού τόν ἀνέτρεφον, καλλιεργοῦντες τήν ἄμπελον, διαχωρίζοντες μετά ταῦτα κατά τόν συμβολισμόν, τά σταφύλια τῆς ἀμπέλου, διεμέλισαν ἐκ νέου τό σῶμα τοῦ Διονύσου, (ἐφ' ὅσον καί ἡ ἄμπελος κατά τόν συμβολισμόν εἶναι ἐνσάρκωσις τοῦ Διονύσου) καί τέλος διά τῆς συνθλίψεως τῶν σταφυλῶν ἀποκομίζεται τό γλεῦκος, τό κρασί, πού ἐκπροσωπεῖ τήν ἕνωσιν, τά διασκορπισμένα, τά τεμαχισμένα εἰς σταφυλάς, μέλη τοῦ σώματος τοῦ Διονύσου. Σύνθλιψις πού σημαίνει καί τήν νέαν, τήν τρίτην καί τελευταίαν γέννησιν τοῦ θεοῦ. Οὐδεμία ὅμως ἐξήγησις σαφεστέρα καί εὐρυ-

τέρα παρέχεται ἀπό οἱονδήποτε κείμενον, περί τοῦ συμβολισμοῦ αὐτοῦ, καί οὔτε προδίδει οὔτος τήν αἰτίαν καί τήν βαθυτέραν ἔννοιαν τοῦ συμβολισμοῦ καί τῆς περιπετείας αὐτῆς τοῦ θεού, πλήν τῆς ἐκδοχῆς, ὅτι ἡ ἄμπελος συμβολίζει ἐμφανῶς ἐπίσης τήν εἰρήνην καί την ἤρεμον καί διασκεδαστικήν ζωήν καί τάς ἀπολαύσεις πού χαρίζει εἰς τόν ἄνθρωπον μέ τό κρασί πού παράγει. Ἴσως ἀπό τήν ἔννοιαν αὐτοῦ τοῦ συμβολισμοῦ νά ἤντλησαν καί οἱ Ἐπικούρειοι τάς γνωστάς θεωρίας των, κατά τάς ὁποίας προέχει ἡ ἀπόλαυσις εἰς τήν ζωήν, (βλέπε σχετικῶς «Ἀπολλοδώρου βιβλιοθήκη» «Περί τῆς τῶν θεῶν φύσεως» κεφάλαιον περί «Φουρνούτου θεωρία» σελίς 364, ἔκδοσις Βιέννης 1811).

Πάντως καί ὁ συμβολισμός αὐτός τοῦ Διονύσου, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ κατασπαράσσεται ἀπό τούς Τιτάνας καί διαμελίζεται ὡς προϊόν τῆς ἀμπέλου (σταφυλή) ἀπό τήν σύνθλιψιν τῆς ὁποίας ἀναγεννᾶται, (γίνεται κρασί) εἶναι ἐμφανῶς δυσερμήνευτος, ἀφοῦ οὔτε ἡ ἄποψις, ἡ ἑρμηνεία ὅτι ὁ Διόνυσος ὡς θεός ἦτο ἀθάνατος, δηλαδή ἀκατάλυτος καί ἀνώλεθρος, δύναται νά εὐσταθήση, ἐφ' ὅσον ὡς θεός δέν ἦτο ἀνάγκη νά ὑποβληθῆ εἰς τήν περιπέτειαν τοῦ «τριγόνου», δηλαδή τρεῖς φοράς νά γεννηθῆ, ὁπότε καί ὁ συμβολισμός αὐτός ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά σημαντικά καί δυσερμήνευτα στοιχεῖα τῆς μυστηριακῆς μορφῆς ὡρισμένων ἐννοιῶν τῶν Ὀρφικῶν, τό περιεχόμενον καί τήν ἑρμηνείαν τῶν ὁποίων φυσικά ἀγνοοῦμεν. Ἐκτός ἐάν ὁ συμβολισμός αὐτός ὑπονοεί τήν διδασκομένην ἀπό τούς Ὀρφικούς μετεμψύχωσιν, καί τήν ἀπό διάφορα στάδια, ἤ μορφάς διέλευσιν τῆς ζωῆς, τήν ὁποίαν ἄποψιν ἀνευρίσκομεν, συναντῶμεν ἀργότερον, ἀρχικῶς εἰς τούς Πυθαγορείους καί μετά ταῦτα εἰς τόν Πλάτωνα.

Ἐν τούτοις, ἐάν κρίνωμεν ἀπό τάς ἐκτεταμένας καί πολυμόρφους παρατηρήσεις των καί τάς διαφόρους διαπιστώσεις των, πού ἀνακαλύπτομεν, ὅτι περιέχονται εἰς τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως», οὐδείς δικαιοῦται καί σήμερον ἀκόμη, παρά τάς τεραστίας προόδους τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας, ὅπως πιστεύουν οἱ ἐπιστήμονες, νά ἰσχυρισθῆ ὅτι οἱ συμβολισμοί αὐτοί ὑπέκρυπτον ἐννοίας κενάς, παιδαριώδεις, ἤ ἄνευ σημασίας, διότι δέν δυνάμεθα ἡμεῖς οἱ σύγχρονοι, νά τούς ἑρμηνεύσωμεν, ὅπως ἀνερμήνευτοι παραμένουν καί σήμερον ἀκόμη (1984) αἱ ἀπόψεις Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, «περί κινήσεως καί χρόνου», πού περιέχονται εἰς τά θεωρήματα «τοῦ ἱπταμένου ὀϊστοῦ» καί «τοῦ ταχύποδος Ἀχιλλέως μέ τήν χελώνην» (βλέπε καί βιβλίον Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ «Τό ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», σελίς 143). Καί φυσικά δέν ἀποκλείεται καί «τό τρισυπόστατον τῆς μιᾶς Θεότητος πού ἐμφανίζεται εἰς μεταγενεστέρας θρησκείας, ὅπως εἰς τήν Χριστιανικήν κυρίως θρησκείαν, καί αἱ παρεμφερεῖς ὑποστάσεις καί τρίμορφοι παραστάσεις (Βράχμας Σίβας, Βισνοῦ) τοῦ θεοῦ, εἰς τήν θρησκείαν τῶν Ἰνδῶν (βραχμανισμός, κ.τ.λ.) νά εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπιδράσεων ἀπό τούς συμβολισμούς — αὐτούς τῶν Ὀρφικῶν, ἀπό τήν παναρχαίαν ἐποχήν, ἀφοῦ εἶναι πλέον φανερόν ὅτι ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου ἐσημειώθησαν εἰσβολαί καί εἰς τήν κεντρικήν Ἀσίαν. (Βλέπε καί τόμον «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» καί Προϊστορίαν Τόμου «ΕΛΛΑΣ», μέρος Γ' τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Ὁπωσδήποτε, ὅπως θά διαπιστώση τοῦτο τόσον ὁ ἁπλοϊκώτερος ἀναγνώστης ὅσον καί ὁ πλέον κατηρτισμένος μελετητής, οἱ συμβολισμοί πού περιέχονται εἰς τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν καί κυρίως εἰς τούς Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως», καί τά «Ἀποσπασμάτια» εἶναι τόσον πολλοί καί περιπεπλεγμένοι, ὥστε ὀρθῶς νομίζομεν πρέπει νά δηλωθῆ ἐκ μέρους τοῦ γράφοντος, ὅτι ἡ γενομένη ἐνταῦθα ἀπόπειρα ἑρμηνείας ὡρισμένων συμβολισμῶν κατ' οὐδένα

τρόπον ἔχει τήν ἀξίωσιν νά χαρακτηρισθῆ ὡς κάτι περισσότερον ἀπό μιά πρώτη προσπάθεια διά τήν ἐπιβεβλημένην καί ἐπισταμένην μελέτην καί ἑρμηνείαν τῶν κειμένων τῶν συμβολισμῶν ἀπό ἁρμοδιοτέρους Ἕλληνας ἐρευνητάς, οἱ ὁποῖοι ἐπί τέλους, κάποτε θά πρέπει νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ἐπιβάλλεται νά ἀποκαλυφθοῦν καί νά ἑρμηνευθοῦν πλήρως τά ἀθάνατα αὐτά κείμενα, τά ὁποῖα ἐμφανῶς πλέον ἀποδεικνύουν ὄχι μόνον τήν ἀδιάσειστον ὑπεροχήν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀλλά καί τήν μοναδικήν, τήν βασικήν, τήν ἀναμφισβήτητον ἀφετηρίαν τῆς ἐμφανίσεως, τῆς ἐκδηλώσεως καί τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ καί τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀπομένει ὁ ἔλεγχος τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν παλαιῶν καί νεωτέρων ἐρευνητῶν καί σχολιαστῶν, οἱ ὁποῖοι παρασυρθέντες ἀπό τά ἀναφερόμενα, ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου εἶχεν ἐμφανισθῆ διά πρώτην φοράν εἰς τάς Ἰνδίας, εἰς τήν Ἀσσυρίαν, τήν Φρυγίαν, τήν Λυδίαν καί τήν Αἴγυπτον, ἐκεῖθεν δέ τήν μετέφερεν ὁ Ὀρφεύς εἰς τήν Θράκην, δέν ἀντελήφθησαν, ὅπως ἄλλως τε ἀπεδείχθη καί ἀπό τήν διαπίστωσιν τοῦ Βέντρις περί τοῦ Διονύσου, πού ἀνεφέρθη ἀνωτέρω καί τήν ἑρμηνείαν «τῶν Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη, ὅτι ὅλαι αὐταί αἱ πληροφορίαι ἦσαν μυθεύματα, ἀφοῦ αἱ προηγμέναι ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τό περιεχόμενον «τῶν Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» καί γενικά ἦσαν ἄγνωστοι εἰς τούς ἄλλους ἀρχαίους Λαούς. Ἀλλά καί αἱ ἀπόψεις αὗται δέν συμβιβάζονται ἐπίσης, μέ τήν πνευματικήν συγκρότησιν καί ἐκδήλωσιν τῶν Λαῶν αὐτῶν καί φυσικά οὔτε καί μέ τάς γνωστάς παιδαριώδεις δοξασίας των, περί δημιουργίας, θεῶν καί φυσικῶν φαινομένων, ὅπως ἀναλυτικῶς ἐξηγοῦνται αἱ ἀπόψεις καί αἱ γνώσεις τῶν Λαῶν αὐτῶν, εἰς τάς ὑποσημειώσεις τῶν κειμένων τοῦ Χασάπη, πού περιέχουν καί ἀπόψεις συγχρόνων ξένων ἐπιστημόνων καί εἰς ὅσα ἄλλα σχόλια παραθέτω ἐντός τῶν κειμένων, (βλέπε σχετικῶς καί σχόλια εἰς τά «Ἀργοναυτικά» τοῦ Ὀρφέως, (στίχους 42 καί 102) περίπτωσιν τήν ὁποίαν ἠγνόησαν ξένοι καί Ἕλληνες ἐρευνηταί, Ἱστορικοί καί διανοούμενοι, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβάς εἰς τήν Αἴγυπτον καί εἰς τήν Λιβύην, ἐδίδαξε καί ὄχι ἐδιδάχθη ἀπό τούς Αἰγυπτίους τόν ἱερόν λόγον καί Θεογονίαν καί Κοσμογονίαν. Ὑπεστήριζον ὅμως καί ὑποστηρίζουν καί μέχρι σήμερον διάφοροι καί μάλιστα πλεῖστοι ἐπιπόλαιοι, ἀνεύθυνοι καί ἀμαθεῖς Ἕλληνες καί ξένοι συγγραφεῖς καί ἐρευνηταί, ὅπως καί ΟΛΑΙ αἱ ξέναι καί Ἑλληνικαί Ἱστορίαι καί Ἐγκυκλοπαιδεῖαι, τό ἀντίθετον ἀκριβῶς, ὅτι δηλαδή ὁ Ὀρφεύς, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων καί ἄλλοι Ἕλληνες ἀρχαῖοι σοφοί πού εἶχον μεταβῆ εἰς τήν Αἴγυπτον ἐδιδάχθησαν ἐκεῖ τάς ἀπόψεις των. Αὐτό δέ συνέβαινεν, διότι ἁπλούστατα οἱ μέν ξένοι σκοπίμως προφανῶς ἤ ἀπό ἔλλειψιν ἐνδιαφέροντος, δέν ἠρεύνησαν ἐπαρκῶς, ἤ ἤθελον νά διαστρέψουν τά ἀρχαῖα κείμενα ὅπερ πιθανώτερον, οἱ δέ Ἕλληνες ἁρμόδιοι, βασιζόμενοι εἰς τήν ἀμφίβολον, ὅπως ἀποδεικνύεται εἰλικρίνειαν καί σοφίαν τῶν ξένων ἐπείσθησαν εἰς τάς διαπιστώσεις των καί ἀδιαφόρησαν!

Καί αἱ αὐταί διαστρεβλώσεις καί παραποιήσεις τῶν ξένων παρετηρήθησαν, ὡς συνήθως μεταξύ τῶν ἄλλων καί διά τήν ζωήν τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ καί μουσικοῦ Λίνου, ὅπως τάς ἀπεκάλυψε καί κυριολεκτικῶς ἐξετίναξεν τούς ἀμαθεῖς ξένους φορείς των ὁ ἐκλεκτός Ἕλλην ἐρευνητής καί συγγραφεύς Ἄγγελος Φουριώτης εἰς τήν ἐμπεριστατωμένην μονογραφίαν του «Προομηρικοί Ποιητές» (Λῖνος). Ἀθῆναι, 1978, ἀνάτυπον ἀπό τήν «Φιλολογικήν Πρωτοχρονιά» τοῦ 1978

Ἀλλά καί ὁ ἰσχυρισμός ὡρισμένων ξένων δῆθεν μελετητῶν, ἤ μᾶλλον

ἐκείνων πού πιστεύουν ὅτι ἠννόησαν τάς διδασκαλίας καί τάς ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν, ὅτι ὁ Ὀρφισμός ἦτο δ ο γ μ α τ ι σ μ ό ς, ἀποδεικνύεται ὡς ἐσφαλμένος, ὡς ἀναπόδεικτος, ἤ τουλάχιστον ὡς ὑπερβολικός καί αὐθαίρετος, ἀφοῦ ἀπό τήν βαθυτέραν ἔρευναν καί τήν ὀρθοτέραν, ἀκριβεστέραν καί ἀδιαφιλονίκητον ἑρμηνείαν τῶν κειμένων ἐξάγεται τό ἀντίθετον ἀκριβῶς.

Διότι ἐξ ὅσων εἶναι φανερόν πλέον, μετά τήν ὀρθήν, ἐπαναλαμβάνομεν, κατά τό δυνατόν ἑρμηνείαν τῶν κειμένων, ὁ Ὀρφισμός διά τῶν θεωριῶν καί τῶν συμβολισμῶν του ὄχι μόνον ἐπεδίωξε νά ἀπαλλάξη καί ἀπήλλαξεν ἐμφανέστατα τόν ἄνθρωπον ἀπό τάς πρωτογόνους δεισιδαιμονίας του καί τάς μυθολογικάς ἀντιλήψεις καί παραδόσεις του περί θεῶν καί φυσικῶν φαινομένων, καί ἐπισης ἀπό τούς ἀπείρους δογματισμούς ὅλων τῶν παλαιοτέρων καί τῶν νεωτέρων θρησκειῶν, ἀλλά καί προσεπάθησε, διά πρώτην φοραν εἰς τήν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τήν Ἱστορίαν τοῦ σκεπτομένου ἀνθρώπου, νά διαμορφώση κοσμοθεωρίαν καί, ἠθικοθρησκευτικήν ἄποψιν δυναμένην νά ἐπηρεάση ἐπωφελῶς τόν ἄνθρωπον καί τήν ψυχικήν καί πνευματικήν διαπαιδαγώγησιν καί ἐκδήλωσιν αὐτοῦ διά ἰδεῶν, θεωριῶν καί ὑποδείξεων, αἱ ὁποῖαι μάλιστα πολλαπλῶς, διά νά μή εἴπωμεν πλήρως, συμπίπτουν μέ τάς θεωρίας, τάς διαπιστώσεις καί τάς ἀπόψεις τῶν ὀρθοφρονούντων καί μή παραλογιζομένων συγχρόνων ἐρευνητῶν, διανοητῶν καί ἐπιστημόνων, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν ἑρμηνείαν τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» καί τά Ἀποσπασμάτια» τῶν Ὀρφικῶν.

Ἴσως ὁ Νίτσε καί ὁ Χάϊντεγκερ εἶχον περισσότερον ἀντιληφθεῖ καί ἐπισημάνει καί καλύτερον κατανοήσει τήν ἀξίαν τῶν ἀπόψεων καί τῶν διδασκαλιῶν τῶν Ὀρφικῶν, τῶν Προπροσωκρατικῶν καί τῶν Προσωκρατικῶν, ἀπό τῆς πλευράς αὐτῆς καί τήν ἐπίδρασίν των εἰς τήν διαμόρφωσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί κυρίως τῆς Φιλοσοφίας τῶν Προσωκρατικῶν, τήν ὁποίαν ὁ Νίτσε ἐχαρακτήρισεν ὡς «πρωτόγονον δημιουργικότητα καί πνευματικήν δυναμικότητα καταπλήσσουσαν» («Ἡ φιλοσοφία τοῦ τραγικοῦ αἰῶνος τῶν Ἑλλήνων» καί «Τό λυκόφως τῶν εἰδώλων»), ὅπως εἶναι καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ πραγματικότης, ἀπό τήν ἄποψιν - τήν γνώμην - τοῦ Βιλαμόβιτς παλαιότερον καί τοῦ Μπένγκτστον ἐσχάτως, ἀλλά καί ἄλλων τινῶν νεωτέρων δῆθεν μελετητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦντες καί ἐπιπολαίως φερόμενοι, ἤ μᾶλλον ἀδυνατοῦντες νά ἑρμηνεύσουν τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, προσεπάθησαν καί ἠθέλησαν νά ἀμφισβητήσουν τήν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν καί τοῦ Ὀρφισμοῦ ἐπί τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἀναζητοῦντες ἔξωθεν ἐπιδράσεις ἐπ' αὐτῆς, χωρίς ὅμως καί νά προσκομίσουν ἀδιαβλήτους ἀποδείξεις τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, διότι αὗται εἶναι ἀνύπαρκτοι καί ἐξανεμίζονται ἐάν συγκριθοῦν μέ τάς ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν.

Καί ὅμως εἶναι σήμερον (1984) πλήρως ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Φιλοσοφία, τό ἀρχαῖον Ἑλληνικόν πνεῦμα, δέν ἦτο δυνατόν νά ἔχη ὑποστῆ ἔξωθεν ἐπιδράσεις, ἤ νά εἰσήχθη ἔξωθεν, ἀφοῦ τό πνευματικόν ἐπίπεδον τῶν ἄλλων, ὅλων τῶν ἄλλων ξένων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου (τῶν Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Χαλδαίων, Αἰγυπτίων κ.τ.λ.), ὅπως γνωρίζομεν, συγκρινόμενον μέ τό πνευματικόν ἐπίπεδον τῶν Ἑλλήνων (Ἀρχαιοελλήνων, Ὀρφικῶν, Προσωκρατικῶν κ.τ.λ.) καί τάς γνώσεις των, εἶναι ὄχι μόνον ἀσυμβίβαστον μέ τάς ἐξελίξεις πού παρουσιάζει τό ἀρχαῖον Ἑλληνικόν πνεῦμα, ἀλλά καί ἀποδεικνύει ἀκριβῶς τό ἀντίθετον. Δηλαδή ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί, εὑρισκόμενοι ἀνέκαθεν εἰς χαμηλότερον καί ἀνεξέλικτον πνευματικόν ἐπίπεδον, ὑπό τήν ἐπίδρασιν πάντοτε τῶν Ἑλλήνων ἀνεπτύχθησαν μετά ταῦτα, ἀργότερον καί ἐξειλίχθησαν, οὐδέποτε ὅμως ἐπέτυχον νά φθάσουν τάς ἀπροσίτους κορυφάς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐπιστή-

μης καί τέχνης, ἐνῶ αἱ Φιλοσοφικαί γνώσεις τῶν Λαῶν αὐτῶν ἐπαναλαμβάνομεν, ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν κυριολεκτικῶς ἀνύπαρκτοι ἤ παιδαριώδεις. (Βλέπε καί Ε. Τσέλλερ «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας», Α. Λάσκυ «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας», Ἑρμάν Ντίλς «Δοξογράφοι» καί «Προσωκρατικοί», Γκαῖτε, ἐπιστολαί πρός τόν Ἔρδερ, Σίλλερ, Σέλεϋ, Βέρνερ Γαῖγκερ «Παιδεία», Ν. Κοτζιᾶ «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας» (Τόμος Α, σελίδες 64 καί ἐφεξῆς) Π. Καρολίδου «Καθολική ἤ Παγκόσμιος Ἱστορία» (Τόμοι Α, Β, Γ, Δ, καί ἄλλοι τινές συγγραφεῖς).

Ὥστε διά νά ἐκμηδενισθοῦν τά μυθεύματα αὐτά δέν χρειάζεται πλέον νά ἐπικαλεσθῆ κανείς τό γεγονός ὅτι ἡ Ἑλληνική παράδοσις ἀναφέρει καί ἐκστρατείαν ἀκόμη τοῦ Διονύσου μέχρις Ἰνδιῶν, πού σημαίνει παναρχαίαν Ἑλληνικήν διείσδυσιν εἰς τήν χώραν αὐτήν καί εἰς τήν Αἴγυπτον (Βλέπε «Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη» (σελίς 96) καί Φουρνούτου (σελίς 365), Στράβωνος «Γεωγραφικά», βιβλίον 15, Ἰνδική, (σελίς 84, § 687 «Ὠγυγίαν» Σταγειρίτου Τόμος Γ΄ (σελίδες 163-164) περί ἐκστρατείας Διονύσου εἰς Ἰνδίαν, Ἀρριανοῦ βιβλίον Ε΄ (κεφάλαιον Α, 4 καί κεφάλαιον Ε, 8, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος συνήντησεν εἰς τάς Ἰνδίας ἴχνη τῆς διαβάσεως τοῦ Διονύσου ἐκεῖθεν καί τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων καί ἤκουσε σχετικάς παραδόσεις τῶν Ἰνδῶν καί περί διαβάσεως καί τοῦ Ἡρακλέους ἀπό τάς Ἰνδίας, καί Διόδωρον (βιβλίον Γ΄ ὡς καί ἄλλων συγγραφέων), ἐνῶ οὐδενός ἀρχαίου Λαοῦ ἡ παράδοσις ἀναφέρει εἰσβολήν καί ἐκστρατείαν κατά τῆς Ἑλλάδος ἤ ἐποικισμόν ἀπό Λαούς τῆς Ἀνατολῆς εἰς τήν Ἑλλάδα κατά τήν Προϊστορικήν ἐποχήν, ἐκτός ἀσύστατων τινων μυθευμάτων περί Φοινίκων εἰς τήν Θᾶσον καί Ἀργολίδα καί τῆς μετέπειτα ἐκστρατείας τῶν Περσῶν καί ἄλλων τινῶν ἐπιδρομῶν κατά τήν Ἱστορικήν περίοδον (490-480 π.Χ.).

Ἀλλά καί περί αὐτῶν τῶν θεωριῶν καί τῶν τυχόν ἐπιδράσεων τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐπιδρομέων κατά τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἀποστομωτική ἀπάντησις δίδεται εἰς τήν Γενικήν Εἰσαγωγήν πού παρατίθεται εἰς τήν ἀρχήν τῆς παρούσης ἐκδόσεως τῶν Ὀρφικῶν καί εἰς τήν «Προϊστορίαν» τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ», Γ΄ μέρος, τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καί εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Ἄλλως τε καί οἱ Αἰγύπτιοι, παρά τήν γνώμην καί τοῦ Ἀριστοτέλους («Μεταφυσικά» 981 b), ὁ ὁποῖος διετείνετο ὅτι «πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι συνέστησαν, ἐφεῦρον τά Μαθηματικά», διότι προφανῶς δέν ἐγνώριζε πλήρως τάς ἐπί τοῦ προκειμένου διαπιστώσεις τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως φαίνεται ἀπό τά ἔργα του γενικῶς, καί ὅπως ἀπεδείχθη τοῦτο σήμερον πλέον, (1984) δέν εἶχον τόσον προηγμένας γνώσεις περί θεῶν, δημιουργίας καί φυσικῶν φαινομένων, ἀφοῦ τούς θεούς των, πρός τούτοις, τούς παρίστανον μέ κεφαλάς διαφόρων ἱερῶν ζώων (βλέπε καί Ἡρόδοτον, βιβλίον Α΄ καί ἀλλαχοῦ καί Διόδωρον Σικελιώτην βιβλίον Δ καί Ε, καί Σ.Β. Σεράμ «Θεοί, Τάφοι καί Σοφοί» (μετάφρασις εἰς τήν Ἑλληνικήν ἔκδοσις Ἀθῆναι, Γεμετζόπουλος, σελίς 130), καί μέ ἀπιθάνους συμβολισμούς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Λαοί τῆς Μεσοποταμίας καί τῆς Ἀνατολῆς εὑρίσκοντο εἰς χειροτέραν κατάστασιν, ἀπό πλευρᾶς γνώσεων καί θρησκευτικῶν δοξασιῶν. Ἐκτός τῶν Σουμερίων, πού ἦσαν ἀπόγονοι τῶν παναρχαίων Κρητῶν, ὅπως ἐξετέθη καί ἀνωτέρω καί οἱ ὁποῖοι πράγματι ἐξεπολίτισαν ὅλους τούς Λαούς τῆς Μεσοποταμίας, ὅπως ἐμφαίνεται καί ἀπό τάς νεωτέρας ἀνασκαφάς εἰς τήν Μεσοποταμίαν (Μπότα, Λάϋαρντ) καί (ὁ Γούλεϋ καί Κολντεβάϊ) εἰς τήν Οὖρ καί τήν Βαβυλῶνα –. (βλέπε Εἰσαγωγήν Τόμου «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» καί ἄρθρον Σουμέριοι καί Προϊστορίαν Τόμου «ΕΛΛΑΣ», Γ΄ μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»). Καί ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμία ἐπίδρασις

ἐμφαίνεται ἀπό τήν Ἀνατολήν εἰς τάς ἀπόψεις τῶν Ἑλλήνων καί φυσικά οὐ δεμία σύγκρισις δύναται νά γίνη μέ τήν ὡραίαν, ἐξανθρωπισμένην, εἰδυλλιακήν χωρίς δογματισμούς, καί πάμφωτον θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, εἰς τήν ὁποίαν ὁ γλυκύτατος, ὁ χαριτωμένος καί θεῖος Ἔρως εἶναι ἡ γενεσιουργός αἰτία, καί παρόρμησις πρός δημιουργίαν, καί μέ τάς πρωτογόνους, ἀφελεῖς, καθυστερημένας καί χονδροειδεῖς θρησκευτικάς δοξασίας αὐτῶν τῶν Λαῶν. (Βλέπε περί Ἔρωτος καί ἐντός τῶν κειμένων Ἀποσπασμάτιον 38, ἀνέκδοτον Ἀποσπασμάτιον (1) καί Ὕμνον Ὀρφέως εἰς τόν ἔρωτα (58).

Ὡς πρός τήν ἀποκρυφιστικήν θρησκείαν τοῦ Ὀρφισμοῦ, ἤ τήν γενικωτέραν μορφήν καί ἔννοιαν τῶν Ὀρφικῶν, πού γνωρίζομεν ἀπό τά διασωθέντα κείμενα, ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ καθιερωθεῖς Μονοθεϊσμός ὑπό τῶν Ὀρφικῶν, πού ἦτο διάφορος ἀπό τό Δωδεκάθεον, τήν ἐπίσημον Θρησκείαν καί ἡ διά τῆς εἰσαγωγῆς καί ἐπιβολῆς τῆς ἰδέας περί τῆς μεταθανατίου τύχης τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιδιωχθεῖσα ψυχική καί ἠθική κάθαρσις τοῦ ἀτόμου καί ἡ ἀπολύτρωσίς του (Διόνυσος Λυσεύς, Λυτρωτής, καί Ἀνέκδοτον Ἀποσπασμάτιον 23) ἀπό τάς δεισιδαιμονίας καί τάς παιδαριώδεις θρησκευτικάς δοξασίας πού ἐπεκράτουν, μεταξύ ὅλων τῶν ἀρχαίων Λαῶν, μηδέ τῶν Ἑλλήνων ἐξαιρουμένων, πού ἐπίστευον εἰς τό δωδεκάθεον, ἀποφασιστικήν ἐξήσκησαν ἐπίδρασιν ἐπί τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καί τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀτόμων καί τῆς λογικῆς καί ἠθικῆς διαμορφώσεως, ἀλλά καί τῆς ἐξημερώσεως τῶν ἀνθρώπων.

Διότι ἡ καθιέρωσις τοῦ Μονοθεϊσμοῦ ὑπό τῶν Ὀρφικῶν, δηλαδή ἡ καθιέρωσις τῆς λατρείας τοῦ ἑνός ὑπερέχοντος δημιουργοῦ, θεοῦ παντοκράτορος, δέν ἦτο δογματισμός, ἀλλά φανερά ἀλήθεια ἤ ἐπιβεβλημένη ἀνάγκη, ἡ ὁποία προέβαλλεν εἰς τόν ἄνθρωπον τήν ὑπερτάτην δύναμιν, πού κυβερνᾶ τούς κόσμους καί τό ἄπειρον καί ἀσυνειδήτως τοῦ ὑποβάλλει τήν αἴσθησιν τῆς ἀκατανικήτου δυνάμεως τοῦ δημιουργοῦ ἀπό τόν ὁποῖον, ὡς δημιούργημά του ἐξαρτᾶται καί εὑρίσκεται εἰς τήν ἀπόλυτον διάθεσίν του φυσικά, ὡς ἀνίσχυρος ὁ ἄνθρωπος παρά τήν ἠλιθιότητα, πού τόν διδάσκουν καί σήμερον διάφοροι Λαοπλάνοι ἐπιστήμονες, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἱκανός νά συλλάβη καί νά ὑποτάξη τήν δημιουργίαν εἰς τάς θελήσεις του. Διά τῆς ὑποβολῆς δέ ἐξ ἄλλου καί τῆς ἰδέας τῆς τιμωρίας τῆς ψυχῆς μετά θάνατον, ἤ τῆς ἐξασφαλίσεως αἰωνίας μακαριότητος, ἐπεδίωκεν ὁ Ὀρφισμός, ὅπως καί ὅλαι αἱ προηγμέναι καί περιέχουσαι φιλοσοφημένην σκέψιν νεώτεραι Θρησκεῖαι, νά ἐπιτύχη τήν χαλιναγώγησιν καί τήν πειθάρχησιν εἰς τήν ὑπερτάτην δύναμιν, εἰς τόν Θεόν καί εἰς τόν Νόμον τῆς Πολιτείας, τήν ἀσυγκράτητον καί ἀνυπότακτον τάσιν καί διάθεσιν τῶν ἀτόμων. Διότι τά ἄτομα, ὡς γνωστόν, κατευθυνόμενα καί κυβερνώμενα ἀπό τόν ἀχαλίνωτον ἐγωϊσμόν των ἤ τήν κακῶς ἐννοουμένην καί ἐφαρμοζομένην ἐλευθερίαν των, εἶναι ἱκανά νά ἐξελιχθοῦν καί ἐξελίσσονται εἰς ἄγρια θηρία καί δύνανται νά μεταβάλλουν εἰς ζούγκλαν τάς κοινωνίας, ἐάν ἐκλείψη ὁ νόμος εἰς τάς πολιτείας, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ καί μέ τά ὅσα συνέβησαν καί συμβαίνουν συνεχῶς καί σήμερον μέ τήν ἐπιτεινομένην, τήν αὐξανομένην πνευματικήν καί ἠθικήν ἀναρχίαν εἰς τάς διαφόρους χώρας καί κατά τόν τρέχοντα αἰῶνα καί κυρίως εἰς τήν ἐποχήν μας, μέ τάς ἀγριότητας πού ἐσημειώθησαν καί εἰς τόν τόπον αὐτόν κατά τήν ἠλιθίαν καί Ἐθνοκτόνον δρᾶσιν καί ἐπανάστασιν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν τῆς περιόδου 1941-1949 τήν ὁποίαν ἔζησα καί ὁ ἴδιος ἀπαχθείς καί ταλαιπωρηθείς ὡς Ὅμηρος, παρά τό γεγονός ὅτι εἶχα διασώσει ἀρκετούς ἐξ αὐτῶν ἀπό τάς χεῖρας τῶν Γερμανῶν.

Ἐμφανεστάτη συνεπῶς ἦτο ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Ὀρφισμοῦ καί τῶν ἄλλων ἀρχαίων σοφῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν τήν ἐπίδρασίν του, καί ἡ φανερά χρησιμό-

της του διά τήν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἐξασφάλισιν ἠρεμίας καί ἡσυχίας εἰς τάς κοινωνίας καί τάς πολιτείας τῶν ἀνθρώπων. Καί διά τόν λόγον αὐτόν ὅλοι οἱ κορυφαῖοι πνευματικοί καί πολιτικοί ἡγέται τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καί μεταξύ αὐτῶν, ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Παρμενίδης, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πίνδαρος, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, οἱ Στωϊκοί, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ξενοφών, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Μένανδρος, ὁ Κίμων, ὁ Ἀριστείδης, ὁ Περικλῆς, ὁ Νικίας, ὁ Ἀλκιβιάδης καί ἄλλοι ὑπῆρξαν μύσται τοῦ Ὀρφισμοῦ ἤ ἐγνώριζον ἀρκετά περί τῶν ὅσων ἐδίδασκεν οὗτος, καί ἀπό τά διδάγματα τῶν Ὀρφικῶν ἐπαναλαμβάνομεν, ὅπως ἀπεδείχθη, ἤντλησαν καί οἱ Προσωκρατικοί καί οἱ μετ' αὐτούς ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, διά νά διατυπώσουν τά ἀνυπέρβλητα πνευματικά δημιουργήματα πού μᾶς ἐκληροδότησαν.

Τοιαύτη δέ ἦτο ἡ ἐξάπλωσις, ἡ διάδοσις τῶν Ὀρφικῶν ἰδεῶν καί διδασκαλιῶν κατά τήν ἀρχαίαν ἐποχήν, ὥστε, ἄς μή θεωρηθῆ ὑπερβολή ἐάν λεχθῆ, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι καί ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Φιλοσοφία ἐκεῖθεν ἤντλησε καί ὅτι τόσον ὁ Ἰουδαϊσμός, ὁ ὁποῖος ἐπαίρεται (ὑπερηφανεύεται) ψευδόμενος, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, ὅτι πρῶτος ἐδίδαξε τήν μονοθεΐαν, ὅσον καί ὁ Χριστιανισμός ὑπέστησαν τήν ἐπίδρασιν τῶν Ὀρφικῶν. Διότι ἐάν ἐμβαθύνη κανείς εἰς τήν μελέτην τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτομάτως θά διαπιστώση ὅτι αἱ διδασκαλίαι τοῦ Θεανθρώπου περισσότερον ὁμοιάζουν εἰς ὡρισμένα σημεῖα (ἡ διδασκαλία τῆς ἀγάπης καί ἡ ἄποψις περί ἄλλης ζωῆς μετά θάνατον κ.τ.λ.), μέ τάς σχετικάς θεωρίας τῶν Ὀρφικῶν καί τοῦ Πλάτωνος, παρά μέ τά διδάγματα τῆς Βίβλου τῶν Ἑβραίων μέ τήν ὁποίαν ἀπερίσκεπτα συνεδέθη ὁ Χριστιανισμός, ἤ τάς ἀπόψεις τῶν Ἐσσαίων, ὅπως ὑπεστηρίχθη ὑπό τινων ξένων ἀμαθεστάτων δῆθεν μελετητῶν καί ἐρευνητῶν, ὅτι εἶχεν ὑποστεῖ ἐπιδράσεις ὁ Χριστός. (Ὁ Κάουτσκυ καί ἄλλοι βλέπε καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τό ἔγκλημα τῆς ἐπιστήμης).

Μόνον δέ ὡς ἀστεῖον ἤ ἀνόητον ἐπιχείρημα θά πρέπει νά χαρακτηρισθεῖ ἡ ἄποψις καί κάποιων ἀμαθεστάτων, ἐγωπαθῶν καί ἐπιπολαίων συγχρόνων δῆθεν διανοητῶν καί ἐπιστημόνων ὅτι οἱ νεώτεροι διανοηταί ὑπερέβησαν εἰς ἐπιτεύγματα τούς ἀρχαίους σοφούς, τούς κολοσσούς αὐτούς τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως, ἄνευ τῶν διδασκαλιῶν τῶν ὁποίων καί ἡ σημερινή ἀνθρωπότης θά ἦτο καθυστερημένη, ἀνεξέλικτος καί πρωτόγονος καί χωρίς βεβαίως νά ὑπολογίζουν ὅτι τά ἐπιτεύγματα τῶν νεωτέρων ἔχουν τόσον ὠφελήσει τούς ἀνθρώπους, ὥστε τούς ὠδήγησαν εἰς τήν ἀγωνίαν καί τήν ἀβεβαιότητα, εἰς τό ἄγχος καί τόν φόβον πού τούς συνέχει σήμερον διά τήν ἄγνωστον αὔριον!... (σχετικῶς βλέπε καί τόν ἰδιαίτερον Τόμον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ», ὅπου ἀποδεικνύονται τά ἀνωτέρω μέ τήν γενομένην συγκριτικήν μελέτην τῶν ὅσων ἐδίδαξαν οἱ Ἀρχαῖοι καί τῶν ὅσων ἐπέτυχον, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ νεώτεροι καί τό βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης».

Ἐν τούτοις ἀρκετοί σχολιασταί, νεώτεροι κυρίως, καί συγγραφεῖς ἀγνοοῦντες τελείως, ὅπως ἀποδεικνύεται, τό περιεχόμενον τῶν Ὀρφικῶν κειμένων, μέ τήν μέθοδον πού ἑρμηνεύονται ταῦτα σήμερον (1984) εἰς αὐτήν τήν ἔκδοσιν, προσεπάθησαν νά διερευνήσουν καί νά καθορίσουν, ἐάν καί αἱ περί ἰδεῶν, ψυχῆς καί περί ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ὑψιπετεῖς διδασκαλίαι καί ἀπόψεις τοῦ Πλάτωνος ἦσαν ἰδικαί του ἤ τοῦ Σωκράτους, διότι φυσικά ἐπεδίωκον καί ἐπιδιώκουν νά ἐμφανίσουν καί τόν Πλάτωνα ὡς δανεισθέντα τάς φιλοσοφικάς θεωρίας του ἀπό τήν ἀνύπαρκτον φιλοσοφίαν τῶν Ἀνατολικῶν

Λαῶν, διότι τούς διέφευγεν ἀπό ἀμάθειαν ἤ σκοπίμως ἡ ἀλήθεια, πού γνωρίζομεν σήμερον, ὅτι αἱ ἀπόψεις αὗται ἔχουν τήν καταγωγήν των ἀπό τούς Ὀρφικούς. Μεταξύ τῶν κυριωτέρων δέ διαστροφέων τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καί τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας εἶναι καί ὁ Will Durant εἰς τήν «Παγκόσμιον Ἱστορίαν» του, Τόμος Α΄, σελίς 129-130 καί τά κείμενα τῆς περιβοήτου ἐκδόσεως τῆς Οὐνέσκο. Ἀλλά καί ἄλλοι τινες ἐκ τῶν νεωτέρων κατηγόρησαν τόν Πλάτωνα, ὅτι εἰς τήν διατύπωσιν τῶν ἀπόψεών του, τῶν σχετικῶν μέ τήν προϋπαρξιν τῆς ψυχῆς καί τόν πλήρη χωρισμόν αὐτῆς ἀπό τοῦ σώματος, ἀλλά καί μέ τήν ἀνεξάρτητον καί εἰς Θείαν καταγωγήν τοποθέτησιν «τῶν ἰδεῶν», πού εἶναι ἡ βάσις τοῦ φιλοσοφικοῦ τοῦ συστήματος (βλέπε Φαίδωνα), ὅπως καί αἱ θεωρίαι του περί «ἀθανασίας τῆς ψυχῆς» δέν εἶναι σαφεῖς, ἐπειδή δέν περιέχουν ἀδιάβλητες ἀποδείξεις καί ἀπόψεις πλήρεις καί πειστικάς περί Θεοῦ, Φύσεως, ψυχῆς κ.τ.λ.

Ἡ φιλοσοφική ὅμως ἐκδήλωσις τοῦ Πλάτωνος καί αἱ ἄνευ προηγουμένου συλλήψεις τοῦ πνεύματός του, δέν δύνανται νά ὑποτιμηθοῦν οὔτε καί νά μειωθῇ ἡ ἀξία των ἀπό τοιαύτας κενολογίας ἤ προχειρολογίας ἀνοήτους ἐάν τάς ἀντιμετωπίση κανείς μέ δικαίαν κρίσιν καί σοβαρότητα καί ἐάν λάβῃ ὑπ' ὄψιν του φυσικά τήν ἐποχήν εἰς τήν ὁποίαν ἔζησεν ὁ Πλάτων, τάς θρησκευτικάς δοξασίας πού ὑπῆρχον τότε καθιερωμέναι ὑπό τῆς πολιτείας (τό Δωδεκάθεον) καί κυρίως τάς ἀλληλοσυγκρουομένας, ἀντιτιθεμένας καί διϊσταμένας ἀπείρους φιλοσοφικάς θεωρίας τῶν συγχρόνων του διανοητῶν, διά τήν ἐπίλυσιν καί τότε, ὅπως καί σήμερον, τοῦ κοσμολογικοῦ προβλήματος, δηλαδή «τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καί τῆς προελεύσεως καί τῆς οὐσίας τῶν ὄντων» τό ὁποῖον οὕτως ἤ ἄλλως, ὅπως ἔχει διαπιστωθεῖ καί ἀπό τάς ἔκτοτε ἀντιθέσεις, μελέτας καί ἐρεύνας ὑλιστῶν καί ἰδεαλιστῶν, εἶναι ὄχι μόνον δυσεπίλυτον, ἀλλά ἄλυτον ἐφ' ὅσον ὅλαι αἱ σχετικαί θεωρίαι καί ἀπόψεις ἀμφισβητῶνται καί σήμερον (1984).

Γνωρίζομεν δέ ὅτι, κατά τάς θεωρίας τῶν παλαιοτέρων, πού εἶχεν ὑπ' ὄψιν του φυσικά ὁ Πλάτων, ὁ Θαλῆς ἐθεώρει ὡς πρωταρχικόν στοιχεῖον τῆς δημιουργίας «τό ὕδωρ», ὁ Ἀναξίμανδρος «τό ἄπειρον», ὁ Ἀναξιμένης «τόν ἀέρα», ὁ Ἡράκλειτος «τό πῦρ», ὁ Ἐμπεδοκλῆς «τήν γῆν, τό ὕδωρ, τό πῦρ καί τόν ἀέρα», ἀποδίδων τάς φυσικάς μεταβολάς εἰς «τήν φιλότητα καί τό νεῖκος», ὁ Λεύκιππος καί ὁ Δημόκριτος εἰς «τά ἄτομα», τά ὁποῖα ἐχαρακτήριζον ὡς «ἄτμητα», δηλαδή ὡς μή διαχωριζόμενα περισσότερον, ἐνῶ οἱ Πυθαγόρειοι ἔβλεπον καί ἡρμήνευον τήν δημιουργίαν διά τῶν ἀριθμῶν. Παραλλήλως οἱ Ἐλεᾶται (Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων) ἀρνούμενοι τήν φαινομενικήν πολυμορφίαν καί τήν κίνησιν εἰς τήν φύσιν, ὑπεστήριζον ὅτι «τό ὄν», ὁ δημιουργός, εἶναι εἷς, ὅπως καί τό Σύμπαν εἶναι ἕν, ὅπως ὑπεστήριζον καί οἱ Ὀρφικοί καί ὅτι τό «ὄν» εἶναι ἀγέννητον, ἀκίνητον, ἀπρόσωπον, ἀναλλοίωτον, ἀμετάθετον καί ἀνώλεθρον (Ξενοφάνης). Μετ' αὐτούς ὁ Ἀναξαγόρας, ἐπηρεασμένος ἀπό τούς Ὀρφικούς, φρονεῖ ὅτι ὁ «νοῦς» εἶναι ὑπερτέρα δύναμις καί ὁ διακοσμητής, ὁ διαμορφώσας τήν ὕλην τοῦ Σύμπαντος (Ἑρμ. Ντίλς «Προσωκρατικοί» Β΄ τόμος, σελίς 1) καί ὅτι «ἡ ὕλη δέν εἶναι μόνον σύνθετος ἀλλά καί διαιρετή εἰς τό ἄπειρον», ἀρνούμενος τοιουτοτρόπως «τό ἄτμητον ἄτομον» τοῦ Λευκίππου καί τοῦ Δημοκρίτου (Ἑρμ. Ντίλς «Προσωκρατικοί», τόμος Β΄, σελ. 15 καί 18), καί ἀφαιρῶν τήν δόξαν ἀπό τούς συγχρόνους, οἱ ὁποῖοι διατείνονται καί ὑποστηρίζουν, ὅτι πρῶτοι αὐτοί διέσπασαν τό ἄτομον καί τόν πυρῆνά του, ἐνῶ ὁ Μέλισσος διδάσκει ὅτι τό «ὄντως ὄν» οὔτε ἀρχήν ἔχει, οὔτε τελευτήν» καί συνεπῶς δέν δύναται νά γεννηθῇ, διότι ἐφ' ὅσον ἤθελε γεννηθῇ, μοιραίως θά πρέπη καί νά ἀποθάνῃ, ὁπότε

δέν θά ὑπάρξη ἀρχή[1], ὅπως ἔγραψε καί ὁ Πλάτων, ἐνῶ τό ὄντως ὄν εἶναι αἰώνιον, ἄφθαρτον, ἀνώλεθρον, ὁπωσδήποτε δέ ἔλεγεν ὅτι, «ἐκ τοῦ μή ὄντος, ἐκ τοῦ μηδενός, οὐδέν δύναται νά προέλθη», (Ἑρμ. Ντίλς «Προσωκρατικοί» τόμος Α΄ σελίς 258) διά νά φθάσωμεν ἀκολούθως εἰς τόν ἐκ Χίου Μητρόδωρον, ὁ ὁποῖος δέν διστάζει νά διακηρύξη, ὅτι ἐπί τῶν κοσμολογικῶν ζητημάτων «ὄχι μόνον δέν γνωρίζομεν τίποτε πραγματικῶς, ἀλλά πρέπει νά ἀμφιβάλλωμεν καί δι' αὐτά, πού νομίζομεν καί πιστεύομεν ὅτι γνωρίζομεν...» (Ἑρμάν Ντίλς «Προσωκρατικοί» Β΄ τόμος, σελίδες 231-234) καί ὁ ὁποῖος ἡγούμενος τοιουτοτρόπως ἤ ἐντασσόμενος μέ τούς Διογένην τόν Σμυρναῖον, τόν Ἀνάξαρχον, τόν Βρύσωνα, τόν διδάσκαλον τοῦ Πύρρωνος, τόν Διογένην Ἀπολλωνιάτην καί ἄλλους ὁμοϊδεάτας των, δύναται νά χαρακτηρισθῆ, μετ' αὐτῶν ὡς πρόδρομος ἤ συνοδοιπόρος τῶν σοφιστῶν, τοῦ Πύρρωνος τοῦ Ἠλείου καί τοῦ Ἀγνωστικισμοῦ. (Διογένης Λαέρτιος «Βίοι Φιλοσόφων» βιβλίον ΙΧ, κεφάλαιον 10ον, σελίς 158, ἔκδοσις Λειψίας «SUMPTIBUS OTTONIS HOLTZE» (1870).

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀρχέλαος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, κομίζει πρῶτος εἰς τάς Ἀθήνας, κατά τόν Διογένην Λαέρτιον, (Τόμος Α καί ἄρθρον Ἀρχέλαος εἰς Τόμον «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», σελίς 251, τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»), ἐκ τῆς Ἰωνίας τήν φυσικήν φιλοσοφίαν, ἤ μᾶλλον τάς ἀντιλήψεις τῶν ἀνωτέρω φυσιολόγων, ἐπόμενος δέ τοῦ Ἀναξιμάνδρου καί προηγούμενος τῶν Αἰγυπτίων, πού ὑπεστήριζον ἀργότερον, «ὅτι ἡ ζωή προῆλθεν ἀπό τήν λάσπην τοῦ Νείλου», τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῶν Ἰουδαίων, πού ἀναφέρει ὅτι ὁ ἄνθρωπος «χοῦς ἦν καί εἰς χοῦν - χῶμα - ἀπελεύσεται» (θά καταλήξη), καί τῶν σημερινῶν ἀπόψεων τῆς ἐπιστήμης (1984) διδάσκει ὅτι «τά ζῶα καί ὁ ἄνθρωπος προῆλθον ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῆς θερμότητος ἀπό τήν λάσπην τῆς γῆς», ἀνατρέπων τοιουτοτρόπως τήν μυθολογικήν παράδοσιν, κατά τήν ὁποίαν, οἱ ἄνθρωποι προῆλθον ἀπό τήν αἰθάλην (τόν καπνόν) καί τούς ἀτμούς, ἀπό τήν «κνίσαν» πού ἀνεδύθη (πού ἔβγαινε ἀπό τό καψάλισμα) ἀπό τάς καιομένας σάρκας τῶν Τιτάνων, τούς ὁποίους κατακεραύνωσε ὁ Ζεύς, ἐπειδή εἶχον οὗτοι κατά σύστασιν τῆς ζηλόφθονης Ἥρας κατασπαράξει καί καταβροχθίσει τόν Ζαγρέα, τόν ἀγαπημένον υἱόν του Διόνυσον (Ἀποσπασμάτιον Ἀνέκδοτον 20).

Τέλος ὁ Σωκράτης παραμερίσας καί ἀποδοκιμάζων τάς θεωρίας καί τάς ἀπόψεις τῶν φυσιολόγων καί τοῦ διδασκάλου του φυσικά, μέ τήν περίφημον καί χαρακτηριστικήν ἀπάντησιν πού ἔδωσεν εἰς τόν Φαῖδρον, ὅταν τόν ἠρώτησε ἐκεῖνος, διατί δέν ἐξέρχεται τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, «διότι, εἶπεν εἰς τόν Φαῖδρον, ἐμέ μέ ἐνδιαφέρουν οἱ ἄνθρωποι καί ἡ ἔρευνα τοῦ ἀνθρώπου καί ὄχι τά δένδρα καί τά βουνά πού ὑπάρχουν ἐκτός τῆς πόλεως, εἰς τήν ἐξοχήν» στρέφει τό ἐνδιαφέρον τῆς Φιλοσοφίας πρός τήν ἔρευναν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιδιώκων μέ τήν δημιουργίαν, διά τῆς διαλεκτικῆς πού καθιέρωσεν

1. Καί τά αὐτά φυσικά ὑπεστήριζον καί οἱ Ὀρφικοί, ὅταν διατείνονται ὅτι ὁ Θεός πού ἐκπροσωπεῖ τάς ὑπό ἄλλας μορφάς φυσικάς δυνάμεις εἶναι ἀγέννητος, ἀπάτωρ κ.τ.λ., ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τόν Ὕμνον τῆς Φύσεως (Ὕμνος 10 Ὀρφέως), ὑποδεικνύεται, ὅτι ὅσα δημιουργεῖ, γεννᾶ ἡ Φύσις, ἀκολούθως. ὅταν ἀποθάνουν τά περισυλλέγει (πεπαινομένων τε λύτειρα, στίχος 7), μέ ἄλλας λέξεις μοιραίως ἀποθνήσκουν τά δημιουργήματά της, ἐφ' ὅσον ἔχουν γεννηθεῖ. Δέν συμβαίνει ὅμως τό ἴδιον καί μέ τόν θεόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπάτωρ, ἀγέννητος ἀνώλεθρος καί αἰώνιος, δηλαδή χωρίς τέλος. (βλέπε σχετικῶς καί τά ἀναφερόμενα ἀνωτέρω ἐντός αὐτοῦ τοῦ κειμένου τῶν σχολίων εἰς τά Ὀρφικά).

- καί ἡ ὁποία ἠνώχλησε καί ἐνοχλεῖ, ὡς μέθοδος, μερικούς νεωτέρους διανοητάς, - ἐναρέτων ἀνθρώπων τήν καλυτέραν συγκρότησιν, ἀνάπτυξιν καί διαμόρφωσιν τῆς πολιτείας. (Περί τῶν ἀπόψεων καί τῶν ἀντιθέσεων τῶν θεωριῶν τῶν Προσωκρατικῶν καί γενικά περί τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων καί τῶν ἄλλων σοφῶν, βλέπε λεπτομερέστερον εἰς τά «Μεταφυσικά» τοῦ Ἀριστοτέλους, βιβλίον Α 982, β καί ἐφεξῆς καί «Φυσικά» Β, 3, 7, εἰς τούς «Προσωκρατικούς» τοῦ Ἑρμάν Ντίλς, εἰς Διογένην Λαέρτιον «Βίους Φιλοσόφων» εἰς Στοβαῖον «Ἀνθολόγιον», καί «Φυσικά»).

Εὑρεθείς συνεπῶς ὁ Πλάτων ἐντός τῶν ἀντιθέτων αὐτῶν φιλοσοφικῶν ρευμάτων τῆς ἐποχῆς του, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ ἐκφαυλισμός τῶν πολιτῶν καί ἡ κατάπτωσις τῆς Πολιτείας, τῆς Δημοκρατίας, μέ ἀποκορύφωμα αὐτῶν τήν θανάτωσιν τοῦ Σωκράτους, τοῦ ἀγαπημένου του διδασκάλου, ἐπεχείρησε, διά τῶν θεωριῶν καί τῶν διδασκαλιῶν του, πού γνωρίζομεν καί αἱ ὁποῖαι ὅπως κατεδείχθη ἀνωτέρω, τήν προελευσίν των ἔχουν ἀπό τούς Ὀρφικούς καί ὄχι ἀπό τήν ἀποδεδειγμένως πλέον ἀνύπαρκτον φιλοσοφίαν τῶν Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου, νά ἀντιδράση κατά τό δυνατόν, διά τῆς ἠθικῆς Φιλοσοφίας πού ἐδημιούργησεν εἰς τήν ὀργιάζουσαν καί ἀποχαλινωθεῖσαν τότε δρᾶσιν τῶν σοφιστῶν, ἐπιτυχών νά καταβιβάση, ὅπως ἔγραψεν καί ὁ Κικέρων, τήν φιλοσοφίαν ἀπό τόν οὐρανόν εἰς τήν γῆν. Καί αὐτό τό ἐπέτυχεν ὁ Πλάτων, ὄχι μόνον μέ τήν θεωρίαν του «περί ἰδεῶν καί περί ὑπάρξεως ὑπερτάτης ἰδέας» καί μέ τήν θεωρίαν του «περί ἀθανασίας τῆς ψυχῆς», πού προήρχοντο ὅλαι ἀπό τούς Ὀρφικούς, ἀλλά καί μέ τήν προβολήν τῆς ἀξίας καί τῆς σημασίας τῆς ἀρετῆς εἰς τήν ζωήν τῶν ἀνθρώπων, καλλιεργήσας ταυτοχρόνως καί τόν ἀνθρωπισμόν, πού εἶναι ἐπίτευγμα ἀναμφισβήτητον τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως, ἀδιάφορον ἐάν οἱ ἄνθρωποι, ὅπως δείχνουν καί αἱ διαταραχαί εἰς τάς κοινωνίας τῆς ἐποχῆς μας, δυσκόλως ἀποβάλλουν τά πρωτόγονα καί πολλάκις ἄγρια ἐνστικτα πού ἐκδηλώνουν καί τά ὁποῖα συνήθως τούς κυβερνοῦν καί δι' αὐτό καί ὑποφέρουν.

Καί εἶναι πράγματι τό ὀλιγώτερον ἀστεῖον, διά νά μήν εἴπωμεν ἀφελές καί ἀνόητον, νά κατακρίνεται ὁ Πλάτων ἀπό τούς νεωτέρους διότι δέν ὑπῆρξε σαφέστερος εἰς τήν διατύπωσιν, τόν προσδιορισμόν καί τήν λύσιν τῶν προβλημάτων πού ἰσχυρίζονται ὅτι ὑστέρησεν, ὅταν ὅλοι οἱ ἀτυχεῖς νεώτεροι διανοηταί ὄχι μόνον τίποτε περισσότερον δέν ἠδυνήθησαν νά προσθέσουν ἐπί τῶν θεμάτων, τῶν προβλημάτων αὐτῶν, ἀλλά ὅπως ἀποδεικνύει ὁλόκληρος ἡ πνευματική ἐκδήλωσις ὅλων τῶν νεωτέρων διανοητῶν, ἤτο καί εἶναι δεσμία τῶν ἐπιδράσεων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὅπως ἐμφαίνεται ἀπό ὅλα τά ἔργα των, δημιούργημα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε καί εἶναι ὁ νεώτερος πολιτισμός. (βλέπε σχετικῶς καί τόν Τόμον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», ὅπου ἀποδεικνύεται πλήρως καί μέ συγκριτικήν ἔρευναν, ὁ ἀνωτέρω ἰσχυρισμός, ὅτι οἱ νεώτεροι ἔχουν κυριολεκτικῶς λεηλατήσει τούς ἀρχαίους σοφούς).

Καί τόν πολιτισμόν αὐτόν ἀσφαλῶς θά τόν καταστρέψουν οἱ σύγχρονοι μέ τήν ἀλόγιστον τεχνικήν ἀνάπτυξιν πού ἐφήρμοσαν, μέ τίς ἀδίστακτες καί ἐπικίνδυνες διά τόν ἄνθρωπον καί τήν ἀνθρωπότητα ἔρευνες, εἰς τάς ὁποίας ἐπεδόθησαν καί ἐπιδίδονται καί κυρίως μέ τάς δῆθεν καινοφανεῖς, ἀλλά παναρχαίας, ξεπερασμένας, ἀποτυχούσας καί καταστρεπτικάς, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἱστορία, πολιτικοκοινωνικάς θεωρίας τῶν συγχρόνων ἀμαθεστάτων καί ἐπικινδύνων κοσμοδιορθωτῶν καί Λαοπλάνων, πού συγκλονίζουν καί θά διαλύσουν τελικῶς τάς πολιτείας καί κοινωνίας τῆς ἐποχῆς μας. (βλέπε καί Πώλ Γκρασέ «Ἐσύ ὁ μικρούλης Θεός» σελ. 1 -5 καί 8, Ζάκ Μονώ «Ἡ τύχη

καί ἡ ἀναγκαιότης «σελ. 22 -227, Φρανσουά Ζακόμπ «Ἡ λογική τοῦ ζῶντος» σελ. 442-447, Φρανσίς Κρίκ «Περί Μορίων καί ἀνθρώπων» σελ. 52, καί τά βιβλία μου «Μετά τήν Θύελλαν» καί «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» ὅπου μέ βάσιν πλουσιωτάτην βιβλιογραφίαν ἀποδεικνύεται πόσες φορές ἐχρεωκόπησε διά μέσου τῶν αἰώνων ὁ ἀνεξέλεγκτος καί ἀπεριόριστος Φιλελευθερισμός, ὁ παραλογιζόμενος καί αἰθεροβατῶν Σοσιαλισμός καί ὁ ἄφρων καί ἀνελεύθερος Κομμουνισμός καί ποία ὑπῆρξεν ἡ ἀντίθεσις ἀλλά καί ἡ καταστροφική ἐπίδρασις τῶν πολιτικοκοινωνικῶν αὐτῶν συστημάτων ἐπί τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπό τήν ἀρχαιοτάτην ἐποχήν καί μέχρι σήμερον, 1984).

Πάντως καί οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί μέ τόν Πλάτωνα ἐπικεφαλῆς, ἐνῶ ἐπέτυχον μέ τήν ἀνεπανάληπτον πτῆσιν τοῦ πνεύματός των νά δημιουργήσουν τό «Θαῦμα» ἐκεῖνο τῆς ἀνθρώπινης διανοήσεως καί ἐπεδίωξαν νά ἐπιλύσουν κατά τόν καλύτερον δυνατόν τρόπον, ἤ μᾶλλον ὑπέδειξαν ποῖος εἶναι ὁ καλύτερος, ὁ πλέον ἐνδεδειγμένος καί ἀνθρωπινότερος τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῶν μεγάλων αὐτῶν προβλημάτων, πού ἀπησχόλησαν ἀπό τότε καί ἀπασχολοῦν καί σήμερον τήν ἀνθρωπότητα, δέν ἐπέτυχον ἐν τούτοις καί ἐκεῖνοι νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν ἀμφιβολίαν, ἀπό τήν ὁποίαν κατείχοντο, ἐάν δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν ἱκανότητα, λόγω κυρίως τῆς φυσικῆς ἀτελείας του καί τῶν πολλαπλῶν ἐλαττωμάτων του, τά ὁποῖα εἶχον ἔκτοτε καί ἐκεῖνοι ἐπισημάνει, νά ἐπιλύση αὐτά τά προβλήματα. Καί διότι ἐπί τέλους ὁ ἄνθρωπος, ἁπλοῦν δημιούργημα καί αὐτός, εἶναι τό ὀλιγώτερον ἀνόητον καί ἀδιανόητον νά πιστεύει, ὅτι θά συλλάβη καί θά ὑποτάξη τήν δημιουργίαν (βλέπε καί Ἀριστοτέλους «Φυσιογνωμικά», Θεοφράστου «Χαρακτῆρες», Ἀδαμαντίου τοῦ Σοφιστοῦ «Φυσιογνωμικά», Πολέμωνος, «Φυσιογνωμικά» ἔκδοσις Λειψίας Τώϋμπνερ καί ἀπό τούς νεωτέρους Σπινόζα[1] «περί Ἠθικῆς», Ζάν Ζάκ Ρουσώ «Ἡ ἀνισότης τῶν ἀνθρώπων», «Κοινωνικόν Συμβόλαιον» καί «Αἰμίλιον», Βολταίρου «Ὁ Ἀγαθούλης» τό «Φιλοσοφικόν Λεξικόν» καί ἄλλους).

Τό ἐκπληκτικόν ὅμως εἶναι, ὅπως βλέπει κανείς εἰς τά ἔργα τῶν ἀφθάστων αὐτῶν καλλιεργητῶν τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως, ὅτι, ἐνῶ μελετοῦν, ἐρευνοῦν, διατυπώνουν τά ἀξιοθαύμαστα καί ἀνυπέρβλητα ἐκεῖνα δημιουργήματα τοῦ νοῦ των, ταυτοχρόνως εἶναι τόσον προσεκτικοί, λογικοί, μετρημένοι καί σεμνοί εἰς τάς διαπιστώσεις καί τά συμπεράσματά των, πού ἀναγκάζουν τόν ἔκθαμβον μελετητήν, νά μή δύναται πράγματι τί νά πρωτοθαυμάση: τό ἀνυπέρβλητον ὕψος πού ἤγγισεν ὁ νοῦς των, ἤ τήν συναίσθησιν τῆς μηδαμινότητός των, ὡς ἀνθρώπων, ὡς δημιουργημάτων, ἐνώπιον τοῦ ἀσυλλήπτου καί ἐπιβλητικοῦ μεγαλείου τῆς δημιουργίας!...

Καί ἐνῶ καί αὐτοί ἐπεδίωξαν νά ἐρευνήσουν καί νά ἑρμηνεύσουν τήν δημιουργίαν, ἐν τούτοις οὐδέποτε διενοήθησαν ἤ ἐφαντάσθησαν, ὅτι ἠδύ-

---

1. Καί δέν ἀντέχω εἰς τόν πειρασμόν νά ἀναφέρω τήν ἔξοχον καί δηκτικήν ἄποψιν τοῦ Σπινόζα διά τήν ἀνομοιότητα τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ χαρακτῆρος των πού διατυπώνει εἰς τό ἔργον του «Ἠθική». «Οἱ ἄνθρωποι, γράφει, εἶναι τόσον ἀνόμοιοι, διότι ὁ θεός ἀφοῦ εἰργάσθη ἐπί 5 ἡμέρας δημιουργῶν, ὅλα τά ἄλλα ὄντα τῆς Φύσεως, τήν τελευταίαν ἡμέραν, προφανῶς κουρασθείς, ἀνέμιξε ὅλα τά ὑλικά πού διέθετε καί διά τῶν ὑλικῶν πού ἀνεμίχθησαν κατεσκεύασε τελικῶς καί τόν ἄνθρωπον, τούς ἀνθρώπους!...». Καί φυσικά διά τόν λόγον αὐτόν καί κατά τόν Σπινόζα οἱ ἄνθρωποι διαφέρουν μεταξύτων!... (Λεπτομερέστερον περί ὅλων τῶν ἀνωτέρω βλέπε εἰς τό βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» σελίς 48 καί ἑφεξῆς).

ναντο καί νά τήν συλλάβουν καί νά τήν ὑποτάξουν εἰς τάς θελήσεις των, ὅπως πιστεύουν ὡρισμένης κατηγορίας παρεκτραπέντες καί παραλογιζόμενοι ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς μας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κυριολεκτικῶς ἀφηνιάσει, ἰσχυριζόμενοι ὅτι τά κοσμολογικά προβλήματα δύνανται νά ἐπιλυθοῦν ὑπό τοῦ ἀνθρώπου βασιζόμενοι κυρίως εἰς τήν ἀχαλίνωτον τεχνολογίαν τῆς ἐποχῆς μας καί περιφρονοῦντες καί ἀγνοοῦντες τό «Μηδέν Ἄγαν» τοῦ Χείλωνος καί τούς ἀθάνατους στίχους τοῦ Πινδάρου, πού παρέθεσα ἀνωτέρω, ὅπως καί τάς σχετικάς ἀπόψεις ἄλλων ἀρχαίων σοφῶν. (βλέπε καί Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», σελ. 18-94, ὅπου ἐκτίθενται ἀναλυτικώτερον αἱ σχετικαί ἀπόψεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριζαν: Δημόκριτος: «τίποτε δέν γνωρίζομεν πραγματικῶς, ἡ ἀλήθεια εὑρίσκεται εἰς τό βάθος τῆς ἀβύσσου», Ἡράκλειτος: «ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνεξερεύνητος» καί ὅτι ὁ Ζεύς ἐδημιούργησε τό σύμπαν διά νά διασκεδάζῃ!, οἱ Ἐλεᾶται: «τό ὄν - ἡ ὑπερτάτη δύναμις, ὁ θεός - εἶναι ἀπρόσωπον, ἀγέννητον, ἀμετάβλητον, ἀκίνητον, ἀναλλοίωτον καί ἀνώλεθρον», Μητρόδωρος ὁ Χῖος: «ὄχι μόνον δέν γνωρίζομεν τίποτε πραγματικῶς, ἀλλά πρέπει νά ἀμφιβάλλωμεν καί δι' αὐτά πού νομίζομεν ὅτι γνωρίζομεν», καί τέλος μεταξύ ἄλλων ὁ Σωκράτης μέ τό «ἓν οἶδα ὅτι οὐδέν οἶδα» κ.λπ). Ἀλλά καί τότε ἐλάχιστα ἠμποδίσθησαν οἱ Ἀγνωστικισταί καί οἱ Σοφισταί κυρίως ἀργότερον, ἀλλά καί οἱ Ἐπικούρειοι ἀπό τό νά διαφθείρουν τούς ἀνθρώπους, τούς πολίτας καί νά διαλύσουν μέ τάς ἐκθεμελιωτικάς διδασκαλίας των τάς κοινωνίας καί τάς πολιτείας, τόσον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὅσον καί τῆς Ρώμης μετά ταῦτα, ὅπου παρά τάς κραυγάς τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Σενέκα καί ἄλλων ὀρθοφρονούντων Ρωμαίων, αἱ θεωρίαι αὗται μεταφερθεῖσαι καί ἐκεῖ, φροντίδι τοῦ Λουκρητίου καί ἄλλων Ἑλλήνων καί Ρωμαίων προοδευτικῶν δῆθεν φιλοσόφων καί ἀναμορφωτῶν τῆς κοινωνίας καί τῆς Πολιτείας, διέλυσαν καί τήν πανίσχυρον Ρωμαϊκήν Αὐτοκρατορίαν.

Συνεπῶς ἐάν ὁ Δημόκριτος ἀντιμετωπίζων καί εἰς τήν ἐποχήν του τάς ἠλιθιότητας τῶν συγχρόνων του διανοητῶν εἶπε τό περίφημον ὅτι «εἶναι ἄξια γέλωτος ὅλα τά ἀνθρώπινα», τότε οἱ νεώτεροι, οἱ σύγχρονοι «κοσμοδιορθωταί» κοινωνιολόγοι, ἐπιστήμονες καί Φιλόσοφοι, πού προσπαθοῦν νά ἐπιλύσουν τά κοσμολογικά προβλήματα, πού δέν ἐπέλυσεν ὁ Πλάτων, ὅπως τόν κατηγοροῦν εἶναι τό ὀλιγώτερον «ἄξιοι δακρύων» οἱ ἀτυχεῖς, ἀφοῦ πιστεύουν ὅτι εἶναι ἱκανοί αὐτοί νά ἀπαλλάξουν τούς ἀνθρώπους ἀπό τάς ἀντιθέσεις των καί τά ἐλαττώματά των, διά των μεθόδων καί τῶν δογματισμῶν πού χρησιμοποιοῦν καί ἐπιδιώκουν νά ἐπιβάλουν εἰς τούς ἀλληλλοσφαζομένους καί σήμερον ἀνθρώπους. Ἀτυχέστεροι ὅμως ἐμφανῶς εἶναι καί οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι, ἀπό αὐτάς τάς χρεωκοπημένας μεθόδους τῶν συγχρόνων πολιτικῶν καί πνευματικῶν ἡγετῶν των, πού ἔχουν πολλάκις δοκιμασθεῖ καί εἰς τό παρελθόν καί οἱ ὁποῖοι τούς ἐξωθοῦν συνεχῶς εἰς αἱματηράς διαμάχας, εἶναι δυνατόν νά ἐξασφαλίσουν τήν ἠρεμον, τήν ἥσυχον καί εὐτυχισμένην ζωήν πού νοσταλγοῦν, ἀναμένουν καί ἐπιδιώκουν οἱ ἀφελεῖς, νά ἀποκτήσουν καί νά κατακτήσουν συνεχῶς ἀγωνιῶντες, ἀγωνιζόμενοι καί ἀλληλοεξοντωνόμενοι!!...

Ἀνθρωπισταί πραγματικοί ἀντιθέτως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί ἐπεδίωξαν διά τοῦ ἔργου των καί ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν ἀπόψεων καί τῶν εὐχῶν τῶν Ὀρφικῶν διά τήν ἐξασφάλισιν εἰρήνης μεταξύ τῶν ἀλληλοσφαζομένων ἀνέκαθεν ἀνθρώπων, νά ἀμβλύνουν τάς ἐξοντωτικάς ἀντιθέσεις μεταξύ τῶν ἀτόμων, τῶν ἀνθρώπων καί νά περιορίσουν τήν ἀλληλομαχίαν τῶν διαφόρων πόλεων - Κρατῶν τῆς ἐποχῆς των (Μυκῆναι - Τροία - Ἄργος - Σπάρτη - Κόρινθος -

Θῆβαι - Ἀθῆναι) πού κατέστρεψαν τήν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ἡ συνταρακτική πτῶσις τῆς Τροίας παλαιότερον, πού ὑπῆρξε κυριολεκτικῶς φυλετική ἀλληλοσφαγή, ἀφοῦ Ἀχαιοί (Μυκηναῖοι) καί Τρῶες ἦσαν ἀπό τήν ἰδίαν φυλήν καί ἡ ὁποία ἐξουθένωσε καί διέλυσε τόν Μυκηναϊκόν κόσμον, ἐνῶ προηγουμένως εἶχον διαλυθεί ἐκ τῆς ἰδίας ἀλληλομαχίας καί οἱ Κρῆτες (Μινωϊκοί, ἡ ἐξουθένωσις, ἡ καταστροφή τῆς Φαιστοῦ ἀπό τήν Γόρτυνα καί τῆς Λύκτου ἀπό τήν Κνωσόν, Στράβων, Διόδωρος Σικελιώτης, Πολύβιος βιβλίον Δ, 54 καί βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», σελίς 24) καί ἡ ὁλοκληρωτική ἐξαφάνισις ἀργότερον πόλεων, ὅπως τῆς Ποτιδαίας καί τῆς Μυτιλήνης, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι, ἤ κατεσφάγησαν ἤ ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα καί ἡ ἀνταύγεια τῶν φλογῶν πού ἀνεπήδησαν ὑπεράνω τῆς Νινευΐ, τῆς Βαβυλῶνος, καί τῆς Περσεπόλεως, διά νά τάς μεταβάλουν εἰς ἐρείπια, καί τά δεινά τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἑβραίων καί τῶν ἄλλων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι κατεσφάζοντο ἤ ἐστέναζον, πότε ὑπό τό ἀδυσώπητον πέλμα τοῦ Ναβουχοδονόσορος καί τῶν ἄλλων Ἀσσυρο-βαβυλωνίων δυναστῶν, καί ἄλλοτε ὑπό τό φάσγανον τῶν ὀρδῶν τοῦ Καμβύσου, τοῦ Δαρείου καί τῶν ἄλλων Μήδων καί Περσῶν κατακτητῶν, ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτούς πόσον ἀσυγκράτητα ἦσαν τά πάθη τῶν ἀνθρώπων, τά ἄγρια ἐνστικτά των καί ἡ τρομερά καί ἀχαλίνωτος ἐγωπάθειά των καί πόσον φοβερόν καί αἰώνιον ἦτο τό δρᾶμα τῆς ἀλληλοσφαζομένης ἀνθρωπότητος.

Ἀνήσυχοι ἀπό τάς τραγωδίας αὐτάς τῶν συνανθρώπων των, αἱ ὁποῖαι τούς εἶχον κυριολεκτικῶς συγκλονίσει καί πονοῦντες ἐξ ἴσου μέ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐδεινοπάθησαν, καί παρασυρόμενοι ἀπό μίαν ἄνευ προηγουμένου ἀνάτασιν τοῦ ἀνυπερβλήτου πνεύματός των, ἐπεδόθησαν εἰς τήν ἔρευναν, διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ καλυτέρου τρόπου ἐξημερώσεως τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ καλυτέρου κοινωνικοῦ καί πολιτειακοῦ συστήματος διοικήσεως αὐτῶν, ὅπως ἀποδεικνύει ὁλόκληρον τό ἔργον των ἀπό τοῦ Θαλῆ καί κυρίως μέχρι τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Ἀριστοτέλους.

Πρῶτος ὁ Θαλῆς ἐπανιδρύει εἰς τήν νῆσον Τέων τήν Ἰωνικήν Ἀμφικτυονίαν διά τήν κατάπαυσιν τῶν πολέμων, ἀκολούθως ὁ Ἡράκλειτος ζητεῖ νά καταργήση τά φυλετικά τείχη μεταξύ των ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς δέν διστάζει νά κηρύξη, καταδιωκόμενος, ἐπανάστασιν διά τήν ἀπαλλαγήν τῶν πόλεων ἀπό τήν ἐκμετάλλευσιν τῶν ὀλίγων, διά νά φθάσωμεν εἰς τόν Σωκράτη, τόν Πλάτωνα καί τόν Ἀριστοτέλη, οἱ ὁποῖοι διεκδικοῦν καί δικαίως ὑπέρ αὐτῶν, ὅτι οὐδείς ἄλλος σοφός ἀρχαῖος ἤ νεώτερος ἐνεβάθυνε μέ τόσην ἐπιμέλειαν καί τόσον ἄδολον ἐνδιαφέρον, εἰς τήν μελέτην τῶν ἀνθρώπων καί τῶν κοινωνιῶν καί πολιτειῶν πού συγκροτοῦν καί διέκρινε καί ὑπέδειξε ποῖος εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος διακυβερνήσεως καί τῶν ἀτόμων καί τῶν κοινωνιῶν καί τῶν Πολιτειῶν.

Καί κάτω ἀπό τά ἐρείπια των πολιτειῶν πού κρημνίζονται, κάτω ἀπό τά βασίλεια πού καταρρέουν καί μέσα ἀπό τάς οἰμωγάς καί τούς θρήνους τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν πού ἀφανίζονται ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀναπηδᾶ ἔξαφνα, ὡς ἡ αἰωνία ἐλπίς τῆς ἀνθρωπότητος, τό ἀθάνατον ἑλληνικόν πνεῦμα μέ τάς πρωτοφανεῖς, ἀνεπαναλήπτους καί φωτεινάς διδασκαλίας καί ἀπόψεις, πού διετύπωσεν ἡ καταπληκτική, ἡ ἰσόθεος ἐκείνη πλειάς τῶν Ἑλλήνων σοφῶν.

Ὁ πανανθρώπινος πόνος προεκάλεσε τό σωτήριον σάλπισμα, ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου ἐπέπρωτο να δημιουργηθῆ ὁ ὡραιότερος, ὁ ἄφθαστος, ὁ ἀσύγκριτος πολιτισμός τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Διότι μόνον εἰς τά διδάγματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ὑπάρχει καί τό μέτρον βίου τῶν πολιτισμένων

ἀνθρώπων, ἀλλά καί ὁ τρόπος διά τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι δύνανται νά ἐξημερωθοῦν, νά ἐκπολιτισθοῦν καί να καταστοῦν πραγματικοί ἄνθρωποι. Ἀλλά ἐφ' ὅσον τά διδάγματα αὐτά θά ἐφαρμοσθοῦν, χωρίς διαστροφάς, παραποιήσεις καί ἐπιδιώξεις ἱκανοποιήσεως ἤ ἐξυπηρετήσεως ἰδαιτέρων συμφερόντων ἀτόμων ἤ φυλετικῶν ὁμάδων ἤ καί ἡγετῶν πού ἀποβλέπουν εἰς τήν ὑποδούλωσιν καί τήν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁμοφύλων των, ἤ καί ἀλλοφύλων των.

Ἦτο ἡ ἐποχή, κατά τήν ὁποίαν τό ἀνθρώπινον πνεῦμα διά πρώτην φοράν εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος συνέλαβε, ἀνέπτυξε καί ἐδίδαξε τάς ὑψηλοτέρας, τάς εὐγενεστέρας καί τάς περισσότερον ὠφελίμους, ἀσυγκρίτους καί αἰωνίας ἰδέας, ἀρχάς καί ἐννοίας πού λέγονται «Πατρίς», «Ἐλευθερία», «Δικαιοσύνη», «Δημοκρατία». Ἀλλά Ἐλευθερίαν, Ἰσότητα, Δικαιοσύνην, Δημοκρατίαν δέν ἠννόουν τήν ἀσύδοτον Ἐλευθερίαν, τήν Ἰσότητα πού ἰσοπεδώνει, τήν Δικαιοσύνην πού ἐπιβάλλουν οἱ ὀλίγοι, ἤ οἱ πάντοτε θορυβοῦντες ἀμαθεῖς καί ἀνεξέλεγκτοι δημαγωγοί. Καί φυσικά οὔτε τήν ἄκρατον Δημοκρατίαν πού ὁδηγεῖ εἰς τήν Ὀλιγαρχίαν ἤ τήν Ἀναρχίαν, τήν ὁποίαν προκαλοῦν οἱ ἐξεγειρόμενοι ἀχαλίνωτοι ὄχλοι, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν ἤ περιφρονοῦν τόν νόμον λόγω τοῦ φανατισμοῦ ἤ τῆς ἀμαθείας των καί τήν ὁποίαν δῆθεν ἄκρατον Δημοκρατίαν, τήν Λαοκρατίαν ὅπως τήν ἀποκαλοῦν, ὑπόσχονται καί προβάλλουν καί σήμερον (1984) εἰς τά πλήθη οἱ νεώτεροι κοσμοδιορθωταί καί δημαγωγοί, οἱ ἐπιτήδειοι ἐκμεταλλευταί τῆς ἀνθρώπινης ἠλιθιότητος, ἀφελείας, εὐπιστίας καί δυστυχίας, διά νά παρασύρουν καί νά ὑποδουλώσουν τελικῶς εἰς τάς θελήσεις των μεταβάλλοντες τους ἀνοήτους καί ἀτυχεῖς ἀνθρώπους εἰς ἄβουλα ζῶα ὅπως καί σήμερον βλέπομεν καί γνωρίζομεν ὅτι αὐτό γίνεται εἰς διαφόρους χώρας, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ κομμουνισμός.

Ἦτο ἡ ἐποχή, κατά τήν ὁποίαν ὁ Δημοσθένης διεκήρυσσεν: «ὅ,τι εἶναι ἡ ψυχή διά τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ Νόμος διά τήν Πολιτείαν». Ἦτο ἡ ἐποχή, κατά τήν ὁποίαν τό ἀγαθόν καί ὠφέλιμον εἶχε συνδυασθῆ εἰς πλῆρες καί ἁρμονικόν σύνολον μέ τό καλόν καί ὡραῖον, μέ ἀποτέλεσμα τάς ἐκπληκτικάς ἐκείνας ἀνατάσεις τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Διότι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, ὅπως καί οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι τῆς αὐτῆς περιόδου, πού εἶχον ἀνυψώσει διά τῶν ἔργων των εἰς θεότητα τό κάλλος καί διά τῆς ἀπαραμίλλου τέχνης των εἶχον ἐπιτύχει νά καταβιβάσουν τούς θεούς ἐπί τῆς γῆς, ἦσαν καί εἶναι οἱ ἀξιοθαύμαστοι δημιουργοί, ἐμπνευσταί καί διδάσκαλοι παντός ὅ,τι ἔκτοτε θεωρεῖται καλόν, ὠφέλιμον καί ὡραῖον καί ὡς ἰδεῶδες ἀνώτερον, ἀσύγκριτον, εὐγενές καί αἰώνιον, ἀπό ὅλους τούς κατηρτισμένους, προηγμένους καί λογικευομένους ἀνθρώπους.

Ἀλλά ἐκεῖνο πού ἐνδιαφέρει πρωτίστως ἐν προκειμένω δέν εἶναι ἡ πλήρης ἐξήγησις τῶν μυστηριακῶν ἀπόψεων καί τελετῶν τῶν Ὀρφικῶν, ἔργον τό ὁποῖον ἂς συνεχίσουν ἁρμοδιώτεροι, ἤ ἡ ἀνάλυσις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἀλλά ὁ ἐξ αὐτῶν καί δι' αὐτῶν, τῶν Ὀρφικῶν, προσδιορισμός τῆς παναρχαίας ὑπάρξεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί ἡ ἐπισήμανσις καί ἡ ἀπόδειξις τῶν πρώτων πτήσεων τοῦ πνεύματος τῶν παναρχαίων Ὑμνωδῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποδεδειγμένως πλέον ἦσαν προϊστορικοί Ἕλληνες καί ὄχι ἄλλοι Λαοί τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως μέχρι καί σήμερον (1984) ὑποστηρίζεται ἀπό ἀρκετούς ξένους δῆθεν ἐρευνητάς, ἀλλά ἀποδεδειγμένως ψευδολόγους καί διαστρεβλωτάς τῆς ἀληθείας μέ τήν ἀνοχήν δυστυχῶς καί τήν ἐγκληματικήν σιωπήν ἐπαναλαμβάνομεν, τῶν Ἑλλήνων ἁρμοδίων.

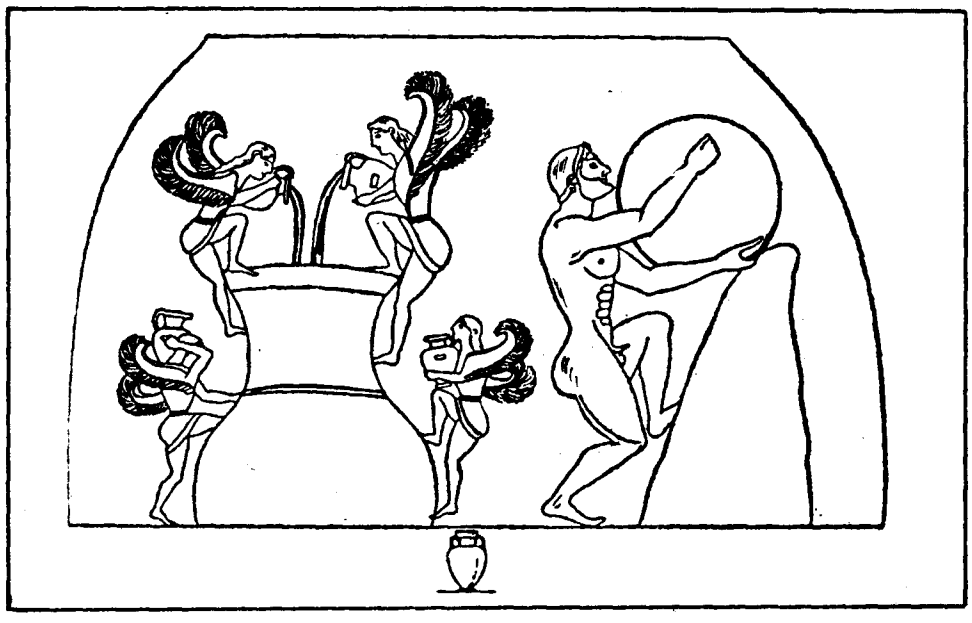
Καί ὅμως αὐταί αἱ διαστρεβλωμέναι, παραποιημέναι καί ψευδέσταται ἀν-

θελληνικαί θεωρίαι διδάσκονται δυστυχῶς καί σήμερον ἀκόμη εἰς τά σχολεῖα καί Πανεπιστήμια ὅλων τῶν χωρῶν, ἀλλά καί τῆς Ἑλλάδος, χωρίς καμμίαν ἀντίδρασιν ἀπό τούς ὑποτιθεμένους πολιτικούς καί πνευματικούς ἡγέτας μας, οἱ ὁποῖοι ἀδιάφοροι ἀνέχονται νά διδάσκωνται οἱ Ἕλληνες μαθηταί, μετά τά ὅσα ἐξετέθησαν ἀνωτέρω, ὅτι οἱ Λαοί τῆς Ἀνατολῆς καί μεταξύ αὐτῶν καί οἱ Φοίνικες ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων!!, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια καί ἡ πραγματικότης, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀρχαιότεροι ὅλων τῶν ἄλλων Λαῶν, ἀνακύπτει ἀδιάσειστος, ὅπως καί ἡ ἀλήθεια διά τήν παναρχαίαν καταγωγήν καί δράσιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπό τά παρατιθέμενα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, τά συμπεράσματα τῶν ὁποίων ἐκμηδενίζουν, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅλας τάς παλαιάς καί νεωτέρας ὑπόπτους καί ἀσυστάτους ἀνθελληνικάς θεωρίας τῶν ξένων καί τάς κακοηθεστάτας καί ἐμφανῶς πλέον, προερχομένας ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῶν ξένων, ἀνακριβεστάτας Ἱστορίας τῶν ἡμετέρων.

Μέ ἄλλας λέξεις μετά τήν μετάφρασιν καί τήν δημοσίευσιν τῶν Ὀρφικῶν καί τήν γενομένην σύγκρισιν αὐτῶν, μέ τάς ἀπόψεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, πού ἔγινεν ἀνωτέρω καί ἡ ὁποία ἀποδεικνύει τήν πνευματικήν καταγωγήν, συγγένειαν καί ἀδιατάρακτον συνέχειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῶν Ἑλλήνων διανοητῶν καί ἐρευνητῶν, καί ἐκ τῶν ὁποίων ἀποκαλύπτεται ἐπίσης, ἀπό ποῦ προῆλθεν ὁ ἐξανθρωπισμός τῶν ἀνθρώπων, πῶς ἐνεφανίσθη τό «Θαῦμα» τῆς ἀνατάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος τῆς Ἱστορικῆς περιόδου, φαινόμενον τό ὁποῖον δέν ἠδύναντο δῆθεν νά ἑρμηνεύσουν οἱ ξένοι ἐρευνηταί, μόνον ἀδιόρθωτοι καί ἀμετανόητοι ἐμφανῶς ἤ ἀμαθεῖς, καί ἀποδεδειγμένως κακόπιστοι πνευματικοί τενεκέδες, θά τολμήσουν εἰς τό μέλλον νά ἀμφισβητήσουν. Ἀλλά καί τάς ἀδιασείστους ἀποδείξεις διά τήν ὕπαρξιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπό τούς παναρχαίους χρόνους, ὅπως καί τήν ὑπεροχήν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καί τήν συμβολήν του εἰς τήν ἐξημέρωσιν τῶν ἀνθρώπων, εἰς τήν πνευματικήν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπότητος καί τήν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ, θά εἶναι ἀδύνατον πλέον νά διαστρέψουν, νά παραποιήσουν καί νά ἀποπνίξουν οἱ ἀδίστακτοι καί οἱ μέχρι σήμερον θορυβοῦντες, Διεθνισταί καί Σιωνισταί, οἱ γνωστοί πλέον πολέμιοι καί ἐχθροί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Πολιτισμοῦ... 31

Συνεπῶς, μετά τά ἀποδεικνυόμενα ἀπό τά ἀποκαλυπτικά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, πού περιέχονται εἰς τό ἀνά χεῖρας βιβλίον μου ἐπεβάλλετο καί ἐπιβάλλεται ἡ πλήρης ἀναδιάρθρωσις καί ἀναμόρφωσις τῆς Ἑλληνικῆς ἀλλά καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας, ὅπως διετυπώθη αὐτη μέ πλεῖστα ἀποκαλυπτικά, ἀδιάσειστα καί συντριπτικά στοιχεῖα εἰς τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», διά νά ἀπαλλαγοῦν τόσον ἡ Ἑλληνική ὅσον καί ἡ Παγκόσμιος Προϊστορία ἀπό τά ψεύδη, τά μυθεύματα καί τάς ἐντέχνους καί θρασυτάτας διαστροφάς καί παραποιήσεις πού περιέχουν τά ἔργα ξένων καί Ἑλλήνων συγγραφέων ἀλλά καί ἡ Βίβλος τῶν Ἑβραίων, ὅπως καί αἱ γνωσταί μέχρι σήμερον Ἱστορίαι καί Ἐγκυκλοπαιδεῖαι ΟΛΩΝ τῶν Ἐθνῶν διά τήν καταγωγήν, καί τήν ἐξημέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου καί τήν προέλευσιν τῶν γνώσεων καί τοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἰωαν. Δ. Πασσᾶς

Εἰς τόν «Γοργίαν» τοῦ Πλάτωνος ἁπαντῶν ὁ Σωκράτης εἰς τόν Καλλικλῆ, πού ὑπεστήριζεν ὅτι σκοπός τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἡδονή, τοῦ γνωστοποιεῖ ὅτι κάποιος Σικελός ἤ Ἰταλός λόγιος (ἐπηρεασμένος προφανῶς ἀπό τόν Ὀρφισμόν) ἐνόμιζεν ὅτι οἱ δυστυχέστεροι νεκροί τοῦ Ἅδου εἶναι αὐτοί πού μεταφέρουν μέ κόσκινον ὕδωρ εἰς τρυπημένον πίθον· κατ᾽ αὐτόν τόν λόγιον, τό κόσκινον ἦτο ἡ ψυχή τοῦ νεκροῦ, πού ἀπασχολουμένη εἰς τήν ἐπίγειαν ζωήν του μέ τά ἀσήμαντα ἔχανε τήν μυστικήν οὐσίαν τῶν ὄντων καί ὁ πίθος ἦτο τό τμῆμα τῆς ψυχῆς πού ἦτο εὐκολόπιστον εἰς τά θέλγητρα τῶν ἀπολαύσεων: ἡ τιμωρία αὐτή ἦτο ἡ κατ᾽ ἐξοχήν τιμωρία τῶν ἀμυήτων εἰς τά μυστήρια τοῦ Ὀρφισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται, ὅτι ὡς ἁμαρτωλοί (οἱ ἀμύητοι) ἦσαν καταδικασμένοι νά τυραννοῦνται αἰωνίως, εἰς τόν Ἅδην. Εἰς τήν ἀνωτέρω ἀγγειογραφίαν, πού εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπό τά ἀνωτέρω, παρίστανται ἀριστερά μέν αἱ Δαναΐδες, πού ματαίως προσπαθοῦν νά γεμίσουν τόν τρυπημένον πίθον, δεξιά δέ ὁ Σίσυφος, πού ματαίως ἐπίσης προσπαθεῖ νά ἀνεβάσῃ ἕνα λίθον εἰς τήν κορυφήν βουνοῦ ἀπ᾽ ὅπου ὁ λίθος συνεχῶς τοῦ ξεφεύγει καί πέφτει εἰς τούς πρόποδας τοῦ βουνοῦ.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΛΙΘΟΙ ΙΙ΄

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ 1-90

ΥΠΟΘΕΣΙΣ 91-169
I. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 170-188
II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189-227
III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228, 229
IV. ΑΧΑΤΗΣ 230-241
V. ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ 242-256
VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ 257-263
VII. ΙΑΣΠΙΣ 264-276
VIII. ΤΟΠΑΖΟΣ 277-278
IX. ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279-301
X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ 302-338
XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339-467
XII. ΓΑΓΑΤΗΣ 468-487
XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488-491
XIV. ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ 492-503
XV. ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ 504-603
XVI. ΑΧΑΤΗΣ 604-626
XVII ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ 627-635
XVIII. ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636-741
XIX. ΝΕΦΡΙΤΗΣ 742-751
XX. ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752-768

ΛΙΘΟΙ

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636. In ed. Gesn. c. XVIII.
ΑΧΑΤΗΣ 604 – XVI.XVII
ΑΧΑΤΗΣ ΔΕΝΔΡΗΕΙΣ 230 IV.
ΒΑΡΒΑΤΟΣ 257 – VI.
ΓΑΓΑΤΗΣ 468 – XII.
ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189 – II.
ΙΑΣΠΙΣ 264 – VII.
ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ 242 V.
ΚΟΡΥΦΩΤΗΣ 492 – XIV.
ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ 504 – XV.
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 170 – I.
ΛΕΠΙΔΩΤΟΣ 284
ΛΙΠΑΡΑΙΟΣ 685
ΛΥΧΝΙΣ 268
ΜΑΓΝΗΤΙΣ 302 – X.
ΝΕΦΡΙΤΗΣ 742 – XIX.
ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279 – IX.
ΟΡΕΙΤΗΣ vid ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ
ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339 – XI.
ΟΨΙΗΤΙΣ, ΟΦΙΤΗΣ 336.341.457 XI.
ΟΨΙΑΝΟΣ 282
ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228 – III.
ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ 355
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488 – XIII.
ΤΟΠΑΖΙΟΣ 277 – VIII.
ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752 – XX.
ΧΡΥΣΟΠΡΑΣΟΣ 749
ΧΡΥΣΟΤΡΙΧΕ ΛΙΘΩ ΔΥΙ 288

ΛΙΘΙΚΑ

ΣΧΟΛΙΑ

Εἰς τήν στερεότυπον ἔκδοσιν τῆς Λειψίας τῶν Ὀρφικῶν, μετά τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως» ἀκολουθοῦν τά κείμενα τῶν Λιθικῶν (ΛΙΘΟΙ). Τήν ἰδίαν πρός τά προηγούμενα διάταξιν ἀκολουθοῦντες παραθέτομεν κατωτέρω τό ἀρχαῖον κείμενον καί τήν μετάφρασιν τῶν Λιθικῶν, τά ὁποία ἐμφανίζονται ὡς γραφέντα ὑπό τοῦ Δημητρίου Μόσχου.

Εἰς τό κείμενον ἀναγράφονται τά ὀνόματα διαφόρων ἡμιπολυτίμων λίθων καί αἱ προστατευτικαί ἤ θεραπευτικαί ἰδιότητες καί ἐπιδράσεις των ἐπί τῶν ἀνθρώπων. Φαίνεται ὅμως, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τό κείμενον, «Οἱ Λίθοι» ἐγράφησαν μετά τά Τρωϊκά καί συνεπῶς ὡς κείμενα δέν ἔχουν τήν ἀξίαν καί τήν σημασίαν πού ἔχουν διά τήν Προϊστορικήν ἐποχήν καί τάς γνώσεις τῶν Ἀρχαιοελλήνων τά κείμενα τῶν «Ἀργοναυτικῶν», οἱ «Ὕμνοι τοῦ Ὀρφέως» καί τά «Ἀποσπασμάτια» (βλέπε στίχους 338-390 καί 680-690 καί ἀλλαχοῦ ἐντός τῶν κειμένων τῶν Λιθικῶν).

Μία σημαντική πληροφορία, πού περιέχεται εἰς τά «Λιθικά», εἶναι ἡ ἀναφερομένη εἰς τήν γνῶσιν καί χρησιμοποίησιν τοῦ λάμποντος λίθου «Κρύσταλλον φαέθοντα, διαυγέα» (στίχοι 171-179), δηλαδή τοῦ λίθου, πού εἶναι διαφανής καί λάμπει καί μέ τήν δύναμιν τοῦ ὁποίου διά τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὅπως περιγράφεται, ἦτο δυνατόν νά ἀνάπτουν φωτιά. Μέ ἄλλας λέξεις ὁ συγγραφεύς τῶν Λιθικῶν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐγνώριζον τήν χρῆσιν τοῦ φακοῦ, ἡ χρήσιμοποίησις τοῦ ὁποίου πιθανῶς νά συνέτεινεν εἰς τήν ἐξακρίβωσιν πολλῶν φυσικῶν φαινομένων καί ἄλλων διαπιστώσεων τῶν Ὀρφικῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐκπλήσσουν σήμερον (1984) καί μεταξύ αὐτῶν ὅτι ἡ σελήνη ἔχει ὄρη κ.τ.λ. (Βλέπε στίχους 175-185).

Ὅπως ἀνεφέρθη, μεγάλην ἔκτασιν τοῦ κειμένου τῶν Λιθικῶν καλύπτουν αἱ περιγραφόμεναι θεραπευτικαί ἰδιότητες τῶν διαφόρων λίθων. Ἀφορμήν λαμβάνων ὁ συγγραφεύς ἐξ αὐτοῦ, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ὀρφεύς ἐγνώριζε τήν θεραπευτικήν δύναμιν των λίθων, καί ἐδίδασκεν, ὅτι ἡ γῆ, ἡ ὁποία φέρει εἰς τήν ζωήν τά φαρμακερά φίδια, πού προκαλοῦν πόνους καί κλάματα εἰς τούς ἀνθρώπους, ἡ ἴδια ἡ γῆ παράγει τίς ἡμιπολύτιμες πέτρες, ὡρισμένα βότανα καί ρίζες, πού θεραπεύουν τίς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων. (βλέπε στίχους 400-420). Πιθανῶς ὁ Ὀρφεύς ἠσχολήθη μέ τήν ἔρευναν τῆς θεραπευτικῆς ἰδιότητος διαφόρων πετρῶν καί φυτῶν παρακινηθείς ἀπό τήν μεγάλην του λύπη, πού ἔχασε τήν Εὐρυδίκην ἀπό δάγκωμα φιδιοῦ, κατά τήν παράδοσιν, πού διέσωσαν καί οἱ Λατίνοι ποιηταί Βιργίλιος καί Ὁράτιος.

Δηλαδή ἀπό τήν παναρχαίαν ἐποχήν οἱ Ἕλληνες εἰδικοί ἰατροί ἐγνώριζον τήν θεραπευτικήν ἰδιότητα ὡρισμένων φυτῶν καί ριζῶν, πλεῖστα τῶν ὁποίων καί ἀμφιβάλλομεν ἐάν – ὅπως μέ ἔχει βεβαιώσει εἰδικός ἰατρός ἐρευνητής τῆς παγκοσμίως γνωστῆς Ἑλβετικῆς φαρμακευτικῆς ἑταιρείας SANDOZ – τά γνωρίζουν καί τά χρησιμοποιοῦν οἱ κατασκευασταί φαρμάκων καί σήμερον εἰς τήν Εὐρώπην, τήν Ἀμερικήν καί ἀλλαχοῦ, εἰσάγοντες αὐτά ἀπό τήν Ἑλλάδα καί κυρίως ἀπό τάς Ἰνδίας.

Ἐπίσης προσθέτω ὅτι εἰς τούς στίχους 627-632, ἀναφέρεται διά πρώτην φοράν εἰς τήν Ἱστορίαν τῆς Ἰατρικῆς ἐπισημαίνεται ἡ ἀσθένεια τῆς Ἐλονοσίας (ὁ καλοήθης Τριταῖος καί Τεταρταῖος πυρετός) ὅπως διεπίστωσε τοῦτο ὁ Ἕλλην Ἰατρός Νικολ. Β. Σκαφιδᾶς. Προφανῶς δέ ἐντεῦθεν ἤντλησεν καί ὁ Ἱπποκράτης μετά 1000 περίπου ἔτη τάς σχετικάς πληροφορίας του διά νά περιγράψειτήν νόσον. Καί φυσικά καί οἱ σύγχρονοι κατασκευασταί φαρμάκων ἀγνοοῦν τήν μέθοδον πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ὀρφικοί (τόν ἀχάτην λίθον, ἀλλά ποῖον ἀχάτην;) ἀφοῦ ἀχάται ὑπάρχουν πολλοί ὅπως ἀναφέρεται καί εἰς τό κείμενον, στίχοι 602-608) διά τήν θεραπείαν τῆς νόσου.

Ὡς πρός τήν ἀναφερομένην καί ὑπό τοῦ Κ. Χασάπη εἰς τά Λιθικά γνῶσιν τῶν ζωδίων τοῦ Σκορπιοῦ καί τοῦ Ὡρίωνος εἶναι φανερόν ὅτι ἡ πληροφορία αὐτή ἔχει περιληφθῆ ἀργότερα εἰς τά Λιθικά, ἀφοῦ τά Λιθικά ἔχουν γραφῆ μετά τά Τρωϊκά καί πάντως εἶναι παλαιοτέρα διαπίστωσις τῶν Ὀρφικῶν, πού ἔχει παραλειφθῆ ἀπό τά κύρια κείμενα τῶν Ὀρφικῶν ὡς ἀπωλεσθεῖσα, ὅπως ἔχουν ἀπωλεσθῆ καί πλεῖστα ἄλλα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν («Θεογονία» τοῦ Ὀρφέως, ὡρισμέναι περίοδοι τῶν «Ἀργοναυτικῶν» καί ἄλλα ἔργα του – κείμενα - ὅπως ἀποδεικνύουν τά «Ἀποσπασμάτια» κ.τ.λ.).

Ι.Δ.Π.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμου συνήντησεν Ὀρφεύς μετά
τῶν ἑταίρων τινῶν πρός θυσίαν Ἡλίου, ἣν ἐτέλει κατ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχόμενος· καί αὐτῷ τῆς νενομισμένης ταύτης ἐτησίου θυσίας τήν αἰτίαν ἀφηγεῖται λέγων ὑπό δράκοντος αὐτόν παῖδα ὄντα ποτέ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τό ἐκεῖ ποῦ πλησίον ἱερόν τοῦ Ἡλίου, ὑφ' οὗ καί σωθέντα ὡς ὁ πατήρ περιεποιήσατο, τῆς τοῦ παιδός σωτηρίας κατ' ἔτος ἄγειν Ἡλίῳ θύματα· μεταστάντος δέ ἐκείνου τῶν ἐντεῦθεν, αὐτός Ὀρφεύς ἀντί τοῦ πατρός τῆς τοιαύτης θυσίας καθίσταται διάδοχος· ἣν νῦν ἀφοσιούμενος ἄνεισι, συμπαραλαβών καί Θειοδάμαντα· οὗτος δέ καθ' ὁδόν τῷ ποιητῇ περί δυνάμεώς τε λίθων καί χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρός τῶν θυόντων κρατούμενοι, ὅπως αὐτοῖς τά τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καί οἱ πρός τάς ἰοβόλους τῶν δήξεων θεραπείας. ὅθεν οἶμαι καί Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ὕστερον ὁρμηθείς συνέγραψε τά θηριακά. Ἰστέον δέ, ὡς δύο τινά προοίμια τοῦ παρόντος προτίθεται ποιήματος· ἐν μέν τῷ πρώτῳ αὐτήν τε τήν ἀρετήν καί σοφίαν ἅπασαν ἐξυμνῶν, καί τούς πάλαι τῶν ἡρώων, κατ' αὐτήν γενομένους ἐνδόξους καί ἰσοθέους νομισθέντας, ὧν καί μητέρα τήν ἀρετήν προσείρηκεν· ἐν ταὐτῷ δέ καί τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρός τούς τήν ἀρετήν διώκοντας, καί τούτοις ἀεί φιλαπεχθημόνως ἐπικειμένων. ἐν θατέρῳ δέ ὁ πρός αὐτόν καί Θειοδάμαντα γίνεται διάλογος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ὁ Ὀρφεύς, ἐνῶ μετέβαινε κάποτε μέ μερικούς συντρόφους του να προσφέρῃ εἰς τόν Ἥλιον θυσίαν, τήν ὁποίαν ἐτελοῦσε κάθε χρόνο ἀναβαίνων εἰς κάποιο βουνό, συνήντησε τόν Θειοδάμαντα, υἱόν τοῦ Πριάμου· καί διηγήθη εἰς αὐτόν τήν αἰτίαν, διά τήν ὁποίαν καθιέρωσε τήν ἐτησίαν αὐτήν θυσίαν· καί τοῦ ἔλεγε ὅτι κάποτε, ἤτο ἀκόμη παιδί, ἐπειδή διέτρεξε τόν κίνδυνον νά φονευθῇ ἀπό κάποιον δράκοντα, κατέφυγε εἰς τό ἱερόν (τόν ναόν) τοῦ Ἡλίου, τό ὁποῖον εὑρίσκετο κάπου ἐκεῖ πλησίον· ἐπειδή δέ διεσώθη ὑπ' αὐτοῦ, ὁ πατέρας του, καθώς ἔταξε, προσέφερε διά τήν διάσωσιν τοῦ υἱοῦ του κάθε χρόνο θυσίαν εἰς τόν Ἥλιον. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος (ὁ πατέρας του) μετετοπίσθη ἀπό τά ἐδῶ (δηλ. ἀπέθανε), τότε ὁ ἴδιος ὁ Ὀρφεύς διεδέχθη τόν πατέρα του εἰς τήν τέλεσιν αὐτῆς τῆς θυσίας· τήν ὁποίαν καί τώρα ἐκτελεῖ ἐξ ὑποχρεώσεως, καί δι' αὐτό ἀνέβαινε εἰς τό βουνό, ἀφοῦ παρέλαβε μαζί του καί τόν Θειοδάμαντα.

Αὐτός δέ (ὁ Θειοδάμας) διηγεῖτο καθ' ὁδόν εἰς τόν ποιητήν διά τήν ἀξίαν καί τήν χρησιμότητα τῶν λίθων, ποῖοι δηλαδή ἀπό αὐτούς κρατούμενοι ἀπό τούς προσφέροντας θυσίαν, εἶναι χρήσιμοι διά τήν θυσίαν, διά νά πραγματοποιηθοῦν ὅσα αὐτοί διά τῶν προσευχῶν των ζητοῦν, καί ποῖοι (λίθοι) εἶναι χρήσιμοι διά τήν θεραπείαν τῶν δηλητηριωδῶν δηγμάτων (δαγκωμάτων) τῶν ὄφεων...

Ἀπό ἐδῶ, νομίζω, ἐξεκίνησεν ἀργότερα καί ὁ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος καί συνέγραψε τά θηριακά.

Πρέπει δέ νά γίνῃ γνωστόν, ὅτι δύο προοίμια τίθενται ἐμπρός ἀπό τό παρόν ποίημα· εἰς μέν τό πρῶτον ὁ Ὀρφεύς ἐξυμνεῖ αὐτήν τήν ἰδίαν τήν ἀρετήν καί τήν σοφίαν καί τούς παλαιούς ἥρωας, οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν εἰς αὐτήν ἔνδοξοι καί ἐθεωρήθησαν ἰσόθεοι (ἴσοι πρός τούς θεούς)· δι' αὐτό τήν ἀρετήν τήν ἐπωνόμασε καί μητέρα των· εἰς τό ἴδιον δέ προοίμιον κακίζει καί τούς ἀμαθεῖς ἀνθρώπους, διότι διάκεινται φθονερῶς πρός ἐκείνους, πού ἐπιδιώκουν τήν ἀρετήν, καί ἐπιτίθενται πάντοτε κατ' αὐτῶν μέ ἐριστικήν ἐχθρότητα· εἰς δέ τό ἄλλο προοίμιον διεξάγεται ὁ μετάξύ αὐτοῦ καί τοῦ Θειοδάμαντος διάλογος.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Στίχοι 1-22

Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διός θνητοῖσιν ὀπάσσαι
κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
υἱός, ὅπως ἄν ἔχωμεν ὀϊζύος ἀτρεκές ἄλκαρ.
γηθόσυνοι δέχνυσθε βροτοί, πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
οἷς ἀγαθή κραδίη, καί πείθεται ἀθανάτοισιν·
νηπυτίοισι δ' ὄνειαρ ἀκήρατον οὐ θέμις εὑρεῖν.
τῷ δ' αὐτῷ καί πρόσθεν ἀγαλλομένους ἐπί δώρῳ
υἱά τε Λητοΐδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
ἶξεν ἄγων εἰς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, ἠδέ σαόφρων
Παλλάς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
ἅλτο δέ καί ταναόν Κρονίδης ὑπέρ αἰθέρα Χείρων,
σευάμενος πρός Ὄλυμπον, ἐπεί μάθεν ἄμβροτα δῶρα
ἀλλ' ἤτοι κείνους μέν ἀμώμητοι Διός οἶκοι
χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὄχ' ἀρίστους·
ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται χρυσόρραπις ὅλβῳ
ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
ὅν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγῃ
ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐσελθέμεν Ἑρμείαο,
ἐνθ' ὄγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὅμιλον,
αἰψά κεν ἀμφοτέρῃσιν ὀνείατα πολλά κομίζων
οἴκαδ' ἀποστείχοι, προφυγών πολύδακρυν ὀϊζύν,

στίχοι 23-50

οὐδέ ἑ νοῦσος ἄκικυς ἐνί μεγάροισι δαμάσσει,
οὐδ' ὄγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνόν

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

στίχοι 1-22

Ὁ υἱός τῆς Μαίας, (ὁ Ἑρμῆς), πού μᾶς παρέχει πολλά ὠφελήματα, ἔδωσεν εἰς τούς ἀνθρώπους δῶρον τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος ἀποτρέπει κακόν, ἦλθε μεταφέρων αὐτό, διά νά ἔχωμεν ἕνα βέβαιον ἀμυντικόν μέσον κατά τῆς δυστυχίας.

Γεμάτοι ἀπό χαρά ὑποδεχθῆτε αὐτό σεῖς οἱ ἄνθρωποι· πρός τούς συνετούς ἀπευθύνομαι, πού ἔχουν ἀγαθή καρδιά καί πεποίθησιν εἰς τούς θεούς·
μέ τούς ἀνοήτους ὅμως δέν εἶναι δίκαιον νά ἀσχοληθῶμεν.

Ἐπειδή δέ καί προηγουμένως ἐτέρποντο γι' αὐτό τό ἴδιον δῶρον, ὁ υἱός τῆς Λητοῦς ἔφθασεν εἰς τόν χιονοσκεπῆ Ὄλυμπον, καί ἡ συνετή Παλλάς Ἀθηνᾶ, ὁδηγοῦσα εἰς τούς θεούς τόν ἐξυπηρετοῦντα τούς ἀνθρώπους καί λαοσωτῆρα Ἡρακλῆ·

Καί ἐπήδησε ἐπάνω ἀπό τόν ὑψηλόν αἰθέρα ὁ Χείρων, ὁ υἱός τοῦ Κρόνου, σπεύδων πρός τόν Ὄλυμπον, ὅταν ἔμαθε τά ἀθάνατα δῶρα.

Ἀλλά βέβαια ἐκείνους μέν τούς ὑπεδέχθησαν μέ χαρά οἱ ἄμεμπτοι οἶκοι τοῦ Διός, ἐπειδή ἦσαν οἱ ἐξοχώτεροι ἀπό ὅλους, ὅσοι ἐγεννήθησαν ἀπό θεούς.

Ἡμᾶς ὅμως (τούς κοινούς ἀνθρώπους) ὁ Χρυσόρραπις (ὁ Ἑρμῆς) μᾶς παροτρύνει νά διάγωμεν τόν βίον μας εἰς τήν γῆν ἀπολαμβάνοντες τήν εὐτυχίαν μας καί μακράν ἀπό τήν κακότητα (ἀπό ἔργα μοχθηρά).

Ἀλλά ὅποιον ἄνθρωπον συνετόν προτρέπει ἡ καρδιά του νά εἰσέλθῃ εἰς τό πολυαγάπητον σπήλαιον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅπου αὐτός ἐτοποθέτησε πλῆθος ἀπό παντός εἴδους ἀγαθά, ταχέως αὐτός μεταφέρων καί μέ τά δύο χέρια του πολλά ἀγαθά ἀπέρχεται εἰς τήν πατρίδα, ἀφοῦ ἐξέφυγεν ἀπό τήν θλιβεράν δυστυχίαν·

στίχοι 23-50

καί αὐτόν οὔτε ἀσθένεια, πού ἀδυνατίζει, θά τόν καταβάλῃ εἰς τό σπίτι του,
οὔτε ποτέ αὐτός ἀπό φόβον πρός τήν τρομερή δύναμιν τῶν ἐχθρῶν θά ὑποχωρήσῃ πρός τά

ἄψ ἀναχωρήσει, προλιπών ἐριγηθέα νίκην·
οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι
ἀντιβίην τινά θυμός ἐφορμήσει μενεαίνειν,
οὐδ᾽ εἰ χάλκεα γυῖα καί ἄγναμπτον σθένος ἀνήρ
ἄντικρυ στεφάνοιο πόθῳ κομίσας ἐριδαίνοι.
ναί μιν καί θήρεσσιν ὀρεσκῴοισι λέοντα
δεινόν, καί λαοῖσιν ἐοικότα δαίμονο τεύξω.
καί οἱ καί βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
ρεῖα, καί ἀλλοδαποῖσι μετ᾽ ἀνθρώποισι τίεσθαι.
τόν δέ καί ἠΐθεοι τερενόχροες ἱμερτῇσιν
αἰέν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν παλάμῃσιν
καί μαλακή λέχος αἰέν ἐπί χρύσειον ἐρύσσει
ἄλληκτον κούρη, ἐφιεμένη φιλότητος.
εὐχομένου τε πρός οὖατ᾽ ἀφίξεται αἰέν ἐόντων
εὐχή· καί πόντοιο κυκωμένου οὐκ ἀλεγίζων
βήσετ᾽ ἐπί τραφερήν ἄλ᾽ ἀκυμάντοισι πόδεσσιν.
τόν καί λῃϊστῆρες ἀνάρσιοι οἷον ἐόντα
φεύξονται· καί δμῶες, ὀϊόμενοι πατέρ᾽ εἶναι,
τίσουσιν, καί οἶκον ἐοῦ στέρξουσιν ἄνακτος.
ἴδμεναι αἴκ᾽ ἐθέλῃσι, δαήσεται, ὅσσά τε φῶτες
κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνί φρεσίν μηχανεύονται,
ὅσσα τε κεκλήγασι μετά σφίσιν ἠεροφοῖται,
ἀνθρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδήν,
οἰωνοί, μεγάλοιο Διός κραιπνοί ὑποφῆται.
ροῖζόν τε στῆσαι χαμαί ἐρχομένοιο δράκοντος
εἴσεται, ἠδ᾽ ὄφεων ἰόν σβέσαι ἑρπυστήρων.

πίσω, ἐγκαταλείπων τήν νίκην, πού παρέχει μεγάλην χαράν·
οὔτε ἐναντίον αὐτοῦ ὡς ἀθλητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσκονίσθηκε εἰς ἀγῶνα, θα παρορμήσῃ κάποιον ὁ θυμός νά πράξῃ κάτι κακόν·
οὔτε ἐάν αὐτός εἶναι ἀνήρ μέ χάλκινα μέλη καί ἄκαμπτον δύναμιν καί φιλονικεῖ ἀπό τόν πόθον τῆς ἀποκτήσεως στεφάνου. Ναί αὐτόν τόν ἄνθρωπον θά τόν φτιάξω φοβερό λιοντάρι γιά τά ἄγρια ζῷα καί γιά τούς λαούς ὅμοιον μέ δαίμονα (μέ θεόν). Καί γι᾽ αὐτόν θά κάμω νά τιμᾶται εὐαρέστως ἀπό τούς βασιλεῖς, πού τούς προστατεύουν οἱ θεοί, καί μεταξύ τῶν ξένων ἀνθρώπων. Τοῦτον καί τρυφερόδερμοι νέοι θά ὁρμήσουν νά τόν ἀγκαλιάσουν μέ περιπόθητα πάντοτε χέρια.
Καί κάποια λεπτή κόρη θά τόν σύρῃ πάντοτε σέ χρυσό κρεββάτι φλεγομένη ἀπό ἀχόρταγο ἐρωτικόν πόθον.

Καί ὅταν αὐτός προσεύχεται, ἡ εὐχή του θά φθάνῃ εἰς τά αὐτιά τῶν ἀθανάτων (τῶν αἰωνίως ὑπαρχόντων)· καί ἀδιαφορῶν διά τόν πόντον, πού ἀναταράσσεται, θά προχωρήσῃ εἰς τήν θάλασσαν, πού τρέφει τά ψάρια, μέ ἀλύγιστα πόδια. Αὐτόν καί οἱ ἀπαίσιοι λῃσταί, ἀκόμη καί ὅταν εἶναι μόνος του, θά τόν ἀποφύγουν· καί οἱ δοῦλοι, ἐπειδή νομίζουν ὅτι εἶναι πατέρας των, θά τόν τιμήσουν, καί θά ἀγαπήσουν τόν οἶκόν του σάν νά εἶναι οἶκος ἰδικοῦ των ἄνακτος.

Ἐάν θέλῃ νά γνωρίζῃ, θά μάθῃ ὅσα κρυφά οἱ ἄνθρωποι μηχανεύονται στόν νοῦν των καί ὅσα οἱ οἰωνοί (τά πετεινά), οἱ ὁρμητικοί προφῆται τοῦ μεγάλου Διός, πού περιπλανῶνται εἰς τόν ἀέρα, μεταδίδουν εἰς τούς ἀνθρώπους μηνύματα θεϊκά (προφητεῖες).

Θά γνωρίσῃ ἐπίσης νά σταματήσῃ τό σφύριγμα τοῦ δράκοντος, πού βαδίζει κατά γῆς, καί νά σβήσῃ (νά καταστρέψῃ) τό δηλητήριον τῶν φιδιῶν, πού ἕρπουν.

Θά δώσω εἰς αὐτόν τήν δύναμιν νά διασώσῃ καί ἄνθρωπον πού πίπτει μέ τήν ἀσθένειαν τῆς σελήνης (πού σεληνιάζεται) καί νά θεραπεύσῃ

δώσω οἱ καί φῶτα ροπῇ πίπτοντα σελήνης

στίχοι 51-79

ρύσασθαι, καί νοῦσον ἀταρτηρήν ἐλέφαντος·
καί ψυχήν ἐλάσαι τεθνειότος, αἴκεν ἐρεμνοῦ
ἐξ ἀΐδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτοιτο, ἑκάστην.
ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείαο
δωτῖναι κομίσαντος ἐνί σπήλυγγι κέονται,
ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσουσαι ἕκαστα·
τάων ἡμίθεός τε καί ὄλβιος ὅς κ' ἐφίκηται·
τάς ἐμέ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργειφόντης
ἀνθρώποισιν ὄρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας
φθόγγον ἀπό στήθεσφιν ἀοιδῆς γηρύσασθαι.
Ἀλλ' οὐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγίζειν
ἵμερος, ἀλλά σέ, πρέσβα δαημοσύνη, ἀτίουσιν·
μητέρα δ' ἡρώων ἀρετήν ἀπάτερθε κλύοντες
προτροπάδην φεύγουσιν, ἀοσσητῆρα δέ μόχθον,
μόχθον ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν.
οὐδέ σφιν κρείων ἐνί δώμασιν ὄλβος ὁμιλεῖ,
οὐδέ τις οἶδε θεούς ἐποπιζέμεν αἰέν ἐόντας·
ἐκ δ' οἴγε πτολίων τε καί ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλήν
(ἆ δειλοί) σοφίην, Ἐριούνιον ὑβρίζοντες.
ὤλετο δέ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν
ἔργον· ὅ δ' ἀργαλέος καί ἀπεχθής αὐτίκα πᾶσιν,
τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοί τεύξωσι μάγοιο.
καί ῥ' ὅ μέν ἐν κονίῃσιν ὑπ' ἄορι κρατός ἀμερθείς
λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος φῶς ἐκτετάνυσται·
οἱ δ' ἴκελοι θήρεσσιν, ἀΐδριες ἠδ' ἀδίδακτοι,

τήν βαρειά ἀρρώστια τοῦ ἐλέφαντος (τήν ἐλεφαντίασιν)·

στίχοι 51-79

καί νά ὁδηγήση κάθε ψυχήν πεθαμένου, ἐάν τήν ἐγγίση, ὅταν ἔρχεται ἀπό τόν σκοτεινόν Ἄδην.

Ἄλλα ἐπίσης ἀναρίθμητα δῶρα, πού τά ἐκόμισε ὁ πολυμήχανος Ἑρμῆς, εὑρίσκονται ἐντός τοῦ σπηλαίου,
δῶρα ἀθάνατα, ἀληθινά, τά ὁποῖα ἐκτελοῦν τά πάντα ταχέως· καί ὅποιος ἐπιτύχει αὐτά εἶναι ἡμίθεος καί εὐτυχής.

Αὐτά τά δῶρα μέ ξεσήκωσε νά διακηρύξω εἰς τούς ἀνθρώπους ὁ λαοσώστης Ἀργειφόντης καί μέ προέτρεψε νά ψάλω ἀπό τά στήθη μου γλυκόγλωσσο τραγούδι.

Ἀλλά οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν τήν ἐπιθυμίαν νά φροντίζουν πολύ γιά τήν σωφροσύνη, ἀλλά καί σέ, ὦ σεβαστή γνῶσι, σέ περιφρονοῦν· καί ὅταν ἀκούουν ἀπό μακράν τήν ἀρετήν, τήν μητέρα τῶν ἡρώων, φεύγουν δρομαίως (τρέχοντας), καί διά τόν μόχθον τόν βοηθόν μας, διά τόν μόχθον τόν βοηθόν τοῦ βίου, αἰσθάνονται μεγάλην φρίκην, περιφρόνησιν, καί οὔτε εἰς τάς κατοικίας των ἔχουν ὡς κύριόν των τήν εὐτυχίαν,
οὔτε κανείς των γνωρίζει νά σέβεται τούς θεούς, τούς αἰωνίως ὑπάρχοντας (τούς ἀθανάτους)·
αὐτοί δέ ἀπήλασαν (ἐξεδίωξαν) ἀπό τάς πόλεις καί τούς ἀγρούς τήν καλήν - ἄ οἱ δυστυχεῖς! - σοφίαν, ὑβρίζοντες ἔτσι τόν Ἐριούνιον.

Καί χάθηκε τό ἔργον πού ἐξεπόνησαν οἱ προηγούμενοι ἡμίθεοι· κι' αὐτός εἶναι τώρα βαρύς καί μισητός εἰς ὅλους,
καί θά τοῦ δώσουν οἱ λαοί (οἱ ἄνθρωποι) τήν ἐπωνυμίαν τοῦ μάγου. Καί αὐτός μέν ὁ θεϊκός ἀνήρ, ἀφοῦ ἐστερήθη (ἔχασε) τό κεφάλι του μέ ξίφος διά θλιβεροῦ θανάτου εἶναι ἐξαπλωμένος εἰς τίς σκόνες (εἰς τήν γῆν, σκοτωμένος)· αὐτοί ὅμως ὅμοιοι μέ θηρία, ἀμαθεῖς καί ἀδίδακτοι,

χήτεϊ δαιμανίοιο νοήματος, οὔθ' ὑπ' ἀρωγήν
θεσπεσίην φυγέτην Φαεσιμβρότου ἐκ κακότητος,
οὔτε τι θέακελον ἔργον ὅ κεν μάλα θαυμάζοιτο,
ἴσασ' ἀλλά σφιν νεφέλη προπίδεσσι κελαινή.

στίχοι 80-108

ἀμφιπεριπλασθεῖσα, βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα
εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστέφανόν τε μεγαίρει.
ἀλλ' ἐμέθεν στεῦμαι κειμήλια πειθομένοισιν
ἀφνειοῦ χρυσοῖο πολύ προφερέστερα δείξειν.
φῶτα δέ δίζημαι ταλακάρδιον, ὅς κεν ἑκάστου
ἐμμεμαὼς πειρῶτο, μενοινήσαι τε, κάμοι τε,
ὅς τε διδάσκηται, καί ὅς εἰδότας ἐξερεείνῃ.
οὐ γάρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καί ἔργοις
εὐρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλά καί αὐτοί
ἐς δύσιν ἀσθμαίνοντες ἀν' αἰθέρα λαμπετόωσαν
ἠέλιον φαέθοντα σύν ἅρματι πῶλοι ἄγουσιν.
μᾶλλον ἐγώ πινυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος εὑρών
τέρψομαι, ἥπερ χρυσόν ἁπάντων κοίρανον
ἀνδρῶν· ἠελίῳ γάρ ἄγων ἱερήϊον ἀντεβόλησα
ἀγρόθεν ἄστυδ' ἰόντι περίφρονι Θειοδάμαντι·
καί μιν ἑλών χερί χεῖρα προσήυδων ὧδ' ἐπέεσσιν·

'Ες πόλιν, εἰ μή πάμταν ἐπισπέρχουσιν ἀνάγκαι,
ῥηϊδίως, ὦ ἑταῖρε, καί αὔριον ἔσσεθ' ἱκέσθαι·
νῦν δέ σε μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεός αὐτό
ὧρσεν ὑπαντιάσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπόνευσον

λόγῳ ἐλλείψεως δαιμονίου (θεϊκοῦ) πνεύματος, οὔτε μέ τήν ἐξαισίαν βοήθειαν τοῦ Φ α ε σ ι μ β ρ ό τ ο υ (τοῦ 'Ηλίου) ἐξέφυγαν ἀπό τήν κακότητα,
οὔτε κάποιο ἔξοχον ἔργον γνωρίζουν, τό ὁποῖον νά εἶναι δυνατόν νά θαυμάζεται πολύ· ἀλλά κάποια μαύρη νεφέλη, πού ἐσχηματίσθη γύρω ἀπό τίς φρένες των (τόν νοῦν των), τούς ἐμποδίζει νά βαδίζουν εἰς τόν ἀνθηρόν καί πολυστέφανον ἀγρόν τῆς ἀρετῆς.

στίχοι 80-108

'Αλλά εἰς ὅσους πείθονται εἰς ἐμέ ὑπόσχομαι ὅτι θά τούς δείξω πολύτιμα πράγματα, πολύ ὑπεροχώτερα καί ἀπό ἄφθονον χρυσόν.
'Αναζητῶ ὅμως νά εὕρω ἕνα μεγαλόκαρδον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος μέ προθυμίαν θά δοκιμάζῃ τόν καθένα, πού θά ἐπιθυμῇ καί θά θελήσῃ νά κουρασθῇ,
ὁ ὁποῖος θα διδάσκεται, καί τούς εἰδήμονας (τούς γνωρίζοντας) θά ἐρωτᾷ (διά νά μάθῃ).
Διότι ὁ υἱός τ ο ῦ Κ ρ ό ν ο υ, πού βλέπει μακράν, δέν θέλει νά δίδῃ τέλος (τ ε λ ε ί ω σ ι ν) εἰς τούς λόγους καί εἰς τά ἔργα χωρίς κάματον (μόχθον)· ἀλλά καί αὐτοί οἱ πῶλοι λαχανιάζοντες εἰς τόν λαμπρόν αἰθέρα ὁδηγοῦν πρός τήν δύσιν τό ἅρμα τοῦ ἀκτινοβόλου ἡλίου.
'Εγώ περισσότερον θά εὐχαριστηθῶ, ἐάν εὕρω (ἀκούσω) τήν παραίνεσιν ἑνός συνετοῦ ἀνδρός, παρά ἐάν ἀποζητήσω τόν χρυσόν, πού εἶναι κ ύ ρ ι ο ς ὅλων τῶν ἀνθρώπων.
Διότι ὁδηγῶν κάποιο ζῷον, διά νά τό προσφέρω θυσίαν εἰς τόν ἥλιον, συνήντησα τόν συνετόν Θειοδάμαντα, ὁ ὁποῖος προερχόμενος ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐβάδιζε πρός τό ἄστυ (τήν πόλιν) καί ἀφοῦ τοῦ ἔπιασα τό χέρι του μέ τό χέρι μου τόν προσεφώνησα μέ τά ἑξῆς λόγια:
Εἰς τήν πόλιν, σύντροφέ μου, ἠμπορεῖς καί αὔριον νά φθάσῃς εὐκόλως, ἐάν δέν σέ βιάζουν ἐξ ὁλοκλήρου αἱ δουλειές σου·
τώρα ὅμως, ἐνῷ ἐγώ βαδίζω διά νά προσφέρω θυσίαν, ὁ θεός ὥρισε νά σέ συναντήσω· διά τοῦτο παραδέξου μέ προθυμίαν ὅτι θά ἀκολου-

ἕσπεσθαι θυσίαι ἱεροπρεπέες τελέθουσιν,
ἃς ἀγαθοί ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δέ φίλον κῆρ
ἀθανάτων, εὖτ' ἂν σφι χορούς ἀνάγωσιν ἄριστοι.
ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσοράας γάρ
ἡμετέρων με κιόντα πρός ἀγρῶν ἀκρώρειαν.
ἔνθα νεογνός ἐὼν ἔτλην ποτέ μοῦνος ἀνελθεῖν,
λαιψηρὼ πέρδικε μετασπόμενος προφυγόντε·
οἱ δ' ἤτοι τείως μέν ἀκούων οὔνομ' ἕκαστος
ἱστάμενος μίμνεσκεν, ὀρεξάμενον δέ δοκεύσας,

στίχοι 109-137

πρίν μάρψαι χείρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύγεσκεν.
αὐτάρ ἐγώ σπουδῇ κεν ἐπί στόμα κάππεσον ἐλθών
ἄψ δ' αὖτις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον.
ἀλ' ὅτε δή κορυφήνδε μετασπόμενος κίον ἄκρην,
οἵ μέν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχήν ὀξεῖαν ὄροντες
αἰγανέης ἔσσυντο θοώτερον ἠέ βελέμνου,
ὑψίκαμον ποτί φηγόν, ἐπεσσύμενον προϊδόντες
αἰνόν ὄψιν, πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο.
τόν δ' ἐγώ ἐγχριμφθείς ὑπεναντίον ἀΐξαντα
οὐκ ἴδον, (ὀφθαλμοί δέ μοι ὀρνίθων λελίηντο).
πρίν περ ἀναστήσαντος ἀπό χθονός αὐχένα δεινόν
ἐφρασάμην, ἤδη τε δέμας μαμαῶτα λαφύξαι·
ἔνθ' εἴ τις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἑπέσθαι,
οὔτε με νηπιάχοισιν ὀΐσσατο ποσσί φέρεσθαι·
κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανύπτερον αἰετόν εἶναι,

θῆς ὅπου γίνονται ἱεροπρεπεῖς (σεβάσμιαι, σεβασταί) θυσίαι, τάς ὁποίας προσφέρουν ἀγαθοί ἄνθρωποι· εὐχαριστεῖται δέ ἡ φιλική καρδιά τῶν ἀθανάτων θεῶν, ὅταν ἄριστοι ἄνθρωποι ὁδηγοῦν εἰς αὐτούς (χορούς).

Θά σέ ὁδηγήσω δέ ὄχι εἰς μακρόν δρόμον· διότι βλέπεις ὅτι ἐγώ βαδίζω πρός τήν κορυφήν τῶν ἰδικῶν μας ἀγρῶν, ὅπου κάποτε, ἐνῶ ἤμην μικρός, ἐπέμεινα νά ἀνέλθω μόνος μου ἀκολουθῶν ἀπό πίσω γρήγορες πέρδικες, πού εἶχον προηγουμένως φύγει·
ἀπ' αὐτές δέ τότε καθεμία ἀκούουσα τό ὄνομά της ἐστέκετο, ὅταν ὅμως περίμενε καί εἶδε νά ἁπλώνω τό χέρι διά νά τήν πιάσω, πρίν τήν συλλάβω μέ τά χέρια μου, ξεγλυστρώντας ἔφευγε.

στίχοι 109-137

Ἐγώ δέ προχωρήσας βιαστικά ἔπεσα κατάμουτρα κάτω καί πάλιν ὅμως ἀναπηδήσας ἀπό τό χῶμα τάς κατεδίωκα. Ἀλλ' ὅταν ἀκολουθῶν ἀπό πίσω τάς πέρδικας ἔφθασα εἰς τήν ἀκραίαν κορυφήν,
αὐτές μέν, ἀφοῦ ἐξέβαλον ξαφνικά ὀξεῖαν (διαπεραστικήν) κραυγήν,
πετοῦσαν γρηγορώτεα ἀπό ἀκόντιον καί βέλος πρός μίαν ὑψηλήν βαλανιδιά, ἐπειδή εἶδον προηγουμένως νά ἐπέρχεται ταχύτατα ἕνα φοβερό φίδι, τό ὁποῖον ἀνοιγόκλεινε τό στόμα του, πού ἔφερνε θάνατο.

Αὐτό τό φίδι, πού πετάχθηκε ἀπό τήν ἀντίθετον πρός ἐμέ κατεύθυνσιν, ἄν καί τό ἐπλησίασα, δέν τό ἔβλεπα - διότι τά μάτια μου ἐνδιεφέροντο διά τά πουλιά, τάς πέρδικας - ἕως τήν ὥραν πού τό ἀντελήφθην, ἀφοῦ ἀνεσήκωσε ἀπό τό ἔδαφος τόν φοβερόν λαιμόν του, καί ἐνῶ πλέον ἡτοιμάζετο νά μέ δαγκάσῃ·

Τότε ὅποιος μέ ἔβλεπε νά τρέχω κατεσπευσμένως πρός τά ὀπίσω, οὔτε ὅτι παρακολουθῶ τίς πέρδικες τίς γρηγοροπόδαρες θά ἐνομιζε οὔτε ὅτι κινοῦμαι μέ πόδια μικροῦ παιδιοῦ.

καί πνοιήν ἀνέμου. παρά γάρ ποσσίν κακόν ἦεν.
πολλάκι δ᾽ εἵματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν ἀκωκαῖς·
καί κεν ὑπέρ μοῖράν με πελώριος ἀμφέχανεν θήρ,
εἰ μή μοι νόος ὦρτο θοῶς ἐπί βωμόν ὀροῦσαι,
τόν ρα παλαιότεροι Φαεσιμβρότῳ ἱδρύσαντο
τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπι τρύφος αὖον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο
σχίζης, ἥτνε μαρανθέν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ·
τήν ἐγώ ἁρπάξας ὁλοοῦ κατένωπα δράκοντος
ἐστρέφθην. μαίμησε δ᾽ ὀρεσκῴου μένος αἰνόν
μάρνασθαι, μεμαῶτα ἰδών, εἴλυτο δέ πυκνῶς,
γνάμπτων εὐκύκλως ταναήν ράχιν· αὐτάρ ἐπ᾽ ἄλλῳ
ἄλλος, ἔπειτα δ᾽ ἐπ᾽ ἄλλος ἑλισσομένου τροχός ἦεν.
ἦδ᾽ ἔτι καί βωμοῦ ὕπερ αὐχένας ἠέρταζεν,

Διότι ὁ μεγάλος φόβος μέ ἔκανε νά τρέχω ὡσάν ἀετός, πού ἔχει μεγάλα πτερά, καί ὡσάν πνοή ἀνέμου· διότι τό κακόν εὑρίσκετο κοντά στά πόδια μου· καί πολλές φορές ἀγγιζε μέ τίς αἰχμές του τήν ἄκρη τοῦ φορέματός μου· καί τελικά θά μέ ἔτρωγε μοιραίως τό πελώριο θηρίο,
ἄν τό μυαλό μου δέν μέ ξεσήκωνε νά πηδήσω γρήγορα πρός τόν βωμόν,
τόν ὁποῖον οἱ παλαιότεροι εἶχον ἀνεγείρει πρός τιμήν τοῦ Φαεσιμβρότου.
Ἐπάνω δέ εἰς αὐτόν (τόν βωμόν) εἶχε ἀπομείνει ἕνα ξηρό κομμάτι ἀπό σκίζα ἐλῆτας, τό ὁποῖον ἄφησε τό ἀδηφάγον πῦρ, ὅταν ἔσβησε· ἀφοῦ ἅρπαξα ἐγώ αὐτήν τήν σκίζα ἐστράφην κατά πρόσωπον ἐναντίον τοῦ ὀλεθρίου δράκοντος, ὥρμησε δέ μέ φοβεράν μανίαν τό ἄγριον θηρίον νά πολεμήσῃ, ὅταν μέ εἶδε νά σπεύδω ἐναντίον του· συχνά δέ περιετυλίσσετο καί ἔκαμπτε τήν μακράν ράχιν του κυκλικῶς· ἐνῶ δέ ἔκαμνε ἑλιγμούς, ἐσχηματίζοντο ἀλλεπάλληλα στριφογυρίσματα τοῦ σώματός του; καί προσέτι ἐσήκωνε τόν λαιμό του ὑπεράνω τοῦ βωμοῦ,

στίχοι 138-166

συρίζων βοόωντος ἐμῆς πολύ μεῖζον ἀϋτῆς.
καί τύπτων ἄρρηκτον ὀρεσκῴοιο κάρηνον,
ἀμφ᾽ αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκπυρον ὄζον ἄκικυν.
οὐδ᾽ ἄρα μόρσιμος ἦα δαφοινῷ θηρί δαμῆναι.
τοὔνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισιν
ἑσπομένῳ δύο πατρός ἐμοῦ κύνε κεκλήγοντα
γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἔσκον.
χ᾽ ὡ μέν ἐπέσσυτο τοῖϊν, ἐγώ δ᾽ ἐς γαῖαν ὀρούσας
προτραπάδην, ὥς τίς τε Διός γαμψώνυχα φεύγων
αἰετόν ἐν πυκινοῖσι λάθεν θάμνοισι λαγωός,
τῷ ἴκελος, μήλοισι μιγείς, ὁλοοῦ ἀπό θηρός

στίχοι 138-166

σφυρίζων μέ βοήν πολύ ἰσχυροτέραν ἀπό τήν ἰδικήν μου φωνήν.
Καί κτυπῶν τό ἀδιάρρηκτον κεφάλι τοῦ ἀγρίου θηρίου,
ἔσπαζα γύρω ἀπό αὐτό τόν ἀσθενικόν κλάδον, πού ἔκαιε. Οὔτε βέβαια ἦτο πεπρωμένον νά φονευθῶ ἀπό τό αἱμοβόρον θηρίον.
Δι᾽ αὐτό ἀπό τά ποίμνια, τά ὁποῖα ἔβοσκαν μακράν, ἀκολουθοῦντες δύο σκύλοι τοῦ πατρός μου, ὅταν μέ ἀνεγνώρισαν φωνάζοντα, ἐπέδραμον ἐναντίον τοῦ δράκοντος· διότι ἤμην πρός αὐτούς πολύ καλός.
Καί ἐκεῖνος μέν ἐφώρμησεν ἐναντίον αὐτῶν, ἐγώ δέ πηδήσας ἀπό τόν βωμόν εἰς τήν γῆν δρομαίως, καθώς κάποιος λαγός ἀποφεύγει τόν ἀετόν τοῦ Διός, πού ἔχει γαμψούς ὄνυχας, καί κρύβεται σέ πυκνούς θάμνους,
ἔτσι κι᾽ ἐγώ, ὅμοιος μέ αὐτόν, ἀφοῦ ἀνεμείχθην μέ τά πρόβατα, ἐκρύφθηκα ἀπό τό ὀλέ-

ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισιν.
ὄφρα μέν οὖν ἀκάκητα πατήρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
αἰεί μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρός ἀμύντορα βωμόν,
τίνων Ἠελίῳ ζωάγρια παιδός ἑοῖο·
αὐτάρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόσχον
εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος οὔθατι μητρός,
ἔρχομ᾽ ἐς ἀκρώρειαν, ἄγων χορόν ἡδύν ἑταίρων·
σύν δέ σφιν καί τῷδε δρακοντοφώνω κύνε βήτην
αὐτομάτω. γλυκερή δέ πέλει περί βωμόν ἄνακτος
τερπωλή, χλοερόν, τε πέδον, μαλακαί τ᾽ ἔπι ποῖαι,
καί λασίαις πτελέῃσιν ὕπο σκιή. ἄγχι δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῶν
ὕδωρ ἀένανον λισσῆς ὑπό πυθμένα πέτρης
λευκόν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ὠδῇ.
ἴομεν· οὗτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
Ὣς ἐφάμην. ὅ δέ μ᾽ ὧδε προσήυδα δαιμόνιος φώς·
Ἀλλά σε μέν κρείων Φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς
αἰέν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοιό τε πέμποι
ὅλβου πρός μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης ἕνεκα σφῆς.

στίχοι 167-195

οὐδέ μέν οὐδέ σ᾽ ἐγὼ περ ἀμοιβῆς αὐτός ἀμέρσω·
ἀλλ᾽ ἐπεί οὖν ἄξων ἱερήϊον εἰσαναβαίνεις,
ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, ἐγγυαλίξω.
Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσίν
λᾶαν, ἀπόρροιαν πυριφεγγέος ἀμβρότου αἴγλης·
αἵθεϊ δ᾽ ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ.
τόν κ᾽ εἴπερ μετά χεῖρας ἔχων παρά νηόν ἵκηαι,

θριον θηρίον, καί ἀπό τόν φόβον μου ἐζάρωσα ἀνάμεσα στά κατσίκια.

Καί ἐφ᾽ ὅσον μέν ἐζοῦσε ὁ ἄκακος πατέρας μου,
πάντοτε ὡδηγοῦσε (ἔφερε) ἕνα μόσχον εἰς τόν βωμόν, ὁ ὁποῖος μέ ὑπερήσπισε,
ξεπληρώνων ἔτσι πρός τόν Ἥλιον τήν ἀμοιβήν διά τήν διάσωσιν τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ του·
ἐγώ δέ, ἀφοῦ ἀποσπάσω ἀπό τό κοπάδι ἕνα παχύ μοσχάρι ἀνοιξιάτικο, πού βυζαίνει εἰς τό μαστάρι τῆς νεαρᾶς μητέρας του, ἔρχομαι εἰς τήν κορυφήν τοῦ βουνοῦ ὁδηγῶν ἕνα ὡραῖον ὅμιλον νεαρῶν συντρόφων·
καί μαζί μέ αὐτούς ἔρχονται ἀπό μόνοι τους καί αὐτοί οἱ σκύλοι, πού ἐσκότωσαν τόν δράκοντα.

Κάποια δέ γλυκειά τέρψις ὑπάρχει γύρω ἀπό τόν βωμόν τοῦ ἄνακτος, καί μιά χλοερή πεδιάδα, κι᾽ ἐπάνω σ᾽ αὐτή μαλακά χορτάρια καί κάτω ἀπό πυκνές φτελιές ὡραία σκιά. Καί πλησίον εἰς αὐτά ἀναβλύζει ἀδιάκοπα κάτω ἀπό τό βάθος ἑνός στρωτοῦ βράχου λευκό νερό, πού κελαρύζει ὡσάν τραγούδι. Ἂς προχωρήσωμε λοιπόν· δέν εἶναι βέβαια ὅσιον νά ἀρνηθῇς τήν συμμετοχήν εἰς τό συμπόσιον τῶν θεῶν.

Ἔτσι τοῦ ἐμίλησα. Ἐκεῖνος δέ ὁ θεϊκός ἀνήρ μοῦ ἀπήντησε μέ αὐτά τά λόγια:

Ἀλλά ἐσέ μέν ὁ ἄρχων Φαεσίμβροτος (ὁ Ἥλιος) εἴθε πάντοτε νά σέ βγάζῃ ἀπό τήν θλιβεράν δυστυχίαν, καί εἴθε νά στέλλῃ εἰς τήν μεγάλην οἰκίαν σου εὐτυχίαν χωρίς δάκρυα, ἕνεκα τῆς φιλικῆς του διαθέσεως.

στίχοι 167-195

Οὔτε βέβαια καί ἐγώ ὁ ἴδιος θά σέ ἀποστερήσω ἀπό κάποιαν ἀμοιβήν.

Ἀλλ᾽ ἐπειδή τώρα ἀναβαίνεις εἰς τήν κορυφήν τοῦ βουνοῦ, διά νά προσφέρῃς θυσίαν, παρακαλῶν νά εἰσακούσῃ ὁ θεός τήν προσευχήν σου, θά σοῦ δώσω εἰς τά χέρια σου τοῦτο.

Λάβε λοιπόν εἰς τά χέρια σου τοῦτον τόν λίθον τόν κρυστάλλινον, τόν λάμποντα καί διαυγῆ, πού εἶναι δημιούργημα τῆς ἀθάνατης λάμψεως, πού φέγγει ὅπως τό πῦρ·

οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῆσιν.
κέκλυθι δ', ὄφρα μάθοις μένος
ἀργεννοῖο λίθοιο·
εἰ γάρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρός ἔκ φλόγας ὄρσαι,
κέκλομαι αὐαλέων μιν ὑπέρ δαΐδων καταθεῖναι·
αὐτάρ ὅγ' ἠελίοιο καταντίον αὐγάζοντος
αὐτίχ' ὑπέρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
ἤ δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καί πίονος ὕλης,
καπνόν, ἔπειτα δέ πῦρ ὀλίγον, μετά δέ φλόγα πολλήν
ὄρσει· τήν δ' ἄρα φασί παλαιγενέες ἱερόν πῦρ.
τάων οὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλόγας ἔλπομ' ἔγωγε
ἀθανάτοις οὕτω κεχαρισμένα μηρία καίειν
πρός δ' ἔτι σοι καί τοῦτο, φίλος, μέγα θαῦμα πιφαύσκω
αὐτός, ὅτις πέλεται φλογός αἴτιος, αἶκε μάλ' ὦκα
ἐκ πυρός ἁρπάξαις, ψυχρός πέλει ἀμφαφάασθαι.
ἀμφί δέ καί νεφροῖσι δεθείς κάμνοντα σαώσει.

Δεύτερον εὐχομένῳ τοι ἀρηγόνα λᾶαν ὀπάσσω,
θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἠΰτε μαζόν
πρωτοτόκου νύμφης, ἥ μηκάδος οὐθατοέσσης·
τόν ρα παλαιγενέες μέν ἀνακτίτην ἀδάμαντα
κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ὄφρα θυηλάς
ἁζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν·
οἵ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, οὕνεκεν αἰεί

στίχοι 196-224

μεμνῆσθαι κακότητος ὀϊζυρῆς ἀπερύκει
θνητούς ἀθανάτους τε· νόον δ' ἐριούνιον εἶναι
θέλγει, ἐποτρύνων ἀγανά φρεσί βουλεύεσθαι.
ἄλλοι δ' ἐσκήψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
ἀπό δέ τό πῦρ τέρπεται πολύ ἡ ἄφθιτη (ἡ ἀγέραστη) καρδιά τῶν ἀθανάτων θεῶν.

Ἐάν λοιπόν προσέλθῃς εἰς τόν ναόν κρατῶν ἀνάμεσα στά χέρια σου αὐτόν τόν λίθον, κανείς ἀπό τούς θεούς θά ἀρνηθῇ νά εἰσακούσῃ τάς προσευχάς σου.

Ἄκουσέ με τώρα, γιά νά μάθῃς τήν δύναμιν τοῦ λευκοῦ λίθου· ἐάν δηλαδή θέλῃς νά ξεσηκώσῃς (νά ἀνάψῃς) φλόγες χωρίς τό ἰσχυρόν πῦρ (χωρίς νά βάλῃς φωτιά),
σέ προτρέπω νά τοποθετήσῃς αὐτόν ὑπεράνω ἀπό ξηρά ξύλα·
ἀμέσως αὐτός, ἐνῶ θά εἶναι ἀπέναντι τοῦ καταυγάζοντος ἡλίου, θά ἁπλώσῃ ὑπεράνω τῶν ξύλων μικράν ἀκτῖνα·
κι' αὐτή, ὅταν θά ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν μέ πολλά ξηρά ξύλα,
θά ἀναδώσῃ (θά βγάλῃ) κατά πρῶτον μέν καπνόν, ἔπειτα δέ ὀλίγον πῦρ καί κατόπιν μεγάλην φλόγα· αὐτήν δέ οἱ παλαιοί τήν ὀνομάζουν, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἱερόν πῦρ.

Καί εἶμαι βέβαιος, ὅτι δέν ὑπάρχουν ἄλλες φλόγες ἐκτός ἀπ' αὐτές πού νά καίουν τόσον πολύ εὐχάριστα γιά τούς θεούς· προσέτι σοῦ ἀποκαλύπτω, φίλε μου, καί τοῦτο τό μέγα θαῦμα· αὐτός ὁ λίθος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ αἴτιος τῆς φλόγας, ἐάν τόν ἀνασύρῃς ἀπό τό πῦρ πολύ ταχέως, γίνεται ψυχρός, ὅταν τόν ἀγγίσῃς καί τόν χαϊδέψῃς
καί ὅταν δεθῇ γύρω ἀπό τά νεφρά, θά διασώσῃ τόν ἀσθενῆ.

Θά σοῦ δώσω ἐπίσης καί δεύτερον λίθον, διά νά σέ βοηθῇ, ὅταν προσεύχεσαι,
ἕνα λίθον γεμάτον ἀπό ἐξαίσιον γάλα, ὡσάν τόν μαστόν τῆς νύμφης (τῆς νεαρᾶς γυναικός), πού ἐγέννησε γιά πρώτη φορά, ἤ τόν μαστόν γόνιμης γαλακτερῆς γίδας·
Τοῦτον βέβαια οἱ παλαιοί ὠνόμαζον ἀ ν α κ τ ί τ η ν ἀ δ ά μ α ν τ α, διότι κάμπτει τόν νοῦν τῶν θεῶν, ὥστε νά θέλουν, σεβόμενοι τάς θυσίας, νά εὐσπλαγχνίζωνται τούς ἀνθρώπους· τοῦτον αὐτοί τόν ὠνόμασαν λήθαιον (λησμονιᾶς), διότι πάντοτε ἀπομακρύνει τούς ἀνθρώπους καί τούς θεούς ἀπό τό νά ἐνθυμοῦνται τήν ἀθλίαν δυστυχίαν·

στίχοι 196-224

καί μαγεύει τόν νοῦν, ὥστε νά εἶναι ὠφέλιμος, παροτρύνων αὐτόν νά ἀναλογίζεται ἥσυχες σκέψεις.

Ἄλλοι ὅμως ὑπεστήριξαν, ὅτι εἶναι καλλίτερον νά ὀνομάζωμεν τοῦτον γαλακτίδα πέτραν,

κικλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι τρίψαντι γάλακτος
ἐκπρορέει λευκοῖο πανείκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.
πεῖρα δέ τοι καί τοῦδε παρέσσεται, αἴκ' ἐθέλῃσθα.
οὔθατα γάρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδηαι,
πῶς ἔρξεις, φίλε τέκνον, ἐπήν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
οὕς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἱκέτευες,
τοῖσι παρασταίης τετληότι, οἵ δ' ἐνί σηκῷ
ἀμφί σε λεπταλέοι γοερόν περιμυκήσωνται;
τῶν μέν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἰέν
λούειν πηγάων κυαναυγέων ἐν δίνῃσιν·
στήσας δ' ἠελίου κατεναντίον ἀντέλλοντος,
ἀγνίζειν μέν πρῶτον ἐποιχόμενος περί πάσας,
ἄλμην δ' ἐν κρητῆρι καί ἄλφιτα λεπτά λίθοιο
χευάμενος, διά πῶϋ καί αἰγῶν ἔρχευ ὅμιλον,
ραίνων καρποφόρῳ λάσιον κάτα νῶτον ἑκάστης,
θαλλῷ· ταί δ' ἄρα πᾶσαι, ἰαινόμεναι περί σηκούς,
ἐξαπίνης μετά τέκνα φερεγλαγέες τελέθουσιν·
οἵ δ' ἄρ' ὑπαί μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθηνοί
σκιρτηθμῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσοντ' ἀγέρωχοι.
σήν δέ μελικρήτοιο μετά γλυκεροῖο μιγέντα
ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
μαστοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι κομίζοι.
ἀμφί δ' ἄρ' αὐχένι παιδός ἀερτάζουσα τιθήνη
λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὅσσε Μεγαίρης.
καί δέ σε καί βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται

διότι, ἐάν τόν τρίψῃς, ἐκρέει (βγάζει) ἀπό μέσα του σάν λευκό γάλα, πανόμοιος μέ ἰχῶρα, (τό αἷμα τῶν θεῶν).

Ἀλλά καί αὐτοῦ του λίθου θά ἠμπορέσῃς νά λάβῃς πεῖραν, ἐάν θέλῃς.

Ὅταν δηλαδή ἰδῇς νά μικραίνουν τά μαστάρια τῶν γιδιῶν, τί θά πράξῃς, ἀγαπητό μου παιδί, ὅταν θά εἶσαι πλησίον εἰς τά ἰδικά σου ἐξηντλημένα κατσίκια, τά ὁποῖα κάποτε ἱκέτευες νά διαφύγῃς ἀπό τό πελώριον θηρίον, κι' αὐτά ἀδύνατα μέσα στό μανδρί τριγύρω ἀπό σέ θά βελάζουν ὀλόγυρα;

Νά δίδῃς πάντοτε ἐντολήν εἰς τάς στενοχωρημένας μητέρας των νά τά λούουν μέσα στούς νεροστροβίλους πηγῶν, πού ἔχουν κυανῆ λάμψιν·
κι' ἀφοῦ τούς στήσεις ἀπέναντι ἀπό τόν ἀνατέλλοντα ἥλιον,
κατά πρῶτον μέν περιερχόμενος γύρω ἀπό ὅλες νά τίς ἐξαγνίζῃς (καθαρίζῃς),
ἔπειτα δέ ἀφοῦ ἀνακατέψεις μέσα εἰς ἕνα κρατῆρα ἁλμύρα καί λεπτό ἀλεύρι ἀπό τόν λίθον, νά διέρχεσαι μέσα ἀπό τό κοπάδι τῶν προβάτων καί τῶν γιδιῶν,
καί νά ραντίζῃς μέ καρποφόρο βλαστάρι τό δασύτριχο νῶτο καθεμιᾶς· Κι' αὐταί βέβαια ὅλες γύρω ἀπό τά μανδριά αἰσθανόμεναι εὐφροσύνην
γίνονται ξαφνικά γαλακτοφόροι ἐν μέσῳ τῶν τέκνων των·
κι' αὐτά τότε, ἀφοῦ χορτασθοῦν θηλάζοντας τούς μαστούς τῶν μητέρων των,
θά ἐνθυμηθοῦν πάλιν ὑπερήφανα τά σκιρτήματα.

Ὅταν δέ ἐσύ ἔλθῃς εἰς ἐπαφήν μέ τήν σύζυγόν σου σήκωνέ την νά πίνῃ ἀπό τό γλυκό μελίκρατο (κρᾶμα ἀπό μέλι καί γάλα), διά νά φέρνῃ (νά γεννᾷ) μικρόν υἱόν, πού μεθυσμένος ἀπό τούς μαστούς (ἀπό τό γάλα τῶν μαστῶν) θά εἶναι στήν συζυγική κλίνη.

Ἂν δέ ἡ τροφός ὑψώνῃ γύρω ἀπό τόν αὐχένα τοῦ παιδιοῦ τόν λίθον,
θά ἀπομακρύνῃ τά μάτια τῆς κακοβούλου Μέγαιρας.

ἐν χερί λᾶαν ἔχοντα, καί ἅπλετα φῦλ᾽ ἀνθρώπων.
ἀθάνατοι δέ μάλιστα νόῳ καταθύμια σεῖο
πάντα τελευτήσουσιν, ἔπ᾽ ἀράων αἴοντες.

Χρή δέ καί εὐπέταλον πετρήκεα λᾶαν ἔχοντας
ἀρᾶσθαι παρά βωμόν, ἐναιρομένης ἑκατόμβης.

Εἰ καί δενδροφύτοιο φέροις τρύφος ἐν χερί πέτρης,
μᾶλλόν κεν τέρποιτο θεῶν νόος αἰέν ἐόντων.
δένδρεα γάρ μάλα πολλά κατόψεαι, ὡς ἐνί κήπῳ
ἀνθεμόεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
τοὔνεκά οἱ καί φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τό μέν ἔπλετ᾽ ἀχάτου,
ἄλλο δ᾽ ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι.
τόνδε τεοῖσιν βόεσσιν ἀνασχίζουσιν ἄρουραν
ἀμφί κέρα δοίω βαλέειν, ἤ καρτετόν ἀμφίς
ὦμον ἀροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιώτου·
καί μεν ἀπ᾽ οὐρανόθεν σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ
μεστόν ἴοι φερέκαρπον ἐς αὔλακα κόλπον ἔχουσα.

Σκέπτεὸ, καί θνητόν· ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
ἀθανάτοισι κέρας· ποτί γάρ νόος οὐρανιώνων
μειδιάει, φύσιος πολυδαιδάλου ἔργον ἰδόντων,
ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. φύει γε μέν οὐ ποτί κόρσην
πέτρῃ, ἀλλ᾽ ἔμπης πέλεται κρατερή στερεή τε.
οὐδέ κεν ἄν γνοίης κέρας ἀτρεκές, ἤ λίθος ἐστίν.
πρίν κέ μιν ἀμφαφόων εὕρῃς νημερτέα λᾶαν.
αἰεί τοι θήσει λασίην ἐπί κράατι λάχνην,
εἰ καί ψεδνοκάρηνος ἔοις. εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ

στίχοι 225-252

Ἐπίσης καί σέ οἱ ἔξοχοι βασιλεῖς θά σέ σέβωνται,
ὅταν κρατῆς εἰς τό χέρι σου τόν λίθον, καθώς καί τά ἀναρίθμητα φῦλα τῶν ἀνθρώπων.

Πρό πάντων δέ οἱ θεοί θά ἐκπληρώσουν ὅλα ὅσα ἀνταποκρίνονται εἰς τάς ἰδικάς σου ἐπιθυμίας, εἰσακούοντες τάς προσευχάς σου.

Πρέπει δέ νά προσεύχεσθε πλησίον τοῦ βωμοῦ κρατοῦντες βραχώδη λίθον μέ ὡραῖα φύλλα, καθ᾽ ὅν χρόνον γίνεται ἡ θυσία.

Ἄν δέ φέρῃς στά χέρια σου καί ἕνα κομμάτι ἀ π ό λ ί θ ο ν δ ε ν δ ρ ό φ υ τ ο ν, περισσότερον θά τέρπεται ὁ νοῦς τῶν αἰωνίων θεῶν. Διότι θά ἴδῃς παρά πολλά δένδρα, ὡσάν εἰς ἕνα κῆπον γεμάτον ἀπό ἄνθη, τά ὁποῖα κυματίζουν μέ πυκνούς κλάδους.

Διά τοῦτο καί οἱ ἄνθρωποι αὐτόν τόν λίθον τόν ὠνόμασαν ἀ χ ά τ η ν δ ε ν δ ρ ώ δ η (ἀχάτην τῶν δένδρων), διότι κατά μέν τό ἕνα μέρος εἶναι ἀχάτης, κατά δέ τό ἄλλο φαίνεται ὅτι ε ἶ ν α ι τ ό σ ῶ μ α π υ κ ν ο ῦ δάσους (σήμερον ὁ λίθος αὐτός λέγεται Μόζ-᾽Αχάτ, δηλαδή χλοερός ἀχάτης). Τοῦτον τόν λίθον νά τόν βάλῃς γύρω ἀπό τά δύο κέρατα τῶν βοδιῶν, πού διασχίζουν τήν γῆν, ἤ γύρω ἀπό τόν ἰσχυρόν ὦμον τοῦ ἀκαταπονήτου ἀγρότου, ὁ ὁποῖος καλλιεργεῖ τήν γῆν·
καί τότε ἀπό τόν οὐρανόν θά ἔλθῃ ἡ Δημήτηρ μέ τά στάχινα πλοκάμια εἰς τό αὐλάκι ἔχουσα γεμᾶτον τόν κόλπον της, πού φέρει καρπούς.

Παρατήρησε, καί κρατῶν στά χέρια σου τό θαυμαστό κέρατο τοῦ ἐλαφιοῦ πλησίαζε εἰς τούς θεούς· διότι ὁ νοῦς τῶν οὐρανίων θεῶν προσμειδιᾷ, ὅταν αὐτοί ἴδουν τό ἔργον τῆς πολυποικίλου φύσεως ἀπό τό κεφάλι τοῦ ἐλαφιοῦ. Δέν φυτρώνει βέβαια ἡ πέτρα πρός τόν κρόταφον, ἀλλ᾽ ὅμως εἶναι ἰσχυρά καί στερεά. Οὔτε θά ἠμπορέσῃς νά γνωρίσῃς (νά μάθῃς) ἄν εἶναι κέρατο ἤ λίθος,
πρίν εὕρῃς, ψ α ύ ω ν (θωπεύων) αὐτόν, τόν ἀληθινόν λίθον.
Πάντοτε αὐτός ὁ λίθος θά θέτῃ ἐπάνω εἰς τό κεφάλι πυκνήν κόμην,
ἀκόμη καί ἄν εἶσαι φαλακρός· διότι ἐάν τρίψῃς αὐτόν μέ ἔλαιον καί μέ τό μεῖγμα αὐτό χρίῃς

τριβόμενον χρίοις κροτάφους πάντ' ἤματα σεῖο
αἵ δέ νέαι περί βρέγμα τεόν τρίχες ἀνθήσουσιν.

στίχοι 253-281

πρωτόγαμον δ' αἰζηός ἄγων ἐς δέμνια κούρην
τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
λᾶαν· ὅ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν ἅμ' ἄμφω
ὕστατον ἐς γῆρας καί ἐς ἤματα πάντα καθέξει.
Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διός αἰγιόχοιο
υἱεῖ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
βάρβαρον ἀγγέλλω, Συριηγενέος κελαδεινοῦ
ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισιν·
ὅς τοι φυταλιῆς ἕνεκεν ῥέξαντι θυηλάς
κλήμασιν αὐτίκα σεῖο φερεσταφύλοισιν ἀλωάς
ἀμφιέσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.
Καί γλαφυρόν κομίσας ἐαρόχροον αἴκεν ἴασπιν
ἱερα ῥέζῃ, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
καί οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας·
ἤδε γάρ αὐχμηρῇσιν ἄγει πολύν ὄμβρον ἀρούραις.
Λύχνι, σύ δ' ἐκ πεδίου ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν
ἡμετέρου, καί κῆρας, ὅσαι στιχόωσιν ἐπ' ἀγρούς.
καί σε γάρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν,
ἠΰτε περ κρύσταλλος, ἄνευ πυρός ἔκ φλόγα πέμπεις
ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος· ὁππότε δή πῦρ
νηδύν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλείοιο λέβητος,
ψυχρόν ἐπειγομένοιο πυρός μένει ἔνδοθεν ὕδωρ.
εἰς δέ τις ἐν ψυχρῇσι λίποι κονίῃσι λέβητα,
παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένου ἔνδοθι χαλκοῦ.

(ἀλείφῃς) τούς κροτάφους σου καθ' ὅλας τάς ἡμέρας,
νέαι τρίχες θά ἀνθήσουν γύρω ἀπό τό βρέγμα σου (στούς κροτάφους σου).

στίχοι 253-281

Ἐάν δέ κάποιος ρωμαλέος ἀνήρ ὁδηγήσῃ εἰς τήν κλίνην μίαν κόρην, πού ἔρχεται γιά πρώτη φορά εἰς γάμον, ἄς φέρῃ ὡς μάρτυρα τῆς ἀξιεράστου τέρψεως τοῦτον τόν λίθον· αὐτός δέ μέ ἀδιάρρηκτον ὁμόνοιαν θά συνδέσῃ συνάμα καί τούς δύο ἕως τά τελευταῖα γεράματα καί καθ' ὅλας τάς ἡμέρας τοῦ βίου των.

Τώρα ἀναγγέλλω, ὅτι εἰς τόν ποιμένα τῶν ἀγροδιαίτων ταύρων τόν ἔχοντα ὡς χιτῶνα τόν κισσόν, υἱόν τοῦ Διός (ἐννοεῖ τόν Διόνυσον), πού φέρει ἀσπίδα,
εἶναι ἀρεστός κάποιος βαρβαρικός λίθος, ὁ ὁποῖος ὑγραίνεται (βρέχεται) εἰς τά ἱ ε ρ ά ὕ δ α τ α τ ο ῦ Ε ὐ φ ρ ά τ ο υ, πού ἐγεννήθη εἰς τήν Συρίαν (πού πηγάζει ἀπό τήν Συρίαν)·
Αὐτός ὁ λίθος, ἐάν προσφέρῃς θυσίας γιά τήν ἀμπελόφυτη περιοχή, ἀφοῦ περιβάλει ἀμέσως τά ἀλώνια σου μέ κλήματα, πού φέρουν σταφύλια, θά σοῦ δώσῃ νά ἀντλήσῃς πολύ κρασί.

Καί ἐάν κάποιος θυσιάζῃ φέρων μαζί του ἕνα σ τ ι λ π ν ό ν κ α τ α π ρ ά σ ι ν ο ν ἴ α σ π ι ν, ἡ καρδιά τῶν θεῶν θερμαίνεται, καί θά γεμίσουν τήν ἀπεξηραμμένη γῆ μέ σύννεφα· διότι αὐτή ἡ πέτρα φέρει πολλήν βροχήν εἰς τά αὐχμηρά (ξηρά) ἐδάφη. Σύ δέ, ὦ λύχνιε, ἀπομάκρυνε ἀπό τά ἰδικά μου χωράφια τό ὀρμητικόν χαλάζι καί τίς ἄλλες καταστροφές, πού ἐπέρχονται εἰς τά χωράφια.

Διότι καί σένα ἀγαποῦν οἱ θεοί, ἀπό δέ τούς βωμούς ἀναδίδεις, καθώς βέβαια ὁ κρύσταλλος, φλόγα χωρίς φωτιά, καί μέσα εἰς ἐσέ ὑπάρχει ἡ ἀντίθετος δύναμις· ὅταν δηλαδή τό πῦρ περιβάλῃ τό κοίλωμα τοῦ γεμάτου ἀπό νερό καζανιοῦ,
τό νερό ἐσωτερικῶς παραμένει ψυχρόν, ἄν καί τό πῦρ ἐπισπεύδῃ (καίῃ) τήν βράσιν·
ἐάν ὅμως κάποιος ἀφήσῃ τό καζάνι μέ τό νερό μέσα σέ ψυχρές σκόνες. **(στίχοι μέ ἀκατανόητον νόημα)**
τό νερό παφλάζει ἐντός τοῦ ἰ σ χ υ ρ ο ῦ χ α λ κ ο ῦ (τοῦ χαλκίνου καζανιοῦ), ὁ ὁποῖος ἀναταράσσεται.

Ἐσθλοί δ᾽ αὖτ᾽ ἐπί τοῖσι καί ὑαλοειδέες εἶναι
κλείονται θνητοῖσι θυηπολίῃσι τόπαζοι.
Φημί δέ τοι τέρπειν καί ὀπάλλιον οὐρανίωνας
ἀγλαόν, ἱμερτοῦ τέρενα χρόα παιδός ἔχοντα·
καί ἑ καί ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι.

στίχοι 282-310

Καί πίτυος δάκρυσσι λίθου μένος ὀψιανοῖο,
καί σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καί φολίδεσσιν
ἀργυφέσιν λεπιδωτόν ἀποστίλβοντα κελεύω.
αὐτίκα γάρ δώσουσι θεοπραγίας ἀγαθῶν τε
ἐσσομένων, λυγρῶν τε· καί εἴσεαι ἄσσ᾽ ἐθέλῃσθα
καί νεύρων ἀλεγεινά πάθη λεπιδωτός ἀμύνει.
Δοιώ δ᾽ Ἠελίου χρυσότριχε λᾶε πέλονται,
ἄμφω θεσπεσίω· θάμβος δέ τοι ἔσσετ᾽ ἰδόντι.
ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μέν οἷον ἔθειραι,
εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων. τόν μέν τε νοήσεις
κρύσταλλον γενεήν· ὁ δέ χρυσολίθῳ, δέμας ἄντην
εἴκελος εἰσιδέειν· εἰ δ᾽ οὐκ ἔχεν οὐδ᾽ ὅγ᾽ ἐθείρας,
χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτάρ ἐσθλώ φημί τετύχθαι.
ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
Ἥλιος, ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας,
σεμνοτέρους τ᾽ ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.
αἶψα γάρ ἠρώω σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγαυόν,
οἵ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσιν.
Τόλμα δ᾽ ἀθανάτους καί ἐνηέϊ μειλίσσεσθαι

Καλοί δέ πάλιν ἐκτός τούτων λέγεται ὅτι εἶναι διά τάς θυσίας εἰς τούς ἀνθρώπους καί οἱ τοπάζοι, (τό τοπάζιον) πού ἔχουν μορφήν ὑάλου.

Σοῦ λέγω πρός τούτοις ὅτι καί ὁ λαμπρός ὀπάλλιος τέρπει τούς θεούς, διότι ἔχει τήν τρυφερότητα τοῦ τρυφεροῦ δέρματος περιπόθητου παιδιοῦ·
Καί αὐτός ἔχει κατασκευασθῆ καί ὡς βοηθός τῶν ματιῶν (δηλαδή βοηθεῖ καί ἐνισχύει τήν ὅρασιν).

Καί συμβουλεύω νά ἀναμειγνύῃς μέ τά δάκρυα τῆς πιτυᾶς καί μέ εὐώδη σμύρναν τήν δύναμιν τοῦ ὀψιανοῦ λίθου
καί τόν λάμποντα λεπιδωτόν μέ τίς λευκές φολίδες.

Διότι ἔτσι θά σοῦ δώσουν ἀμέσως (θά σοῦ εἴπουν) προφητείας γιά τά καλά, πού πρόκειται νά συμβοῦν εἰς τό μέλλον, καί γιά τά ὀλέθρια· καί θά μάθῃς ὅσα θέλεις. Καί ὁ λεπιδωτός προφυλάσσει προσέτι τά νεῦρα ἀπό ὀδυνηρά παθήματα.

Δύο ἀκόμη ὑπάρχουν χρυσότριχοι λίθοι τοῦ Ἡλίου,
καί οἱ δύο ἐξαίσιοι· καί ἔκπληξις θά σέ καταλάβῃ, ὅταν τούς ἴδῃς.

Καί εἰς τούς δύο αὐτούς λίθους ἔχουν φυτευθῆ ἐκ φύσεως ἀκτῖνες ἀληθιναί, ὄρθιαι, λαμπεραί· κατά μέν τήν ὄψιν εἶναι ὡσάν τρίχες,
ἔχουν δέ τήν μορφήν ἄλλων λίθων.

στίχοι 282-310

Ὁ μέν ἕνας θά καταλάβῃς, ὅτι ἀνήκει εἰς τό γένος τῶν κρυστάλλων (ὁ λίθος αὐτός σήμερον λέγεται «ρουτίλιον»)· ὁ δέ ἄλλος εἶναι φανερά, κατά τήν ὄψιν τό σῶμά του ὅμοιον μέ χρυσόλιθον· ἐάν ὅμως οὔτε αὐτός ὁ λίθος δέν εἶχε τρίχες, θά ἦτο κι᾽ αὐτός χρυσόλιθος· ἀλλά καί οἱ δύο αὐτοί λίθοι ἔχουν κατασκευασθῆ καλοί. Διότι ὁ Ἥλιος, πού φέρει τήν ζωήν, ἐνέβαλεν εἰς αὐτούς ἰσχυρόν πνεῦμα, ὥστε νά κάμνουν ἀμέσως ἐνδόξους τούς ἄνδρας καί σεμνοτέρους κατά τήν ὄψιν· καί βεβαίως πρέπει νά τούς ἐκτιμῶμεν. Διότι ταχέως ἐπέρχεται εἰς αὐτούς ἡ εὐγενής μορφή τῶν ἡρώων, καί φέρουν ἐπιδεξίως τό μέγα δῶρον τοῦ θεοῦ.

Τόλμησε τώρα νά ἐξευμενίζῃς τούς θεούς

Μαγνήσσῃ, τήν τ᾽ ἔξοχ᾽ ἐφίλατο θούριος Ἄρης,
οὕνεκεν, ὁππότε κεν πελάσῃ πολιοῖο σιδήρου,
ἠΰτε παρθενική ἀγανόφρονα χερσίν ἑλοῦσα
ἠΐθεον στέρνῳ προσπτύσσεται ἱμερόεντι,
ὣς ἥγ᾽ ἁρπάζουσα ποτί σφέτερον δέμας αἱρεῖ,
καί πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστά σίδηρον.
ἤτοι μέν μιν φασί καί Ἠελίοιο πέλεσθαι
ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνῃ·
καί μιν ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος Αἰήταο

καί μέ τήν προσηνῆ Μάγνησσαν, τήν ὁποίαν καί ὁ πολεμικός Ἄρης ἀγάπησε,
διότι ὁσάκις προσεγγίζει τόν ὑπόλευκον σίδηρον,
καθώς μία παρθένος, ἀφοῦ πιάσει μέ τά χέρια της κάποιον εὐγενικόν νέον, τόν ἀγκαλιάζει στό περιπόθητο στῆθός της,
ἔτσι κι᾽ αὐτή (ἡ Μάγνησσα) φέρουσα ἁρπακτικά πρός τό ἰδικόν της σῶμα συλλαμβάνει τόν σίδηρον, (ὁ Μαγνήτης)
καί πάλιν δέν θέλει νά ἀφήσῃ τόν πολεμιστήν (τόν ἰσχυρόν) σίδηρον.

Γι᾽ αὐτήν λέγουν, ὅτι εἶναι θεραπαινίς καί τῆς Κόρης τοῦ Ἡλίου, ὅταν ἁλείφῃ τά μαγικά μέσα (τά φίλτρα)·
αὐτήν ἐτίμησε καί ἡ πολυμήχανος κόρη τοῦ ἁλαζόνος Αἰήτου, (ἡ Μήδεια)

στίχοι 311-337

κύδηνεν κούρη πολυμήχανος. αὐτάρ ἔγωγε
σῆς ἁλόχου κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἀγνόν
ἀνδρός ἀπ᾽ ἀλλοτρίοιο λέχος καί σῶμα φυλάσσει.
ἔς γάρ μιν κομίσας, ὑπό δέμνια κάθεο λάθρῃ,
χείλεσιν ἀείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν·
ἥ δέ κατακνώσσουσα καί ἠδέϊ περ μάλ᾽ ἐν ὕπνῳ,
ἀμφί σε χεῖρ᾽ ὀρέγουσα ποτιπτύσσειν μενεαίνει·
εἰ δέ ἑ μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δῖ᾽ Ἀφροδίτη,
ὑψόθεν εἰς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.
καί δοιώ Μάγνησσαν ἀδελφειώ φορεόντων,
θυμόν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
καί λαούς ἀγορήνδε συναγρομένους ὀπί καλῇ
θέλξεις, ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.
καί τοι πολλά κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
θέσκελα τοῖο λίθοιο, τί τοι πλέον οὐρανιώνων
φθέγξομαι, ὧν ἥγ᾽ αἶψα καί ὑψόθι περ μάλ᾽ ἐόντων

πού ἐσκότωσε τά τέκνα της. Ἀλλά ἐγώ σέ παροτρύνω νά μάθῃς γιά τήν σύζυγόν σου, ἄν διαφυλάσσῃ καθαρόν ἀπό ξένον ἄνδρα τό κρεββάτι καί τό σῶμά της.

Ἀφοῦ μεταφέρεις αὐτήν (τήν πέτραν) εἰς τό σπίτι σου, τοποθέτησέ την κρυφά κάτω ἀπό τήν κλίνην, (τό κρεββάτι σου)
τραγουδῶν μέ τά χείλη σου ἤρεμα ἕνα τραγούδι, πού μαγεύει τούς ἀνθρώπους·
αὐτή τότε (ἡ σύζυγός σου) κατεχομένη ἀπό πολύ γλυκύν ὕπνον, ἁπλώνουσα τά χέρια της γύρω ἀπό σέ καταλαμβάνεται ἀπό τήν ἐπιθυμίαν νά σέ περιπτύσσῃ· (ἀγκαλιάζῃ)
ἐάν ὅμως ἡ θεά Ἀφροδίτη παρασύρῃ αὐτήν εἰς πράξεις ἀσελγεῖς, (ὄχι φυσιολογικάς) τότε αὐτή, πεσοῦσα ἀπό ὑψηλά, θά ἐξαπλωθῇ εἰς τήν γῆν. Καί δύο ἀδελφοί ἄς φέρουν τήν Μάγνησσαν,
ἀν ποθοῦν νά ἀποφύγουν τήν ὀργήν ἀτελευτήτου φιλονικίας.

Ἐπίσης καί πλήθη ἀνθρώπων συνηθροισμένων εἰς συγκέντρωσιν θά μαγεύσῃς μέ ὡραίαν φωνήν, ἄν φέρῃς στά στήθη σου τήν πειστικότητα, πού εἶναι γλυκειά ὡσάν τό μέλι.

Καί βεβαίως ἄν καί πολλά ἄλλα θαυμαστά ἔργα θά ἠμπορέσω νά καταριθμήσω τούτου τοῦ λίθου, τί περισσότερον νά σοῦ εἴπω γιά τούς θεούς, τῶν ὁποίων ταχέως αὐτή ἡ πέτρα λυγίζει καί προσελκύει τήν καρδίαν των, ἄν καί εἶναι αὐτοί παρά πολύ ὑψηλά, διά νά πραγμα-

ἦτορ ἐπιγνάμπτει καί ἐφέλκεται,
ὄφρα κε σεῖο
ὦκα μάλ', ὥστε τοκῆες, ἐέλδωρ
ἐκτελέσωσιν.
ἀλλ' ἤτοι τάδε μέν καί ἐπαυτίκα
πειρηθῆναι
πάντα μάλ', ὅσσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται,
εἴ κ' ἐπί βωμόν
ἔλθωμεν. καί γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι
ὄγ' ἀνήρ
ὤμοισιν κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον
ὕλην.

Νῦν δ' ἐπεί ἀτραπιτοῖο πολύ πλέον
ἄμμι λέλειπται,
σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα
δέργμα δράκοντος,
μάνθανε καί δολιχῶν ὀφεων μή
δειδέμεν ἰούς.
τρίψαι γάρ λεπτήν ὀφιήτιδα κέκλεο
πέτρην,
ἥν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος
ἔλθῃ ὀδοῦσιν,

τοποιήσουν, ὡσάν νά εἶναι γονεῖς σου, πολύ ταχέως τήν ἐπιθυμίαν σου.

Ἀλλά ὅλα αὐτά, ὅσα σοῦ εἶπα, καί εὐθύς κατόπιν θά παρουσιασθῆ ἡ εὐκαιρία νά δοκιμάσης, ὅταν θά φθάσωμεν εἰς τόν βωμόν. Διότι αὐτός ὁ ἀνήρ, πού μέ ἀκολουθεῖ, φέρει εἰς τούς δυνατούς ὤμους του ποικίλον ὑλικόν ἀπό λίθους. Τώρα ὅμως ἐπειδή μᾶς ὑπολείπεται (νά διανύσωμεν) πολύ περισσότερον μέρος τῆς ὁδοῦ,
ἐνῶ τήν καρδιά σου συνταράζει τό μάτι τό μεγάλο τοῦ δράκοντος,
μάθε προσέτι νά μή φοβῆσαι τό δηλητήριον τῶν μακρῶν φιδιῶν.

στίχοι 338-366

καί μιν ἐφ' ἕλκεϊ πάσσε· καί ἀτρεκές
ἔσσετ' ὄνειαρ.
σύν δέ καί ὀστρίτην οἴνῳ λίθον
ἐντρίψαντας
ἀκρήτῳ, κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον
εἰδώς.
Αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καί ὁμώνυμ'
ἐχίδνης,
ἦ ρά ποτ' εἰναετῆ λώβην ἀμενηνόν
ἔθηκας
ῥίμφα Φιλοκτήταο, Μαχαονίης ὑπό
τέχνης.
οὐ μέν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο
θυμῷ
νοῦσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρήν,
ποθέων περ·
ἀλλ' ὄγ' ἀλεξικάκοιο μαθών παρά
πατρός ἀρωγήν,
λᾶαν, ὅτις κ' ἀκέοιτο, βαλών ἔπι
φάρμακα μηρῷ,
σεῦεν ἐπί Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο
φονῆα·
τόν ρα μεθ' ὑσμίνην ἴκειν ποσίν
ἀρτεμέεσσιν
Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων
περ, ἀπίστει.

στίχοι 338-366

Δῶσε δηλαδή ἐντολήν νά τρίψη λεπτόν ὀψίτην λίθον,
ἐάν κάποτε σοῦ ἔλθῃ κανείς διατρυπημένος ἀπό δυνατά δόντια (φιδιοῦ), καί μέ αὐτήν τήν σκόνην πασπάλιζε τήν πληγήν· καί τότε θά ἐπέλθῃ βέβαιον ὄφελος.

Συμβουλεύω δέ συγχρόνως μέ αὐτήν τήν σκόνην νά τρίψετε μέσα σέ ἄκρατο κρασί ὀστρίτην λίθον καί νά πίνετε αὐτό τό μεῖγμα, διότι γνωρίζω ὅτι καταπραΰνει τόν πόνον.

Γνησία ἀδελφή καί ὁμώνυμε τῆς ἀσπρόμαυρης ἔχιδνας, ταχέως κάποτε ἐσύ κατέστησες ἀσθενική τήν ἐννεατῆ κακοπάθειαν τοῦ Φιλοκτήτου ἀπό τήν τέχνην τοῦ Μαχάονος.

Δέν ἤλπιζε μέν κάπως ὁ υἱός τοῦ Ποίαντος ὅτι θά ἀποφύγῃ τήν βαρειά ἀσθένεια, καίτοι τό ἐποθοῦσε.

Ἀλλ' αὐτός ὅμως (ὁ Μαχάων), ἀφοῦ ἔμαθε ἀπό τόν πατέρα του, πού ἀποτρέπει τό κακόν, τήν βοήθειαν (τόν τρόπον τῆς βοηθείας), ἕνα λίθον, ὁ ὁποῖος θά τόν ἐθεράπευε, ἀφοῦ ἔβαλε φάρμακα ἐπάνω εἰς τόν μηρόν του (καί τόν ἐθεράπευσε), παρώρμησε ἐναντίον τῶν Τρώων τόν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου· γιά τοῦτον ὁ ἴδιος ὁ Πάρις, ὁ υἱός τοῦ Πριάμου, καί ἐνῶ ἀπέθνησκε, ἐδυσπιστοῦσε ὅτι θά ἔλθῃ εἰς τήν μάχην μέ γερά πόδια.

ἔκτανε δ᾽ ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρως,
κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε κομίσσαι
λοιγόν ἀδελφειοῖο μιαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
τῷ γάρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα
δῶκε, σιδηρίτην νημερτέα· τόν ρα βροτοῖσιν
ἤνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρείτην,
γυρόν, ὑποτρηχύν, στιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν.
ἀμφί δέ μιν κύκλῳ πέρι τ᾽ ἀμφί τε πάντοθεν ἶνες
ἐμφερέες ρυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται.
ἤματα μέν τρίς ἐφ᾽ ἑπτά βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι
θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καί κοινά λοετρά,
καί μίμνειν ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο·
ἀενάῳ δ᾽ ἐνί πέτρον ἐχέφρονα πίδακι λούων,
φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἅτε βρέφος, ἀλδήσασκε,
καί θεόν ὥς λιπαροῖσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσιν,
λᾶαν ὑπερμενέεσσιν ἀοιδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν.

στίχοι 367-395

ἐν καθαρῷ δέ φάος μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
χερσίν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεουδέα πέτρον ἀείρας,
μητέρι νήπιον υἱόν ἐοικώς ἀγκάς ἐχούσῃ.
καί σύ δ᾽, ἐπήν ἐθέλῃς ὅπα δαιμονίην ἐπακοῦσαι,
ὣδ᾽ ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετά φρεσί σῇσι δαείῃς·
ὁππότε γάρ μιν πάγχυ κάμῃς ἐνί χείρεσι πάλλων,
ἐξαπίνης ὄρσει νεογιλοῦ παιδός ἀϋτήν,
μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφί γάλακτι.
χρή δέ σε τετληῶτι νόῳ ἀκταινέμεν αἰεί,
μή πως ἠπεδανοῖο λυθείς ὑπό δείματος ἔξω

Ἀλλ᾽ ἐφόνευσεν ὁ ἡρωϊκός υἱός τοῦ Ποίαντος τόν ἀπατεῶνα Πάριν,
διότι ὁ Ἕλενος παρώτρυνε τούς Δαναούς νά μεταφέρουν ἀπό τήν Λῆμνον εἰς τήν Τροίαν τόν αἱμοχαρῆ φονέα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Διότι ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἔδωσε εἰς αὐτόν (τόν Ἕλενον) νά κρατῆ ἕνα λίθον ὁμιλοῦντα, τόν σιδηρίτην, πού λέγει τήν ἀλήθειαν· τοῦτον τόν λίθον εἰς ἄλλους ἀνθρώπους ἄρεσε νά τόν ὀνομάζουν ἔμψυχον (ζωντανόν) ὀρείτην,
καί εἶναι στρογγυλός, ὀλίγον σκληρός, βαρύς, μέ μαῦρο χρῶμα, στερεός.

Γύρω δέ ἀπ᾽ αὐτόν κυκλικῶς καί ἀπό ὅλα τά μέρη ἁπλώνονται ἐν εἴδει γραμμῶν ἶνες, πού εἶναι ὅμοιαι μέ ρυτίδας.
Ἐπί εἴκοσι καί μίαν ἡμέρας ἔμαθα ὅτι ὁ Ἕλενος ἀπέφευγε τό κρεββάτι γυναικός καί τά κοινά λουτρά καί παρέμενε ἀμέτοχος ἀπό ἔμψυχο φαγητό·
ἔλουε δέ τήν συνετήν πέτραν εἰς πηγήν, πού ἔτρεχε διαρκῶς, μέσα σέ μαλακά πανιά σάν νά ἦτο βρέφος, καί τήν ἔκανε νά αὐξηθῆ.
Καί ἀφοῦ ὡς θεόν τήν κατεπράϋνε μέ ἐλαιώδη θυμιάματα,

στίχοι 367-395

ἀνάπτων δέ μέ λυχνάρια φῶς μέσα σέ καθαρή αἴθουσα τήν ἐχάϊδευε μέ τά χέρια του, ἀφοῦ τήν ἐσήκωσε τήν θεόμορφη πέτρα, καί ὡμοίαζε μέ μητέρα πού κρατεῖ στήν ἀγκαλιά της τό μικρό παιδί της (τό νήπιο).

Καί σύ, ἄν θέλης ν᾽ ἀκούσης θεϊκήν φωνήν, ἔτσι νά πράττης, διά νά γνωρίσης θαῦμα στήν καρδιά σου· ὅταν δηλαδή ἀποκάμης παντελῶς κινῶν αὐτόν εἰς τάς χεῖράς σου, ξαφνικά θά σηκώση αὐτός (θά ἀναδώση) φωνήν νεογεννήτου παιδιοῦ,
τό ὁποῖον κραυγάζει μέσα στόν κόλπο τῆς παραμάννας γύρω ἀπό τό γάλα (ἐνῶ πίνει τό γάλα).

Πρέπει δέ ἐσύ μέ ψυχικήν καρτερίαν νά ὑψώνης (νά κρατῆς ὑψηλά) πάντοτε τόν λίθον, μήπως, ἐάν παραλύσης ἀπό φόβον, πού ἐξασθενίζει, καί τόν ἀποβάλης ἀπό τά χέρια σου

ἐκ χειρῶν οὔδάςδε βαλών, χόλον αἰνόν ὀρίνῃς
ἀθανάτων. τόλμα δέ θεοπροπίην ἐρεείνειν·
πάντα γάρ ἐξερέει νημερτέα. καί μιν ἔπειτα
πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λούσης γε, πελάσσας,
δέρκεο· θεσπεσίως γάρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
ὥδε μέν Ἀτρείδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτρην
Λαομεδοντιάδης, φοιβήτορι λᾶϊ πιθήσας.
σοί δ᾽ ἔτι καί σθένος ἄλλο σιδηρίταο πιφαύσκω·
ἑρπετά γάρ δή πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
σεῖο δ᾽ ἔχεν πολύ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
δεῖμα Φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰέν ἐχίδνης.
τοὔνεκε Πριαμίδαο σαόφρονος οὔποτε νόσφιν
ἤθελεν ἔρχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρα τιν᾽ εἴποι
θαλπωρήν, ἥνπερ ποτ᾽ ἐπί χθόνα μητέρα θηρῶν
ἔρχηται, πῶς κεν πολιόν γένος ἐκπροφύγῃσιν.
τῷ δ᾽ ὄγε Λητοΐδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
κικλήσκων ἀγόρευε, τά δή νῦν σοι καταλέξω.
Εὖτε με παῖδ᾽ ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν
μαντοσύνας, μέγαν ὅρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὀμόσσαι,

στίχοι 396-424

ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν.
τοὔνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τά ἕκαστα.
φράζεο νῦν, ἥρως ἑκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.
Αὐτή γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσιν
τίκτει καί κακότητα καί ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστου·
γαῖα μέν ἑρπετά τίκτε, τέκεν δ᾽ ἐπί τοῖσιν ἀρωγήν·
ῥίπτων αὐτόν εἰς τήν γῆν, διεγείρῃς τήν φοβεράν ὀργήν τῶν θεῶν. Καί λάβε τήν τόλμην νά ἐρωτᾷς τήν προφητικήν φωνήν· διότι ὅλα θά σοῦ τά εἴπῃ ἀληθινά. Καί ἀφοῦ ἔπειτα, ὅταν θά τόν λούσῃς, φέρεις αὐτόν πλησίον εἰς τούς ὀφθαλμούς σου, βλέπε· διότι θά καταλάβῃς ὅτι κατά ἐξαίσιον τρόπον ἔγινε ψυχρός.

Τοιουτοτρόπως καί ὁ υἱός τοῦ Λαομέδοντος εἶπεν, ὅτι ἡ πατρίς του θά κυριευθῇ ἀπό τούς Ἀτρείδας, διότι εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τόν προφητικόν λίθον.

Εἰς ἐσέ δέ ἀποκαλύπτω ἀκόμη καί ἄλλην δύναμιν τοῦ σιδηρίτου·
διότι φαίνεται, ὅτι ἐσύ τρομάζεις εἰς ὑπερβολικόν βαθμόν ἀπό τά ἑρπετά.

Πολύ ὅμως μεγαλύτερον ἀπό ἐσέ καί ἀκατανίκητον φόβον εἶχεν ὁ Φιλοκτήτης, ἐπειδή διετήρει πάντοτε εἰς τήν μνήμην του τήν ἔχιδναν.

Δι᾽ αὐτό οὐδέποτε ἤθελε νά βαδίζῃ χωριστά ἀπό τόν σώφρονα υἱόν τοῦ Πριάμου καί τόν παρεκάλει, διά νά τοῦ εἴπῃ κάποιον παρηγορητικόν λόγον, ἐάν κάποτε βαδίζῃ εἰς περιοχήν, πού τρέφει θηρία (φίδια), πῶς θά ἠμπορέσῃ νά ἀποφύγῃ τό ἀσπρόμαυρο γένος.

Πρός αὐτόν, ἐπικαλούμενος ὡς μάρτυρα τῶν λόγων του τόν Φοῖβον, τόν υἱόν τῆς Λητοῦς, ὡμίλησε αὐτός (ὁ υἱός τοῦ Πριάμου) καί τοῦ εἶπε αὐτά, τά ὁποῖα τώρα θά σοῦ ἐκθέσω.

στίχοι 396-424

Ὅταν ἐμέ ὡς παιδί μέ ἐδίδασκε ὁ Ἀκερσεκόμης (ὁ Φοῖβος) νά ἐξαγγέλλω μαντείας, κατά πρῶτον μέ παρώτρυνε νά δώσω μεγάλον ὅρκον, νά μή εἴπω δηλαδή ποτέ εἰς τούς ἀνθρώπους ψευδῆ λόγον. Δι᾽ αὐτό θά σοῦ εἴπω τά καθέκαστα μέ πολύ μεγάλην ἀκρίβειαν.

Σκέψου τώρα, ἥρωα μ α κ ρ ο β ό λ ε, (Ἀπόλλωνα) τόν λόγον μου. Αὐτή ἡ μαύρη γῆ γεννᾷ γιά τούς ἀνθρώπους, πράγματα πού προκαλοῦν πολλά κλάματα (πού τούς κάνουν νά κλαῖνε),
καί δυστυχίαν, ἀλλά καί τά μέσα πρός ἄμυναν ἐναντίον ἑκάστου πόνου·
ἡ γῆ δηλαδή ἐγέννησε μέν τά ἑρπετά (πού προκαλοῦν πόνους), ἀλλά ἐγέννησε καί τά βο-

ἐκ γαίης δέ λίθων πάντων γένος, ἐν δ᾽ ἄρα τοῖσιν
κάρτος ἀπειρέσιον καί ποικίλον. ὅσσα δύνανται
ρίζαι, τόσσα λίθοι. μέγα μέν σθένος ἔπλετο ρίζης·
ἀλλά λίθου πολύ μεῖζον· ἐπεί μένος ἄφθιτον αἰεί
γεινομένῳ μήτηρ καί ἀγήραον ἐγγυάλιξεν·
ἡ δέ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
καί τόσον αὐτῆς κάρτος, ἐφ᾽ ὁππόσον ἔμμονός ἐστιν·
εἰ δέ κ᾽ ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ᾽ ἐλπωρή παρά νεκρῆς;
ἐν μέν δή βοτάναις ῥίζας λυγρῶν τε καί ἐσθλῶν
δήεις, ἐν δέ λίθοις ἄτην οὐ ῥεῖά κεν εὕροις,
ἤτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. Ἀλλά σύ γ᾽ ἥρως,
λαῖ σιδηρίτῃ πεφυλαγμένος, ἑρπετά πάντα
θαρσαλέως, εἰ καί τοι ὁμιλαδόν ἀντιόωεν,
ἔρχεσθαι διά μέσσα, κελαινῆς οὐκ ἀλεγίζων
λώβης. οὐ γάρ ἔτι σφι θέμις μεμνῆσθαι ὀδόντων,
οὐδ᾽ εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσιν.
οὐδέ γάρ οὐδέ μένειν περ ἔτι προφανέντα δύνανται,
ἀλλά μετά σφίσι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ᾽ ὁμοῖα
ἔσσυνται. τά δέ καί περ ἐναντίον αἴξαντα,
ἄψ ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν μενεαίνει·
καί σφίσιν ἐξαπίνης ῥόθος ἵσταται, οὐδέ τι πρόσσω
νίσσεται, ἀλλ᾽ ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρήν
γλώσσῃσιν μεμάασι περισσαίνειν,. σκύλακες ὥς.

στίχοι 425-453

πολλάκι καί κατέδαρθε δαφοινῶν ἄγχι δρακόντων
ἀμφί κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάφρεσιν Ἴδης

ηθητικά κατά τούτων μέσα· (καί τά θεραπευτικά μέσα).
ἀπό δέ τήν γῆν προέρχεται τό γένος ὅλων τῶν λίθων, καί εἰς αὐτούς βέβαια ἐνυπάρχει ἀπέραντος καί διάφορος δύναμις. Ὅσα ἠμποροῦν νά προσφέρουν (εἰς τούς ἀνθρώπους) αἱ ῥίζαι (ὡρισμένων φυτῶν), τόσα καί οἱ λίθοι. Εἶναι πράγματι μεγάλη ἡ δύναμις τῆς ῥίζης· ἀλλά τοῦ λίθου εἶναι πολύ μεγαλυτέρα· ἐπειδή εἰς αὐτόν, πάντοτε καί διαρκῶς παραγόμενον, ἔδωσεν ἡ μητέρα (ἡ γῆ) ἀδιάφθορον καί ἀγήραστον δύναμιν·
ἡ ῥίζα ὅμως ἀποθνήσκει (μαραίνεται) καί ἀκμάζει ἐπί ὀλίγον χρόνον, καί εἶναι τόση ἡ δύναμίς της, ἐφ᾽ ὅσον χρόνον εἶναι ζωντανή (ἔχει πνοήν)·
ἐάν ὅμως ἐκπνεύσῃ, ποία πλέον ἐλπίς ὑπάρχει ἀπό μίαν νεκράν; Εἰς μέν τά βότανα θά συναντήσῃς βεβαίως τάς ῥίζας καί τῶν ἐπιβλαβῶν καί τῶν καλῶν, εἰς τούς λίθους ὅμως δέν θά ἠμπορέσῃς νά εὕρῃς εὐκόλως τήν βλάβην (ἐκεῖνο πού βλάπτει), ἐπομένως ὅσα πράγματι εἶναι τά (χρήσιμα) βότανα, ἄλλοι τόσοι εἶναι καί οἱ λίθοι. Ἀλλά σύ βέβαια ὁ ἥρως προφυλαγμένος μέ τόν λίθον σιδηρίτην, βάδιζε θαρραλέως διά μέσου ὅλων τῶν ἑρπετῶν, καί ἄν ἀκόμη σέ συναντοῦν κατά πλήθη, καί νά μή ὑπολογίζῃς τήν μαύρην κακοποίησιν (τήν δηλητηρίασιν). Διότι δέν εἶναι πλέον εἰς αὐτά ἐπιτρεπτόν νά ἐνθυμοῦνται τά δόντια των, οὔτε καί ἄν, ἐνῶ βαδίζεις, προσεγγίζουν τά πόδια σου. Διότι οὔτε ἠμποροῦν πλέον νά παραμένουν εἰς τήν θέσιν των, ὅταν ἐσύ φανῇς ἀπό μακρυά, ἀλλά ἀνήσυχα καί ἔκπληκτα ἀπό τήν παρουσίαν σου, ἀπομακρύνονται ἐσπευσμένως ὡσάν νά καταδιώκωνται. Ἀλλά καί ἐάν πηδήσῃς ἐνώπιόν των (μπροστά των), καταλαμβάνονται ἀπό τήν διάθεσιν νά ἔρπουν τινασσόμενα πάλιν πρός τά ὀπίσω· καί ξαφνικά σταματάει ὁ θόρυβος (πού προέρχεται ἀπ᾽ αὐτά), οὔτε προχωροῦν πρός τά ἐμπρός, ἀλλά ἁπλώνοντα πλησίον σου τόν μακρόν τράχηλόν των ἐπιθυμοῦν νά σέ χαϊδεύουν μέ τήν γλῶσσάν των, καθώς κάνουν τά σκυλάκια.

στίχοι 425-453

Πολλές φορές καί ὁ Εὔφορβος ὁ κυνηγός ἐκοιμήθη πλησίον ἐρυθρῶν δρακόντων, (φιδιῶν), ὅταν παρέμενε κατά τάς κυνηγετικάς του ἐξορμήσεις εἰς τά πυκνά δάση τῆς Ἴδης,

θηρητήρ Εὔφορβος, ἀρωγῇ τῇδε πεποιθώς.
δῶκα γάρ ἀντομένῳ λίθον ἱερόν· οὐδέ ποτ' αὐτῷ
ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
τέρπετο δ' Εὐφόρβῳ περικαλλέϊ φέρτατος ἀνδρῶν
αἰχμητής Μελάνιππος, ἀνεψιός ἐσθλός ἐμεῖο,
εἶδος ἀμώμητον, καί ἑπ' εἴδεϊ κάρτος ἄρειον
αἰζηοῦ ποθέων δουρικλυτοῦ, εὐπλοκάμοιο.
τοὔνεκα καί μετά θῆρας ἀλωμένου οὔ ποτε νόσφιν
ἔσθενεν Εὐφόβροιο μένειν Ἰκετάονος υἱός·
ἀλλ' αἰεί λασίοισιν ἐν οὔρεσιν ἀντιθέοιο
καγχαλόων κούροιο μετ' ἴχνια σύν τε κύνεσσιν
ἕσπετο σύν θ' ἑτάροις, ἔθελέν τέ οἱ οἷος ἕπεσθαι.
ἦ μέν κέν μιν πολλά πατήρ μενέαινεν ἐρύκειν,
ἀσχαλόων ἑόν υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι.
καί Πριάμοιο βίη κεν ἐρήτυεν· οὐδ' ὅγε θυμῷ
πείθετ', ἐπεί οὐκ ἐθέλεσκέ ποτ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι.
ῥεῖά γε μήν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακον ὕδρος,
νέρθεν ὑπό κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰόν ἐλάσσας·
τόν μέν ἔπειτ' ὀλοός πυρετός λάβεν, οὕνεκ' ἔμελλεν
αὖθι λελείψεσθαι. τό ῥά μιν καί μᾶλλον ἔτειρεν.
οἰκτείρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτί γούνατ' ἐμεῖο,
αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἕλκεϊ λυγρῷ·
καί ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιή κάλλιπε νοῦσος.
τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν ὀρείτην,
ἐπειδή εἶχε πεποίθησιν εἰς αὐτήν ἐδῶ τήν βοήθειαν, (ἐννοεῖ τήν πέτραν πού εἶχε μαζί του). Διότι μέ παρεκάλεσε καί τοῦ ἔδωσα τόν ἱερόν λίθον· καί οὐδέποτε ἐτόλμησε νά ἐπέλθῃ ἐναντίον του κανείς (δράκων), ἄν καί ἦσαν πολλοί εἰς τήν περιοχήν.

Ἠσθάνετο δέ τέρψιν νά συντροφεύῃ τόν ὡραῖον Εὔφορβον ἕνας ἄριστος ἀνήρ, ὁ πολεμιστής Μελάνιππος, ὁ καλός ἰδικός μου ἐξάδελφος, ἄμεμπτος κατά τήν μορφήν, καί μαζί μέ τήν (ὡραίαν) μορφήν εἶχε καί δύναμιν πολεμιστοῦ καί ρωμαλέου ἀνδρός, φημισμένου γιά τό δόρυ του καί καλλιπλοκάμου (μέ ὡραῖα μαλλιά). Διά τοῦτο καί ὅταν ὁ Εὔφορβος περιεπλανᾶτο ἀνάμεσα εἰς τά θηρία, οὐδέποτε ὁ υἱός τοῦ Ἰκετάονος ἐφρόντιζε νά εἶναι πάντοτε πλησίον του,
ἀλλά πάντοτε χαίρων εἰς τά δασοσκεπῆ ὄρη παρηκολούθει τά ἴχνη τοῦ ἰσοθέου νέου μαζί μέ τούς σκύλους του καί τούς συντρόφους του, καί ἤθελε νά τόν ἀκολουθῇ μόνον αὐτός.

Καί βέβαια ὁ πατέρας του ἐπεδίωκε με πολλούς τρόπους νά τόν ἐμποδίζῃ, ἐπειδή ἐλυπεῖτο πού ἔβλεπε τόν προσφιλῆ υἱόν του νά μάχεται ἐναντίον τῶν θηρίων.

Καί ὁ Πρίαμος ἐπίσης προσπαθοῦσε νά τόν ἐμποδίσῃ· ἀλλ' αὐτός δέν ἐπείθετο, διότι δέν ἤθελε νά ἐγκαταλείψῃ ποτέ τόν Εὔφορβον. Ἀλλά κάποτε ἕνα μαῦρο νερόφιδο, τό ὁποῖον τοῦ διεπέρασε κάτω ἀπό τήν κνήμην του δηλητήριον, πού καταστρέφει τούς ἀνθρώπους· ἔπειτα κατέλαβεν αὐτόν ἰσχυρός καταστρεπτικός πυρετός, ἕνεκα τοῦ ὁποίου θά ἀπεμακρύνετο ἀπό τήν συντροφιά τοῦ Εὐφόρβου καί τοῦτο τόν ἐβασάνιζε περισσότερον (ἀπό τόν πυρετόν).

Ἐπειδή ὅμως τόν εὐσπλαγχνίσθηκα, ὅταν τόν εἶδα νά ἁπλώνῃ τά χέρια του πρός τά γόνατά μου,
ἔδωσα ἐντολήν νά τρίψῃ αὐτόν ἐδῶ τόν λίθον καί
μέ τήν λεπτήν ἄχνην του νά πασπαλίζῃ τήν ὀλεθρίαν πληγήν·
καί πράγματι πολύ ταχέως ἡ βαρειά νόσος ἐγκατέλειψε τόν ἄνθρωπον.

Τέτοιον (σπουδαῖον) βοηθόν ἐγέννησεν ἡ γῆ διά τούς ἀνθρώπους τόν ὀρείτην,

ὅς τε καί οὐταμένοις ἄκος ἠρώεσσι κομίζει,
καί στείρῃσι γυναιξί τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσιν.

στίχοι 454-482

ποικίλα γάρ θνητοῖσι θεούς ἔρδειν ἀγορεύω.
ὡς καί ἐῆς ποτε μητρός Ἀβαρβαρέης ἐπάκουσας,
ἀνδρῶν εὖ μάλα νοῦσον ἐπισταμένης ἀκέσασθαι,
Βουκολίδης Εὔφορβος ἀγαυοῦ φάσκεν ὀφίτου
φάρμακα, μή μούνων ὄφεων κατένωπα δύνασθαι,
ἀλλά καί ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἠδέ βαρεῖαν
ἐκ κεφαλῆς ἔλκειν ὀδύνην. ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν
οὔασι δηθύνοντα καθήρας ὤπασεν αἶψα
καί δή καί λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
ἤδη καί τινα φῶτα, χόλῳ χρυσέης Ἀφροδίτης
ἔργα πρός ἱμερόεντα γάμων ἀμενηνόν ἐόντα,
μεμνῆσθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος προΐαλλεν.
ἐν πυρί δ' εἴ κε βάλῃς μιν, ὀδωδήν ἑρπετά τοῖο
φεύξεται, οὐδ' ἔτι πωμενέει σχεδόν, οὐδ' ἐνί χειῇ.
Φεύγει καί κνίσῃσι γαγάτην ὀρνυμένῃσιν,
τείροντα θνητούς ἐχεπευκέϊ πάντας ἀϋτμῇ.
χροιῇ δ' αἰθαλόεις, πλατύς, οὐ μέγας ἔπλετ' ἰδέσθαι
καρφαλέῃ δ' ἴκελον πεύκῃ φλόγα δῖαν ὀρίνει.
ἀλλ' ὀλοόν ποτί ῥῖνας ἄγει μένος· οὐδ' ὅγε φῶτας
λήσεται, ὧν κ' ἐθέλοις ἱερήν ἄπο νοῦσον ἐλέγξαι.
γνάμψει γάρ σφέας αἶψα χαμαί προπρηνέας ἕλκων· οἱ δ' ἄρ'
ἀπό σφετέρου πεπαλαγμένοι ἀφλοισμοῖο στρωφῶντ' ἔνθα καί ἔνθα κυλινδόμενοι κατά γαῖαν.

ὁ ὁποῖος καί εἰς τούς πληγωμένους ἥρωας φέρει θεραπείαν καί εἰς τάς στείρας γυναῖκας παρέχει τήν δυνατότητα νά γεννοῦν ἀγαπητά τέκνα.

στίχοι 454-482

Λέγω λοιπόν ὅτι οἱ θεοί παρέχουν εἰς τούς ἀνθρώπους ποικίλα φάρμακα.

Καθώς καί ἀπό τήν ἰδικήν του μητέρα τήν Ἀβαρβαρέαν, πού ἐγνώριζε πολύ καλά νά θεραπεύση τήν νόσον τῶν ἀνδρῶν, ἄκουσες κάποτε,
ὅτι ὁ Βουκολίδης Εὔφορβος ἔλεγε γιά τά φάρμακα τοῦ εὐγενοῦς ὀφίτου (γιά τάς θεραπευτικάς ἰδιότητας τοῦ ὀφίτου), ὅτι ὄχι μόνον ἐναντίον τῶν φιδιῶν ἔχουν θεραπευτικήν δύναμιν ἀλλά καί εἰς τά μάτια φέρουν τό φῶς καί προσέτι τραβοῦν ἀπό τό κεφάλι τόν βαρύν πόνον.
Ἀκόμη δέ καί εἰς κάποιον ἄνθρωπον, πού ἦτο βραδύς κατά τά αὐτιά του (πού ἦτο κουφός) ἀφοῦ τά ἐκαθάρισε, ἔδωσε ταχέως τήν ἀκοήν καί μάλιστα τόν κατέστησεν ἱκανόν νά ἀκούη καί ἕνα λεπτό (σιγαλό) τραγούδι.

Ἐπίσης καί κάποιον ἄλλον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος λόγῳ τῆς κατ' αὐτοῦ ὀργῆς τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦτο ἀδύνατος (ἀνίκανος) νά ἐκτελέση τά περιπόθητα ἔργα τοῦ γάμου, ἀφοῦ τόν ἐθεράπευσε τόν ἐξαπέστειλε νά ἐνθυμηθῆ τόν ἔρωτα.

Ἐάν δέ βάλης αὐτόν τόν λίθον στήν φωτιά, τά ἑρπετά θά τραποῦν εἰς φυγήν ἀπό τήν ὀσμήν του, οὔτε θά παραμείνουν πλέον πλησίον, ἀκόμη οὔτε καί μέσα εἰς τήν τρύπαν των.

Ἀποφεύγουν ἐπίσης τά ἑρπετά καί τόν γαγάτην, ὅταν σηκώνωνται αἱ κνῖσαι, (οἱ μυρουδιές)
ὁ ὁποῖος βασανίζει ὅλους τούς ἀνθρώπους μέ τήν διαπεραστικήν ὀσμήν του.

Ἀλλά στίς μύτες φέρει ὁ γαγάτης καταστρεπτικήν μανίαν· οὔτε θά λησμονήση αὐτός τούς ἀνθρώπους ἐκείνους, τῶν ὁποίων θά ἤθελες νά ἐξελέγξης τήν ἱεράν νόσον (τήν ἐπιληψίαν).

Διότι θά τούς λυγίση παρασύρων ταχέως αὐτούς προύμυτα πρός τά κάτω·
αὐτοί δέ (οἱ ἐπιληπτικοί) ραντισμένοι ἀπό τόν ἰδικόν των ἀφρόν περιστρέφονται ἐδῶ καί ἐκεῖ καί κυλίονται κάτω στό χῶμα.

τοῖσι δέ χωομένη φρένα τέρπεται, ὁππότ' ἴδῃσιν
πήματα πάσχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα Μήνη.
θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
καπνόν, ὑπό σπλάγχνοισιν ἀναΐσσοντα δέχηται,
ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ,
ὅς τε γυναικείῃ νεάτῃ μίμνων ἐνί γαστρί

στίχοι 483-511

κέκλεισται. τότε δ' αὖτις ὑπό πνοιῇσι λίθοιο
δερκομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολόν ἐκβλύζοντα
νηδύος. ἔκ γάρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει.
ἄλλά τε πόλλ' ἐπί τοῖσι γαγάτην θέσκελα ρέζειν
οἶδα· σέ δέ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἑρπετά τέρψει.

Σκορπίε, σεῖο δέ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
ἀγλαός Ὡρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γάρ, ὀΐω,
πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσιν,
μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων.

Οὐδ' ὅγε κορσήεντα λίθον κλύεν, οὕνεκα μιχθείς
δριμέος ἐν σκορόδοιο καρήατι, τοξευτῆρα
πευκεδανῶν ὤκιστα βελέμνων σκορπίον εἴργει.
τόν μέν ἐγώ κόρσῃ μάλ' ἐοικότα φημί βροτείῃ
παύειν, ὀξυτάτῳ τετριμμένον ἄμμιγα Βάκχῳ,
ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἰόν.
πέτρον δ' ὅς κεν μίξῃ ἐνί ροδόεντι ἐλαίῳ,
βάψας ἐκ πυρός ὀπτόν, ἐναυχενίαις ὀδύνῃσιν
ἄλκαρ ἄγει· μέλιτος δέ μετά γλυκεροῖο κερασθείς
ὕδατος ἀτηρήν ὀλέκει κατά γαστέρος ἰλύν,

Ἡ δέ κερασφόρος Μήνη, πού ἔχει γρήγορα πόδια, ἐπειδή εἶναι ὠργισμένη ἐναντίον αὐτῶν, ὅταν τούς ἴδῃ νά βασανίζωνται, τέρπεται μέ τήν καρδιά της. Ἐπίσης ἐάν κάποια γυναίκα, περιπατοῦσα γύρω ἀπό τόν καπνόν, πού ἔχει πολλά φάρμακα, δέχεται αὐτόν ἀναπηδῶντα στά σπλάγχνα της, (ἰχώρ τό ὑγρόν πού ρέει ἀντί αἵματος εἰς τάς φλέβας τῶν θεῶν, ἀλλά καί βρωμερόν, νοσογόνον, ὑγρόν πού βγαίνει στό κορμί ἀρρώστων ἀνθρώπων). Τότε ταχέως χύνεται ἀπό μέσα πολύς μαῦρος ἰχώρ, ὁ ὁποῖος ἀποκλείεται παραμένων εἰς τό ἔσχατον μέρος τῆς γυναικείας γαστρός (κοιλίας).

στίχοι 483-511

Τότε δέ ἐξ ἄλλου βλέπουσα νά ἐκρέῃ ἀπό τήν κοιλίαν της κάτω ἀπό τάς πνοάς τοῦ λίθου λασπῶδες ὑγρόν χαίρεται γι' αὐτόν. Διότι αὐτός ὁ λίθος ἀπομακρύνει τήν ἀπέραντον νόσον.

Γνωρίζω ἐπίσης, ὅτι ὁ γαγάτης ἐκτός τούτων δημιουργεῖ, προκαλεῖ καί ἄλλα πολλά ἐξαίσια· ἐσέ δέ θά σέ τέρψῃ, ὅταν καταδιώκῃ μέ τίς κνίσεις (τήν ὀσμήν, τήν μυρουδιά) τά ἑρπετά.

Ὦ Σκορπιέ, ὁ λαμπρός ἥρως Ὡρίων δέν ἄκουε, ὅτι ὑπάρχει λίθος συνονόματος μέ σένα· διότι ἀληθινά, νομίζω, ὅτι ἤθελε μᾶλλον νά ἔχῃ αὐτόν παρά τά ἰδικά σας ἄστρα, τότε πού ἦσαν διατρυπημένα τά μέλη του ἀπό πικρούς πόνους.

Οὔτε ἄκουε αὐτός γιά τόν λίθον, πού ἔχει μορφήν κροτάφου, ὅτι αὐτός (ὁ λίθος), ἐάν ἀναμειχθῇ εἰς τήν κορυφήν καυστικοῦ σκόρδου, ἐμποδίζει ταχύτατα τόν σκορπιόν, πού ἐκτοξεύει πικρά βέλη (πού προκαλεῖ μέ τό δάγκωμά του φοβερούς πόνους).

Γιά τοῦτον τόν λίθον, ὁ ὁποῖος εἶναι πολύ ὁμορφος μέ κρόταφον ἀνθρώπου, λέγω ἐγώ ὅτι, ἐάν εἶναι τριμμένος ἀνάμεικτα μέ ὀξύτατο κρασί,
καταπαύει (καταστρέφει) τό δηλητήριον τῆς μαύρης ἀσπίδος, πού εἶναι ὑπηρέτης (τό δηλητήριον), τοῦ θανάτου.

Ὅποιος δέ θά ἀνεμείγνυε τόν λίθον ἐντός ἐλαίου ἀπό ρόδα, ἀφοῦ ψημένον ἀπό τήν φωτιά τόν βυθίση εἰς τό ὑγρόν τοῦ ροδελαίου, αὐτός προσφέρει θεραπευτικόν μέσον γιά τούς πόνους τῶν αὐχένων· καί ἐάν ἀναμειχθῇ ὁ λίθος μέ γλυκό μέλι, ἐξαφανίζει τήν καταστρεπτικήν ὑδατώδη λάσπην τῆς κοιλίας, ἡ

ἥ τε καταΐγδην ὑπό νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
δυομένη, φέρει ὄγκον ἀεικέα βουβώνεσσιν.
Ἴσθι δ᾽ ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δύνασθαι
καί Περσηϊάδαο μένος μέγα κουραλίοιο,
ἠδέ παλαμναίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θεῖναι.
τόνδε δέ μοι πάντων περιώσιον, ὅσσα φύονται,
Φοῖβος ἀκερσεκόμης φύσιν ἔμμεναι ἐξ ἑτέροιο
μυθεῖτ᾽ εἰς ἕτερον στρωφώμενον εἶδος· ὅ τίς τοι
ψεῦδός κεν φαίη. τό δ᾽ ἐπήτυμον οἶδα τετύχθαι.
χλωρή γάρ βοτάνη πρῶτον φύει· οὐδ᾽ ἑνί γαίῃ,

ὁποία (λάσπη) ὁρμητικῶς βυθίζεται εἰς τά κατώτερα μέρη τῆς κοιλίας τῶν ἀνδρῶν καί φέρει (δημιουργεῖ) εἰς τούς βουβῶνάς των ἐνοχλητικόν πρήξιμον (προφανῶς ἀπό ἀφροδίσιον νόσον).
Γνώριζε (μάθε) ἐπίσης, ὅτι ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ κοραλίου τοῦ Περσείδου ἠμπορεῖ νά καταστρέφῃ τά κέντρα τοῦ σκορπιοῦ, καί νά καταστήσῃ ἀκίνδυνον τήν ὁλεθρίαν ἀσπίδα. Γιά τοῦτον τόν λίθον κατ᾽ ἐξοχήν ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων, ὅσα γεννῶνται,
μοῦ ἔλεγεν ὁ Φοῖβος, ὁ πάντοτε νέος, ὅτι κατά τήν φύσιν του εἶναι εἶδος πού παράγεται μέ αὐξανόμενες λεπτές πτυχώσεις πού ἐπικάθηνται ἡ μιά ἐπί τῆς ἄλλης. Τοῦτο θά ἔλεγε κανείς ὅτι εἶναι ψεῦδος, γνωρίζω ὅμως τήν ἀλήθειαν πῶς κατεσκευάσθη.

Κατά πρῶτον δηλαδή φυτρώνει μία χλωρή βοτάνη· καί δέν φυτρώνει εἰς τήν γῆν,

στίχοι 512-540

ἦν γε φυτῶν ἴσμεν στερεήν τροφόν, ἀλλ᾽ ἑνί πόντῳ
ἀτρυγέτῳ, ἵνα φύκι᾽, ἵνα βρύα γίγνετ᾽ ἐλαφρά.
αὐτάρ ἐπεί κ᾽ ἔλθῃσι μαραινομένη ποτί γῆρας,
ἤτοι μέν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ὑφ᾽ ἅλμης·
αὐτή δ᾽ ἐν βένθεσσι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
νήχεται, ὄφρα ἑ κύματ᾽ ἀποπτύσῃ αἰγιαλόνδε.
ἔνθα δ᾽ ἄρ᾽ ἐξαπίνης μιν ἀναπλεύσασαν ὑπ᾽ αἴθρην,
βάζουσ᾽, οἵπερ ἴδοντο, κρατυνομένην ὁράασθαι.
δηρόν δ᾽ οὐ μετέπειτα πάγῳ περιπαχνωθεῖσα
πετροῦται, καί χερσίν ἐν ὀκριόεντα τεῆσιν
ἀμφαφάεις λίθον, ὅς πρίν ἔχων ὑγρόν δέμας ἦεν.
σχῆμα μέν οὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει, οἷον ἔην περ,
οἵ τε κλάδοι, ὅσα τε σφιν ἀκρόδρυα προσπεφύασιν, ἥ τέ οἱ ἐβλάστησε
καί ἐτράφη εἰν ἁλί ῥίζα.
φλοιός θ᾽ ὅσπερ ἔην· φλοιός δέ γε λάϊνός ἐστιν

στίχοι 512-540

τήν ὁποίαν γνωρίζομεν ὡς σταθεράν τροφόν τῶν φυτῶν, ἀλλά εἰς τήν ἀνήσυχον θάλασσαν, ὅπου γίνονται φύκια καί ὅπου ἐπίσης γίνονται ἐλαφρά βρύα (χόρτα θαλάσσια).
Ὅταν ἔπειτα μαραινομένη φθάσῃ εἰς τό γῆρας,
τά μέν φύλλα της καταστρέφονται ἀπό τήν ἁλμύρα·
αὐτή δέ κολυμβᾶ εἰς τά βάθη τῆς πολυθορύβου θαλάσσης,
ἕως ὅτου τά κύματα τήν πετάξουν εἰς τήν ἀκρογιαλιά.
Ἐδῶ δέ ξαφνικά ἀφοῦ ἐπιπλεύσῃ κάτω ἀπό αἴθριον οὐρανόν, λέγουν ὅσοι τήν εἶδαν ὅτι φαίνεται νά ἰσχυροποιῆται.
Κι ἔπειτα ἀπό λίγο, ἀφοῦ πήξῃ ὁλόγυρα σάν πάγος,
μεταβάλλεται εἰς πέτραν, καί μέσα εἰς τά χέρια σου
αἰσθάνεσαι ἕνα λίθον τραχύν, ὁ ὁποῖος προηγουμένως εἶχε σῶμα ὑγρόν.
Τό σχῆμα βέβαια τῆς βοτάνης διατηρεῖται ἀκόμη, ὁποῖον ἦτο καί πρίν,
ἐπίσης διατηροῦνται καί οἱ κλάδοι καί ὅσοι ἄλλοι καρποί ἐφύτρωσαν ἀκόμη εἰς αὐτούς,
ἐπίσης καί ἡ ρίζα, ἡ ὁποία ἐβλάστησε καί ἐξετράφη μέσα εἰς τήν θάλασσαν·
καί ὁ φλοιός πού ἦτο· ἀλλά ὁ φλοιός εἶναι βέβαια τώρα λίθινος.

τερπωλή δ᾽ ἡδεῖα θεωμένου ἐς φρένα σεῖο
βήσετ᾽ ἐγώ δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι μοι θέλγητρον ἰδόντ᾽
αιέν ἐπί πραπίδας καταλείβεται· οὐδέ δύνανται
ὅσσε κορεσθῆναι θηευμένου, ἀλλά με θάμβος
σεύει ἑνί στέρνοισιν ὀϊόμενον τέρας εἶναι·
καί οἱ πιστεύων περ, ἔολπα μέν εἶναι ἄπιστον·
ἀλλ᾽ οὐ Γοργείην μέν ἐτώσιος ἀνθρώποισιν
σμερδαλέην κεφαλήν φάτις ἔμμεναι· οὐδ᾽ ἄρα Περσεύς
ὠκυπέτης πέλεται ψευδές τέρας ἡγήσασθαι.
Γοργόνα γάρ Περσῆϊ δρακοντοέθειραν ἀκούεις
Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπό κρημνοῖσι δαμῆναι,
παρθένον ἀργαλέην, ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
ἀνθρώπων, οἵσιν κεν ἐπ᾽ ἀνδροφόνω βάλεν ὄσσε·
οἵ μιν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀθρήσαντες

Κάποτε δέ γλυκειά τέρψις θά ἔλθη στήν καρδιά σου βλέποντας αὐτόν· ἐγώ δέ δέν γνωρίζω τί θέλγητρον καταβρέχει πάντοτε τάς φρένας μου, (ποία γοητεία καταλαμβάνει τήν σκέψιν μου), ὅταν τόν βλέπω· οὔτε εἶναι δυνατόν νά χορτάσουν τά μάτια ἐκείνου πού τόν θεᾶται (βλέπει), ἀλλά ἐμέ μέ καταλαμβάνει ἔκπληξις, ἐπειδή νομίζω ὅτι εἶναι κάποιο θαῦμα· καί ἐνῶ πιστεύω εἰς αὐτό, ἔχω βέβαια τήν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι κάτι ἀπίστευτον·
ἀλλά δέν εἶναι ματαία ἡ φήμη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὑπάρχει ἡ φοβερά κεφαλή τῆς Γοργοῦς (τῆς Γοργόνας)·
οὔτε βέβαια ὁ ταχυπέτης Περσεύς φαίνεται νά ἐνόμισε ὅτι τοῦτο εἶναι ψεύτικο ὑπερφυσικόν φαινόμενον.

Διότι ἔχεις ἀκούσει ὅτι ἡ Γοργόνα μέ τά φίδινα πλοκάμια, μιά φοβερή παρθένος μέ ὄψιν σκοτεινήν, ἐφονεύθη ἀπό τόν Περσέα κάτω ἀπό τούς τελευταίους κρημνούς τοῦ Ἄτλαντος, αὐτή ἡ μαύρη δυστυχία γιά τούς ἀνθρώπους ἐκείνους, ἐναντίον τῶν ὁποίων θά ἔρριπτε τά ἀνθρωποκτόνα βλέμματά της·
αὐτοί ὅταν προσβλέψουν αὐτό τό πελώριο καί ἀκατανίκητον φόβητρον

στίχοι 541-569

αἴσῃ λαϊνέῃ τεθνηότες ἑστήκασιν.
ἣ τήν δ᾽ οὔτ᾽ εὐρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνη
δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα,
οὔτε κασιγνήτῳ κέλετο, κρατερόφρονι φωτί,
χρυσοπάτρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,
ἀλλά δόλῳ θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κούρης,
ἦκα μάλ᾽ ἐξόπιθεν γαμψώνυχον οὐ προϊδούσης
ἀμφιβαλών ἅρπην Κυλληνίδα λευκανίῃσιν.
τῆς δ᾽ ἄρα καί φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπή,
καί στυγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπό δῶμα κελαινόν πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ᾽
ἐναιρομένοις ὑπό νεκρῆς.
ἀλλά τότ᾽ αἰγιαλόνδε φόνῳ

στίχοι 541-569

στέκονται πεθαμένοι ἀπό μοῖραν λιθίνην (ἀπολιθώνονται).

Αὐτήν (τήν Γοργόνα) οὔτε ἡ εὐρύστηθη Ἀτρυτώνη
εἶχε τήν διάθεσιν νά τήν βλέπῃ, καίτοι βέβαια ἦτο ἀτρόμητος, οὔτε παρώτρυνε τόν ἀδελφόν της, ἕνα ἰσχυρόκαρδον ἄνδρα, τόν χρυσοπατέρα Περσέα νά ἴδῃ αὐτήν, καίτοι ἐφονεύθη, ἀλλά μέ δόλον ἀπέκοψε τόν θηριώδη αὐχένα τῆς κόρης, ἡ ὁποία δέν τόν εἶδε προηγουμένως,
ἀφοῦ πολύ ἡσύχως ἐκ τῶν ὄπισθεν περιέβαλε τόν λαιμόν της μέ ἕνα γαμψώνυχον Κυλλήνιον δρέπανον.

Αὐτῆς λοιπόν, καί ὅταν ἀκόμη ἦτο σκοτωμένη, ἡ ὄψις ἦτο καταστρεπτική, (φρικτή, φοβερή),
καί ἦτο πεπρωμένον νά κατέβουν εἰς τό μαῦρο σπίτι τοῦ μισητοῦ Κρονίδου (τοῦ Πλούτωνος) πολλοί ἄνθρωποι, πού ἐφονεύοντο ἀπό μίαν νεκράν (εἰς τόν Ἅδην).

πεπαλαγμένος ἥρως
ἐλθών, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσσῃ,
θερμήν ἐξ ὁμάδου κεφαλήν ἔτι καί τρομέουσαν
Γοργείην κατέθηκεν ἐπί χλοεραῖς βοτάνῃσιν.
ὄφρα δ' ὅγ' ἐν δίνῃσιν ἀναψύχεσκε φίλον κῆρ,
στείχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόντου, δολιχῆς τε κελεύθου,
τόφρα δέ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
αἵματος, οἵ ρα κέχυντο χαμαί ὑπό κράατι θάμνοι
ἀμφί δ' ἄρα σφίσιν αἶψα θοαί πόντοιο θύγατρες
λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον αὖραι,
πήγνυον, ὥς τέ σε πάγχυ λίθον στερεήν ὀΐσασθαι·
οὐδέ τ'. ἔην ὀΐσασθαι, ἐπεί στερεή λίθος ἦεν.
ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρόν δέμας· ἀλλά καί ἔμπη
ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
τήν μέν ἄρα χροίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρήν.
ἀμφασίη δ' ἥρωα λάβεν θρασύν, ὡς ἐνόησεν
ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τό καί πέλας αἶψα κιοῦσα
Διογενής πολύμητις ἐθαύμασεν 'Οβριμοπάτρη.

'Αλλά τότε ὁ ἥρως, ραντισμένος καθώς ἦτο ἀπό τό αἷμα, ἀφοῦ κατῆλθεν εἰς τόν αἰγιαλόν, ἕως ὅτου ἀποπλύνῃ τόν ρύπον τοῦ αἵματος εἰς τήν θάλασσαν καί ἐνῶ τό κεφάλι τῆς Γοργόνας ἦτο ἀκόμη θερμόν ἀπό τόν θόρυβον τῆς πάλης καί ἔτρεμε, τό ἐτοποθέτησε ἐπάνω σέ χλωρές βοτάνες.

'Εφ' ὅσον δέ αὐτός ἐδρόσιζε τήν ἀγαπητή του καρδιά στούς νεροστρόβιλους,
κουρασμένος ἀπό τόν ἀγῶνα, ἀπό τήν προσπάθειαν καί ἀπό τήν μακράν ὁδοιπορίαν,
ἐπί τόσον δέ χρόνον βρεχόμενοι ἐχόρτασαν ἀπό τό ἐρυθρόν αἷμα οἱ θάμνοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν διασκορπισμένοι εἰς τήν γῆν κάτω ἀπό τό κεφάλι τῆς Μέδουσας, γύρω ἀπ' αὐτούς, ἐπερχόμεναι ταχέως πρός τούς θάμνους αἱ αὖραι, αἱ γρήγορες θυγατέρες τῆς θαλάσσης, ἔπηζαν τό λύθρον (τό αἷμα)
καί τό ἔπηζαν τόσον, ὥστε σύ νά νομίσῃς ὅτι εἶναι παντελῶς στερεά πέτρα·
οὔτε ἦτο δυνατόν νά νομίσῃς, ὅτι ἦτο αἷμα, διότι πράγματι ἦτο στερεά πέτρα.

Καί ἔχασε τό ὑγρόν σῶμα τῆς βοτάνης· ἀλλά καί ἔτσι κατά κάποιον τρόπον, ἄν καί ἡ βοτάνη κατεστράφη ἐξ ὁλοκλήρου, ὅμως δέν ἔχασε τήν μορφήν της (τήν μορφήν τῆς βοτάνης).

Τό μέν χρῶμά της ἦτο βεβαίως ἐρυθρόν ἀπό τό αἷμα,
τόν τολμηρόν ὅμως ἥρωα κατέλαβεν ἀφασία, καθώς ξαφνικά ἀντελήφθη τό μέγα θαῦμα· τοῦτο ἐθαύμασε καί ἡ Διογέννητη πολυμήχανος 'Ο β ρ ι μ ο π ά τ ρ η, ὅταν ταχέως ἦλθε πλησίον.

στίχοι 570-597

θῆκε δ', ἀδελφειοῦ κλέος ἄφθιτον ὡς κε πέλοιτο,
αἰεί κουράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
ἔν δέ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην 'Αγελείη,
φῆλα φυλασσέμεναι κρυερήν εἰς φύξιν ἰόντα,
ἤ δολιχήν ἕρπων ἐς ἀταρπιτόν εἶ μιν ἔχοι τις,
ἤ περόων ἅλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνί νηΐ.
καί γάρ 'Ενυαλίοιο θοόν δόρυ μαινομένοιο,

στίχοι 570-597

Καθώρισε δέ αὐτή (ἡ Τριτογένεια) νά ἀλλάσσῃ πάντοτε ἡ προηγουμένη φύσις τοῦ κοραλίου, ὥστε νά εἶναι τοῦτο ἀθάνατος δόξα τοῦ ἀδελφοῦ της.

Τοῦ ἔδωσεν ἐπίσης (τοῦ λίθου) ἡ 'Αγελαία ἀπέραντον δύναμιν,διά νά διαφυλάσσῃ πλήθη, ὅταν πηγαίνουν εἰς ψυχρόν καταφύγιον,
ἤ ἐάν ἔχῃ κανείς αὐτόν (τόν λίθον) βαδίζων εἰς μακράν πορείαν, ἤ διαπερῶν τήν θεϊκήν θάλασσαν ἐπάνω σέ καλοφτιασμένο καράβι.

'Επίσης τό καλόν κοράλιον ἔδωσεν εἰς τούς ἀνθρώπους τήν δύναμιν
νά ἀποφεύγουν τό ταχύ δόρυ (τάς τρικυμίας)

καί λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἀπό λῃϊστήρων,
καί πολιόν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι
ἐσθλή κουραλίοιο βίη θνητοῖσιν ὀπάσσαι.
γλυκήν δ᾽ ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντορα κικλήσκουσιν.
φάρμακα δ᾽ ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα, καί κατάδεσμοι,
ἀραί τ᾽ ἀγνάμπτοισιν Ἐριννύσι πάγχυ μέλουσαι,
εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησεν
ἀνήρ, εἴθ᾽ ὅσα λύματ᾽ ἐπί σφίσιν ἠδ᾽ ἐπαοιδάς
σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσιν,
πάντων ἀντίλυτρον δήεις κρατερώτατον εἶναι.
κύψας δέ σπεῖρον ξανθῇ Δημήτερι μίσγων·
καί τοι λοιγόν ἅπαντα τεῆς ἀπάτερθεν ἀρούρης,
αὐχμούς τ᾽ ἐξελάσει σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
ἀτηρήν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμνοις
ἀγρῷ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον ἐξακέσασθαι.
βρωτήρων τ᾽ ἐπί τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάζει,
εὐλάς τε, κάμπας τε, καί αἰθερίην ἐρυσίβην,
ἤτε κατ᾽ οὐρανόθεν πταμένη ποτί καρπόν ἐρυθρή,
ἀμφί περί σταχύεσι περισμύχουσα κάθηται.
ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ᾽ ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος

στίχοι 598-626

ραίσει, καί Κρονίδαο παραΐσσουσι κεραυνοί,
παιδός ἑοῦ κλέος οὔτοι ἐτώσιον ἀζομένοιο.
κεῖνο πολύ πρώτιστον ἀνερχόμενος περάτηθεν
κουράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.

τοῦ μανιακοῦ Ἐνυαλίου (Ποσειδῶνος) καί συμμορίαν λῃστῶν ἀνθρωποκτόνων,
καί νά ξεφεύγουν ἀπό τόν πολιόν Νηρέα, ὅταν ἀναταράσσεται. Τήν γλαυκήν (γαλανήν) δέ Τριτογένειαν, τήν ἄφοβον, πού διεγείρει τόν θόρυβον τῆς μάχης,
τήν προσκαλοῦν ὡς βοηθόν τῶν ἰδικῶν των κόπων.

Ὅσα δέ φάρμακα εἶναι ἐπιβλαβῆ καί οἱ μαγικοί δεσμοί καί αἱ κατάραι, διά τάς ὁποίας φροντίζουν πολύ αἱ ἀκαμπτοι Ἐριννύες, εἴτε κάποιο μίασμα, καταστρεπτικόν τοῦ σπιτιοῦ, πού δέν ἀντελήφθη ὅτι τό ἔκρυβε κάποιος ἄνθρωπος,
εἴτε ἐκτός αὐτῶν ὅσαι ἀκαθαρσίαι καί μαγικά ἄσματα ἐκτελοῦν μεταξύ των ἐκ φθόνου οἱ ἄθλιοι,
ὅλων τούτων θά μάθῃς ὅτι τό κοράλιον εἶναι ἰσχυρότατον ἀντίδοτον φάρμακον.

Ἀφοῦ δέ τό κόψῃς (τό κάμῃς κομμάτια), σπεῖρέ το ἀναμειγνύων αὐτό μέ τήν ξανθήν Δήμητρα (τό ξανθό σιτάρι)·

καί βεβαίως πᾶσαν καταστροφήν θά ἀποδιώξῃ μακράν ἀπό τήν ἰδικήν σου καλλιεργήσιμον γῆν,
καί θά ἀποδιώξῃ ἐπίσης τίς ξηρασίες, πού ἀπορροφοῦν τό γάλα ἀπό τά στάχυα·
ἀκόμη καί τό καταστρεπτικό χαλάζι, τό ὁποῖον μέ τά ἀπειράριθμα βέλη του προξενεῖ τραύματα εἰς τόν ἀγρόν, πού εἶναι δύσκολον νά θεραπευθῇ·
ἐπίσης (τό κοράλιον) καταστρέφει τό γένος (τήν γενεάν) ὅλων ἐκείνων, πού κατατρώγουν τούς καρπούς,
δηλαδή τά σκουλήκια, τίς κάμπιες καί τήν εὑρισκομένην εἰς τόν αἰθέρα ἐρυσίβην,
ἡ ὁποία πετῶσα ἀπό τόν οὐρανόν μέ τό ἐρυθρόν της χρῶμα κάτω πρός τούς καρπούς κάθεται γύρω ἀπό τά στάχυα καί τά καταστρέφει.

Θά καταστρέψῃ ἀκόμη τά κοπάδια τῶν ποντικῶν καί τά ἀναρίθμητα πλήθη τῶν ἀκρίδων, καί θά περάσουν ὁρμητικῶς

στίχοι 598-626

οἱ κεραυνοί τοῦ Κρονίδου (τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου) (δηλαδή, σέ προστατεύει καί ἀπό τόν κεραυνόν τοῦ Διός)
ἐπειδή ὄχι ἐπί ματαίῳ σέβεται τήν δόξαν τοῦ ἰδικοῦ του παιδιοῦ. Ἐκεῖνο τό κοράλιον ἀνερχόμενος ὁ Ἀργειφόντης ἀπό τό παραπέρα μέρος, μεταφέρων αὐτό, τό προσεπόρισεν εἰς

τύνη δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνου πινέμεν αἰεί
μέμνεο, πευκεδανοῦ ἕνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.
Καί πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτου Βρομίοιο,
μορφήν παντοίην ἐπιειμένον, ἐσθλόν ἀχάτην.
πολλά μέν οὖν ρέα γ' ἐστίν ἀχάτου χρώματ' ἰδέσθαι·
ἐν γάρ οἱ δήεις ὀρόων ὑάλωσιν ἴασπιν,
σάρδιά θ' αἱματόεντα, καί αἰγλήεντα μάραγδον.
ἐν δ' ὄγε μιλτοπάρῃος· ἀτάρ καί χαλκόν ἐν αὐτῷ
δήεις, καί χροιήν ἐαροτρεφέος μήλοιο.
ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴ κέ μιν εὕρῃς
εἶδος ἔχοντα δαφοινόν ἀμαιμακέτοιο λέοντος·
τῷ καί μιν προτέρσισι λεοντοδέρην ὀνομῆναι
ἤνδανεν ἡμιθέοισι, κατάστικτον σπιλάδεσσιν
πυρσῇσιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε.
τόν δ', εἰ σκορπείην ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκήν
ἔλθοι, ἀερτάζειν περί ἕλκεϊ κέκλεο λυγρῷ,
ἤ ἔπι οἱ πάσσειν· ἄπο γάρ μινύθουσιν ἀνίαι.
ἰμερτόν τε γυναιξί δυνήσεαι ἀνέρα θεῖναι,
καί θέλξεις μύθοισι βροτούς, καί πάντα κομίζων,
ὅσσα κεν αἰτήσειας, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
καί νούσῳ κάμνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστίν,
ὅς μιν ἑνί σφετέρῃσι λαβών χείρεσσι κατάσχοι·
εἰ δέ Ζεύς τοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιτο,
ἀλλά νόει σύ τεῇσιν ἐνί φρεσίν, οὕνεκεν αὐτῷ
τούς ἀνθρώπους πολύ περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλο (πρό παντός ἄλλου). Σύ δέ νά ἐνθυμῆσαι νά τό πίνης πάντοτε μέ ἄκρατο (ἀνέρωτο) κρασί γιά τήν πικρή ἀσπίδα, καθώς βέβαια σοῦ εἶπα.
Ἐπίσης νά πίνης μέ ἄκρατο κρασί καί τόν πολύμορφον, τόν καλόν ἀχάτην, π ο ύ ν τ ύ ν ε τ α ι μ έ π α ν τ ό ς εἴδους μορφήν (πού ἔχει πολλά χρώματα καί ἔτσι εἶναι πράγματι, διότι ὁ ἀχάτης ἔχει ὅλας τάς ἀποχρώσεις). Πολλά μέν λοιπόν εἶναι δυνατόν νά ἴδῃς εὐκόλως χρώματα τοῦ ἀχάτου (λευκόν, ἐρυθρόν, μπλέ, πράσινον, βιολέ)·
διότι βλέπων ἐντός αὐτοῦ εὑρίσκεις τόν κρυσταλλώδη ἴασπιν, καί τό αἱματόχρουν σάρδιον καί τόν λαμποκοποῦντα σ μ ά ρ α γ δ ο ν (εἶδος ἀχάτου πρασίνου καί ὄχι πραγματικοῦ σμαραγδιοῦ, πού εἶναι βήρρυλος, δηλαδή ἄλλη πέτρα),
ἐντός δέ εὑρίσκεται αὐτός μέ ἐρυθράς παρειάς· ἀλλά καί χαλκόν εὑρίσκεις ἐντός αὐτοῦ, ἐπίσης καί τό χρῶμα τοῦ ἐαροθρεμμένου μήλου (κόκκινο ἤ ρόζ).
Ἀλλά μόνον αὐτός εἶναι ἐξ ὅλων ὁ περισσότερον ὑπέροχος, ἐάν τόν εὕρῃς,
διότι ἔχει τήν ἐρυθράν μορφήν τοῦ ἀκαταμάχητου λέοντος (ἡ κορναλίνη)· διά τοῦτο καί εἰς τούς παλαιοτέρους ἡμιθέους ἄρεσε νά τόν ὀνομάζουν λεοντοτράχηλον, καθώς εἶναι κατάστικτος ἀπό πλάκες ξανθοκόκκινες, λευκές, μαυριδερές καί πράσινες, (ὁ ἀχάτης πράγματι, ὡρισμένης κατηγορίας, ἔχει ὡραιοτάτας ραβδώσεις ἐπί λευκοῦ, ἤ μαύρου, ἤ κιτρίνου, ἤ κόκκινου φόντου καί ἔχει διαφόρους ὀνομασίας εἰς τό ἐμπόριον). Τοῦτον τό λίθον, ἐάν ἔλθῃ κανείς ὀδυρόμενος διά τό δάγκωμα ἀπό σκορπιόν, δῶσε ἐντολήν νά τόν τρίψῃ γύρω ἀπό τήν ὀλεθρίαν πληγήν,
ἤ νά πασπαλίζῃ μέ αὐτόν τήν πληγήν· διότι ἔτσι οἱ πόνοι του περικόπτονται (σταματοῦν).
Θά ἠμπορέσῃς ἐπίσης νά δώσῃς εἰς τάς γυναῖκας περιπόθητον ἄνδρα,
καί θά μαγεύσῃς μέ τά λόγια σου τούς ἀνθρώπους, καί μεταφέρων τά πάντα, ὅσα βέβαια θά ἐζητοῦσες, θά φθάσῃς εἰς τό σπίτι σου χαρούμενος (θά ἐπιτυγχάνῃς στίς δουλειές σου). Καί εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ὑποφέρων ἀπό κάποιο νόσημο θά σωθῇ (θά θεραπευθῇ) ὅταν αὐτός κρατῇ στά χέρια του αὐτόν τόν λίθον.
Ἐάν ὅμως ὁ Ζεύς ἀρνηθῇ εἰς αὐτόν νά ζήσῃ,
τότε νά καταλάβῃς μέ τό μυαλό σου, ὅτι εἰς αὐτόν
ἔκοψε ἡ Κλωθώ τήν κλωστήν (τό νῆμα τῆς ζωῆς)·

ρῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ᾽ ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ.

στίχοι 627-655.

εἰ δέ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἄνδρα θαμίζων
ἤ κρυερός μάρπτων πυρετός παρενήνοθε γυίοις,
ἠέ τεταρταίης πῆμα βραδύ, μήποτε λήγειν
βουλομένης, ἀλλ᾽ αἰέν, ὅπη πελάσῃσι, μενούσης,
τόν σύ γ᾽ ἰήσασθαι δ᾽ ἀμύμονος αὐτίκ᾽ ἀχάτου.
οὗτος γάρ προτέρων πολύ φέρτερος. αἶψα δέ σῆμα
ἐξερέω, τό περ ὧκα βίην δείκνυσι λίθοιο.
ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλών μέσον ἐψομένοισιν,
τυτθόν ἀνασχέσθαι· τά δέ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

Οὐ μέν τοι καί τόνδε γ᾽ ἐφ᾽ ἑρπετά φημί δύνασθαι·
ἀλλ᾽ ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἰητῆρα
οὐρανόθεν γεγαῶτα· σύ δ᾽ ἐν φρεσί βάλλεο σῇσιν.
εὖτε γάρ αἰγλῆεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
οὐρανός, ὠμηστῆρος ὑπαί παλάμῃσι Κρόνοιο
δηωθείς, εἴλειξεν ἀπειρεσίην ἐπί γαῖαν,
αἰθέρος ἐκ δίης πεσέειν οὐδάσδε μενοινῶν,
ὄφρα κε πάντ᾽ ἀΐδηλα, πολύτριχον ἀμφιπετάσσας
νῶτον ἑόν, τεύξῃ, μηδ᾽ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος
θυμόν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανόν εἰσέτι ναίῃ·
δή τότ᾽ ἀπ᾽ ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
αἵματος ὠτειλῆθεν ἐπί τραφερήν ραθάμιγγες,
τάς οὐ μόρσιμον ἦεν ἀπ᾽ ἀθανάτοιο κιούσας
σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ᾽ ἐριβώλακι Μοῖραι
ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόον αἷμα κέλοντο.

καί εἰς αὐτόν ἐπέρχεται ἡ τελευταία ἡμέρα (τοῦ βίου του).

στίχοι 627-655

Ἐάν δέ πυριφλεγής πυρετός (πυρετός καίων ὡσάν τό πῦρ), ἐρχόμενος ἡμέραν παρ᾽ ἡμέραν (μέρα παρά μέρα)
ἤ ψυχρός πυρετός πιάσῃ κάποιον ἄνθρωπον καί κατέχῃ τά μέλη τοῦ σώματός του,
ἤ κάποιο βραδύ πάθημα ἀπό νόσον, πού ἔρχεται κάθε τέσσερες ἡμέρες, καί ἡ ὁποία οὐδέποτε θέλει νά τελειώσῃ (νά λήξῃ) ἀλλά πάντοτε, ὅπου πλησιάσει, παραμένει,
τοῦτον ἐσύ τόν ἀσθενῆ θά ἠμπορέσῃς νά θεραπεύσῃς ἀμέσως μέ τόν ἔξοχον ἀχάτην.

Διότι αὐτός ὁ λίθος εἶναι πολύ ἀνώτερος ἀπό τούς προηγουμένους· ἀμέσως δέ θά σοῦ εἴπω τό σημεῖον (θά σοῦ δώσω τήν ἀπόδειξιν) τό ὁποῖον ἀποδεικνύει ταχέως τήν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ λίθου.

Ἐάν δηλαδή βάλῃς αὐτόν εἰς τό μέσον κρεάτων, τά ὁποῖα βράζουν,
ἐπί ὀλίγον θά ὑψωθοῦν· αὐτά δέ ὅλα λυώνουν ἀπό μέσα.

Δέν λέγω βέβαια ὅτι καί αὐτός ὁ λίθος ἔχει τήν δύναμιν ἐναντίον τῶν ἑρπετῶν·
ἀλλά θά σοῦ δώσω, ἐάν ἔχῃς ἀνάγκην, κάποιον ἄλλον ἰατρόν, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· σύ δέ σκέψου αὐτά (πού θά σοῦ πῶ).

Ὅταν δηλαδή ὁ εὐρύστερνος οὐρανός, ἀφοῦ ἐπληγώθη ἀπό τά χέρια τοῦ ὠμοφάγου Κρόνου, περιέστρεψε τό ἰδικόν του λαμπερόν σῶμα ἐπάνω ἀπό τήν ἀπέραντον γῆν, ἐπειδή ἐπεθύμει νά πέσῃ ἀπό τόν θεϊκόν αἰθέρα εἰς τό ἔδαφος, διά νά τά κάμῃ ὅλα σκοτεινά, ἀφοῦ ἀνοίξει γύρω τό ἰδικόν του πολύτριχον νῶτον, μήτε νά κατοικῇ ἀκόμη εἰς τόν οὐρανόν ὁ Κρόνος, ἐπειδή ἐπροξένησε λύπην εἰς τόν ἀστερόεντα Οὐρανόν,
τότε ἀκριβῶς ἐφέροντο (ἔπιπτον) εἰς τήν γῆν σταγόνες ἀπό τήν πληγήν (τοῦ οὐρανοῦ), πού ἐχύνοντο ἀπό τό ἀθάνατον αἷμα· αὐταί ὅμως αἱ

σταγόνες, ἐπειδή προήρχοντο ἀπό ἀθάνατον σῶμα, δέν ἦτο πεπρωμένον νά καταστρέφωνται·
αἱ δέ Μοῖραι ἔδωσαν ἐντολήν νά παραμένῃ σῶον (ἀβλαβές) εἰς τήν εὔφορον γῆν τό αἷμα τοῦ προγόνου τῶν θεῶν.

μεῖνε μέν οὖν, αὖον δέ πυρίγληνοι θέσαν ἵπποι
Ἠελίου. καί κέν τις ἐπιψαύων ἐρίσειεν
λᾶαν ἔχειν ἑνί χερσίν, ἔχοι δέ κεν αἷμα πεπηγός.
ἔν γάρ δή χρώς αὐτός ἐπήτυμος αἵματός ἐστιν,
ἐν δέ καί ὕδατι ρεῖα δαμασθείς ἀτρεκές αἷμα

στίχοι 656-684

γίγνεται· αἱματόεις δέ καί οὔνομα λᾶας ἔτ' ἀνδρῶν
ἐκ προτέρων κέκληται, ἀκήρατα δ' οὔνεκ' ἔοικεν
φάρμακ' ἔχειν, νημερτές ἀπόρροιάν μιν ἀοιδοί
οὐρανίην καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
οὐ γάρ ὄγ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν ὀΐζύν
ἔρχεσθαι προτί ὅσσε, παλαιοτέρην τ' ἀπερύκει,
μιγνύμενος λευκοῖο μετά γλάγεος· κεράσας δέ
ἰχῶρι σφετέρῳ, μέλιτι γλυκερῷ τε διάνας,
ἐκ βλεφάρων ἄπο πᾶσιν ἄγεις νόσον. ἀσχαλάᾳ γάρ
εἴργεσθαι θνητούς ὁράαν ἐρατεινά πρόσωπα
πρεσβυτάτου μακάρων στροβελοβλεφάρου βασιλῆος.
καί γλήνῃσι τεῇσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
ἀνδρός τ' αἰδοίων ἄκος ἔσσεται, ὅς τε πίῃσιν.
καί μιν ἐγών Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον,
ἔντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσί κομίζειν.
καί κεν Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἀντίον, αὐτῷ
κῦδος Ἀθηναίη περσέπτολις ἐγγυάλιξεν·
ἀλλ' οὔ οἱ μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοιο πιθέσθαι.
οὕνεκα θεσπεσίοιο λίθου ἀθέριξεν ὄνειαρ,

Καί ἔμεινε πράγματι σῶον, οἱ δέ ἵπποι τοῦ Ἡλίου, πού ἔχουν πύρινα (φλογερά) μάτια, τό κατέστησαν ξηρόν· καί ἐάν κανείς τό ἐγγίζη, θά φιλονικοῦσε ὅτι ἔχει (κρατεῖ) στά χέρια του λίθον, ἐνῶ πράγματι κρατεῖ αἷμα πηγμένο.

στίχοι 656-684

Διότι αὐτό τό χρῶμά του εἶναι ἀληθινά τό χρῶμα τοῦ αἵματος, ἐάν δέ τιθασευθῆ (λυώση) ἐντός ὕδατος, εὐκόλως γίνεται πραγματικόν αἷμα· ἔχει δέ ὀνομασθῆ ἀκόμη ἀπό τούς παλαιοτέρους ἀνθρώπους αἱματόχρους λίθος, διότι φαίνεται ὅτι ἔχει καθαρά φάρμακα, ἀληθῶς δέ λέγουν οἱ ἀοιδοί, ὅτι αὐτός ὁ λίθος ἔφθασεν εἰς τούς ἀνθρώπους ὡς οὐρανία ἀπόρροια (ὡς ἀπορροή ἐξ οὐρανοῦ). Διότι αὐτός δέν θέλει οὔτε κάποια νέα κακοπάθεια (ἀσθένεια) νά ἔρχεται εἰς τά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ἄλλου καί τήν παλαιάν τήν ἀπομακρύνει,
ὅταν ἀναμειγνύεται μέ τό λευκόν γάλα· ὅταν δέ τόν ἀναμείξης μέ τόν ἰδικόν του ἰχῶρα καί τόν βρέξης μέ γλυκό μέλι,
ἀποδιώκεις ἀπό τά βλέφαρα (τά μάτια) ὁποιοδήποτε νόσημα· διότι λυπεῖται νά ἐμποδίζωνται οἱ ἄνθρωποι νά βλέπουν τά ἐπέραστα (τά ἀγαπημένα) πρόσωπα τοῦ πρεσβυτάτου βασιλέως τῶν θεῶν, πού περιστρέφει τά βλέφαρά του (τοῦ θεοῦ Οὐρανοῦ).

Καί ἐάν ἀναμειχθῆ εἰς τά ποτήρια μέ τίς δικές σου κηρῆθρες, τοῦτο τό μεῖγμα θά εἶναι φάρμακον θεραπευτικόν τῶν αἰδοίων (τῶν γεννητικῶν ὀργάνων) τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος θά ἔπινε ἀπ' αὐτό.

Καί εἰς τόν Αἴαντα τόν φιλοπόλεμον, ἐνῶ ἔσπευδε μέ τήν πανοπλίαν του νά πολεμήση πρός τόν ἔξοχον Ἀχιλλέα, παρήγγειλα ἐγώ λέγων εἰς αὐτόν πολλά, νά μεταφέρη στά χέρια του τοῦτον τόν λίθον ὡς βοηθόν του πρός κατάκτησιν τῆς νίκης.

Καί εἰς αὐτόν βεβαίως, ἐναντίον τοῦ καρτερόψυχου Ὀδυσσέως, θά ἐνεχείριζε τήν δόξαν ἡ Ἀθηνᾶ, πού καταστρέφει τάς πόλεις· ἀλλά δέν τό εἶχε ἡ μοῖρά του νά πεισθῆ (εἰς τά λόγια μου), καίτοι τόν συνεβούλευα,
διά τοῦτο κατεφρόνησε τήν ὠφέλειαν, πού θά τοῦ ἐξησφάλιζεν ὁ ἐξαίσιος λίθος,

λάζετο δ᾽ οὐλοόν ἄορ. ἀτάρ σύ γε τοῖο μέν αἶσαν
ἄζεο, πρός δέ μέλαιναν ὀλισθηροῖο γενέθλην
ἑρπετοῦ αἱματόεντα δαείς λίθον, αἰέν ἑταίρους
πινέμεναι νύμφαις ἐνί νηϊάδεσσι κέλευε.
καί μέν ἐγώ λαιψηρόν ἐμόν θεράποντα Δόλωνα
αὐτοκασιγνήτῳ μεμαώς φίλον Ἕκτορι θεῖναι,
πρόφρων ὥπασα λᾶαν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι·
αὐτάρ ὅγ᾽ ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἁπάντων
Ἕκτορι Πριαμίδῃ κεχαρισμένος ἔπλεθ᾽ ἑταῖρος.

στίχοι 685-713

τοῖο δ᾽ ἔκητί μ᾽ ἐκεῖνος ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι
ἱέμενος, Λιπαραῖον ἐπίκλησιν παρά πατρός
ὥπασεν ἀφνειοῖο λαβών λίθον, ὅν ποτ᾽ ἄρ᾽ αὐτός
ἐλθών Ἰλιόθεν κρατερόν μετά Μέμνονα κήρυξ,
σήματ᾽ ἐμεῖο πορόντος ἀνευρών, Ἀσσυρίηθεν
χρυσοῦ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσεν,
μυρία κεῖθι μάγοισι πορών πολυΐδμοσι δῶρα.
εἰ δ᾽ ἄγε δέχνυσο μῦθον· ἐγώ δ᾽ ἐδάην, τά κε λέξω.
Πρῶτα οὖν σπένδοντας ἀναιμάκτων ἐπί βωμῶν,
(οὐ γάρ ἄγειν θέμις ἐστί θυηλήν ἐμψύχοιο)
ἦλιον εὐρύοπα κλῄζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
καί χθόνα πίειραν, πάντων τροφόν οὐθατόεσσαν.
δεύτερον αὖτ᾽ αἴθωνος ὑπέρ-λίθον Ἡφαίστοιο
τῆκειν, ἠδείῃ ταναούς θέλγοντα δράκοντας
ὀδμῇ, τήν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες,
σπερχόμενοι ποτί βωμόν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες
καί ἔλαβε στά χέρια του τό καταστρεπτικόν ξίφος. Ἀλλά σύ τήν μοῖραν μέν αὐτοῦ νά σέβεσαι, ἀφοῦ ὅμως ἔμαθες διά τόν ἐκ τοῦ αἵματος προελθόντα λίθον ἐν σχέσει πρός τήν μαύρην γενεάν τοῦ γλιστεροῦ ἑρπετοῦ (τῶν φιδιῶν), παρακέλευε (συμβούλευε) πάντοτε τούς συντρόφους σου νά τόν πίνουν εἰς τάς ναϊάδας νύμφας (εἰς τά νερά τῶν ποταμῶν καί τῶν πηγῶν).

Καί ἐγώ ὁ ἴδιος, ἐπειδή ἐπεθύμουν νά καταστήσω φίλον (ἀγαπητόν) τόν ἰδικόν μου ταχύν ὑπηρέτην, τόν Δόλωνα, εἰς τόν ἀδελφόν μου Ἕκτορα προθύμως, ἀφοῦ μοῦ τόν ἐζήτησε, τοῦ ἔδωσα τόν Ὀλύμπιον (τόν θεϊκόν) λίθον·
οὗτος δέ ξαφνικά ἐμπρός εἰς ὅλους τούς Τρῶας ἔγινε εὐάρεστος σύντροφος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου Ἕκτορος.

στίχοι 685-713

Διά τοῦτον τόν λόγον ἐκεῖνος, ἐπειδή ἐπεθύμει νά φανῇ ἀμοιβαίως εὐάρεστος εἰς ἐμέ, μοῦ ἔδωσε, ἀφοῦ τόν ἔλαβε ἀπό τόν πλούσιον πατέρα του, ἕνα λίθον ἐπονομαζόμενον Λιπαραῖον, τόν ὁποῖον κάποτε αὐτός μεταβάς ἀπό τό Ἴλιον ὡς κῆρυξ εἰς τόν ἰσχυρόν Μέμνονα, ἀφοῦ ἀνεῦρε τά σημεῖα, τά ὁποῖα προσεπόρισα ἐγώ, μετέφερεν ἀπό τήν Ἀσσυρίαν ἐδῶ ἀνώτερον ἀπό τόν πολύτιμον χρυσόν, ἀφοῦ ἐκεῖ προσεπόρισε εἰς τούς πολυμαθεῖς μάγους ἀναρίθμητα δῶρα.

Ἐμπρός ἄκουσε τόν λόγον· ἐγώ δέ ἔμαθα ὅσα θά εἴπω.

Κατά πρῶτον μέν λοιπόν προτρέπω τούς προσφέροντας σπονδάς ἐπάνω εἰς βωμούς χωρίς αἵματα - διότι δέν εἶναι ἐπιτρεπτόν νά προσφέρουν θυσίαν ἐμψύχου ζώου - νά ἐγκωμιάζουν μέ ὕμνους τόν ἥλιον, ὁ ὁποῖος βλέπει εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν,
καί τήν παχεῖαν γῆν, ἡ ὁποία εἶναι γόνιμος τροφός ὅλων.

Ἐκ δευτέρου πάλιν νά λυώνουν τόν λίθον ὑπεράνω ἀπό τόν καίοντα Ἥφαιστον (ἐπάνω ἀπό τήν ἀναμμένη φωτιά), πού μαγεύει μέ τήν γλυκειά ὀσμή του, τούς μακρούς δράκοντας, ὅταν δέ ἐκεῖνοι ἔβλεπαν αὐτήν νά ἀνέρχεται, σπεύδοντες πρός τόν βωμόν, ἀφοῦ ἐξήρχοντο

χηραμόθεν, ρώονται ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν.
αὐτάρ ἔπειτα λίνοιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
ἑσσάμενοι τρεῖς, ὀξύ φέρων ἄμφηκες ἕκαστος
ἄορ, ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιστα
κνίσσης ἰμείρων πυρός ἐγγύθι δινεύηται.
τοῦ δέ διαμελεΐστί δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
τρεῖς μέν ἐπικλήζειν πανδερκέος ἠελίοιο,
τρεῖς δ' ἑτέρας γαίης ἐριβώλου λαοβοτείρης,
τρεῖς δέ θεοπροπίης πολυΐδμονος, ἀψεύστοιο·
τάς δέ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἱματοέσσας
δεξάσθω· καί δῶρον ἐλάϊνον Ἀτρυτώνης,
ἠδέ μέθυ Βρομίοιο καλεσσιχόρου καταχεύειν,
ἔν δ' ἅλας ἀργεννούς βαλέειν, θεράποντας ἐδωδῆς.

στίχοι 714-742

ἐν δέ σφιν καί δριμύν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
μίξαι ρυσσοχίτωνα, μελαγχροίην, ἐρίτιμον·
ἔν δέ καί ὅσσα περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μιγέντα
ἵμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.
ὄφρα δ' ἐπί τρίποδος κρέα γάστρης δάμναται ἐντός,
τόφρα δέ κικλήσκειν μακάρων ἄρρητον ἑκάστων
οὔνομα. τέρπονται γάρ, ἐπεί κέ τις ἐν τελετῇσιν
μυστικόν ἀείδῃσιν ἐπώνυμον οὐρανιώνων.
ἀρᾶσθαι δέ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τούς γε πνεῦμα διΐπετές ἔνδον
ἄγειν ἱερᾶς ἐπί μοίρας.
ὁππότε δ' ἐψομένοισιν ἐπί κρεάεσσιν ἵκωνται,
ὅλοι μαζί ἀπό τάς ὁπάς των, τινάσσονται ἔρποντες ἐπάνω ἀπό τήν ὁσμήν.

Ἔπειτα δέ τρεῖς νέοι, ἀφοῦ ἐνδυθοῦν φρεσκοπλυμένα ροῦχα ἀπό λίνον φέρων ὁ καθένας ὀξύ δίκοπον ξίφος, νά ἁρπάζουν ἕνα φίδι ποικιλόχρωμον, τό ὁποῖον περισσότερον ἀπό ὅλα τά ἄλλα ἐπιθυμεῖ τήν κνίσσαν (τσίκναν) καί περιστρέφεται πλησίον εἰς τό πῦρ.

Τούτου δέ τοῦ φιδιοῦ νά κατακόψουν τό σῶμα κατά μέλη (νά τό κομματιάσουν) εἰς ἐννέα μέρη·
τρία μέν μέρη πρός τιμήν τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος βλέπει τά πάντα,
ἄλλα δέ τρία μέρη πρός τιμήν τῆς εὐφόρου γῆς, ἡ ὁποία τρέφει τούς λαούς,
καί ἄλλα τρία πρός τιμήν τῆς πολυμαθοῦς προφητείας (προφητικῆς ἱκανότητος), ἡ ὁποία δέν ψεύδεται·
ὅλα δέ αὐτά τά αἱματωμένα μέλη ἂς τά δεχθῇ ἕνας λέβης (ἕνα καζάνι) κατεσκευασμένος ἀπό κέραμον· καί μέσα εἰς αὐτόν νά χύνουν τό δῶρον τῆς Ἀτρυτώνης ἀπό τήν ἐλαίαν (δηλαδή λάδι) καί κρασί τοῦ Βρομίου (τοῦ Διονύσου), ὁ ὁποῖος προσκαλεῖ τούς ἀνθρώπους εἰς τόν χορόν,
ἐπί πλέον δέ νά βάλουν μέσα κομμάτια ἀπό λευκό ἁλάτι, πού εἶναι ὑπηρέτης τοῦ φαγητοῦ.

στίχοι 714-742

Μέσα δέ εἰς αὐτά ἔδωσα ἐντολήν νά ἀναμείξουν καί τόν καυστικόν ξένον κόκκον, πού ἔχει φλοιόν ρυτιδωτόν, καί εἶναι μελαψός καί πολύτιμος (ἐννοεῖ πιπέρι)·
ἐπί πλέον καί ὅσα βεβαίως ἄλλα, ἀφοῦ ἀναμειχθοῦν μεταξύ των, στέλλουν εἰς τούς ἀνθρώπους τήν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγητοῦ. Ὅταν δέ ἐπάνω εἰς τόν τρίποδα δ α μ ά ζ ω ν τ α ι τά κρέατα ἐντός τοῦ κοιλώματος τοῦ λέβητος,
τότε νά ἐπικαλῆσθε τό ἀνέκφραστον ὄνομα καθενός ἀπό τούς θεούς· διότι εὐχαριστοῦνται οἱ θεοί, ὅταν κάποιος κατά τάς τελετουργίας ψάλλῃ τό μυστικόν ἐπώνυμον τῶν οὐρανίων θεῶν.

Νά προσεύχωνται δέ νά κινῆται μακράν ἀπό τόν παφλάζοντα τρίποδα ἡ καταστρεπτική Μέγαιρα· νά εἰσάγουν δέ αὐτοί ἐντός τό θεῖον πνεῦμα ἐπάνω εἰς τά ἱερά μέρη.

Ὅταν δέ ἔλθουν εἰς τά κρέατα, πού βράζουν,

δαίνυσθαι τότ᾽ ἔπειτα, κορέννυσθαι μεμαῶτας,
αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τά δέ λείψανα γαῖα καλύπτοι)
καί σφιν ἐπισπεῖσαι λευκόν γάλα, καί μέθυ ἡδύ,
καί λίπα τ᾽, ἠδ᾽ ἐρατόν τε μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ·
καί στέψαι πλέξαντας ἀνόδρυα καρποφόροιο
παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης, μηδ᾽ ἀκορέστους
σφωϊτέροις πέπλοις ἐλέειν οἰκόνδε κιόντας·
μηδέ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεί κ᾽ ἄπο νόσφι τράπησθε,
ἀλλ᾽ αἰεί προτέρην ἐς ἀταρπιτόν ὄσσε φέροντας
ἔρχεσθ᾽ ἐς μέγαρον, μηδέ προτιμυθήσασθαι,
εἴ κέν τις ξύμβληται ὁδίτης, ἔστ᾽ ἄν ἵκησθε
ἐς δόμον· ἔνθα δ᾽ ἔπειτα θυηλάς ἀθανάτοισιν
ἐξαῦτις ρέζοντας, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
Ταῦτ᾽ ἐγώ ἐκτελέσας, ὅσά τ᾽ ἔσσεται, ὅσσά τε κοῦφοι ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι, ὅσσά τε θῆρες
ὠμησταί τετράπεζοι ἐνί σφίσιν ὠρύονται.
Ἔνθεν ἐγών ἐδάην καί Βακχικά νεβρίταο

στίχοι 743-768

δῶρα λίθου, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τόν περ ἔχοντος
ἀνθρώπου θυέων τε καί ἀράων ἀΐουσιν
Οὐρανίδαι. γυμνῷ δέ ῥάχιν ποδί πευκεδανοῖο
εἴ κέν τις θλίψας ὄφιος, διά σάρκας ἀκάνθῃ
δηώσῃ σφετέρας, ὀδυνήφατος ἔσσεται αὐτῷ
νεβρίτης. ἔρδει δ᾽ ἀλόχῳ πόσιν ἱμερόεντα.
ἔνθεν καί κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων
καρτερά φάρμακα σεῖο, βροτοσσόε θέσκελε πέτρη,
τῆς ὄνομα χροιή τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο·

τότε κατόπιν νά συμποσιάζωνται ἀπό τόν τρίποδα, ἐπειδή αὐτοί ἐπιθυμοῦν νά χορτάσουν· τά δέ ὑπόλοιπα ἄς τά σκεπάση ἡ γῆ· καί ἐπάνω εἰς αὐτά νά χύσουν λευκόν γάλα καί γλυκό κρασί καί νά τά ἀλείψουν μέ λάδι καί μέ τήν ποθητήν ἀνθίνην τροφήν τῆς μελίσσης (μέ μέλι)·
καί νά περιβάλλουν τόν λέβητα εἰς ἐπίστεψιν ἀφοῦ πλέξουν καρπούς, τούς ὁποίους θά ἀφαιρέσουν ἀπό καρποφόρον παρθενικήν
ἐλιά, μήτε νά τούς πιάσης ἀχόρταστους μέ τά ἰδικά των πέπλα βαδίζοντας πρός τήν οἰκίαν των·
μήτε νά στρέφεσθε πρός τά ὀπίσω, ὅταν ἀπομακρυνθῆτε,
ἀλλά πάντοτε νά προχωρῆτε πρός τήν οἰκίαν ἔχοντες τά μάτια σας πρός τά ἔμπρός τῆς ὁδοῦ, μήτε, ἐάν σᾶς συναντήση κάποιος ὁδοιπόρος, νά τόν προσφωνήσετε, ἕως ὅτου φθάσετε εἰς τήν οἰκίαν σας· ἐδῶ κατόπιν προσφέροντες πάλιν θυσίας εἰς τούς θεούς, νά καίετε ποικίλα ἀρώματα. Ἀφοῦ ἐγώ ἐξετέλεσα αὐτά, γνωρίζω τώρα καί ὅσα μέλλουν νά συμβοῦν, καί ὅσα κράζουν τά ἐλαφρά πουλιά, καί ὅσα οὐρλιάζουν μεταξύ των τά σαρκοβόρα τετράποδα θηρία.
Ἀπό ἐδῶ ἐγώ ἔμαθα καί τά Βακχικά δῶρα τοῦ νεφρίτου λίθου,

στίχοι 743-768

τά ὁποῖα εἶναι εὐάρεστα εἰς τόν Βρόμιον· τοῦτον τόν λίθον ἐάν τόν κρατῆ κάποιος ἄνθρωπος, οἱ οὐράνιοι θεοί εἰσακούουν τάς θυσίας καί τάς προσευχάς του· ἐάν δέ κάποιος μέ γυμνό πόδι συνθλίψη τήν ράχιν πικροῦ (φαρμακεροῦ) φιδιοῦ καί μέ τό κεντρί τοῦ φιδιοῦ τραυματίση τάς σάρκας του, εἰς αὐτόν ὁ νεβρίτης θά ἐξαφανίση τόν πόνον. Θά καταστήση δέ εἰς τήν γυναῖκα περιπόθητον τόν σύζυγόν της.
Ἀπό ἐδῶ ἐγνώρισα καί τά ἰσχυρά φάρμακά σου ἐναντίον τῆς μαύρης ἀσπίδος, ὦ πέτρα θαυμαστή, πού σώζεις τούς ἀνθρώπους, σύ πού ἔχεις τό ὄνομα καί τό χρῶμα τοῦ χλωροῦ πράσου.

Ἔνθεν καί σέο, δῖε χαλάζιε, πειρηθῆναι
ἐν θυμῷ βαλόμην, καί σεῦ μένος εὖρον ἄριστον.
ἄμφω γάρ, καί νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
Λητοΐδης ἔο με χρησμοῦ, Ποιάντιος ἥρως,
ἐσσυμένοις τάδε πάντ᾽ ἐπαρήγονα φησί πιφαύσκειν.
αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκουόντεσσιν ἄπιστα
θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσαν.
αὐτάρ ἐγώ καί πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερόν ὅρκον,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν·
καί νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα,
ἡμετέροις, ἥρως ἑκατηβόλε, πείθεο μύθοις.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός,
ἀτρέστου θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
νῶϊ δέ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰοῦσιν
τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτόν ἐπρήϋναν.

Ἐξ αὐτοῦ καί ἐσένα, ὦ θεϊκέ χαλάζιε, ἐπεθύμησα νά δοκιμάζω, καί εὗρον ὅτι καί ἡ ἰδική σου δύναμις εἶναι ἰσχυροτάτη. Διότι καί τά δύο ἠμπορεῖς νά κάμης, καί τήν φλογερή δηλαδή ἀσθένεια δροσίζεις,
καί εἰς ἐμέ, πού εἶμαι χτυπημένος ἀπό τόν σκορπιό, μού προσφέρεις χαράν.
Ὁ Λητοΐδης (ὁ υἱός τῆς Λητοῦς) ὁ Ποιάντιος ἥρως, λέγει ὅτι ἐγώ ὡς βοηθός τοῦ ἰδικοῦ του χρησμοῦ ἐξηγῶ ὅλα αὐτά εἰς τούς ἐπιθυμοῦντας.
Ὁ Ἀργυρότοξος (ὁ Ἀπόλλων), ἐπειδή ἦτο χολωμένος, διέταξε τήν ἀδελφήν μου Κασσάνδραν νά προφητεύη πράγματα ἀπίστευτα εἰς τούς Τρῶας, πού τήν ἤκουαν, καίτοι αὐτή ἐσκέπτετο ἀληθινά.
Ἀλλ᾽ ἐγώ καί προηγουμένως ὡρκίσθηκα ὅρκον ἰσχυρόν,
νά μή εἴπω ποτέ εἰς τούς ἀνθρώπους λόγον ψευδῆ·
καί τώρα, ἀφοῦ σοῦ εἶπα μέ μεγάλην ἀκρίβειαν τά καθέκαστα,
πίστευε, ὦ ἥρωα μακροβόλε, εἰς τούς ἰδικούς μου λόγους.
Ἔτσι λοιπόν μᾶς ἐμίλησε ὁ ἀγαπητός υἱός τοῦ Πριάμου, τοῦ θρεμμένου ἀπό τόν θεόν,
καί προσέφερε χαράν εἰς τόν ὑπηρέτην τοῦ ἀτρομήτου Ἡρακλέους.
Εἰς ἡμᾶς δέ, πού ἐπορευόμεθα πρός τήν κορυφήν τοῦ βουνοῦ, τήν γεμάτην ἀπό χλόην, οἱ λόγοι αὐτοί κατέστησαν τήν πορείαν μας εἰς τόν δύσβατον δρόμον μαλακήν (ἄκοπον).

ΟΡΦΕΩΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

(1) I

Iustinus Martyr in παραινετικῷ λόγῳ· 'Ορφεύς ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὡς ἄν εἴποι τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονώς, οἷα πρός τόν υἱόν Μουσαῖον, καί τούς λοιπούς ἀκροατάς ὕστερον περί τοῦ μόνου θεοῦ κηρύττει λέγων, ἀναγκαῖον ὑπομνῆσαι ὑμᾶς. Ἔφη δέ οὕτως:

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
πᾶσιν ὁμοῦ· σύ δ' ἄκουε, φαεσφόρου ἔκγονε μήνης
Μουσαῖ'· ἐξερέω γάρ ἀληθέα, μηδέ σε τά πρίν
ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
εἰς δέ λόγον θεῖον βλέψας τούτῳ προσέδρευε,
ἰθύνων κραδίης νοερόν κύτος, εὖ τ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα·
εἷς ἔστ', αὐτογενής, ἑνός ἔκγονα πάντα τέτυκται·
ἐν δ' αὐτοῖς αὐτός περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτόν
εἰσοράᾳ θνητῶν· αὐτός δέ γε πάντας ὁρᾶται.
οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακόν θνητοῖσι δίδωσι,
καί πόλεμον κρυόεντα, καί ἄλγεα δακρυόεντα.
οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος χωρίς μεγάλου βασιλῆος.
αὐτόν δ' οὐχ ὁρόω· περί γάρ νέφος ἐστήρικται.

ΟΡΦΕΩΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

I.

Ὁ Ἰουστῖνος ὁ Μάρτυς εἰς τόν παραινετικόν του λόγον γράφει:
γράφει:

Ὁ Ὀρφεύς ὑπῆρξε, καθώς θά ἠμποροῦσε νά εἴπῃ κανείς, ὁ πρῶτος διδάσκαλός σας περί τῆς πολυθεΐας. Ἀλλά τώρα ἐγώ θεωρῶ ἀναγκαῖον νά σᾶς ὑπενθυμίσω ποῖον κήρυγμα ἔκαμε βραδύτερον ὁ Ὀρφεύς πρός τόν υἱόν του Μουσαῖον καί πρός τούς ἄλλους ἀκροατάς του περί τοῦ ἑνός καί μόνου θεοῦ. Ἔλεγε λοιπόν ὁ Ὀρφεύς πρός αὐτούς (πρός τόν Μουσαῖον καί τούς ἄλλους ἀκροατάς του) τά ἑξῆς:

«Θά ἀπευθύνω τούς λόγους μου πρός ἐκείνους, πρός τούς ὁποίους εἶναι ὀρθόν νά ὁμιλήσω· ἀλλά εἰς τούς ἀμυήτους, εἰς ὅλους ὁμαδικῶς, κλείσατε τάς θύρας· σύ ὅμως, Μουσαῖε, τέκνον τῆς σελήνης, ἡ ὁποία μᾶς φέρει τό φῶς, ἄκουε τά λόγια μου· διότι θά σοῦ εἴπω λόγους ἀληθινούς (τήν ἀλήθειαν), καί μήτε (νά φοβῆσαι) ὅτι ἐκεῖνα, πού ἐφανερώθησαν προηγουμένως εἰς τά στήθη σου (εἰς τήν καρδίαν σου), θά σέ ἀποστερήσουν ἀπό τήν ἀγαπητήν ζωήν.

Ἀφοῦ δέ στρέψεις τά βλέμματά σου πρός τόν θεῖον λόγον, κάθισε πλησίον αὐτοῦ, κατευθύνων πρός αὐτόν τό νοερόν κάλυμμα τῆς καρδίας σου (τήν σκέψιν σου), καί προχώρει καλῶς εἰς τόν δρόμον σου καί παρατήρει τόν ἕνα καί μόνον ἄνακτα τοῦ κόσμου.

Ἕνας πράγματι ἀναξ-κύριος ὑπάρχει, αὐτογέννητος (πού ἐγεννήθη μόνος του), καί ὅλα ὅσα ἔχουν δημιουργηθῆ εἶναι τέκνα (γεννήματα) αὐτοῦ τοῦ ἑνός·
καί αὐτός ὁ ἄναξ περιψέρεται μέσα εἰς αὐτά (τά δημιουργήματά του)·
καί κανείς ἀπό τούς ἀνθρώπους δέν τόν βλέπει· αὐτός ὅμως βλέπει τούς πάντας.

Αὐτός ἀπό τό ἀγαθόν (τό καλόν) μέχρι τό κακόν δίδει (παρέχει) εἰς τούς ἀνθρώπους, ὅπως καί τόν παγερόν πόλεμον καί πόνους δακρύβρεκτους.

Οὔτε ὑπάρχει κανείς ἄλλος χωριστά ἀπό τόν μεγάλον βασιλέα.

Αὐτόν ὅμως δέν τόν βλέπω· διότι γύρω ἀπό αὐτόν ἔχει τοποθετηθῆ νέφος· καί διότι οἱ ἀν-

πᾶσιν γάρ θνητοῖς θνηταί κόραι εἰσίν ἐν ὄσσοις,
ἀσθενέες δ' ἰδέειν Δία τόν πάντων μεδέοντα.
οὗτος γάρ χάλκειον ἐς οὐρανόν ἑστήρικται
χρυσέῳ εἰνί θρόνῳ, γαίης δ' ἔπι ποσσί βέβηκε,
χεῖρά τε δεξιτερήν ἐπί τέρματος ὠκεανοῖο
πάντοθεν ἐκτέτακεν· πέρι γάρ τρέμει οὔρεα μακρά,
καί ποταμοί, πολιῆς τε βάθος χαροποῖο θαλάσσης.

(2) II.

Eusebius praepar. 13, 12 ponit ista ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου βασιλεῖ Πτολεμαίῳ προσπεφωνημένων.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
φεύγοντες δικαίων θεσμούς θείοιο τεθέντος
πᾶσι νόμου, σύ δ' ἄκουε φαεσφόρου ἔκγονε μήνης
Μουσαῖ· ἐξερέω γάρ ἀληθέα, μηδέ σε τά πρίν
ἐν στήθεσσι φανέντα, φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ,
εἰς δέ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε,
ἰθύνων κραδίης νοερόν κύτος· εὖ δ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο τυπωτήν
ἀθάνατον. παλαιός δέ λόγος περί τοῦδε φαείνει.
εἷς ἔστ' αὐτοτελής, αὐτοῦ δ' ὕπο πάντα τελεῖται, ἐν δ' αὐτοῖς αὐτός
περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτόν
εἰσοράᾳ ψυχῶν θνητῶν, νῷ δ' εἰσοραᾶται.
αὐτός δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακόν οὐκ ἐπιτέλλει
ἀνθρώποις· αὐτῷ δέ χάρις καί μῖσος ὀπηδεῖ,
καί πόλεμος καί λοιμός, ἰδ' ἄλγεα δακρυόεντα.
οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σύ δέ κεν ῥεα πάντ' ἐσορήσαις,
θρωποι ἔχουν εἰς τούς ὀφθαλμούς των θνητάς κόρας, αἱ ὁποῖαι δέν ἠμποροῦν νά ἴδουν τόν Δία, τόν ἄρχοντα τῶν πάντων.

Διότι αὐτός εἶναι ἐγκατεστημένος εἰς τόν χάλκινον οὐρανόν,
ἐντός χρυσοῦ θρόνου, βαδίζει δέ μέ τά πόδια εἰς τήν γῆν,
καί ἔχει ἐκτεταμένον τό δεξιόν του χέρι εἰς τό τέρμα τοῦ ὠκεανοῦ ἀπό ὅλα τά μέρη του (πανταχόθεν)· καί τρέμουν γύρω του τά μεγάλα βουνά καί οἱ ποταμοί καί τά βάθη τῆς γαλανῆς θαλάσσης».

(2) II.

Ὁ Εὐσέβιος εἰς τήν Προπαρασκευήν του (13, 12) θέτει αὐτά τά λόγια ἐξ ἐκείνων, τά ὁποῖα ἀπηύθυνεν ὁ Ἀριστόβουλος εἰς τόν βασιλέα Πτολεμαῖον:

«Θά ἀπευθύνω τούς λόγους μου πρός ἐκείνους, πρός τούς ὁποίους εἶναι θεμιτόν νά ὁμιλήσω· ἀλλά εἰς τούς ἀμυήτους κλείσατε τάς θύρας,
ἀποφεύγοντες τούς θεσμούς τῶν δικαίων ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἐτέθη (ἐθεσμοθετήθη) δι' ὅλα ὁ θεῖος νόμος. Σύ δέ, Μουσαῖε, τέκνον τῆς σελήνης, ἡ ὁποία φέρει τό φῶς, ἄκουέ με· διότι θά σοῦ εἴπω λόγια ἀληθινά, καί μήτε ἐκεῖνα, πού ἐφανερώθησαν προηγουμένως εἰς τά στήθη σου (εἰς τήν διάνοιάν σου), θά σέ ἀποστερήσουν ἀπό τήν ἀγαπητήν ζωήν (ἀπό τήν ζωήν πού ἀγαπᾷς). Ἀφοῦ δέ στρέψεις τά βλέμματά σου πρός τόν θεῖον λόγον, νά διαμένῃς πλησίον αὐτοῦ,
κατευθύνων πρός αὐτόν τό νοερόν κάλυμμα τῆς καρδίας σου· καί βάδιζε καλῶς εἰς τόν δρόμον σου, καί παρατήρει τόν ἕνα μόνον πλάστην τοῦ κόσμου, πού εἶναι ἀθάνατος.

Ἕνας πράγματι κοσμοπλάστης ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος εἶναι αὐθυπόστατος, καί ἀπ' αὐτόν ἐκτελοῦνται τά πάντα,
καί αὐτός περιφέρεται μέσα εἰς αὐτά· οὐδεμία δέ ἀπό τάς ψυχάς τῶν ἀνθρώπων βλέπει αὐτόν, ἀλλά καθορᾶται (γίνεται φανερός) μέ τόν νοῦν.

Αὐτός ὅμως δέν παραγγέλλει εἰς τούς θνητούς ἀνθρώπους (νά πράττουν) τό κακόν ἀντί τῶν ἀγαθῶν· ἀλλ' αὐτόν συνοδεύουν ἡ εὔνοια καί τό μῖσος,
καί ὁ πόλεμος καί ὁ λοιμός καί πόνοι δακρύβρεκτοι.

Οὔτε ὑπάρχει κανείς ἄλλος. Σύ δέ εὐκόλως θά ἠμπορέσῃς νά ἴδῃς τά πάντα,

αἴ κεν ἴδῃς αὐτόν· πρίν δή ποτε δεῦρ᾽ ἐπὶ γαῖαν,
τέκνον ἐμόν, δείξω σοι, ὁπηνίκα δέρκομαι αὐτοῦ
ἴχνια, καὶ χεῖρα στιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο.
αὐτόν δ᾽ οὐχ ὁρόω· περὶ γάρ νέφος ἐστήρικται
λοιπόν ἐμοί, πᾶσιν δέ δέκα πτυχαί ἀνθρώποισιν.
οὐ γάρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
εἰ μή μουνογενής τις ἀπορρώξ φύλου ἄνωθεν
Χαλδαίων· ἵδρις γάρ ἔην ἄστροιο πορείης,
καὶ σφαίρης κίνημ᾽ ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει
κυκλοτερής, ἐν ἴσῳ τε κατά σφέτερον κνώδακα.
πνεύματα δ᾽ ἠνιοχεῖ περὶ τ᾽ ἠέρα καὶ περὶ χεῦμα
νάματος· ἐκφαίνει δέ πυρός σέλας ἰφιγενήτου.
αὐτός δή μέγαν αὖθις ἐπ᾽ οὐρανόν ἐστήρικται
χρυσέῳ εἰνί θρόνῳ. γαίης δ᾽ ἔπι ποσσί βέβηκεν.
χεῖρα δέ δεξιτερήν ἐπί τέρμασιν ὠκεανοῖο
ἐκτέτακεν, ὀρέων δέ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ,
οὐδέ φέρειν δύναται κρατερόν μένος. Ἔστι δέ πάντως
αὐτός ἐπουράνιος, καὶ ἐπί χθονί πάντα τελευτᾷ,
ἀρχήν αὐτός ἔχων καὶ μέσσατον ἠδέ τελευτήν,
ὥς λόγος ἀρχαίων, ὥς ὑλογενής διέταξεν,
ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβών κάτα δίπλακα θεσμόν,
ἄλλως οὐ θεμιτόν σε λέγειν· τρομέω δέ γε γυῖα
ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτου κραίνει περί πάντ᾽ ἐνί τάξει.
ὦ τέκνον, σύ δέ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλώσσην
εὖ μάλ᾽ ἐπικρατέων, στέρνοισι δέ ἔνθεο φήμην.

ἐάν ἠμπορέσῃς νά ἴδῃς αὐτόν τόν ἴδιον· προηγουμένως βέβαια ἐδώ εἰς τήν γῆν θά σοῦ δείξω, παιδί μου, ὅποτε βλέπω τά ἴχνη (τά σημάδια) αὐτοῦ, καί τό στιβαρό χέρι τοῦ κραταιοῦ (τοῦ ἰσχυροῦ) θεοῦ.

Αὐτόν ὅμως τόν ἴδιον δέν τόν βλέπω· διότι ἕνα νέφος (σύννεφον) ὑπολειπόμενον (ἀδιαφανές) ἐπικρέμαται γύρω μου, εἰς ὅλους ὅμως τούς ἀνθρώπους ἐπικρέμανται δέκα πτυχαί (δέκα σκεπάσματα τῶν ὀφθαλμῶν των) ἀπό σύννεφα.

Διότι οὐδείς ἀπό τούς θνητούς ἀνθρώπους εἶναι δυνατόν νά ἴδῃ αὐτόν, πού κυβερνᾷ, (ἐκτός ἀπό κάποιον μονογενῆ, πού ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν ἄνω, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Χαλδαίων· διότι αὐτός ἦτο γνώστης τῆς πορείας τοῦ ἄστρου, **(προσθήκη ἐκ τῶν ὑστέρων).**
καί ὅτι περιστρέφεται ἡ σφαῖρα κυκλοτερῶς γύρω ἀπό τήν γῆν, εἰς ἴσην ἀπόστασιν κατά τόν ἰδικόν της ἄξονα.

Καθοδηγεῖ δέ τά πνεύματα γύρω ἀπό τόν ἀέρα καί γύρω ἀπό τό ρεῦμα ὕδατος (ποταμοῦ)· καί κάμνει νά λάμψῃ ἡ λαμπρά φλόγα τοῦ πυρός, τό ὁποῖον γίνεται μέ δύναμιν.

Αὐτός δέ πάλιν στηρίζεται (εἶναι τοποθετημένος) ἐπάνω εἰς τόν μέγαν οὐρανόν
ἐντός χρυσοῦ θρόνου, καί βαδίζει εἰς τήν γῆν μέ τά πόδια,
ἐκτείνει δέ (τεντώνει) τό δεξιόν χέρι του εἰς τά τέρματα τοῦ ὠκεανοῦ, καί τρέμει ἀπό μέσα ἡ βάσις τῶν βουνῶν ἀπό θυμόν, οὔτε ἠμποροῦν νά βαστάσουν τήν ἰσχυράν δύναμίν του. Ὁπωσδήποτε ὅμως αὐτός εἶναι ἐπουράνιος (ἐπάνω εἰς τόν οὐρανόν) καί ἐκτελεῖ (φέρει εἰς πέρας) τά πάντα εἰς τήν γῆν,
διότι αὐτός ἔχει (κρατεῖ) τήν ἀρχήν καί τό μέσον καί τό τέλος, καθώς λέγουν οἱ ἀρχαῖοι, καθώς καθώρισεν ὁ ἐν τῷ δάσει γεννηθείς, ὁ ὁποῖος ἐκ θεοῦ κατενόησε τόν διπλοῦν θεσμόν.

Κατ᾽ ἄλλον τρόπον (κατά τρόπον διαφορετικόν) δέν εἶναι ἐπιτετραμμένον νά ὁμιλῇς· Τρέμουν δέ τά μέλη μου νοερῶς. Ἀφ᾽ ὑψηλοῦ κυβερνᾷ τά πάντα κατά τάξιν.

Ὦ παιδί μου, ἀλλά σύ πλησίαζε εἰς τά νοήματα, καί συγκράτησε πολύ καλά τήν γλῶσσάν σου καί βάλε μέσα στά στήθη σου τόν λόγον».
(ἀπό τό κείμενον τοῦ ἀποσπασματίου II φαίνεται ὅτι τοῦτο ἔχει ἀντιγραφῆ ἀπό τό παλαιότερον ἀποσπασμάτιον I).

(3) III.

Clem. Alex. Strom. 5 p. 724, 11 ex quo repetit Euseb. Praep. 13, 13. Ro. Steph. p. 401 sq.

Αἰθέρος ἠδ' ἀΐδου πόντου γαίης τε τύραννε,
ὃς βρονταῖς σείεις βριαρόν δόμον οὐλύμποιο·
δαίμονες ὄν φρίσσουσι, θεῶν δέ δέδοικεν ὅμιλος·
ᾧ μοῖραι πείθονται, ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι.
ἄφθιτε μητροπάτωρ, οὗ θυμῷ πάντα δονεῖται·
ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δέ πάντα καλύπτεις,
πρηστῆρσι σχίζων πλατύν αἰθέρα. σή μέν ἐν ἄστροις
τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα·
σῷ δέ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσιν πολύμοχθοι
ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε, βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
σόν μέν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
σός χειμών ψυχραῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν,
σάς ποτε βακχευτής βρόμιος διένειμεν ὁπώρας.

Εἶτα ἐπιφέρει ῥητῶς παντοκράτορα ὀνομάζων τόν θεόν

ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητόν μόνον ἀθανάτοισιν.
ἐλθέ, μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῇ σύν ἀνάγκῃ,
φρικτός, ἀήττητος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ.

(4) IV.

Macrob. Satur. 1, 18.

Solem Liberum esse manifeste pronunciavit Orpheus hoc versu:

Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Et is quidem versus absolutior: ille vero eiusdem vatis operosior,

εἷς Ζεύς, εἷς Ἀΐδης, εἷς Ἥλιος, εἷς Διόνυσος.

(3) III.

Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως Στρωματεῖς 5 σ. 724, 11 ἐκ τοῦ ὁποίου ἀναλαμβάνει ὁ Εὐσέβιος ἐν Προπαρασκευῇ (13, 13. Ro 34eph. σ. 401 κἑξ.)

«Κυρίαρχε τοῦ αἰθέρος καί τοῦ Ἅδου, τῆς γῆς καί τοῦ πόντου,
σύ ὁ ὁποῖος τραντάζεις μέ τάς βροντάς τόν ἰσχυρόν οἶκον τοῦ Ὀλύμπου·
αὐτόν τόν ὁποῖον τρέμουν οἱ δαίμονες καί τόν φοβεῖται ὁ ὅμιλος τῶν θεῶν·
εἰς αὐτόν ὑπακούουν αἱ μοῖραι, ἄν καί αὐταί εἶναι ἄκαμπτοι.
Ἀθάνατε, πατέρα τῆς μητέρας, μέ τόν θυμόν τοῦ ὁποίου δονοῦνται (συνταράσσονται) τά πάντα·
σύ πού κινεῖς τούς ἀνέμους καί καλύπτεις (σκεπάζεις) τά πάντα μέ τάς νεφέλας,
καί διασχίζεις τόν πλατύν αἰθέρα μέ τούς κεραυνούς. Εἶναι ἰδική σου (εἶναι ἔργον σου) ἡ διάταξις (ἡ τακτοποίησις) τῶν ἄστρων, ἡ ὁποία διακινεῖται συμφώνως πρός τάς ἀναλλοιώτους παραγγελίας σου·
εἰς τόν ἰδικόν σου δέ τόν πύρινον θρόνον παραστέκονται ἄγγελοι, πού καταβάλλουν πολλούς μόχθους καί ἐπιβλέπουν πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκτελοῦν πάντα τά ἔργα των.
Ἰδικόν σου εἶναι τό ἔαρ, πού λάμπει νέον μέ τά πορφυρᾶ του ἄνθη, ἰδικός σου εἶναι ὁ χειμών, πού ἐπέρχεται μέ τάς ψυχράς νεφέλας, ὁ ἰδικός σου βακχευτής βρόμιος (ὁ Διόνυσος) διεμοίρασε κάποτε τάς ἐποχάς».

Ἔπειτα ὀνομάζων τόν θεόν σαφῶς παντοκράτορα (κυρίαρχον τῶν πάντων) προσθέτει τούς ἑξῆς χαρακτηρισμούς:

«ἄφθιτον, ἀθάνατον, ὁ ὁποῖος μόνον ὑπό τῶν θεῶν μαζί μέ τήν ἰσχυράν ἀνάγκην,
σύ ὁ φοβερός, ὁ ἀκατανίκητος, ὁ μέγας, ὁ ἄφθιτος, τόν ὁποῖον περιβάλλει ὁ αἰθήρ».

(4) IV.

Μακροβίου Satur. 1, 18

Ὁ Ὀρφεύς λέγει σαφῶς ὅτι ὁ Ἥλιος εἶναι ὁ Διόνυσος μέ τοῦτον τόν στίχον:

«Ὁ Ἥλιος, τόν ὁποῖον ἐπονομάζουν Διόνυσον».

Καί αὐτός βεβαίως ὁ στίχος (ὁ ἀκόλουθος) εἶναι τελειότερος· ἐκεῖνος πράγματι τοῦ αὐτοῦ προφήτου εἶναι κοπιωδέστερος,

«Ἕνας εἶναι ὁ Ζεύς, ἕνας ὁ Ἅδης, ἕνας ὁ Ἥλιος, ἕνας ὁ Διόνυσος».

Hunc laudans Iustinus M. addit et istum Coh. p. 78, 1 Hutchini,

εἷς θεός ἐν πάντεσσι, τί σοι δίχα ταῦτ' ἀγορεύω.

(5) V.

ORKOI ORPHICI

Iust. M. Coh. p. 78, 23 et Cyrill. contra Iulia 1 p. 23.

Οὐρανόν ὁρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφοῦ ἔργον,
αὐδήν ὁρκίζω σε πατρός, τήν φθέγξατο πρῶτον,
ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς στηρίξατο βουλαῖς.

Hanc αὐδήν Iustinus interpretatur λόγον. Ἐνταῦθα, ait, τόν λόγον αὐδήν διά τό ποιητικόν ὀνομάζει μέτρον· ὅτι δέ τοῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον ἀπό τοῦ μικρῷ πρόσθεν, τοῦ μέτρου συγχωροῦντος αὐτῷ, λόγον αὐτόν ὀνομάζειν· ἔφη γάρ

εἰς δέ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε.

Theo Smyrnaeus περί τῶν κατά μαθηματικούς χρησίμων εἰς τήν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν p. 164. (edit. Petau. 1644,4) refert Ὀρφικούς ὅρκους hosce:

ναί μήν ἀθανάτων γεννήτορας αἰέν ἐόντας,
πῦρ καί ὕδωρ, γαῖάν τε καί οὐρανόν ἠδέ σελήνην·
ἠέλιόν τε, Φάνητα μέγαν, καί νύκτα μέλαιναν·

et confert relatam ab Euandro ἐν Αἰγυπτιακῇ στήλῃ γραφήν.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΡΕΑΣ ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΙΡΙΣ ΘΕΟΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΩ. ΗΛΙΩ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ. ΚΑΙ ΓΗ. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ. ΚΑΙ ΠΑΤΡΙ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΩΝ.
ΕΡΩ ΤΕ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΒΙΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τοῦτον τόν στίχον ἐπαινῶν ὁ Ἰουστῖνος ὁ Μάρτυς προσθέτει καί αὐτόν Coh. σ. 78, 1 Hutchini,
«ἕνας εἶναι ὁ θεός δι' ὅλα (εἰς ὅλα), διατί σοῦ ἀπαγγέλλω αὐτά χωριστά;»

(5) V.

Ὀ ρ φ ι κ ο ί ὅ ρ κ ο ι

Ἰουστίνου Μ. Coh. σ. 78, 23 καί Κυρίλλου κατά Ἰουλιανοῦ 1, σ. 23

«Εἰς τόν οὐρανόν σέ ἐξορκίζω, πού εἶναι ἔργον τοῦ μεγάλου καί σοφοῦ θεοῦ,
εἰς τήν φωνήν (εἰς τόν λόγον) σέ ἐξορκίζω τοῦ πατρός, τήν ὁποίαν εἶπε κατά πρῶτον (πρώτην φοράν),
ὅταν ἐστήριξεν (ἐδημιούργησεν) ὅλον τόν κόσμον συμφώνως πρός τάς ἰδικάς του βουλάς».

Αὐτήν τήν λέξιν α ὐ δ ή ν (φωνήν) ὁ Ἰουστῖνος ἐξηγεῖ μέ τήν λέξιν λ ό γ ο ν. Ἐδῶ, λέγει, τόν λόγον ὀνομάζει αὐδήν χάριν τοῦ ποιητικοῦ μέτρου· ὅτι δέ τό πρᾶγμα ἔχει κατ' αὐτόν τόν τρόπον, τοῦτο καθίσταται φανερόν ἀπό τό ὅτι ὀλίγον προηγουμένως ὀνομάζει αὐτόν λόγον, διότι τοῦ τό ἐπέτρεψε τό μέτρον (τό στιχουργικόν μέτρον)· εἶπε λοιπόν
προηγουμένως
«ἀφοῦ ἀποβλέψεις εἰς τόν θεῖον λόγον (τόν λόγον τοῦ θεοῦ), κάθισε πλησίον αὐτοῦ».

Ὁ Θέων ὁ Σμυρναῖος εἰς τό ἔργον του «Περί τῶν κατά μαθηματικούς χρησίμων εἰς τήν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν» σ. 164 (ἐκδ. Petau 1644, 4) ἀνάφέρει αὐτούς ἐδῶ τούς Ὀρφικούς ὅρκους:
«Ναί μά τούς αἰωνίους γεννήτορας τῶν ἀθανάτων,
τό πῦρ καί τό ὕδωρ καί τήν γῆν καί τόν οὐρανόν καί τήν σελήνην·
καί τόν ἥλιον, τόν μέγαν Φάνητα, καί τήν μαύρην νύκτα»·
καί παραβάλλει (συγκρίνει) πρός τόν ἀνωτέρω ὅρκον ἐπιγραφήν εἰς κάποιον Αἰγυπτιακήν στήλην, ἀναφερομένην ὑπό τοῦ Εὐάνδρου:

Τοῦ βασιλέως Κρόνου καί τῆς βασιλίσσης Ρέας πρεσβύτατος ὅλων ὁ Ὄσιρις μεταξύ τῶν ἀθανάτων θεῶν, **(παρεμβληθεῖσα μεταγενεστέρως ἐκδοχή Αἰγυπτιακή)** τοῦ πνεύματος καί τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου καί τῆς σελήνης, καί τῆς γῆς, καί τῆς νυκτός καί τῆς ἡμέρας, καί τοῦ πατρός τῶν ὑπαρχόντων καί τῶν μελλόντων νά ὑπάρξουν.

Καί θά σᾶς εἴπω ὑπομνήματα (θά σᾶς ὑπομνήσω) τῆς ἀρετῆς του περί τῆς συντάξεως (διαρθρώσεως) τοῦ βίου.

(6) VI.

Proclus in Platonis Timaeum 2 p. 95, 34.

Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατά σπέος ἠεροειδές.

Deinde v. 42. ὁ Ὀρφεύς καί ὄνομα αὐτῷ προσήνεγκεν– ὁ γάρ παρ᾽ αὐτῷ Ζεύς, ὁ πρό τῶν τριῶν Κρονιδῶν, οὗτός ἐστιν ὁ τῶν ὅλων δημιουργός. Μετά γοῦν τήν κατάποσιν τοῦ Φάνητος αἱ ἰδέαι τῶν πάντων ἐν αὐτῷ πεφήνασιν, ὡς φησιν ὁ θεολόγος,

τοὔνεκα σύν τῷ παντί Διός πάλιν ἐντός ἐτύχθη
αἰθέρος εὐρείης ἠδ᾽ οὐρανοῦ ἀγλαόν ὕψος,
πόντου τ᾽ ἀτρυγέτου, γαίης τ᾽ ἐρικυδέος εὖρη,
ὠκεανός τε μέγας, καί νείατα τάρταρα γαίης,
καί ποταμοί, καί πόντος ἀπείριτος, ἄλλα τε πάντα·
πάντες τ᾽ ἀθάνατοι, μάκαρες θεοί ἠδέ θέαιναι,
ὅσσα τ᾽ ἦην γεγαῶτα, καί ὕστερον ὀππόσ᾽ ἔμελλεν
γίγνεσθαι. Ζηνός δ᾽ ἐνί γαστέρι σύρρα πεφύκει,

Pergit Proclus v. 49. Τῶν δέ ἰδεῶν πλήρης ὤν, διά τούτων ἐν ἑαυτῷ τά ὅλα περιείληφε, ὡς καί τοῦτο ἐνδεικνύμενος ὁ θεολόγος ἐπήγαγε·

Ζεύς πρῶτος γένετο, Ζεύς ὕστατος ἀρχικέραυνος,
Ζεύς κεφαλή, Ζεύς μέσσα. Διός δ᾽ ἐκ πάντα τέτυκται.
Ζεύς ἄρσην γένετο, Ζεύς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη.
Ζεύς πυθμήν γαίης τε καί οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ζεύς πνοιή ἀνέμων, Ζεύς ἀκαμάτου πυρός ὁρμή.
Ζεύς πόντου ῥίζα, Ζεύς ἥλιος ἠδέ σελήνη·
Ζεύς βασιλεύς, Ζεύς αὐτός ἁπάντων ἀρχιγένεθλος.
ἓν κράτος, εἷς δαίμων γένετο, μέγας ἀρχός ἁπάντων,

(6) VI.

Ὁ Πρόκλος εἰς τόν «Τίμαιον» τοῦ Πλάτωνος 2, σ. 95, 34 (λέγει):

Αὐτά κατεσκεύασεν ὁ πατήρ εἰς σκοτεινόν σ. ἡλαιον. Ἔπειτα στ. 42 προσθέτει: Ὁ Ὀρφεύς προσέθεσεν εἰς αὐτόν καί ὄνομα· διότι ὁ ὀνομαζόμενος παρ᾽ αὐτοῦ Ζεύς, ὁ προηγούμενος τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Κρόνου, αὐτός εἶναι ὁ δημιουργός τῶν ὅλων. Ὕστερα λοιπόν ἀπό τήν κατάποσιν τοῦ Φάνητος ἐφανερώθησαν εἰς αὐτόν αἱ μορφαί τῶν πάντων, καθώς λέγει ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς).

«Ἕνεκα τούτου μαζί μέ τό σύμπαν κατεσκευάσθη πάλιν ὑπό τοῦ Διός
τό λαμπρόν ὕψος τοῦ πλατέος αἰθέρος καί τοῦ οὐρανοῦ,
καί τά πλάτη τοῦ ἀκαταπονήτου πόντου καί τῆς ἐνδόξου γῆς,
ὁ μέγας ὠκεανός καί τά ἔσχατα τάρταρα τῆς γῆς,
καί οἱ ποταμοί καί ὁ ἀπέραντος πόντος καί ὅλα τά ἄλλα·
προσέτι ὅλοι οἱ ἀθάνατοι μακάριοι θεοί καί αἱ θεαί,
καί ὅσα εἶχον γίνει καί ὁπόσα ἐπρόκειτο νά γίνωνται ὕστερα,
ὅλα αὐτά ἐγεννήθησαν εἰς τήν κοιλίαν τοῦ Διός».

Συνεχίζει ὁ Πρόκλος στ. 40 καί λέγει:

Ἐπειδή δέ (ὁ Ζεύς) ἦτο γεμάτος ἀπό τάς μορφάς τῶν πάντων, διά μέσου τούτων περιέλαβεν εἰς τόν ἑαυτόν του τά ὅλα, καθώς καί τοῦτο ὑποδεικνύων προσθέτει ὁ θεολόγος,

«Ὁ Ζεύς ἔγινε ὁ πρῶτος, ὁ Ζεύς εἶναι ὁ τελευταῖος ἄρχων τῶν κεραυνῶν,

ὁ Ζεύς εἶναι ἡ κεφαλή (ἡ κορυφή) ὁ Ζεύς εἶναι τό μέσον,
ἀπό τόν Δία ἐδημιουργήθησαν τά πάντα·
ὁ Ζεύς ἐγεννήθη ἀρσενικός, ὁ Ζεύς ὑπῆρξεν ἡ ἀθάνατος νύμφη,
ὁ Ζεύς εἶναι ὁ πυθμήν (τό στήριγμα) τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ γεμάτου ἀπό ἄστρα·
ὁ Ζεύς εἶναι ἡ πνοή τῶν ἀνέμων, ὁ Ζεύς εἶναι ἡ ὁρμή τοῦ ἀκαταπονήτου πυρός,
ὁ Ζεύς εἶναι ἡ ῥίζα (τό θεμέλιον) τοῦ πόντου,
ὁ Ζεύς εἶναι ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη·
ὁ Ζεύς εἶναι ὁ βασιλεύς, ὁ Ζεύς εἶναι αὐτός πού πρῶτος ἀπό ὅλους ἐγεννήθη.
Εἶναι ἓν κράτος, ἕνας δαίμων (θεός), ὁ μέγας κύριος τῶν πάντων, ἓν δέ σῶμα βασιλικόν, ἐν-

ἔν δέ δέμας βασίλειον, ἐν ᾧ τάδε πάντα κυκλεῖται·
πῦρ, καί ὕδωρ, καί γαῖα, καί αἰθήρ, νύξ τε, καί ἦμαρ.
καί Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ, καί Ἔρος πολυτερπής·
πάντα γάρ ἐν Ζηνός μεγάλῳ τάδε σώματι κεῖται.
τοῦ δή τοι κεφαλή μέν ἰδεῖν καί καλά πρόσωπα
οὐρανός αἰγλήεις, ὅν χρύσεαι ἀμφίς ἔθειραι
ἄστρων μαρμαρέων περικαλλέες ἠερέθονται,
ταύρεα δ' ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα
ἀντολίη τε δύσις τε, θεῶν ὁδοί οὐρανιώνων.
ὄμματα δ' ἠέλιός τε καί ἀντιόωσα σελήνη.
νοῦς δέ οἱ ἀψευδής, βασιλήϊος, ἄφθιτος αἰθήρ·
ᾧ δή πάντα κλύει καί φράζεται, οὐδέ τίς ἐστιν
αὐδή οὔτ' ἐνοπή, οὔτ' αὖ κτύπος, οὐδέ μέν ὅσσα,
ἥ λήθει Διός οὖας ὑπερμενέος Κρονίωνος.
ὧδε μέν ἀθανάτην κεφαλήν ἔχει ἠδέ νόημα·
σῶμα δέ οἱ πυριφεγγές, ἀπείριτον, ἀστυφέλικτον,
ἄτρομον, ὀβριμόγυιον, ὑπερμενές, ὧδε τέτυκτο.
ὦμοι μέν καί στέρνα, καί εὐρέα νῶτα θεοῖο
ἀήρ εὐρυβίης· πτέρυγες δέ οἱ ἐξεφύοντο,
τῆς ἐπί πάντα ποτᾶθ'· ἱερή δέ οἱ ἔπλετο νηδύς
γαῖά τε παμμήτωρ, ὀρέων τ' αἰπεινά κάρηνα,
μέσση δέ ζώνη βαρυηχέος οἶδμα θαλάσσης
καί πόντου· πυμάτη δέ βάσις χθονός ἔνδοθι ρίζαι,
τάρταρα δ' εὐρώεντα καί ἔσχατα πείρατα γαίης.
πάντα δ' ἀποκρύψας, αὖτις φάος ἐς πολυγηθές

τός τοῦ ὁποίου ὅλα αὐτά ἐδῶ κινοῦνται κυκλικῶς·
τό πῦρ δηλαδή καί τό ὕδωρ καί ἡ γῆ καί ὁ αἰθήρ καί ἡ νύξ καί ἡ ἡμέρα,
καί ὁ Μῆτις, ὁ πρῶτος πρόγονος, καί ὁ Ἔρως ὁ παρέχων πολλάς τέρψεις·
διότι ὅλα αὐτά ἐδῶ εἶναι τοποθετημένα ἐντός τοῦ μεγάλου σώματος τοῦ Διός.

Τούτου λοιπόν ἡ μέν κεφαλή καί τό ὡραῖον κατά τήν ὄψιν πρόσωπον εἶναι ὁ λαμπρός οὐρανός, γύρω ἀπό τόν ὁποῖον αἰωροῦνται αἱ χρυσαῖ ὡραιότεραι τρίχες τῶν σπινθηροβολούντων ἀστέρων, καί ἀπό τά δύο μέρη του δύο χρυσᾶ ταύρινα κέρατα, δηλαδή ἡ ἀνατολή καί ἡ δύσις, πού εἶναι αἱ ὁδοί τῶν ἐπουρανίων θεῶν, τά δέ ὄμματά του (τά μάτια του) εἶναι ὁ ἥλιος καί ἡ πρός συνάντησιν αὐτοῦ βαίνουσα σελήνη.

Νοῦς δέ αὐτοῦ ἀδιάψευστος, βασιλικός, εἶναι ὁ ἀθάνατος αἰθήρ· διά τοῦτου λοιπόν (τοῦ αἰθέρος) ἀκούει καί λέγει τά πάντα, καί δέν ὑπάρχει καμμία φωνή οὔτε κραυγή οὔτε κρότος οὔτε βεβαίως ψήμη, ἡ ὁποία διαφεύγει τήν ἀκοήν τοῦ Διός, τοῦ ἰσχυροτάτου υἱοῦ τοῦ Κρόνου.

Ἔτσι λοιπόν εἶναι ἡ ἀθάνατος κεφαλή καί ὁ νοῦς τοῦ Διός· τό δέ σῶμά του, πού φέγγει ὡσάν τό πῦρ, καί εἶναι ἀπέραντον, ἀδιάσειστον, ἀτάραχον, μέ ἰσχυρά μέλη, καί ἰσχυρότατον,
εἶναι κατεσκευασμένον ὡς ἑξῆς·
οἱ μέν ὦμοι καί τά στέρνα κ[illegible]α πλατειά νῶτα τοῦ θεοῦ εἶναι ὁ ἰσχυρός ἀήρ· πτερά δέ ἐφύτρωσαν εἰς τό σῶμά του, μέ τά ὁποῖα πετᾶ ἐπάνω εἰς ὅλα· ἔχει δέ ὡς ἱεράν κοιλίαν τήν γῆν, πού εἶναι ἡ μητέρα τῶν πάντων, καί τάς ὑψηλάς κορυφάς τῶν ὀρέων,
ἡ δέ μέση ζώνη του (τό μέσον τοῦ σώματός του) εἶναι τό κῦμα τῆς θαλάσσης, πού ἔχει βαρύν ἦχον, καί τοῦ πόντου· ἐσχάτη δέ (τελευταία) βάσις του εἶναι αἱ ρίζαι ἐντός τῆς γῆς (εἰς τό βάθος τῆς γῆς),
δηλαδή τά σκοτεινά τάρταρα καί τά ἔσχατα πέρατα τῆς γῆς.
Ἀφοῦ δέ ἀπέκρυψε τά πάντα, πάλιν ἔμελλε νά τά φέρῃ ἀπό τήν καρδιά του εἰς τό φῶς,

μέλλεν ἀπό κραδίης προφέρειν πάλι,
θέσκελα ρέζων.

(7) VII.

Ex Macrobio Sat. 1, 18
De Phanete h. e. Sole ac Dionyso.

Τήκων αἰθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ ἐόντα,
ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι,
ὅν δή νῦν καλέουσι Φάνητά τε καί Διόνυσον,
Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καί Ἀνταύγην ἀρίδηλον·
ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·
πρῶτος δ' ἐς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,
οὕνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρόν Ὄλυμπον·
ἀλλαχθείς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωνυμίας τε ἕκαστον
παντοδαπάς κατά καιρόν, ἀμειβομένοιο χρόνοιο.

Et quibusdam interiectis,

Orpheus Liberum atque Solem unum esse Deum eundemque demonstrans, de ornatu vestituque eius in sacris Liberalibus ita scribit:

Ταῦτά γε πάντα τελεῖν ἱερῇ σκευῇ πυκάσαντα,
σῶμα θεοῦ πλάττειν ἐριαυγοῦς Ἠελίοιο.
πρῶτα μέν ἀργυφέαις ἐναλίγκιον ἀκτίνεσσιν
πέπλον φοινίκεον πυρί εἴκελον ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτάρ ὕπερθε νεβροῖο παναιόλου εὐρύ καθάψαι
δέρμα πολύστικτον θηρός, κατά δεξιόν ὦμον,
ἄστρων δαιδαλέων μίμημ' ἱεροῦ τε πόλοιο.
εἶτα δ' ὕπερθε νεβρῆς χρύσεον ζωστῆρα βαλέσθαι,
παμφανόωντα, πέριξ στέρνων φορέειν, μέγα σῆμα
εὐθύς ὅτ' ἐκ περάτων γαίης φαέθων ἀνορούσων
χρυσείαις ἀκτῖσι βάλῃ ῥόον ὠκεανοῖο,
πού μᾶς παρέχει μεγάλην χαράν, διαπράττων, (παρουσιάζων) θαυμαστά ἔργα».

(7) VII.

Ἐκ τοῦ Μακροβίου Sat. 1, 18
Περί τοῦ Φάνητος, ἤτοι τοῦ Ἡλίου καί τοῦ Διονύσου «Λυώνων τόν θεϊκόν αἰθέρα, καίτοι εἶναι ἀκίνητος (ὁ αἰθήρ), ἐφανέρωσεν εἰς τούς θεούς ἕνα ὡραιότατον κατά τήν ὄψιν στήν ὥρα του,
τόν ὁποῖον βέβαια τώρα ὀνομάζουν Φάνητα καί Διόνυσον καί Εὐβουλέα ἄνακτα καί Ἀνταύγην περιφανῆ·
ἄλλοι δέ ἀπό τούς ἐπιχθονίους ἀνθρώπους τόν καλοῦν μέ ἄλλο ὄνομα.

Πρῶτος δέ αὐτός ἦλθεν εἰς τό φῶς καί ὠνομάσθη Διόνυσος, διότι περιδινεῖται (περιστρέφεται) εἰς τόν ἀπέραντον μακρόν Ὄλυμπον·
ἀφοῦ δέ ἄλλαξε, ἔλαβε (καί τό ἀνάλογον) ὄνομα, καί καθ' ἕκαστον καιρόν λαμβάνει παντός εἴδους ἐπωνυμίαν κατά τήν ἀλλαγήν τοῦ χρόνου».

Καί παρεμβαλλομένων ἄλλων τινῶν,

ὁ Ὀρφεύς δεικνύει, ὅτι ὁ Διόνυσος καί ὁ Ἥλιος εἶναι ἕνας καί ὁ αὐτός θεός, εἰς δέ τά ἱερά Διονυσιακά γράφει περί τῆς διακοσμήσεως καί τῆς ἐνδυμασίας αὐτοῦ τά ἑξῆς:
«Ὅλα αὐτά τά ἐκτελεῖ, ἀφοῦ τά σκεπάσει μέ τήν ἱεράν ἐνδυμασίαν,
καί διαπλάσσει τό σῶμα τοῦ θεοῦ, τοῦ λαμπροῦ Ἡλίου.

Κατά πρῶτον μέν τό περιβάλλει μέ πέπλον, πού ὁμοιάζει μέ ἀργυρᾶς (λευκάς) ἀκτῖνας,
μέ πέπλον ἐρυθρόν, ὅμοιον μέ πῦρ,
ὑπεράνω δέ, κατά τό μέρος τοῦ δεξιοῦ ὤμου, προσάπτει (ἐπιθέτει) πλατύ μέ πολλά στίγματα δέρμα μικροῦ ἐλαφιοῦ, πού εἶναι ζῷον εὐκίνητον,
καί τοῦτο εἶναι κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἄστρων, πού ἔχουν πολλά ποικίλματα, καί τοῦ ἱεροῦ πόλου·
ἔπειτα δέ ὑπεράνω ἀπό τό δέρμα τοῦ ἐλαφιοῦ θέτει χρυσῆν ζώνην, πού λάμπει, διά νά τήν φορῇ γύρω ἀπό τά στέρνα·
Κι' αὐτή (ἡ χρυσῆ ζώνη) εἶναι μεγάλο σημάδι (μεγάλο μήνυμα), ὅταν ἀμέσως ἀπό τά πέρατα τῆς γῆς μέλλῃ (πρόκειται) νά ἀναπηδήσῃ ὁ ἥλιος καί νά ἀναμειχθῇ μέ τάς χρυσᾶς ἀκτῖνάς του τό ρεῦμα (τά ὕδατα) τοῦ

αὐγή δ' ἄσπετος ἦ, ἀνά δέ δρόσῳ ἀμφιμιγεῖσα
μαρμαίρῃ δίνῃσιν ἑλισσομένη κατά κύκλον
πρόσθε θεοῦ, ζώνη δ' ἄρ' ὑπό στέρνων ἀμετρήτων
φαίνετ' ἄρ' ὠκεανοῦ κύκλος, μέγα θαῦμ' ἐσιδέσθαι.

Et 1, 23
Solem esse omnia et Orpheus testatur, his versibus:

Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον
οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰέν ἑλίσσων,
ἀγλαέ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης,
Ἥλιε παγγενέτορ, Πάν αἰόλε, χρυσεοφεγγές.

Et 1, 17 p. 195.
Apollinem πατρῷον cognominaverunt, ut auctorem progenarandarum omnium rerum - ut ait Orpheus

πατρός ἔχοντα νόον καί ἐπίφρονα βουλήν.

(8) VIII.

De Phanete ac Titanibus ex Proclo et aliis. In Tim. 2 p. 102, 37.

Πάλαι ὁ Θεολόγος ἔν γε τῷ Φάνητι τήν δημιουργικήν αἰτίαν ἀνύμνησεν. Ἐκεῖ γάρ ἦν τε καί προῆν, ὥσπερ ἔφη καί αὐτός,
-Βρόμιός τε μέγας, καί Ζεύς ὁ πανόπτης.
Et paucis interiectis habet versum,
καί Μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καί Ἔρως πολυτερπής,
αὐτός τε ὁ Διόνυσος καί Φάνης καί Ἡρικεπαῖος
συνεχῶς ὀνομάζεται.

Et p. 99,9.

ὡς τότε πρωτογόνοιο χανόν μένος Ἡρικεπαίου
τῶν πάντων δέμας εἶχεν ἐῇ ἐνί γαστέρι κοίλῃ,
μίξε δ' ἑοῖς μελέεσσι θεοῦ δύναμίν τε καί ἀλκήν.

ὠκεανοῦ, εἶναι δέ ἀνέκφραστον φῶς, τό ὁποῖον ἀφοῦ ἀναμειχθῇ γύρω μέ τήν δροσιά ἀκτινοβολεῖ περιφερόμενον κυκλικῶς μέ τάς δονήσεις του ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ· φαίνεται δέ κάτω ἀπό τά μεγάλα στέρνα (στήθη) ὡς ζώνη ὁ κύκλος τοῦ ὠκεανοῦ, πού εἶναι μεγάλο θαῦμα νά τό βλέπῃ κανείς».

Καί 1,23

Καί ὁ Ὀρφεύς βεβαιώνει ὅτι ὁ Ἥλιος εἶναι τά πάντα μέ τούτους τούς στίχους:

«Ἄκουσε σύ πού περιφέρεις πάντοτε τόν κύκλον, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει ἑλικοειδεῖς ἀκτῖνας κατά τήν κυκλικήν περιστροφήν, πού φθάνει μακράν, περιφερόμενον κατά τάς οὐρανίας στροφάς. σύ ὦ λαμπρέ Δία, Διόνυσε, πατέρα τοῦ πόντου, πατέρα τῆς γῆς, σύ ὦ Ἥλιε, πού ἐγέννησες τά πάντα, ὦ Πάν ποικίλε (ποικιλόμορφε), πού ἔχεις χρυσῆν λάμψιν (πού φέγγεις ὅπως ὁ χρυσός)».

Καί 1, 17, σ. 195

Τόν Ἀπόλλωνα ὠνόμασαν πατρῷον (πατρικόν), ὡς δημιουργόν πάντων τῶν γεννηθέντων πραγμάτων, καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς: «πού ἔχουν τόν νοῦν τοῦ πατρός καί συνετήν σκέψιν».

(8) VIII.

Περί τοῦ Φάνητος καί τῶν Τιτάνων ἐκ τοῦ Πρόκλου καί ἐξ ἄλλων. Εἰς «Τίμαιον» 2, σ. 102, 37

Κατά τήν παλαιάν ἐποχήν ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς) εἰς τόν Φάνητα ἐξύμνησεν (ἀνήγαγε) τήν δημιουργικήν αἰτίαν (τόν αἴτιον τῆς δημιουργίας). Διότι ἐκεῖ ὑπῆρχε καί προϋπῆρχε, καθώς λέγει καί αὐτός (ὁ Ὀρφεύς):

«Ὁ μέγας Βρόμιος καί ὁ Ζεύς πού βλέπει τά πάντα».

Καί παρεμβάλλων ὀλίγα παραθέτει τόν στίχον:

«καί ὁ Μῆτις ὁ πρῶτος δημιουργός καί ὁ Ἔρως, πού παρέχει πολλάς τέρψεις»,
καί αὐτός ὁ Διόνυσος καί ὁ Φάνης ὁ ὁποῖος καί Ἡρικεπαῖος ὀνομάζεται συνεχῶς.

Καί σ. 99,9

«Καθώς τότε ὁ πρωτογεννηθείς Ἡρικεπαῖος εἶχεν εἰς
τήν βαθειάν κοιλίαν του τό σῶμα τῶν πάντων, ἀνέμειξε δέ μέ τά ἰδικά του μέλη τήν δύναμιν καί τήν ἰσχύν τοῦ θεοῦ.

τοὔνεκα σύν τῷ παντί Διός πάλιν ἐντός ἐτύχθη.

Ex Athenagora apol. p. 72.

ἄν δέ Φάνης ἄλλην γενεήν τεκνώσατο δεινήν
νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν φοβερωπόν ἔχιδναν,
ἧς χαῖται μέν ἀπό κρατός, καλόν τε πρόσωπον
ἦν ἐσιδεῖν, τά δέ λοιπά μέρη φοβεροῖο δράκοντος
αὐχένος ἐξ ἄκρου.

Proclus in Tim. 3 p. 137, 11.

Ὁ θεολόγος μόνον παράγει τόν Φάνητα, σπέρμα φέροντα θεόν κλυτόν.-

Οὐρανός μέν γάρ μετά τῆς γῆς πρόεισιν,
ἥ δέ πάλιν γαῖάν τε καί οὐρανόν εὐρύν ἔτικτε-

Κατά τήν τρίτην γονήν ἡ γῆ προήγαγεν

ἑπτά μέν εὐειδεῖς κούρας, ἑλικώπιδας, ἀγνάς,
ἑπτά δέ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας.
Ὁ δέ γε Φάνης μόνος τε πρόεισιν, καί ὁ αὐτός ἀνυμνεῖται θῆλυς καί γενέτωρ-

αὐτός ἐῆς γάρ παιδός ἀφείλετο κούριον ἄνθος.

Et ibid. p. 137, 26.

Τά λόγια τόν μέγιστον τοῦτον θεόν (Φάνητα) πηγήν πηγῶν προσαγορεύει, καί μόνον ἀπογεννῆσαι τά πάντα φησίν.

ἔνθεν ἄδην θρῴσκει γένεσις πολυποικίλου ὕλης,
ἔνθεν συρόμενος πρηστήρ, ἀμυδροῦ πυρός ἄνθος,
κόσμων ἐνθρῴσκων κοιλώμασι. πάντα γάρ ἔνθεν
ἄρχεται εἰς τό κάτω τείνειν ἀκτῖνας ἀγητάς.

Διά τοῦτο μαζί μέ τό σύμπαν ἐδημιουργήθη πάλιν ἐντός τοῦ Διός».

Ἐκ τῆς ἀπολογίας τοῦ Ἀθηναγόρου σ. 72

«Ἄλλο δέ τέκνον φοβερόν ἐγέννησεν ὁ Φάνης ἀπό τήν ἱεράν κοιλίαν του, κατά τήν θέαν ἔχιδναν μέ φοβεράν ὄψιν,
τῆς ὁποίας αἱ μέν χαῖται κρέμονται ἀπό τό κεφάλι, καί τό πρόσωπον ὡραῖον κατά τήν ὄψιν, τά δέ ὑπόλοιπα μέρη ἀπό τό ἄκρον τοῦ αὐχένος (τοῦ τραχήλου) φοβεροῦ δράκοντος».

Πρόκλος εἰς «Τίμαιον» 3, σ. 137, 11

Ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς) παρουσιάζει μόνον τόν Φάνητα, πού φέρει ὡς σπέρμα θεόν ἐξακουστόν.-
Ὁ οὐρανός μέν προχωρεῖ μαζί μέ τήν γῆν, αὐτή δέ πάλιν ἐγέννησε τήν γῆν καί τόν πλατύν οὐρανόν.-
Κατά τήν τρίτην γέννησιν ἡ γῆ ἔφερεν εἰς τό φῶς
«ἑπτά ὡραίας κόρας μέ εὔστροφα καί ζωηρά μάτια, ἀγνάς,
καί ἐγέννησεν ἑπτά υἱούς βασιλεῖς τριχωτούς».

Ὁ δέ Φάνης μόνος προχωρεῖ, καί ὁ ἴδιος ἐξυμνεῖται ὡς
θηλυκός καί ὡς γεννήτωρ (ὡς πατήρ)
«αὐτός· διότι ἀφήρεσε τό π α ρ θ ε ν ι κ ό ν ἄνθος τῆς κόρης του».

Αὐτόθι σ. 137, 6

Οἱ χρησμοί αὐτόν τόν μέγιστον θεόν (τόν Φάνητα) τόν ὀνομάζουν πηγήν τῶν πηγῶν, καί λέγουν ὅτι μόνον αὐτός ἐγέννησε τά πάντα.

«Ἀπό ἐδῶ (ἀπό τόν Φάνητα) πηδᾷ ἀρκετά (εἰς βαθμόν μεγάλον) ἡ δημιουργία τοῦ πολυποικίλου ὑλικοῦ,
ἀπό ἐδῶ ὁ συρόμενος κεραυνός, ἡ στιλπνότης ἀσθενικοῦ πυρός, πηδᾷ μέσα εἰς τά κοιλώματα τῶν κόσμων· διότι ἀπό ἐδῶ ἀρχίζουν τά πάντα νά τείνουν (νά τεντώνουν) πρός τά κάτω θαυμαστάς ἀκτῖνας».

Et L. 5 p. 295, 30 conferenda cum v. 14 sq.

Τίκτει ἡ γῆ λαθοῦσα τόν οὐρανόν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος,
ἑπτά μέν εὐειδεῖς κούρας, ἑπτά δέ παῖδας ἄνακτας.
θυγατέρας μέν Θέμιν καί εὔφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείαν τε μάκαιραν.
ἡ δέ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπές εἶδος ἔχουσαν, Φοίβην τε Ρείην τε, Διός γενέτειραν ἄνακτος.
Παῖδας δέ ἄλλους τοσούτους,
Κοῖόν τε Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταιόν,
καί Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε.

Deinde, in fine paginae, de Caelo s. Urano,

ὡς ἐνόησ' αὐτούς ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας,
καί φύσιν ἐκνομίην·
ρίπτε βαθύν γαίης ἐς τάρταρον.

Καί L. 5, σ. 205,30 παραβλητέα πρός τούς στίχους 14 κέξ.

Γεννᾷ ἡ γῆ, διαφυγοῦσα τήν προσοχήν τοῦ οὐρανοῦ, καθώς λέγει ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς):
«ἀφ' ἑνός μέν ἑπτά ὡραίας θυγατέρας, ἀφ' ἑτέρου δέ ἑπτά υἱούς βασιλεῖς,
θυγατέρας μέν τήν Μνημοσύνην μέ τά πολλά πλοκάμια καί τήν μακαρίαν Θείαν,
αὐτή δέ ἐγέννησε τήν Διώνην, πού εἶχε μεγαλοπρεπῆ ἐμφάνισιν, καί τήν Φοίβην καί τήν Ρέαν, τήν μητέρα τοῦ Διός τοῦ ἄνακτος».
Υἱούς δέ ἐγέννησε ἄλλους τόσους,
«Τόν Κοῖον καί τόν Κροῖον τόν μέγαν καί τόν ἰσχυρόν Φόρκυν,
καί τόν Κρόνον καί τόν Ὠκεανόν καί τόν Ὑπερίωνα καί τόν Ἰαπετόν».
Ἔπειτα εἰς τό τέλος τῆς σελίδος περί τοῦ Οὐρανοῦ λέγει:
Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι αὐτοί ἔχουν σκληράν καρδίαν
καί ἀσυνήθιστον φυσικήν ὑπόστασιν,
τούς ἔρριπτεν εἰς τά βαθειά τάρταρα τῆς γῆς.

Et statim p. 296, 1.

Τῶν ἄλλων Τιτάνων εἰς τήν κατά τοῦ πατρός ἐπιβουλήν ἰεμένων, ὁ Ὠκεανός ἀπαγορεύει τε πρός τάς τῆς μητρός ἐπιτάξεις, καί ἐνδοιάζει περί τῆς τάξεως.

ἔνθ' οὖν Ὠκεανός μέν ἐνί μεγάροισιν ἔμιμνεν,
ὁρμαίνων, ποτέρωσε νόον τράποι, ἦ πατέρα ὅν
γυμνώσῃ τε βίης, καί ἀτάσθαλα λωβήσαιτο σύν Κρόνῳ ἠδ' ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἵ πεπίθοντο
μητρί φίλῃ, ἦ τούς γε λιπών μένοι ἔνδον ἔκηλος.
πολλά δέ πορφύρων, μένεν ἤμενος ἐν μεγάροισι,
σκυζόμενος ᾗ μητρί κασιγνήτοισι δέ μᾶλλον.

Idem in Tim. 1 p. 57 extr. de Titanibus, victos esse ab Olympiis,

καί κρατεροί περ ἐόντες ἀμείνονος ἀντιάσαντες,

Καί εἰς τήν σ. 296,1 λέγει:

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι Τιτᾶνες ὡρμοῦσαν εἰς τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιβουλῆς (τοῦ κακοῦ σχεδίου των) κατά τοῦ πατρός των, ὁ Ὠκεανός δέν ὑπακούει εἰς τάς διαταγάς τῆς μητρός του καί ἔχει δισταγμούς ὡς πρός τήν τάξιν.
«Τότε λοιπόν ὁ μέν Ὠκεανός παρέμενεν εἰς τά μέγαρά του, σκεπτόμενος πρός ποῖον ἀπό τά δύο μέρη νά στρέψῃ τόν νοῦν του, ἤ δηλαδή νά ἀπογυμνώσῃ τόν πατέρα του ἀπό τήν δύναμιν (πού εἶχε) καί νά τοῦ προξενήσῃ ἀνοσίους βλάβας ἐν συνεργασίᾳ μέ τόν Κρόνον καί μέ τούς ἄλλους ἀδελφούς του, οἱ ὁποῖοι εἶχον πεισθῆ ἀπό τήν ἀγαπητήν μητέρα, ἤ νά ἐγκαταλείψῃ αὐτούς, καί νά παραμένῃ ἥσυχος μέσα (εἰς τό σπίτι του).
Διαλογιζόμενος δέ πολλά, παρέμεινε καθήμενος εἰς τά μέγαρά του,
καί ἦτο ὠργισμένος ἐναντίον τῆς μητρός του, ἀλλά περισσότερον ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν του».
Ὁ ἴδιος εἰς Τίμ. 1, σ. 57 λέγει περί τῶν Τιτάνων, ὅτι ἐνικήθησαν ἀπό τούς Ὀλυμπίους θεούς:
«καί ἄν καί ἦσαν ἰσχυροί συναντήσαντες τόν ἀνώτερόν των (ἐνικήθησαν)

ὕβριος ἀντ' ὁλοῆς καί ἀτασθαλίης ὑπερόπλου.

Athenag. apol. p. 66.

κούρους δ' οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια γαῖα,
οὕς δή καί Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν,
οὕνεκα τισάσθην μέγαν οὐρανόν ἀστερόεντα.

Procl. in Tim. 2 p. 100, 3.

οἵ Ζηνί βροντήν τε πόρον, τεῦξάν τε κεραυνόν.
πρῶτοι τεκτονόχειρες, οἵ Ἥφαιστον καί Ἀθήνην
δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅσ' οὐρανός ἐντός ἐέργει.

Procl. in Tim. L. 3 p 184, 47.

ἑπτά δέ πάντα μέρη κούρου (Bacchi) διεμοιρήσαντο, φησίν ὁ θεολόγος περί τῶν Τιτάνων.

Id. L. 1 - apud Eschenb. Epig. p. 55.

Τιτῆνες κακομῆτοι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντες.

(9) IX.

Procl. in Tim. 4 p. 283, 11. Luna ἀντίχθων.

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἥντε σελήνην
ἀθάνατοι κλῄζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην·
ἥ πόλλ' οὔρε' ἔχει, πόλλ' ἄστεα, πολλά μέλαθρα.

Addit Eschenb. Epig. p. 160 ex eod. libro

ὄφρ' ἐν μηνί τρέπῃ, ὅπερ ἥλιος εἰς ἑνιαυτόν.

(10) X.

Procl, in Tim. 2 p. 63, 49 Dei Opificis cum Nocte deliberatio.

Ὁ τοῦ παντός ποιητής - πρός τήν Νύκτα τῷ θεολόγῳ πεποίηται λέγων·
Μαῖα, θεῶν ὑπάτη, Νύξ ἄμβροτε, πῶς τάδε, φράζε,
πῶς δεῖ μ' ἀθανάτων ἀρχήν

λόγῳ τῆς καταστρεπτικῆς ἀλαζονείας των καί τῆς ὑπερβολικῆς ἀφροσύνης των».

Ἀθηναγόρου ἀπολογία σ. 66

«Ἡ σεβαστή γῆ ἐγέννησεν υἱούς οὐρανίους, τούς ὁποίους βέβαια ἀποκαλοῦν καί Τιτᾶνας, διότι ἐτιμώρησαν τόν μέγαν οὐρανόν, πού ἔχει πολλά ἀστέρια».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον, 2 σ. 100, 3

«αὐτοί (οἱ Τιτᾶνες) ἐπρομήθευσαν εἰς τόν Δία τήν βροντήν, καί τοῦ κατεσκεύασαν τόν κεραυνόν.

Αὐτοί ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι χειρώνακτες, οἱ ὁποῖοι ἐδίδαξαν τόν Ἥφαιστον καί τήν Ἀθηνᾶν ὅλα τά τεχνικά ἔργα, ὅσα περικλείει ὁ οὐρανός».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 4.3 p. 184, 47

Ὅλα τά ἑπτά μέρη τοῦ νέου (τοῦ Βάκχου) τά διένειμαν, λέγει ὁ θεολόγος διά τούς Τιτᾶνας.

Ὁ ἴδ. 4. 1- παρά Eschenb. Epig., σ. 55

«οἱ κακόβουλοι Τιτᾶνες, πού ἔχουν ὑπερήφανον καρδίαν».

(9) IX.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 4, σ. 283, 11

Ἡ σελήνη ὡς ἀντίχθων.

«Κατεσκεύασε δέ ἄλλην ἀπέραντον γῆν, τήν ὁποίαν οἱ θεοί
ὠνόμασαν σελήνην, οἱ δέ ἄνθρωποι μήνην·
αὐτή ἔχει πολλά ὄρη, πολλάς πόλεις, πολλά μέγαρα».

Προσθέτει Eschenb. Epig. σ. 160 ἐκ κώδικος

«διά νά κάμνῃ τροπήν εἰς ἕνα μῆνα, πρᾶγμα τό ὁποῖον ὁ ἥλιος κάμνει εἰς ἕνα ἐνιαυτόν».

(10) X.

Πρόκλ. εἰς Τίμαιον 2, σ. 63, 40
Θεοῦ δημιουργοῦ μετά τῆς Νυκτός διάσκεψις

Ὁ ποιητής (ὁ πλάστης) τοῦ σύμπαντος παριστάνεται ὑπό τοῦ θεολόγου (τοῦ Ὀρφέως) νά λέγῃ πρός τήν Νύκτα τά ἑξῆς:

κρατερόφρονα θέσθαι; καί ἀκούει παρ' αὐτῆς,
αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λάβε, τῷδ' ἐνί μέσσῳ οὐρανῷ-
καί περί πάσης ἑξῆς ἀναδιδάσκεται τῆς κοσμοποιΐας.

Πρός δέ τόν Κρόνον πάλιν, μετά τούς δεσμούς, μόνον οὐκ εὐχόμενος, φησίν·
ὄρθου δ' ἡμετέρην γενεήν, ἀριδείκετε δαῖμον.

Similis dialogismus est apud eundem in Tim. 2 p. 96, 2.

πῶς δέ μοι ἔν τι τά πάντ' ἔσται, καί χωρίς ἕκαστον; αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λαβέ· τῷ δ' ἐνί μέσσῳ οὐρανόν, ἔν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἔν δέ θάλασσαν, ἔν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανός ἐστεφάνωται.

Καί δή καί περί τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑποθεμένη δημιουργημάτων, ἐπήνεγκεν,

αὐτάρ ἐπεί δεσμόν κρατερόν ἐπί πᾶσι τανύσσῃς, σειρήν χρυσείην ἐξ αἰθέρος ἀρτήσαντα.

«Ὦ Μαῖα, ἡ ὑπερτάτη τῶν θεῶν, Νύχτα ἀθάνατη, πῶς ἔχουν αὐτά,
λέγε,
πῶς πρέπει ἐγώ νά τοποθετήσω (νά τακτοποιήσω) τήν γενναιόψυχον ἐξουσίαν τῶν ἀθανάτων θεῶν;»
καί ἀκούει νά τοῦ λέγῃ αὐτή
«Νά περιλάβῃς τά πάντα γύρω ἀπό τόν ἀπέραντον αἰθέρα, εἰς τό μέσον αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ»-
καί ἐν συνεχείᾳ μανθάνει περί τῆς ὅλης δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Ἐξ ἄλλου δέ πρός τόν Κρόνον, μετά τήν δέσμευσιν, σχεδόν εὐχόμενος, λέγει τά ἑξῆς:
«Ἀνύψωνε την ἰδικήν μας γενεάν, ὦ περίφημε θεέ».

Ὅμοιος διαλογισμός ὑπάρχει εἰς τόν ἴδιον (τόν Πρόκλον) εἰς Τίμ. 2, σ. 96,2
«Πῶς θά συμβῇ νά εἶναι εἰς ἐμέ τά πάντα ἕνα καί καθένα χωριστά;
Νά περιλάβῃς τά πάντα γύρω ἀπό τόν ἀνεκλάλητον αἰθέρα·
εἰς δέ τό μέσον τοῦ ἑνός νά περιλάβῃς τόν οὐρανόν καί τήν ἀπέραντον γῆν καί τήν θάλασσαν,
καί ὅλα τά ἄστρα, καί ὅσα ὁ οὐρανός ἔχει περιλάβει».
καί μάλιστα, ἀφοῦ καί περί ὅλων τῶν ἄλλων δημιουργημάτων ἔθεσε τήν ἀρχήν (τήν βάσιν) προσέθεσε:
«ὅταν δέ ἐπάνω εἰς ὅλα (τά δημιουργήματα) ἁπλώσῃς ἰσχυρόν δεσμόν,
ἀφοῦ ἀναρτήσεις ἀπό τόν αἰθέρα χρυσό σχοινί».

(11) XI.

Stobaeus Serm. 79 (LXXIX.) p. 455, 28. Iustitia Dei.

Ζεύς δ' ἐφορᾷ γονέων ὁπόσοι τίουσι θέμιστας, ἠδ' ὅσοι οὐκ ἀλέγουσιν, ἀναιδέα θυμόν ἔχοντες· καί τοῖς μέν πρόφρων τε καί ἤπιος ἐσθλά δίδωσι, τοῖς δέ κακά φρονέων νεμεσίζεται Εὐμενίδεσσι.
δειναί γάρ κατά γαῖαν Ἐριννύες εἰσί τοκήων.

(11) XI.

Στοβαίου λόγοι 79 (LXXIX) σ. 455, 28

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ

«Ὁ Ζεύς ἐποπτεύει πόσοι ἀπό τούς γονεῖς τιμοῦν τούς θεσμούς, καί πόσοι ἀδιαφοροῦν δι' αὐτούς, ἐπειδή ἔχουν ἀδιάντροπον καρδίαν· καί εἰς ἐκείνους μέν προθύμως καί ἡπίως προσφέρει καλά δῶρα, ἐναντίον ὅμως τούτων ἔχων κακάς διαθέσεις ἐξοργίζεται καί (τούς τιμωρεῖ) διά τῶν Εὐμενίδων·
διότι αὐταί εἰς τήν γῆν εἶναι φοβεραί Ἐρινύες (τιμωροί) τῶν γονέων».

(12) XII.

Sextus Empir. contra Math, 2, 31 et 9, 15. Vita ante leges.

Ἦν χρόνος, ἡνίκα φῶτες ἀπ᾽ ἀλλήλων βίον εἶχον σαρκοδακῆ· κρείσσων δέ τόν ἥττονα φῶτα δάϊζε.

(12) XII.

Σέξτος Ἐμπειρικός «Κατά Μαθηματικῶν», 2, 31 καί 9, 15

Ὁ βίος πρό τῶν νόμων

«Ἦτο χρόνος (ἦτο ἐποχή), ὁπότε οἱ ἄνθρωποι ἔζων τρώγοντες ὁ ἕνας τάς σάρκας τοῦ ἄλλου· ὁ δέ ἰσχυρότερος ἐφόνευε τόν ἄνθρωπον, πού ἦτο ἀσθενέστερος».

(13) XIII.

Plato Philebo extr. p. 94, H. et Plutarch. p. 3g1, C.

Ἕκτῃ δ᾽ ἐν γενεᾷ (φησίν Ὀρφεύς) καταπαύσατε κόσμον ἀοιδῆς.

(13) XIII.

Πλάτ. Φίληβος σ. 94 καί Πλουτάρχου σ. 201 c

«Κατά τήν ἕκτην γενεάν (λέγει ὁ Ὀρφεύς) σταματῆστε τό διακοσμημένο (καλοτακτοποιημένο) τραγούδι».

(14) XIV.

Plato Cratylo p. 265, A, ubi Orphicam et Heraclitcam philosophiam comparat.

Λέγει δέ που καί Ὀρφεύς, ὅτι
Ὠκεανός πρῶτος καλλιρρόου ἤρξε γάμοιο,
ὅς ρα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθύν ὄπυιεν.

(14) XIV.

Πλάτωνος Κρατύλος σ. 265 Α

ὅπου (ὁ Πλάτων) παραβάλλει τήν Ὀρφικήν καί τήν Ἡρακλείτειον φιλοσοφίαν.
Λέγει δέ κάπου ὁ Ὀρφεύς, ὅτι
«πρῶτος ὁ Ὠκεανός, πού ρέει καλῶς (πού ἔχει καλά ρεύματα - ὕδατα) ἤρχισε τόν γάμον· αὐτός ἐνυμφεύθη τήν ἀδελφήν του Τηθύν, ἡ ὁποία ἦτο ἀπό τήν ἰδίαν μητέρα».

(15) XV.

Dio Chrysost. Corinth. p. 458.

Ἐγένετο δέ καί τῶν νεῶν ἅμιλλα· καί Ἀργώ ἐνίκα· καί μετά ταῦτα οὐκ ἔπλευσεν, ἀλλ᾽ αὐτήν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (Corinthi) τῷ Ποσειδῶνι. καί τό ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὅ λέγουσιν Ὀρφέως εἶναι·

Ἀργώ τό σκάφος εἰμί, θεῷ δ᾽ ἀνέθηκεν Ἰάσων,
Ἴσθμια, καί Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.

(15) XV.

Δίων Χρυσόστομος Corinth. σ. 458

Ἔγινε δέ ἀγώνισμα καί μεταξύ τῶν πλοίων· καί ἀνεδείχθη νικήτρια ἡ Ἀργώ· καί ὕστερα ἀπ᾽ αὐτό ἡ Ἀργώ δέν ἐταξίδευσεν, αλλ᾽ ὁ Ἰάσων ἀνέθεσεν (ἀφιέρωσεν) αὐτήν ἐδῶ (εἰς τήν Κόρινθον) πρός τιμήν τοῦ Ποσειδῶνος· καί ἔγραψεν ἐπάνω εἰς αὐτήν καί τό ἐπίγραμμα τοῦτο, τό ὁποῖον λέγουν ὅτι εἶναι τοῦ Ὀρφέως:
«Ἐγώ εἶμαι τό πλοῖον Ἀργώ, ὁ δέ Ἰάσων μέ ἀνέθεσεν εἰς τόν θεόν, εἰς τά Ἴσθμια, καί κατά τά Νέμεα ἐστεφανώθηκα μέ πιτυές».

(16) XVI.

Clemens Alex. Cohort. p. 17 extr. et hinc Euseb. Praepar. 2, 3. Baubo Cererem exhilarat.

Παραθήσομαι δέ σοι αὐτά τοῦ Ὀρφέως

(16) XVI.

Κλήμης Ἀλεξανδρεύς **Cohort. σ. 17 extr. καί ἐντεῦθεν ὁ Εὐσέβιος Προπαρ. 2, 3.**

Ἡ Βαυβώ φαιδρύνει (χαροποιεῖ) τήν Δήμητρα.

Θά σοῦ παραθέσω δέ τά ἴδια τά λόγια τοῦ

τά ἔπη, ἵν' ἔχῃς μάρτυρα τῆς ἀναισχυντίας τόν μυσταγωγόν.

Ὡς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξέ τε πάντα σώματος οὔτι πρέποντα τύπον·
παῖς δ' ἦεν Ἴακχος, χειρί τε μιν ρίπτασκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπό κόλποις.
ἡ δ' ἐπεί οὖν ἐνόησε θεά, μείδησ' ἐνί θυμῷ,
δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεών ἐνέκειτο.

Arnobius adversus gentes L. 5 p. 175.

(17) XVII.

Clemens Alex. Cohort. p. 15, 8. Symbola quaedam mysteriorum Bacchi s. Dionysi.

Ὁ τῆς τελετῆς ποιητής Ὀρφεύς φησιν ὁ Θρᾴκιος·
κῶνος καί ῥόμβος καί παίγνια καμπεσίγυια,
μῆλά τε χρύσεα καλά παρ' Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

Arnobius adv. gentes L. 5 p. 169.

(18) XVIII.

Clemens Alex. Strom. L. 6. p. 738, 10. Orphei versus ab Homero usurpati.

Ὀρφέως ποιήσαντος,
Ὡς οὐ κύντερον ἦν καί ῥίγιον ἄλλο γυναικός·
Ὅμηρος ἄντικρυς λέγει (Ὀδ. Α, 426)
ὡς οὐκ αἰνότερον καί κύντερον ἄλλο γυναικός.

Et p. 751, 22.

Εὔροις δ' ἄν καί Ὅμηρον, τόν μέγαν ποιητήν, ἐκεῖνα τά ἔπη,
Οἷον δέ τρέφει ἔρνος ἀνήρ ἐριθηλές ἐλαίης,
(Ἰλ. Ρ, 53) καί τά ἑξῆς, κατά λέξιν μετενηνοχότα

Ὀρφέως, διά νά ἔχῃς ὡς μάρτυρα τῆς ἀναισχυντίας τόν μυσταγωγόν (τόν Ὀρφέα):

«Ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, ἔσυρε πρός τά ἐπάνω τούς πέπλους (τά ἐνδύματα) καί ἔδειξε ὅλον τόν τύπον (ὅλην τήν κατατομήν) τοῦ σώματος, ἐνῶ δέν ἔπρεπε· παιδί δέ ἦτο ὁ Ἴακχος, καί γελῶν ἔρριπτεν αὐτόν μέ τά χέρια ἐδῶ καί ἐκεῖ εἰς τούς κόλπους (εἰς τά στήθη) τῆς Βαυβοῦς.

Ἡ δέ θεά, ὅταν ἀντελήφθη τοῦτο, ἐγέλασε μέ τήν καρδιά της, καί ἐδέχθη (ἔλαβε) τό ποικιλόχρωμον ἀγγεῖον, μέσα εἰς τό ὁποῖον ἦτο τοποθετημένος (εὑρίσκετο) κυκεών».

Arnobius (Ἀρνόβιος) adversus gentes 4. 5p. 175

(17) XVII.

Κλήμης Ἀλεξανδρεύς Cohort. σ. 15, 8

Μερικά σύμβολα τῶν μυστηρίων τοῦ Βάκχου-Διονύσου.

Ὁ ποιητής τῆς τελετουργίας, ὁ Ὀρφεύς, ὁ καταγόμενος ἀπό τήν Θράκην, λέγει:

«Ὁ κῶνος καί ὁ ῥόμβος καί παιγνίδια, πού κάμπτουν τά μέλη, καί ὡραῖα χρυσᾶ μῆλα ἀπό τάς Ἑσπερίδας, πού ἔχουν λιγυρήν (ἠχηράν) φωνήν».

Arnobius (Ἀρνόβιος) adv. gentes 4.5. p. 169

(18) XVIII.

Κλήμης Ἀλεξανδρεύς «Στρωματεῖς» 4.6. σ. 738,10

Στίχοι τοῦ Ὀρφέως χρησιμοποιηθέντες ὑπό τοῦ Ὁμήρου.

Ὁ Ὀρφεύς ἔγραψε τόν στίχον

«ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλο ἀναισχυντότερον καί φοβερώτερον ἀπό τήν γυναῖκα»

καί ὁ Ὅμηρος λέγει ἀκριβῶς τά ἴδια («Ὀδύσσεια» 1,426)

«ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλο φοβερώτερον καί ἀναισχυντότερον ἀπό τήν γυναῖκα».

Καί εἰς σ. 751, 22

Θά ἠμπορέσῃς δέ νά ἀνεύρῃς (νά διαπιστώσῃς), ὅτι καί ὁ Ὅμηρος, ὁ μέγας ποιητής, ἐκείνους τούς στίχους

«Ὁποῖον θαλερόν κλάδον ἐλαίας τρέφει ὁ ἀνήρ» («Ἰλιάς» Ρ 53) καί τούς ἄλλους ἐν συνεχείᾳ τούς μετέφερε κατά λέξιν (τούς παρέ-

παρ' Ὀρφέως ἐκ τοῦ Διονύσου ἀφανισμοῦ· ἔν τε
τῇ θεογονίᾳ ἐπί τοῦ Κρόνου Ὀρφεῖ πεποίηται·
κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχύν αὐχένα, κάδ δέ μιν ὕπνος ἥρει πανδαμάτωρ.

Ταῦτα δέ Ὅμηρος (Ὀδ. I, 372) ἐπί τοῦ Κύκλωπος μετέθηκεν.

Athenag. Legat. c. 15 p. 64 Dechair.

Ὁμήρου μέν λέγοντος (Ἰλ. Ξ 201 et 302)
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καί μητέρα Τηθύν.

Ὀρφέως δέ, ᾧ καί Ὅμηρος τά πολλά καί περί θεῶν μάλιστα ἕπεται·

Ὠκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Iusti. M. Cohortat. 16 p. 81 extr. Hutchini.

Τοῦ Ὀρφέως
Μῆνιν ἄειδε Θεά Δημήτερος ἀγλαοκάρπου
ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος, αὐτός
Μῆνιν ἄειδε Θεά Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
γέγραφεν.

Clem. Alex. Strom. L. 5 p. 718, 30

Υἱέ Διός μεγάλοιο, πάτερ Διός αἰγιόχοιο.

(19) XIX.

Physica quaedam et Geographumena. Proclus in Timaeum L. I p. 29, 29.

Καί φύσεως κλυτά ἔργα μένει, καί ἀπείριτος αἰών.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 746, 11.

Ὀρφέως ποιήσαντος,
ἔστιν ὕδωρ ψυχῇ θάνατος δ' ὑδάτεσσιν ἀμοιβή.
ἐκ δ' ὕδατος γαίη, τό δ' ἐκ γαίης πάλιν ὕδωρ.

λαβε αὐτολεξεί) ἀπό τόν Ὀρφέα, ἐκ τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ Διονύσου· καί εἰς τήν θεογονίαν ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρόνου ἔχουν γραφῆ ἀπό τόν Ὀρφέα οἱ στίχοι:
«ἀφοῦ ἔκλινε πρός τά πλάγια τόν παχύν αὐχένα (τράχηλον) ἐξάπλωσε, καί αὐτόν τόν κατέλαβε ὁ ὕπνος, πού καταβάλλει τά πάντα».

Αὐτά τά λόγια (τοῦ Ὀρφέως) ὁ Ὅμηρος («Ὀδύσσεια» I 372) τά μετέθεσεν εἰς τόν Κύκλωπα.

Athenag. (Ἀθηναγόρου) Legat. c. 15 r. 64 Dechair.

Ὁ μέν Ὅμηρος λέγει («Ἰλιάς» Ξ 201 καί 302) «τόν Ὠκεανόν τόν δημιουργόν τῶν θεῶν καί τήν μητέρα Τηθύν», ὁ δέ Ὀρφεύς, τόν ὁποῖον ἀκολουθεῖ (μιμεῖται) καί ὁ Ὅμηρος εἰς πολλά θέματα καί πρό πάντων εἰς τά περί τῶν θεῶν (εἰς τήν θεογονίαν), λέγει
«ὁ Ὠκεανός, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἡ δημιουργική πηγή τῶν πάντων».

Ἰουστ. M. Cohortat. c. 16, σ. 81 extr. Hutchini

Ἐνῶ ὁ Ὀρφεύς εἰς τήν ἀρχήν τοῦ ποιήματός του λέγει
«Τήν ὀργήν τραγούδησε, ὦ Θεά, τῆς Δήμητρος, πού φέρει ὡραίους καρπούς»
ὁ Ὅμηρος ἔγραψε
«τήν ὀργήν τραγούδησε, ὦ θεά, τοῦ Ἀχιλλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως».

Κλήμης Ἀλεξανδρεύς «Στρωματεῖς» 14 σ. 718, 30

«Υἱέ τοῦ μεγάλου Διός, ὦ πατέρα τοῦ Διός, πού ἔχει τήν ἀσπίδα».

(19) XIX.

Μερικά φυσικά καί γεωγραφούμενα (γεωγραφικά).

Πρόκλος εἰς Τίμαιον L.I. σ. 29,29

«Καί τῆς φύσεως τά ἐξακουστά ἔργα παραμένουν, καί ὁ ἀπέραντος αἰών».

Κλήμης Ἀλεξανδρεύς «Στρωματεῖς» L. 6 σ. 746,11

Ὁ Ὀρφεύς ἔγραψεν αὐτά:
«Εἰς τήν ψυχήν τό ὕδωρ εἶναι θάνατος, τῶν δέ ὑδάτων θάνατος εἶναι ἡ ἀλλαγή·
ἀπό τό ὕδωρ προέρχεται ἡ γῆ, ἀπό δέ τήν γῆν

ἐκ τοῦ δέ ψυχή, ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσουσα.

Ἡράκλειτος ἐκ τούτων συνιστάμενος τούς λόγους, ὧδέ πως γράφει, ψυχῇσι θάνατος ὕδωρ γενέσθαι· ὕδατι δέ θάνατος γῆν γενέσθαι· ἐκ γῆς δέ ὕδωρ γίνεται, ἐξ ὕδατος δέ ψυχή.

Idem Strom. 5 p. 672 sxtr. e Dionysio Thrace Grammatico mentionem facit symboli τῶν θαλλῶν (ramorum) τῶν διδομένων τοῖς προσκυνοῦσιν, additque,

φησί γάρ Ὀρφεύς ὁ Θρᾴκιος,

θαλλῶν δ' ὅσσα βροτοῖσιν ἐπί χθονός ἔργα μέμηλεν, οὐδέν ἔχει μίαν αἶσαν ἐπί φρεσίν, ἀλλά κυκλεῖται πάντα πέριξ· στῆναι δέ καθ' ἓν μέρος οὐ θέμις ἐστίν, ἀλλ' ἔχει, ὡς ἤρξαντο, δρόμου μέρος ἶσον ἕκαστος.

οἱ θαλλοί ἤτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρχουσι κ.τ.λ.

Ibid. p. 673, 25.

Βέδυ τούς Φρύγας τό ὕδωρ φησί καλεῖν, καθό καί Ὀρφεύς,
καί βέδυ νυμφάων καταλείβεται ἀγλαόν ὕδωρ.

Procl. Tim. 1 p. 38, 7

Οὐ μόνοι οἱ Μαθηματικοί λέγουσι περί τοῦ μή πᾶν κλίμα πρός ἀνθρώπων οἴκησιν σύμμετρον, ἀλλά καί Ὀρφεύς οὑτωσί διορίζων. Διώρισε δ' ἀνθρώποις χωρίς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἕδος, ᾗ μέσος ἄξων
ἠελίου τρέπεται ποτινεύμενος, οὔτε τι λίην
ψυχρός ὑπέρ κεφαλῆς, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλά μεσηγύς.

(20) XX.

Proclus in Platonis Theol. 6, 8 p. 363, 20. Dice s. Iustitia.

Ὁ Ὀρφεύς - ἤδη βασιλεύοντι [τῷ

πάλιν τό ὕδωρ, καί ἀπό αὐτό ἡ ψυχή, ἡ ὁποία ἀλλάσσει (μεταβάλλει) ὅλον τόν αἰθέρα».

Ὁ Ἡράκλειτος ἀπό αὐτά, πού γράφει ὁ Ὀρφεύς, συνιστᾷ τούς λόγους του (τήν διδασκαλίαν του) καί γράφει τά ἑξῆς περίπου: τῶν ψυχῶν τό ὕδωρ ἔγινε θάνατος· τοῦ ὕδατος δέ θάνατος ἔγινε ἡ γῆ· ἀπό δέ τήν γῆν γίνεται τό ὕδωρ καί ἀπό τό ὕδωρ γίνεται ἡ ψυχή.

Ὁ ἴδιος ὁ Κλήμης Ἀλεξ. εἰς τούς «Στρωματεῖς» 5 σ. 672 τέλος ἐκ τοῦ Διονυσίου τοῦ Θρᾳκός τοῦ Γραμματικοῦ κάμνει μνείαν τοῦ συμβόλου τῶν θαλλῶν (τῶν κλάδων), πού δίδονται εἰς τούς προσκυνοῦντας, καί προσθέτει,
λέγει δηλαδή ὁ ἐκ τῆς Θρᾴκης καταγόμενος Ὀρφεύς
«ἐκ τῶν κλάδων ὅσα ἔργα εἰς τήν γῆν φροντίζουν οἱ ἄνθρωποι κανένα δέν ἔχει μίαν μερίδα εἰς τάς φρένας, ἀλλά τά πάντα περιφέρονται γύρω κυκλικῶς· δέν εἶναι δέ θεμιτόν νά σταθοῦν εἰς ἕν μέρος,
ἀλλά ἔχει καθένας, καθώς ἤρχισαν, ἴσον μέρος τοῦ δρόμου».
Οἱ θαλλοί (οἱ κλάδοι) εἶναι σύμβολον τῆς πρώτης τροφῆς κ.τ.λ.

Εἰς τό αὐτό σύγγραμμα σ. 673, 25

Λέγουν ὅτι οἱ Φρύγες βέδυ ὀνομάζουν τό ὕδωρ, καθώς καί ὁ Ὀρφεύς,
«καί τό βέδυ τῶν νυμφῶν χύνεται τό λαμπρόν ὕδωρ».

Πρόκλου Τίμαιος 1 σ. 38,7

Δέν λέγουν μόνον οἱ Μαθηματικοί, ὅτι δέν εἶναι κατάλληλον πρός κατοίκησιν τῶν ἀνθρώπων (διά νά κατοικήσουν οἱ ἄνθρωποι) οἱονδήποτε κλίμα, ἀλλά καί ὁ Ὀρφεύς κατά τοῦτον ἀκριβῶς τόν τρόπον προσδιώρισεν αὐτό. Καθώρισε δέ διά τούς ἀνθρώπους τά ἑξῆς:

«Νά διαμένουν εἰς κατοικίαν χωριστά ἀπό τούς θεούς, εἰς τόπον ὅπου λαμβάνει τροπήν ὁ μέσος ἄξων τοῦ ἡλίου καί πλησιάζει, καί δέν εἶναι ὑπεράνω ἀπό τό κεφάλι οὔτε πολύ ψυχρός οὔτε πολύ θερμός ἀλλά μέτριος».

(20) XX.

Ὁ Πρόκλος εἰς τήν «Πλάτωνος Θεολογίαν», 6,8 σ. 563,20

Ἡ δίκη - ἡ δικαιοσύνη

Ὁ Ὀρφεύς, ἐνῶ ἤδη ἐβασίλευεν ὁ δημιουρ-

ὅλων δημιουργῷ] καὶ διακοσμεῖν ἀρχομένῳ τό πᾶν ἕπεσθαί φησι τήν ὅλην Δίκην·

τῷ δέ Δίκη πολύποινος ἐφείπετο πᾶσιν ἀρωγός.

(21) XXI.

Sxholia ad Apollo. Argon. 3, 1. Musae.

Ὅτι θαλιῶν εἰσι προστάτιδες αἱ Μοῦσαι, ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδήλωται.

Οὐδέ τι λήθονται Μουσέων βροτοί, αἵ γαρ ἔασι κοίρανοι, αἵσι μέμηλε χορός, θαλίαι τ' ἐρατειναί.

Et mox, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὑρέτις ὀρχήσεως ἡ Ἐρατώ παραδίδοται.

γός τῶν ὅλων καὶ ἐπρόκειτο νά ἀρχίσῃ τήν διακόσμησιν (τήν διευθέτησιν) τοῦ παντός κόσμου (τοῦ σύμπαντος), λέγει ὅτι τόν ἀκολουθοῦσε ὅλη ἡ Δίκη:

«Τοῦτον δέ τόν ἀκολουθοῦσε ἡ Δίκη, πού τιμωρεῖ αὐστηρῶς, ἡ βοηθός εἰς ὅλους».

(21) XXI.

Σχόλια εἰς τά «Ἀργοναυτικά» τοῦ Ἀπολλωνίου 3,1.

Αἱ Μοῦσαι

Ὅτι αἱ Μοῦσαι εἶναι προστάτιδες τῶν συμποσίων καὶ τῶν εὐωχιῶν, τοῦτο ἔχει καταστῆ φανερόν εἰς τά Ὀρφικά ποιήματα,

«Οὔτε κατ' ἐλάχιστον λησμονοῦν οἱ ἄνθρωποι τάς Μούσας· διότι αὐταί εἶναι ἀρχόντισσαι, τῶν ὁποίων φροντίς εἶναι ὁ χορός καὶ αἱ ἀξιέραστοι εὐωχίαι» (αἱ διασκεδάσεις).

Καί ὀλίγον κατόπιν γράφεται (εἰς τά ὡς ἄνω σχόλια):

Εἰς τά Ὀρφικά ποιήματα ἡ Ἐρατώ ἀναφέρεται ὡς ἐφευρέτις τῆς ὀρχήσεως (τοῦ χοροῦ).

(22) XXII.

Schol. Apollo. 3, 26.

Ἐν τοῖς εἰς Ὀρφέα (in his quae ad Orpheum auctorem referuntur) Κρόνου [παῖς ὁ Ἔρως] γενεαλογεῖται.
Αὐτάρ Ἔρωτα Κρόνος καί πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε.

(23) XXIII.

Procl, in Plato. Polit. p. 380, 6.

Species quibus se videndos praebent Dii.

Οἱ θεοί πολλάς ἑαυτῶν προτείνουσι μορφάς, πολλά δέ σχήματα ἐξαλλάττοντες φαίνονται - Καί ταῦτα καί ἡ θεοπαράδοτος μυσταγωγία παραδίδωσι. Ταῦτα γάρ φησιν ἐπιφωνήσασα,

Πῦρ ἴκελον σκιρτηδόν ἐπ' ἠέρος οἶδμα τιταῖνον,
ἤ καί πῦρ ἀτύπωτον, ὅθεν φάνην προθέουσαν,
ἤ φῶς πλησίον ἀμφί γύην ριζαῖον ἑλιχθέν.
ἀλλά καί ἵππον ἰδεῖν φωτός πλέον ἀστράπτοντα,

(22) XXII.

Σχόλια εἰς Ἀπολλώνιον 3, 26

Ἐν τοῖς εἰς Ὀρφέα - εἰς ταῦτα μερικά ἀναφέρονται εἰς τόν Ὀρφέα ὡς συγγραφέα - ὁ Ἔρως θεωρεῖται ὡς υἱός τοῦ Κρόνου. «Ὁ δέ Κρόνος ἐγέννησε τόν Ἔρωτα καί ὅλα τά πνεύματα».

(23) XXIII.

Πρόκλου εἰς Πλάτωνος Πολιτείαν σ. 380, 6

Οἱ θεοί προσφέρουν πολλάς μορφάς τῶν ἑαυτῶν των (παρουσιάζονται μέ πολλάς μορφάς) καί φαίνεται νά ἀλλάσσουν πολλά σχήματα (πολλάς ἐμφανίσεις). Καί αὐτά μᾶς παραδίδει ἡ μυσταγωγία (ἡ μυστική διδασκαλία), πού μᾶς παρεδόθη ἀπό τόν θεόν. Διότι αὐτά μᾶς λέγει φωνάζουσα:

«Πῦρ ὅμοιον πού τεντώνει μέ πηδήματα ἐπάνω εἰς τό φούσκωμα τοῦ ἀέρος, ἤ καί πῦρ ἀσχημάτιστον, ἀπό ὅπου ὁ φανός τρέχει πρός τά ἔμπρός, ἤ φως πού περιειλίχθη (περιεστράφη) πλησίον εἰς τήν ρίζαν τῆς γῆς, ἀλλά καί ἵππον πού ἀστράφτει περισσότερον ἀπό τό φῶς,

ἤ καί παῖδα θοοῖς νώτοις ἐποχούμενον ἵππου,
ἔμπυρον, ἤ χρυσῷ πεπυκασμένον, ἤ πάλι γυμνόν,
ἤ καί τοξεύοντα καί ἑστηῶτ᾽ ἐπί νώτοις,

καί ὅσα τούτοις ἐφεξῆς τά λόγια προστίθησιν, οὔτε ἀλλοίωσιν, οὔτε ποικιλίαν, ἀλλά τάς μεθέξεις αὐτοῦ (int. Θεοῦ) διαφόρους ἐπιδεικνύοντα.

(24) XXIV.

Proxius in Timaeum L. 2 p. 124, 33. Deus pater animarum.

- Γλυκερόν δέ τέκος Διός ἐξεκαλεῖτο.

Et mox, cum provocasset ad τήν θεοπαράδοτον θεολογίαν,

Λέγοι γοῦν ἡ ψυχή περί τοῦ Διός - τοῦ δημιουργήσαντος το πᾶν,
– μετά δή πατρικάς διανοίας
ψυχή ἐγώ ναίω, θέρμῃ ψυχῶσα τά πάντα.

Κατέθετο γάρ

νοῦν μέν ἐνί ψυχῇ, ψυχήν δ᾽ ἐνί σώματι ἀργῷ,
ἡμέας ἐγκατέθηκε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

(25) XXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 4, 32. De natura, φύσει, loquens ait,

Τοιαύτη δέ οὖσα προελήλυθεν ἀπό τῆς ζωογόνου θεᾶς.

Νώτοις δ᾽ ἀμφί θεᾶς φύσις ἄπλετος αἰώρηται.-

ἄρχει δ᾽ αὖ φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε καί ἔργων,
φησί τό λόγιον,

οὐρανός ὄφρα θέῃ δρόμον ἀΐδιον κατασύρων.

Hunc versum habet etiam, et τοῖς λογίοις tribuit in Tim. 5 p. 323, 17. Et ibid. p. 308

ἤ καί παῖδα πού ἐποχεῖται ἐπάνω εἰς τά νῶτα γρηγοροπόδαρου ἀλόγου,
πυρακτωμένον, ἤ σκεπασμένον μέ χρυσόν, ἤ ἐξ ἀντιθέτου γυμνόν, ἤ πού νά τοξεύῃ καί νά στέκεται ἐπάνω εἰς τά νῶτα».
καί ὅσα ἐν συνεχείᾳ πρός αὐτά προσθέτουν οἱ χρησμοί, τά ὁποῖα οὔτε ἀλλοίωσιν, οὔτε ποικιλίαν ἀποδεικνύουν, ἀλλά τάς διαφόρους συμμετοχάς αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ).

(24) XXIV.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. 2 σ. 124,33

Ὁ Θεός πατήρ τῶν ψυχῶν

«᾽Απεκαλεῖτο δέ (ἡ ψυχή) γλυκύ τέκνον τοῦ Διός».
Καί ὀλίγον κατόπιν, ἀφοῦ προεκάλεσε τήν θεολογίαν, πού παρεδόθη ὑπό τοῦ θεοῦ,
λέγει λοιπόν ἡ ψυχή περί τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τό σύμπαν,
«- - - ἐν μέσῳ τῶν διανοιῶν τοῦ πατρός
κατοικῶ ἐγώ ἡ ψυχή, πού ἐμψυχώνω τά πάντα, μέ τήν θερμότητα.
Διότι ἔθεσε
τόν μέν νοῦν ἐντός τῆς ψυχῆς, τήν δέ ψυχήν ἐντός τοῦ ὀκνηροῦ σώματος,
ἡμᾶς (τόν νοῦν καί τήν ψυχήν) ἐγκατέστησεν ὁ πατήρ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν θεῶν».

(25) XXV.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. 1, σ. 4, 22

Περί τῆς φύσεως ὁμιλῶν λέγει

᾽Επειδή εἶναι τοιούτου εἴδους προῆλθεν ἀπό τήν ζωογόνον θεάν. ᾽Η ἀπέραντος δέ φύσις κρέμεται γύρω ἀπό τά νῶτα τῆς θεᾶς. ᾽Εξουσιάζει δέ ἀφ᾽ ἑτέρου ἡ ἀκαταπόνητος φύσις τῶν κόσμων καί τῶν ἔργων,
λέγει ὁ χρησμός,
διά νά τρέχῃ ὁ οὐρανός σύρων πρός τά κάτω αἰωνίαν
διαδρομήν (κάμνων πρός τά κάτω ἀκατάπαυστον πορείαν).

Αὐτόν τόν στίχον (τόν ἀνωτέρω) τόν ἔχει προσέτι καί τόν ἀποδίδει εἰς τούς χρησμούς καί εἰς «Τίμαιον» 5 σ. 323, 17. Καί αὐτόθι σ. 308 τέλος περί τοῦ ᾽Ηλίου:

extr. de Sole:

Τοῦτον γάρ ἐπέστησε τοῖς ὅλοις ὁ Δημιουργός,
καί φύλακ' αὐτόν ἔτευξε, κέλευσέ τε πᾶσιν ἀνάσσειν, ὡς φησιν Ὀρφεύς.

(26) XXVI.

Proclus in Tim. L. 5 p. 336, 7.

Εἶπε περί τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν ὁ Ὀρφεύς,
Κραῖνε μέν οὖν Ζεύς πάντα πατήρ, Βάκχος δ' ἐπέκραινε.

Et mox, φησί δέ καί τό λόγιον,
τοῦτα πατήρ ἐνόησε, βροτός δέ οἱ ἐψύχωτο.

Ex Procio etiam adfert H. Steph. p. 107 hos duo:
τῷ πυρί γάρ βροτός ἐμπελάσας θεόθεν φάος ἕξει.

Et
δηθύνοντι βροτῷ κραιπνοί μάκαρες τελέθουσι.

(27) XXVII.

Procl. Theol. Plat. 4, 16 p. 206. Adrastea.

Παρ' Ὀρφεῖ φρουρεῖν λέγεται (Ἀδράστεια) τόν ὅλων δημιουργόν, καί

Χάλκεα ρόπτρα λαβοῦσα, καί τύμπανον αἴγηκες
οὕτως ἠχεῖν, ὥστε πάντας ἐπιστρέφειν εἰς αὐτήν τούς θεούς.

Id. in Tim. 5 p. 323, 24.

Καί γάρ ὁ Δημιουργός, ὡς ὁ Ὀρφεύς φησι, τρέφεται μέν ἀπό τῆς Ἀδραστείης, σύνεστι δέ τῇ ἀνάγκῃ, γεννᾷ δέ τήν εἱμαρμένην

(28) XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Hesiod. p. 305, 2. Nomenclaturae Deorum.

Μαρτυρεῖ καί ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι Ὀρφεύς, τάδε λέγων·

«Διότι τοῦτον (τόν Ἥλιον) ἐτοποθέτησεν ὁ Δημιουργός ἐπιστάτην τῶν πάντων,
καί τόν κατέστησε φύλακα καί τόν διέταξε νά βασιλεύῃ εἰς τά πάντα»,
καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς.

(26) XXVI.

Ὁ Πρόκλος εἰς Τίμαιον 4.5, σ. 336,7

Ὁ Ὀρφεύς εἶπε διά τήν μονάδα τῶν νέων θεῶν,

«Ἦτο μέν λοιπόν ἄρχων τῶν πάντων ὁ Ζεύς, ὁ δέ Βάκχος ἦτο ἐπικυρίαρχος».
Καί ὀλίγον κατόπιν, λέγει δέ καί ὁ χρησμός

«αὐτά ἐνόησεν ὁ πατήρ, ἐνεψυχώθη δέ ὑπ' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος».
Ἐκ τοῦ Πρόκλου προσέτι μνημονεύει ὁ H. Steph. σ. 107 τούτους τούς δύο στίχους:
«Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πλησιάσῃ τό πῦρ, θά ἔχῃ ἀπό τόν θεόν τό φῶς» καί
«εἰς τόν βραδυποροῦντα ἄνθρωπον ὑπάρχουν γρήγοροι θεοί».

(27) XXVII.

Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 4, 16, σ. 206 (Προλεγόμενα εἰς τήν Πλάτωνος Θεολογίαν)

Ἀ δ ρ ά σ τ ε ι α

Ὑπό τοῦ Ὀρφέως λέγεται ὅτι ἡ Ἀδράστεια φρουρεῖ τόν πλάστην τῶν ὅλων,
καί ὅτι
«ἀφοῦ ἔλαβε χάλκινα ρόπαλα καί τύμπανον γίδινον ἠχοῦσε τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὅλοι οἱ θεοί ἐπέστρεφον εἰς αὐτήν».

Ὁ ἴδιος (ὁ Πρόκλος) εἰς Τίμαιον 5 σ. 323, 24

Καί πράγματι ὁ Δημιουργός τρέφεται μέν, καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς, ἀπό τήν Ἀδράστειαν, συναναστρέφεται δέ τήν ἀνάγκην καί γεννᾶ τήν εἱμαρμένην (πού κυβερνᾶ καί τούς θεούς).

(28) XXVIII

Io. Diac. Allegor. in Hesiod. σ. 305,2

Ὀ ν ο μ α τ ο λ ο γ ί α τ ῶ ν θ ε ῶ ν.

Μαρτυρεῖ δέ καί εἰς τόν μικρότερον κρατῆρα ὁ Ὀρφεύς, ὁ ὁποῖος λέγει τά ἑξῆς:

ΕΡΜΗΣ δ᾽ ἑρμηνεύς τῶν πάντων ἄγγελός ἐστιν
ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ. σῖτος ΔΗΜΗΤΗΡ·
ἡ δέ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἠδ᾽ Ἐνοσίχθων·
καί πόλεμος μέν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ᾽ ἐστ᾽ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.
οἶνος, τόν φιλέουσι θεοί, θνητοί τ᾽ ἄνθρωποι,
ὄντε βροτοῖς εὗρεν λυπέων κηλήτορα πασέων
ταυρογενής ΔΙΟΝΥΣΟΣ, εὐφροσύνην πόρε θνητοῖς
ἡδίστην, πάσῃσι τ᾽ ἐπ᾽ εἰλαπίνῃσι πάρεστι.
καί ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιστεύει τά δίκαια,
ἥλιος, ὅν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον,
ΦΟΙΒΟΝ ἑκηβελέτην, μάντιν πάντων ἑκάεργον,
ἰητῆρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ· ἕν τάδε πάντα.

Ὅτι δέ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι γεννῶνται, καί ὅτι ὁ Ζεύς καί Αἰθήρ λέγεται, ἄκουε τοῦ εἰρημένου Ὀρφέως·

ΖΕΥΣ δέ τε πάντων ἐστί θεός, πάντων τε κεραστής, πνεύμασι συρίζων, φωνῇσιν τ᾽ ἠερομίκτοις.

Ἦ γάρ οὐ δῆλός ἐστι τόν αἰθέρα καλῶν οὕτως; ταὐτό καί ἁρμονίη Μουσέων, ταῖς τ᾽ ὄργανα πάντα μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, οὔτ᾽ ἀνεφάνθη. ἀλλά χρόνος λήθη κατεχρήσατο καί κατέκρυψε.

νῦν δέ τέχναι τε, λόγοι τε, νόμοι θ᾽, ὅσα τ᾽ ἔργα τέτυκται,
πάντα διά μνήμην διασῴζεται ἀνθρώποισιν.

«Ὁ Ἑρμῆς ὁ ἑρμηνευτής τῶν πάντων εἶναι ἀγγελιαφόρος·
αἱ Νύμφαι εἶναι τό ὕδωρ· ὁ Ἥφαιστος εἶναι τό πῦρ· ἡ Δημήτηρ εἶναι ὁ σῖτος· ὁ Ποσειδῶν ὁ μέγας, πού σείει τήν γῆν, εἶναι ἡ θάλασσα·
καί ὁ Ἄρης εἶναι πόλεμος, ἡ δέ Ἀφροδίτη εἶναι εἰρήνη. Ὁ οἶνος, πού τόν ἀγαποῦν οἱ θεοί καί οἱ θνητοί ἄνθρωποι, τόν ὁποῖον ἐφεῦρεν ὁ ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ ταύρου Διόνυσος ὡς καταπραϋντήν εἰς τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν στενοχωριῶν των, προσεπόρισεν εἰς τούς ἀνθρώπους παρά πολύ γλυκεῖαν τέρψιν, παρευρίσκεται δέ εἰς ὅλας τάς εὐωχίας (ὅλα τά γλεντοκόπια), καί ἡ Θέμις, ἡ ὁποία θεμιστεύει (ἀπονέμει τό δίκαιον) εἰς ὅλους· ὁ ἥλιος, τόν ὁποῖον ὀνομάζουν Ἀπόλλωνα μέ τά ἑξακουστά τόξα, Φοῖβον μακροβόλον, μάντιν τῶν πάντων, πού τοξεύει μακράν, ἰατρόν τῶν νοσημάτων τόν Ἀσκληπιόν· ἕνα εἶναι ὅλα αὐτά».

Ὅτι δέ αἱ Μοῦσαι ἐγεννήθησαν ἀπό τήν Μνημοσύνην καί ὅτι ὁ Ζεύς ὀνομάζεται καί Αἰθήρ ἄκουσε τόν Ὀρφέα, διά τόν ὁποῖον ἐκάμαμεν λόγον προηγουμένως:
«Ὁ Ζεύς εἶναι θεός τῶν πάντων, πού ἀναμειγνύει τά πάντα, πού σφυρίζει μέ τά πνεύματα καί μέ φωνάς ἀναμείκτους μέ τόν ἀέρα». Δέν εἶναι λοιπόν φανερόν ὅτι τόν αἰθέρα τόν ὀνομάζει μέ αὐτό τό ὄνομα;
Τό ἴδιον καί ἡ ἁρμονία τῶν Μουσῶν, εἰς τάς ὁποίας ἐξ ὅλων προσεπόρισεν ἡ Μνημοσύνη ὅλα τά ὄργανα, οὔτε ἐφανερώθη.
Ἀλλά ὁ χρόνος ἔκαμε κακήν χρῆσιν τῆς λήθης καί τά ἔκρυψε. Τώρα ὅμως αἱ τέχναι, οἱ λόγοι, οἱ νόμοι καί ὅσα ἔργα ἔχουν γίνει, ὅλα διασῴζονται (διαφυλάσσονται) ὑπό τῶν ἀνθρώπων λόγῳ τῆς μνήμης.

(29) XXIX.

Procl. in Tim. L. 1 p. 41, 17 de Minerva.

Ἦδε γάρ ἀθανάτων προφερεστάτη ἐστίν

(29) XXIX.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. 1 σ. 41,17 Περί τῆς Ἀθηνᾶς
Αὐτή (ἡ Ἀθηνᾶ) εἶναι ἡ περισσότερον ἀπό

ἀπασέων ἰστόν ἐποίχεσθαι, φησίν Ὀρφεύς.

Id. in Tim. L. 1 p. 51, 34 Minervam e capite jovis nascentem facit

ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι.

Ibid. p. 52 pluscula de eadem, et v. 17 Λέγει οὖν ὁ θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτήν ὁ πατήρ,

ὄφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο.

et. v. 34 de eadem Minerva, ἀρετῆς δ' οὔνομα ἐσθλόν κλήζεται, φησίν Ὀρφεύς.

De ead. in Plato. Polit. p. 377, 30.

δεινή γάρ Κρονίδαο νόου κράντειρα τέτυκται.

Et p. 387 extr. Καί γάρ οἱ πρώτιστοι Κουρῆτες τάγε ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεῖνται, καί περιεστέφθαι λέγονται τῷ θαλλῷ τῆς ἐλαίας, ὡς φησιν Ὀρφεύς.

Io. Stobaeus Ecl. Phys: Ser. s p. 38, 15. ex Prooemio de Gemmis laudat versum, quem ibi non invenis:

ἀλλά θεοί σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες κέκλυτε.

In his Minervam esse, non est dubium.

(30) XXX.

False adscripta Orpheo.
Gregor. Nazianz. in Iulia. 5. Or. 3 p. 104, A.

Ὀρφεύς παρίτω μετά τῆς κιθάρας, καί τῆς πάντα ἑλκούσης ᾠδῆς, ἐπιβρεμέτω Διΐ τά μεγάλα καί ὑπερφυῆ τῆς θεολογίας ῥήματα καί νοήματα.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ,

ὅσῃ τε μηλείῃ, ὅσῃ τε ἵππων, ὅσῃ τε

ὅλες τίς ἄλλες θεές ἱκανή νά ὑφαίνῃ, λέγει ὁ Ὀρφεύς.

Ὁ ἴδιος (ὁ Πρόκλος) εἰς Τίμαιον 4. 1 σ. 51, 34 λέγει ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη ἀπό τήν κεφαλήν τοῦ Διός κατά τόν Ὀρφέα

«ὡς χάλκινον ἄνθος πού λάμπει μέ τά ὅπλα».

Αὐτόθι σ. 52 ὀλίγον περισσότερα περί τῆς ἰδίας (τῆς Ἀθηνᾶς), καί στ. 17. Λέγει λοιπόν ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς), ὅτι ὁ πατήρ ἐγέννησεν αὐτήν (τήν Ἀθηνᾶν)

«διά νά γίνῃ πρός χάριν αὐτοῦ ἐκτελέστρια μεγάλων ἔργων». Καί εἰς στ. 34 περί τῆς ἰδίας Ἀθηνᾶς λέγει ὁ Ὀρφεύς «τό καλόν ὄνομα τῆς ἀρετῆς δοξάζεται».

Περί τῆς αὐτῆς (τῆς Ἀθηνᾶς) εἰς τήν Πλάτωνος Πολιτείαν, σ. 377, 30 λέγει: «Ἔχει δημιουργηθῆ δεινή ἐκτελέστρια τῶν σκέψεων τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου».

Καί εἰς σ. 387 τέλος, καί πράγματι οἱ πρῶτοι-πρῶτοι Κουρῆτες ὡς πρός τά ἄλλα ἀφέθησαν εἰς τήν διάταξιν τῆς Ἀθηνᾶς, καί λέγεται ὅτι ἐστεφανώθησαν μέ τόν κλάδον τῆς ἐλαίας, καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς.

Ὁ Ἰω. Στοβαῖος «Ἐκλογαί Φυσικῶν» σειρά 8, σ. 38, 15 ἐκ τοῦ προοιμίου

περί τῶν λίθων ἐπαινεῖ τόν (κατωτέρω) στίχον, τόν ὁποῖον αὐτοῦ (εἰς τό προοίμιον) δέν εὑρίσκεις:

«Ἀλλά ἀκούσατέ με ὦ θεοί, πού εἴσθε ἡγεμόνες τῆς περιλάμπρου σοφίας».

Ὅτι εἰς τούς στίχους τούτους εἶναι ἡ Ἀθηνᾶ, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

(30) XXX.

Ἐσφαλμένως ἀποδίδονται εἰς τόν Ὀρφέα.

Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ «Κατά Ἰουλιανοῦ», s. Or. 3 σ. 104, Α.

Ὁ Ὀρφεύς ἄς προσέλθῃ μέ τήν κιθάραν καί μέ τό τραγούδι, πού προσελκύει τά πάντα, ἄς φωνάξῃ μέ βροντώδη φωνήν εἰς τόν Δία τά μεγάλα καί ὑπερφυσικά λόγια καί νοήματα. Ὦ Δία ἐνδοξότατε, πού εἶσαι ὁ μέγιστος ἀπό ὅλους τούς θεούς, καί περιτυλιγμένος ἀπό κό-

ἡμιόνων· ἵν' ἐντεῦθεν, οἶμαι, δειχθῇ τὸ ζωογόνον τοῦ θεοῦ καὶ φερέσβιον.

Sed verius forte, certe emendatius Philostratus Heroic. 2, 19 p. 693 pr. ubi Homerum praefert Orpheo, Musaeo, Pampho, Καὶ μήν καί
Παμφὼ σοφῶς μέν ἐνθυμηθέντος, ὅτι
Ζεύς εἶη τό ζωογονοῦν, δι' οὗ ἀνίσταται
ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐηθέστερον δέ
χρησαμένου τῷ λόγῳ, καί καταβεβλημένα
ἔπη ἐς τόν Δία ᾄσαντος· ἔστι γάρ τά τοῦ
Παμφώ ἔπη,

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ
μηλείῃ τε καί ἱππείῃ καί ἡμιονείῃ· κ.τ.λ.

Sic Geoponic. 2, 35 ex Didymo, Φέρεται καί
Ὀρφέως ταῦτα ἔπη,
δειλοί, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθε, καί
ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων.

Quos versiculos ad Empedoclem auctorem refert Gell. 4, 11.

προν προβάτων καί ἵππιων καί ἡμιόνων·
διά νά ἀποδειχθῇ ἀπό ἐδῶ, καθώς νομίζω, ἡ ζωογόνος δύναμις τοῦ θεοῦ καί ἡ παρέχουσα τήν ζωήν.

Ἀλλά ἴσως ἀληθέστερα, βεβαίως ὅμως ὀρθότερον ὁ Φιλόστρατος «Ἡρωικός» 2, 19 σ. 603 pr, ὅπου τόν Ὅμηρον φέρει πρό τοῦ Ὀρφέως, (ἐμπρός ἀπό τόν Ὀρφέα), τοῦ Μουσαίου, τοῦ Παμφώ, καί βεβαίως καί ὁ Παμφώ κατά τρόπον σοφόν ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Ζεύς εἶναι ἡ ζωογονοῦσα δύναμις, διά τῆς ὁποίας ἀνεγείρονται ἐκ τῆς γῆς τά πάντα, ἐχρησιμοποίησεν ὅμως κατά τρόπον ἁπλοϊκώτερον (ἀνοητότερον) τόν λόγον καί ἐτραγούδησε λόγια περιφρονητικά διά τόν Δία· οἱ στίχοι δηλαδή τοῦ Παμφώ εἶναι οἱ ἑξῆς:

Ὦ Δία ἐνδοξότατε, πού εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἀπό ὅλους τούς θεούς καί περιτυλιγμένος ἀπό κόπρον προβάτων καί ἵππων καί ἡμιόνων· κ.τ.λ.

Οὕτω «Γεωπονική» 2, 35 ἐκ τοῦ Διδύμου, Εἰς τόν Ὀρφέα ἀποδίδονται καί αὐτοί οἱ στίχοι:
«ἄθλιοι, ἐντελῶς ἄθλιοι, νά ἔχετε μακράν τά χέρια σας ἀπό τούς κυάμους» (ἀπό τά κουκιά), καί
«εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα νά τρώγῃ κανείς κυάμους μέ τό νά τρώγῃ τάς κεφαλάς τῶν γονέων του». Αὐτούς τούς μικρούς στίχους ὁ Γέλλιος 4, 11 ἀναφέρει (ἀποδίδει) εἰς τόν Ἐμπεδοκλέα.

(31) XXXI.

Io. Tzetzes ad Hesiodi Ep. 504 p. 125, a.

Τά δέ ἔπη ἐκ τῶν Ὀρφέως μετεβλήθη· φησί γάρ Ὀρφεύς·

Πολλαί δ' οὐρανόθεν καί ἐπαρτέες ἐκ νεφελάων
τῆμος ἐπορνυνται φηγοῖς καί δένδρεσιν ἄλλοις,
οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, καί ἀνθρώποις ἐριθύμοις πηγυλίδες, καί ἔσονται
ἀμειδέες· αἵδε γάρ ὄντως τρύουσιν καί θῆρας ἐν οὔρεσιν, οὐδέ τις ἀνδρῶν
προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατά γυῖα δαμασθείς ψύχεϊ λευγαλέῳ· πάχνη δ'
ὑπό γαῖα μέμυκε.

(31) XXXI.

Ἰω. Τζέτζης εἰς τά «Ἡσιόδου ἔργα» 504 σ. 125α

Οἱ δέ στίχοι παρελήφθησαν (ἀντεγράφησαν) ἐκ τῶν στίχων τοῦ Ὀρφέως· λέγει δηλαδή ὁ Ὀρφεύς:
«Πολλοί τότε πάγοι προερχόμενοι ἀπό τόν οὐρανόν καί παρεσκευασμένοι ἀπό τάς νεφέλας πηδοῦν ἐπάνω εἰς τίς βαλανιδιές καί εἰς ἄλλα δένδρα,
ἐπάνω εἰς τά βουνά καί εἰς τούς σκοπέλους καί εἰς ἀνθρώπους ὀξυθύμους, καί θά γίνουν κατηφεῖς (ἀγέλαστοι)· διότι αὐτοί (οἱ πάγοι) πράγματι κατατρύχουν καί τά θηρία εἰς τά βουνά, καί δέν ὑπάρχει κανείς ἄνθρωπος, καταβεβλημένος (κουρασμένος), πού νά ἠμπορῇ νά ἐξέλθῃ ἀπό τήν οἰκίαν του μέ ψῦχος ὁλέθριον· καί ὅταν ἡ γῆ μυκᾶται (μουγκρίζει) κάτω ἀπό τήν πάχνην (τόν παγετόν)».

(32) XXXII.

Io. Malala Chronographiae p. 88 (ed. Oxon. 1691. 8)

ex θεογονία Orphei has illius preces refert,

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱ', ἑκατηβόλε, Φοῖβε, κραταιέ,
πανδερκές, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
ἠέλιε χρυσέῃσιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν,
δωδεκάτην δή τήνδε παραί σεο ἔκλυον ὁμφήν,
σεῦ φαμένου, σέ δέ γ' αὐτόν, ἑκηβόλε, μάρτυρα θείην.

Idem p. 91 de conditione hominum, qui brutis animalibus non sint meliores, istos de pluribus versus ponit:

θῆρές τ' οἰωνοί τε, βροτῶν τ' ἀλιτήρια φῦλα,
ἄχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μηδαμά μηδέν
εἰδότες, οὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι
φράδμονες, οὔτ' ἄποθεν μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος,
οὔτ' ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι τε καὶ ἔρξαι
ἴδριες, ἀλλά μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

(32) XXXII.

Ἰω. Μαλάλα «Χρονογραφία» σ. 88

(ἔκδοσις Ὀξονίου-Ὀξφόρδης 1691.8)

Ἐκ τῆς θεογονίας τοῦ Ὀρφέως αὐτάς τάς εὐχάς ἀναφέρει ἐκείνου:

«Ὦ ἄνακτα, υἱέ τῆς Λητοῦς, μακροβόλε, φοῖβε (λαμπρέ), ἰσχυρέ, πού βλέπεις τά πάντα, πού βασιλεύεις εἰς τούς ἀνθρώπους καί εἰς τούς ἀθανάτους,
ὦ ἥλιε πού σηκώνεσαι (ἐγείρεσαι) μέ χρυσᾶ πτερά,
αὐτήν δά τήν δωδεκάτην θεϊκήν φωνήν σου ἄκουσα ἀπό σέ,
ἀφοῦ ἐσύ ἐμίλησες· εἴθε δέ ἐσέ τόν ἴδιον, ὦ μακροβόλε, νά θέσω ὡς μάρτυρα».

Ὁ ἴδιος σ. 91 περί τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι καλλίτεροι ἀπό τά ἄλογα ζῷα, αὐτούς τούς στίχους (τοῦ Ὀρφέως) ἐκ περισσοτέρων παραθέτει:

«Τά ζῷα καί τά πτηνά καί τῶν ἀνθρώπων τά ἁμαρτωλά φῦλα (φυλαί), βάρη τῆς γῆς, εἴδωλα (ὁμοιώματα-φαντάσματα) πλασμένα, πού δέν γνωρίζετε ὁπωσδήποτε τίποτε, οὔτε ἔχετε πεῖραν νά καταλάβετε τό κακόν πού σᾶς ἔρχεται, οὔτε νά ἀποστρέψετε ἀπό μακρυά τήν δυστυχίαν, οὔτε γνωρίζετε νά στραφῆτε πρός τό ἀγαθόν, πού εἶναι παρόν, καί νά τό ἐφαρμόσετε (νά τό ἀκολουθήσετε), ἀλλά ματαίως ἀγωνίζεσθε, διότι εἶσθε ἀδαεῖς (ἀμαθεῖς), καί διότι δέν δύνασθε νά προνοῆτε (νά προλαμβάνετε τό κακόν).

(33) XXXIII

Procl. ad Euclid. Elem. 2 p. 43 post med. dum suo more θεολογεῖ de circulo, citat haec Orphei,

– – – Τό δ' ἀπειρέσιον κατά κύκλον ἀτρύτως ἐφορεῖτο.

(33) XXXIII.

Πρόκλου εἰς τά «Στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδου» 2 σ. 42 μετά τό μέσον ἐνῶ κατά τήν ἰδικήν του συνήθειαν θεολογεῖ περί τοῦ κύκλου (λέγει περί τοῦ κύκλου ὡς περί θεοῦ), κάμνει μνείαν τούτων τῶν λόγων τοῦ Ὀρφέως:

- - - «Τό δέ ἄπειρον ἐφέρετο (περιεφέρετο) ἀκαταπονήτως (ἀδιάκοπα) κυκλικῶς».

(34) XXXIV.

Nomenclaturae quaedam et Synonymiae Deorum (cf. Fr. 28) Io. Diac. allegor. ad Hesiodi Theog. p. 268 med.

Εὑρίσκω, τόν Ὀρφέα καί τήν ΤΥΧΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ προσαγορεύοντα (Hymno 71, 3) ἀλλά καί τήν ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΚΑΤΗΝ

(34) XXXIV.

Μερικαί ὀνοματολογίαι καί συνωνυμίαι τῶν θεῶν (παράβαλε ἀπόσπασμα 28)

Io. Diac. allegor. εἰς τήν Ἡσιόδου «Θεογονίαν» σ. 268 μέσ.

Εὑρίσκω ὅτι ὁ Ὀρφεύς καί τήν Τύχην προσφωνεῖ Ἄρτεμιν (Ὕμνος 71, 3), ἀλλά καί τήν Σελήνην προσφωνεῖ Ἑκάτην.

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐραννήν.

Procl. Theol. Plato. 5, 11 p. 267, 43 Κατ' Ὀρφέα τῷ μέν Κρόνῳ συνοῦσα – ΡΕΑ καλεῖται· τόν δέ Δία παράγουσα, καί μετά Διός ἐμφαίνουσα τούς τε ὅλους καί τούς μερικούς διακόσμους τῶν θεῶν, ΔΗΜΗΤΗΡ.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326 nescio unde.

ΡΕΙΗ τοι νοερῶν μακάρων πηγή τε ροή τε.
πάντων γάρ πρώτη δυνάμει κόλποισιν ἀφράστοις
δεξαμένη γενεήν ἐπί πᾶν προχέει τροχάουσαν.

Procl. in Tim. 2 extr. p. 139, 9:

Καί γάρ ὁ Θεολόγος τήν κόρην ΜΟΥΝΟΓΕΝΕΙΑΝ εἴωθε προσαγορεύειν.
Sic certe H. 28, 2.

«Ἐγκωμιάζω τήν Ἑκάτην τῶν ὁδῶν, τήν ἀξιέραστον, πού λατρεύεται εἰς τάς τριόδους (εἰς τά τρίστρατα)».

Πρόκλου Θεολογία Πλάτωνος 5, 11 σ. 267, 43

Κατά τά λεγόμενα ὑπό τοῦ Ὀρφέως ὅταν μέν συνέρχεται μέ τόν Κρόνον ὀνομάζεται Ρέα· ὅταν δέ παράγῃ τόν Δία καί ὅταν μαζί μέ τόν Δία φανερώνῃ τήν ὅλην καί τήν μερικήν διακόσμησιν (διευθέτησιν) τῶν θεῶν, ὀνομάζεται Δημήτηρ.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3,5 σ. 326.

Ἀγνοῶ πόθεν «Ἡ Ρέα εἶναι ἡ πηγή καί ἡ ροή τῶν νοερῶν μακάρων (θεῶν). Διότι πρώτη αὐτή ἐξ ὅλων κατά τήν δύναμιν ἀφοῦ ἐδέχθη εἰς τούς ἀπεράντους κόλπους της τήν γέννησιν (ἀφοῦ πρώτη ἐγέννησε), ἐπαναλαμβάνει αὐτήν (τήν γέννησιν) εἰς ὅλα τά μέρη, ἐνῶ τρέχει ταχέως».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 2 τέλος σ. 139,9:

Καί πράγματι ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς) ἐσυνήθιζε νά ὀνομάζῃ μονογενῆ τήν κόρην. Sic certe H. 28,2

(35) XXXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 53, 29.

Οἱ θεολόγοι - φασί - τόν Ἄτλαντα ἐν τοῖς πρός Ἑσπέραν τόποις ἱδρύσθαι, ἀνέχοντα τόν οὐρανόν.

Ἄτλας δ' οὐρανόν εὐρύν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης πείρασιν ἐν γαίης.

Idem in Parmenidem Platonis L. 4, ut dedit e MS. Eschenbach. Epig. p. 78.

αὐτη δέ, Ζηνός καί ἐν ὄμματι, πατρός ἄνακτος,
ναίουσ' ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὅσσα τε ἦν γεγαῶτα, καί ὕστερον ὅσσα ἐμελλεν.

(35) XXXV.

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. 1 σ. 53,29

Οἱ θεολόγοι λέγουν ὅτι ὁ Ἄτλας ἐγκατεστάθη εἰς τούς πρός δυσμάς τόπους κρατῶν εἰς τούς ὤμους του τόν οὐρανόν.
«Ὁ Ἄτλας πιεζόμενος ὑπό τῆς ἰσχυρᾶς ἀνάγκης κρατεῖ τόν πλατύν οὐρανόν εἰς τά πέρατα τῆς γῆς».

Ὁ ἴδιος (ὁ Πρόκλος) εἰς τόν Παρμενίδην τοῦ Πλάτωνος L. 4, ut dedit e MS. Eschenbach. Epig. p. 78

«Εἰς αὐτήν δέ, καί ἐν ὄψει τοῦ Διός, τοῦ βασιλέως πατρός,
κατοικοῦν καί οἱ ἀθάνατοι θεοί καί οἱ θνητοί ἄνθρωποι,
καί ὅσα εἶχον γίνει καί ὅσα ἐπρόκειτο νά γίνουν ὕστερα».

(36) XXXVI.

Voces quaedam Orphicae. Tzetz. ad Lycophron. 83.

Δρύκαρπα πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πού φησιν ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς.

Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε ΔΡΥΟΣ ΑΚΡΑ λέγονται.

Ibid. ad 523 Δείκνυσι δέ καί Ὀρφεύς τήν τούτων διαφοράν, οὑτωσί λέγων ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν,

ἔσται δ' αὖτις ἀνήρ ἤ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἠέ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ἤ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὅς τῆμος ἐς οὐρανόν ἵξεται αἰπύν.

Procl. in Tim. L. 5 p. 293, 21 Τήν ἕνωσιν καί συμπλοκήν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον - εἰώθασι ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν - καθ' ἃ φησιν ὁ θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γάρ ΝΥΜΦΗΝ ἀποκαλεῖ τήν γῆν, καί ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τήν ἕνωσιν αὐτῆς πρός τόν οὐρανόν κ.τ.λ.

Id. ibid. L. 1. p. 35, 27 Οἱ θεολόγοι τήν ἡλιακήν πρόνοιαν καί εἰς τά θνητά διά των ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulae Phaethontis persequitur) σημαίνουσι·

ΔΑΚΡΥΑ μέν σέθεν ἐστί πολυτλήτων γένος ἀνδρῶν. in libro Θεολογούμενα ἀριθμητικά p. 37 fin.

Τήν ἑξάδα ὁλομέλειαν προσηγόρευον οἱ Πυθαγορικοί κατακολουθοῦντες Ὀρφεῖ.

Procl. ad Hesiodi Dies p. 168, b fin.

Ὁ μήν ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ primus dies mensis προσαγορεύεται μονόκερως μόσχος. Ἁπλῶς μέν γάρ ὁ μήν λέγεται βοῦς κ.τ.λ. et add. si tanti est Io. Protospath. ibid. p. 182 b med.

Pollux 2, 39 de cranio,

Το ἐγκοιλον αὐτοῦ κορυφή, ὅ καί

(36) XXXVI.

Voces quaedam Orphicae

(μερικαί φωναί-λόγοι τοῦ Ὀρφέως) Τζέτζη εἰς «Λυκόφρονα» 83.

Καρπόν τῆς βαλανιδιᾶς ὅλας τάς ὀπώρας, καθώς λέγει κάπου εἰς τάς δωδεκαετηρίδας ὁ Ὀρφεύς:

«Νά ρίπτουν ὅλους τούς βλαστούς, πού λέγονται καί ἄκρα τῆς βαλανιδιᾶς».

Ibid. ad 523 (αὐτόθι εἰς 523)

Δεικνύει δέ καί ὁ Ὀρφεύς τήν διαφοράν μεταξύ αὐτῶν καί λέγει ἔτσι ἀκριβῶς εἰς τάς δωδεκαετηρίδας «θά εἶναι πάλιν ἀνήρ ἤ κοίρανος (ἄρχων) ἤ τύραννος ἤ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος τότε θά φθάσῃ εἰς τόν ὑψηλόν οὐρανόν».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον L. S σ. 293,21

Οἱ θεολογοῦντες συνηθίζουν νά ὀνομάζουν γάμον τήν ἀδιαίρετον συνένωσιν καί σύμπλεξιν τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων, καθώς λέγει ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς). Πρώτην δηλαδή νύμφην ὀνομάζει τήν γῆν καί πρῶτον ἐξ ὅλων γάμον ὀνομάζει τήν συνένωσιν αὐτῆς (τῆς γῆς) μέ τόν οὐρανόν κ.τ.λ.

Id. ibid. L. 1 σ. 35, 27 (ὁ ἴδιος αὐτόθι)

Οἱ θεολογοῦντες τήν πρόνοιαν τοῦ ἡλίου καί διά τά θνητά πράγματα ἐπισημαίνουν διά τῶν δακρύων (allegoriam fabulae Phaethontis persequitur - τήν ἀλληγορίαν τοῦ μύθου τοῦ Φαέθοντος ἀκολουθεῖ)·

«Τά δάκρυά σου εἶναι διά τό γένος τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων». (εἰς τό βιβλίον Θεολογούμενα ἀριθμητικά σελ. 37 τέλος)

Οἱ Πυθαγόρειοι ἀκολουθοῦντες τόν Ὀρφέα τήν ἑ ξ ά δ α ὠνόμασον ὁ λ ο μ έ λ ε ι α ν (ὡς ἔχουσαν ὅλα τά μέλη δηλ. 1 + 2 + 3 = 6). Τά θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς εἶναι τοῦ Ἰαμβλίχου

Ὁ Πρόκλος εἰς τάς Ἡσιόδου ἡμέρας σ. 168, b τέλος:

Ὁ μήν εἰς αὐτήν τήν ἀρχήν του (ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ μηνός) ὀνομάζεται ἀπό τόν Ὀρφέα μ ο ν ό κ ε ρ ω ς μ ό σ χ ο ς (μόσχος μέ ἕνα κέρατο). Διότι ὁ μέν μήν λέγεται ἁπλῶς β ο ῦ ς κ.τ.λ.

Πολυδεύκης 2, 30 περί κρανίου

Τό κοῖλον (τό βαθουλόν) αὐτοῦ εἶναι ἡ κο-

ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομάζεται μέτροις.

(37) XXXVII.

Tzetz. Chiliad. 12, 150 probaturus, Orphea fuisse Astrologum, ad libros illius provocat.

Καί τῶν μέν ἐφημερίδων Ὀρφέως ἀρχή τόδε·

Πάντ' ἐδάης, Μουσαῖε θεόφραδες, εἰ δέ σ' ἀνώγει

θυμός, ἐπωνυμίας μήνης κατά μοῖραν ἀεῖσαι,
ρεῖά τοι ἐξερέω, σύ δ' ἐνί φρεσί βάλλεο σῇσιν.

Τῶν δωδεκαετηρίδων δέ ἡ καταρχή τοιάδε·
Δεῦρό νυν οὔατά μοι καθαράς ἀκοάς τε πετάσσας,
κέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ὅσην τεκμήρατο δαίμων,
ἔκ τε μιᾶς νυκτός, ἠδ' ἐξ ἑνός ἤματος αὖτως.

(38) XXXVIII.

Procl. in Tim. 3 p. 155, 43 ex iis, quae vocat λόγια.

Ἔργα νοήσας γάρ πατρικός νόος αὐτογένεθλος,
πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμόν πυριβριθῆ ἔρωτος,
καί τήν αἰτίαν προσέθηκεν,
ὄφρα τά πάντα μένῃ χρόνον εἰς ἀπέραντον ἐρῶντα, μηδέ πᾶσι τά πατρός νοερῶς ὑφασμένα φέγγει.
διά γάρ τοῦτον τόν ἔρωτα πάντα ἥρμοσται ἀλλήλοις, ὡς ἐν ἔρωτι μένῃ κόσμου στοιχεῖα θέοντα.

(39) XXXIX.

Ioannes Diac. Allegor. ad Hesiodi Theog. p. 278, b med.

Ἔστιν δή πάντων ἀρχή Ζεύς· Ζεύς γάρ ἔδωκε,
ζῶά τ' ἐγέννησεν· καί ΖΗΝ' αὐτόν καλέουσι,
καί ΔΙΑ τ' ἠδ', ὅτι δή διά τοῦτον ἅπαντα

ρυφή, τό ὁποῖον εἰς τά Ὀρφικά ποιήματα ὀνομάζεται καί μ ε σ ό κ ρ α ν ο ν (κορυφή τῆς κεφαλῆς).

(37) XXXVII

Ὁ Τζέτζης «Χιλιάδες» 12, 150 ἀποδεχόμενος ὅτι ὁ Ὀρφεύς ὑπῆρξεν ἀστρολόγος, παραπέμπει εἰς τά βιβλία ἐκείνου.

Καί τῶν μέν ἐφημερίδων τοῦ Ὀρφέως (τῶν ἡμερολογίων τοῦ Ὀρφέως) ἡ ἀρχή εἶναι ἡ ἑξῆς:
«Ὅλα τά ἔμαθες, ὦ Μουσαῖε, σύ πού ὁμιλεῖς ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, ἐάν ὅμως σέ παροτρύνῃ ἡ καρδιά σου νά τραγουδήσῃς τά ἐπωνύμια τῆς σελήνης κατά μέρη,
εὐκόλως θά σοῦ τά εἴπω, σύ δέ βάλε αὐτά στόν νοῦν σου».

Τῶν δέ δωδεκαετηρίδων ἡ ἀρχή εἶναι ἡ ἑξῆς:
Ἔλα λοιπόν, ἀφοῦ ἀνοίξῃς πρός ἐμέ τά αὐτιά σου καί ἔχῃς καθαράν τήν ἀκοήν σου,
ἄκουσε ὁλόκληρον τήν διάταξιν (τήν τακτοποίησιν), ὅσην προσδιώρισεν ὁ θεός,
ἀπό μίαν νύκτα, ἐπίσης καί ἀπό μίαν ἡμέραν».

(38) XXXVIII

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 3 σ. 155, 48

Ἐξ ἐκείνων, τά ὁποῖα καλεῖ χρησμούς.

«Ἀφοῦ ἐνόησε τά ἔργα ὁ πατρικός νοῦς ὁ αὐτογέννητος,
εἰς ὅλα (τά ἔργα) ἔσπειρε τόν δεσμόν τοῦ ἔρωτος, πού εἶναι γεμάτος ἀπό πῦρ (ἀπό φωτιά)
καί προσέθεσε τήν αἰτίαν,
διά νά παραμένουν τά πάντα εἰς ἀτελείωτον χρόνον ἐρωτευμένα, μήτε νά χωρισθοῦν τά ὑπό τοῦ πατρός ὑφασμένα νοερῶς μέ φῶς.

Διότι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος τά πάντα συνηνώθησαν μεταξύ των ἁρμονικῶς,
διά νά παραμένουν τρέχοντα τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου εἰς τόν ἔρωτα (συνδεδεμένα διά τοῦ ἔρωτος)»

(39) XXXIX

Ioannes Diac. Ἀλληγορίαι εἰς τήν θεογονίαν τοῦ Ἡσιόδου, σ. 278

«Εἶναι βεβαίως ὁ Ζεύς ἡ ἀρχή τῶν πάντων· διότι ὁ Ζεύς ἔδωσε (ζωήν) καί ἐγέννησε τά ζῶα· καί ὀνομάζουν αὐτόν Ζῆνα,
καί ἀκόμη καί Δία, διότι πράγματι ἐξ αἰτίας τού-

τέτυκται. εἷς δέ πατήρ οὗτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε.

(40) XL.

Plutar. Sympos. 8, 4 p. 723, E.

Ὁ φοίνιξ μακρόβιόν ἐστιν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν φυτῶν, ὡς που καί τά Ὀρφικά ταῦτα μεμαρτύρηκε,
– – – Ζῷον δ' ἴσον ἀκροκόμοισι φοινίκων ἔρνεσσι.

(41) XLI.

Ἀστρολογούμενα quaedam.

Io. Tzetzes ad Hes. Ἔργα καί ἡμ. p. 170, b reprehendens Hesiodum, ait illum scripsisse δεινῶς καί συγκεχυμένως, ἔτι δέ ψευδῶς· καί οὐχ ὥσπερ ὁ μέγας Ὀρφεύς διδασκαλικῶς τε καί τεταγμένως πρός εὐκρίνειαν, καί τό πλέον τεχνικωτέρως, καί ἀληθῶς. Ἐκεῖνος μέν οὕτω φησί·

Πρῶτον μέν πρώτῳ ἐνί ἤματι φαίνεται Ἄρης.
μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται. ἴσχεο δ' ἔργων,
τήν δέ γάρ ἐξανύσασα φύσις δίκερων ἀναφαίνει.
αὐτάρ ἐπήν τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο,
πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρου αἰτίη ἀλκῆς.
τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει, καί καθεξῆς πέντε, ἕξ, μέχρι τῆς λ.κ.τ.λ.

Id. ibid. p. 175, a. Ὀρφεύς δέ ἐκεῖνος ὁ Θρᾴκιος ἐν τῇ περί γεωργίας οὐ τήν ἁπλῶς ἡμέραν τῆς σελήνης τήν τοιάνδε λέγει λυσιτελεῖν, ἥ καί ἀνόνητον· ἀλλ' ὅταν τοιῶσδε σχηματισθῇ καί συντρέχῃ ζωδίοις τε καί τοῖς ἀστράσιν.

Et p. 178, b. Εἰ δέ, ὡς φησιν Ὀρφεύς, τῇ ἄτῃ ἀνεῖται ἡ ἑπτακαιδεκάτη, καί διά τοῦτο τῇ τομῇ τῆς ὕλης ἐστίν οἰκεία, καί τῇ τοῦ καρποῦ γυμνώσει τῶν περικαρπίων.

του ἐδημιουργήθησαν τά πάντα.
Ἕνας δέ εἶναι αὐτός πατέρας τῶν πάντων, καί τῶν ζῴων καί τῶν ἀνθρώπων».

(40) XL.

Πλουτάρχου «Συμπόσιον» 8, 4 σ. 723 Ε.

Ὁ φοίνιξ εἶναι τό περισσότερον ἐξ ὅλων μακρόβιον φυτόν, καθώς μαρτυροῦν (βεβαιώνουν) καί αὐτοί οἱ λόγοι τοῦ Ὀρφέως:
«- - - Ζῷον ἴσον (ὅμοιον) πρός τούς πυκνοφύλλους βλαστούς τῶν φοινίκων».

(41) XLI.

Μερικά ἀστρολογούμενα

Ὁ Ἰω. Τζέτζης εἰς τά «Ἡσιόδου Ἔργα καί ἡμέρας» σ. 170 b ἐλέγχων τόν Ἡσίοδον λέγει ὅτι ἐκεῖνος (δηλαδή ὁ Ἡσίοδος) ἔγραψε κατά τρόπον δεινόν (δύσκολον) καί συγκεχυμένον, προσέτι δέ καί ψευδῆ· καί ὄχι καθώς ὁ μέγας Ὀρφεύς, ὁ ὁποῖος ἔγραψε κατά τρόπον διδακτικόν καί συντεταγμένον, διά νά εἶναι σαφῆ τά γραφόμενά του, καί μέ μεγαλυτέραν τεχνικότητα καί κατά τρόπον ἀληθῆ.

Ἐκεῖνος μέν (ὁ Ἡσίοδος) λέγει αὐτά:

«Πρῶτα μέν κατά τήν πρώτην ἡμέραν φαίνεται ὁ Ἄρης, ἡ δέ σελήνη ἀνατέλλει εἰς τόν Ἄρην. Νά ἀπέχῃς δέ ἀπό τάς ἐργασίας, διότι ἡ φύσις, ἀφοῦ διανύσει ἡ σελήνη τόν δρόμον της, φανερώνει τήν δίκερων (τήν ἔχουσαν δύο κέρατα),

Ἔπειτα ὅταν κατά τήν τρίτην ἡμέραν εἶναι ἡ σελήνη μακράν ἀπό τόν ἥλιον, εἰς ὅλους τούς ἀνθρώπους γίνεται αἰτία νά ἀποκτήσουν δύναμιν, διά νά φυτεύουν.

Αὐξανομένη δέ κατά τήν τετάρτην ἡμέραν τεντώνει λαμπάδα μέ πολύ φῶς»,
καί ἐν συνεχείᾳ, πέντε, ἕξ, μέχρι τῆς λ. κ.τ.λ.

Ὁ ἴδιος (ὁ Τζέτζης) αὐτόθι σ. 175 a λέγει:
Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ἐκ τῆς Θρᾴκης καταγόμενος Ὀρφεύς εἰς τήν πραγματείαν του περί τῆς γεωργίας δέν λέγει ἁπλῶς ὅτι ἡ οἱαδήποτε ἡμέρα τῆς σελήνης εἶναι ὠφέλιμος ἤ ἀνωφελής· ἀλλ' ὅταν κατά τοῦτον ἀκριβῶς τόν τρόπον σχηματισθῇ καί τρέχῃ μαζί μέ τά ζώδια καί τά ἄστρα.
(Καί εἰς τήν σελίδα 178 b)

Ἐάν ὅμως, καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς, ἡ δεκάτη ἑβδόμη (ἡμέρα) ἀφεθῇ εἰς τήν ἀπερισκεψίαν, καί διά τοῦτον τόν λόγον εἶναι κατάλληλος διά τό κόψιμον τοῦ δάσους καί διά τήν ἀπογύμνωσιν τοῦ καρποῦ ἀπό τά λέπυρα.

Id. ad Ἔργ. p. 130, b. Ὀρφεύς μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾶν· οἷον σελήνης τρεχούσης περί παρθένον, πάντα φυτεύειν πλήν μόνων ἀμπέλων· μισεῖ γάρ ἡ παρθένος τήν ἄμπελον, διά τόν πατέρα Ἰκάριον. Διός ὑδροχόου (f. ὑδροχόον) περιπολεύοντος, μή πλεύσῃς· χαλεπή γάρ τότε λίαν ἐστίν ἡ θάλασσα. Τοῦ αὐτοῦ Διός ἐν ἰχθύσιν ὄντος, καλόν γάμους ποιεῖν, καί τά λοιπά ὁμοίως.

Ὁ ἴδιος - ὁ Τζέτζης - εἰς τά Ἡσιόδου «Ἔργα», σ. 130 b λέγει:

Ὁ Ὀρφεύς παροτρύνει τού ἀνθρώπους νά πράττουν τά πάντα κατά τρόπον μαθηματικόν (κατά τρόπον σύμφωνον πρός τήν ἀστρονομίαν)· ἐπί παραδείγματι ὅταν τρέχῃ ἡ σελήνη γύρω ἀπό τήν παρθένον, νά φυτεύουν τά πάντα ἐκτός μόνον ἀπό τά ἀμπέλια· διότι ἡ παρθένος μισεῖ τό ἀμπέλι ἐξ αἰτίας τοῦ πατρός της Ἰκαρίου, (ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐφεύρει το κρασί εἰς τήν Ἀττικήν, ἀπό τό ὁποῖον μεθοῦσαν οἱ ἄνθρωποι). Ὅταν ὁ Ζεύς ὁ ὑδροχόος περιφέρεται, νά μή ταξιδεύσῃς· διότι τότε ἡ θάλασσα εἶναι ἀγρία (τρικυμιώδης). Ὅταν ὁ ἴδιος ὑδροχόος Ζεύς εἶναι εἰς τούς ἰχθῦς, καλόν εἶναι να κάμνῃς γάμον, καί τά ὑπόλοιπα καθ' ὅμοιον τρόπον.

(42) XLII.

De Saturno quaedam.

Procl. ad Hesiodi Ἔρ. p. 44, b post pr. ὁ Ὀρφεύς τοῦ ἀργυροῦ γένους βασιλεύειν φησί τόν Κρόνον.

Ibid. p. 39, a fi. Τόν Κρόνον ἀεί μελαίνας ἔχειν τάς ἐπί τοῦ γενείου τρίχας, φησίν Ὀρφεύς.

Et in Plato. Theol. 5, 10 pr. Καί ὁ τῶν Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεύς ἀεί μελαίνας τάς τοῦ Κρονίου προσώπου τρίχας μυστικῶς λέγει, καί μηδαμῶς γίγνεσθαι πολιάς. Deinde refert versus illius truncatos, de hominibus saeculi jovis (argentei vt modo)

– – – – ὑπό Ζηνί Κρονίωνι
ἀθάνατον αἰῶνα καμεῖν, καθαροῖο γενείου.
– – – διεράς χαίτας εὐώδεας, οὐδέ [f γήραος] ἠπεδανοῖο μιγήμεναι ἄνθεϊ λευκῷ.
ἀλλ' – – – ἐριθηλέα λάχνην.

(42) XLII.

Μερικά περί τοῦ Κρόνου

Procl. ad Hesiodi Er. p. 44, b post pr. (ὁ Πρόκλος εἰς τά Ἡσιόδου Ἔργα λέγει):

Ὁ Ὀρφεύς λέγει ὅτι ὁ Κρόνος εἶναι βασιλεύς τοῦ ἀργυροῦ γένους.

Ibid, p. 39, a 6 (αὐτόθι σ. 39):

Ὁ Ὀρφεύς λέγει, ὅτι ὁ Κρόνος τίς τρίχες τοῦ γενείου του τίς ἔχει πάντοτε μαῦρες.

Et in Plato. Theol. 5,10 pr. (καί εἰς τήν Πλάτωνος «Θεολογίαν» ὁ Πρόκλος λέγει):

Καί ὁ Ὀρφεύς ὁ θεολόγος τῶν Ἑλλήνων λέγει κατά μυστικόν τρόπον, ὅτι αἱ τρίχες τοῦ προσώπου τοῦ Κρόνου ἦσαν πάντοτε μαῦρες καί δέν γίνονται κατ' οὐδένα τρόπον ἀσπρόμαυρες.

Deinde refert versus illius truncatos de hominibus saeculi Jovis (ἔπειτα ἀναφέρει στίχους ἐκείνου - τοῦ Ὀρφέως - ἀκρωτηριασμένους περί τῶν ἀνθρώπων κατά τόν αἰῶνα τοῦ Διός):

«- - - - ἀπό τόν Δία τόν υἱόν τοῦ Κρόνου
ἀπό τό καθαρό του γένι ὁ ἀθάνατος αἰών ἀπέκαμε
- - - - τάς εὐκινήτους εὐόσμους χαίτας οὔτε νά ἀναμειχθῇ μέ τό λευκόν ἄνθος τῶν ἀδυνάτων γηρατειῶν
ἀλλ' - - - -θαλερήν γενειάδα», (δυνάμενον ὅμως νά συμπληρωθῇ ὡς ἑξῆς «ἔφερε (εἶχε) πάντοτε νεάζουσαν (ὄχι λευκάζουσαν) γενειάδα).

(43) XLIII.

Hippa, Procl. in Tim. 2 p. 124, 25

Ἡ μέν γάρ Ἵππα τοῦ παντός οὖσα ψυχή καί οὕτω κεκλημένη παρά τῷ θεολόγῳ - λίκιον ἐπί τῆς κεφαλῆς θεμένη, καί δράκοντι αὐτό περιστρέψασα τό κραδιαῖον, ὑποδέχεται Διόνυσον, - ὁ δέ ἀπό τοῦ μηροῦ τοῦ Διός πρόεισιν εἰς αὐτήν. - διό καί συλλαμβάνεσθαι καί Ἵππα λέγεται τίκτοντι τῷ Διΐ.

Vid. Hym. 48,1.

(44) XLIV.

Eustath. ad Dionys. Perieg. 1.

Καθά καί Ὀρφεύς ἐν τῷ περί Διός καί Ἥρας φησί λέγων,

Κύκλον ἀκαμάτου καλλιρρόου ὠκεανοῖο,
ὅς γαῖαν δίνῃσι πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας.

ὡς τοῦ ὠκεανοῦ περιειληφότος τήν γῆν. (cf. fragm. ined. 31.)

(45) XLV.

Procl. in Tim. 5 p. 330, 17 de vita beata agens,

Ἧς καί οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καί τῇ Κόρῃ τελούμενοι τυχεῖν εὔχονται

Κύκλου τ' ἂν λῆξαι καί ἀναπνεῦσαι κακότητος.

(46) XLVI.

Tzetz. ad Lycophr. 275, ubi poeta memorat Λειβηθρίην δ' ὕπερθε Πιμπλείας σκοπιήν· citat versum Orphei Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Πιμπληΐάς ἔννεπε Μοῦσα.

Et in fine scholii addit, Ἐπείπερ Ὀρφεύς, ἀρχή καί πατήρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατῴκει περί τόν Ἑλικῶνα καί

(43) XLIII.

Hippa (Ἡ Ἵππα)

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 2 σ. 124, 25

Ἡ Ἵππα εἶναι ψυχή τοῦ παντός καί ἔτσι ἀποκαλεῖται ἀπό τόν θεολόγον (τόν Ὀρφέα)· αὐτή ἀφοῦ ἔθεσε ἐπί τῆς κεφαλῆς της ἄκανθαν καί εἰς δράκοντα περιέστρεψε αὐτό τό μέρος τῆς καρδίας ὑποδέχεται τόν Διόνυσον· αὐτός δέ ἀπό τόν μηρόν τοῦ Διός προχωρεῖ πρός αὐτήν. Διά τοῦτο καί ἐγγαστρώνεται καί λέγεται ὅτι τόν ἐγέννησεν ἡ Ἵππα ἀπό τόν Δία. Vid. Hym. 48, 1 (βλέπε τόν ὕμνον 48,1).

(44) XLIV.

Εὐστάθιος πρός «Διονυσίου Περιήγησιν» 1.

Καθώς καί ὁ Ὀρφεύς ἰσχυρίζεται εἰς τό ποίημά του περί τοῦ Διός καί τῆς Ἥρας καί λέγει, «τόν κύκλον τοῦ ἀκαταπονήτου μέ τά καλά ρεύματα Ὠκεανοῦ, ὁ ὁποῖος κατέχει τήν γῆν περιτυλίξας αὐτήν γύρω μέ ὑδατοστροβίλους» διότι ὁ Ὠκεανός περιέλαβε τήν γῆν (cf. fragm. ined. 31, παράβαλε τό ὑπ' ἀρ. 31 ἀνέκδοτον ἀποσπασμα).

(45) XLV.

Ὁ Πρόκλ. εἰς Τίμαιον 5 σ. 330, 17

Ὁμιλῶν περί τῆς εὐτυχοῦς ζωῆς λέγει, ὅτι οἱ μετέχοντες εἰς τάς τελετουργίας τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Διονύσου καί τῆς Κόρης προσεύχονται νά εὕρουν αὐτήν (τήν εὐτυχίαν), «νά μπορέσουν νά λήξῃ ὁ κύκλος καί νά ἀναπνεύσουν (νά ἀπαλλαγοῦν) ἀπό τήν δυστυχίαν».

(46) XLVI.

Ὁ Τζέτζης πρός «Λυκόφρονα» 275, ὅπου ὁ ποιητής ἐνθυμεῖται (ἀναπολεῖ εἰς τήν μνήμην του) τόν ὑψηλόν τόπον τῶν Λειβήθρων ὑπεράνω τῆς Πιμπλείας· μνημονεύει τόν στίχον τοῦ Ὀρφέως:

«Τώρα ἔλα τραγούδησε γιά μέ, Μοῦσα, κόρη τῆς Πιμπλείας».

Et in fine scholii addit (καί εἰς τό τέλος τοῦ σχολίου προσθέτει: Ἐπειδή βεβαίως ὁ Ὀρφεύς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀρχή καί ὁ πατήρ τῶν ποιητῶν, κατοικοῦσε γύρω ἀπό τόν Ἑλικῶνα

τό Λειβήθριον, ἐμυθολογήθη, ὡς αἱ Μοῦσαι περί τούς ἐκεῖσε τόπους οἰκοῦσι.

Idem ad vs. 410 repetit versum: et pro Πιμπληΐάς habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7, 949 Λειβηθρῖῖς. rursus Πιμπληΐάς est in carmine Maximi v. 141. Versus est Maximi.
Io. Tzetzes exeg. Hom. MS. fol. 9. a.
τοῦτο δέ
Ὀρφεύς σαφέστερον παραδείκνυσι.
Λειβήθριος γάρ ὢν φησί·
νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Λειβηθριάς ἔννεπε Μοῦσα.

(47) XLVII.

Lactant. 1, 13, 11 Orpheus - aperte Saturnum in terra et apud homines regnasse commemorat.

Πρώτιστος μέν ἄναξ ἐξ ἐπιχθονίων
Κρόνος ἀνδρῶν· ἐκ δέ Κρόνου γένετ'
αὐτός ἄναξ μέγας εὐρυόπα Ζεύς.

(48) XLVIII.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326.

Τύνη δ' ἐσσί πατήρ, καί μητέρος
ἀγλαόν εἶδος, καί τεκέων τέρεν ἄνθος,
ἐν εἴδεσιν εἶδος ὑπάρχων, καί ψυχή, καί
πνεῦμα, καί ἁρμονίη, καί ἀριθμός.

(49) XLIX.

Porphyr. de antro Nymphar. p. 118 Barnes.

Οὕτω παρά τῷ Ὀρφεῖ ἡ Κόρη, ἥπερ ἐστί παντός τοῦ σπειρομένου ἔφορος, ἱστουργοῦσα παραδίδοται. Παρά τῷ

(νέα ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ὀρφεύς προήρχετο ἀπό τόν Ἑλληνικόν χῶρον) καί τό Λειβήθριον, ἐπλάσθη ὁ μῦθος, ὅτι αἱ Μοῦσαι κατοικοῦν γύρω ἀπό τούς ἐκεῖ τόπους.

Idem ad vs. 410 repetit versum: et pro Πιμπληΐάς habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7,949 Λειβηθρῖῖς. Rursus Πιμπληΐάς est in carmine Maximi v. 141. Versus est Maximi (ὁ ἴδιος ὁ Τζέτζης εἰς στ. 410 ἐπαναλαμβάνει τόν στίχον τοῦτον, καί ἀντί τῆς λέξεως Πιμπληΐάς ἔχει τήν λέξιν Λειβηθριάς. Ἀλλά εἰς τάς «Χιλιάδας» 7,949 ἔχει Λειβηθρῖῖς. Ἀντιθέτως ἡ λέξις Πιμπληΐάς εἶναι εἰς τό ᾄσμα τοῦ Μαξίμου στ. 141. Ὁ στίχος εἶναι τοῦ Μαξίμου).

Ἰω. Τζέτζης exeg. Ibm. MS. fol. 9a.

Τοῦτο ὁ Ὀρφεύς τό δεικνύει μέ μεγαλυτέραν σαφήνειαν· διότι λέγει ὅτι εἶναι Λειβήθριος,
«Τώρα ἔλα τραγούδησε γιά μέ Μοῦσα κόρη τῶν Λειβήθρων».

Idem ib. fol. 13 b (ὁ ἴδιος αὐτόθι φύλλ. 13b) διότι λέγει ἐκεῖνος (ὁ Ὀρφεύς) ὅτι εἶναι Λειβήθριος,
«Τώρα ἔλα τραγούδησε γιά μέ Μοῦσα κόρη Κωνσταντιάς».

(47) XLVII.

Lact. 1,13,11 Orpheus - aperte Saturnum in terra et apud homines regnasse commemorat (Λακτάντιος, 1, 13, 11. Ὁ Ὀρφεύς μνημονεύει ἀναφανδόν, ὅτι ὁ Κρόνος ἐβασίλευσεν εἰς τήν γῆν καί εἰς τούς ἀνθρώπους).

«Πρῶτος ἐξ ὅλων βασιλεύς τῶν ἀνθρώπων ἔγινε ὁ Κρόνος· ἀπό δέ τόν Κρόνον (μετά τόν Κρόνον) ἔγινε ἄναξ (βασιλεύς) αὐτός ὁ μέγας Ζεύς, πού βλέπει εἰς μεγάλην ἔκτασιν».

(48) XLVIII

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326

«Σύ εἶσαι ὁ πατήρ καί ἡ λαμπρά μορφή τῆς μητέρας καί τό τρυφερόν ἄνθος τῶν γονέων, πού ὑπάρχεις ὡς μορφή μέσα εἰς μορφάς, καί ψυχή καί πνεῦμα καί ἁρμονία καί ἀριθμός».

(49) XLIX.

Ὁ Πορφύριος «Περί τοῦ ἄντρου τῶν Νυμφῶν», σ. 118 Barnes γράφει:

Ἔτσι ἡ Κόρη, ἡ ὁποία εἶναι εἰς κάθε τι πού σπείρεται φύλαξ, παραδίδεται ἀπό τόν Ὀρ-

Ὀρφεῖ ὁ Κρόνος μέλιτι ὑπό Διός ἐνεδρεύεται. πλησθείς γάρ μέλιτος μεθύει καί σκοτοῦται, ὡς ἀπό οἴνου, καί ὑπνοῖ· οὔπω γάρ οἶνος ἦν. φησί γάρ παρ' Ὀρφεῖ ἡ Νύξ τῷ Διΐ ὑποτιθεμένη (ut consiliaria V. Fr. 10) τόν διά μέλιτος δόλον,

Εὖτ' ἄν δή μιν ἴδηαι ὑπό δρυσίν ὑψικόμοισιν
ἔργοισιν μεθύοντα μελισσάων ἐριβόμβων,
αὐτίκα μιν δῆσον.

Ὁ καί πάσχει ὁ Κρόνος, καί δεθείς ἐκτέμνεται, ὡς Οὐρανός.

(50) L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octavo τοῦ ἱεροῦ λόγου.

Οὕς καλέουσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
οὕνεκα Γῆς ἐγένοντο καί αἵματος Οὐρανίοιο.

(51) LI

Diodorus Siculus I, 12.

Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλουτοδότειρα

(52) LII.

Orus ap. Etym. M. p. 787, 29.

Τόν δή καλέουσι Φάνητα,
ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντός ἐγένετο.

(53) LIII.

Suidas in v. τριτοπάτορες.

Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησίν ἀνέμους εἶναι τούς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δέ τούς τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρώτους. τήν μέν γάρ γῆν καί τόν ἥλιόν φησιν, ὅν καί Ἀπόλλωνα καλεῖ, γονεῖς αὐτῶν ἡπίσταντο τότε οἱ ἄνθρωποι. τούς δέ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας.

φέα ὅτι ὑφαίνει. Εἰς τόν Ὀρφέα (εἰς τά ποιήματα τοῦ Ὀρφέως) ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Ζεύς ἔστησεν ἐνέδραν εἰς τόν Κρόνον μέ μέλι· διότι ὁ Κρόνος, ἀφοῦ ἐγέμισε μέ μέλι, ἐμέθυσε καί ἐσκοτίσθη, ὡσάν ἀπό κρασί, καί ἔπεσεν εἰς ὕπνον· διότι κρασί δέν ὑπῆρχεν ἀκόμη. Λέγει λοιπόν κατά τόν Ὀρφέα εἰς τόν Δία ἡ Νύχτα, ἡ ὁποία τοῦ ὑπέδειξε τό δολερόν σχέδιον μέ μέλι:

«Ὅταν λοιπόν ἴδῃς αὐτόν κάτω ἀπό τίς ὑψηλοκόρυφες βαλανιδιές νά εἶναι μεθυσμένος ἀπό τά ἔργα (ἀπό τό μέλι) τῶν μελισσῶν, πού κάνουν ἰσχυρόν βόμβον,
ἀμέσως νά τόν δέσῃς.
Τοῦτο πράγματι πάσχει (ἔπαθε) καί ὁ Κρόνος, καί ἀφοῦ ἐδέθη, ἐτεμαχίσθη, καθώς ἔπαθεν ὁ Οὐρανός.

(50) L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octavo τοῦ ἱεροῦ λόγου.

«Αὐτούς τούς καλοῦν μεταξύ τῶν θεῶν μέ τήν ἐπωνυμίαν γίγαντας, διότι ἐγεννήθησαν ἀπό τήν Γῆν καί ἀπό τό αἷμα τοῦ Οὐρανοῦ».

(51) LI.

Diodorus Siculus I 12 (Διόδωρος Σικελιώτης)

«Ἡ Γῆ ἡ μητέρα τῶν πάντων, ἡ Δημήτηρ πού δίδει τόν πλοῦτον».

(52) LII.

Orus ap. Etym. M. p. 787,29 (Ὁ Ὧρος εἰς τό Μέγα Ἐτυμολογικόν σ. 787,29):
«Τοῦτον βέβαια ὀνομάζουν Φάνητα,
διότι πρῶτος αὐτός ἔγινε φανερός εἰς τόν αἰθέρα».

(53) LIII.

Suidas in v. τριτοπάτορες (ὁ Σουίδας εἰς τήν λέξιν τριτοπάτορες):

Ὁ Δήμων εἰς τό σύγγραμμά του Ἀτθίς λέγει, ὅτι οἱ τριτοπάτορες ἦσαν ἄνεμοι. Ὁ δέ Φιλόχορος λέγει, ὅτι οἱ τριτοπάτρεις ἐγεννήθησαν πρῶτοι ἀπό ὅλους. Διότι λέγει ὅτι οἱ παλαιοί ἄνθρωποι ἐγνώριζον ὅτι ἡ γῆ καί ὁ ἥλιος, τόν ὁποῖον ὀνομάζει καί Ἀπόλλωνα, ἦσαν γονεῖς αὐτῶν (τῶν τριτοπατόρων), τούς δέ γεννηθέντας ἐκ τούτων (ἐκ τῆς γῆς καί τοῦ ἡλίου)

Φανόδημος δέ ἐν ἕκτῳ φησίν ὅτι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι θύουσί τε καί εὔχονται αὐτοῖς ὑπέρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν. ἐν δέ Ὀρφέως φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τούς τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καί Πρωτοκλέα καί Πρωτοκλέοντα, θυρωρούς καί φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δέ τό ἐξηγητικόν ποιήσας Οὐρανοῦ καί Γῆς φησίν αὐτούς εἶναι παῖδας, ὀνόματα δέ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεων, καί Γύγην. Eadem fere leguntur apud Etym. M. p. 768, 1. nisi quod ἐν τοῖς Φυσικοῖς laudatur Oprheus, et Πρω-οκλείαν καί Πρωτοκρέοντα, hoc ultimum recte scribitur.

(54) LIV.

Suidas v. Ἵππος Νισαῖος.

Ἐν δέ Δίκτυϊ Ὀρφεύς λέγει· ἡ Νίσα τόπος ἐστίν ἐν Ἐρυθρᾷ κείμενος.

(55) LV.

Schol. Pind. ad Pyth. III. 96.

Λέγεται δέ ὁ Ἀσκληπιός χρυσῷ δελεασθείς ἀναστῆσαι Ἱππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δέ Τυνδάρεων· ἕτεροι Καπανέα· οἱ δέ Γλαῦκον· οἱ δέ Ὀρφικοί Ὑμέναιον.

(56) LVI.

Schol. Vict. ad Hom. Iliad. XVIII. 570 apud Heynium vol. VII. p. 503.

ἡ δέ καλουμένη Σφαῖρα ποίημά ἐστιν εἰς τόν Λίνον. ἀναφέρεται δέ εἰς Ὀρφέα.

Monadici versus, quorum de contexto dicere operae pretium visum non est.

ὀνομάζουν τρίτους πατέρας. Ὁ δέ Φανόδημος εἰς τό ἕκτον βιβλίον λέγει ὅτι μόνον οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίαζον καί προσηύχοντο εἰς αὐτούς νά γεννήσουν παιδιά, ὅταν ἐπρόκειτο νά ἔλθουν εἰς γάμον. Εἰς δέ τό φ υ σ ι κ όν τοῦ Ὀρφέως οἱ τριτοπάτορες ὀνομάζονται Ἀμαλκείδης, Πρωτοκλῆς καί Πρωτοκλέων, ἐπειδή εἶναι θυρωροί καί φύλακες τῶν ἀνέμων. Ἐκεῖνος δέ πού ἔγραψε τό ποίημα ἐ ξ η γ η τ ι κ ό ν λέγει ὅτι αὐτοί (οἱ τριτοπάτορες) εἶναι παιδιά τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς καί ὅτι τά ὀνόματά των εἶναι Κόττος, Βριάρεως καί Γύγης. Eadem fere leguntur apud Etym. M. p. 768,1, nisi quod ἐν τοῖς φυσικοῖς laudatur Orpheus, et Πρωτόκλειαν καί Πρωτοκρέοντα, hoc ultimum recte, scribitur (Τά ἴδια περίπου ἀναγινώσκονται εἰς τό Μέγα Ἐτυμολογικόν σ. 768,1, πλήν τοῦ ὅτι εἰς τά φυσικά ἐπαινεῖται ὁ Ὀρφεύς, καί γράφεται, Πρωτόκλειαν καί Πρωτοκρέοντα, τό τελευταῖον τοῦτο ὀρθῶς).

(54) LIV.

Suidaw v. ἵππος Νισαῖος (ὁ Σουίδας εἰς λέξιν ἵππος Νισαῖος)
Εἰς δέ τό Δίκτυον ὁ Ὀρφεύς λέγει: ἡ Νίσα εἶναι τόπος, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται (κεῖται) εἰς τήν Ἐρυθράν.

(55) LV.

Schol. Pind. ad Pyth. III 96 (Σχόλια εἰς τόν 3ον Πυθιόνικον, στ. 96 - τοῦ Πινδάρου):

Λέγεται ὅτι ὁ Ἀσκληπιός, ἐπειδή ἐξηπατήθη μέ χρήματα, ἀνέστησε τόν Ἱππόλυτον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποθάνει· ἄλλοι ὅμως λέγουν ὅτι ἀνέστησε τόν Τυνδάρεω· ἄλλοι τόν Καπανέα· καί ἄλλοι τόν Γλαῦκον· οἱ Ὀρφικοί ὅμως λέγουν ὅτι ἀνέστησε τόν Ὑμέναιον.

(56) LVI.

Schol. Vict. ad ibm.Iliad. XVIII. 570 apud Heynium vol. VII. p. 803

(Σχόλια τοῦ Βικτ. εἰς τήν «Ἰλιάδα» τοῦ Ὁμήρ., Σ΄ στ. 570 - παρά τῷ Heynium, τόμ. 7, σ. 803)

Ἐκεῖνο πού ὀνομάζεται Σφαῖρα εἶναι ποίημα ἀφιερωμένον εἰς τόν Λίνον καί ἀποδίδεται εἰς τόν Ὀρφέα.

Monadici versus, quorum de contextu dicere operae pretium visum non est (Μοναδικοί στίχοι, ἐκ τῆς συνθέσεως τῶν ὁποίων δέν φαίνεται ἡ ἀξία τοῦ ἔργου).

Procl. Tim. 2 p. 121 pr.

Ἔστ' ἂν Ῥείη παῖδα τέκοι Κρόνῳ ἐν φιλότητι.

Procl. in Tim. 1 — — ap. Eschenb. Epig. p. 99.

Ἡ δέ πάλιν Γαῖάν τε καί Οὐρανόν εὐρύν ἔτικτε.

Athenag. Legat. p. 79, 26.

Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς στηρίξατο βουλαῖς.

In fragm. Esch. p. 245, 1.

Καί τό δικαιοσύνης τε καί εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ.

Ibid. ex Iustino M.

Πᾶσιν γάρ θνητοῖς θνηταί κόραι εἰσίν ἐν ὄσσοις.

Ex Apollo. Schol. ad 3, 467. Eschenb. Epig. p. 105.

Καί τότε δή Ἑκάτην Δηώ τέκεν εὐπατέρειαν.

Ex Procl. Tim. 1 — — Esch. Epig. p. 55.

Μῆτίς τε κέλομαι, καί κέρδεσι.

Οἷσιν ἐπεμβεβαώς δαίμων μέγας αἰέν ἐπ' ἴχνη

ex Procio MS. Bentl. ad Mill. p. 4 pr. (cf. Frag. ined. 15.)

Κρίας, ταυρείους, ὄφιος, χαροποῦ τε λέοντος
[κεφαλάς] fert Φάνης Orphicus Procli ap. Eschenb.

Epig. p. 77.

Τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὄμμασιν οὐδέν ὁρῶμεν.

Stob. Ecl. Phys. 1 p. 121 pr.

Τό γάρ Ὡρμήθη δ' ἀνά κύκλον ἀθέσφατον,
περί ταύτης εἴρηται τῷ θεολόγῳ τῆς

Πρόκλ. εἰς Τίμ. 2 σ. 121

«Ἕως ὅτου ἡ Ρέα γεννήσει παιδί ἀπό τόν Κρόνον εἰς ἐρωτικήν συντροφιάν».

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 1 --- ar. Eschenb. Ep. p. 99

«Ἐκείνη δέ πάλιν (ἡ Ρέα) ἐγέννησε τήν Γῆν καί τόν πλατύν Οὐρανόν».

Athenag. Legat. p. 79,26 (Ἀθηναγόρου Πρεσβυτέρου σ. 79,26)

«Ὅταν ὅλον τόν κόσμον ἐστήριξεν εἰς τάς ἰδικάς της βουλάς».

in fragm. Esch. p. 245,1 (Εἰς ἀπόσπασμα Eschen. σ. 245,1)

«Καί ἡ μεγάλη ὠφέλεια τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εὐσεβίας».

Ibid ex Iustino M. (αὐτόθι ἐκ τοῦ Ἰουστίνου Μάρτυρος).

«Διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν εἰς τούς ὀφθαλμους των θνητάς κόρας».

Ex Apollo. Schol. ad 3,467, Eschenb. Epig. p. 105 (Ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου Σχόλ. εἰς 3,467, Eschend. Epig. σ. 105)

«Καί τότε δά ἡ Δηώ ἐγέννησε τήν Ἑκάτην τήν καλλιπάτειραν».

Ex Procl. Tim. 1 --- Esch. Ep. p. 55 (Ἐκ τοῦ Πρόκλου εἰς Τίμαιον 1 --- Esch. Epig. σ. 55)
«Καί Μῆτις ὀνομάζομαι, καί διά τά κέρδη».
Ἐπί τά ἴχνη τούτων πάντοτε ἔχει ἐπιβῆ (ἔχει βαδίσει) ὁ μέγας δαίμων»
ἐκ τοῦ Πρόκλου MS Bentl. ad Mill. p. 4 pr. (παράβαλε ἀπόσπασμα ἀνέκδοτον 15).
«Ἀπό κριάρι, ἀπό ταῦρον, ἀπό φίδι καί ἀπό λέοντα μέ τά ἀστραφτερά μάτια»
[κεφαλάς] φέρει ὁ Φάνης ὁ Ὀρφικός, ἐκ τοῦ Πρόκλ. ap. Eschenb. Epig. σ. 77.
«Μέ τό λαμπρό (μέ τό φῶς) ἤ μᾶλλον μέ τόν νοῦν βλέπομεν, μέ τά μάτια ὅμως τίποτε δέν βλέπομεν».

Στοβαίου «Ἐκλογαί Φυσικῶν» 1 σ. 121

«Τοῦτο ὥρμησεν εἰς τόν ἀνέκφραστον (τόν θαυμαστόν) κύκλον», δι' αὐτήν τήν θεότητα

θεότητος
Procl. in Tim. 3 p. 160, 40 de figura mundi sphaerica agens.

'Ηδ' ὕλην πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων,

pro Orphico laudat Fr. Patric. Discuss. Peripat. 2, 6 p. 238.

κάμνει λόγον ὁ θεολόγος (ὁ 'Ορφεύς).

Πρόκλου εἰς Τίμαιον 3 σ. 160,40 λέγει περί τῆς σφαιρικῆς μορφῆς τοῦ κόσμου (τοῦ σύμπαντος).

«Καί τήν ὕλην πού πρωτίστως δίδει ὅλα τά αἰσχρά (τά ἄσχημα)», ὡς 'Ορφικόν (ὡς ἀνῆκον εἰς τόν 'Ορφέα) ἐπαινεῖ τοῦτο ὁ Fr. Patric. Discuss. Peripatt. 2, 6 Σ. 238

ORPHEI

FRAGMENTA INEDITA.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1. Hermias Commentario MS. in Platonis Phaedrum.

Οὐδένα γάρ ἐνθουσιασμόν ἄνευ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας συμβαίνει γίνεσθαι. Ὁρᾷς πῶς ὁ Ὀρφεύς πάσας ἐπιτηδεύσας φαίνεται, ὡς δεομένας καί ἐχομένας ἀλλήλων; τελεστικώτατον μέν γάρ αὐτόν καί μαντικώτατον παρειλήφαμεν, καί ὑπό τοῦ Ἀπόλλωνος κινούμενον, ἔτι ποιητικώτατον, ὄν γε δι' αὐτό τοῦτο καί Καλλιόπης υἱόν γενέσθαι φασίν. Ἐρωτικώτατός τε ἐστίν, ὡς αὐτός λέγων φαίνεται πρός τόν Μουσαῖον καί προτείνων αὐτῷ τά θεῖα ἀγαθά, καί τελειῶν αὐτόν.

2. Ibid.

Καί τρεῖς δέ λέγονται Ὀρφεῖς παρά Θρᾳξί γενέσθαι.

3. Ibid.

Οὐ πρῶτος δέ ὁ Πλάτων ἡνίοχος καί ἵππους παρέλαβεν, ἀλλά πρό αὐτοῦ οἱ ἔνθεοι τῶν ποιητῶν, Ὅμηρος, Ὀρφεύς, Παρμενίδης.

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ
(fragmenta inedita)

1. Ἑρμείου ἐκ τοῦ ὑπομνήματος εἰς τόν Φαῖδρον τοῦ Πλάτωνος

Κανείς λοιπόν ἐνθουσιασμός (κανένα δημιουργικόν ἔργον) δέν εἶναι δυνατόν νά προέλθῃ (νά γίνῃ) χωρίς τήν ἐρωτικήν ἔμπνευσιν (χωρίς τήν διέγερσιν, τήν ὁποίαν παρέχει ὁ ἔρως). Βλέπεις κατά ποῖον τρόπον εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Ὀρφεύς ἐχρησιμοποίησε ὅλας τάς ἰδιότητας, (τάς μορφάς, τάς ἀπαιτήσεις καί τάς ἐπιθυμίας τοῦ θεοῦ), ἐπειδή ἡ μία ἔχει ἀνάγκην ἀπό τήν ἄλλην, καί δι' αὐτό συγκροτοῦνται μεταξύ των; αὐτόν δηλαδή τόν εὑρίσκομεν ὅτι εἶναι καταλληλότατος εἰς τάς μυήσεις καί ἱκανώτατος εἰς τήν μαντικήν τέχνην ἐμπνεόμενος ἀπό τόν Ἀπόλλωνα, ἐπειδή δέ ἦτο καί ἱκανώτατος εἰς τήν ποίησιν· δι' αὐτόν τόν λόγον ἀκριβῶς λέγουν ὅτι ὑπῆρξεν καί υἱός τῆς Καλλιόπης. Ἔχει ἀκόμη πολύ μεγάλην κλίσιν πρός τόν ἔρωτα, καθώς φαίνεται, καί ὅπως ὁ ἴδιος λέγει εἰς τόν Μουσαῖον, εἰς τόν ὁποῖον παρουσιάζει τά θεῖα ἀγαθά καί ἐπιδιώκει νά τόν τελειοποιήσῃ (νά τόν κάμῃ τέλειον).

2. Αὐτόθι

Λέγεται ὅτι τρεῖς μέ τό ὄνομα τοῦ Ὀρφέως ἐγεννήθησαν εἰς τήν Θράκην.

3. Αὐτόθι

Δέν παρέλαβε (δέν ἐχρησιμοποίησε) πρῶτος ὁ Πλάτων τόν ἡνίοχον καί τόν ἵππον, ἀλλά πρό αὐτοῦ οἱ θεόπνευστοι ποιηταί, δηλαδή ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ὅμηρος, ὁ Παρμενίδης.

4. Ibid.

Αὐτῷ δέ τούτῳ πρώτῳ τῷ δεσπότῃ Φάνητι καί πτέρυγας δίδωσι· χρυσέαις πτερύγεσσι φορεύμενος ἔνθα καί ἔνθα.

5. Ibid.

Τετράς δέ ὁ Φάνης, ὡς Ὀρφεύς φησί, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενος ἔνθα καί ἔνθα.

6. Ibid.

Ὁ γάρ τοι Ὀρφεύς περί τῆς νυκτός λέγων, θεῶν γάρ ἔχει φησί (sic), καί μαντοσύνην δέ οἱ δῶκεν ἔχειν ἀψευδέα πάντῃ.

7. Ibid.

Ἔξω γάρ προήλθον πρῶτοι ἀπό Φάνητος οὐρανός καί γῆ δεῖξαί τ' ἐξ ἀφανῶν φανερούς οἵτ' εἰσί γενέθλην. καί πρῶτος καταλάμπεται ὁ οὐρανός ὑπό τοῦ θείου φωτός τοῦ Φάνητος. τήν γάρ νύκτα ἡνῶσθαι αὐτῷ φησι πρωτόγονόν γέ μιν ὅστις ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, εἰ μή νύξ ἱερή μούνη, οἱ δ' ἄλλοι ἐθαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄληπτον· τοῖον ἀπέστραπται χροός ἀθανάτοιο Φάνητος.

Binos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentleius Epist. ad Millium p. 3.

8. Ibid.

Τριῶν γάρ παραδεδομένων νυκτῶν παρ' Ὀρφεῖ, τῆς μέν ἐν αὐτῷ μενούσης τῆς πρώτης, τῆς δέ τρίτης ἔξω προελθούσης τῆς μέσης τούτων, τήν μέν πρώτην μαντεύειν φησίν, ὅ ἐστι τῆς ἐπιστήμης, τήν δέ μέσην αἰδοίην καλεῖ, ὅ ἐστι τῆς σωφροσύνης, τήν δέ τρίτην ἀποτίκτειν φησί τήν δικαιοσύνην.

9. Ibid.

Ἀδράστεια κεκλημένη, διά τό τά ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καί νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι. διό καί πρό τοῦ

4. Αὐτόθι

Εἰς αὐτόν τόν ἴδιον τόν δεσπότην (τόν ἄρχοντα) Φάνητα δίδει κατά πρῶτον πτερά· «κινούμενος μέ χρυσᾶ πτερά ἐδῶ καί ἐκεῖ».

5. Αὐτόθι

Ὁ Φάνης εἶναι τετράς, καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς, διότι καθορᾶται (βλέπεται) ὅτι ἔχει τέσσαρα μάτια ἀπό ἐδῶ καί ἀπό ἐκεῖ.

6. Αὐτόθι.

Ὁ Ὀρφεύς λέγει διά τήν νύκτα, διότι ἔχει καί αὐτή μερίδα ἀπό τούς θεούς, καί ἔδωσεν εἰς αὐτήν νά ἔχῃ μαντικήν δύναμιν κατά πάντα ἀληθινή (πού λέγει τήν ἀλήθειαν)

7. Αὐτόθι

«Πρῶτοι προῆλθαν ἀπό τόν Φάνητα (πρῶτοι ἐγεννήθησαν ἀπό τόν Φάνητα) ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, διά νά δείξουν τούς φανερούς ἀπό τούς ἀφανεῖς (ὅτι προῆλθον ἀπό τήν ἀφάνειαν, ἀπό τήν ἀνυπαρξίαν) καί ποῖοι εἶναι κατά τό γένος. Καί πρῶτος ὁ οὐρανός ἐφωτίσθη ἀπό τό θεῖον φῶς τοῦ Φάνητος. Διότι λέγει ὅτι ἡνώθη μέ αὐτόν κατά τήν νύκτα ὁ πρωτογέννητος, πού εἶδε αὐτόν μέ τά μάτια, ἐκτός μόνον ἀπό τήν ἱεράν νύκτα, οἱ δέ ἄλλοι ἐθαύμαζαν πού ἔβλεπαν εἰς τόν αἰθέρα τό ἀκατάληπτον φῶς· τόσον ἄστραπτε (ἐφώτιζε) τό σῶμα τοῦ ἀθανάτου Φάνητος».
Bφnos pὸsteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentleius Epist. ad Millium p. 3 (Δύο ὕστερα στίχους, ὀλίγον διαφορετικά γραμμένους, μνημονεύει ὁ Bentleius εἰς Ἐπιστολήν πρός Μίλλιον, P. 3).

8. Αὐτόθι

Τρεῖς νύκτας ἀναφέρει ὁ Ὀρφεύς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μέν πρώτη παραμένει εἰς αὐτόν, ἡ δέ τρίτη προχωρεῖ ἔξω ἀπό τήν μεσαίαν ἐκ τούτων· καί ἡ μέν πρώτη λέγει ὅτι ἔχει μαντικήν ἱκανότητα, πρᾶγμα πού εἶναι χαρακτηριστικόν τῆς ἐπιστήμης, τήν δέ μεσαίαν ὀνομάζει σεβαστήν, πρᾶγμα πού ἀνήκει εἰς τήν σωφροσύνην, διά δέ την τρίτην λέγει ὁ Ὀρφεύς ὅτι γεννᾷ τήν δικαιοσύνην.

9.

Ὀνομάζεται Ἀδράστεια, διότι ἐκεῖνα, πού καθωρίσθησαν ἀπό αὐτήν καί πού ἔγιναν νόμοι, εἶναι ἀναπόφευκτα. Διά τοῦτο λέγεται ὅτι ἐμ-

ἄντρου τῆς νυκτός ἠχεῖν λέγεται· παλάμῃσι δέ χάλκεα ρόπτρα δῶκεν Ἀδραστείη. ἐν τοῖς προθύροις γάρ τοῦ ἄντρου τῆς νυκτός κάθηται ὁ Φάνης· ἐν μέσῳ δέ ἡ νύξ, μαντεύουσα τοῖς θεοῖς θεσμούς. (cf. fr. 27)

πρός ἀπό τό σπήλαιον τῆς νυκτός παράγει ἤχους· εἰς δέ τά χέρια της ἔδωσεν ἡ Ἀδράστεια χάλκινα ρόπαλα· διότι εἰς τά πρόθυρα τοῦ σπηλαίου τῆς νυκτός εἶναι καθισμένος ὁ Φάνης· εἰς δέ τό μέσον εὑρίσκεται ἡ νύχτα, πού μαντεύει εἰς τούς θεούς τούς νόμους. (cf. Fr. 27, πρβλ. 27ον ἀπ.).

10 Ibid.

Proclus Commentario in Platonis Parmenidem.

Αὐτόν τόν Δία καί τόν Διόνυσον παῖδας καί νέους ἡ θεολογία καλεῖ, καίπερ ὄντε νέω, φησίν ὁ Ὀρφεύς.

10.

Ὁ Πρόκλος εἰς τό Ὑπόμνημα εἰς τόν Παρμενίδην τοῦ Πλάτωνος γράφει: Ἡ θεολογία τόν ἴδιον τόν Δία καί τόν Διόνυσον τούς λέγει νέους καί παιδιά, καίτοι ἦσαν νέοι, καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς.

11. Ibid.

Ὁ μέν γάρ Ὀρφεύς μετά τήν κατάποσιν τοῦ Φάνητος ἐν τῷ Διΐ τά πάντα γεγονέναι φησί. ἐπειδή πρώτως μέν καί ἡνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δέ καί διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τά πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἴτια. ἐκεῖ γάρ ὁ ἥλιος, καί ἡ σελήνη, καί ὁ οὐρανός αὐτός, καί τά στοιχεῖα, καί ὁ ἔρως ὁ ἑνοποιός, καί πάντα ἁπλῶς ἔν γεγονότα. Ζηνωνός (sic) δ' ἑνί γαστέρι σύρρα πέφυκε.

v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. (cf. Fr. 6, 8)

11. Αὐτόθι

Ὁ Ὀρφεύς λέγει ὅτι ὕστερα ἀπό τήν κατάποσιν τοῦ Φάνητος τά πάντα ἐγεννήθησαν ἐντός τοῦ Διός. Ἐπειδή κατά πρῶτον μέν καί κατά τρόπον ἡνωμένον ἦσαν εἰς ἐκεῖνον (τόν Φάνητα), ἐκ δευτέρου δέ καί κατά τρόπον χωριστόν ἦσαν τά πάντα εἰς τόν δημιουργόν, ἐφανερώθησαν τά αἴτια πάντων ὅσα γίνονται εἰς τόν κόσμον. Διότι ἐκεῖ ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καί αὐτός ὁ οὐρανός καί τά στοιχεῖα καί ὁ ἔρως, πού ἑνώνει, καί τά πάντα εἶχον γίνει γενικῶς ἕνα πρᾶγμα.

12. Ibid.

Οὐκ ἄν θαυμασώμεθα τῶν Ὀρφέως ἀκούοντες ἐπῶν, ἐν οἷς φησιν ὁ θεολόγος·
Αὐτη δέ Ζηνός καί ἐν ὄκμασι (sic) πατρός ἄνακτος ναίουσ' ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι, ὅσα τε ἦν γεγαῶτα, καί ὕστερον ὅπως ἔμελλε.

12. Αὐτόθι

Δέν θά ἀπορήσωμεν, ἐάν ἀκούωμεν τά ποιήματα τοῦ Ὀρφέως, εἰς τά ὁποῖα ὁ θεολόγος (ὁ Ὀρφεύς) λέγει:
«Αὐτή εἶναι τοῦ Διός καί εἰς τούς κόλπους (;) τοῦ βασιλέως πατρός
κατοικοῦν καί οἱ ἀθάνατοι θεοί καί οἱ θνητοί ἄνθρωποι, καί ὅσα εἶχον γίνει καί ὅσα ὕστερα ἔμελλον νά γίνουν».

13. Ibid.

Χρόνος δέ ὑπό Ὀρφέως ὀνομάζεται, κατά δή τινα θαυμαστήν ἀναλογίαν. γενέσεις γάρ ὁ θεολόγος τῶν ἀγεννήτων μυστικάς παραδούς, καί τό αἴτιον τῆς ἐκφάνσεως τῶν θείων χρόνων συμβολικῶς ὠνόμασεν. ὅπου γάρ γένεσις, ἐκεῖ καί χρόνος.

13. Αὐτόθι

Ὀνομάζεται δέ ἀπό τόν Ὀρφέα χρόνος συμφώνως πρός κάποιαν ἀξιοθαύμαστον ἀναλογίαν. Ὁ θεολόγος δηλαδή μᾶς ὡμίλησε διά τήν μυστηριώδη δημιουργίαν ἐκείνων πού δέν γεννῶνται καί κατωνόμασε κατά συμβολικόν τρόπον τήν αἰτίαν τῆς φανερώσεως τῶν θείων χρόνων· διότι ὅπου ὑπάρχει γένεσις (δημιουργία), ἐκεῖ ὑπάρχει καί χρόνος.

14. Proclus Comm. in Alcibiadem I.

Ὁ θεολόγος ὁ παρ᾽ Ἕλλησιν, ἀνόμματον ἀποκαλεῖ τόν ἔρωτα ἐκεῖνον· Ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον ὠκύν ἔρωτα.

14.

Proclus Commen. in Alcibiadem I. (Πρόκλου Ὑπόμνημα εἰς τόν πρῶτον Ἀλκιβιάδην) Ὁ θεολόγος τῶν Ἑλλήνων (ὁ Ὀρφεύς) ὀνομάζει τυφλόν ἐκεῖνον τόν ἔρωτα· «Ὁδηγῶν μέ τόν νοῦν τόν τυφλόν ταχύν ἔρωτα».

15. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ καί ὁ Πλάτων, εὑρών παρ᾽ Ὀρφεῖ τόν αὐτόν τοῦτον θεόν καί ἔρωτα καί δαίμονα μέγαν ἀποκαλούμενον. ἀγαπήσειε καί αὐτός ἐπί τοῦ ἔρωτος τόν τοιοῦτον ὕμνον. περί μέν γάρ τοῦ νοητοῦ νοῦ λέγων ὁ θεολόγος, ἀβρός ἔρως φησί, καί μῆτις ἀτάσθαλος, καί πάλιν, οἷσιν ἐπεμβεβαώς δαίμων μέγας αἰέν ἐπίσχνη· **(sic duo MSS. cf. p. 404, 8)** περί δέ τοῦ νοεροῦ νοῦ καί ἀμεθέκτου, καί μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καί ἔρως πολυτερπής (cf. fr. 8, 2), καί πάλιν, ἕν κράτος, εἷς δαίμων γένετο μέγας ἀρχός ἁπάντων.
v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. 4.

15. Αὐτόθι

Νομίζω ὅτι καί ὁ Πλάτων, ἀφοῦ ηὗρε ὅτι ὁ ἴδιος αὐτός θεός ἀποκαλεῖται ἀπό τόν Ὀρφέα ἔρως καί μέγας θεός, θά ἀγαπήσῃ καί αὐτός τόν τοιούτου χαρακτῆρος ὕμνον διά τόν ἔρωτα. Διότι ὁμιλῶν ὁ θεολόγος περί τοῦ νοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι δυνατόν νά νοηθῇ, λέγει «κομψός ἔρως» καί «πανουργία αὐθάδης» καί πάλιν «εἰς τούς ὁποίους πάντοτε ἐπεμβαίνει ὁ μέγας θεός» «περί δέ τοῦ νοεροῦ νοῦ καί τοῦ μή μετέχοντος» «καί ὁ μῆτις πρῶτος πατήρ» «καί ὁ ἔρως πού παρέχει πολλάς τέρψεις» καί πάλιν «ἕνα κράτος, ἕνας θεός ἔγινε μέγας ἀρχηγός ὅλων».

16. Ibid.

Παρά τῷ Ὀρφεῖ λέγει που πρός τόν ἑαυτοῦ πατέρα τόν Κρόνον ὁ Ζεύς· Ὄρθου δ᾽ ἡμετέρην γενεήν ἀριδείκετε δαίμων. **(cf. Fr. 10, 4)**

16. Αὐτόθι

Εἰς κάποιο μέρος τῶν ποιημάτων τοῦ Ὀρφέως ὁ Ζεύς ἀπευθυνόμενος πρός τόν πατέρα του Κρόνον τοῦ λέγει τά ἑξῆς: «Ὄρθωνε (σήκωνε) τήν ἰδικήν μας γενεάν, σύ ὁ περιφανής θεός» (cf. fr. 10,4 - παράβαλε τό ὑπ᾽ ἀριθ. 10 ἀπόσπασμα).

17. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὀρφεύς ἐφίστησι τῷ βασιλεῖ Διονύσῳ τήν μονάδα τήν Ἀπολλωνιακήν ἀποτρέπουσαν αὐτόν τῆς εἰς τό Τιτανικόν πλῆθος προόδου, καί τῆς ἐξαναστάσεως τοῦ βασιλείου θρόνου, καί φρουροῦσαν αὐτόν ἄχραντον ἐν τῇ ἑνώσει, τοιαῦτα δή καί ὁ Σωκράτους δαίμων περιάγειν μέν αὐτόν εἰς τήν νοεράν περιωπήν, ἐπέχειν δέ τῶν πρός τούς πολλούς συνουσιῶν.

17. Αὐτόθι

Καί ἐγώ νομίζω, ὅτι, καθώς ἀκριβῶς ὁ Ὀρφεύς θέτει εἰς τόν βασιλεα Διόνυσον τήν Ἀπολλωνιακήν μονάδα (τήν μονάδα τοῦ Ἀπόλλωνος), ἡ ὁποία ἀποτρέπει αὐτόν ἀπό τοῦ νά προχωρήσῃ εἰς τό Τιτανικόν πλῆθος (τό πλῆθος τῶν Τιτάνων) καί διαφυλάσσει αὐτόν ἀμίαντον κατά τήν ἕνωσιν, κατά τοιοῦτον βεβαίως τρόπον καί τό δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους περιφέρει μέν αὐτόν εἰς τήν νοεράν σκοπιάν, ἐμποδίζει ὅμως αὐτόν ἀπό τάς συναναστροφάς μέ τούς πολλούς ἀνθρώπους (ἀπό τοῦ νά συναναστρέφεται πολλούς ἀνθρώπους).

18. Ibid.

Πάρεδρος ὁ νόμος τοῦ Διός, ὥς φησιν ὁ Ὀρφεύς.

18. Αὐτόθι

«Ὁ νόμος εἶναι πάρεδρος (παρακαθήμενος) τοῦ Διός», καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς.

19. Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I.

Ἀλλά μήν καί ὑλῶοι λέγονται, οἱ τήνδε τήν ὕλην ἐξάπτοντες τῆς τῶν οὐρανίων, καί διά τούτου φρουροῦντες αὐτήν, καί μή συγχωροῦντες ρευστήν οὖσαν, πάντῃ φθείρεσθαι. φησί γάρ καί ὁ Ὀρφεύς· Ὕλης οὐρανίης καί ἀστερίης καί ἀβύσσου.

19.

Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I. (Ὀλυμπιοδώρου Ὑπόμνημα εἰς τόν πρῶτον Ἀλκιβιάδην)

Ἀλλά βεβαίως λέγεται ὅτι φωνάζουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀνάπτουν αὐτήν τήν ὕλην ἀπό τήν ὕλην τῶν οὐρανίων σωμάτων καί οἱ ὁποῖοι διά τούτου τοῦ τρόπου διαφυλάσσουν αὐτήν καί δέν ἐπιτρέπουν, ἐπειδή εἶναι ρευστή, νά καταστρέφεται ἐξ ὁλοκλήρου. Λέγει δηλαδή καί ὁ Ὀρφεύς τά ἑξῆς: «Ὕλης οὐρανίας (ἀπό τόν οὐρανόν) καί ἀπό ἀστέρια καί ὑποχθονίου».

20. Olympiodorus Comm. in Phaedonem.

Καί ἔστι τό μυθικόν ἐπιχείρημα τοιοῦτον παρά τῷ Ὀρφεῖ. τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται. πρώτη μέν ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἣν ὁ Κρόνος διεδέξατο, ἐκτεμών τά αἰδοῖα τοῦ πατρός. μετά δέ τόν Κρόνον ὁ Ζεύς ἐβασίλευσεν καταταρταρώσας τόν πατέρα. εἶτα τόν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὅν φασι κατ' ἐπιβουλήν τῆς Ἥρας τούς περί αὐτόν Τιτᾶνας σπαράττειν, καί τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἀπογεύεσθαι. καί τούτους ὀργισθείς ὁ Ζεύς ἐκεραύνωσε, καί ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν, ὕλης γενομένης γενέσθαι τούς ἀνθρώπους.

20. Olympiodorus Comm. in Phaedonem

(Ὀλυμπιοδώρου Ὑπόμνημα εἰς τόν Φαίδωνα) Καί τό μυθικόν ἐπιχείρημα τοῦ Ὀρφέως εἶναι αὐτό περίπου: Τέσσαρες βασιλεῖαι (βασιλικαί ἐξουσίαι) ἀναφέρονται. Πρώτη μέν εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Οὐρανοῦ, τήν ὁποίαν διεδέχθη ὁ Κρόνος, ἀφοῦ ἀπέκοψε τά γεννητικά ὄργανα τοῦ πατρός του. Μετά δέ τόν Κρόνον ἐβασίλευσεν ὁ Ζεύς, ὁ ὁποῖος ἔρριψε κάτω εἰς τά Τάρταρα τόν πατέρα του. Ἔπειτα τόν Δία τόν διεδέχθη ὁ Διόνυσος, τόν ὁποῖον λέγουν ὅτι κατά κακόβουλον σχέδιον τῆς Ἥρας τόν κατεσπάραξαν οἱ Τιτᾶνες, πού ἦσαν γύρω ἀπό αὐτόν, καί ἔλαβον γεῦσιν ἀπό τάς σάρκας του (ἔφαγαν ἀπό τάς σάρκας του). Καί αὐτούς (τούς Τιτᾶνας) κατέκαυσε μέ τούς κεραυνούς του ὁ Ζεύς, καταληφθείς ὑπό ὀργῆς· καί ἀπό τήν καπνιά τῶν ἀτμῶν, πού ἀνεδόθησαν (ἀνυψώθησαν) ἀπό αὐτούς (τούς Τιτᾶνας) προῆλθεν ἡ ὕλη, ἀπό τήν ὁποίαν ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι.

21. Ibid.

Διόπερ καί παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικόν τό λέγον, ὅτι ὅστις δι' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν Ἅιδου.

21. Αὐτόθι

Διά τοῦτο καί παρῳδεῖ ὁ Πλάτων (διαστρέφει κατά τρόπον κωμικόν) τόν στίχον τοῦ Ὀρφέως, ὁ ὁποῖος λέγει, ὅτι ὅποιος ἀπό ἡμᾶς εἶναι ἀμύητος, θά κεῖται εἰς τόν Ἅιδην ὡσάν μέσα εἰς βόρβορον.

22. Ibid.

Καί ὅτι τό ζῶν καί τό τεθνεός ἐξ ἀλλήλων, κατασκευάζει ἡ λέξις, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἀπό Ὀρφέως φημί λέγοντος· Οἱ δ' αὐτοί πατέρες καί υἱέες ἐν μεγάροισιν ἠδ' ἄλοχοι σεμναί κεδναί τε θύγατρες·

22. Αὐτόθι

Καί ὅτι τό ζωντανόν καί τό νεκρόν (ἡ ζωή καί ὁ θάνατος) προέρχονται ἀμοιβαίως τό ἕνα ἀπό τό ἄλλο, τοῦτο τό δεικνύει ἡ λέξις, ἀπό τήν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἐννοῶ ἀπό τόν Ὀρφέα, ὁ ὁποῖος λέγει: «Οἱ ἴδιοι εἶναι εἰς τάς οἰκίας καί πατέρες καί υἱοί καί σεβαστοί σύζυγοι καί συνεταί θυγατέρες». Διότι παντοῦ

πανταχοῦ γάρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τά Ὀρφέως.

23. Ibid.

Ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐστιν αἴτιος. διό καί λυσεύς ὁ θεός. καί Ὀρφεύς φησιν·
Ἄνθρωποι δέ τελησσας ἑκατόμβας
πέμψουσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτῃσιν
ὄργια ἐκτελέσουσι, λύσιν προγόνων ἀθεμίστων
μαιόμενοι. σύ δέ τοῖσιν ἔχων κράτος, οὓς κ' ἐθέλησθα,
λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καί ἀπείρονος οἴστρου.

24. Ibid.

Ὅτι παλαιός ὁ λόγος, Ὀρφικός τε γάρ καί Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τάς ψυχάς εἰς τό σῶμα, καί πάλιν ἀπό τοῦ σώματος ἀνάγων, καί τοῦτο κύκλῳ πολλάκις.

25. Ibid.

Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοί κατά τήν Ὀρφέως παράδοσιν, τοῖς ὑπογείοις ἀναλογοῦσι δέ στοιχείοις τε καί κέντροις, κατά δύο ἀντιθέσεις. ὁ μέν γάρ Πυριφλεγέθων, τῷ πυρί καί τῇ ἀνατολῇ, ὁ δέ Κωκυτός, τῇ γῇ καί τῇ δύσει, ὁ δέ Ἀχέρων, ἀέρι τε καί μεσημβρίᾳ. τούτους μέν Ὀρφεύς οὕτω διέταξεν, αὐτός δέ τόν Ὠκεανόν, τῷ ὕδατι καί τῇ ἄρκτῳ προσοικειοῖ.

26. Olympiodorus Comm. in Philebum.

ἐν δέ γε τῷ φανερῷ ὁ νοῦς βασιλεύει· διό καί Ὀρφεύς φησί· νοῦς δέ οἱ ἀψευδής βασιλήϊος.

27. Ibid.

εἴτε (μνήμη) ἡ θεός αὐτή, ἀφ' ἧς πᾶσα ἡ ἰδιότης ἐπιγίνεται, εἴτε ἡ παρά τῷ Ὀρφεῖ Μνημώ, εἴτε καί ἄλλη τις οὖσα τυγχάνει.

ὁ Πλάτων παρῳδεῖ (διαστρέφει κωμικῶς) τά ποιήματα τοῦ Ὀρφέως.

23. Αὐτόθι

Ὁ Διόνυσος εἶναι αἴτιος τῆς ἀπολυτρώσεως. Διά τοῦτο ὁ θεός ὀνομάζεται καί «Λυσεύς» (λυτρωτής), ὁ δέ Ὀρφεύς λέγει:
«Οἱ ἄνθρωποι θά στείλουν πλήρεις θυσίας καθ' ὅλας τάς ἐποχάς τοῦ ἔτους καί θά ἐκτελέσουν τάς ἐπιβεβλημένας ἱεροτελεστίας, ἐπειδή ἐπιδιώκουν νά ἀπολυτρωθοῦν ἀπό τάς ἁμαρτίας τῶν προγόνων των· σύ ὅμως, ὦ Διόνυσε, πού ἔχεις τήν ἐξουσίαν αὐτῶν, θά ἀπαλλάξῃς ἀπό τά φοβερά βάσανα καί ἀπό τήν ἀπέραντον μανίαν (ἀπό τά παράφορα πάθη) ἐκείνους πού θέλεις.

24. Αὐτόθι

Εἶναι παλαιός ὁ λόγος, διότι ἀνήκει εἰς τόν Ὀρφέα καί εἰς τόν Πυθαγόραν, πού ὁδηγεῖ πάλιν τάς ψυχάς εἰς τό σῶμα, καί ἐξ ἀντιθέτου τάς ὁδηγεῖ ἀπό τό σῶμα πρός τά ἐπάνω (πρός τά ὑψηλά), καί τοῦτο γίνεται κυκλικῶς πολλάς φοράς.

25. Αὐτόθι

Οἱ μνημονευόμενοι τέσσαρες ποταμοί συμφώνως πρός τήν παράδοσιν τοῦ Ὀρφέως (συμφώνως πρός ὅσα μᾶς λέγει ὁ Ὀρφεύς) ἔχουν ἀναλογικήν σχέσιν πρός τά ὑπόγεια στοιχεῖα (πρός τά ὑποκάτω τῆς γῆς στοιχεῖα) καί τά κέντρα ὡς πρός δύο ἀντιθέσεις (ὡς πρός δύο ἀντιθέτους καταστάσεις). Ὁ Πυριφλεγέθων δηλαδή ἔχει ἀναλογίαν πρός τό πῦρ καί τήν ἀνατολήν, ὁ Κωκυτός πρός τήν γῆν καί πρός τήν δύσιν, ὁ Ἀχέρων πρός τόν ἀέρα καί τόν νότον. Αὐτούς μέν ὁ Ὀρφεύς κατά τοῦτον τόν τρόπον κατέταξεν, ὁ ἴδιος δέ τόν Ὠκεανόν καθορίζει ὡς οἰκεῖον (ὡς συγγενεύοντα) πρός τό ὕδωρ καί πρός τόν βορρᾶν.

26. Olympiodoros Comm. in Philebum (Ὀλυμπιοδώρου Ὑπόμνημα εἰς τόν Φίληβον) Εἰς τό φανερόν (εἰς τό φῶς) βασιλεύει ὁ νοῦς· διά τοῦτο καί ὁ Ὀρφεύς λέγει «ὁ νοῦς τοῦ βασιλέως δέν ψεύδεται».

27. Αὐτόθι

Εἴτε ἡ μνήμη εἶναι αὐτή ἡ θεά, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ὅλη ἡ ἰδιότης (ἡ ἰδιαιτέρα φύσις) εἴτε ἡ ὀνομαζομένη ἀπό τόν Ὀρφέα Μνημώ εἴτε συμβαίνει νά εἶναι κάποια ἄλλη.

28. Ibid.

Καί μήν έν τοῖς Ὀρφικοῖς έν τῷ μυθευομένῳ ᾠῷ, τάς τρεῖς έκφανῆναι μονάδας φησίν.

28. Αὐτόθι

Καί εἰς τά ποιήματα τοῦ Ὀρφέως εἰς τό μέρος, ὅπου γίνεται μυθικός λόγος γιά τό αὐγό, λέγει (ὁ Πλάτων) ὅτι ἐφανερώθησαν αἱ τρεῖς μονάδες.

29. Orion Thebanus περί ἐτυμολογιῶν, MS in Bibl. Reg.

Χεῖρες ἀπό τῆς χρήσεως, ὡσανεί χρήσιες οὖσαι, ἤ χρεῖαι. οὐδεμία γάρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὀρφεύς· Χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρεν πολυεργός Ἀθήνη.

29. Orion Thebanus (Ὡρίων ὁ Θηβαῖος) περί ἐτυμολογιῶν.

Αἱ χεῖρες ἐτυμολογοῦνται ἀπό τήν χρῆσιν (χρησιμοποίησιν), ὡσάν αὐταί νά εἶναι χρήσεις ἤ χρεῖαι (ἀνάγκαι). Διότι οὐδεμία τέχνη προοδεύει χωρίς χέρια. Ὁ δέ Ὀρφεύς λέγει: «Ὅταν καταστρέφωνται τά χέρια, ἐξαφανίζεται ἡ Ἀθηνᾶ, πού ἐργάζεται πολύ».

30. Etymologicum MS, Bibl. Regiae.

Μίνθη, ἥν τινες ἡδύοσμον καλοῦσιν. ἔστι δέ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, ὅπερ λυπουμένη ἡ Δημήτηρ ἰδοῦσα ἐμίσησε καί ἄκαρπον ἐποίησε. Ὀρφεύς· Τό πρίνιον μέγα δένδρον ἐπί χθονί καί φερέκαρπον.

30. Ἐτυμολογικόν

Ἡ μίνθη, τήν ὁποίαν μερικοί ὀνομάζουν ἡδύοσμον (δυόσμο). Εἶναι δέ ἡ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, τό ὁποῖον, ὅταν τό εἶδεν ἡ Δημήτηρ, ἐπειδή ἦτο λυπημένη, τό ἐμίσησε καί τό κατέστησεν ἄκαρπον (τό ἔκαμε νά μή δίδῃ παράγῃ καρπούς). Ὁ δέ Ὀρφεύς λέγει: «Τό πρίνιον (πρίνον) εἶναι μεγάλο δένδρον ἐπάνω εἰς τήν γῆν καί παράγει καρπούς».

31. Scholiastes MS. in Dionysium Perieges. vs. 1.

Καί Ὀρφεύς ἐν τῷ περί Διός καί Κόρης φησίν· Κύκλον τ᾽ ἀέναον καλλιρρόου ὠκεανοῖο, γαῖαν δίνῃσι περί νιν ἔχει ἀμφιέλισσε. **Hoc fragmentum aliter legitur apud Eustathium l.c. (cf. Fr. XLIV)**

31. Ὁ σχολιαστής εἰς τόν Διονύσιον τόν Περιηγητήν

Καί ὁ Ὀρφεύς εἰς τό ποίημά του διά τόν Δία καί διά τήν Κόρην λέγει: «Τόν αἰωνίως ρέοντα κύκλον τοῦ Ὠκεανοῦ μέ τά ὡραῖα νερά, πού περιέχει καί περιελίσσει τήν γῆν μέ τούς νεροστροβίλους του». -(Hoc fragmentum aliter legitur apud Eustathium - cf. fr. XLIV. Τό ἀπόσπασμα τοῦτο κατ᾽ ἄλλον τρόπον ἀναγινώσκεται εἰς τόν Εὐστάθιον. Πρβλ. τό 44ον ἀπόσπ.)

32. Scholiastes MS in Aphthonii Progymnasmata.

Ὀρφεύς ὁ παῖς Οἰάγρου που φησίν ἐν λόγοις·
Ἐν θήρεσσι λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι
γίνοινται, δάφναι δ᾽ ἐν δένδρεσιν ἠϋκόμοισι.

32. Ὁ Σχολιαστής εἰς τά προγυμνάσματα τοῦ Ἀφθονίου.

Ὁ Ὀρφεύς ὁ υἱός τοῦ Οἰάγρου λέγει κάπου εἰς τούς λόγους του (εἰς τά ποιήματά του):
«Μεταξύ τῶν θηρίων γεννῶνται οἱ λέοντες πού κατακλίνονται χάμω εἰς τά ὄρη, καί αἱ δάφναι γίνονται μεταξύ τῶν δένδρων μέ τούς ὡραίους κλάδους».

33. Io. Tzetzes Exeg. Hom. MS. fol 8.

Εὑρίσκω γάρ αὐτόν (Homerum) ἃ μέν τινα τῶν Ὀρφέως ἐπῶν καθ᾽ ὁλοκληρίαν πρός τήν αὐτοῦ μετοχετεύσαντα ποίησιν, ἕτερα δέ

33. Ἰω. Τζέτζης ἐξήγησις ὁμηρικοῦ χειρογράφου 9.8

Εὑρίσκω ὅτι αὐτός (ὁ Ὅμηρος) μερικά μέν ἀπό τά ποιήματα τοῦ Ὀρφέως τά μετέφερεν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τά ἰδικά του ποιήματα, ἄλλα

πάλιν καθ᾽ ἡμίσειαν παράσπάσαντα· ἔστι δ᾽ ἃ καί μεταφράσαντα ἤ καί ἄλλην ἄλλως μεταστρέψαντα ποίησιν· ὡς τό

σηκάζειν πυρσούς τε καί ἀστάχυας κατ᾽ ἀλωάς,

ἀνδρῶν λικμώντων ὅτε τε ξανθή μήτηρ

κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καί ἄχνας.

καί τό,

ἕκτον ἔτος· τό μέν οὔτις ἐπέφρασεν οὐδ᾽ ἐνόησεν.

καί τό,

μῆνιν ἄειδε θεά Δημήτερος ἀγλαοκάρπου.

πρός δέ καί τό,

ἕκτῃ ἐνήριγεν εἰροδοδακτύλῳ ἀργυροπέζῃ. (ὁ στῖχος αὐτός εἶναι λανθασμένος καί εἶναι προφανῶς ἔργον κακοῦ ἀντιγραφέως. Ἡ πιθανή ἀκριβής γραφή ὑπάρχει εἰς τήν μετάφρασιν τῶν ἀποσπασματίων).

καί τό,

ἰστόν ἐποιχομένην ἀτελῆ πόνον ἀνθεμόεσσαν.

καί τό,

σμήνεα δ᾽ ἐργάζεο μελισσάων ἀδινάων.

ὁμοίως δέ καί τό,

Ζεύς Κρονίδης βασιλεύς ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων καί κατά μετάφρασιν, ὡς τό,

οὐδ᾽ ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάζοιο

ὅστε καί ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν, οὐδέ τι καρπόν

σίνετ᾽ ἀήσυρα ἐλαφρά γυῖα φέρων ἐπί λήϊον αὖον.

καί ἕτερα μυρία.

34. Idem fol. 1. a. b.

Ὁ παλαιός γάρ Ὀρφεύς ἀφ᾽ οὗπερ ὁ ἐμός χρυσοῦς Ὅμηρος πολλά ἀνθεμουργόν μέλισσαν ἄνθη ἐπῶν ἀπεδρέψατο, ἐν ταῖς ἑαυτοῦ δωδεκαετηρίσιν, οὐ νήδυμον φησίν ἀλλά ἥδυμον, λέγων οὑτωσί.

ὣδε γάρ ἄν μίμνοι καθαρός τε... ἔμπλεος οἶνος ἥδυμος εὐώδης τε· καλόν δ᾽ ἔτος ἐστί φυτείης.

καί ἀλλαχοῦ πάλιν φησίν.

δέ πάλιν ποιήματα τοῦ Ὀρφέως τά ἀπέσπασε κατά τό ἥμισυ· ἀκόμη καί ἄλλα τά μετέφρασε ἤ καί τά μετέτρεψε κατ᾽ ἄλλον τρόπον εἰς ἄλλο μέρος· καθώς εἶναι τό

«Νά μανδρώσουν φανούς καί στάχυα στ᾽ ἀλώνια

ἀνθρώπων πού λιχνίζουν τόν καρπόν καί τά ἄχυρα,

ἐνῶ φυσοῦν οἱ ἄνεμοι,

ὅταν τοῦτο τό ἀποφασίσῃ ἡ ξανθή μητέρα»·

καθώς καί τόν στίχον

«κατά τό ἕκτον ἔτος· τοῦτο κανείς δέν τό ἀντελήφθη οὔτε τό κατάλαβε»

καί τόν στίχον

«τήν ὀργήν τραγούδησε, θεά, τῆς Δήμητρος μέ τούς ὡραίους καρπούς»

Προσέτι καί τόν στίχον

«ἕκτῃ ἐνήριγεν εἰροδοδακτύλῳ ἀργυροπέζῃ» (ὁ ἀνωτέρω στῖχος εἶναι ἀκατανόητος καί συνεπῶς λανθασμένος καί ἡ πιθανή ὀρθή διόρθωσις εἶναι:

«ἕκτῃ ἐν ἠριγενείᾳ ροδοδακτύλῳ ἀργυροπέζῃ»)

καί τό

«Νά ὑφαίνῃ ἀτελείωτον πόνον»

καί τό

«πυκνά σμήνη μελισσῶν».

Ἐπίσης καί τόν στίχον

«Ὁ Ζεύς ὁ βασιλεύς, ὁ υἱός τοῦ Κρόνου, πού ἔχει ὑψηλά τόν θρόνον του καί κατοικεῖ εἰς τόν αἰθέρα».

Καί κατά μετάφρασιν, καθώς εἶναι οἱ στίχοι:

«οὔτε ἐάν εἴπῃς ὅτι εἶναι ταχύτερος ἀπό τόν Ἴφικλον,

πού ἔτρεχε ἐπάνω στά ἄνθη ἀπό σφερδούκλι, οὔτε ἔβλαπτε καθόλου τόν καρπόν, ἐπειδή ἐκινεῖτο ἐπάνω εἰς τό ξηρό χωράφι ἀνάλαφρος καί ἐσηκώνοντο ὑψηλά».

Καί ἄλλα πάρα πολλά.

34. Τοῦ ἰδίου φύλλου 1 ab

Ὁ παλαιός Ὀρφεύς, ἀπό τόν ὁποῖον ὁ ἰδικός μου χρυσοῦς Ὅμηρος ἔδρεψε πολλά ἄνθη ἀπό τά ποιήματά του ὡσάν μέλισσα πού ἐπεξεργάζεται τά ἄνθη, εἰς τάς ἰδικάς του δωδεκαετηρίδας δέν ἔχει τήν λέξιν νήδυμον (βαθύν) ἀλλά τήν λέξιν ἥδυμον (γλυκύν) καί λέγει τά ἑξῆς:

«ἔτσι ἠμπορεῖ νά μένῃ καθαρός... καί γεμάτος οἶνος γλυκύς καί εὔοσμος· εἶναι δέ καλή χρονιά τῆς φυτείας» καί εἰς ἄλλο πάλιν μέρος λέγει:

ὕπνον ὃς οὐκ ἐᾷ με λιγύν ἐπί βλεφάροισιν ἰαύειν, ἱστάμενος ἁπαλοῖς ἐν ὀνείρασιν ἄν πᾶσαν ὄρφνην. τό δέ λιγύς ταὐτόν ἐστίν τῶ ἥδυμος.

«αὐτός πού δέν μέ ἀφίνει νά ἀπολαύσω στά βλέφαρά μου τόν γλυκύν ὕπνον,
διότι ἔρχεται σέ ὄνειρα ἁπαλά κάθε νύχτα»
ἡ δέ λέξις λιγύς (γλυκύς) εἶναι ἡ ἰδία μέ τήν λέξιν ἥδυμος (γλυκύς).

35. Idem fol. 9. b.

35. Τοῦ αὐτοῦ φύλλου 9b.

Καί ὁ Ὀρφεύς·
ἡ μέν γάρ στείχησιν ἐπ᾽ ἀρνειοῖο θεοῖο.

Καί ὁ Ὀρφεύς λέγει:
«καί βαδίζει ἐπάνω εἰς τόν ἀρνίσιον θεόν».

36. Idem fol. 11 b.

36. Τοῦ αὐτοῦ φύλλου 11b.

Ῥήτωρ ὡς ἤδη εἰρήκειν γεγονώς ὁ Ἀλέξανδρος (Priami f.) πολλά συγγεγράφηκεν, οἶμαι δέ καί ἀρχαιογονίας λόγους ἐξέθετο, πῶς οὐρανός τε γαῖά τ᾽ ἦν μορφή μία, ἐπεί δ᾽ ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα, τίκτουσι πάντα, κἀπέδωκαν εἰς φάος, καθά φησίν Ὀρφεύς τε ὁ παλαιός καί Ἡσίοδος, Ἐμπεδοκλῆς τε σύν αὐτοῖς ὁ Ἀκραγαντῖνος, καί Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, καί ὁ τοῦ Ἀναξαγόρου τουτουί μαθητής Εὐριπίδης, οὗτινός εἰσιν ἔπη καί οἱ τανῦν ρηθέντες μοι ἴαμβοι.

Καθώς ἤδη εἶχον εἴπει, ὁ Ἀλέξανδρος (τοῦ Πριάμου) ὑπῆρξε ῥήτωρ καί συνέγραψε πολλά συγγράμματα. Νομίζω δέ ὅτι ἔγραψε καί διά τήν ἀρχαίαν καταγωγήν μας, πῶς δηλαδή ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ ἦσαν μία μορφή, ὅταν δέ ἐχωρίσθησαν μεταξύ των ἐγέννησαν τά πάντα καί τά ἔφεραν εἰς τό φῶς, καθώς λέγει ὁ Ὀρφεύς ὁ παλαιός καί ὁ Ἡσίοδος· καί μαζί μέ αὐτούς καί ὁ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος καί ὁ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος καί ὁ μαθητής αὐτοῦ τοῦ Ἀναξαγόρου Εὐριπίδης, εἰς τόν ὁποῖον ἀνήκουν καί οἱ στίχοι, τούς ὁποίους ἀνέφερα τώρα.

ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ὅπως ἀνεφέρθη καί εἰς τά προηγούμενα, τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν δέν διεσώθησαν ὅλα εἰς τό ἀκέραιον, πλήρη, καί ἐκτός μεγάλου τμήματος (τό πρῶτον κυρίως μέρος) τῶν «Ἀργοναυτικῶν» καί τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» τά διασωθέντα εἶναι ἀποσπάσματα ἀπό παλαιά ἔργα τῶν Ὀρφικῶν ἤ διδασκαλιῶν τοῦ Ὀρφέως, διασωθέντα ἀπό διαφόρους μετέπειτα συγγραφεῖς.

Ἀλλά τά ἀποσπασμάτια αὐτά εἶναι μεγίστης ἀξίας καί σημασίας, διότι περιέχουν γνώσεις, ἀπόψεις καί πληροφορίας, βάσει τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ διαμόρφωσις μιᾶς γενικωτέρας βεβαίως ἀλλά χρησιμωτάτης ἐντυπώσεως καί γνώσεως τῶν θεογονικῶν ἀπόψεων τῶν Ὀρφικῶν, καί κυρίως τῆς ἀπόψεώς των περί τῆς ὑπάρξεως ἑνός καί ΜΟΝΟΝ θεοῦ δημιουργοῦ καί κυριάρχου τοῦ Σύμπαντος πρός μεγίστην βεβαίως θλῖψιν τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευον καί διεκήρυσσον ὅτι ὁ Ἰεχωβᾶ, ὁ Θεός των, ἤτο ὁ πρῶτος καί ΜΟΝΟΣ Θεός πού ἐγνώρισεν ὁ ἄνθρωπος· (βλέπε ἀποσπασμάτια ὑπ᾽ ἀριθμούς 1, 2, 3, 4, 22, 25, 26, 27, 29, 30, 34 καί 43, περί Ἵππας, 48, 51, 53) περί τῶν κοσμογονικῶν ἀπόψεων αὐτῶν (βλέπε ἀποσπασμάτια, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 14, 19, 23, 28, 33, 36, 39, καί ἀπό τά ἀνέκδοτα, 7, 11, 18, 20), καί περί τῶν ἠθικῶν καί φιλοσοφικῶν θεωριῶν των (βλέπε ἀποσπασμάτια 11, 19, 24, καί ἀπό τά ἀνέκδοτα ἀριθμούς 3, 13, 18, 22, 24) καί γενικά περί τῶν ἀντιλήψεων τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἄλλως τε καί ἀπό τό περιεχόμενον τῶν ἀποσπασμάτων αὐτῶν, πού παραθέτομεν κατωτέρω.

Ἐπίσης τά ἀποσπασμάτια ὑποβοηθοῦν, ὅπως ἀπεδείχθη, διά τήν πληρεστέραν ἑρμηνείαν, συμπλήρωσιν καί κατανόησιν τῶν ἄλλων διασωθέντων κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, ἐνῶ ταυτο-

χρόνως ἐξ αὐτῶν ἀποκαλύπτεται, ὅτι τόσον ὁ Ὅμηρος καί ὁ Ἡσίοδος ὅσον καί ὅλοι οἱ προσωκρατικοί, ἐπίσης καί ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καί ὅλοι οἱ μετέπειτα ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί καί συγγραφεῖς, πολλά ἐδανείσθησαν ἤ ἀντέγραψαν ἀπό τούς Ὀρφικούς. (βλέπε ἀποσπασμάτια 18, 19, 31, 32, 41 καί ἀπό τά ἀνέκδοτα, 3, 13, 15, 17, 24, 26, 28, 30, καί 32 κυρίως περί Ὁμήρου, καί 36 περί Ἐμπεδοκλῆ, Ἀναξαγόρου καί Εὐριπίδου), ὅπως ἀναφέρεται καί ἐπισημαίνεται τοῦτο καί εἰς τήν «Γενικήν Εισαγωγήν» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου καί εἰς τά σχόλια τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως».

Πρός τούτοις εἰς τό ἀποσπασμάτιον 19, ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Κ. Χασάπης εἰς τήν μελέτην του, πού παραθέτομεν εἰς τά προηγούμενα, ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Ὀρφικοί ἐγνώριζον νά καθορίζουν τάς περιοχάς τῆς γῆς, καί εἰδικῶς τήν εὔκρατον ζώνην τῆς γῆς, αἱ ὁποῖαι ὡς περισσότερον ὠφέλιμοι καί ἀπό πλευρᾶς ὑγείας πρέπει νά προτιμῶνται καί νά κατοικοῦνται ἀπό τούς ἀνθρώπους.

Ι.Δ.Π.

ΠΡΟΚΛΟΥ ΥΜΝΟΙ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

(Anthol. Palat. Tom. I. VII, 341)

ΑΔΗΛΟΝ

Πρόκλος ἐγώ Λύκιος γενόμην γένος, ὃν Συριανός ἐνθάδ᾽ ἀμοιβόν ἐῆς θρέψε διδασκαλίης.
ξυνός δ᾽ ἀμφοτέρων ὅδε σώματα δέξατο τύμβος, αἴθε δέ καί ψυχάς χῶρος ἕεις λελάχοι.

(1) I.
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Κλῦθι πυρός νοεροῦ βασιλεῦ, χρυσήνιε Τιτάν
κλῦθι φάους ταμία, ζωαρκέος, ὦ ἄνα, πηγῆς
αὐτός ἔχων κληῖδα, καί ὑλαίοις ἐνί κόσμοις
ὑψόθεν ἁρμονίης ρύμα πλούσιον ἐξοχετεύων.
κέκλυθι· μεσσατίην γάρ ἔχων ὑπέρ αἰθέρος ἕδρην
καί κόσμου κραδιαῖον ἔχων ἐριφεγγέα κύκλον,
πάντα τεῆς ἔπλησας ἐγερσινόοιο προνοίης.
ζωσάμενοι δέ πλάνητες ἀειθαλέας σέο πυρσούς,
αἰέν ὑπ᾽ ἀλλήκτοισι καί ἀκαμάτοισι χορείαις,

ΠΡΟΚΛΟΥ ΥΜΝΟΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ἀδήλου (ἀγνώστου ποιητοῦ) ἐπίγραμμα εἰς τόν Πρόκλον. (Ἐκ τῆς Παλατινῆς Ἀνθολογίας τόμ. I VIII, 341)

Ὁ Πρόκλος εἶμαι ἐγώ, Λύκιος κατά τήν καταγωγήν,
πού μέ ἀνέθρεψε ἐδῶ ὁ Συριανός ὡς διάδοχον τῆς ἰδικῆς του διδασκαλίας·
κοινός δέ αὐτός ὁ τάφος ἐδέχθη τά σώματα καί τῶν δυό μας·
εἴθε καί γιά τίς ψυχές μας νά ἔχῃ τύχει ἕνας κοινός χῶρος.

I
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Ἄκουσέ με βασιληᾶ τοῦ νοεροῦ πυρός, ἄκουσέ με Τιτάνα μέ τά χρυσά ἡνία, πού μοιράζεις τό φῶς, σύ, ὦ ἄνακτα, πού κρατεῖς τό κλειδί τῆς πηγῆς, πού διαφυλάσσεις τήν ζωήν, σύ πού κατευθύνεις ἀπό ψηλά στούς ὑλικούς κόσμους (στούς κόσμους τῆς ὕλης) μέ πλήρη καί ἀπόλυτον ἁρμονίαν.
Ἄκουσέ με· διότι ἐσύ, πού κατέχεις τήν μεσαίαν ἕδραν ἐπάνω ἀπό τόν αἰθέρα
καί κατέχεις ἐπίσης τόν κεντρικόν φεγγοβόλον κύκλον τοῦ κόσμου
ἐγέμισες τά πάντα μέ τήν ἰδικήν σου πρόνοιαν, πού διεγείρει τόν νοῦν.
Ἀφοῦ δέ οἱ πλανῆτες (ἀστέρες) ἐζώσθησαν τούς ἰδικούς σου φανούς, τούς πάντοτε φωτεινούς,
στήνοντες πάντοτε ἀδιάκοπους καί ἀκαταπόνητους χορούς,

ζωογόνους πέμπουσιν ἐπιχθονίοις ραθάμιγγας.
πᾶσα δ᾽ ὑφ᾽ ὑμετέρῃσι παλιννόστοισι διφρείαις,
᾽Ωράων κατά θεσμόν, ἀνεβλάστησε γενέθλα.
στοιχείων δ᾽ ὁρυμαγδός ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἰόντων
παύσατο, σεῖο φανέντος ἀπ᾽ ἀρρήτου γενετῆρος.
σοί δ᾽ ὑπό Μοιράων χορός εἴκαθεν ἀστυφέλικτος·
ἄψ δέ μεταστρωφῶσιν ἀναγκαίης λίνον αἴσης,
εὖτ᾽ ἐθέλεις· πέρι γάρ κρατέεις πέρι δ᾽ ἴφι ἀνάσσεις.
σειρῆς δ᾽ ὑμετέρης βασιλεύς θεοπειθέος οἴμης
ἐξέθορεν Φοῖβος· κιθάρῃ δ᾽ ὕπο θέσκελα μέλπων,
εὐνάζει μέγα κῦμα βαρυφλοίσβοιο γενέθλης.
σῆς δ᾽ ἀπό μειλιχόδωρος ἀλεξικάκου θιασείης
Παιήων βλάστησεν, ἑήν δ᾽ ἐπέτασσεν ὑγείην,
πλήσας ἁρμονίης παναπήμονος εὐρέα κόσμον.
σέ κλυτόν ὑμνείουσι Διωνύσοιο τοκῆα·
ὕλης δ᾽ αὖ νεάτοις ἐνί βένθεσιν εὔϊον Ἄττιν,
ἄλλοι δ᾽ ἀβρόν Ἄδωνιν ἐπευφήμισσαν ἀοιδοί.
δειμαίνουσι δέ σεῖο θοῆς μάστιγος ἀπειλήν
δαίμονες ἀνθρώπων δηλήμονες, ἀγριόθυμοι,
ψυχαῖς ἡμετέραις δειλῶν κακά πορσύνοντες,
ὄφρ᾽ αἰεί κατά λαῖτμα βαρυσμαράγου βιότοιο
σώματος ὀτλεύωσιν ὕπο, ζυγόδεσμα ποθοῦσαι,
ὑψιτενοῦς δέ λάθοιντο πατρός πολυφεγγέος αὐλῆς.
ἀλλά θεῶν πανάριστε, πυριστεφές, ὄλβιε δαῖμον,
εἰκών παγγενέταο θεοῦ, ψυχῶν ἀναγωγεῦ,

στέλλουν εἰς τούς ἀνθρώπους σταγόνες, πού ζωογονοῦν.

Καί κάτω ἀπό τάς ἰδικάς σου διφρηλασίας (τάς καθοδηγήσεις τοῦ ἅρματός σου), πού περιστρέφονται,
σύμφωνα μέ τόν νόμον τῶν Ὡρῶν (τῶν ἐποχῶν) ἐβλάστησε καί πάλιν ὅλη ἡ φύσις.

Κι᾽ ὁ ὁρυμαγδός (ὁ θόρυβος) τῶν στοιχείων (τῆς φύσεως), πού ὁρμοῦν τό ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου,
ἐσταμάτησε,
ὅταν ἀνεφάνης ἐσύ (ἐγεννήθης) ἀπό πατέρα ἀνέκφραστον.

Καί εἰς ἐσέ ὑπεχώρησε ὁ χορός τῶν Μοιρῶν, πού εἶναι ἀκλόνητος·
Κι᾽ ὅταν θέλῃς ἐσύ, γυρίζουν (αἱ Μοῖραι) πρός τά πίσω τήν κλωστήν τῆς μοίρας, πού εἶναι καθωρισμένη ἀπό τήν ἀνάγκην· διότι ἐσύ κυριαρχεῖς εἰς τά γύρω καί μέ δύναμιν βασιλεύεις τῶν πάντων.

᾽Από τήν ἰδικήν σου γενεάν ἐξεπήδησεν ὁ Φοῖβος, ὁ βασιλεύς τοῦ τραγουδιοῦ, πού πείθεται ἀπό τόν θεόν· καί μέ τήν κιθάραν τραγουδεῖ ὑπερφυσικά πράγματα
καί καταπραΰνει τό μεγάλο κῦμα τῆς πολυθόρυβης γενεᾶς.

᾽Από τήν ἰδικήν σου πανηγυρικήν εὐθυμίαν, πού ἀποτρέπει τό κακόν, ἐβλάστησεν ὁ Παιήων (ὁ θεός τῶν ἰατρῶν), πού μᾶς προσφέρει εὐχάριστα δῶρα, καί ἅπλωσε (εἰς τόν κόσμον) τήν ἰδικήν μας ὑγείαν, καί ἐγέμισε τόν πλατύν κόσμον μέ τήν ἐπωφελῆ ἁρμονίαν.

᾽Εσένα ἐξυμνοῦν ὡς τόν ἔνδοξον πατέρα τοῦ Διονύσου·
ὡς εὔϊον (ὡς βακχικόν) δέ Ἄττιν εἰς τά ἔσχατα βάθη τῆς ὕλης (τοῦ ὑλικοῦ κόσμου) σέ ἐξυμνοῦν οἱ ἀοιδοί,
καί ἄλλοι σέ ἐξύμνησαν ὡς τρυφερόν Ἄδωνιν.

Φοβοῦνται τήν ἀπειλήν τοῦ ἰδικοῦ σου γρήγορου μαστιγίου οἱ δαίμονες, πού βλάπτουν τούς ἀνθρώπους, οἱ ἀγριόκαρδοι πού παρασκευάζουν κακά εἰς τάς ψυχάς ἡμῶν τῶν δυστυχῶν,
διά νά κακοπαθοῦν πάντοτε ἀπό τό σῶμα εἰς τό βάθος τοῦ πολυθορύβου βίου, ἐπειδή ποθοῦν τά δεσμά τοῦ ζυγοῦ (τοῦ σώματος),
καί διά νά λησμονήσουν τήν πολυφωτισμένην αὐλήν τοῦ πατρός, πού εὑρίσκεται ὑψηλά.

᾽Αλλά σύ, πού εἶσαι ὁ ἄριστος ἀπό ὅλους τούς θεούς καί ἔχεις ὡς στέφανον τό πῦρ, εὐτυχισμένε θεέ,
σύ ἡ εἰκών τοῦ θεοῦ, πού ἐγέννησε τά πάντα, καί ἀνυψώνεις τάς ψυχάς,

κέκλυθι, καί με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰέν ἁπάσης·
δέχνυσο δ᾽ ἱκεσίην πολυδάκρυον, ἐκ δ᾽ ἐμέ λυγρῶν
ρύεο κηλίδων, ποινῶν δ᾽ ἀπάνευθε φυλάσσοις,
πρηΰνων θοόν ὄμμα Δίκης, ἥ πάντα δέδορκεν.
αἰεί δ᾽ ὑμετέραισιν ἀλεξικάκοισιν ἀγωγαῖς
ψυχῆ μέν φάος ἀγνόν ἐμῇ πολύολβον ὀπάζοις,
ἀχλύν ἀποσκεδάσας ὀλεσίμβροτον, ἰολόχευτον·
σώματι δ᾽ ἀρτεμίην τε κα ἀγλαόδωρον ὑγείην.
εὐκλείης τ᾽ ἐπίβησον ἐμέ, προγόνων τ᾽ ἐνί θεσμοῖς
Μουσάων ἐρασιπλοκάμων δώροισι μελοίμην.
ὄλβον δ᾽ ἀστυφέλικτον ἀπ᾽ εὐσεβίης ἐρατεινῆς,
εἴ κε θέλῃς, δός, ἄναξ· δύνασαι γάρ ἅπαντα τελέσσαι ῥηϊδίως, κρατερήν ὅς ἔχεις καί ἀπείριτον ἀλκήν.
εἰ δέ τι μοιριδίοισιν ἑλιξοπόροισιν ἀτράκτοις
ἀστεροδινήτοις ὑπό νήμασιν οὐλοόν ἄμμιν ἔρχεται, αὐτός ἔρυκε τεῇ μεγάλῃ τόδε ριπῇ.

(2) II.
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΟΥΣΑΣ

Ὑμνέομεν, μερόπων ἀναγώγιον ὑμνέομεν φῶς,
ἐννέα θυγατέρας μεγάλου Διός ἀγλαοφώνους,
αἵ ψυχάς, κατά βένθος ἀλωομένας βιότοιο,
ἀχράντοις τελετῇσιν ἐγερσινόων ἀπό βίβλων
γηγενέων ρύσαντο δυσαντήτων ὀδυνάων,
καί σπεύδειν ἐδίδαξαν ὑπέρ βαθυχεύμονα λήθην
ἴχνος ἔχειν, καθαράς δέ μολεῖν ποτί σύννομον ἄστρον,
ἔνθεν ἀπεπλάγχθησαν, ὅτ᾽ εἰς γενεθλήϊον ἀκτήν
κάππεσον, ὑλοτραφέσσι περί κλήροισι μανεῖσαι.

ἄκουσέ με καί καθάρισέ με ἀπό κάθε ἁμαρτίαν· καί δέξου τήν ἱκεσίαν μου (τήν παράκλησίν μου), πού συνοδεύεται ἀπό πολλά δάκρυα, καί σῶζέ με ἀπό τάς καταστρεπτικάς κηλῖδας (ἀπό τάς καταστρεπτικάς μολύνσεις - τάς μολύνσεις πού καταστρέφουν τάς ψυχάς), καί διαφύλαξέ με μακρυά ἀπό τάς ποινάς, καταπραΰνων τό ταχύ βλέμμα τῆς Δίκης, ἡ ὁποία βλέπει τά πάντα.

Καί εἴθε μέ τάς ἰδικάς σου πάντοτε καθοδηγήσεις, πού ἀποτρέπουν τό κακόν, νά προσφέρῃς εἰς τήν ψυχήν μου φῶς ἁγνόν, πού παρέχει μεγάλην εὐτυχίαν,
καί νά διασκορπίσῃς τό σκοτάδι, τό καταστρεπτικόν διά τούς ἀνθρώπους, τό γεννημένο ἀπό τό δηλητήριον·
εἰς δέ τό σῶμά μου νά δώσῃς ἀκεραιότητα καί τήν ὑγείαν, πού μᾶς παρέχει λαμπρά δῶρα.
Βοήθησέ με ν᾽ ἀποκτήσω καλήν φήμην καί εἴθε νά φροντίζω γιά τά δῶρα τῶν Μουσῶν πού ἔχουν ἐπέρασται πλοκάμια (ὄμορφα μαλλιά) σύμφωνα μέ τούς νόμους τῶν προγόνων.

Δός μου, ἄνακτα, ἄν θέλῃς, εὐτυχίαν ἀμετακίνητον ἀπό ἐρασμίαν εὐσέβειαν (προερχομένην)· διότι ἠμπορεῖς εὐκόλως νά ἐκτελέσῃς τά πάντα, σύ πού ἔχεις ἰσχυράν καί ἀπέραντον δύναμιν.

Ἐάν ὅμως ἔρχεται ἐναντίον μας κάτι καταστρεπτικόν ἀπό τά περιστρεφόμενα ἀδράχτια τῆς μοίρας κάτω ἀπό νήματα πού κλώθονται ἀπό τήν περιδίνησιν (τήν περιστροφικήν κίνησιν) τῶν ἀστέρων, σύ ὁ ἴδιος ἀπόκρουσέ το αὐτό μέ τήν ἰδικήν σου μεγάλην ὁρμήν.

(2) II.
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΟΥΣΑΣ

Ἐξυμνοῦμεν, τό φῶς ἐξυμνοῦμεν, πού ἐξυψώνει τήν ψυχήν τῶν ἀνθρώπων εἰς τά οὐράνια πράγματα (εἰς τόν οὐρανόν), τάς ἐννέα θυγατέρας μέ τήν λαμπράν φωνήν τοῦ μεγάλου Διός, αἱ ὁποῖαι τάς ψυχάς, πού πλανῶνται εἰς τόν βυθόν τοῦ βίου, τάς διασώζουν ἀπό τίς γήϊνες δυσάρεστες θλίψεις μέ ἀμόλυντες τελετουργίες ἀπό βιβλία, πού διεγείρουν τόν νοῦν.

Καί τίς διδάσκουν νά βαδίζουν ὑπεράνω ἀπό τήν λήθην, πού ἔχει βαθιά ρεύματα, καί νά ἔρχωνται καθαρές πρός τό ἄστρον τό ὅμοιον μέ αὐτές,
ἀπ᾽ ὅπου ἀπεμακρύνθησαν, ὅταν κατέπεσαν εἰς τήν ἀκτήν, ὅπου ἐγεννήθησαν, καί κατελήφθησαν ἀπό μανίαν εἰς μέρος ὑλοθρεμμένο (θρεμμένο μέ τήν ὕλην)

ἀλλά, θεαί, καί ἐμεῖο πολυπτοίητον ἐρωήν
παύσατε, καί νοεροῖς με σοφῶν
βακχεύσατε μύθοις·
μηδέ μ' ἀποπλάγξειεν δεισιθέων γένος ἀνδρῶν
ἀτραπιτοῦ ζαθέης, ἐριφεγγέος, ἀγλαοκάρπου·
αἰεί δ' ἐξ ὁμάδοιο πολυπλάγκτοιο γενέθλης
ἔλκετ' ἐμήν ψυχήν παναλήμονα πρός φάος ἀγνόν,
ὑμετέρων βρίθουσαν ἀεξινόων ἀπό βίβλων,
καί κλέος εὐεπίης φρενοθελγέος αἰέν ἔχουσαν.
κλῦτε θεοί σοφίης ἱερῆς οἴηκας ἔχοντες,
οἵ ψυχάς μερόπων, ἀναγώγιον ἀψάμενοι πῦρ,
ἕλκετ' ἐς ἀθανάτους, σκότιον κευθμῶνα λιποῦσας
ὕμνων ἀρρήτοισι καθηράμενοι τελετῆσι·
κλῦτε σαωτῆρες μεγάλοι, ζαθέων δ' ἀπό βίβλων
νεύσατ' ἐμοί φάος ἀγνόν,
ἀποσκεδάσαντες ὁμίχλην,
ὄφρα κεν εὖ γνώω θεόν ἄμβροτον ἠδέ καί ἄνδρα.
μηδ' ἐμέ ληθαίοις ὑπό χεύμασιν οὐλοά ῥέζων
δαίμων αἰέν ἔχοι, μακάρων ἀπάνευθεν ἐόντα.
μή κρυερῆς γενέθλης ἐνί κύμασι πεπτωκυῖαν
ψυχήν οὐκ ἐθέλουσαν ἐμήν ἐπί δηρόν ἁλᾶσθαι
Ποινή τις κρυόεσσα βίου δεσμοῖσι πεδήσῃ.
ἀλλά θεοί σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες,
κέκλυτ', ἐπειγομένῳ δέ πρός ὑψιφόρητον ἀταρπόν ὄργια καί τελετάς
ἱερῶν ἀναφαίνετε μύθων.

Ἀλλά, θεαί, καί τήν ἰδικήν μου πολυτάραχον ὁρμήν σταματήσατε, καί κάμετέ με νά ἐνθουσιάζωμαι ἀπό τά νοερά λόγια σοφῶν ἀνθρώπων·
μήτε νά μέ ἀποπλανήσῃ τό γένος δεισιδαιμόνων ἀνθρώπων ἀπό τήν ἱεράν ὁδόν τήν φεγγοβόλον, μέ τούς λαμπρούς καρπούς·
σύρατε τήν ψυχήν μου, πού περιπλανᾶται παντοῦ, πρός τό ἀγνόν φῶς,
γεμάτην ἀπό τά ἰδικά σας βιβλία, πού ἰσχυροποιοῦν τόν νοῦν, καί νά ἔχῃ πάντοτε (ἡ ψυχή μου) τήν δόξαν τῆς καλλιεπείας, πού θέλγει (πού εὐχαριστεῖ) τάς φρένας (τόν νοῦν).
Ἀκούσατέ με σεῖς οἱ θεοί, πού ἔχετε (κρατεῖτε) τά πηδάλια τῆς ἱερᾶς σοφίας, πού σύρετε τάς ψυχάς τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἀνάψετε τό πῦρ, πού ἀνυψώνει τάς ψυχάς εἰς τόν οὐρανόν, εἰς τούς ἀθανάτους θεούς, ἀφοῦ ἐγκαταλείψουν τόν σκοτεινόν κρυψῶνα,
καθαρίζοντες αὐτές μέ τάς ἀνεκφράστους τελετουργίας τῶν ὕμνων (μέ ὑμνητικάς τελετουργίας).
Ἀκούσατέ με, μεγάλοι σωτῆρες, καί συγκατανεύσατε νά ἔλθῃ εἰς ἐμέ τό ἀγνόν φῶς ἀπό τά ἱερά βιβλία, καί διασκορπίσατε τήν ὁμίχλην (ἀπό τά μάτια μου καί τόν νοῦν μου),
διά νά γνωρίσω καλά τόν ἀθάνατον θεόν, ἀκόμη καί τόν ἄνθρωπον. Μήτε νά μέ κρατῇ ὁ δαίμων, πού πράττει πάντα ἔργα καταστρεπτικά, κάτω ἀπό τά ρεύματα τῆς λήθης, μακρυά ἀπό τούς μακαρίους θεούς.
Μήτε τήν ψυχήν, πού ἔχει πέσει εἰς τά κύματα ψυχρᾶς γενεᾶς, τήν ψυχήν τήν ἰδικήν μου, πού δέν θέλει νά περιπλανᾶται ἐπί πολύν χρόνον, νά τήν δεσμεύσῃ κάποια ποινή μέ τά δεσμά τοῦ βίου. Ἀλλά σεῖς οἱ θεοί, πού εἶσθε ἡγεμόνες (ὁδηγοί) τῆς φεγγοβόλου σοφίας, ἀκούσατέ με, καί φανερώσατε τά μυστήρια καί τάς τελετουργίας τῶν ἱερῶν λόγων εἰς ἐμέ, πού σπεύδω (βαδίζω ἐσπευσμένως) πρός τήν ὁδόν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τά ὕψη.

(3) III.
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ

Ὑμνέομεν Λυκίων βασιληΐδα Κουραφροδίτην,
ἧς ποτ' ἀλεξικάκοιο περιπλήθοντες ἀρωγῆς

(3) III.
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ

Ἐξυμνοῦμεν τήν βασίλισσαν τῶν Λυκίων, τήν παρθένον Ἀφροδίτην, εἰς τήν ὁποίαν κάποτε ἔστησαν εἰς τήν πόλιν ἱερόν ἄγαλμα προ-

πατρίδος ἡμετέρης θεοφράδμονες ἡγεμονῆες
ἱερόν ἱδρύσαντο κατά πτολίεθρον ἄγαλμα,
σύμβολ᾽ ἔχον νοεροῖο γάμου, νοερῶν ὑμεναίων
Ἡφαίστου πυρόεντος ἰδ᾽ οὐρανίης Ἀφροδίτης·
καί ἐν θεήν ὀνόμηναν Ὀλύμπιον, ἧς διά κάρτος
πολλάκι μέν θανάτοιο βροτοφθόρον ἔκφυγον ἰόν,
ἐς δ᾽ ἀρετήν ἔχον ὄμμα· τελεσσιγόνων δ᾽ ἀπό λέκτρων
ἔμπεδος ἀγλαόμητις ἀνασταχύεσκε γενέθλη,
πάντη δ᾽ ἠπιόδωρος ἔην βιότοιο γαλήνη.
ἀλλά καί ἡμετέρης ὑποδέχνυσο, πότνα, θυηλήν
εὐεπίης· Λυκίων γάρ ἀφ᾽ αἵματος εἰμί καί αὐτός.
ψυχήν δ᾽ ἄψ ἀνάειρον ἀπ᾽ αἴσχεος ἐς πολύ κάλλος,
γηγενέος προφυγοῦσαν ὀλοίϊον οἶστρον ἐρωῆς.

(4) IV.
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ Β.

Ὑμνέομεν σειρήν πολυώνυμον Ἀφρογενείης
καί πηγήν μεγάλην βασιλήϊον, ἧς ἄπο πάντες
ἀθάνατοι πτερόεντες ἀνεβλάστησαν Ἔρωτες·
ὧν οἱ μέν νοεροῖσιν ὀϊστεύουσι βελέμνοις
ψυχάς, ὄφρα πόθων ἀναγώγια κέντρα λαχοῦσαι
μητέρος ἰσχανόωσιν ἰδεῖν πυριφεγγέας αὐλάς·
οἱ δέ πατρός βουλῇσιν, ἀλεξικάκοις τε προνοίαις,
ἱέμενοι γενεῇσιν ἀπείρονα κόσμον ἀέξειν,
ψυχαῖς ἵμερον ὦρσαν ἐπιχθονίου βιότοιο.
ἄλλοι δ᾽ ἐγγαμίων ὀάρων πολυειδέας οἴμους
αἰέν ὀπιπτεύουσιν, ὅπως θνητῆς ἀπό φύτλης
ἀθάνατον τεύχωσι δυηπαθέων γένος ἀνδρῶν·

φητικοί ἡγεμόνες ἀπό τήν ἰδικήν μας πατρίδα,
πού ἦσαν γεμάτοι ἀπό τήν ἐπιθυμίαν νά προσφέρουν βοήθειαν, πού ἀποτρέπει τό κακόν·
(καί ἔστησαν τό ἄγαλμα) ὡς σύμβολον (ὡς σημεῖον) τοῦ νοεροῦ γάμου καί τῶν νοερῶν ὑμεναίων
τοῦ φλογεροῦ Ἡφαίστου καί τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης·
καί αὐτήν τήν ὠνόμασαν θεάν Ὀλυμπίαν, καί χάρις στήν δύναμίν της πολλές φορές ἐξέφυγα ἀπό τό βέλος τοῦ θανάτου, πού καταστρέφει (πού σκοτώνει) τούς ἀνθρώπους,
καί εἶχα τά μάτια μου ἑστραμμένα πρός τήν ἀρετήν· ἀπό δέ τά κρεββάτια, ὅπου τελειώνουν οἱ τοκετοί,
ἐξεφύτρωνε σάν στάχυς στερεά μέ λαμπράν σοφίαν γενεά,
καί παντοῦ ἐπικρατοῦσε εἰρήνη τοῦ βίου, πού προσφέρει ἤπια δῶρα.
Ἀλλά, σεβαστή θεά, δέξου τήν θυσίαν (τήν προσφοράν) καί τῆς ἰδικῆς μου καλλιεπείας· διότι καί ἐγώ κατάγομαι ἀπό τό αἷμα τῶν Λυκίων. Ὕψωσε πάλιν τήν ψυχήν μου ἀπό τήν ἀσχημίαν εἰς τήν πολλήν ὁμορφιά
καί βοήθησε νά ξεφύγῃ προηγουμένως ἀπό τήν μανιακήν ἐπιθυμίαν, πού εἶναι γέννημα τῆς γῆς.

(4)IV
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ Β.

Ἐξυμνοῦμεν τήν γενεάν, πού ἔχει πολλά ὀνόματα, τῆς Ἀφρογενείας (τῆς Ἀφροδίτης), καί τήν μεγάλην βασιλικήν πηγήν, ἀπό ὅπου ἐβλάστησαν ὅλοι οἱ ἀθάνατοι πτερωτοί Ἔρωτες·
ἀπό αὐτούς (τούς Ἔρωτας) ἄλλοι μέν τοξεύουν τάς ψυχάς μέ βέλη νοερά (διανοητικά), διά νά ἔχουν αὐτές τήν μεγάλην ἐπιθυμίαν νά ἴδουν τάς φεγγοβόλους αὐλάς τῆς μητέρας των, ἀφοῦ ἐπιτύχουν νά λάβουν κεντρίσματα πόθων, πού ὁδηγοῦν πρός τά ὑψηλά·
ἄλλοι δέ ἐπιβλέπουν πάντοτε τούς πολυειδεῖς τρόπους τῶν ἐγγάμων ἐρωτικῶν συνομιλιῶν,
διά νά φτιάξουν ἀπό θνητή φύτρα ἀθάνατον τό γένος τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων·

πᾶσιν δ᾽ ἔργα μέμηλεν ἐρωτοτόκου
Κυθερείης.
ἀλλά θεά, πάντη γάρ ἔχεις ἀριήκοον
οὖας,
εἴτε περισφίγγεις μέγαν Οὐρανόν, ἔνθα
σέ φασιν
ψυχὴν ἀενάου πέμπειν κόσμοιο θεείην·
εἴτε καί ἑπτά κύκλων ὑπέρ ἄντυγας
αἰθέρι ναίεις,
σειραῖς ἡμετέραις δυνάμεις προχέουσ᾽
ἀδαμάστους·
κέκλυθι, καί πολύμοχθον ἐμήν βιότοιο
πορείην
ἰθύνοις σέο, πότνα, δικαιοτάτοισι
βελέμνοις,
οὐχ ὁσίων παύουσα πόθων κρυόεσσαν
ἐρωήν.

κι᾽ ὅλοι ἐνδιαφέρονται διά τά ἔργα τῆς Κυθερείας (τῆς Ἀφροδίτης), πού γεννᾷ τόν ἔρωτα.
Ἀλλά σύ, θεά, ἄκουσέ με, διότι ἔχεις παντοῦ (πρός ὅλα τά μέρη) αὐτιά μέ ὀξυτάτην ἀκοήν,
εἴτε περισφίγγεις τόν μέγαν Οὐρανόν, ὅπου λέγουν ὅτι ἐσύ στέλνεις τήν θεϊκήν ψυχήν τοῦ αἰωνίου κόσμου·
εἴτε κατοικεῖς εἰς τόν αἰθέρα ὑπεράνω ἀπό τάς πορείας τῶν ἑπτά κύκλων,
καί ξεχύνεις ἀδάμαστους δυνάμεις εἰς τίς δικές μας γενεές·
ἄκουσέ με, καί κατεύθυνε, σεβαστή θεά, τήν πολύμαθη πορείαν τοῦ βίου μου μέ δικαιότατα βέλη,
καί νά καταπαύῃς τήν παγεράν ὁρμήν πρός ἀνοσίους πόθους.

(5) V.
ΕΚΑΤΗΣ ΚΑΙ ΙΑΝΟΥ

Χαῖρε, θεῶν μῆτερ, πολυώνυμε,
καλλιγένεθλε·
χαῖρ᾽ Ἑκάτη προθυραία, μεγάσθενες·
ἀλλά καί αὐτός
χαῖρ᾽, Ἴανε, πρόπατορ, Ζεῦ ἄφθιτε·
χαῖρ᾽, ὕπατε Ζεῦ.
τεύχετε δ᾽ αἰγλήεσσαν ἐμοῦ βιότοιο
πορείην
βριθομένην ἀγαθοῖσι· κακάς δ᾽
ἀπελαύνετε νούσους
ἐκ ρεθέων, ψυχήν δέ περί χθονί
μαργαίνουσαν
ἕλκετ᾽ ἐγερσινόοισι καθηραμένην
τελετῇσι.
ναί, λίτομαι, δότε χεῖρα, θεοφραδέας τε
κελεύθους
δείξατέ μοι χατέοντι· φάος δ᾽ ἐρίτιμον
ἀθρήσω,
κυανέης ὄθεν ἐστί φυγεῖν κακότητα
γενέθλης.
ναί, λίτομαι, δότε χεῖρα, καί ὑμετέροισιν
ἀήταις
ὅρμον ἐς εὐσεβίης με πελάσσετε
κεκμηῶτα.
χαῖρε, θεῶν μῆτερ, πολυώνυμε,
καλλιγένεθλε·
χαῖρ᾽ Ἑκάτη προθυραία, μεγάσθενες·
ἀλλά καί αὐτός

(5) V.
ΕΚΑΤΗΣ ΚΑΙ ΙΑΝΟΥ

Χαῖρε, μητέρα τῶν θεῶν μέ τά πολλά ὀνόματα καί μέ τά ὡραῖα παιδιά.
Χαῖρε, Ἑκάτη πού στέκεσαι ἐμπρός ἀπό τίς θύρες, μεγαλοδύναμη· ἀλλά καί σύ χαῖρε, Ἰανέ, πρόγονέ μας, Δία ἀθάνατε· χαῖρε, ὕψιστε Δία.
Εἴθε νά παρασκευάσετε λαμπρόν τόν δρόμον τοῦ βίου μου, γεμάτον ἀπό ἀγαθά· καί ἀποδιώξατε ἀπό τό σῶμά μου τίς καταστρεπτικές ἀσθένειες,
καί σύρατε τήν ψυχήν μου, πού μαίνεται γύρω εἰς τήν γῆν, ἀφοῦ τήν καθαρίσετε μέ τελετουργίας, πού διεγείρουν τόν νοῦν (πρός τά καλά).
Ναί σᾶς παρακαλῶ, δόστε μου χέρι (βοηθήσατέ με) καί δείξατέ μου, ἐπειδή αὐτό ἐπιθυμῶ, τούς δρόμους, πού εἶπαν οἱ θεοί· καί νά ἀτενίσω τό πολύτιμο φῶς,
ἀπό ὅπου θά ἠμπορέσω νά ξεφύγω ἀπό τήν κακότητα τῆς μαύρης γενεᾶς.
Ναί, σᾶς παρακαλῶ, δόστε μου χέρι, καί ἐμέ τόν κουρασμένον βοηθήσατε μέ τούς ἰδικούς σας ἀνέμους νά προσεγγίσω εἰς τό λιμάνι τῆς εὐσεβείας.
Χαῖρε, μητέρα τῶν θεῶν, μέ τά πολλά ὀνόματα καί μέ τά ὡραῖα παιδιά.
Χαῖρε, Ἑκάτη, πού στέκεσαι, εἰς τίς θύρες,

χαῖρ' Ἴανε, πρόπατορ, Ζεῦ ἄφθιτε·
χαῖρ', ὕπατε Ζεῦ.

μεγαλοδύναμη· ἀλλά καί σύ χαῖρε, Ἰανέ, πρόγονέ μας, ἀθάνατε Δία, ἀνώτατε Δία.

(6) VI.
ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ ΠΟΛΥΜΗΤΙΝ

Κλῦθί μοι, αἰγιόχοιο Διός τέκος, ἥ γενετῆρος
πηγῆς ἐκπροθοροῦσα, καί ἀκροτάτης ἀπό σειρῆς,
ἀρσενόθυμε, φέρασπι, μεγάσθενες, ὀβριμοπάτρη,
παλλάς, τριτογένεια, δορυσσόε, χρυσεοπήληξ,
κέκλυθι· δέχνυσο δ' ὕμνοιν εὐφρονι, πότνια, θυμῷ·
μήδ' αὔτως ἀνέμοισιν ἐμόν ποτε μῦθον ἐάσῃς.
ἥ σοφίης πετάσασα θεοστιβέας πυλεῶνας,
καί χθονίων δαμάσασα θεήμαχα φῦλα γιγάντων.
ἥ πόθον Ἡφαίστοιο λιλαιομένοιο φυγοῦσα,
παρθενίης ἐφύλαξας ἑῆς ἀδάμαντα χαλινόν.
ἥ κραδίην ἐσάωσας ἀμιστύλλευτον ἄνακτος
αἰθέρος ἐν γυάλοισι, μεριζομένου ποτέ Βάκχου
Τιτήνων ὑπό χερσί. πόρες δέ ἑ πατρί φέρουσα,
ὄφρα νέος βουλῇσιν ὑπ' ἀρρήτοισι τοκῆος
ἐκ Σεμέλης περί κόσμον ἀναβήσῃ Διόνυσος.
ἧς πέλεκυς θήρεια ταμών προθέλυμνα κάρηνα,
πανδερκοῦς Ἑκάτης παθέων ηὔνασσε γενέθλην.
ἥ κράτος ἤραο σεμνόν ἐγερσιβρότων ἀρετάων.
ἥ βίοτον κόσμησας ὅλον πολυειδέσι τέχναις,
δημιοεργείην νοερήν ψυχαῖσι βαλοῦσα.
ἥ λάχες ἀκροπόλοια καθ' ὑψιλόφοιο κολώνης,
σύμβολον ἀκροτάτης μεγάλης σέο, πότνια, σειρῆς·

(6) VI.
ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ ΠΟΛΥΜΗΤΙΝ

Ἄκουσέ με, τέκνον τοῦ Διός, πού ἔχεις ἀσπίδα, σύ πού ἐξεπήδησες ἀπό τήν πηγήν τοῦ πατρός (πού ἐγεννήθης ἀπό τόν πατέρα σου) καί ἀπό παλαιοτάτην γενεάν,
σύ μέ τήν ἀρσενική καρδιά, πού φέρεις ἀσπίδα, μεγαλοδύναμη, πού εἶσαι ἀπό ἰσχυρόν πατέρα,
ἡ Παλλάς, ἡ Τριτογένεια, πού πάλλεις τό δόρυ καί ἔχεις χρυσῆν περικεφαλαίαν,
ἄκουσέ με· δέξου τόν ὕμνον, σεβαστή θεά, μέ εὐφρόσυνη καρδιά· σύ πού ἄνοιξες τίς πύλες τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς σοφίας, πού πατήθηκαν ἀπό τούς θεούς, (πού ἔχουν ἐγκατασταθῆ οἱ θεοί) καί κατενίκησες τά φῦλα (τά πλήθη) τῶν γηΐνων γιγάντων, πού ἐμάχοντο ἐναντίον τῶν θεῶν,
σύ πού διέφυγες τόν πόθον τοῦ Ἡφαίστου, ὁ ὁποῖος σέ ἐπιθυμοῦσε, καί διεφύλαξες ἀδάμαστον (ἀκαταμάχητον) τό χαλινάρι τῆς παρθενίας σου (τῆς παρθενικότητός σου).
Σύ διέσωσες ἀτεμάχιστη τήν καρδιά τοῦ ἄνακτα Βάκχου εἰς τά κοιλώματα τοῦ αἰθέρος, ὅταν κάποτε κατετεμαχίζετο ἀπό τά χέρια τῶν Τιτάνων· καί τήν ἔφερες (τήν καρδιά) καί τήν ἔδωσες εἰς τόν πατέρα σου,
διά νά ξαναγεννηθῇ ἔφηβος εἰς τόν κόσμον ἀπό τήν Σεμέλην ὁ νέος Διόνυσος συμφώνως πρός τίς ἀνέκφραστες βουλές τοῦ πατρός σου.
Ὁ ἰδικός σου πέλεκυς κατέκοψε πρόρριζα τάς θηριώδεις κεφαλάς (τῶν παθῶν) καί κατεπράϋνε ἀπό τά πάθη τήν γενεάν (τήν οἰκογένειαν) τῆς Ἑκάτης, πού βλέπει τά πάντα.
Σύ ὕψωσες τήν σεμνήν κυριαρχίαν τῶν ἀρετῶν, πού διεγείρουν (παρακινοῦν) τούς ἀνθρώπους (εἰς καλάς πράξεις).
Ἐσύ διεκόσμησες (ἐστόλισες) ὅλον τόν βίον (τῶν ἀνθρώπων) μέ πολυειδεῖς τέχνας (τέχνας πολλῶν εἰδῶν)
καί ἐνέβαλες εἰς τάς ψυχάς των τήν νοεράν δημιουργικήν ἱκανότητα (τήν ἱκανότητα τῆς δημιουργίας μέ τόν νοῦν - τήν διάνοιαν). Σύ ἔλαχες (ἐκέρδισες, ἔλαβες μέ κλῆρον) τήν ἀκρόπολιν ἐπάνω εἰς ὑψηλόν λόφον,
ὡς σύμβολον (ὡς σημεῖον) τῆς ἰδικῆς σου, σεβαστή θεά, ὑψηλοτάτης μεγάλης γενεᾶς·

ἥ χθόνα σωτιάνειραν ἐφίλαο, μητέρα βίβλων,
πατροκασιγνήτοιο βιασαμένη πόθον ἱρόν,
οὔνομα δ᾽ ἄστεϊ δῶκας ἔχειν σέο, καί φρένας ἐσθλάς
ἔνθα μάχης ἀρίδηλον, ὑπό σφυρόν οὔρεος ἄκρον
σῆμα καί ὀψιγόνοισιν ἀνεβλάστησας ἐλαίην·
εὖτ᾽ ἐπί Κεκροπίδῃσι Ποσειδάωνος ἀγωγῇ
μυρίον ἐκ πόντοιο κυκώμενον ἤλυθε κῦμα,
πάντα πολυφλοίσβοισιν ἐοῖς ρεέθροισιν ἰμάσσον.
κλῦθί μευ, ἥ φάος ἀγνόν ἀπαστράπτουσα προσώπῳ,
δός δέ μοι ὄλβιον ὅρμον ἀλωομένῳ περί γαῖαν·
δός ψυχῇ φάος ἀγνόν ἀπ᾽ εὐῖέρων σέο μύθων,
καί σοφίην καί ἔρωτα· μένος δ᾽ ἐμπνευσον ἔρωτι
τοσσάτιον καί τοῖον, ὅσον χθονίων ἀπό κόλπων
αὖ ἐρύσει πρός Ὄλυμπον, ἐς ἤθεα πατρός ἑῆος.
εἰς δέ τις ἀμπλακίη με κακή βιότοιο δαμάζει,
οἶδα γάρ, ὡς πολλοῖσιν ἐρέχθομαι ἄλλοθεν ἄλλαις
πρήξεσιν, οὐχ ὁσίαις, τάς ἤλιτον ἄφρονι θυμῷ·
ἴλαθι, μειλιχόβουλε, σαόμβροτε, μηδέ μ᾽ ἐάσῃς
ριγεδαναῖς ποιναῖσιν ἕλωρ καί κύρμα γενέσθαι,
κείμενον ἐν δαπέδοισιν, ὅτι τεός εὔχομαι εἶναι.
δός γυάλοις μελέων σταθερήν καί ἀπήμον᾽ ὑγείην,
σαρκοτάκων δ᾽ ἀπέλαυνε πικρῶν ἀγελάσματα νούσων,
ναί, λίτομαι βασίλεια, καί ἀμβροσίῃ σέο χειρί
παῦσον ὅλην κακότητα μελαινάων ὀδυνάων.
δός βιότῳ πλώοντι γαληνιόωντας ἀήτας,
τέκνα, λέχος, κλέος ὄλβιον, εὐφροσύνην ἐρατεινήν,
Σύ ἀγάπησες τήν γῆν (τήν περιοχήν), πού σώζει τούς ἀνθρώπους, τήν μητέρα τῶν ἀρχαίων παραδόσεων,
καί κατέβαλες (κατενίκησες) μέ τήν δύναμίν σου τήν ἱεράν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρός σου (τοῦ Ποσειδῶνος)·
καί ἐπέτρεψες εἰς τήν πόλιν νά ἔχῃ τό ἰδικόν σου ὄνομα καί ὑγιεῖς σκέψεις,
ὅπου κάτω εἰς τό ἄκρον τῶν ὑπωρειῶν τοῦ βουνοῦ ὡς φανερώτατον σημεῖον (σημάδι) τῆς μάχης (πού ἔγινε) καί διά τούς μεγαγενεστέρους ἔκαμες νά βλαστήσῃ ἡ ἐλαιά·
ὅταν ἐπί τῆς ἐποχῆς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κέκροπος ὑπό τήν καθοδήγησιν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπῆλθον (κατά τῆς Ἀττικῆς) ἀπό τήν θάλασσαν ἀπειράριθμα κύματα ἀναταρασσόμενα,
τά ὁποῖα ἐμαστίγωναν τά πάντα μέ τά πολυθόρυβα ἰδικά των ρεύματα.
Ἄκουσέ με, ἐσύ πού σπινθηροβολεῖς ἀπό τό πρόσωπόν σου ἀγνόν φῶς,
δόσε μου εὐτυχῆ λιμένα (εὐτυχές καταφύγιον) εἰς ἐμέ, πού περιπλανῶμαι εἰς τήν γῆν·
δόσε εἰς τήν ψυχήν μου ἀγνόν φῶς ἀπό τούς ἰδικούς σου λόγους, τούς πολύ ἱερούς,
ἀκόμη δόσε μου καί σοφίαν καί ἔρωτα· καί νά ἐμπνεύσῃς (νά ἐμφυσήσῃς ἐνδιαφέρον), εἰς τόν ἔρωτά μου
τόσην καί τέτοια δύναμιν, ὅση εἶναι ἀρκετή νά μέ σύρῃ ἀπό τούς κόλπους τῆς γῆς εἰς τόν Ὄλυμπον, εἰς τά ἐνδιαιτήματα (τήν κατοικίαν) τοῦ εὐγενοῦς πατρός σου.
Ἐάν ὅμως κάποια ἁμαρτία κακή κατά τόν βίον μου μέ βαρύνῃ, διότι γνωρίζω, ὅτι βασανίζομαι ἀπό πολλές ἀνόσιες πράξεις, ἄλλες ἀπό ἐδῶ καί ἄλλες ἀπό ἐκεῖ, τάς ὁποίας διέπραξα ἐξ ἀφροσύνης, ἐσύ δεῖξέ μου πραότητα, σύ πού ἔχεις μειλίχιες σκέψεις καί σώζεις τούς ἀνθρώπους, καί μή μ᾽ ἀφήσῃς
νά γίνω λεία καί λάφυρον εἰς τίς παγερές ποινές καί νά κατάκειμαι εἰς τό δάπεδον (νά σύρωμαι εἰς τήν γῆν), διότι καυχῶμαι ὅτι εἶμαι ἰδικός σου.
Δόσε εἰς τά κοιλώματα τῶν μελῶν τοῦ σώματός μου σταθεράν (μόνιμον) καί ἀκεραίαν ὑγείαν,
καί διῶξε τά κοπάδια τῶν πικρῶν ἀσθενειῶν, πού λυώνουν τίς σάρκες·
ναί, σέ παρακαλῶ βασίλισσα, καί μέ τό δικό σου ἀθάνατο χέρι
κατάπαυσε ὅλην τήν κακοπάθειαν, πού προέρχεται ἀπό μαῦρες θλίψεις.
Δός μου κατά τόν πλοῦν (τό ταξίδι) τοῦ βίου γαληνεμένους ἀνέμους, τέκνα, σύζυγον, φήμην εὐτυχισμένην, ἀξιέραστον χαράν, πειστι-

πειθώ στωμυλίην φιλίης, νόον ἀγκυλομήτην,
κάρτος ἐπ' ἀντιβίοισι, προεδρίην ἐνί λαοῖς.
Κέκλυθι, κέκλυθ' ἄνασσα, πολύλλιστος δέ σ' ἱκάνω
χρειοῖ ἀναγκαίῃ· σύ δέ μείλιχον οὖας ὑπόσχες.

κότητα εὔγλωττον τῆς φιλίας, νοῦν ἔξυπνον, δύναμιν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, τήν πρώτην θέσιν μεταξύ τοῦ πλήθους.
Ἄκουσέ με, ἄκουσέ μέ βασίλισσα, προσέρχομαι εἰς ἐσένα μέ πολλάς παρακλήσεις (σοῦ ὑποβάλλω πολλάς παρακλήσεις) λόγῳ σκληρᾶς ἀνάγκης, σύ δέ μέ συγκατάβασιν πρόσεξέ με.

ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Πρόκλος θεωρεῖται ἀπό τούς σημαντικωτέρους Νεοπλατωνικούς φιλοσόφους. Τά ὑπομνήματά του εἰς ἔργα τοῦ Πλάτωνος εἶναι ὄχι μόνον ἐμπεριστατωμένα, ἐνδιαφέροντα καί ἀρκετά ἀναλυτικά, ἀλλά καί πρωτότυπα. Ἐάν κρίνωμεν ἀπό τά «ἀποσπασμάτια» τοῦ Ὀρφέως, πού διέσωσεν, καί ἀπό τάς συγκρίσεις πού ἐπεχείρησεν ὡρισμένων κειμένων τῶν Ὀρφικῶν μέ τά κείμενα τοῦ Πλάτωνος, ἀναδεικνύεται καί πνεῦμα ὀξύτατον καί ἐρευνητικόν, ἀφοῦ καί εἰς αὐτόν ὀφείλομεν τήν διαπίστωσιν, ὅτι καί ὁ Πλάτων εἶχε δανεισθῆ ἀπόψεις ἀπό τούς Ὀρφικούς, ὅπως ἀπό τόν Τζέτζην γνωρίζομεν τήν φανεράν λεηλασίαν τοῦ Ὀρφέως ἀπό τόν Ὅμηρον καί τόν Ἡσίοδον.

Τούς «Ὕμνους» του ὁ Πρόκλος τούς ἔγραψε ἐμφανῶς κατά τήν μέθοδον τοῦ Ὀρφέως καί ἐπηρεαζόμενος ἴσως ἀπό συνήθειαν τῆς ἐποχῆς του, διότι πράγματι οἱ Ὕμνοι τίποτε τό νέον δέν προσφέρουν διά τήν ἑρμηνείαν τῶν Ὀρφικῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως τά Ὑπομνήματά του εἰς τόν Πλάτωνα εἶναι ὑψίστης ὠφελείας, ἀφοῦ, ὅπως ἀνεφέρθη, καί ἀποδεικνύεται τοῦτο καί ἀπό τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, διέσωσε δι' αὐτῶν σημαντικάς ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν ἀγνώστους ἀπό ἄλλας πηγάς.

Ι.Δ.Π.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΤΑ ΚΑΘ'

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

στίχοι 1-25

Εἰπέ, θεά, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
καί νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
καί γάμον ἀχλυόεντα, τόν οὐκ ἴδεν ἄφθιτος Ἠώς,
καί Σηστόν καί Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
νῃχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καί λύχνον ἀκούω,
λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης,
Ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην,
λύχνον, ἔρωτος ἄγαλμα, τόν ὤφελεν αἰθέριος
Ζεύς ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυριν ἄστρων,
καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων·
ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
πρίν χαλεπόν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρόν ἀήτην.
ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν συνάειδε τελευτήν

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΤΑ ΚΑΘ'

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

στίχοι 1-25

Τραγούδησε, θεά, τόν λύχνον, τόν μάρτυρα κρυφῶν ἐρώτων,
καί τόν νυκτερινόν κολυμβητήν τῶν νυμφικῶν τραγουδιῶν, πού διαπλέουν τήν θάλασσαν,
καί τόν σκοτεινόν γάμον, πού δέν τόν εἶδε ἡ ἀθάνατη Ἠώς (ἡ αὐγή),
καί τήν Σηστόν καί τήν Ἄβυδον, ὅπου ἔγινε ὁ νυκτερινός γάμος τῆς Ἡροῦς.
Ἀκούω μαζί τόν Λέανδρον, πού κολυμβᾷ, καί τόν λύχνον,
τόν λύχνον πού ἀναγγέλλει τήν ὑπηρεσίαν (τήν ἐκδούλευσιν) τῆς Ἀφροδίτης,
τόν ἀγγελιαφόρον, πού ἑτοιμάζει τόν γάμον τῆς Ἡροῦς, ἡ ὁποία παντρεύεται τήν νύκτα,
τόν λύχνον, τήν χαράν τοῦ ἔρωτος, τόν ὁποῖον μακάρι νά ὡδηγοῦσε ὁ αἰθέριος Ζεύς ὕστερα ἀπό τόν νυκτερινόν ἄθλον (τό νυκτερινόν κατόρθωμα) εἰς τήν συνάθροισιν τῶν ἄστρων, καί νά ἀποκαλέσῃ αὐτόν νυμφικόν ἄστρον τῶν ἐρώτων, διότι ὑπῆρξε βοηθός (ὁ λύχνος) ἐρωτομανῶν πόνων·
καί διεφύλαξε τήν ἀγγελίαν (τήν ἀποστολήν του ὡς ἀγγελιαφόρου) τῶν ἀκατασιγάστων ἐρώτων,
μέχρις ὅτου ἐφύσηξε φοβερός ἐχθρικός ἄνεμος.
Ἀλλ' ἔλα, θεά, τραγούδησε μαζί μ' ἐμένα

λύχνου σβεννυμένοιο καί ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.

Σηστός ἔην καί Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου,
γείτονες εἰσι πόληες· Ἔρως δ', ἀνά τόξα τιταίνων,
ἀμφοτέρῃσι πτολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστόν,
ἠΐθεον φλέξας καί παρθένον· οὔνομα δ' αὐτῶν
ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔην, καί παρθένος Ἠρώ.
ἡ μέν Σηστόν ἔναιεν, ὁ δέ πτολίεθρον Ἀβύδου,
ἀμφοτέρων πολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω,
εἴκελοι ἀλλήλοισι. σύ δ', εἴ ποτε κεῖθι περήσεις,
δίζεό μοί τινα πύργον, ὅπῃ ποτέ Σηστιάς Ἠρώ
ἵστατο, λύχνον ἔχουσα, καί ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ·

στίχοι 26-54

δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πορθμόν Ἀβύδου,
εἰσέτι που κλαίοντα μόρον καί ἔρωτα Λεάνδρου.
ἀλλά ποθέν Λείανδρος, Ἀβυδόθι δώματα ναίων,
Ἠροῦς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἑνέδησε καί
αὐτήν,
Ἠρώ μέν χαρίεσσα, διοτρεφές αἷμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα,
πύργον ἀπό προγόνων παρά γείτονι ναῖε θαλάσσῃ,
ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δέ καί αἰδοῖ
οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
οὐδέ χορόν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·
καί γάρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες·
ἀλλ' αἰεί Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
τό σύγχρονο τέλος τοῦ λύχνου, πού ἔσβησε, καί τοῦ Λεάνδρου, πού χάθηκε.

Ἡ Σηστός καί ἡ Ἄβυδος ἦσαν ἀπέναντι, πλησίον εἰς τήν θάλασσαν, καί εἶναι πόλεις γειτονικαί· ὁ δέ Ἔρως, τεντώνοντας τά τόξα του, ἔρριξε ἕνα βέλος ἐναντίον καί τῶν δύο πόλεων
κι' ἐφλόγισε ἕνα νέον καί μίαν παρθένον· καί τό ὄνομά των ἦτο Λέανδρος ὁ θελκτικός καί ἡ παρθένος Ἠρώ.

Καί ἡ μέν Ἠρώ κατοικοῦσε εἰς τήν Σηστόν, ὁ δέ Λέανδρος εἰς τήν πόλιν τῆς Ἀβύδου,
καί ἦσαν καί οἱ δύο των πανέμορφα ἀστέρια εἰς τάς δύο πόλεις,
ὅμοια μεταξύ των. Ἐσύ δέ, ἐάν κάποτε περάσῃς ἀπό ἐκεῖ,
νά ἀναζητήσῃς γιά χάρι μου κάποιον πύργον, ὅπου κάποτε ἐστέκετο ἡ Σηστιάς (ἡ ἐκ Σηστοῦ καταγομένη) Ἠρώ, κρατοῦσα στά χέρια ἕνα λύχνον, καί καθωδηγοῦσε τόν Λέανδρον·

στίχοι 26-54

ν' ἀναζητήσῃς ἐπίσης τόν πορθμόν (τό πέρασμα) τῆς ἀρχαίας Ἀβύδου, πού ἀκούεται ὁ θόρυβος τῆς θαλάσσης, ὅταν εἶναι ταραγμένη, καί ὁ ὁποῖος κλαίει (θρηνεῖ) ἀκόμη τήν μοῖραν καί τόν ἔρωτα τοῦ Λεάνδρου.

Ἀλλά ἀπό ποῦ ὁ Λέανδρος, πού εἶχε τό σπίτι του στήν Ἄβυδο,
ἐπόθησε τήν Ἠρώ καί παρέσυρε καί ἐκείνην εἰς τά δίχτυα τοῦ πόθου;
Ἡ Ἠρώ, μιά χαριτωμένη παρθένος, πού ἔτυχε νά ἔχῃ θεότρεφτο αἷμα,
ἦτο ἱέρεια τῆς Κύπριδος (τῆς Ἀφροδίτης), καί ἦτο ἄπειρος ἀπό γάμους,
καί κατοικοῦσε εἰς ἕνα πύργον τῶν προγόνων της πλησίον τῆς γειτονικῆς θαλάσσης,
καί ἦτο μιά ἄλλη βασίλισσα Κύπρις· ἀπό φρονιμάδα δέ καί συστολή ποτέ δέν συναναστράφηκε συγκεντρωμένες γυναῖκες, οὔτε ποτέ ἔλαβε μέρος σέ χορό πού προσφέρει χαράν εἰς τίς νέες τῆς ἰδικῆς της ἡλικίας,
ἐπειδή ἀπέφευγε τίς ζηλότυπες κατηγορίες τῶν γυναικῶν·
καί πράγματι αἱ γυναῖκες εἶναι ζηλότυπες γιά τήν χαρά τῶν ἄλλων·
ἀλλά πάντοτε ἐξευμένιζε τήν Κυθέρειαν Ἀφροδίτην,

πολλάκι καί τόν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς
μητρί σύν οὐρανίῃ, φλογερήν τρομέουσα φαρέτρην.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς.

Δή γάρ Κυπριδίη πανδήμιος ἦλθεν ἑορτή,
τήν ἀνά Σηστόν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καί Κυθερείῃ,
πανσυδίῃ δ᾽ ἔσπευδον ἐς ἱερόν ἦμαρ ἱκέσθαι,
ὅσσοι ναιετάεσκον ἀλιστεφέων σφυρά νήσων,
οἱ μέν ἀφ᾽ Αἱμονίης, οἱ δ᾽ εἰναλίης ἀπό Κύπρου·
οὐδέ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνί πτολίεσσι Κυθήρων·,
οὐ Λιβάνου θυόεντος ἐνί πτερύγεσσι χορεύων·
οὐδέ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἀστός Ἀβύδου,
οὐδέ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἀστός Ἀβύδου,
οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος· ἦ γάρ ἐκεῖνοι,
αἰέν ὁμαρτήσαντες, ὅπη φάτις ἐστίν ἑορτῆς,
οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θυηλάς,
ὅσσον ἀγειρομένων διά κάλλεα παρθενικάων.

καί πολλές φορές κατεπράϋνε μέ θυσίες καί τόν Ἔρωτα μαζί μέ τήν ἐπουρανίαν μητέρα του, ἐπειδή ἔτρεμε (ἐφοβεῖτο) τήν φλογεράν φαρέτραν του.
Ἀλλ᾽ οὔτε μέ αὐτόν τόν τρόπον κατώρθωσε νά ἀποφύγῃ τά βέλη του πού ἀποπνέουν φωτιά.

Ἔφθασε λοιπόν ἡ παλλαϊκή ἑορτή τῆς Κύπριδος,
τήν ὁποίαν τελοῦν εἰς τήν Σηστόν πρός τιμήν τοῦ Ἀδώνιδος καί τῆς Κυθερείας,
κι᾽ ἔσπευδαν νά ἔλθουν εἰς τήν ἁγίαν ἡμέραν ὅλοι μαζί,
ὅσοι κατοικοῦσαν εἰς τά ἄκρα τῶν νησιῶν, πού περιβάλλονται ἀπό τήν θάλασσαν·
ἄλλοι μέν ἀπό τήν Αἱμονίαν καί ἄλλοι ἀπό τήν θαλασσινήν Κύπρον·
οὔτε καμμιά γυναῖκα παρέμενε εἰς τάς πόλεις τῶν Κυθήρων οὔτε κανείς πού νά μή χορεύῃ εἰς τά πτερά τοῦ εὐώδους (τοῦ μυρωδάτου) Λιβάνου·
οὔτε κανείς ἀπό τούς περιοίκους ἔλειψε τότε ἀπό τήν ἑορτήν, οὔτε κάτοικος τῆς Φρυγίας οὔτε ἀστός τῆς γειτονικῆς Ἀβύδου, οὔτε κανείς νέος πού ἀγαπάει τίς κοπέλλες· διότι πράγματι ἐκεῖνοι (οἱ νέοι), πηγαίνουν πάντοτε ὅπου γίνεται λόγος δι᾽ ἑορτήν,
τρέχουν ἐσπευσμένως ἐκεῖ ὄχι τόσον διά νά προσφέρουν θυσίας εἰς τούς θεούς,
ὅσον διά τά κάλλη (διά νά ἴδουν τά κάλλη) τῶν παρθένων,
πού συγκεντρώνονται ἐκεῖ (εἰς τόν τόπον τῆς ἑορτῆς).

στίχοι 55-82

Ἡ δέ θεῆς ἀνά νηόν ἐπῴχετο παρθένος Ἠρώ,
μαρμαρυγήν χαρίεντος ἀπαστράπτουσα προσώπου,
οἵά τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη.
ἄκρα δέ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον· ἦ τάχα φαίης,
Ἠροῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι·

στίχοι 55-82

Ἡ δέ παρθένος Ἠρώ ἐπορεύετο (ἐπήγαινε) εἰς τον ναόν τῆς θεᾶς,
ἀκτινοβολοῦσα μέ τήν λάμψιν τοῦ ὡραίου προσώπου της,
καί ἔμοιαζε σάν λευκομάγουλη ἀνατέλλουσα σελήνη,
ἐνῶ τά ἄκρα τῶν λευκῶν παρειῶν της ἐκοκκίνιζαν κυκλικά σάν τό δίχρωμο ρόδο, ὅταν βγαίνῃ ἀπό τούς κάλυκες· ἀληθινά θά μποροῦσε κανείς νά πῇ ὅτι εἰς τά μέλη τῆς Ἠροῦς ἀνεφάνη ἕνα τοπίον ἀπό ρόδα·

χροιήν γάρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης δέ
καί ρόδα λευκοχίτωνος ὑπό σφυρά λάμπετο
κούρης,
πολλαί δ' ἐκ μελέων Χάριτες ρέον. οἱ δέ παλαιοί
τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ
τις Ἥροῦς ὀφθαλμός γελόων ἑκατόν Χαρίτεσσι τεθήλει.
ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὗρατο Κύπρις.

Ὣς ἡ μέν, περί πολλόν ἀριστεύσασα γυναικῶν,
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.
δύσατο δ' ἠϊθέων ἁπαλάς φρένας· οὐδέ τις
ἀνδρῶν ἦεν, ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἥρώ.
ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπη κατά νηόν ἀλᾶτο,
ἐσπόμενον νόον εἶχε, καί ὄμματα καί φρένας ἀνδρῶν.
καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καί φάτο μῦθον·
καί Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
ἦχι μόθον καί ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων·
τοίην δ' οὔποτ' ὄπωπα νέην, κεδνήν θ', ἁπαλήν τε·
καί τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὗρον ὀπωπῆς.
αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἥροῦς· οὐκ ἄν ἐγώ κατ' Ὄλυμπον ἐφιμείρω θεός
εἶναι,
ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνί δώμασιν Ἥρώ.
εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεήν ἱέρειαν ἀφάσσειν,

διότι τό χρῶμα τῶν μελῶν της ἐκοκκίνιζε· ἐνῶ δέ ἐβάδιζε κάτω ἀπό τά σφυρά τῆς κόρης μέ τόν λευκόν χιτῶνα ἔλαμπαν ρόδα·
καί πολλές Χάριτες ἀπέρρεαν ἀπό τό σῶμα (τῆς Ἥροῦς). Οἱ δέ παλαιοί εἶπαν ψέματα ὅτι τρεῖς Χάριτες ἐγεννήθησαν· καί τό μάτι τῆς Ἥροῦς γελαστό ἄνθιζε σάν τά μάτια ἑκατόν Χαρίτων.

Ἀληθινά ἡ Κύπρις (ἡ Ἀφροδίτη) εὑρῆκε ἱέρειαν, πού ἦτο ἀνταξία της.

Ἔτσι αὐτή (ἡ Ἥρώ), ἀναδειχθεῖσα πρώτη μεταξύ πολλῶν γυναικῶν ὡς ἱέρεια τῆς Κύπριδος, ἐφαίνετο σάν νέα Κύπρις.

Εἰσεχώρησε δέ (ἡ Ἥρώ) εἰς τάς ἁπαλάς φρένας (εἰς τά μαλακά μυαλά) τῶν νέων· καί δέν ὑπῆρχε κανείς ἄνδρας, πού νά μή ἐπιθυμοῦσε νά ἔχῃ τήν Ἥρώ μαζί στό δικό του κρεββάτι.

Κι' αὐτή βέβαια, ὅπου κι' ἄν περιεφέρετο μέσα εἰς τόν ναόν μέ τά ὡραῖα θεμέλια, εἶχε ὡς ἀκόλουθον τόν νοῦν καί τά μάτια καί τάς ἐπιθυμίας τῶν ἀνδρῶν·
καί κάποιος μεταξύ τῶν νέων κατελήφθη ἀπό θαυμασμόν καί εἶπε τά ἑξῆς λόγια:
Ἐπῆγα καί εἰς τήν Σπάρτην καί εἶδα τήν πόλιν τῆς Λακεδαίμονος, ὅπου ἀκούομεν διά τήν μάχην καί τῶν ἀγῶνα τῶν χαρῶν·
τέτοιαν ὅμως νέαν ποτέ δέν εἶδα, τόσον ὡραίαν καί τρυφερήν·
καί ἴσως ἡ Κύπρις ἔχει μίαν ἀπό τίς νεώτερες Χάριτες.

Ἐκουράσθηκα νά τήν παρατηρῶ, ἀλλ' ὅμως δέν ἐχόρτασα νά τήν βλέπω.
Εἴθε ἀμέσως νά πεθάνω, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνεβῶ εἰς τό κρεββάτι τῆς Ἥροῦς·
Δέν θά ἐπιθυμοῦσα ἐγώ νά εἶμαι θεός εἰς τόν Ὄλυμπον,
ἐάν εἶχα ἰδικήν μου σύζυγον εἰς τό σπίτι μου τήν Ἥρώ.

Ἐάν ὅμως δέν ἁρμόζῃ εἰς ἐμέ νά θωπεύω τήν ἰδικήν σου ἱέρειαν,

στίχοι 83-111

τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις.

Τοῖα μέν ἠϊθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος,

στίχοι 83-111

εἴθε, ὦ Κυθέρεια, νά μοῦ δώσῃς ὁμοίαν νέαν σύζυγον (ὡσάν τήν Ἥρώ).

Αὐτά περίπου ἔλεγε κάποιος ἀπό τούς νέ-

ἕλκος ὑποκλέπτων, ἐπεμήνατο κάλλεῖ κούρης.

Αἰνοπαθές Λείανδρε, σύ δ', ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην,
οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατατρύχειν φρένα κέντροις,
ἀλλά πυριπνεύστοισι δαμείς ἀδόκητον ὀϊστοῖς,
οὐκ ἔθελες ζώειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡροῦς.
σύν βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσός ἐρώτων,
καί κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρός ὁρμῇ.
κάλλος γάρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικός
ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ·
ὀφθαλμός δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
ἕλκος ὀλισθαίνει, καί ἐπί φρένας ἀνδρός ὁδεύει.
εἶλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος,
αἰδώς·
ἔτρεμε μέν κραδίην, αἰδώς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι·
θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδώ·
θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων,
ἠρέμα ποσσίν ἔβαινε, καί ἀντίον ἵστατο κούρης.
λοξά δ' ὀπιπτεύων δολεράς ἐλέλιξεν ὀπωπάς,
νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης.
αὐτή δ', ὡς συνέηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἡσυχίῃ δέ καί αὐτή
πολλάκις ἰμερόεσσαν ἐήν ἔκρυψεν ὀπωπήν,
νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ,
καί πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμόν ἰάνθη,
ὅττι πόθον συνέηκε, καί οὐκ ἀπεσείσατο κούρη.

ους· κι' ἄλλος ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ ἀποκρύπτων τήν πληγήν του (τό ἐρωτικόν τραῦμα) εἶχε καταληφθῆ ὑπό ἐρωτικῆς μανίας ἀπό τό κάλλος τῆς κόρης.

Ἀλλά σύ, δυστυχισμένε Λέανδρε, καθώς εἶδες τήν ὡραίαν κοπέλλα,
δέν ἤθελες νά βασανίζῃς τό μυαλό σου μέ κρυφά κεντρίσματα, ἀλλά κατενικήθης ἀπροσδοκήτως ἀπό τά βέλη, πού ἀποπνέουν φωτιά, καί δέν ἤθελες νά ζῇς ἀποχωρισμένος ἀπό τήν περικαλλῆ (τήν ὡραιοτάτην) Ἡρώ.

Μαζί δέ μέ τάς ἀκτῖνας τῶν βλεφάρων της ἐμεγάλωνε καί ἡ ἐρωτική φωτιά (τοῦ Λεάνδρου),
καί ἡ καρδιά του ἐκόχλαζε ἀπό τήν ὁρμήν τοῦ ἀκατανικήτου πυρός.
Διότι τό περιπόθητον κάλλος ἀψόγου γυναικός καθίσταται ὀξύτερον εἰς τούς ἀνθρώπους ἀπό ἕνα πτερωτό βέλος·
καί τό μάτι (τό κοίταγμα μέ τό μάτι) εἶναι ὁ δρόμος· ἀπό τίς βολές τοῦ ματιοῦ γλιστράει ἡ πληγή (ἡ ἐρωτική πληγή) καί βαδίζει πρός τήν καρδιά τοῦ ἀνδρός.

Κατέλαβε δέ τότε αὐτόν (τόν Λέανδρον) ἔκπληξις, ἀναίδεια, τρόμος, ἐντροπή·
ἔτρεμε μέν ἡ καρδιά του, ἡ δέ ἐντροπή ἦτο δυνατόν νά τόν κυριεύσῃ·
ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τό εἶδος (ἡ μορφή του) ἦτο ἄριστον, ὁ ἔρως ὅμως τόν ἀπεχώρισεν ἀπό τήν ἐντροπήν·
καί μέ θάρρος ἀποκλίνων λόγῳ τοῦ ἔρωτός του πρός τήν ἀναίδειαν ἐβάδιζε ἥσυχα (μέ ἡρεμίαν) καί ἐστάθηκε ἀπέναντι ἀπό τήν κόρην·
καί κοιτάζοντας λοξά ἔρριξε περιστροφικῶς δολερές ματιές,
παραπλανώντας τό μυαλό τῆς κοπέλλας μέ νεύματα, χωρίς νά ὁμιλῇ·

Αὐτή δέ, καθώς ἀντελήφθη τόν δόλιον πόθον τοῦ Λεάνδρου, ἔχαιρε γιά τήν δόξα· μέ ἡσυχίαν (μέ ἡρεμίαν) δέ καί αὐτή πολλές φορές δέν ἀπέκρυψε τήν ἰδικήν της ἐρωτικήν ματιά, καί μέ νεύματα κρυφά ἐπρόδιδεν εἰς τόν Λέανδρον (τήν ἐρωτικήν της ἐπιθυμίαν).

Καί πάλιν ὅμως ἡ κόρη ὠπισθοχωροῦσε· ἀλλά ἡ καρδιά ἐκείνου ἐθερμάνθη (ζεστάθηκε), διότι ἀντελήφθη ἡ κόρη τόν πόθον του καί δέν τόν ἀπέκρουσε.
Ἐφ' ὅσον μέν λοιπόν ὁ Λέανδρος ἀναζητοῦσε λαθραίαν ὥραν, (ὥραν μυστικήν, εὐκαιρίαν

Ὄφρα μέν οὖν Λείανδρος ἐδίζετο λάθριον
ὥρην,
φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἠώς·
ἐκ περάτης δ᾽ ἀνέφαινε βαθύσκιος Ἕσπερος ἀστήρ

στίχοι 112-139

αὐτάρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης,
ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρῴσκουσαν ὁμίχλην·
ἡρέμα μέν θλίβων ροδοειδέα δάκτυλα κούρης,
βυσσόθεν ἐστονάχιζεν ἀθέσφατον· ἡ δέ σιωπῇ,
οἷα τε χωομένη, ροδέην ἐξέσπασε χεῖρα.
ὡς δ᾽ ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κούρης,
θαρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον ἕλκε χιτῶνα,
ἕσχατα τιμήεντος ἄγων ἐπί κεύθεα νηοῦ.
ὀκναλέοις δέ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἠρώ,
οἷάπερ οὐκ ἐθέλουσα, τόσην δ᾽ ἀνενείκατο
φωνήν, θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα Λεάνδρῳ·
Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, δύσμορε, παρθένον ἕλκεις;
ἄλλην δεῦρο κέλευθον· ἐμόν δ᾽ ἀπόλειπε χιτῶνα.
μῆνιν ἐμῶν ἀλέεινε πολυκτεάνων γενετήρων.
Κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν·
παρθενικῆς ἐπί λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἱκέσθαι.
Τοῖα μέν ἠπείλησεν, ἐοικότα παρθενικῆσιν.
θηλείης δέ Λέανδρος ἐπεί κλύεν οἴστρον ἀπειλῆς,
ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
καί γάρ ὅτ᾽ ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπριδίων ὁάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.
παρθενικῆς δ᾽ εὐοδμον, ἑῦχροον αὐχένα κύσας,
τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθου βεβολημένος οἴστρῳ·

διά νά πλησιάση κρυφά τήν Ἠρώ), ἡ Ἠώς ἐσταμάτησε τό φῶς καί κατέβαινεν εἰς τήν δύσιν·
ἀπό δέ τήν ἀπέναντι περιοχήν ἄρχισε νά φωτίζῃ ὁ ἀστήρ Ἕσπερος μέ τήν βαθειά σκιά του.

στίχοι 112-139

Τότε ἐκεῖνος (ὁ Λέανδρος) ἐπροχώρησε πλησίον πρός τήν κόρην, καθώς εἶδε νά ξεπηδᾷ μαύρη ὁμίχλη·
καί μέ ἠρεμίαν ἐπίεζε τά ρόδινα δάκτυλα τῆς κόρης· ἐστέναζε ἀπό τό βάθος (τῆς καρδιᾶς του) κατά τρόπον, πού δέν εἶναι δυνατόν νά πῇ κανείς· ἐκείνη ὅμως σιωπηλά, ὡσάν ὠργισμένη,
ἀπέσπασε (ἐτράβηξε) τό ρόδινο χέρι της.
Ἐκεῖνος ὅμως, ὅταν ἀντελήφθη τά ἐνδοτικά νεύματα τῆς κόρης, θαρραλέα ἔσυρε (ἐτραβοῦσε) μέ τά χέρια του τόν πολυποίκιλον χιτῶνα καί τήν ὡδήγησε εἰς τούς σκοτεινούς χώρους τοῦ πολυτελοῦς ναοῦ.
Καί μέ ὀκνηρά βήματα τόν ἀκολουθοῦσε ἡ παρθένος Ἠρώ, παριστάνουσα ὅτι δέν ἤθελε, καί ξεφώνησε,
ἀπειλοῦσα τόν Λέανδρον μέ γυναικεῖα λόγια:
Ξένε, διατί φέρεσαι μέ μανίαν; διατί, δυστυχισμένε, σύρεις (τραβᾷς) ἐμέ τήν παρθένον;
πάρε ἄλλον δρόμον, καί ἄφησε τόν ἰδικόν μου χιτῶνα,
διά νά ἀποφύγῃς τήν ὀργήν τῶν πλουσίων γονέων μου.
Δέν ἁρμόζει σέ σένα νά ἐγγίζῃς τήν ἱέρειαν τῆς θεᾶς Κύπριδος· εἶναι ἀδύνατον νά φθάσῃς εἰς τό κρεββάτι παρθένου. Αὐτά τοῦ εἶπε ἀπειλητικά ἡ Ἠρώ, πού ἐμοιαζαν μέ παρθενικά λόγια.
Ὅταν ὅμως ὁ Λέανδρος ἤκουσε τά ἀπειλητικά γυναικεῖα λόγια, κατάλαβε ὅτι αὐτά ἦσαν σημάδια (ἀποδείξεις), πού δείχνουν αἱ παρθένες, ὅταν ὑποχωροῦν, ὅταν θέλουν.
Καί πράγματι ὅταν αἱ γυναῖκες ἀπειλοῦν τούς νέους, αὐταί αἱ ἀπειλαί εἶναι ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἄγγελοι (ἐνδείξεις) ἐρωτικῶν συνομιλιῶν.
Ἀφοῦ δέ ἐφίλησε τόν εὐώδη, καλλίχρωμον αὐχένα τῆς κόρης, κτυπημένος ἀπό τήν μανίαν τοῦ ἐρωτικοῦ πόθου, τῆς εἶπε αὐτά τά λόγια:

Κύπρι φίλη μετά Κύπριν, Ἀθηναίη μετ᾽ Ἀθήνην,
οὐ γάρ ἐπιχθονίησιν ἴσην καλέω σε γυναιξίν,
ἀλλά σέ θυγατέρεσσι Διός Κρονίωνος ἐΐσκω,
ὄλβιος, ὅς σ᾽ ἐφύτευσε, καί ὀλβίη, ἥ τέκε, μήτηρ,
γαστήρ, ἥ σ᾽ ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλά λιτάων

Ἐσύ εἶσαι γιά μένα ἡ ἀγαπητή Κύπρις ὕστερα ἀπό τήν Κύπριν καί ἡ Ἀθηνᾶ ὕστερα ἀπό τήν Ἀθηνᾶν,
διότι ἐγώ δέν σέ θεωρῶ ἴσην μέ τίς γήϊνες γυναῖκες,
ἀλλά σέ παρομοιάζω μέ τάς θυγατέρας τοῦ Διός, υἱοῦ τοῦ Κρόνου.
Εὐτυχής ἦτο ἐκεῖνος, πού σέ ἔσπειρε, καί εὐτυχισμένη ἡ μητέρα, πού σ᾽ ἐγέννησε,

στίχοι 140-167

ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθου δ᾽ οἰκτειρον ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.
δεῦρ᾽ ἴθι, μυστιπόλευε γαμήλια θεσμά θεαίνης·
παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ,
παρθενικαῖς οὐ Κύπρις ἰαίνεται. ἦν δ᾽ ἐθελήσῃς
θεσμά θεῆς ἐρόεντα, καί ὄργια πιστά δαῆναι,
ἔστι γάμος καί λέκτρα. σύ δ᾽, εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων,
σόν δ᾽ ἱκέτην με κόμιζε, καί, ἦν ἐθέλῃς, παρακοίτην,
τόν σοι Ἔρως ἤγρευσεν ἐοῖς βελέεσσι κιχήσας.
ὣς θρασύν Ἡρακλῆα θοός χρυσόρραπις Ἑρμῆς
θητεύειν ἑκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτί νύμφην.
σοί δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καί οὐ σοφός ἦγαγεν Ἑρμῆς.
παρθένος οὔ σε λέληθεν ἀπ᾽ Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
ἥ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνήν,
παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ᾽ Ἀφροδίτης,
τόν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἑνί κραδίῃ θέτο πάσῃ.
πείθεο καί σύ, φίλη, μή Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
Ὣς εἰπών, παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης,

στίχοι 140-167

καί μακαριωτάτη ἡ κοιλιά, πού σέ κυοφοροῦσε.
Ἀλλ᾽ ἄκουσε τίς παρακλήσεις μου καί εὐσπλαχνίσου (λυπήσου) τόν ἰσχυρόν πόθον μου.
Ἐσύ σάν ἱέρεια πού εἶσαι τῆς Κύπριδος, πρέπει νά ἀσκῇς τά ἔργα τῆς Κύπριδος.
Ἔλα ἐδῶ καί τέλεσε τά θέσμια τοῦ γάμου.
Δέν ἁρμόζει εἰς τήν Ἀφροδίτην νά ὑπηρετῆται ἀπό παρθένον.
Ἡ Κύπρις δέν θερμαίνεται μέ τάς παρθένους.
Ἐάν ὅμως θελήσῃς νά μάθῃς τά ἐρωτικά θέσμια τῆς θεᾶς καί τίς ἀληθινές τελετουργίες, ὑπάρχει ὁ γάμος καί τό κρεββάτι. Σύ δέ, ἐάν ἀγαπᾶς τήν Κυθέρειαν, ἀποδέξου τόν εὐχάριστον θεσμόν τῶν ἐρώτων, πού θέλγουν τόν νοῦν· καί ἐμέ τόν ἰδικόν σου ἱκέτην πρόσεχε, καί, ἂν θέλῃς, πάρε με σύζυγόν σου,
ἐμέ πού μέ ἔπιασε γιά χάρι σου μέ τά ἰδικά σου βέλη ὁ Ἔρως, ὅταν μέ συνήντησε.
Ἔτσι ὁ ταχύς Ἑρμῆς μέ τό χρυσό κηρύκειον ἐφρόντισε νά εἶναι ὑπηρέτης ὁ γενναῖος Ἡρακλῆς εἰς τήν νύμφην Ἰορδανίαν. Ἀλλά ἐμένα ἔστειλε σέ σένα ἡ Κύπρις καί δέν μέ ὡδήγησεν ὁ σοφός Ἑρμῆς.
Δέν ἔχεις λησμονήσει τήν Ἀταλάντην, τήν κόρην ἀπό τήν Ἀρκαδίαν, πού κάποτε ἀπέφυγε τό κρεββάτι, ὅταν τήν ἀγάπησε ὁ Μελανίων, ἐπειδή ἐφρόντιζε τήν παρθενικότητά της· ἀφοῦ ὅμως ἐθύμωσε ἡ Ἀφροδίτη, ἐκεῖνον πού δέν τόν εἶχε ποθήσει προηγουμένως, τόν ἔβαλε ὁλόκληρον σ᾽ ὅλη της τήν καρδιά.
Πείσου καί σύ, ἀγαπητή μου, στά λόγια μου, διά νά μή διεγείρῃς τήν ὀργήν τῆς Ἀφροδίτης.
Αὐτά τά λόγια εἶπε (ὁ Λέανδρος) καί παρέπεισε τό μυαλό τῆς κόρης, καίτοι αὐτή ἐφαίνετο ὅτι ἠρνεῖτο,

θυμόν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνί μύθοις.
παρθενική δ' ἀφθογγος ἐπί χθόνα πῆξεν ὀπωπήν,
αἰδοῖ ἐρυθριόωσαν ὑποκλέπτουσα παρείην,
καί χθονός ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἴχνεσιν, αἰδομένη
δέ
πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑόν συνέεργε χιτῶνα.
πειθοῦς γάρ τάδε πάντα προάγγελα, παρθενικῆς δέ
πειθομένης ποτί λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπή.
ἤδη καί γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων,
θέρμετο δέ κραδίην γλυκερῷ πυρί παρθένος Ἥρώ,

στίχοι 168-195

κάλλεϊ δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
ὄφρα μέν οὖν ποτί γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπήν,
τόφρα δέ καί Λείανδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχροον αὐχένα κούρης.
ὀψέ δέ Λειάνδρῳ γλυκερήν ἀνενείκατο φωνήν,.
αἰδοῦς ὑγρόν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου·
Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἄν καί πέτρον ὀρίναις.
τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
οἴ μοι! τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμήν ἐς πατρίδα γαῖαν;
ταῦτα δέ πάντα μάτην ἐφθέγξαο· πῶς γάρ ἀλήτης
ξεῖνος ἐών καί ἄπιστος, ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
ἀμφαδόν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
οὐ γάρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἤν δ' ἐθελήσῃς
ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμήν ἐς πατρίδα μίμνειν,
οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.

καί παρεπλάνησε τήν καρδιά της μέ λόγια, πού τά γεννάει ὁ ἔρως.
Ἡ παρθένος δέ ἀμίλητη (ἄφωνος) ἔμπηξε τήν ματιά της στήν γῆ, καί ἀπέκρυπτε ἀπό ντροπαλότητα τήν παρειάν της (τό πρόσωπόν της), πού εἶχε κοκκινίσει,
καί ἔξυνε τήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς μέ τά πόδια της, καί πολλές φορές ἐντρεπομένη συνέδεε τόν χιτῶνά της γύρω ἀπό τούς ὤμους της.
Διότι ὅλα αὐτά προανήγγελλαν ὅτι ἐπείσθη (ἀπό τά λόγια τοῦ Λεάνδρου), ἡ δέ σιωπή ἀποτελεῖ ὑπόσχεσιν ὅτι ἡ κόρη εἶχε πεισθῆ.
Εἶχε πλέον δεχθῆ (ἡ Ἥρώ) καί τό γλυκόπικρο ἐρωτικό κέντρισμα, καί ἡ καρδιά της ἐθερμαίνετο (ζεσταίνονταν) μέ τήν γλυκειά φωτιά (φλόγα) τοῦ ἔρωτος.

στίχοι 168-195

Καί θαμβώθηκε ἀπό τήν ὁμορφιά τοῦ περιπόθητου Λεάνδρου.
Ἐφ' ὅσον μέν λοιπόν ἡ Ἥρώ εἶχε προσηλωμένα τά μάτια της εἰς τήν γῆν, ἄλλο τόσο καί ὁ Λέανδρος δέν ἀπέκαμε νά βλέπῃ μέ τά ἐρωτομανῆ μάτια του τόν αὐχένα τῆς κόρης μέ τό ἁπαλόν χρῶμα.
Κα ἀργά ἀπηύθυνε πρός τόν Λεάνδρον γλυκειά φωνή, ἐνῶ ἀπέσταζε ἀπό τό πρόσωπόν της ὑγρή κοκκινάδα ἀπό ντροπή, καί τοῦ εἶπε: Ξένε, ἴσως καί πέτρα θά μπορέσῃς νά σηκώσῃς μέ τά ἰδικά σου λόγια. Ποιός σοῦ ἔμαθε τούς δρόμους τῶν πλανερῶν λόγων;
Ὤιμέ! Ποιός σέ ἔφερε εἰς τήν πατρίδα μου;
Ὅλα ὅμως αὐτά ματαίως τά ξεφώνησες· διότι πῶς ἐσύ, πού εἶσαι ἕνας περιπλανώμενος ξένος καί ἀναξιόπιστος, θά ἔλθῃς εἰς ἐρωτικήν ἐπαφήν μέ ἐμέ;
Ἀναφανδόν (φανερά) δέν ἠμποροῦμεν νά κάμωμεν (νά τελέσωμεν) ἱερούς γάμους· διότι αὐτό δέν θά ἄρεσε εἰς τούς γονεῖς μου· ἄν ὅμως θελήσῃς νά παραμένῃς εἰς τήν πατρίδα μου ὡς ξένος, πού θά ἔρχεσαι συχνά, δέν ἠμπορεῖς κατά τό σκότος νά ἀποκρύπτῃς τήν Ἀφροδίτην. Διότι ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων εἶ-

γλῶσσα γάρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δέ σιωπῇ
ἔργον ὅπερ τελέει τις, ἐνί τριόδοισιν ἀκούει.
εἰπέ δέ, μή κρύψῃς, τεόν οὔνομα, καί σέο
πάτρην.
οὐ γάρ ἐμόν σε λέληθεν, ἐμοί δ' ὄνομα κλυτόν Ἠρώ.
πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμός δόμος οὐρανομήκης,
ᾧ ἔνι ναιετάουσα σύν ἀμφιπόλῳ τινί μούνῃ
Σηστιάδος πρό πόληος ὑπέρ βαθυκύμονας ὄχθας,
γείτονα πόντον ἔχω, στυγεραῖς βουλῇσι τοκήων.
οὐδέ μοι ἐγγύς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδέ χορεῖαι
ἠϊθέων παρέασιν· ἀεί δ', ἀνά νύκτα καί Ἠῶ,
ἐξ ἁλός ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή.
Ὡς φαμένη ροδέην ὑπό φάρεϊ κλέπτε παρειήν,
ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.

στίχοι 196-224

Λείανδρος δέ, πόθου βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
φράζετο, πῶς κεν ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
ἄνδρα γάρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάσσας
καί πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται· οἷσι δ' ἀνάσσει,
αὐτός ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστί βροτοῖσιν.
αὐτός καί ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
ὀψέ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον·
Παρθένε, σόν δι' ἔρωτα καί ἄγριον οἶδμα περήσω,
εἰ πυρί παφλάζοιτο, καί ἅπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
οὐ τρομέω βαρύ χεῦμα, τεήν μετανεύμενος εὐνήν,
οὐ βρόμον ἠχήεντα περιπτώσσοιμι θαλάσσης.

ναι φιλοκατήγορος· καί τό ἔργον πού ἐκτελεῖ κάποιος σιωπηρά, τό ἀκούει εἰς τάς τριόδους (εἰς τά τρίστρατα).

Ἀλλάς πές μου, καί μή τό κρύψῃς, τό ὄνομά σου καί τήν πατρίδα σου,
διότι τό ἰδικόν μου δέν σοῦ διαφεύγει, εἶναι τό περίφημον Ἠρώ.

Ἡ κατοικία μου εἶναι ἕνας περιβόητος ὑψηλότατος πύργος, ὅπου διαμένω μονάχη μέ κάποιαν ὑπηρέτριαν, ἐμπρός ἀπό τήν πόλιν Σηστόν, ἐπάνω ἀπό τίς ὄχθες τῆς θαλάσσης μέ τά βαθειά κύματα,
καί ἔχω γείτονα τήν θάλασσαν, κι' αὐτά ὅλα ἔγιναν σύμφωνα μέ τίς μισητές ἐπιθυμίες τῶν γονέων μου.

Οὔτε ὑπάρχουν πλησίον μου συνομήλικες, οὔτε χοροί νέων παρευρίσκονται· ἀλλά πάντοτε, νύκτα καί ἡμέραν, βουΐζει στά αὐτιά μου ὁ θόρυβος τῆς ἀνεμοδαρμένης θαλάσσης.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἀπέκρυψε τό ρόδινο πρόσωπόν της μέ τεμάχιον πανιοῦ, ἐπειδή καί πάλιν ἠσθάνετο ἐντροπήν διά τά λόγια της. Ὁ δέ Λέανδρος, κτυπημένος ἀπό τό μυτερό κεντρί τοῦ πόθου, ἐσκέπτετο, πῶς θά ἠμπορέσῃ νά διεξαγάγῃ τόν ἐρωτικόν ἀγῶνα.

στίχοι 196-224

Διότι ὁ δολοπλόκος Ἔρως, ἀφοῦ κατανικήσει μέ τά βέλη του ἕνα ἄνδρα,
καί πάλιν αὐτός θά θεραπεύσῃ τήν πληγήν τοῦ ἀνδρός· καί εἰς ἐκείνους πού βασιλεύει, αὐτός, πού δαμάζει τά πάντα, εἶναι καί ὁ σύμβουλός των· αὐτός ὁ ἴδιος ἐβοήθησε τότε καί τόν Λέανδρον, πού κατείχετο ἀπό τόν πόθον (πρός τήν Ἠρώ).

Ἀφοῦ δέ ἀργά ὠμίλησε, εἶπε λόγια πολυμήχανα: Παρθένε, γιά τόν ἔρωτά μου πρός ἐσένα θά περάσω καί τό ἄγριον κῦμα,
ἀκόμη καί ἄν παφλάζῃ ὅπως τό πῦρ καί ἄν τά νερά εἶναι ἀκατάλληλα γιά ταξίδι (λόγῳ τρικυμίας).

Ἐπιζητῶν τό δικό σου κρεββάτι δέν τρομάζω τό βαρύ κῦμα, οὔτε φοβοῦμαι τόν ἠχηρόν θόρυβον τῆς θαλάσσης.

ἀλλ᾽ αἰεί κατά νύκτα φορεύμενος ὑγρός ἀκοίτης,
νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον· οὐχ ἕκαθεν γάρ ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύδου.
μοῦνον ἐμοί ἕνα λύχνον ἀπ᾽ ἠλιβάτου σέο πύργου ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατά κνέφας· ὄφρα νοήσας ἔσσομαι ὁλκάς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον.
καί μιν ὁπιπτεύων δύντ᾽ ὄψομαι οὔτε Βοώτην,
οὐ θρασύν Ὡρίωνα, καί ἄβροχον ὁλκόν Ἀμάξης·
πατρίδος ἀντιπόροιο ποτί γλυκύν ὅρμον ἱκοίμην.
ἀλλά, φίλη, πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
μή μιν ἀποσβέσσωσι, καί αὐτίκα θυμόν ὀλέσσω,
λύχνον, ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
εἰ δ᾽ ἐτεόν γ᾽ ἐθέλεις ἐμόν οὔνομα καί σύ δαῆναι,
οὔνομά μοι Λείανδρος, ἐϋστεφάνου πόσις
Ἡροῦς.
Ὡς οἱ μέν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
καί νυχίην φιλότητα, καί ἀγγελίην ὑμεναίων,
λύχνου μαρτυρίῃσιν, ἐπιστώσαντο φυλάξειν,
ἡ μέν φῶς τανύειν, ὁ δέ κύματα μακρά περῆσαι.

στίχοι 225-252

παννυχίδας δ᾽ ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ,
ἡ μέν ἑόν ποτί πύργον, ὁ δ᾽, ὀρφναίην ἀνά νύκτα
μήτι παραπλάζοιτο, λαβών σημῆϊα πύργου,
πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ᾽ εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
παννυχίων δ᾽ ὀάρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους,
πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
Ἤδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτός ὁμίχλη,

Ἀλλά πάντοτε ἐρχόμενος κατά τήν νύκτα ὡς ὑγρός σύζυγος (ὡς σύζυγος πού προέρχεται ἀπό τά νερά τῆς θαλάσσης) θά κολυμβῶ εἰς τόν Ἑλλήσποντον, πού ἔχει ἰσχυρά ρεύματα· διότι ἡ πόλις τῆς Ἀβύδου δέν εἶναι μακρυά ἀπό τήν ἀπέναντι εὑρισκομένην ἰδικήν σου πόλιν.

Μόνον ἕνα λύχνον γιά μένα βάλε νά φωτίζῃ ἀπό τόν ὑψηλόν σου πύργον ἀπό ἀπέναντι κατά τήν ὥραν πού σκοτεινιάζει, διά νά γίνω, ἀφοῦ ἀντιληφθῶ (τόν λύχνον), πλοῖον μεταφέρον τόν Ἔρωτα, ἔχων ὡς ἀστέρα (καθοδηγήσεως) τόν ἰδικόν σου λύχνον.

Καί κοιτάζοντας (παρατηρῶν) ἐγώ αὐτόν (τόν λύχνον), δέν θά ἴδω οὔτε τόν Βοώτην πού δύει,
οὔτε τόν θρασύν Ὡρίωνα οὔτε τόν ἄβρεκτον ἀστέρα, πού ἕλκει τήν Ἅμαξαν·
καί θά φθάσω εἰς τό γλυκύ ἀγκυροβόλι τῆς πατρίδος σου, πού εἶναι στήν ἀπέναντι ἀκτή.

Ἀλλά φυλάξου, ἀγαπητή μου, ἀπό τούς ἀνέμους, πού φυσοῦν σφοδρά, μήπως σβήσουν αὐτόν τόν λύχνον, τόν ὁδηγόν τοῦ βίου μου, πού μοῦ φέρει τό φῶς, καί σύ τό ἰδικόν μου πραγματικόν ὄνομα, σοῦ λέγω ὅτι τό ὄνομά μου εἶναι Λέανδρος, σύζυγος τῆς καλλίζωνης Ἡροῦς.

Ἔτσι αὐτοί (ὁ Λέανδρος καί ἡ Ἡρώ) συνεφώνησαν νά σμίξουν σέ κρυφούς γάμους,
καί ἔδωσαν ἀμοιβαίως βεβαίωσιν, ὅτι θά διαφυλάξουν (θά διατηρήσουν μυστικήν) καί τήν νυκτερινήν ἐρωτικήν ὁμιλίαν (ἐπαφήν) καί τήν ἀγγελίαν τῶν γάμων θά κάμουν μέ τάς μαρτυρίας τοῦ λύχνου·
αὐτή μέν νά ἐκτείνῃ ἀναμμένο τό φῶς τοῦ λύχνου, αὐτός δέ νά διαπλεύσῃ τά μεγάλα κύματα.

στίχοι 225-252

Ἀφοῦ δέ διῆλθον ὁλονύχτιες ἀκόρεστες ἐρωτικές ἐπαφές, ἐχωρίσθησαν μεταξύ των ἐξ ἀνάγκης παρά τήν θέλησίν των·
ἐκείνη μέν διέμενε εἰς τόν ἰδικόν της πύργον, αὐτός δέ κατά μίαν σκοτεινήν νύκτα,
ἀφοῦ ἔλαβε σήματα ἀπό τόν πύργον, διά νά μή παραπλανηθῇ, ἔπλεε πρός τήν εὐρεῖαν περιοχήν τῆς Ἀβύδου μέ τά ἰσχυρά θεμέλια.

Καί νοσταλγοῦσαν ὁλονύκτιες κρυφές ἐρωτικές συνομιλίες, καί πολλές φορές ηὐχήθησαν νά ἔλθῃ ἡ νυμφική νύχτα (ἡ νύχτα πού θά ἤρχοντο εἰς ἐρωτικήν ἐπαφήν).

Εἶχεν ἔλθει πλέον τό σκοτάδι τῆς νυκτός μέ

ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καί οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ·
ἀλλά πολυφλοίσβοιο παρ᾽ ἠϊόνεσσι θαλάσσης
ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένην ὑμεναίων,
μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,
εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
ὡς δ᾽ ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτός ὀμίχλην
Ἠρώ, λύχνον ἔφαινεν· ἀναπτομένοιο δέ λύχνου,
θυμόν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου·
λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο· πάρ δέ θαλάσσῃ
μαινομένων ροθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων.
ἔτρεμε μέν τό πρῶτον, ἔπειτα δέ, θάρσος ἀείρας,
τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις·
Δεινός Ἔρως, καί πόντος ἀμείλιχος· ἀλλά θαλάσσης ἐστίν ὕδωρ, τό δ᾽ Ἔρωτος ἐμέ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.
λάζεο πῦρ, κραδίη, μή δείδιθι νήχυτον ὕδωρ.
δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δή ροθίων ἀλεγίζεις;
ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
καί κρατέει πόντοιο καί ἠμετέρων ὀδυνάων;
Ὡς εἰπών μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἐῷ δ᾽ ἔσφιγξε καρήνῳ,

στίχοι 253-280

ἠϊόνος δ᾽ ἐξῶρτο, δέμας δ᾽ ἔρριψε θαλάσσῃ.
λαμπομένου δ᾽ ἔσπευδεν ἀεί κατεναντία λύχνου,
αὐτός ἐών ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νῆυς.
Ἠρώ δ᾽, ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ὑψόθι πύργου,
λευγαλέῃς αὔρῃσιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης,

τό μαῦρο πέπλο, πού φέρει τόν ὕπνον εἰς τούς ἀνθρώπους, ὄχι ὅμως καί εἰς τόν Λέανδρον, ὁ ὁποῖος κατείχετο ἀπό τόν πόθον (πρός ἐρωτικήν ἀπόλαυσιν).

Ἀλλά ἀνέμενε κοντά εἰς τίς ἀκτές τῆς πολυθορύβου θαλάσσης ἀγγελίαν λάμπουσαν (φωτεινήν) – μεταδιδομένην μέ τό φῶς τοῦ λύχνου – τῶν γάμων,
παραμονεύων τήν μαρτυρίαν τοῦ πολυκλαύστου λύχνου, πού ἦτο ὁ ἀγγελιαφόρος, ὁ ὁποῖος βλέπει μακρυά, ὁ ἀγγελιαφόρος γιά τό κρυφό κρεββάτι.

Καθώς ὅμως ἡ Ἠρώ εἶδε τήν σκοτεινή μαυρίλα τῆς μαύρης νυκτός,
ἄναψε τόν λύχνον· καί μέ τό ἄναμμα τοῦ λύχνου ὁ Ἔρως ἐφλόγισε τήν καρδιά τοῦ Λεάνδρου, ὁ ὁποῖος ἐβιάζετο·
ἐνῶ δέ ἐκαίετο ὁ λύχνος, μαζί μ᾽ αὐτόν ἐκαίετο καί ὁ Λέανδρος.
Ἀκούων δέ πλησίον τῆς θαλάσσης τόν πολυθόρυβον βόμβον τῶν μαινομένων κυμάτων,
κατ᾽ ἀρχάς μέν ἔτρεμε, ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ ἔλαβε θάρρος, εἶπε αὐτά τά λόγια περίπου ὡς παρηγορητικά τῆς καρδιᾶς του:
Εἶναι φοβερός ὁ Ἔρως, καί ὁ πόντος ὅμως εἶναι ἀμείλικτος (σκληρός)· ἀλλά τῆς θαλάσσης εἶναι τό νερό, ἐμέ ὅμως μέ φλογίζει ἐσωτερικῶς ἡ φωτιά τοῦ Ἔρωτος.
Ἅρπαξε τό πῦρ, καρδιά μου, καί μή φοβῆσαι τό νερό, πού τρέχει (ρέει) ἀφθόνως.
Ἔλα γιά χάρι μου εἰς φιλικήν ἐπαφήν (μέ τό νερό)· διατί λοιπόν ὑπολογίζεις τά κύματα;

Δέν γνωρίζεις, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη εἶναι σπαρμένη (γεννημένη) στή θάλασσα καί ὅτι αὐτή εἶναι κυρίαρχος τοῦ πόντου (τῆς θαλάσσης) καί τῶν ἰδικῶν μας θλίψεων;
Ἀφοῦ ὁ Λέανδρος εἶπε αὐτά τά λόγια ἀπέβαλεν ἀπό τά ἀξιέραστα μέλη του (ἀπό τό ἀξιέραστο σῶμά του) καί μέ τά δύο χέρια του τόν πέπλο καί τόν ἔσφιξε στό κεφάλι του καί ἐπήδησεν ἀπό τήν ἀκτήν καί ρίχτηκε στήν θάλασσα.

στίχοι 253-280

Κι᾽ ἔσπευδε συνεχῶς πρός τόν λύχνον, πού ἔλαμπε ἀπό τό ἀπέναντι μέρος,
καί ἦτο αὐτός μόνος καί κωπηλάτης καί καράβι πού ἔπλεε καί ἐκινεῖτο ἀπό μόνο του.
Ἡ δέ Ἠρώ ἀπό ὑψηλά ἀπό τόν ἀπόκρημνον πύργον της ἔφερε τό φῶς (βαστάζουσα τόν λύχνον), καί ἀπό ὅπου ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσε

φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστοῦ
πολλά καμών Λείανδρος ἔβη ποτί ναύλοχον ἀκτήν.
καί μιν ἐόν ποτί πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δέ θυράων
νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
ἀφροκόμους ραθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης,
ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπί παρθενεῶνος,
καί χρόα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχριεν ἐλαίῳ
εὐόδμῳ, ροδέῳ, καί ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνί λέκτροις
νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους·

Νυμφίε, πολλά μογήσας, ἃ μή πάθε νυμφίος ἄλλος·
νυμφίε, πολλά μογήσας, ἅλις νύ τοι ἁλμυρόν ὕδωρ,
ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυθγδούποιο θαλάσσης·
δεῦρο, θεούς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάθεο κόλποις.

Ὣς ἡ μέν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην,
καί θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστονόου Κυθερείης.
ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων·
οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀοιδός·
οὐ δαῖδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν·
οὐδέ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατρ, καί πότνια μήτηρ·
ἀλλά λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις,

στίχοι 280-308

σιγή παστόν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμίχλη·
νύξ μέν ἦν κείνοισι γαμοστόλος, οὐδέ ποτ' Ἠώς
νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνί λέκτροις·

ἰσχυρές αὖρες, πολλές φορές ἐσκέπαζε τόν λύχνον μέ ἕνα πανί, μέχρις ὅτου ὁ Λέανδρος, ἀφοῦ ὑπέστη πολλές ταλαιπωρίες, ἔβαλε πόδι εἰς τήν ἀκτήν, ὅπου ἀγκυροβολοῦν τά πλοῖα. Καί τότε ἀνέβασε αὐτόν εἰς τόν πύργον της· ἀπό τίς θύρες δέ τοῦ πύργου ἀγκάλιασε σιωπηλά τόν γαμβρόν, πού ἀσθμαινε (ἀνέπνεε δύσκολα), καί ἐνῶ ἔσταζε αὐτός ἀκόμη ἀφρισμένες σταγόνες τῆς θαλάσσης,
τόν ὡδήγησε εἰς τό βάθος τοῦ νυμφικοῦ παρθενικοῦ δωματίου.

Καί ἐκαθάρισε ὅλη τήν ἐπιδερμίδα του, καί τό σῶμά του τό ἄλειφε μέ λάδι εὔοσμο, ρόδινον, καί ἐξήλειψε τήν ὀσμήν, πού ἀπέπνεε τό σῶμά του ἀπό τήν ἁλμύραν τῆς θαλάσσης.

Ἐνώ δέ ἀκόμη ὁ Λέανδρος ἀνέπνεε μέ δυσκολίαν, ἐχύθηκε ἐπάνω του εἰς τά καλοστρωμένα νυμφικά κρεββάτια καί τοῦ ἔλεγε λόγια, πού ἀγαποῦν οἱ ἄνδρες (πού ἀρέσουν εἰς τούς ἄνδρες), (ἤ λόγια ἐνδεικτικά τῆς ἀγάπης της πρός τούς ἄνδρες):
Γαμβρέ μου, πολλά ὑπέφερες, καί σοῦ εἶναι πολύ τό ἁλμυρό νερό καί ἡ ὀσμή ἀπό τά ψάρια τῆς πολυθορύβου θαλάσσης· ἔλα ἐδῶ, καί ἀπόθεσε τούς ἱδρῶτάς σου εἰς τούς ἰδικούς μου κόλπους. Αὐτά τοῦ εἶπε ἐκείνη· κι αὐτός ἀμέσως τῆς ἔλυσε τήν ζώνην, καί ἐφήρμοσαν τούς νόμους τῆς Κυθερείας, πού ἔχει καλάς διαθέσεις.

Ἦτο γάμος, ἀλλά χωρίς χορόν· ἦτο κρεββάτι (γαμήλιος πρᾶξις), ἀλλά χωρίς ὕμνους·
κανείς ἀοιδός δέν εἶπε εὐφημιστικό τραγούδι πρός τιμήν τῆς Ἥρας, πού προστατεύει τόν γάμον·
δέν ἀστραποβόλησε τό φῶς τῶν λαμπάδων εἰς τό νυμφικό κρεββάτι· οὔτε κανείς ἐπήδησε σέ χορό, μέ γρήγορες πολλές κινήσεις,
οὔτε ὁ πατέρας της ἐτραγούδησε τό γαμήλιο τραγούδι οὔτε ἡ σεβαστή μητέρα της·
ἀλλ' ἀφοῦ ἔστρωσε τό κρεββάτι σέ ὥρες, πού τελειώνουν οἱ γάμοι, ἡ σιωπή ἔστησε τόν νυμφικόν θάλαμον καί ἡ Ὁμίχλη (ἡ σκοτεινιά) ἐφρόντισε τήν νύμφην·

στίχοι 281-308

ἡ νύχτα ἦτο ἐκείνη που παρεσκεύασε εἰς αὐτούς τόν γάμον, οὔτε ποτέ ἡ Ἠώς (τό φῶς τῆς ἡμέρας) εἶδε τόν Λέανδρον ὡς γαμβρόν εἰς τά πολυφημισμένα κρεββάτια·

νήχετο δ᾽ ἀντιπόροιο πάλιν ποτί δῆμον Ἀβύδου
ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων.
Ἡρώ δ᾽ ἑλκεαίπεπλος, ἑοὺς λήθουσα τοκῆας,
παρθένος ἡματίη, νυχίη γυνή. ἀμφότεροι δέ
πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν Ἠώ.

Ὣς οἱ μέν, φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
κρυπταδίῃ τέρποντο μετ᾽ ἀλλήλων Κυθερείῃ.
ἀλλ᾽ ὀλίγον ζώεσκον ἐπί χρόνον, οὐδ᾽ ἐπί δηρόν
ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων·
ἀλλ᾽ ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
βένθεα δ᾽ ἀστήρικτα, θεμείλιά θ᾽ ὑγρά θαλάσσης
χειμέριοι πνείοντες ἀεί στυφέλιζον ἀῆται,
λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα· τυπτομένης δέ
ἤδη νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε διχθάδι χέρσῳ
χειμερίην καί ἄπιστον ἁλυσκάζων ἅλα ναύτης.
ἀλλ᾽ οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργου,
ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
νηλειής καί ἄπιστος. ὄφελλε δέ δύσμορος Ἡρώ
χείματος ἱσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
μηκέτ᾽ ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων,
ἀλλά πόθος καί μοῖρα βιήσατο· θελγομένη δέ
μοιράων ἀνέφαινε, καί οὐκέτι δαλόν Ἐρώτων.

Νύξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνείοντες ἀῆται,
καί κολυμποῦσε πάλιν πρός τήν περιοχήν τῆς Ἀβύδου, πού ἦτο ἀπέναντι (ἀπό τήν Σηστόν), ἀναπνέων ἀκόμη ἀχόρταστος τούς ὁλονύκτιους γάμους.

Ἡ δέ Ἡρώ μέ τόν ἑλικοειδῆ πέπλον, λησμονοῦσα τούς ἰδικούς της γονεῖς, κατά μέν τήν ἡμέραν ἦτο παρθένος, κατά δέ τήν νύκτα γυνή (γυναῖκα παντρεμένη). Καί οἱ δύο τους πολλές φορές ηὐχήθησαν νά κατέβῃ εἰς τήν δύσιν ἡ Ἠώς (νά νυκτώσῃ).

Ἔτσι αὐτοί (ὁ Λέανδρος καί ἡ Ἡρώ) ἀποκρύπτοντες τήν ἐρωτικήν των ἀνάγκην,
ἐτέρποντο μεταξύ των ἀπό τήν κρυφήν Κυθέρειαν.
Ἀλλά ἔζησαν ὀλίγον χρόνον, καί οὔτε ἀπέλαυσαν ἐπί πολύ μεταξύ των τούς πολυπλανεμένους γάμους των·
ἀλλ᾽ ὅταν ἦλθεν ἡ ἐποχή τοῦ παγεροῦ χειμῶνος, πού ἐδονοῦνταο φρικτές αἱ πολυστρόβιλες θύελλες,
τά δέ ἀσταθῆ βάθη καί τά ὑγρά θεμέλια τῆς θαλάσσης τά ἐτράνταζαν συνεχῶς οἱ ἄνεμοι, πού φυσοῦν τόν χειμῶνα, καί ἐμαστίγωναν ὅλην τήν θάλασσαν μέ λαίλαπας·
ἐνῶ δέ ἤδη χτυπιόταν ἀπό τά κύματα ἡ θάλασσα,
ἀνέσυρε μαῦρο καράβι ἀπό τήν εἰς δύο διῃρημένην ξηράν, ἐπειδή ὁ ναύτης ἤθελε νά ἀποφύγῃ τήν χειμερινήν καί μή παρέχουσαν ἐμπιστοσύνην θάλασσαν.

Ἀλλά οὔτε ὁ φόβος τῆς χειμερινῆς θαλάσσης σέ ἠμπόδισε, ἰσχυρόκαρδε Λέανδρε· ἡ ὑπηρεσία ὅμως τοῦ πύργου, πού ἐσήμαινε (πού σοῦ ἔκαμνε σήματα) τό συνειθισμένο φώτισμα τῶν γάμων,
σέ παρώτρυνε νά ἀδιαφορήσῃς διά τήν μαινομένην θάλασσαν, ἡ ἀσπλαγχνος καί ἀναξιόπιστος. Ἀλλ᾽ εἴθε ἡ δυστυχής Ἡρώ διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος (κατά τήν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος) νά ἔμενε μακρυά ἀπό τόν Λέανδρον καί νά μή ἄναπτε πλέον τόν ὀλιγοχρόνιον ἀστέρα (τόν λύχνον) τῶν κρεββατιῶν (γιά τό κρεββάτι).

Ἀλλά τήν ἐξηνάγκασε ὁ πόθος καί ἡ μοῖρα· ἐπειδή δέ ἦτο μαγευμένη, ἄναβε τό δαυλί γιά τίς μοῖρες, καί δέν ἄναβε πλέον τό δαυλί τῶν Ἐρώτων.

Ἦτο νύχτα, ὅταν ἄνεμοι πνέοντες μέ πολύ μεγάλην σφοδρότητα,

χειμερίῃς πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται,
ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπί ρηγμῖνι θαλάσσης.
δή τότε καί Λείανδρος, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ἐπί νώτων.
ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ·
αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἠχή
μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
καί Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς·
καί κτύπος ἦν ἁλίαστος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.
αἰνοπαθής δέ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνί δίναις
πολλάκι μέν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
πολλάκι δ' αὐτόν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
ἀτθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης·
ἀλλά οἱ οὔτις ἄρηγεν, Ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε Μοίρας.
πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ
τυπτόμενος πεφόρητο, ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή,
καί σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
πολλή δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,
καί ποτόν ἀχρῄϊστον ἁμαιμακέτου πίεν ἅλμης·
καί δή λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρός ἀήτης,
καί ψυχήν καί ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς ἵστατο, κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
ἦλυθε δ' Ἠριγένεια, καί οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ.
πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

ἄνεμοι, πού ἔρριπταν ἀκόντια μέ τά χειμερινά φυσήματα, ἐπέπεσαν ὁμαδικά ἐπάνω στήν ἀκρογιαλιά.
Τότε ἀκριβῶς καί ὁ Λέανδρος, μέ τήν ἐλπίδα τῆς νύμφης, πού εἶχε συνηθίσει,
παρεσύρετο ἐπάνω εἰς τά νῶτα τῶν κακόηχων θαλασσίων κυμάτων.

Ἤδη τό ἕνα κῦμα ἐκυλίετο ἐπάνω εἰς τό ἄλλο καί τό νερό ἀνακατωνόταν·
ὁ πόντος ἀνεμειγνύετο μέ τόν αἰθέρα· καί ἀπό ὅλες τίς μεριές ἀνεσηκώνετο ἡ βοή τῶν ἀλληλομαχομένων κυμάτων· ὁ Εὖρος ἔπνεεν ἐναντίον τοῦ Ζεφύρου, καί ὁ Νότος ἄφινε μεγάλας ἀπειλάς ἐναντίον τοῦ Βορρᾶ·
καί ὁ κρότος τῆς πολυθορύβου θαλάσσης ἦτο ἀκατάπαυστος.

Ὁ δέ δυστυχής Λέανδρος μέσα στούς ἀδυσώπητους θαλασσοστροβίλους πολλές φορές παρεκάλεσε τήν θαλασσινήν Ἀφροδίτην καί πολλές πάλιν φορές τόν ἴδιον τόν ἄνακτα τῆς θαλάσσης, τόν Ποσειδῶνα·
καί δέν ἄφησεν ἀμνημόνευτον τόν Βορέαν τῆς Ἀττικῆς νύμφης·
ἀλλά κανείς ἀπ' αὐτούς δέν τόν ἐβοήθησε, καί ὁ Ἔρως δέν ἀπέκρουσε τάς μοίρας.

Κτυπούμενος δέ ὁ Λέανδρος ἀπό παντοῦ ἀπό τήν ἀκαταγώνιστον ὁρμήν τῶν ἐγειρομένων κυμάτων ἐφέρετο ἀπό ἐδῶ καί ἀπό ἐκεῖ, ἡ ὁρμή δέ τῶν ποδῶν του ἐγονάτισε (ἐκάμφθη), καί ἡ δύναμις τῶν διαρκῶς (ἀδιακόπως) κινουμένων χεριῶν του ἦτο ἀκλόνητος.

Καί πολύ νερό ἔρρεε (ἔτρεχε) αὐτομάτως ἀπό τόν λαιμόν του, καί ἔπιε ἄχρηστο ἁλμυρό ποτό ἀπό τήν ἀπέραντη θάλασσα·
καί τότε ἔσβησε ὁ πικρός ἄνεμος τόν λύχνον καί μαζί μ' αὐτόν καί τήν ψυχήν (τήν ζωήν) καί τόν ἔρωτα τοῦ πολυταλαιπωρημένου Λεάνδρου.

Ἐκείνη δέ, ἐπειδή ἀκόμη ἀργοποροῦσε (ὁ Λέανδρος), ἐστέκετο μέ ξαγρυπνημένα μάτια, ταραγμένη ἀπό τίς πολύκλαυστες ἀνησυχίες της.

Καί ἦλθεν ἡ Αὐγή, καί ἡ Ἡρώ δέν εἶδε τόν

εἴ που ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὄν παρακοίτην

στίχοι 335-340

λύχνου σβεννυμένοιο. παρά κρηπῖδα δέ πύργου
θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρόν ἀκοίτην δαιδαλέον ῥήξασα περί στήθεσσι χιτῶνα,
ροιζηδόν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.
κάδ' δ' Ἥρώ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ,
ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καί ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

γαμβρόν, καί παντοῦ ἔστρεφε τά μάτια της εἰς τήν εὐρεῖαν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης,

στίχοι 335-340

μήπως ἀτενίσῃ τόν σύζυγόν της περιπλανώμενον κάπου, ἐνῶ ἔσβηνεν ὁ λύχνος. Ὅταν ὅμως εἶδε νεκρόν τόν σύζυγόν της πλησίον εἰς τήν βάσιν (εἰς τά θεμέλια) τοῦ πύργου, κομματιασμένον ἐπάνω εἰς τούς βράχους,
διέρρηξε (ἐξέσχισε) τόν ὡραῖον χιτῶνα γύρω ἀπό τά στήθη της κι' ἔπεσε ἀπό τόν ὑψηλόν πύργον μέ τό κεφάλι πρός τά κάτω μετά πολλοῦ θορύβου.

Κι' ἀπέθανε ἡ Ἥρώ ἐπάνω εἰς τόν χαμένον σύζυγόν της, ἀπέλαυσε δέ ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί κατά τήν τελευταίαν καταστροφήν.

ΣΧΟΛΙΑ

Καί τό κεφάλαιον τῶν Ὀρφικῶν «Ἥρώ καί Λέανδρος», πού ἀποδίδεται εἰς τόν Μουσαῖον, δέν ἔχει κανένα ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διά τόν μελετητήν τῶν Ὀρφικῶν, ἀπό πλευρᾶς κοσμογονίας, θεογονίας κ.τ.λ., διότι ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν γλῶσσαν τοῦ κειμένου φαίνεται ὅτι ἔχει γραφῆ, πολύ ἀργότερα καί δέν περιέχει τίποτε τό σημαντικόν παρά μόνον τήν εἰδυλλιακήν περιπέτειαν καί τόν τραγικόν θάνατον τῆς Ἡροῦς καί τοῦ Λεάνδρου.

Ἐν τούτοις εἰς τούς στίχους 38-40 ἐπισημαίνεται ἡ ἀθεπράπευτος καί αἰωνία ζήλεια τῆς γυναικός, ἤ καί τῶν γυναικῶν, κατά κάποιας καλυτέρας, ἀνωτέρας, ἤ πιό ὁμορφης ἀπό τίς ἄλλες, ἐνῶ εἰς τούς στίχους 95-97 ἀνευρίσκεται ἡ καθιερωμένη πλέον διά μέσου τῶν αἰώνων ἀντίληψις περί τῆς πρώτης ἐκδηλώσεως τοῦ ἐρωτικοῦ δεσμοῦ, ὁ ὁποῖος καί κατά τό ἀρχαῖον κείμενον, «κάλλος γάρ περίπτυστον ἀμωμήτοιο γυναικός ὀξύτερον μερόπεσσι πέζει πτερόεντος ὀϊστοῦ· ὀφθαλμός δ' ὁδός ἔστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάνον ἕλκος ὀλισθαίνει καί ἐπί φρένας ἀνδρός ὁδεύει. (δηλαδή: Τό περιπόθητον κάλλος ἀψόγου γυναικός καθίσταται ὀξύτερον εἰς τούς ἀνθρώπους ἀπό ἕνα πτερωτό βέλος· καί τό μάτι (τό κοίταγμα μέ τό μάτι) εἶναι ὁ δρόμος· καί ἀπό τίς βολές τοῦ ματιοῦ γλυστράει ἡ πληγή (ἡ ἐρωτική πληγή) καί βαδίζει πρός τήν καρδιά τοῦ ἀνδρός), δηλαδή ὅπως καί σήμερον λέγομεν «ἀπό τά μάτια πιάνεται, στά χείλη κατεβαίνει κι' ἀπό τά χείλη στήν καρδιά ριζώνει καί δέν βγαίνει».

Ι.Δ.Π.

ΥΜΝΟΙ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΥΜΝΟΙ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

(1) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ

στίχοι 1-18

Ζηνός ἔοι τί κεν ἄλλο παρά σπονδῆσιν ἀείδειν
λώϊον, ἤ θεόν αὐτόν, ἀεί μέγαν, αἰέν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν ἠέ Λυκαῖον;
ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεί γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σέ μέν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσί φασι γενέσθαι,
Ζεῦ, σέ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ. πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεί ψεῦσται· καί γάρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σύ δ' οὐ θάνες· ἐσσί γάρ αἰεί.
ἐν δέ σε Παρρασίῳ Ρείη τέκεν, ἦχι μάλιστα
ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
ἱερός· οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
ἑρπετόν, οὐδέ γυνή ἐπινίσσεται. ἀλλά ἔ Ρείης
ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
ἔνθα σ' ἐπεί μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
λύματα χυτλώσαιτο, τεόν δ' ἐνί χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,

στίχοι 19-46

λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· (μέλλεν δέ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
αὖτις) ἐπεί τημόσδε, Ρέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,

στίχοι 1-18

Πῶς ἀλλοιῶς καλλίτερα θά μποροῦσε κανείς νά τραγουδήσῃ (νά ὑμνήσῃ) κατά τίς θυσίες τόν Δία
παρά νά τόν εἴπῃ θεόν, πάντοτε μέγαν, αἰώνιον ἄνακτα,
διώκτην τῶν Πηλαγόνων, δικαστήν τῶν ἐπουρανίων θεῶν;
Πῶς θά τόν ἐξυμνήσωμεν, ὡς Δικταῖον ἤ ὡς Λυκαῖον;
Ὁ νοῦς μου εὑρίσκεται σέ μεγάλη ἀμφιβολία· διότι τό γένος του (ἡ γενεά του) εἶναι ἀμφισβητήσιμον.
Ὦ Δία, ἄλλοι μέν λέγουν ὅτι ἐγεννήθης εἰς τά Ἰδαῖα βουνά (εἰς τήν Ἴδην),
ἄλλοι ὅμως, Δία, λέγουν ὅτι ἐγεννήθης εἰς τήν Ἀρκαδίαν· ποιοί ἀπό τούς δύο, πατέρα μας, εἶπαν ψέματα;
Οἱ Κρῆτες λέγουν πάντοτε ψέματα· καί πρός τούτοις εἶπαν ψέματα, διότι κατεσκεύασαν γιά σένα τάφον· ἐσύ ὅμως δέν ἀπέθανες· διότι εἶσαι αἰώνιος.
Ἀλλά ἐσένα σέ γέννησε ἡ Ρέα εἰς τό Παρράσιον, ὅπου ἦτο ἕνα βουνό πολυσκέπαστο μέ θάμνους· γι' αὐτόν τόν λόγο ὁ τόπος αὐτός εἶναι ἱερός· οὔτε κανένα ἑρπετόν, πού ἔχει ἀνάγκην τῆς Εἰλειθυίας, πλησιάζει αὐτόν τόν τόπον, οὔτε καμμιά γυναῖκα· ἀλλά οἱ Ἀπιδανεῖς τόν ὀνομάζουν τόπον, ὅπου σέ ἀρχαιοτάτη ἐποχή ἐγέννησεν ἡ Ρέα τό παιδί της.
Κι' ἀφοῦ ἡ μητέρα σου σέ ἀπέθεσε ἐδῶ ἀπό τούς μεγάλους κόλπους της,
ἀναζητοῦσε ἀμέσως νερό τρεχούμενο, διά νά μπορέσῃ νά ξεπλύνῃ τάς ἀκαθαρσίας τοῦ τοκετοῦ, καί μέσα σ' αὐτό νά λούσῃ τό ἰδικόν σου σῶμα.
Ἀλλά ὁ Λάδων δέν ἦτο ἀκόμη μεγάλος πο-

στίχοι 19-46

ταμός, οὔτε ὁ Ἐρύμανθος, ὁ λευκότερος (ὁ καθαρώτερος) ἀπό ὅλους τούς ποταμούς· καί ὅλη γενικῶς ἡ Ἀρκαδία ἦτο ἀκόμη χώρα ἄνυδρος (χωρίς νερά)· ἔμελλε ὅμως πάλιν νά ὀνομάζεται χώρα μέ πολλά καί καλά νερά, ἐπειδή τότε, ὅταν ἡ Ρέα ἔλυσε τήν ζώνην της (ὅταν

ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
ἤειρεν, πολλὰς δέ Μέλας ὤχησεν ἀμάξας,
πολλὰ δέ Καρνίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
ἰλυούς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ
πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστειόν τε Μετώπην
διψαλέος· τὸ δέ πολλὸν ὕδωρ ὑπό ποσσίν ἔκειτο.
καί ρ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ρείη·
Γαῖα φίλη, τέκε καί σύ· τεαί δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
εἶπε, καί ἀντανύσασα θεά μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλύ διέστη,
ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χρόα φαιδρύνασα,
ὤνα, τεόν σπείρωσε, Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίσσαι
κευθμῶν· ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο
πρεσβυτάτῃ νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
πρωτίστῃ γενεῇ, μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε.
οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε θεή χάριν· ἀλλά τό χεῦμα
κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τό μέν ποθι πουλύ κατ' αὐτό
Καυκώνων πτολίεθρον, ὅ Λέπρειον πεφάτισται,
συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ υἱωνοί πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
εὖτε Θενάς ἀπέλειπεν, ἐπί Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναί δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σέ δέ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο

στίχοι 47-75

Δικταῖαι Μελίαι, σέ δέ κοίμισεν Ἀδρήστεια

ἐγέννησε), ὁ βροχερός Ἰάων ἐσήκωσε ἀπό ἐπάνω της πολλές καταιγίδες καί ὁ Μέλας ἔφερε πολλά ἄροτρα (γιά ὄργωμα),
καί πολλά φίδια ἔστησαν τίς φωλιές των ἐπάνω ἀπό τόν Καρνίωνα, καίτοι αὐτός ἦτο ὑγρός· κάποιος δέ πεζός ἄνθρωπος ἐπορεύετο διψασμένος ἐπάνω ἀπό τήν Κρᾶθιν καί τήν Μετώπην, πού εἶχε πολλά μικρά λιθάρια· τό πολύ ὅμως νερό εὑρίσκετο στά πόδια του. Καί τότε ἡ Ρέα ἡ σεβαστή καταληφθεῖσα ἀπό ἀμηχανίαν εἶπε: Ἀγαπητή μου Γῆ, γέννησε καί σύ· οἱ ἰδικοί σου πόνοι ἀπό τόν τοκετόν εἶναι ἐλαφροί.

Αὐτά εἶπε, καί ἀφοῦ ἡ θεά ἐτέντωσε πρός τά ὑψηλά τό μεγάλο χέρι της,
ἐκτύπησε μέ τό σκῆπτρόν της τό βουνό· κι' αὐτό ἐχωρίσθη σέ δύο εἰς μεγάλην ἔκτασιν,
καί ἔχυνε πολύ νερό· καί ἀφοῦ ἐδῶ ἐκαθάρισε, βασιληᾶ μου, τό σῶμά σου, τό ἐσπαργάνωσε, καί σέ παρέδωσε εἰς τήν Νέδην νά σέ μεταφέρῃ εἰς τόν Κρητικόν κρυψῶνα, διά νά ἐκπαιδεύεσαι (νά ἀνατρέφεσαι) κρυφά·
εἰς τήν Νέδην, πού ἦτο ἡ μεγαλυτέρα κατά τήν ἡλικίαν ἀπό τίς νύμφες, πού ἐβοήθησαν αὐτήν (τήν Ρέα) τότε νά γεννήσῃ, καί ἀνῆκε εἰς τήν πρώτην-πρώτην γενεάν, ὕστερα ἀπό τήν Στύγα καί τήν Φιλύραν.

Οὔτε ματαίαν χάριν (εὐγνωμοσύνην) ἀπέδωσεν (εἰς τήν Νέδην) ἡ θεά· ἀλλά τό νερό ἐκεῖνο (τό ποτάμι ἐκεῖνο) τό ὠνόμασε Νέδην· αὐτό λοιπόν τό ποτάμι πλησίον εἰς αὐτήν τήν πόλιν τῶν Καυκώνων, ἡ ὁποία λέγεται Λέπρειον,
συμπορεύεται εἰς μεγάλην ἔκτασιν μέ τόν Νηρέα· τό παλαιότατον δέ αὐτό νερό τό πίνουν οἱ ἔγγονοι τῆς Λυκαονίας ἄρκτου.

Ὅταν ἡ Νύμφη (ἡ Νέδη), πού σέ μετέφερε εἰς τήν Κνωσσόν, σέ ἄφησε, Δία πατέρα μας, εἰς τάς Θενάς - αἱ δέ Θεναί ἦσαν πλησίον τῆς Κνωσσοῦ -
τότε σοῦ ἔπεσε, θεέ μου, ὁ ὀμφαλός· ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐκείνην τήν περιοχήν ὠνόμασαν ἔπειτα οἱ Κύδωνες Ὀμφάλιον.

Ἀλλά ἐσένα, Δία, σέ ἐπῆραν εἰς τήν ἀγκαλιά των αἱ Δικταῖαι Μελίαι (αἱ Μελίαι τῆς Δί-

στίχοι 47-75

κτης), αἱ σύντροφοι τῶν Κορυβάντων, καί σέ ἀπεκοίμισε ἡ Ἀδράστεια

λίκνῳ ἐνί χρυσέῳ· σύ δ' ἐθήσαο πίονα μαζόν
αἰγός Ἀμαλθείης, ἐπί δέ γλυκύ κηρίον ἔβρως.
γέντο γάρ ἐξαπίναια Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
οὗλα δέ Κούρητές σε περί πρύλιν ὠρχήσαντο
τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχήν
ἀσπίδος εἰσαΐοι, καί μή σεο κουρίζοντος.
Καλά μέν ἠέξευ, καλά δ' ἐτράφευ, οὐράνιε Ζεῦ.
ὀξύ δ' ἀνήβησας, ταχινοί δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
ἀλλ' ἔτι παιδνός ἐών ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
τῷ τοι καί γνωτοί, προτερηγενέες περ ἐόντες,
οὐρανόν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
δηναιοί δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.
φάντο πάλον Κρονίδῃσι διά τρίχα δώματα νεῖμαι·
τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε καί Ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
ὅς μάλα μή νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γάρ ἔοικε
πήλασθαι· τά δέ τόσσον ὅσον διά πλεῖστον ἔχουσι.
ψευδοίμην ἀΐοντος ἃ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δέ χειρῶν,
ἥ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὅ καί πέλας εἴσαο δίφρου.
θήκαο δ' οἰωνόν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
σῶν τεράων· ἄτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ,τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μέν ἀοιδόν.
ἀλλά τά μέν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
ἀλλά μέλειν ἑτέροισι. σύ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους

μέσα εἰς χρυσό λίκνο· σύ παρετήρησες τόν παχύν μαστόν τῆς γίδας Ἀμαλθείας κι' ἔφαγες ἀκόμη τό γλυκό κηρί (τό μέλι). Ἔγιναν δηλαδή τά ξαφνικά ἔργα τῆς Πανακρίδος μελίσσης εἰς τά Ἰδαῖα βουνά, πού τά ὀνομάζουν Πάνακρα.
Κρούοντες δέ οἱ Κουρῆτες τά καταστρεπτικά ὅπλα των ἐχόρευσαν γύρω ἀπό σέ τόν ἐνόπλιον χορόν, διά νά ἀκούῃ ὁ Κρόνος μέ τά αὐτιά του τόν ἦχον τῆς ἀσπίδος καί ὄχι ἐσένα πού ἦσο νεανίας.
Καί ὡραῖα ἀνεπτύχθης, ὡραῖα ἀνετράφης, ἐπουράνιε Δία, γρήγορα ἔγινες ἔφηβος καί ταχέως σοῦ ἦλθαν οἱ ἴουλοι (ταχέως ἔβγαλες ἰούλους, γένεια)
Ἀλλά ἐνῶ ἦσο ἀκόμη παιδί, τά ἐσκέφθης ὅλα κατά τέλειον τρόπον·
διά τοῦτο καί οἱ γνωστοί, καίτοι ἦσαν παλαιότεροί σου, δέν ἐφθόνησαν νά ἔχουν τόν οὐρανόν ὡς κοινόν οἶκον (ὡς κοινήν κατοικίαν).
Οἱ δέ ἀοιδοί (οἱ τραγουδιστές) δέν ἦσαν ἐπί πολύν χρόνον ἐντελῶς ἀληθινοί (δέν ἔλεγαν ὁλοκληρωτικῶς τήν ἀλήθειαν). Ἔλεγαν δηλαδή ὅτι κλῆρος ἐμοίρασε εἰς τούς Κρονίδας (τούς υἱούς τοῦ Κρόνου) τήν κατοικίαν τῶν θεῶν εἰς τρία μέρη·
ἀλλά ποῖος θά ἠμποροῦσε νά σύρῃ τόν κλῆρον διά τόν Ὄλυμπον καί τόν Ἅδην,
ἐκτός ἀπό ἐκεῖνον πού θά ἦτο πολύ ἀνόητος; διότι φαίνεται ὅτι οἱ Κρονίδαι ἔλαβον ἴσα μερίδια διά κλήρου· ἀπό δέ τά ἄλλα ἔχουν τόσα ὅσον τό δυνατόν περισσότερα.
Θά ἐψευδόμην ἐγώ, ἄν ἐκεῖνοι ἔπειθον αὐτόν πού τούς ἀκούει.
Ἐσένα ὅμως δέν σέ ἔβαλαν βασιλέα οἱ κλῆροι, ἀλλά τά ἔργα τῶν χειρῶν σου, (αἱ πράξεις σου),
καί ἡ βία καί τό κράτος (ἡ δύναμις), πού τό ἔβαλες νά καθίσῃ πλησίον εἰς τόν δίφρον σου (τό ἅρμα σου).
Ἐτοποθέτησες δέ τό πτηνόν (τόν ἀετόν) ὡς ὑπέροχον ἀγγελιαφόρον τῶν ἰδικῶν σου σημείων (τῶν σημαδιῶν σου)· αὐτά εἴθε νά φανερώνῃς εἰς τούς ἰδικούς μου φίλους πρός τά δεξιά (εὐοίωνα).
Καί ἐξέλεξες ἀπό τούς ἄνδρας ὅ,τι εἶναι ἄριστον· διότι ἐσύ δέν ἐξεχώρισες (δέν ἐξέλεξες) ἐκείνους, πού εἶναι ἔμπειροι στά πλοῖα (τούς ναυτικούς), οὔτε ἄνδρα πολεμικόν (ἱκανόν εἰς τόν πόλεμον), οὔτε βέβαια ἀοιδόν (τραγουδιστήν),
ἀλλ' ἄλλα ἀπό αὐτά τά ἀνέθεσες πάλιν εἰς ὀλίγους θεούς, ἄλλα δέ ἐπέτρεψες νά τά φροντίζουν ἄλλοι. Σύ ὅμως ἐξέλεξες τούς ἰδίους τούς ἀρχηγούς - τούς ἄρχοντας τῶν πόλεων, ὑπό τήν ἐξουσίαν τῶν ὁποίων εἶναι ὁ γαιο-

αὐτούς, ὧν ὑπό χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ᾽ οὐ
κρατέοντος ὑπ᾽ ἰσχύν;

στίχοι 76-90

αὐτίκα χαλκῆας μέν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο·
τευχηστάς δ᾽ Ἄρηος· ἐπακτῆρας δέ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος· Φοίβου δέ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους.
ἐκ δέ Διός βασιλῆες· ἐπεί Διός οὐδέν ἀνάκτων
θειότερον. τῷ καί σφι τεήν ἐκρίναο λᾶξιν·
δῶκας δέ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ᾽ αὐτός
ἄκρῃς ἐν πτολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσι
λαόν ὑπό σκολιῇς, οἵ τ᾽ ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
ἐν δέ ρυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ᾽ ἄλις ὄλβον·
πᾶσι μέν, οὐ μάλα δ᾽ ἴσον. ἔοικε δέ τεκμήραὀθαι
ἡμετέρῳ μεδέοντι· περί πρό γάρ εὐρύ βέβηκεν.
ἐσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
ἐσπέριος τά μέγιστα, τά μείονα δ᾽ εὖτε νοήσῃ.
οἱ δέ τά μέν πλειῶνι, τά δ᾽ οὐχ ἑνί· τῶν δ᾽ ἀπό πάμπαν αὐτός ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασας δέ μενοινήν.

Χαῖρε μέγα. Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων, δῶτορ ἀπημονίης· τεά δ᾽ ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
οὐ γένετ᾽, οὐκ ἔσται· τίς κεν Διός ἔργματ᾽ ἀείσει;
χαῖρε, πάτερ, χαῖρ᾽ αὖθι· δίδου δ᾽ ἀρετήν τ᾽ ἄφενός τε.
οὔτ᾽ ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν, οὐτ᾽ ἀρετή ἀφένοιο.
δίδου δ᾽ ἀρετήν τε καί ὄλβον.

κτήμων, ὁ γνώστης τοῦ δόρατος (ὁ πολεμιστής), ὁ κωπηλάτης (ὁ ναυτικός), τά πάντα· τί δέν εἶναι κάτω ἀπό τήν δύναμιν τοῦ κυριάρχου;

στίχοι 76-90

Τώρα ἐγκωμιάζομεν βέβαια τούς χαλκουργούς τοῦ Ἡφαίστου, τούς πολεμιστάς τοῦ Ἄρεως, τούς κυνηγούς τῆς Χιτώνης Ἀρτέμιδος καί τούς γνωρίζοντας καλῶς τούς δρόμους (τούς τρόπους) τῆς λύρας τοῦ Φοίβου.

Ἀπό δέ τόν Δία (προέρχονται καί τιμῶνται) οἱ βασιλεῖς· διότι τίποτε δέν εἶναι περισσότερον θεῖον ἀπό τούς ἄνακτας τοῦ Διός· δι᾽ αὐτό ἐξεχώρισες καί δι᾽ αὐτούς τόν ἰδικόν σου κλῆρον (τήν βασιλικήν ἐξουσίαν)·

καί τούς παρεχώρησες τό προνόμιον νά διαφυλάσσουν τάς πόλεις· καί σύ ὁ ἴδιος ἐκάθισες εἰς τά ἄκρα (τά ἀκραῖα μέρη) τῶν πόλεων (εἰς τάς ἀκροπόλεις), καί ἐποπτεύεις (ἐπιβλέπεις) ποῖοι ἀπό τούς βασιλεῖς κυβερνοῦν μέ στραβήν δικαιοσύνην (μέ ἀδικίας) καί ποῖοι κατ᾽ ἀντίθετον τρόπον (μέ ὀρθήν δικαιοσύνην).

Εἰς αὐτούς δέ ἔβαλες (ἔδωσες) ἄφθονον πλοῦτον καί πολλήν εὐτυχίαν·
εἰς ὅλους βέβαια ἔδωσες, ὄχι ὅμως εἰς ὅλους πολύ ἐξ ἴσου. Φαίνεται δέ ὅτι τοῦτο ἠμποροῦμεν νά συμπεράνωμεν ἀπό τόν ἰδικόν μας ἄρχοντα· διότι ἔχει προχωρήσει πολύ.
Κατά τήν ἑσπέραν ἐκεῖνος ἐκτελεῖ ὅσα ἤθελε σκεφθῇ κατά τό ἔαρ (κατά τό πρωί)·
κατά τήν ἑσπέραν ἐκτελεῖ τά μεγαλύτερα καί τά μικρότερα, ὅταν τά σκεφθῇ·
ἄλλοι ὅμως ἄλλα μέν (ἐκτελοῦν) εἰς ἕνα ἔτος, ἄλλα δέ οὔτε εἰς ἕνα ἔτος· ἀλλά ἐξ αὐτῶν ἀπέκοψες ἐσύ ὁ ἴδιος παντελῶς τήν δύναμιν πρός ἐκτέλεσιν ἔργων καί συνέτριψες τήν πρός ταῦτα ἐπιθυμίαν των. Χαῖρε μεγάλε, πανύψιστε υἱέ τοῦ Κρόνου, σύ πού μᾶς δίδεις τά καλά (τά ἀγαθά), σύ πού μέ τά δῶρά σου μᾶς ἀπαλλάσσεις ἀπό τίς βλάβες· ἀλλά ποῖος θά ἠμπορέσῃ νά ἐξυμνήσῃ τά ἰδικά σου ἔργα;
δέν ἐγεννήθη ἀκόμη αὐτός, οὔτε θά ὑπάρξῃ εἰς τό μέλλον· ποῖος λοιπόν θά ἠμπορέσῃ νά ἐξυμνήσῃ τά ἔργα τοῦ Διός;

Χαῖρε, πατέρα μας, καί πάλιν χαῖρε· καί δώριζέ μας ἀρετήν καί πλοῦτον.
Οὔτε ὁ πλοῦτος χωρίς τήν ἀρετήν γνωρίζει νά αὐξάνῃ (νά ὠφελῇ) τούς ἀνθρώπους,
οὔτε ἡ ἀρετή χωρίς τόν πλοῦτον. Δώριζέ μας τήν ἀρετήν μαζί καί τόν πλοῦτον.

(2) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

στίχοι 1-17

Οἷον ὁ τ᾽ Ἀπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ,

στίχοι 1-17

Πόσον ὁ δάφνινος κλάδος τοῦ Ἀπόλλωνος πόσον διέσεισε (ἐτράνταξε) ὅλην τήν οἰκί-

οἷα δ᾽ ὅλον τό μέλαθρον. ἑκάς, ἑκάς ὅστις ἀλιτρός.
καί δή που τά θύρετρα καλῷ ποδί Φοῖβος ἀράσσει.
οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἠδύ τι φοῖνιξ
ἐξαπίνης, ὁ δέ κύκνος ἐν ἠέρι καλόν ἀείδει.
αὐτοί νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
αὐταί δέ κληῖδες· ὁ γάρ θεός οὐκέτι μακράν.
οἱ δέ νέοι μολπήν τε καί ἐς χορόν ἐντύνεσθε.
Ὠπόλλων οὐ παντί φαείνεται, ἀλλ᾽ ὅτις ἐσθλός.
ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὅς οὐκ ἴδε, λιτός ἐκεῖνος.
ὀψόμεθ᾽, ὦ Ἑκάεργε, καί ἐσσόμεθ᾽ οὔποτε λιτοί.
μήτε σιωπηλήν κίθαριν, μήτ᾽ ἄψοφον ἴχνος
τοῦ Φοίβου τούς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιήν τε κερεῖσθαι,
ἑστήξειν δέ τό τεῖχος ἐπ᾽ ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
ἡγασάμην τούς παῖδας, ἐπεί χέλυς οὐκέτ᾽ ἀεργός.
εὐφημεῖτ᾽ ἀΐοντες ἐπ᾽ Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ·

στίχοι 18-45

εὐφημεῖ καί πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί
ἢ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
οὐδέ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
ὁππότ᾽ ἰή παιῆον, ἰή παιῆον ἀκούσῃ.
καί μέν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
ὅστις ἐνί Φρυγίῃ διερός λίθος ἐστήρικται,
μάρμαρον ἀντί γυναικός ὀΐζυρόν τι χανούσης.
ἰή, ἰή φθέγγεσθε· κακόν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
ὅς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο·
ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ, καί Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
τόν χορόν Ὠπόλλων, ὅτι οἱ κατά θυμόν ἀείδει,
αν (ὅλον τόν οὐρανόν)· μακράν, μακράν κάθε ἁμαρτωλός.

Καί νά πού ὁ Φοῖβος κρούει δυνατά τάς θύρας μέ ὄμορφο (δυνατό) πόδι.

Δέν βλέπεις; ξαφνικά συγκατένευσε μέ γλυκύτητα ὁ Δήλιος φοῖνιξ (ὁ φοῖνιξ τῆς Δήλου), καί ὁ κύκνος κελαϊδεῖ ὡραῖα εἰς τόν ἀέρα.

Τώρα σεῖς πού κρατεῖτε τάς πύλας (οἱ μοχλοί) ἀνοίξατέ τες καί σεῖς τά κλειδιά· διότι ὁ θεός δέν εἶναι πλέον μακράν (εἶναι πλησίον).

Καί σεῖς οἱ νέοι ἑτοιμασθῆτε γιά τό τραγούδι καί τόν χορό. Ὁ Ἀπόλλων δέν ἐμφανίζεται (δέν φανερώνεται) εἰς τόν καθένα, ἀλλ᾽ εἰς ὁποιον εἶναι καλός·
καί ὁποιος ἄν ἴδῃ αὐτόν, αὐτός εἶναι μεγάλος· ὁποιος δέν τόν εἶδε, αὐτός εἶναι μικρός (ἀνάξιος λόγου).

Θά σέ ἴδωμεν ἐσένα, πού τοξεύεις μακρυά, καί ποτέ εἰς τό μέλλον δέν θά εἴμεθα μικροί.

Μήτε τά παιδιά τώρα πού ἦλθε ὁ Φοῖβος εἰς τήν πατρίδα του, νά ἔχουν κιθάραν σιωπηλήν (δηλ. νά μή τραγουδοῦν), μήτε νά ἔχουν ἀθόρυβα πόδια (δηλ. νά μή χορεύουν),
ἐάν μέλλουν νά τελέσουν τόν γάμον των καί νά κόψουν (νά κουρεύσουν) τά μακρυά μαλλιά των
καί νά στήσουν (νά στερεώσουν) τό τεῖχος ἐπάνω εἰς ἀρχαῖα (εἰς παλαιά) θεμέλια.

Ἐθαύμασα τά παιδιά, διότι ἡ λύρα δέν εἶναι πλέον ἀργή (χωρίς ἐργασίαν).

Σιωπᾶτε ἐσεῖς, ὅταν ἀκοῦτε τό τραγούδι πρός τιμήν τοῦ Ἀπόλλωνος·

στίχοι 18-45

σωπάζει καί ἡ θάλασσα, ὅταν οἱ ἀοιδοί (οἱ τραγουδισταί) ἐγκωμιάζουν τήν κιθάραν καί τά τόξα, πού εἶναι τά ὄργανα τοῦ Λυκωρέως Φοίβου.
Οὔτε ἡ μητέρα Θέτις κλαίει θρηνητικά τόν Ἀχιλλέα, ὅταν ἀκούσῃ τήν ἐπιφώνησιν «ἰή παιῆον, ἰή παιῆον».
Καί βέβαια ὁ δακρύβρεκτος λίθος ἀρχίζει τό τραγούδι γιά τούς πόνους,
ὁ ὑγρός λίθος, πού εἶναι τοποθετημένος εἰς τήν Φρυγίαν, μιά μαρμαρίνη γυναίκα, πού ἔχει ἀνοικτό τό ἀξιολύπητο στόμα της. Φωνάζετε λοιπόν «ἰή ἰή»· Εἶναι κακόν πρᾶγμα νά φιλονικῇ κανείς πρός τούς θεούς.
Ἐκεῖνος πού μάχεται πρός τούς θεούς, θά μάχεται πρός τόν ἰδικόν μου βασιλέα·
καί ὅποιος μάχεται πρός τόν ἰδικόν μου βασιλέα, θά μάχεται καί πρός τόν Ἀπόλλωνα.

Ὁ Ἀπόλλων θά τιμήσῃ τόν χορόν, διότι

τιμήσει· δύναται γάρ, ἐπεί Διΐ
δεξιός ἧσται.
οὐδ᾽ ὁ χορός τόν Φοῖβον ἐφ᾽ ἕν μόνον
ἦμαρ ἀείσει·
ἔστι γάρ εὔυμνος· τίς ἄν οὐ
ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
Χρύσεα τ᾽ Ὠπόλλωνι τό τ᾽ ἔνδυτόν,
ἥ τ᾽ ἐπιπορπίς, ἥ τε λύρη, τό τ᾽ ἄεμμα τό
Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
χρύσεα καί τά πέδιλα· πολύχρυσος γάρ
Ἀπόλλων, καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνί
κε τεκμήραιο.
καί μέν ἀεί καλός, καί ἀεί νέος· οὔποτε Φοίβου
θηλείαις, οὐδ᾽ ὅσσον, ἐπί χνόος ἦλθε
παρειαῖς.
αἱ δέ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
ἀλλ᾽ αὐτήν πανάκειαν· ἐν ἄστει δ᾽ ᾧ κεν ἐκεῖναι
πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ᾽ ἐγένοντο
τέχνῃ δ᾽ ἀμφιλαφής οὔ τις τόον, ὅσσον Ἀπόλλων.
κεῖνος ὀϊστευτήν ἔλαχ᾽ ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γάρ καί τόξον ἐπιτρέπεται καί ἀοιδή.
κείνου δέ θριαί, καί μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου

στίχοι 46-73

ἰητροί δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καί Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι κείνου,
ἐξότ᾽ ἐπ᾽ Ἀμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
ἠϊθέου ὑπ᾽ ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες δεύοιντο βρεφέων ἔπι
μηκάδες, ἦσιν Ἀπόλλων
βοσκοιμένης ὀφθαλμόν ἐπήγαγεν· οὐδ᾽ ἀγάλακτες ὄϊες, οὐδ᾽ ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὔπαρνοι·
ἡ δέ κε μουνοτόκος, διδυματόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ᾽ ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο

τραγουδεῖ προς εὐχαρίστησίν του· ἠμπορεῖ δηλαδή νά τόν τιμήση, ἐπειδή εἶναι καθισμένος πρός τά δεξιά τοῦ Διός.

Οὔτε ὁ χορός θά ἐξυμνήσῃ τόν Φοῖβον εἰς μίαν μόνον ἡμέραν, διότι αὐτός ἐξυμνεῖται μέ πολλούς ὕμνους· ποῖος δηλαδή δέν θά ἠμπορέσῃ νά ἐξυμνήσῃ εὐκόλως τόν Φοῖβον;

Ὁ Ἀπόλλων ἔχει τά πάντα χρυσᾶ, καί τό ἐνδυμά του καί τόν μανδύαν του καί τήν λύραν καί τό τόξον τό Λύκτιον καί τήν φατέτραν· ἀκόμη καί τά πέδιλά του εἶναι χρυσᾶ· ὁ Ἀπόλλων δηλαδή ἔχει πολύν χρυσόν καί πολλά κτήματα (εἶναι πολύ πλούσιος)· ἀπό τήν Πυθῶνα ἠμπορεῖς νά συμπεράνῃς αὐτό.

Καί βέβαια εἶναι πάντοτε ὡραῖος καί αἰωνίως νέος· οὐδέποτε ἐπεκάθισε χνούδι εἰς τάς θηλυκάς παρειάς του, οὔτε ἐλάχιστον. Αἱ δέ κόμαι του ἀποστάζουν εἰς τό ἔδαφος ἀρωματώδη ἔλαια. Δέν ἀποστάζουν λίπος αἱ κόμαι τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλά τήν ἰδίαν τήν πανάκειαν (τό φάρμακον πού θεραπεύει ὅλας τάς ἀσθενείας)· εἰς δέ τήν πόλιν, εἰς τό ἔδαφος τῆς ὁποίας θά πέσουν ἐκεῖναι αἱ σταγόνες, ὅλα γίνονται ἀβλαβῆ (δέν βλάπτονται, ὑφίστανται ἀνοσίαν)

Καί οὐδείς εἰς τήν τέχνην εἶναι τόσον μεγάλος ὅσον ὁ Ἀπόλλων. Ἐκεῖνος (ὁ Ἀπόλλων) εἶναι ἄνδρας τοξευτής, ἐκεῖνος εἶναι καί ἀοιδός (τραγουδιστής)· διότι εἰς τόν Φοῖβον ἐπιτρέπεται νά ἔχῃ καί τόξον καί νά τραγουδῇ.

Ἐκείνου ξεύρει τά μαντεύματα (τάς προφητείας), ἐκείνου ἐμπνέει καί τούς μάντεις· ἀπό

στίχοι 46-73

τόν Φοῖβον βέβαια καί οἱ ἰατροί διδάσκονται τήν ἀναβολήν (τήν καθυστέρησιν) τοῦ θανάτου (μέ τήν θεραπείαν τῶν νόσων).

Τόν Φοῖβον τόν ἀποκαλοῦμεν καί Νόμιον (ποιμενικόν-προστάτην τῶν ποιμένων), ἀπό τότε πού ἔτρεφε ζευγαρωμένα ἄλογα εἰς τόν Ἀμφρυσόν, ἐπειδή ἐφλέγετο ἀπό τόν ἔρωτα πρός τόν νέον Ἄδμητον. Τώρα πλέον ὑπάρχει τόπος γιά τήν βοσκήν τῶν βοδιῶν, καί αἱ γίδες, πού βελάζουν, δέν στεροῦνται ἀπό τά νεογέννητα μικρά των, ἐκεῖνες, πρός τάς ὁποίας, ἐνῶ βόσκουν, τάς ἐποπτεύει μέ τά μάτια του ὁ Ἀπόλλων· ἀλλά καί τά πρόβατα δέν εἶναι χωρίς γάλα, δηλαδή ἄγονα, ἀλλά ὅλα ἠμποροῦν νά θηλάζουν τά μικρά ἀρνιά των· ἐκεῖνο δέ τό πρόβατον, πού γεννάει ἕνα ἀρνί, ταχέως θά ἠμπορῇ νά γεννάῃ δύο.

Ἀκολουθοῦντες δέ οἱ ἄνθρωποι τόν Φοῖβον

ἄνθρωποι· Φοῖβος γάρ ἀεί πολίεσσι φιληδεῖ
κτιζομέναις, αὐτός δέ θεμέλια Φοῖβος ἔπηξε
καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχές αἰγῶν
κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμόν Ἀπόλλων.
δείματο μέν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δέ βωμόν
ἐκ κεράων, κεραούς δέ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
ὣδ' ἔμαθεν τά πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καί βαθύγειον ἐμήν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ·
καί Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ
δεξιός οἰκιστήρ, καί ὤμοσε τείχεα δώσειν
ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεί δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
Ὦπολλον, πολλοί σέ Βοηδρόμιον καλέουσι,
πολλοί δέ Κλάριον· (πάντῃ δέ τοι οὔνομα πουλύ·)
αὐτάρ ἐγώ Καρνεῖον· ἐμοί πατρώϊον οὕτω.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τό γε πρώτιστον ἔδεθλον.
δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μέν ἄστυ Κυρήνης.

στίχοι 74-102

ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
δεῖμε δέ τοι μάλα καλόν ἀνάκτορον· ἐν δέ πόληϊ θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοί
ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
ἰή, ἰή, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δέ βωμοί
ἄνθεα μέν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι
ποικίλ' ἀγινεῦσι, ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
χείματι δέ κρόκον ἠδύν· ἀεί δέ τοι ἀέναον πῦρ, οὐδέ ποτε χθιζόν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη, ἥ ρ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος,

(συμμορφούμενοι πρός τάς ἐντολάς τοῦ Φοίβου) ἔκτισαν μέ μέτρον τάς πόλεις· διότι ὁ Φοῖβος εὐχαριστεῖται πάντοτε, ὅταν κτίζωνται πόλεις, κι' αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Φοῖβος φροντίζει (θέτει) τά θεμέλιά των.

Εἰς ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν ὁ Φοῖβος (ἔθεσε) τά πρῶτα θεμέλια εἰς τήν ὡραίαν Ὀρτυγίαν, πλησίον τῆς κυκλικῆς λίμνης, ἐνῶ ἡ Ἄρτεμις κυνηγοῦσα τοῦ ἔφερε συνεχῶς κεφάλια γιδιῶν ἀπό τόν Κύνθον· κι' ὁ Ἀπόλλων συνέπλεκε βωμόν.

Κατεσκεύαζε πρῶτα τό ἔδαφος μέ κέρατα κι' ἔπειτα ἐθεμελίωσε τόν βωμόν ἀπό κέρατα καί γύρω ἐτοιοθέτησε τοίχους κερατίνους. Ἔτσι ἔμαθε ὁ Φοῖβος νά ἀνεγείρῃ τά πρῶτα θεμέλια. Ὁ Φοῖβος ὑπέδειξεν εἰς τόν Βάττον καί τήν ἰδικήν μου εὔφορον πόλιν· καί ἐνῶ ὁ λαός εἰσήρχετο εἰς τήν Λιβύην, ὡς κόραξ τόν ὡδήγησε, πού ἦτο ἱκανός ἱδρυτής, καί ὡρκίσθη ὅτι θά δώσῃ τείχη εἰς τούς ἰδικούς μας βασιλεῖς· πάντοτε ὁ Ἀπόλλων τηρεῖ τόν ὅρκον του.

Ἐσένα Ἀπόλλωνα πολλοί σέ ὀνομάζουν Βοηδρόμιον (βοηθόν), πολλοί δέ ἄλλοι σέ ὀνομάζουν Κλάριον· παντοῦ τό ὄνομά σου εἶναι πολύ (μεγάλο)·
ἀλλά ἐγώ σέ ὀνομάζω Καρνεῖον· εἰς ἐμέ αὐτό τό ὄνομα εἶναι πατροπαράδοτον.

Ἡ Σπάρτη βέβαια, ὦ Καρνεῖε, ὑπῆρξε τό πρῶτον-πρῶτον ἔδαφός σου, τό δεύτερον ἡ Θήρα καί τό τρίτον ἡ πόλις τῆς Κυρήνης. Καί

στίχοι 74-102

ἀπό μέν τήν Σπάρτην ἡ ἕκτη γενεά τοῦ Οἰδίποδος σέ ὡδήγησε πρός ἵδρυσιν τῆς Θήρας· ἀπό δέ τήν Θήραν ὁ ὁρμητικός Ἀριστοτέλης σέ ἔθεσε πλησίον εἰς τήν γῆν τῆς Ἀσβυστίδος. Οἰκοδόμησε δέ ἐκεῖ ἕνα πολύ ὡραῖον ἀνάκτορον· καί εἰς τήν πόλιν καθιέρωσε τελετήν, διαρκοῦσαν καθ' ὅλον τό ἔτος, κατά τήν ὁποίαν πολλοί ταῦροι, βασιληᾶ μας, πίπτουν διά τελευταίαν φοράν ἐπάνω εἰς τό ἰσχίον των (πολλοί ταῦροι θυσιάζονται).

Ἰή, ἰή, ὦ Καρνεῖε, πού σέ ἱκετεύουν πολλοί, οἱ βωμοί σου φέρουν κατά τήν ἄνοιξιν ἄνθη, καί τόσα πολυποίκιλα ὅσα βέβαια φέρουν αἱ διάφοροι ἐποχαί, ὅταν πνέῃ ὁ ζέφυρος (τό δροσερό ἀεράκι), κατά δέ τόν χειμῶνα τόν γλυκύν κρόκον· πάντοτε δέ τό αἰώνιον πῦρ (ὑπάρχει ἀναμμένον),
καί ποτέ ἡ τέφρα δέν βόσκει οὔτε ἐπ' ὀλίγον γύρω ἀπό τά κάρβουνα. Ἀληθινά πολύ ἐχάρη-

ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς ἀνέρες
ὠρχήσαντο μετά ξανθῇσι Λιβύσσῃς,
τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον
ὧραι.
οἱ δ᾽ οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο
πελάσσαι
Δωριέες, πυκινήν δέ νάπαις Ἄζιλιν
ἔναιον.
τούς μέν ἄναξ ἴδεν αὐτοῦ, ἑῇ δ᾽
ἐπεδείξατο νύμφῃ, στάς ἐπί Μυρτούσης
κερατώδεος· ἦχι λέοντα
ὑψηῖς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν
Εὐρυπύλοιο.
οὐ κείνου χορόν εἶδε θεώτερον ἄλλον
Ἀπόλλων,
οὐδέ πόλει τόσ᾽ ἔνειμεν ὀφέλσιμα,
τόσσα Κυρήνῃ,
μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος· οὐδέν
μέν αὐτοί Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεόν
ἄλλον ἔτισαν.
Ἰή, ἰή παιῆον ἀκούομεν· οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο
λαός,
ἧμος ἐκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο
τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος
θήρ,
αἰνός ὄφις· τόν μέν σύ κατήναρες, ἄλλον
ἐπ᾽ ἄλλῳ βάλλων ὠκύν ὀϊστόν· ἐπηύτησε
δέ λαός,

στίχοι 103-113

ἰή, ἰή παιῆον, ἵει βέλος· εὐθύ σε μήτηρ
γείνατ᾽ ἀοσσητῆρα· τό δ᾽ ἐξέτι κεῖθεν
ἀείδῃ.
Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα
λάθριος εἶπεν·
οὐκ ἄγαμαι τόν ἀοιδόν, ὃς οὐχ, ὅσα
πόντος, ἀείδει. τόν φθόνον Ὠπόλλων
ποδί τ᾽ ἤλασεν, ὧδέ τ᾽ ἔειπεν· Ἀσσυρίου
ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλά τά πολλά
λύματα γῆς καί πολλόν ἐφ᾽ ὕδατι
συρφετόν ἕλκει.
Δηοῖ δ᾽ οὐκ ἀπό παντός ὕδωρ φορέουσι
μέλισσαι,
ἀλλ᾽ ἥτις καθαρή τε καί ἀχράαντος
ἀνέρπει
πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον
ἄωτον.
χαῖρε ἄναξ· ὁ δέ Μῶμος, ἵν᾽ ὁ φθόρος,
ἔνθα νέοιτο.

κε ὁ Φοῖβος, ὅταν ἄνδρες περιβάλλοντες τήν
Ἐνυώ ἐχόρευσαν μέ ξανθές Λίβυσσες,
ὅταν ἦλθαν αἱ καθωρισμέναι εἰς αὐτάς Καρνειάδες ἐποχαί.
Οἱ δέ Δωριεῖς δέν ἠμποροῦσαν ἀκόμη νά πλησιάσουν τήν πηγήν Κυράν, ἀλλά κατοικοῦσαν εἰς τήν Ἄζιλιν τήν γεμάτην ἀπό φαράγγια.
Αὐτούς τούς εἶδεν εἰς αὐτό τό μέρος ὁ ἄναξ, καί, ἀφοῦ ἐστάθη ἐπάνω εἰς τήν Μυρτοῦσαν μέ τίς πολλές ἀκρώρειες, τούς ἐπέδειξεν εἰς τήν ἰδικήν του νύμφην· ὅπου ἡ ὑψηλή νύμφη ἐφόνευσε τόν λέοντα, πού κατέτρωγε τά βόδια τοῦ Εὐρυπύλου.
Ὁ Ἀπόλλων δέν εἶχε ἰδῆ ἄλλον χορόν θεϊκώτερον ἀπό ἐκεῖνον, οὔτε ἔδωσεν εἰς ἄλλην πόλιν τόσα ὠφέλιμα πράγματα, ὅσα ἔδωσεν εἰς τήν Κυρήνην,
ἐπειδή ἐνεθυμεῖτο τήν προηγουμένην ἁρπαγήν· οὔτε ὅμως αὐτοί οἱ Βαττιάδαι ἐτίμησαν ἄλλον θεόν περισσότερον ἀπό τόν Φοῖβον.
Ἀκούομεν τήν ἐπιφώνησιν «ἰή, ἰή παιῆον»· διά τοῦτο ὁ λαός τῶν Δελφῶν αὐτό τό ἐφύμνιον ηὗρε πρῶτα-πρῶτα, ὅταν ἐσύ ἐπεδείκνυες τήν μακροβολίαν τῶν χρυσῶν σου τόξων. Ἐνῶ δέ κατέβαινες εἰς τήν Πυθώ, σέ συνήντησε ἕνα πελώριο θηρίο, ἕνα φοβερό φίδι. Αὐτό τό φίδι τό ἐφόνευσες ἐσύ, ἐξακοντίζων ἐναντίον του ἀλλεπάλληλα (ἐπανωτά) γρήγορα βέλη· καί ὁ λαός σέ ἐπευφήμησε φωνάζων «ἰή, ἰή παιῆον,

στίχοι 103-113

ῥίψε τό βέλος»· ἀμέσως δέ ἡ μητέρα σου σέ κατέστησε βοηθόν· τοῦτο δέ τραγουδάει ἀπό τότε. Ὁ φθόνος εἶπε κρυφά εἰς τά αὐτιά τοῦ Ἀπόλλωνος· δέν θαυμάζω τόν ἀοιδόν, πού δέν τραγουδάει ὅπως ὅσα καί ἡ θάλασσα. Ὁ Ἀπόλλων ἔδιωξε μέ τό πόδι του (κλωτσηδόν) τόν φθόνον καί εἶπε τά ἑξῆς·
Εἶναι μεγάλα τά ρεύματα τοῦ Ἀσσυρίου ποταμοῦ, ἀλλά παρασύρει ἐπάνω εἰς τά νερά του πολλές ἀκαθαρσίες τῆς γῆς καί μεγάλον σωρόν ἀπό φρύγανα.
Εἰς τήν Δηώ ὅμως αἱ μέλισσαι δέν φέρουν νερό ἀπό κάθε πηγή, ἀλλά λίγες σταγόνες, πού ἀνέρχονται καθαρές καί ἀμόλυντες ἀπό ἱεράν πηγήν, κι᾽ αὐτό εἶναι τό κάλλιστον. Χαῖρε, ἄνακτα· ὁ δέ Μῶμος (ὁ φθόνος) ἄς ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ ὄλεθρος.

(3) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ

στίχοι 1-7

Ἄρτεμιν (οὐ γάρ ἐλαφρόν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι) ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
καί χορός ἀμφιλαφής, καί ἐν οὔρεσιν ἐψιάασθαι.
ἀρχόμεν· ὡς ὅτε πατρός ἐφεζομένη γονάτεσσι,
παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα·

Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
καί πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.

στίχοι 8-36

δός δ' ἰούς καί τόξα· ἔα, πάτερ, οὔ σε φαρέτρην,
οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοί Κύκλωπες ὀΐστούς
αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοί δ' εὐκαμπές ἄεμμα·
ἀλλά φαεσφορίην τε, καί ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
δός δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
δός δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας, αἵτε μοι ἐνδρομίδας τε, καί, ὁππότε μηκέτι λύγκας μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοούς κύνας εὖ κομέοιεν. δός δέ μοι οὔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἤντινα νεῖμον, ἤντινα λῆς· σπανόν γάρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν,
οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον· ἦσί με μοῖραι
γεινομένην τό πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·
ὅττι με καί τίκτουσα καί οὐκ ἤλγησε φέρουσα
μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητί φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.

στίχοι 1-7

Ἐξυμνοῦμεν τήν Ἄρτεμιν – διότι δέν εἶναι ὑποφερτόν, ἐνῶ τραγουδοῦμεν, νά τήν λησμονήσωμεν –,
τήν Ἄρτεμιν, πού ἐνδιαφέρεται γιά τά τόξα καί τό κυνήγι τῶν λαγῶν,
καί γιά τόν ἐξαίσιο χορό πού διασκεδάζει παίζουσα εἰς τά βουνά.

Ἀρχίζομεν ἀπό τότε πού, καθισμένη εἰς τά γόνατα τοῦ πατρός της, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη νεαρά κόρη, εἶπε εἰς τόν πατέρα της αὐτά τά λόγια·
Δόσε μου, ἄππα (πατερούλη μου), τήν δύναμιν νά διαφυλάσσω αἰωνίως τήν παρθενίαν μου
καί τά πολλά ὀνόματά μου, διά νά μή φιλονικῇ ὁ Φοῖβος μαζί μου.

στίχοι 8-36

Δόσε μου βέλη καί τόξα· ὅμως, πατέρα μου, δέν σοῦ ζητῶ φαρέτραν οὔτε μεγάλο τόξον· διότι οἱ Κύκλωπες θά κατασκευάσουν ἀμέσως γιά μένα βέλη καί εὔκαμπτον τόξον·
ἀλλά ἐσύ δόσε μου φωτισμόν καί ἐπίτρεψέ μου νά φέρω χιτῶνα χρωματισμένον στά ἄκρα, πού νά ζώνωμαι ἕως τά γόνατα, διά νά φονεύω τά ἄγρια ζῷα.

Δόσε μου ἀκόμη ἑξήντα χορεύτριες κόρες τοῦ Ὠκεανοῦ,
ὅλες ἐννέα ἐτῶν, πού νά εἶναι ὅλες ἀκόμη μικρά κορίτσια.

Δόσε μου ὡς ὑπηρετρίας εἴκοσι Ἀμνισίδας νύμφας,
αἱ ὁποῖαι θά μοῦ περιποιοῦνται καλῶς τά ὑποδήματα καί τά γρηγοροπόδαρα σκυλιά, ὅταν θά ἀναπαύωμαι καί δέν θά κτυπῶ (δέν θά κυνηγῶ) οὔτε λύγκας οὔτε ἐλάφια.

Δόσε μου καί ὅλα τά βουνά, δόσε μου καί κάποιαν πόλιν,
ὁποιαν ἐσύ θέλεις· διότι εἰς τά βουνά θά κάθωμαι ὀλίγον,
Εἰς δέ τάς πόλεις θά ἔλθω εἰς ἐπαφήν μέ ἐκεῖνον μόνον τόν ἄνδρα, τόν ὁποῖον προσκαλοῦν αἱ γυναῖκες ὡς βοηθόν (διά νά τίς βοηθήσῃ), ὅταν κατατρύχωνται (βασανίζωνται) ἀπό ὀξείας ὠδῖνας (ἀπό σουβλερούς κοιλοπονους)· αὐτές τίς γυναῖκες μέ ὥρισαν πρῶτα αἱ μοῖραι νά βοηθῶ, ὅταν ἐγεννήθην·
διότι ἡ μητέρα μου καί ὅταν μέ γεννοῦσε καί ὅταν μέ ἔφερε, δέν ἐπόνεσε,
ἀλλά χωρίς κόπο καί πόνο μέ ἀπέθεσε ἀπό τούς ἀγαπητούς κόλπους της.

Ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρός
ἅψασθαι, πολλὰς δέ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ᾽ ἐπένευσε γελάσσας·
φῆ δέ καταρρέζων. Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ, τέκος, ὅσσ᾽ ἐθελημός
αἰτίζεις, καί τ᾽ ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.

τρίς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω· τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα τά μή θεόν ἄλλον ἀέξειν εἴσεται, ἀλλά μόνον σέ, καί Ἀρτέμιδος καλέεσθαι· πολλὰς δέ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι

στίχοι 37-65

μεσσόγεως, νήσους τε· καί ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καί ἄλσεα· καί μέν ἀγυιαῖς
ἔσσῃ καί λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ὣς ὁ μέν εἰπών μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δέ κούρη
λευκόν ἔπι, Κρηταῖον ὄρος, κεκομημένον ὕλῃ·
ἔνθεν ἐπ᾽ Ὠκεανόν· πολέας δ᾽ ἐπελέξατο νύμφας, πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
χαῖρε δέ Καίρατος ποταμός μέγα, χαῖρε δέ Τηθύς οὕνεκα θυγατέρας Λητωῖδι πέμπεν ἀμορβούς.

Αὖθι δέ Κύκλωπας μετεκίαθε. τούς μέν ἔτετμε
νήσῳ ἐνί Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλά τότ᾽ ἔσκεν
οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ᾽ ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
ἑσταότας περί μύδρον· ἐπείγετο γάρ μέγα ἔργον.
ἵππειην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
αἱ νύμφαι δ᾽ ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνά πέλωρα,
πρηόσιν Ὀσσείοισιν ἐοικότα, (πᾶσι δ᾽ ὑπ᾽ ὀφρύ
φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
δεινόν ὑπογλαύσσοντα,) καί ὁπότε

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτά ἡ κόρη, ἐπεθύμησε νά χαϊδέψῃ τήν γενειάδα τοῦ πατρός της,
καί πολλές φορές ματαίως ἐτέντωσε τά χέρια της,
ἕως ὅτου ἐγγίσει τήν γενειάδα. Καί ὁ πατέρας της ἐγέλασε καί συγκατένευσε·
καί θωπεύων τήν Ἄρτεμιν ὁ πατέρας της εἶπε:
ὅταν αἱ θεαί μοῦ γεννοῦν τέτοια παιδιά, ὀλίγον ἐγώ ἐνδιαφέρομαι διά τήν ζηλότυπον Ἥραν, ἐάν εἶναι θυμωμένη. Πάρε, παιδί μου, ὅσα ἀπό ἰδικήν σου θέλησιν μοῦ ζητεῖς, καί ἄλλα, ἀκόμη μεγαλύτερα, θά σοῦ δώσῃ ὁ πατέρας σου.

Θά σοῦ δώσω τριάκοντα πόλεις καί ὄχι ἕνα μόνον πύργον·
θά σοῦ δώσω δέ τριάκοντα πόλεις, αἱ ὁποῖαι θά μάθουν νά τιμοῦν ὄχι ἄλλον θεόν, ἀλλά μόνον ἐσένα, καί θά ἀποκαλοῦνται μέ τό ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος·
καί θά σοῦ ἐπιτρέψω νά συμπεριλάβῃς εἰς αὐτόν τόν ἀριθμόν πολλάς ἀπό κοινοῦ (μαζί) πό-

στίχοι 37-65

λεις μεσογειακάς καί νήσους· καί εἰς ὅλας αὐτάς θά ὑπάρχουν βωμοί καί ἄλση τῆς Ἀρτέμιδος (πρός τιμήν τῆς Ἀρτέμιδος)· καί θά ἔχῃς τήν ἐποπτείαν τῶν ὁδῶν καί τῶν λιμένων.
Ἀφοῦ ἐκεῖνος εἶπεν αὐτά, ἐπεκύρωσε τόν λόγον του μέ κίνησιν τῆς κεφαλῆς του. Ἡ δέ κόρη του ἐβάδιζε πρός τό λευκόν Κρηταῖον (Κρητικόν) ὄρος, πού ἦτο δασοσκεπασμένο· καί ἀπό ἐδῶ πρός τόν Ὠκεανόν· καί ἐξέλεξε πολλές νύμφες, ὅλες ἐννέα ἐτῶν, πού ἦσαν ὅλες ἀκόμη κορασίδες (κοριτσάκια).

Ἠσθάνετο δέ μεγάλην χαράν ὁ ποταμός Καίρατος (ὁ ποταμός τῆς Κνωσσοῦ) κι ἔχαιρε ἡ Τηθύς,
διότι ἔστελνε εἰς τήν κόρην τῆς Λητοῦς τάς θυγατέρας της ὡς βοηθούς (ὡς ὑπηρετρίας). Καί ἔπειτα ἐπῆγε πρός ἐπίσκεψιν τῶν Κυκλώπων. Αὐτούς τούς ηὗρε εἰς τήν νῆσον Λιπάραν – Λιπάρα ἦτο τό νέον ὄνομά της, ἀλλά τότε τό ὄνομά της ἦτο Μελιγουνίς – νά στέκωνται ἐπάνω εἰς τούς ἄκμονας (εἰς τά ἀμόνια) τοῦ Ἡφαίστου γύρω ἀπό ἕνα πυρακτωμένον (ἀναμμένο) σίδηρο·
διότι τούς ἐπίεζε τό ἔργον πού εἶχαν ἀναλάβει·
ποτιστήρι κατεσκεύαζαν γιά τά ἄλογα τοῦ Ποσειδῶνος, αἱ νύμφαι ὅμως ἐφοβήθησαν, καθώς εἶδαν τά φοβερά αὐτά θηρία, τούς Κύκλωπας, πού ἦσαν ὅμοια μέ τάς κορυφάς τῆς Ὄσσης· κάτω ἀπό τό φρύδι των εἶχαν ὅλοι ἕνα μόνον μάτι, ἴσον μέ ἀσπίδα κατεσκευασμένη ἀπό τέσσαρα δέρματα βοδιῶν, καί εἶχαν φοβερό λοξό βλέμμα·

δοῦπον ἄκουσαν ἄκμονος ἠχήσαντος, ἐπί μέγα πουλύ τ᾽ ἄημα
φυσάων, αὐτῶν τε βαρύν στόνον. αὖε γάρ Αἴτνη,
αὖε δέ Τρινακρίη, Σικανῶν ἔδος, αὖε δέ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δέ βοήν ἐπί Κύρνος ἄϋτει,
εὖθ᾽ οἵ γε ραιστῆρας ἀειράμενοι ὑπέρ ὤμων,
ἤ χαλκόν ζείοντα καμινόθεν, ἠέ σίδηρον,
ἀμβολαδίς τετύποντες, ἐπί μέγα μοχθήσειαν.
τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
οὔτ᾽ ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
οὐ νέμεσις· κείνους δέ καί αἱ μάλα μηκέτι τυτθαί
οὐδέποτ᾽ ἀφρικτί μακάρων ὀρόωσι θύγατρες.

(ἐφοβήθησαν αἱ νύμφαι), καί ὅταν ἄκουσαν τόν κρότον τοῦ ἄκμονος (τοῦ ἀμονιοῦ), πού ἠχοῦσε, καί τό ἰσχυρό φύσημα τῶν φυσερῶν εἰς μεγάλην ἔκτασιν καί τόν βαρύν στεναγμόν αὐτῶν τῶν ἰδίων (τῶν Κυκλώπων). Ἐβόα δηλαδή (ἐβούϊζε) ἀπό τόν ἰσχυρόν κρότον (τοῦ ἄκμονος καί τῶν φυσερῶν) ἡ Αἴτνα,
ἐβόα καί ἡ Τρινακρία, ἡ κατοικία τῶν Σικανῶν,
ἐβόα καί ἡ γειτονική Ἰταλία, καί ἡ Κύρνος ἐξέπεμπε μεγάλην βοήν,
ὅταν αὐτοί (οἱ Κύκλωπες) μέ μεγάλον κόπον ἐσήκωναν ἐπάνω ἀπό τούς ὤμους των τά σφυριά,
ἤ ὅταν ἔβγαζαν ἀπό τό καμίνι χαλκόν, πού ἔβραζε, ἤ σίδηρον καί τόν ἐκτυποῦσαν μέ δύναμιν.

Γι᾽ αὐτό αἱ ἀμέριμνες κόραι τοῦ Ὠκεανοῦ δέν εἶχαν τήν ὑπομονήν (τήν τόλμην)
οὔτε νά ἀντικρύσουν αὐτούς (τούς Κύκλωπας) κατά πρόσωπον, οὔτε νά ἀκούσουν τόν φοβερόν κρότον (ἀπό τούς ἄκμονας καί τά φυσερά των).

Οὐδείς φθόνος (χαλάλι των)· ἀλλά ἐκείνους (τούς Κύκλωπας) ποτέ δέν ἠμποροῦσαν νά ἴδουν χωρίς φρίκην αἱ θυγατέρες τῶν θεῶν, ἀκόμη καί ἐκεῖνες πού δέν ἦσαν πλέον πολύ μικρές.

στίχοι 66-93

ἀλλ᾽ ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχει,
μήτηρ μέν Κύκλωπας ἐῇ ἐπί παιδί καλιστρεῖ,
Ἄργην ἤ Στερόπην· ὁ δέ δώματος ἐκ μυχάτοιο
ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.
αὐτίκα τήν κούρην μορμύσσεται· ἡ δέ τεκούσης
δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπί φάεσι χεῖρας.
κούρα, σύ δέ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα.
εὖτ᾽ ἔμολεν Λητώ, σέ μετ᾽ ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια δοίη,
βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
ὤλοψας δέ βίηφι· τό δ᾽ ἄτριχον εἰσέτι καί νῦν

στίχοι 66-93

Ἀλλ᾽ ὅταν κάποια ἀπό τίς κόρες δεικνύει ἀπείθειαν πρός τήν μητέρα,
τότε ἡ μητέρα καλεῖ μέν τούς Κύκλωπας, τόν Ἄργην ἤ τόν Στερόπην, πρός ἐκφοβισμόν τῆς κόρης της· ἔρχεται ὅμως ἀπό τό βάθος τῆς κατοικίας ὁ Ἑρμῆς, ἔχων καίουσαν τέφραν (χόβολη), καί ἀμέσως ἐκφοβίζει τήν κόρην· κι᾽ αὐτή βυθίζεται (ἀπό τόν φόβον της)
μέσα εἰς τούς κόλπους τῆς μητέρας της, ἀφοῦ μέ τά χέρια τῆς ἔκλεισε τά μάτια της.

Ὦ κόρη, σύ ὅμως προτύτερα, ἐνῶ ἀκόμη ἦσο τριῶν ἐτῶν,
ὅταν ἦλθεν ἡ Λητώ, κρατοῦσα ἐσέ εἰς τίς ἀγκάλες της, διά νά δώσῃ κατά πρόσκλησιν τοῦ Ἡφαίστου δῶρα ἀνακαλυπτήρια,
ἐνῶ ὁ Βρόντης σέ ἐσκέπασε μέ τά ἰσχυρά γόνατά του,
σύ τοῦ ἄδραξες τίς πυκνές τρίχες ἀπό τό μεγάλο στῆθός του καί τίς ἀφήρεσες μέ δύναμιν· καί τό μέρος τοῦτο εἰς τήν μέσην τοῦ στήθους του παραμένει ἀκόμη καί ἕως τώρα ἄτριχον (χωρίς τρίχες), καθώς ὅταν ἀλωπεκία (ἡ γνωστή ἀρρώστεια) ἐγκατασταθεῖσα εἰς τό κεφάλι κάποιου ἀνδρός κατατρώγῃ τά μαλλιά του.

μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρση
φωτός ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος·
Κύκλωπες, καί μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε τόξον,
ἠδ' ἰούς, κοίλην τε κατακληῖδα βελέμνων
τεύξατε· καί γάρ ἐγώ Λητωϊάς, ὥσπερ Ἀπόλλων.
αἰ δέ κ' ἐγώ τόξοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον
θηρίον ἀγρεύσω, τόδε κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
ἔννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν· ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο, δαῖμον.
Αἶψα δ' ἐπί σκύλακας πάλιν ἤϊες· ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικήν ἔπι Πανός. ὁ δέ κρέα λυγκός ἔταμνε
μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
τίν δ' ὁ γενειήτης δύο μέν κύνας ἥμισυ πηγούς,
τρεῖς δέ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον,
(οἵ ρα λέοντας αὐτούς αὖ ἐρύοντες,
ὅτε δράξαιντο δεράων,
εἵλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὐλίον,) ἑπτά δ' ἔδωκε

· στίχοι 94-121

θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας, αἵ ρα διῶξαι
ὦκισται νεβρούς τε καί οὐ μυοντα λαγωόν,
καί κοίτην ἐλάφοιο, καί ὕστριχος ἔνθα καλιαί
σημῆναι, καί ζορκός ἐπ' ἴχνιον ἠγήσασθαι.
ἔνθεν ἀπερχομένη (μετά καί κύνες ἐσσεύοντο)
εὗρες ἐπί προμολῆς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο
σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· αἱ μέν ἐπ' ὄχθης αἰέν ἐβουκολέοντο
μελαμψηφῖδος Ἀναύρου,
μάσσονες ἤ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καί ὄν ποτί θυμόν ἔειπες·
τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.

Διά τοῦτο μέ πολύ θάρρος εἶπες τότε τά ἐξῆς εἰς αὐτόν:
Κύκλωπες, ἐμπρός κατασκευάσατε καί δι' ἐμέ ἕνα Κυδώνιον τόξον
καί βέλη καί μία κοίλη φαρέτρα διά τά βέλη· διότι καί ἐγώ εἶμαι κόρη τῆς Λητοῦς, καθώς ὁ Ἀπόλλων εἶναι υἱός της· ἐάν δέ ἐγώ μέ τά τόξα συλλάβω κανένα ἀπομεμονωμένον βλαβερόν ζῷον ἤ κάποιον πελώριον θηρίον, τοῦτο θά τό φάγουν οἱ Κύκλωπες.

Αὐτά εἶπες ἐσύ· κι' ἐκεῖνοι ἐξετέλεσαν τήν παραγγελίαν σου· κι' ἀμέσως, θεά μου, ἑτοιμάσθηκες.

Ταχέως δέ ἐπροχώρησες πάλιν πρός τά μικρά σκυλιά· κι' ἔφθασες εἰς τήν Ἀρκαδίαν, εἰς τήν κατασκήνωσιν τοῦ Πανός. Αὐτός δέ ἐτεμάχιζε κρέατα λυγκός ἀπό τό Μαίναλον, διά νά τρέφωνται μ' αὐτά αἱ ἔγκυες σκύλες.

Εἰς ἐσένα ὁ γενειοφόρος ἔδωσε δύο σκύλους, κατά τό ἥμισυ λευκούς, τρεῖς μέ κρεμασμένα τά αὐτιά καί ἕνα πολυποίκιλον· αὐτοί οἱ σκύλοι, ὅταν ἀδράξουν ἀπό τό δέρμα ἀκόμα καί λέοντας, τούς σύρουν καί τούς φέρουν, ἐνῶ εἶναι ἀκόμη ζωντανοί, εἰς τήν ἀγροτικήν κατοικίαν σου· σοῦ ἔδωσε ἀκόμη

στίχοι 94-121

ἑπτά κυνηγετικούς σκύλους, ταχυτέρους ἀπό τάς αὔρας, οἱ ὁποῖοι εἶχον τήν ἱκανότητα νά καταδιώξουν μέ μεγίστην ταχύτητα μικρά ἐλάφια καί λαγόν πού δέν κλείνει τά μάτια του, καί νά ἐπισημάνουν (νά ἀνακαλύψουν) τήν φωλιά ἐλαφιοῦ καί τόν τόπον, ὅπου εὑρίσκοντο καλύβες σκαντζόχοιρου, καί νά ὁδηγήσουν εἰς τά ἴχνη ζαρκαδιοῦ.

Ἀναχωροῦσα ἀπό ἐδῶ – ἀπό πίσω σου ἀκολουθοῦσαν καί τά σκυλιά – ηὗρες εἰς τούς πρόποδας τοῦ Παρρασίου ὄρους ἐλάφια, πού ἐχόρευαν· μεγάλο γεγονός· αὐτά ἔβοσκαν πάντοτε
εἰς τάς ὄχθας τοῦ Ἀναύρου μέ τά μαῦρα πετράδια
καί ἦσαν μεγαλύτερα ἀπό ταύρους· καί ἀπό τά κέρατά τους ἄστραφτε χρυσός.

Ξαφνικά κατελήφθης ἀπό ἔκπληξιν καί εἶπες πρός τήν καρδιά σου (ἀπό μέσα σου):

Αὐτό τό πρῶτο κυνήγι θά εἶναι ἄξιον τῆς Ἀρτέμιδος.

πέντ᾽ ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ᾽ ἔλες ὦκα θέουσα,
νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοόν ἅρμα φέρωσι.
τήν δέ μίαν, Κελάδοντος ὑπέρ ποταμοῖο φυγοῦσαν, Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι ἔντεα καί ζώνη, χρύσεον δ᾽ ἐζεύξαο δίφρον,
ἐν δ᾽ ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
ποῦ δέ σε τό πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ᾽ ἀείρειν;
Αἵμῳ ἔπι Θρῄκι· τόθεν βορέαο κατάϊξ ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμόν ἄγουσα.
ποῦ δ᾽ ἔταμες πεύκην; ἀπό δέ φλογός ἥψαο ποίης;
μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ· φάεος δ᾽ ἑνέηκας ἀϋτμήν
ἀσβέστου, τό ρα πατρός ἀποστάζουσι κεραυνοί.
ποσσάκι δ᾽ ἀργυρέοιο, θεή, πειρήσαο τόξου;
πρῶτον ἐπί πτελέην, τό δέ δεύτερον ἦκας ἐπί δρῦν,
τό τρίτον αὖτ᾽ ἐπί θῆρα· τό τέταρτον οὐκέτ᾽ ἐπί δρῦν,

Τά ἐλάφια ἦσαν ὅλα πέντε· τά τέσσαρα ἀπ᾽ αὐτά τά συνέλαβες μόνη σου τρέχουσα γρήγορα, χωρίς τήν βοήθειαν τῶν κυνηγετικῶν σκυλιῶν, διά νά σοῦ ὁδηγοῦν τό γρήγορον ἅρμα σου.
Ἀλλά τό ἕνα ἐλάφι, πού ἔφυγε ἐπάνω ἀπό τόν Κελάδοντα ποταμόν, τό ἐδέχθη (τό ὑπεδέχθη) ὁ Κερύνειος βράχος, διά νά γίνῃ κατά συμβουλήν τῆς Ἥρας ὁ τελευταῖος ἆθλος τοῦ Ἡρακλέους.
Ἄρτεμι παρθένε, φόνισσα τοῦ Τιτυοῦ, χρυσᾶ εἶναι τά ὅπλα σου καί ἡ ζώνη σου, καί χρυσό ἐζεύξες ἅρμα,
καί μέσα εἰς αὐτό χρυσᾶ ἔβαλες, θεά μου, χαλινάρια γιά τά μικρά ἐλάφια.
Εἰς ποῖον μέρος ἤρχισε γιά πρώτη φορά νά σέ σηκώνῃ τό κεράτινον ὄχημα (τό ἅρμα πού ὁδηγοῦν τά ἐλάφια μέ τά κέρατα);
Εἰς τόν Αἷμον τῆς Θράκης· ἀπό ἐκεῖ (ἀπό τόν Αἷμον) προέρχεται ἡ καταιγίς τοῦ βορρᾶ, πού φέρει εἰς τούς μή ἔχοντας χλαῖναν (πού δέν ἔχουν παλτό), τό ὑπερβολικόν ψῦχος (τήν παγωνιά).
Καί εἰς ποῖον μέρος ἔκαψες πεῦκο; καί ἀπό ποιό πεῦκο ἄναψες φωτιά;
Εἰς τόν μυσαρόν Ὄλυμπον· κι᾽ ἔβαλες πνοήν εἰς τό ἄσβεστον φῶς (εἰς τό φῶς, πού δέν σβήνει), πού τό ἀποστάζουν οἱ κεραυνοί τοῦ πατρός σου.
Πόσες φορές, θεά μου, ἐδοκίμασες (ἐχρησιμοποίησες) τό λαμπερό τόξο σου;
Γιά πρώτη φορά τό ἔρριψες ἐναντίον πτελέας, γιά δευτέρα φορά ἐναντίον βαλανιδιᾶς, γιά τρίτη πάλι ἐναντίον θηρίου· τό τέταρτον βέλος δέν τό ἔρριψες πλέον ἐναντίον βαλανιδιᾶς,

στίχοι 122-150

ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵ τε περί σφεας,
οἵ τε περί ξείνους ἀλιτήμονα πόλλ᾽ ἐτέλεσκον.
σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπήν ἐμμάξεαι ὀργήν.
κτηνέα φιν λοιμός καταβόσκεται, ἔργα δέ πάχνη·
κείρονται δέ γέροντες ἐφ᾽ υἱάσιν· αἱ δέ γυναῖκες,
ἤ βληταί θνήσκουσι λεχωΐδες, ἠέ φυγοῦσαι
τίκτουσιν· τῶν δ᾽ οὐδέν ἐπί σφυρόν ὀρθόν ἀνέστη.
οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καί ἴλαος αὐγάσσηαι,

στίχοι 122-150

ἀλλά τό ἐξετόξευσες ἐναντίον πόλεως ἀδίκων ἀνθρώπων,
οἱ ὁποῖοι καί εἰς αὐτούς τούς ἰδίους καί ἐναντίον τῶν ξένων διέπραττον πολλά ἀδικήματα.
Δυστυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐσύ θά καταληφθῇς ἀπό φοβεράν ὀργήν.
Θανατηφόρος ἀσθένεια κατατρώγει τά ζῷά των καί τά γεωργικά προϊόντα των καταστρέφει ἡ πάχνη (ὁ παγετός)· οἱ γέροντες κόπτουν τά μαλλιά των γιά τά παιδιά των· πενθοῦν μέ τό κόψιμο τῶν μαλλιῶν των – τῆς κόμης των – γιά τόν θάνατον τῶν παιδιῶν των)· αἱ γυναῖκές των ἤ πεθαίνουν ὡς λεχῶνες, πού προσεβλήθησαν ἀπό ἀσθένειαν, ἤ γεννοῦν, ἀφοῦ πεθάνουν· καί τίποτε εἰς αὐτούς δέν μένει ὄρθιον.
Ὅσους ὅμως προσβλέπεις μέ εὐμένειαν καί μέ ἱλαρότητα, (μέ καλήν διάθεσιν) εἰς αὐ-

κείνοις εὖ μέν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δέ γενέθλη τετραπόδων, εὖ δ᾽ ὅλβος ἀέξεται,οὐδ᾽ ἐπί σῆμα
ἔρχονται, πλήν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
οὐδέ δισχοστασίη τρώει γένος, ἤτε καί εὖ περ
οἴκους ἐστηῶτας ἐσίνατο· ταί δέ θυωρόν
εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
πότνια, τῶν εἴη μέν, ἐμοί φίλος ὅστις ἀληθής,
εἴην δ᾽ αὐτός, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰέν ἀοιδή,
τῇ ἔνι μέν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δέ σύ πολλή,
ἐν δέ καί Ἀπόλλων, ἐν δ᾽ οἱ σέο πάντες ἄεθλοι,
ἐν δέ κύνες καί τόξα καί ἄντυγες, αἴτε σε ρεῖα ·
θηητήν φορέουσιν, ὅτ᾽ ἐς Διός οἶκον ἐλαύνεις.
ἔνθα τοι ἀντιόωντες ἐνί προμολῇσι δέχονται,
ὅπλα μέν Ἑρμείης Ἀκακήσιος, αὐτάρ Ἀπόλλων
θηρίον ὅ,τι φέρῃσθα· πάροιθε δέ, πρίν περ ἱκέσθαι καρτερόν Ἀλκείδην· νῦν δ᾽ οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον Φοῖβος ἔχει.
τοῖος γάρ ἀεί Τιρύνθιος ἄκμων
ἔστηκε πρό πυλέων, ποτιδέγμενος, εἴ τι φέρουσα νεῖαι πῖον ἔδεσμα. θεοί δ᾽ ἐπί πάντες ἐκείνῳ
ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δέ πενθερή αὐτή,
ταῦρον ὅτ᾽ ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἤ ὄγε χλούνην

κάπρον ὀπισθιδίοιο φέρων ποδός ἀσπαίροντα,
κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει·
βάλλε κακούς ἐπί θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθόν,
ὡς ἐμέ, κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδέ λαγωούς
οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδέ λαγωοί ρέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτά λωμαίνονται.
καί βόες ἀνθρώποισι κακόν μέγα· βάλλ᾽ ἐπί καί τούς.

τούς ἡ γῆ των ἡ καλλιεργήσιμος (τά χωράφια των) παράγει πολύ σιτάρι καί εἶναι πολλές αἱ γεννήσεις τῶν ζῴων των, καί ἡ εὐτυχία των καί ὁ πλοῦτός των αὐξάνεται, οὔτε ἔρχονται εἰς τόν τάφον (δέν ἀποθνήσκουν), παρά μόνον ὅταν ζήσουν ἐπί πολύν χρόνον (ὅταν γεράσουν).

Οὔτε ἡ διχόνοια πληγώνει τήν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία (διχόνοια) βλάπτει ἀκόμη καί σπίτια, πού εἶναι εἰς καλήν κατάστασιν· αἱ δέ συννυφάδες παραθέτουν εἰς τήν ἀνδραδέλφην των (εἰς τήν ἀδελφήν τοῦ ἀνδρός των) σκαμνιά (καθίσματα) γύρω ἀπό ἕνα φιλόξενο τραπέζι.

Σεβαστή θεά, εἴθε ἀπό αὐτούς νά εἶναι φίλος μου ἐκεῖνος, πού εἶναι ἀληθινός,
εἴθε νά εἶμαι φίλος εἰς αὐτούς καί ἐγώ ὁ ἴδιος, βασίλισσά μου·
καί εἴθε πάντοτε νά ἐνδιαφέρωμαι γιά τό τραγούδι, ὅπου θά εἶναι ὁ γάμος τῆς Λητοῦς (μέ τό ὁποῖον θά τραγουδιέται ὁ γάμος τῆς Λητοῦς) καί ὅλοι οἱ ἰδικοί σου ἆθλοι (τά ἰδικά σου κατορθώματα), καί ὁ Ἀπόλλων καί τά τόξα καί τό ἅρμα, πού εὔκολα σέ μεταφέρει ἀξιοθαύμαστον, ὅταν πηγαίνῃς εἰς τόν οἶκον τοῦ Διός.

Ἐδῶ σέ συναντοῦν εἰς τάς ὑπωρείας καί σέ ὑποδέχονται, καί ὁ μέν ἄκακος Ἑρμῆς δέχεται (λαμβάνει) τά ὅπλα σου, ὁ δέ Ἀπόλλων τό ζῶον, ὁποιο φέρεις (ὁ,τιδήποτε ζῶον φέρεις)· (κι᾽ αὐτά γίνονται), προτοῦ φθάσει ὁ ἰσχυρός Ἀλκείδης· τώρα ὅμως δέν ἔχει πλέον αὐτόν τόν ἆθλον
ὁ Φοῖβος. Διότι αὐτός στέκεται πάντοτε ὡς Τιρύνθιος ἄκμων μπροστά ἀπό τίς πύλες καί σέ ὑποδέχεται, ὅταν ἔρχεσαι μεταφέρουσα κάποιο πλούσιον φαγητόν. Ὅλοι δέ οἱ θεοί γελοῦν ἀκαταπαύστως δι᾽ ἐκεῖνον, πρό πάντων δέ ἡ ἰδία ἡ πενθερά,
ὅταν αὐτός (ὁ Ἀπόλλων) μεταφέρῃ ἀπό τό ἅρμα ταῦρον πολύ μεγάλον ἤ κάποιον ἀγριό-

χοιρον, πού σπαρταρᾷ μέ τό ὀπίσθιο πόδι του· καί σέ συμβουλεύει, θεά μου, μέ αὐτόν τόν πολύ ὠφέλιμον λόγον: Κτύπα τά ἐπιβλαβῆ ζῶα, διά νά σέ ἐπικαλοῦνται οἱ ἄνθρωποι ὡς βοηθόν των,
καθώς ἐπικαλοῦνται ἐμέ· ἄφινε τά ἐλάφια καί τούς λαγούς νά βόσκουν εἰς τά βουνά· τί ἠμποροῦν νά κάμουν τά ἐλάφια καί οἱ λαγοί; οἱ ἀγριόχοιροι καταστρέφουν τάς γεωργικάς καλλιεργείας, οἱ ἀγριόχοιροι καταστρέφουν τάς φυτείας.

Καί τά βόδια ἐπίσης εἶναι μεγάλο κακό γιά τούς ἀνθρώπους· κτύπα τα κι᾽ αὐτά (σκότωνέ τα).

Ὡς ἔνεπεν, ταχινός δέ μέγαν περί θῆρα πονεῖται.
οὐ γάρ ὄγε, Φρυγίῃ περ ὑπό δρυΐ γυῖς θεωθείς,
παύσατ' ἀδηφαγίης· ἔτι οἱ παρά νηδύς ἐκείνη,
τῇ ποτ' ἀροτριώωντι συνήντετο Θεοδάμαντι.
σοί δ' Ἀμνισιάδες μέν ὑπό ζεύγληφι λυθείσας
ψήχουσιν κεμάδας, παρά δέ σφίσι πουλύ νέμεσθαι Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
ὠκύθοον τριπέτηλον, ὅ καί Διός ἵπποι ἔδουσι·
ἐν καί χρυσείας ὑπολῃνίδας ἐπλήσαντο ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτόν θυμάρμενον εἴῃ.
αὐτή δ' ἐς πατρός δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην πάντες ὁμῶς καλέουσι·
σύ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
ἤ Πιτάνης, (καί γάρ Πιτάνη σέθεν), ἤ ἐνί Λίμναις,
ἤ Ἴνα, δαῖμον, Ἀλάς Ἀραφηνίδας οἰκήσοισα
ἦλθες ἀπό Σκυθίης, ἀπό δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων·
μή νειόν τημοῦτος ἐμαί βόες εἵνεκα μισθοῦ
τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
ἦ γάρ κεν γυῖαί τε καί αὐχένα κεκμηῶτι κόπρον ἔπι προγένοιντο, καί εἰ Τυμφαιῖδες εἶεν, εἰναετιζόμεναι, κερεαλκέες· αἳ μέγ' ἄρισται

Αὐτά τά λόγια εἶπε καί γρήγορα ἀπασχολεῖται μέ τό μεγάλο θηρίον.

Διότι αὐτό, καίτοι κατά τά μέλη του ἀπεθεώθη (ἔγινε θεός) κάτω ἀπό τήν βαλανιδιά εἰς τήν Φρυγίαν,
δέν κατέπαυσε τήν λαιμαργίαν του· εἶχεν ἀκόμη ἐκείνην τήν κοιλίαν, μέ τήν ὁποίαν συνήντησε κάποτε τόν Θειοδάμαντα, ἐνῶ αὐτός ἐκαλλιεργοῦσε.

γιά σέ ὅμως αἱ Ἀμνισιάδες (αἱ γυναῖκες τῆς Ἀμνισοῦ) ξυστρίζουν τά ἐλαφάκια, ὅταν λυθοῦν ἀπό τίς ζεῦγλες, καί φέρουν εἰς αὐτά (τά ἐλάφια) πολύ τριφύλλι, πού αὐξάνεται γρήγορα, γιά νά βοσκήσουν, ἀφοῦ τό κόψουν ἀπό τό λιβάδι τῆς Ἥρας· αὐτό τό τριφύλλι τό τρώγουν καί οἱ ἵπποι τοῦ Διός.

Ἐγέμισαν ἐπίσης καί χρυσᾶ δοχεῖα μέ νερό, διά νά ἔχουν τά ἐλάφια ποτό, πού εἶναι ἀρεστό εἰς αὐτά.

Καί σύ ἡ ἰδία πηγαίνεις εἰς τόν οἶκον τοῦ πατρός σου· ὅλοι δέ μαζί σέ καλοῦν νά καθίσῃς εἰς τόν θρόνον· καί σύ κάθεσαι πλησίον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὅταν δέ αἱ νύμφαι θά σέ περικυκλώσουν ἐν χορῷ πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Αἰγυπτίου Ἰνωποῦ
ἤ πλησίον τῆς Πιτάνης – διότι καί ἡ Πιτάνη εἶναι ἰδική σου – ἤ εἰς τάς Λίμνας,
ἤ εἰς τάς Ἀραφηνίδας Ἀλάς, ὅπου ἦλθες ἀπό τήν Σκυθίαν διά νά κατοικήσῃς, καί ἀπηγόρευσες τά ἔθιμα τῶν Ταύρων· νά μή ὀργώνουν τότε τά ἰδικά μου βόδια γιά μισθό χέρσο χωράφι τεσσάρων στρεμμάτων ὑπό τήν καθοδήγησιν ξένου καλλιεργητοῦ.

Διότι κουρασμένα στά μέλη των καί στόν τράχηλόν των θά ἐπανέλθουν εἰς τήν μάνδραν των, ἀκόμη καί ἄν εἶναι ἀπό τήν Τύμφην καί ἐννέα ἐτῶν καί μέ ἰσχυρά κέρατα·
αὐτά τά βόδια εἶναι πάρα πολύ δυνατά

στίχοι 180-207

τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν· ἐπεί θεός οὔποτ' ἐκεῖνον
ἦλθε πάρ' Ἠέλιος καλόν χορόν· ἀλλά θεῆται
δίφρον ἐπιστήσας, τά δέ φάεα μηκύνονται.

Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον; τίς δέ λιμήν; ποίη δέ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων φίλαο, καί

στίχοι 180-207

νά ὀργώνουν βαθύ αὐλάκι· ἐπειδή ὁ θεός Ἥλιος οὐδέποτε ἦλθεν εἰς ἐκεῖνον τόν ὡραῖον χορόν· ἀλλά ἀφοῦ σταμάτησε τό ἅρμα του παρατηρεῖ, τά δέ φῶτά του (τό φῶς τοῦ Ἡλίου) ἀργοποροῦν.

Ποιό ἀπό τά νησιά καί ποιό βουνό σοῦ ἀρέσει πάρα πολύ; καί ποιό λιμάνι; καί ποιά πόλις; καί ποιά ἀπό τίς νύμφες ἀγάπησες ἐξαιρετικά καί ποιές ἡρωίδες εἶχες συντρόφους; Πές μού το, θεά, ἐσύ μέν εἰς ἡμᾶς, ἐγώ δέ θά τό διαλαλήσω εἰς τούς ἄλλους.

ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας;
εἰπέ, θεά, σύ μέν ἄμμιν, ἐγώ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
νήσων μέν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μέν Εὐρίποιο.
ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
ἑλλοφόνον Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτε Μίνως πτοιηθείς ὑπ' ἔρωτι
κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
ἡ δ' ὁτέ μέν λασίῃσιν ὑπό δρυσί κρύπτετο νύμφη,
ἄλλοτε δ' εἰαμενῇσιν. ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἑφοίτα
παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν, μέσφ' ὅτε,
μαρπτομένη καί δή σχεδόν, ἤλατο πόντον πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· καί ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
νύμφαν μέν Δίκτυναν, ὄρος δ', ὅθεν ἤλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δέ βωμούς,
ἱερά τε ῥέζουσι· τό δέ στέφος ἤματι κείνῳ,
ἤ πίτυς ἤ σχῖνος· μύρτοιο δέ χεῖρες ἄθικτοι.
δή τότε γάρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.

στίχοι 208-235

Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, καί δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπό νύμφης.
καί μήν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
αὐτή θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
ὑψηῖς παρά τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
καί Κεφάλου ξανθήν ἄλοχον Δηϊονίδαο,
πότνια, σήν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καί δέ σε φασί
καλήν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι,
αἳ πρῶται θοά τόξα καί ἀμφ' ὤμοισι

Ἀπό τά νησιά σοῦ ἄρεσε ἡ Δολίχη καί ἀπό τάς πόλεις ἡ Πέργη·
ἀπό τά βουνά ὁ Ταΰγετος· σοῦ ἄρεσαν ἀκόμη τά λιμάνια τοῦ Εὐρίπου.

Ἀπό τίς ἄλλες νύμφες ἀγάπησες ἐξαιρετικά τήν Γορτυνίδα νύμφην, τήν Βριτόμαρτιν, πού σκοτώνει τά ἐλάφια, τήν ὀξυδερκῆ· ἀπ' αὐτῆς τόν ἔρωτα καταπλαγείς κάποτε ὁ Μίνως περιέτρεχε τά βουνά τῆς Κρήτης.

Αὐτή ὅμως ἡ νύμφη ἐκρύπτετο ἄλλοτε μέν κάτω ἀπό πυκνές βαλανιδιές,
ἄλλοτε δέ εἰς τόπους χαμηλούς. Κι' ἐκεῖνος ἐπί ἐννέα μῆνας περιεφέρετο εἰς δύσβατα μέρη καί εἰς κρημνούς· καί δέν κατέπαυσε τήν καταδίωξιν (τό κυνηγητό),
παρά μόνον ὅταν ἐκείνη, σχεδόν συλληφθεῖσα, ἐπήδησεν εἰς τήν θάλασσαν
ἀπό ὑψηλότατον βράχον· καί ἐπήδησε (ἔπεσε) μέσα εἰς δίκτυα ψαράδων, τά ὁποῖα τήν ἔσωσαν· γι' αὐτό ὕστερα οἱ Κύδωνες τήν μέν νύμφην τήν ὠνόμασαν Δίκτυναν, τό δέ βουνό, ἀπό ὅπου ἐπήδησεν ἡ νύμφη, τό ὠνόμασαν Δικταῖον· καί ἔστησαν βωμούς, ὅπου προσφέρουν θυσίας· τό δέ στεφάνι κατά τήν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἀπό πιτυά ἤ ἀπό σχῖνον (σχινάρι)· ἀλλά δέν ἄγγιξαν μέ τά χέρια των τήν μυρτιά.

Διότι τότε, ἐνῶ ἡ κόρη ἔφευγε, ἐνεπλάκη εἰς τούς πέπλους της ἕνας κλάδος ἀπό μυρτιά· γι' αὐτό ἐθύμωσε πολύ ἐναντίον τῆς μυρτιᾶς.

στίχοι 208-235

Ὦ Οὖπι, βασίλισσα μέ τά ὡραῖα μάτια, πού φέρεις τό φῶς, καί εἰς ἐσέ ἀπό ἐκείνην τήν νύμφην σοῦ ἔδωσαν τό ὄνομα οἱ Κρῆτες.

Καί βέβαια καί τήν Κυρήνην ἐδιάλεξες γιά σύντροφό σου, καί εἰς αὐτήν ἔδωσες κάποτε ἐσύ δύο κυνηγετικά σκυλιά, μέ τά ὁποῖα ἡ ὑψηλή κόρη ἀξιώθηκε νά πάρῃ βραβεῖον πλησίον εἰς τόν τύμβον τῆς Ἰωλκοῦ.

Καί τήν ξανθήν σύζυγον τοῦ Δηϊονίδου Κεφάλου τήν κατέστησες, σεβαστή δέσποινα, συγκυνηγόν σου· καί λέγουν ἀκόμη, ὅτι ἐσύ ἀγάπησες τήν ὡραίαν Ἀντίκλειαν ἴσα μέ τό φῶς·
αὐτές πρῶτες ἐφόρεσαν γρήγορα τόξα καί εἰς τούς ὤμους των ἔβαλαν φαρέτρας μέ τά βέλη·

φαρέτρας
ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι
δεξιτεροί, καί γυμνός ἀεί παρεφαίνετο μαζός
ἤνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώην Ἀταλάντην
κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
καί ἑ κυνηλασίην τε καί εὐστοχίην ἐδίδαξας.
οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
μέμφονται κάπροιο· τά γάρ σημήϊα νίκης
Ἀρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρός ὀδόντας.
οὐδέ μέν Ὑλαῖόν τε καί ἄφρονα Ροῖκον ἔολπα,
οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν Ἄϊδι μωμήσεσθαι
τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε, Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε· σέ γάρ ποιήσατο Νηλεύς
ἡγεμόνην, ὅτε νησίν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν.
Χησιάς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοί δ' Ἀγαμέμνων
πηδάλιον νηός σφετέρης ἐγκάθετο νηῷ,
μείλιον ἁπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν
ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ραμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσσατο νηούς·
ἄλλον μέν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τόν δ' ἐνί Λούσσοις

στίχοι 236-264

ἡμέρῃ· οὕνεκα θυμόν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
σοί καί Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθυμήτειραι,
ἔν κοτε παραλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο
φηγῷ ὑπό πρέμνῳ· τέλεσεν δέ τοι ἱερόν Ἱππώ.

καί οἱ δεξιοί ὦμοί των ἔγιναν σκληροί, καί πάντοτε ὁ μαστός των ἐφαίνετο γυμνός.

Προσέτι ἐτίμησες παρά πολύ τήν ὡραίαν Ἀταλάντην μέ τά ἰσχυρά πόδια, τήν κόρην τοῦ Ἰάσου τοῦ Ἀρκασίδου, πού σκοτώνει τούς ἀγριόχοιρους,
καί τήν ἐδίδαξες τό κυνήγι μέ τά σκυλιά καί τίς εὔστοχες βολές.

Δέν ἐπικρίνουν αὐτήν οἱ σύμμαχοι κυνηγοί τοῦ Καλυδωνίου κάπρου·
διότι τά σημάδια τῆς νίκης
εἰσῆλθον εἰς τήν Ἀρκαδίαν, καί κατέχει ἀκόμα τά δόντια τοῦ θηρίου.

Οὔτε βέβαια φοβοῦμαι ὅτι ὁ Ὑλαῖος καί ὁ ἀνόητος Ροῖκος, ἀκόμη καί ἄν τήν ἐχθρεύωνται, θά κατηγορήσουν ἐν τῷ Ἅδῃ τήν τοξεύτριαν· διότι δέν θά ψευσθοῦν μαζί μέ αὐτούς τά πλευρά (τά πλάγια – αἱ πλαγιές), ἀπό τά ὁποῖα ἡ ἀκρώρεια (ἡ κορυφή) τοῦ Μαινάλου ἔρρεε μέ αἷμα.

Σεβαστή δέσποινα, μέ τούς πολλούς ναούς καί τάς πολλάς πόλεις,
χαῖρε, ὦ Χιτώνη,
σύ πού διαμένεις εἰς τήν Μίλητον· διότι ἐσέ ὁ Νηλεύς σέ κατέστησεν ὁδηγόν, ὅταν μέ τά πλοῖα ἀπέπλεεν ἐκ τῆς Κεκροπίας (τῆς Ἀττικῆς)·
σύ ἡ Χησιάς, ἡ Ἰμβρασία, πού κατέχεις τήν πρώτην θέσιν· πρός ἐξευμενισμόν σου κατέθεσεν (ἀφιέρωσε) ὁ Ἀγαμέμνων τό πηδάλιον τοῦ πλοίου του εἰς τόν ναόν σου,
ὡς ἐξευμενιστικόν τῆς ἀπνοίας (τῆς ἀδυναμίας του νά ταξιδεύσῃ), ὅταν ἐσύ ἔδεσες τούς ἀνέμους,
κατά τήν ἐποχήν πού τά πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν ἔπλεον, διά νά καταστρέψουν τάς πόλεις τῶν Τεύκρων, ἐπειδή ἦσαν ὠργισμένοι ἐξ αἰτίας τῆς Ραμνουσίδος Ἑλένης (τῆς Ἑλένης ἀπό τόν Ραμνοῦντα).

Πρός τιμήν σου βέβαια ὁ Προῖτος ἐγκαθίδρυσε δύο ναούς·
καί ἄλλον ναόν ὁ Κορίας, διότι συνέλεξες (ἐμάζεψες) τάς κόρας του,
πού περιεπλανῶντο εἰς τά Ἀζήνια ὄρη· ἄλλον δέ εἰς τά Λοῦσσα κατά τήν ἡμέραν· διότι ἀφῆ-

στίχοι 236-264

ρεσες τόν ἄγριον θυμόν τῶν παιδιῶν του.

Πρός τιμήν σου καί αἱ Ἀμαζονίδες, πού ποθοῦν τόν πόλεμον, ἔστησαν κάποτε τό ξόανόν σου (ξύλινον ὁμοίωμα – τήν εἰκόνα σου) εἰς τήν παραλίαν τῆς Ἐφέσου κάτω ἀπό τόν κορμόν μιᾶς βαλανιδιᾶς· ἐτέλεσε δέ θυσίαν γιά σέ ἡ Ἱππώ.

αὐταί δ', Οὔπι ἄνασσα, περί πρύλιν ὠρχήσαντο,
πρῶτα μέν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δέ κύκλῳ
στησάμεναι χορόν εὐρύν· ὑπήεισαν δέ λιγεῖαι
λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ·
(οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο,
ἔργον Ἀθηναίης ἐλάφῳ κακόν) ἔδραμε δ' ἠχώ
Σάρδιας ἔς τε νομόν Βερεκύνθιον· αἱ δέ πόδεσσιν οὔλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δέ φαρέτραι.
κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περί βρέτας εὐρύ θέμεθλον δωμήθη· τοῦ δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται Ἠώς,
οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
τῷ ρα καί ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπί δέ στρατόν ἱππημολγῶν
ἦγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ρα παρ' αὐτόν κεκλιμένοι ναίουσι βοός πόρον Ἰναχιώνης.
ἃ δειλός βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν· οὐ γάρ ἔμελλεν
οὔτ' αὐτός Σκυθίηνδε παλιμπετές, οὔτε τις ἄλλος,
ὅσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἄμαξαι,
νοστήσειν· Ἐφέσου γάρ ἀεί τεά τόξα πρόκειται.

Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε, Φεραίη·
μή τις ἀτιμήσῃ τήν Ἄρτεμιν· οὐδέ γάρ Οἰνεῖ
βωμόν ἀτιμήσαντι καλοί πτόλιν ἦλθον ἀγῶνες·
μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν·
οὐδέ γάρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
μηδέ τινα μνᾶσθαι τήν παρθένον· οὐδέ γάρ Ὦτος,

Κι' αὐτές, Οὔπι βασίλισσά μου, ἐχόρευσαν ἐνόπλιον χορόν,
κατ' ἀρχάς μέν ἐνόπλιον χορόν μέ ἀσπίδας, ἔπειτα δέ ἔστησαν κυκλικῶς μεγάλον χορόν·
σιγοτραγουδοῦσαν δέ γλυκά μέ τήν συνοδείαν λιγυρῶν συρίγγων, διά νά προξενοῦν συγχρόνως ἔκπληξιν·
– διότι ἀκόμη δέν διετρυπῶντο τά ἐλάφινα ὀστᾶ, πού ἦτο κακόν ἔργον τῆς Ἀθηνᾶς κατά τῶν ἐλαφιῶν –· διέτρεξε δέ ἡ ἠχώ (ὁ ἀντίλαλος) εἰς τάς Σάρδεις καί ἔφθασεν ἕως εἰς Βερεκύνθιον περιοχήν (ὡς τήν Φρυγίαν)·
κι' ἐκεῖνες (αἱ Ἀμαζονίδες) προξενοῦσαν φοβερόν κρότον μέ τά πόδια των καί ἀπό ἐπάνω αἱ φαρέτραι μεγάλον θόρυβον.

Καί γύρω ἀπό ἐκεῖνο τό ξόανον ἐκτίσθη ἀργότερα μεγάλος ναός·
θεϊκώτερον ἀπό αὐτόν τόν ναόν δέν θά ἴδῃ ἡ Ἠώς (ἡ Αὐγή) οὔτε ἄλλον πλουσιώτερον (μεγαλοπρεπέστερον)· καί εὔκολα θά ἠμποροῦσε νά προσπεράσῃ τήν Πυθῶνα (τόν ἐν Δελφοῖς ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος).

Τοῦτον τόν ναόν ἀνοηταίνων ὁ ἀλαζών Λύγδαμις ἠπείλησε ὅτι θά τόν καταστρέψῃ· καί ὡδήγησε ἐναντίον αὐτοῦ τόν στρατόν τῶν Κιμμερίων,
πού ἀρμέγουν τίς φοράδες, ἰσάριθμον μέ τήν ἄμμον (ἀναρίθμητον),
οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν πλαγίως πλησίον εἰς αὐτόν τόν πόρον (τό πέραμα) τῆς βοός, τῆς κόρης τοῦ Ἰνάχου (πλησίον τοῦ Βοσπόρου).

Ἅ ὁ ἄθλιος μεταξύ τῶν βασιλέων, πόσον ἁμάρτησε· διότι δέν ἔμελλε (δέν ἐπρόκειτο) οὔτε αὐτός νά ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τήν Σκυθίαν, οὔτε κανείς ἄλλος ἀπό ἐκείνους, τῶν ὁποίων τά ἁμάξια (τά πολεμικά ἅρματα) ἐστάθησαν (ἐστρατοπέδευσαν) εἰς τήν πεδιάδα τοῦ Καΰστρου· διότι ἐμπρός ἀπό τήν Ἔφεσον εἶναι τοποθετημένα τά ἰδικά σου τόξα (καί τήν προστατεύουν ἀπό τούς ἐχθρούς της).

Σεβαστή Μουνυχία, πού ἐποπτεύεις τά λιμάνια, χαῖρε, ὦ Φεραία.

Κανείς ἄς μή τολμήσῃ νά προσβάλῃ τήν Ἄρτεμιν· διότι οὔτε εἰς τήν πόλιν τοῦ Οἰνέως, ὁ ὁποῖος προσέβαλε (περιεφρόνησε) τόν βωμόν της, ἦλθον καλοί ἀγῶνες·

οὔτε νά φιλονικῇ κανείς μαζί της διά τό κυνήγιον τῶν ἐλαφιῶν, οὔτε διά τίς εὔστοχες (ἐπιτυχεῖς) βολές·
διότι οὔτε ὁ υἱός τοῦ Ἀτρέως ἐκαυχήθη μέ μικράν ἀνταπόδοσιν (ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς διά τήν καυχησιολογίαν του)·
μήτε κανείς νά ζητῇ εἰς γάμον τήν παρθένον·

στίχοι 265-268

οὐδέ μέν Ὠαρίων ἀγαθόν γάμον ἐμνήστευσαν.
μηδέ χορόν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδέ γάρ Ἱππώ
ἀκλαυτεί περί βωμόν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
χαῖρε, μέγα κρείουσα, καί εὐάντησον ἀοιδῇ.

στίχοι 265-268

διότι οὔτε ὁ Ὦτος οὔτε βεβαίως ὁ Ὠαρίων ἐπεδίωξαν καλόν γάμον.

Μήτε νά ἀποφεύγῃ κανείς τόν ἐτήσιον χορόν· διότι οὔτε ἡ Ἱππώ ἠρνήθη χωρίς κλάματα (ἀτιμωρητί) νά χορεύσῃ γύρω ἀπό τόν βωμόν. Χαῖρε, μεγάλη βασίλισσα, καί ἀποδέξου μέ χαράν τό τραγούδι μου.

(4) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ

στίχοι 1-15

Τήν ἱερήν, ὦ θυμέ, τίνα χρόνον ἤ ποτ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἤ μέν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἵ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλί κεῖνται,
εὔϋμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τά πρῶτα φέρεσθαι
ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
λοῦσέ τε καί σπείρωσε, καί ὡς θεόν ἤνεσε πρώτη.
ὡς Μοῦσαι τόν ἀοιδόν, ὅ μή Πίμπλειαν ἀείσει,
ἔχθουσιν, τώς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἵμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἄν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με, φίλης ἁλέγοντα τιθήνης.
κείνη δ' ἠνεμόεσσα καί ἄτροπος, οἷα θ' ἁλιπλήξ,
αἰθυίης καί μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
πόντῳ ἐνεστήρικται· ὁ δ' ἀμφί ἑ πουλύς ἐλίσσων,
Ἰκαρίου πολλήν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
τῷ σφε καί ἰσχυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσαντο.

στίχοι 1-15

Τήν ἱεράν Δῆλον, ψυχή μου, πού ἀνέθρεψε τόν Ἀπόλλωνα, κατά ποῖον χρόνον ἤ πότε θά ἐξυμνήσῃς; Ὅλαι βέβαια
αἱ Κυκλάδες, πού εἶναι τά ἱερώτερα νησιά εἰς τήν θάλασσαν, ἐξυμνοῦνται μέ πολλούς ὕμνους· ἀλλά ἡ Δῆλος θέλει νά ἔχῃ τό πρῶτον μερίδιον ἀπό τάς Μούσας (νά ἐξυμνῆται περισσότερον ὅλων τῶν ἄλλων), διότι ἔλουσε καί ἐσπαργάνωσε τόν Φοῖβον, τόν ἄρχοντα τῶν ἀοιδῶν, καί πρώτη αὐτή τόν ἐτίμησεν ὡς θεόν.

Καθώς αἱ Μοῦσαι ἐχθρεύονται τόν ἀοιδόν, πού δέν θά τραγουδήσῃ (δέν θά ἐξυμνήσῃ) τήν Πίμπλειαν (τήν πατρίδα τοῦ Ὀρφέως), ἔτσι καί ὁ Φοῖβος ἐχθρεύεται ἐκεῖνον, πού λησμονεῖ τήν Δῆλον.

Τώρα λοιπόν γιά τήν Δῆλον θά ἀποσπάσω (θά ἀφιερώσω) τό τραγούδι, διά νά μέ ἐπαινέσῃ ὁ Κύνθιος Ἀπόλλων, ἐπειδή φροντίζω διά τήν ἀγαπητήν του τροφόν.

Ἐκείνη εἶναι ἀνεμοδαρμένη καί ἀκαλλιέργητος, καθώς εἶναι καί θαλασσοδαρμένη, πού τήν περιτρέχουν πολύ περισσότερον τά πλοῖα παρά τά ἄλογα, καί εἶναι θεμελιωμένη εἰς τόν πόντον· κι' αὐτός περιστρέφει εἰς μεγάλην ἔκτασιν γύρω ἀπό αὐτήν
καί σπογγίζει τόν πολύν ἀφρόν τοῦ Ἰκαρίου (πελάγους).

Διά τοῦτο κατῴκησαν εἰς αὐτήν καί θαλασσοπόροι ψαράδες.

στίχοι 16-44

ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητόν ἐνί πρώτῃσι λέγεσθαι,
ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καί ἐς Τιτηνίδα Τηθύν

στίχοι 16-44

Ἀλλά δέν εἶναι γι' αὐτόν μεμπτόν νά καταλέγεται μεταξύ τῶν πρώτων, ὅταν τά νησιά συγκεντρώνωνται εἰς τόν Ὠκεανόν καί εἰς τήν Τηθύν, τήν κόρην τοῦ Τιτᾶνος· αὐτή δέ πάντοτε πορεύεται πρώτη.

νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεί δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
ἡ δ' ὅπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
οὐκ ὀνοτή· καί Μάκρις Ἀβαντιάς Ἐλλοπιήων,
Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καί ἦν ἐπενήξατο Κύπρις
ἐξ ὕδατος τά πρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
κεῖναι μέν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δέ στιβαρώτερον ἔρκος;
τείχεα μέν καί λᾶες ὑπαί ριπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου Βορέαο· θεός δ' ἀεί ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν;
εἰ δέ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,
ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
ἢ ὡς τά πρώτιστα μέγας θεός οὔρεα θείνων
ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δέ πάσας
ἐκ νεάτων ὤχλισσε καί εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ;
καί τάς μέν κατά βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σέ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι Ἀστερίη τό παλαιόν,
ἐπεί βαθύν ἤλαο τάφρον
οὐρανόθεν, φεύγουσα Διός γάμον, ἀστέρι ἴση.
τόφρα μέν οὔπω σοί χρυσέη ἐπιμίσγετο Λητώ,

τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σύ, καί οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπό Ξάνθοιο πολίχνης
ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
ναῦται ἐπεσκέψαντο· καί ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
οἱ μέν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι· σύ δέ στεινοῖο παρ' ὀξύν

Ἀπό πίσω ἀκολουθεῖ τά ἴχνη της ἡ Φοινικική Κύρνος (ἡ Κορσική), πού δέν εἶναι ἀξία περιφρονήσεως· καί ἡ Μάκρις ἡ Ἀβαντιάς τῶν Ἐλλοπέων (ἡ Εὔβοια),
καί ἡ θελκτική Σαρδώ (ἡ Σαρδηνία) καί τό νησί, πρός τό ὁποῖον γιά πρώτη φορά ἐκολύμβησεν ἡ Κύπρις, ἀναδυθεῖσα ἐκ τοῦ ὕδατος· προστατεύει δέ αὐτό εἰς ἀνταμοιβήν τῶν θυσιῶν, πού προσφέρονται κατά τήν ἐπιβίβασιν εἰς πλοῖον.

Αὐτά τά νησιά εἶναι ὠχυρωμένα μέ πύργους, πού τά προστατεύουν ὁλόγυρα,
ἡ Δῆλος ὅμως προστατεύεται ἀπό τόν Ἀπόλλωνα. Καί ποιό φρούριο εἶναι ἰσχυρότερον ἀπό αὐτόν;
Τα τείχη καί οἱ λίθοι ἠμπορεῖ νά πέσουν κάτω ἀπό τά ὁρμητικά φυσήματα τοῦ βορρᾶ, πού ἔρχεται ἀπό τόν Στρυμῶνα· ἀλλά ὁ θεός εἶναι αἰωνίως ἀκλόνητος.

Ἀγαπητή μου Δῆλος, τέτοιος βοηθός σέ προστατεύει.

Ἐάν λοιπόν παρά πολλά τραγούδια σέ περιτριγυρίζουν,
μέ ποιό ἀπ' αὐτά νά συνδέσω ἐσένα; ποιό σοῦ εἶναι εὐχάριστο νά ἀκούσῃς;

Δέν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ μεγάλος θεός κτυπῶν πρωτίστως τά βουνά μέ ξίφος, πού εἶχε τρεῖς ἀκίδας, τό ὁποῖον κατεσκεύασαν γι' αὐτόν οἱ Τελχῖνες, παρεσκεύαζε τά θαλάσσια νησιά; καί ὅτι ὅλα τά νησιά τά μετεκίνησε ἀπό κάτω ἀπό τά τελευταῖα (τά κατώτατα μέρη) καί τά ἐκύλισε (τά διεσκόρπισε) μέσα εἰς τήν θάλασσαν;
καί ἄλλα μέν ἀπ' αὐτά ἐστερέωσε ἐκ θεμελίων κατά βάθος, διά νά λησμονήσουν τήν ἤπειρον (τήν ξηράν)· ἐσένα ὅμως δέν σέ ἐπίεσεν ἡ ἀνάγκη (νά μένῃς ἀμετακίνητος),
ἀλλ' ἔπλεες ἐλεύθερα ἐπάνω εἰς τά πελάγη· καί τό ὄνομά σου κατά τήν παλαιάν ἐποχήν ἦτο Ἀστερία, διότι ἐπήδησες ἀπό τόν οὐρανόν ἕνα βαθύ χανδάκι, διά νά ἀποφύγῃς τόν γάμον μέ τόν Δία, καί ἦσο ὁμοία μέ ἄστρο.

Τότε βέβαια δέν εἶχε σμίξει μαζί σου ἀκόμη ἡ χρυσῆ Λητώ, τότε ἦσο ἀκόμη ἡ Ἀστερία, καί δέν εἶχες πάρει ἀκόμη τό ὄνομα Δῆλος.

Πολλές φορές ναῦτες, προερχόμενοι ἀπό τήν Τροιζῆνα, ἀπό τήν πολίχνην τοῦ Ξάνθου, καί πλέοντες πρός τήν Ἐφύραν, σέ ἐπεσκέφθησαν εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου· καί ἀναβαίνοντες (ἀναπλέοντες) ἀπό τήν Ἐφύραν αὐτοί μέν δέν σέ εἶδαν πλέον πάλιν·

ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδά ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,
ἢ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν
Παρθενίης, (οὔπω γάρ ἔην Σάμος,) ἧχί σε νύμφαι
γείτονος Ἀγκαίου Μυκαλησίδες ἐξείνισσαν.
ἠνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες,
τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες,
ἀλλ' ἐνὶ πόντου κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἡ μέν ἀπάσαις δεινόν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διῒ παῖδας
ἐξέφερον· Λητοῖ δέ διακριδόν, οὕνεκα μούνη
Ζηνί τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἱα.
τῷ ρα καὶ αὐτὴ μέν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν.
εἶργε δέ Λητὼ τειρομένην ὠδῖσι· δύω δέ οἱ εἵατο φρουροί
γαῖαν ὑποπτεύοντες. ὁ μέν πέδον ἠπείροιο,
ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου,
θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι· τῷ δέ οἱ ἵππω ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ἡὐλίζοντο.
ἡ δ' ἐπί νησάων ἑτέρη σκοπός εὐρειάων ἧστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
ἔνθ' οἱ μέν πολίεσσιν, ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ,
μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δέ δέχεσθαι.
φεῦγε μέν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερόν Αὐγης παρθένιον· φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φενειός·
φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηΐς, ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ,

ἐσύ δέ ἔτρεξες πρός τόν ὁρμητικόν πόρον (πρός τό ὁρμητικόν πέραμα) τοῦ στενοῦ τοῦ Εὐρίπου, ὁ ὁποῖος ρέει μέ μεγάλον θόρυβον· Αὐθημερόν, ἀφοῦ περιεφρόνησες (ἀπεμακρύνθης) τά νερά τῆς Χαλκιδικῆς θαλάσσης, ἔφθασες κολυμβῶσα ἕως τό ἀκρωτήριον Σούνιον τῶν Ἀθηναίων, ἢ εἰς τήν Χίον ἢ εἰς τόν κατάβρεκτον ἀπό τά νερά λόφον τῆς νήσου Παρθενίας – διότι ἡ Σάμος δέν ὑπῆρχεν ἀκόμη –, ὅπου σέ ἐφιλοξένησαν αἱ Μυκαλησίδες νύμφαι τοῦ γειτονικοῦ Ἀγκαίου. Καί ὅταν παρέσχες (παρεχώρησες) εἰς τόν Ἀπόλλωνα τό ἔδαφος (τόν τόπον) τῆς γεννήσεώς του (διά νά γεννηθῇ),
οἱ θαλασσοπόροι σοῦ ἔδωσαν τοῦτο τό ὄνομα ὡς εὐάρμοστον· διότι δέν ἔπλεες πλέον ἐπάνω εἰς τήν θάλασσαν ἄδηλος (ἀφανής), ἀλλ' ἔθεσες (ἔβαλες) μέσα εἰς τά κύματα τοῦ Αἰγαίου πελάγους τάς ρίζας τῶν ποδιῶν σου (τά θεμελιά σου).

Οὔτε ἐφοβήθης τήν Ἥραν, πού ἦτο θυμωμένη· αὐτή βέβαια ἀπηύθυνε φοβερές ἀπειλές ἐναντίον ὅλων τῶν λεχώνων, πού ἐγεννοῦσαν παιδιά μέ τόν Δία· ἀλλά κατ' ἐξοχήν ἐναντίον τῆς Λητοῦς, διότι μόνη αὐτή ἔμελλε (ἐπρόκειτο) νά γεννήσῃ υἱόν εἰς τόν Δία περισσότερον ἀγαπητόν ἀπό τόν Ἄρη.

Διά τοῦτο βέβαια καί αὐτή (ἡ Ἥρα) εἶχεν ἐντός τοῦ αἰθέρος ὑψηλόν παρατηρητήριον, ἐπειδή ἐβιάζετο νά κάμῃ κάτι μέγα καί ἀνέκφραστον· καί ἠμπόδιζε τήν Λητώ,
πού κατετρύχετο ἀπό τούς πόνους (τοῦ ἐπικειμένου τοκετοῦ), νά γεννήσῃ· δύο δέ φρουροί ἐκάθηντο πλησίον της, οἱ ὁποῖοι κατώπτευον τήν γῆν. Ὁ μέν ἕνας, ὁ πολεμικός Ἄρης, ἐφρουροῦσε μέ τά ὅπλα του τήν ἠπειρωτικήν γῆν, καθήμενος ἐπάνω εἰς τήν ὑψηλήν κορυφήν τοῦ Θρακικοῦ Αἵμου· καί οἱ ἵπποι του
ἦσαν κατηυλισμένοι πλησίον τοῦ σπηλαίου τοῦ Βορρᾶ, πού εἶχε ἑπτά μυχούς (πού ἦτο βαθύτατον).

Ἡ δέ κόρη τοῦ Θαύμαντος, πηδήσασα ἐπί τοῦ ἀκρωτηρίου Μίμαντος, ἐκάθητο ἐπ' αὐτοῦ φρουρός τῶν μεγάλων νησιῶν.

Τότε ἐκεῖνοι μέν παρέμενον ἀπειλητικοί εἰς τάς πόλεις, εἰς ὅσους ἐπορεύετο ἡ Λητώ, καί δέν ἐπέτρεπον νά τήν δέχωνται.

Ἀπέφευγε (νά τήν δεχθῇ) ἡ Ἀρκαδία, ἀπέφευγε τό Παρθένιον, τό ἱερό βουνό τῆς Αὐγης· ἀπέφευγε ἀπό πίσω κι' ὁ γέρων Φευτός· ἀπέφευγε καί ὅλη ἡ χώρα τοῦ Πέλοπος, ὅση κεῖται πλαγίως τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐκτός ἀπό τόν Αἰ-

ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος, οὐ γάρ ἐκείνας

στίχοι 74-101

ἀτραπιτούς ἐπάτησεν, ἐπεί λάχεν Ἴναχον Ἥρη.
φεῦγε καί Ἀονίη τόν ἕνα δρόμον· αἱ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε Στροπίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός. ὁ δ' εἴπετο πολλόν ὄπισθεν
Ἀσωπός βαρύγουνος, ἐπεί πεπάλακτο κεραυνῷ.
ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
αὐτόχθων Μελίη, καί ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,
ἥλικος ἀσθμαίνουσα περί δρυός, ὡς ἴδε χαίτην
σειομένην Ἑλικῶνος. ἐμαί θεαί, εἴπατε, Μοῦσαι,
ἦ ρ' ἑτεόν ἐγένοντο τότε δρύες, ἠνίκα νύμφαι;
νύμφαι μέν χαίρουσιν, ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν, ὅτε δρυσίν οὐκέτι φύλλα;
ταῖς μέν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνά χολώθη,
φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον, ἀπειλήσας ἐπί Θήβῃ·

Θήβη, τίπτε τάλαινα τόν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
μήπω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήϊος ἕδρη,
οὐδ' ἔτι πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
θηρίον αἰνογένειον, ἀπό Πλειστοῖο καθέρπον,
Παρνησόν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορώτερον, ἢ ἀπό δάφνης·
φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι, αἵματι λούσων τόξον ἐμόν. σύ δέ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικός ἔλλαχες. οὔ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφός, οὐδέ Κιθαιρών ἔσσεται· εὐαγέων δέ καί εὐαγέεσσι μελοίμην·

γιαλόν καί τό Ἄργος· διότι δέν ἐβάδισεν εἰς

στίχοι 74-101

ἐκείνας τάς ὁδούς, ἐπειδή ἡ Ἥρα ἔλαχε τόν Ἴναχον.

Ἀπέφευγε καί ἡ Ἀονία τόν μοναδικόν δρόμον· κι' ἀκολουθοῦσαν ἡ Δίρκη καί ἡ Στροπία, πού κρατοῦσαν τό χέρι τοῦ πατέρα των Ἰσμηνοῦ μέ τά μαῦρα πετράδια του. Πολύ ἀπό ὀπίσω ἀκολουθοῦσε ὁ Ἀσωπός μέ τά βαρειά γόνατα (ὁ ὀκνηρός), ἐπειδή εἶχε πληγῆ ἀπό κεραυνόν.

Ἡ δέ γηγενής νύμφη Μελία, ἀφοῦ ἐτραντάχθη ὀλίγον, ἐσταμάτησε τόν χορόν, καί ἡ παρειά της ἔγινε ὀλίγον πράσινη, κι' ἐλαχάνιασε διά τήν συνομήλικόν της βαλανιδιά, καθώς εἶδε νά σείεται ἡ χαίτη (τό φύλλωμα τῶν δένδρων) τοῦ Ἑλικῶνος. Εἰπέτε μου, Μοῦσαι, σεῖς πού εἶσθε αἱ ἰδικαί μου θεαί,
Εἶναι πράγματι ἀλήθεια ὅτι αἱ βαλανιδιές ἔγιναν (ἐγεννήθησαν) τότε, πού ἐγεννήθησαν αἱ νύμφαι;

Αἱ νύμφαι αἰσθάνονται πράγματι χαράν, ὅταν ἡ βροχή αὐξάνῃ τίς βαλανιδιές,
καί ἀφ' ἑτέρου κλαίουν αἱ νύμφαι, ὅταν αἱ βαλανιδιές δέν ἔχουν πλέον φύλλα;
Ἐναντίον τούτων ἐχολώθη φοβερά ὁ Ἀπόλλων, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη εἰς τήν κοιλίαν τῆς μητρός του,
καί ἐφώναξε ὄχι ἀσκόπως καί ἀπείλησε τήν Θήβαν (τάς Θήβας):
Θήβα, διατί δυστυχισμένη κατακρίνεις τήν παροῦσαν τύχην μου; Μή μέ ἀναγκάζῃς νά προφητεύω ἀκόμη ἀκουσίως.

Δέν μέ ἐνδιαφέρει ἀκόμη τό κάθισμα, πού ἔχει τρία πόδια (ὁ προφητικός τρίπους), εἰς τήν Πυθῶνα,
οὔτε ἀκόμη ἐφονεύθη ὁ μέγας ὄφις, ἀλλ' ἀκόμη καί τώρα ἐκεῖνο τό θηρίον, πού ἔχει φοβερές σιαγόνες, ἕρπει ἀπό τόν Πλειστόν πρός τά κάτω, καί περιβάλλει τόν χιονισμένο Παρνασόν μέ ἐννέα κύκλους.

Ἀλλ' ὅμως θά σοῦ εἴπω κάτι σαφέστερον ἀπό ἐκεῖνα, πού θά σοῦ ἔλεγα ἀπό τήν δάφνην (μέσῳ τῆς Πυθίας):
φύγε πρός τά ἔμπρός, καί ἐγώ γρήγορα θά σέ φθάσω, διά νά λούσω μέ αἷμα τό τόξον μου. Εἰς ἐσένα ἔλαχαν τά τέκνα τῆς κακογλώσσου γυναικός (τῆς γυναικός μέ τήν κακογλωσσιά – τῆς Νιόβης). Δέν θά γίνῃς ἐσύ προσφιλής μου τροφός, οὔτε ὁ Κιθαιρών· ἀλλά εἴθε νά ἔχω τήν φροντίδα διά τούς ἀγνούς ἀνθρώπους καί ἀπό ἀγνούς νά τυγχάνω φροντίδος.

Ὣς ἄρ᾽ ἔφη· Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖθις ἐχώρει.
ἀλλ᾽ ὅτ᾽ Ἀχαϊάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη,

στίχοι 102-129

Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰκιάδαο,
ἄψ δ᾽ ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ᾽ Ἄναυρος,
καὶ μεγάλη Λάρισα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
φεῦγε δὲ καὶ Πηνειός, ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοὶ δ᾽ ἔτι τῆμος ἀνηλεές ἦτορ ἔκειτο,
οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
ἀμφοτέρους ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο τοῖα·

Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἶπατε πατρί,
κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ,
λισσόμεναι, τά Ζηνός ἐν ὕδατι τέκνα δέχεθαι.
Πηνειέ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
ὦ πάτερ, οὐ μήν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
ἦ ῥά τοι ὧδ᾽ αἰεί ταχινοί πόδες; ἦ ἐπ᾽ ἐμεῖο
μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
σήμερον ἐξαπίνης; ὃ δ᾽ ἀνήκοος. ὦ ἐμόν ἄχθος,
ποῖ σε φέρω; μέλεοι γάρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον, ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλά σύ μεῖνον·
μεῖνον, ἐπεί καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.

Τήν δ᾽ ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων Λητοΐ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γάρ ἔγωγε,
πότνια, σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
λουσαμένας ἀπ᾽ ἐμεῖο λεχωΐδας· ἀλλά μοι Ἥρη

Αὐτά εἶπε· ἡ δὲ Λητὼ μεταστραφεῖσα ἐπροχώρει πάλιν.
Ἀλλ᾽ ὅταν αἱ πόλεις τῆς Ἀχαΐας ἠρνήθησαν νά δεχθοῦν αὐτήν, ἐνῶ ἐπήγαινε πρός αὐτάς, ἐπίσης καὶ ἡ Ἑλίκη, ἡ σύντροφος τοῦ Ποσει-

στίχοι 102-129

δῶνος, καί τά Βοῦρα καί τό βουστάσιον (ὁ στάβλος τῶν βοδιῶν) τοῦ Δεξαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰκιάδου,
τότε πάλιν ἔστρεψε τά πόδια της (κατηυθύνθη) πρός τήν Θεσσαλίαν. Τήν ἀπέφευγεν ὅμως ὁ Ἄναυρος
καί ἡ μεγάλη Λάρισα καί αἱ κορυφαί τοῦ Χείρωνος (τό Πήλιον)·
τήν ἀπέφευγε καί ὁ Πηνειός, ὁ ὁποῖος περιστρέφεται διά μέσου τῶν Τεμπῶν.

Ἀλλά σύ, Ἥρα, ἀκόμη καί τότε διετήρεις σκληράν καρδίαν, οὔτε ἐκάμφθης καί οὔτε οἶκτον ἠσθάνθης; ὅταν αὐτή (ἡ Λητώ), ἐκτείνουσα καί τά δύο χέρια της, ἐπί ματαίῳ ἐξεφώνησε αὐτά τά λόγια:
Ὦ Θεσσαλικαί νύμφαι, γενεά τοῦ ποταμοῦ (τέκνα τοῦ ποταμοῦ), εἰπέτε εἰς τόν πατέρα σας
νά κοιμίσῃ (νά καταπραΰνῃ) τό ἰσχυρόν ρεῦμα· ἐναγκαλισθῆτέ τον ἀπό τά γένεια του καί παρακαλέσατέ τον νά δεχθῇ εἰς τά νερά του τά τέκνα τοῦ Διός.

Πηνειέ τῆς Φθίας, διατί τώρα φιλονικεῖς πρός τούς ἀνέμους. ὦ πατέρα, ἀλλ᾽ ὅμως δέν ἐπιβαίνεις (δέν καβαλικεύεις) εἰς ἵππον διά ἱπποδρομικούς ἀγῶνας·
ἀλήθεια ἔτσι εἶναι πάντοτε γρήγορα τά πόδια σου, ἢ μόνον γιά μένα γίνονται εὐκίνητα; Ξαφνικά σήμερα ἔγινες ἱκανός νά πετᾶς; Ἐκεῖνος ὅμως δέν ἄκουε. Ὦ βάρος ἰδικόν μου,
ποῦ νά σέ μεταφέρω; διότι τά νεῦρα τῶν μελῶν μου ἔχουν ἀποκάμει.
Ὦ Πήλιον, σύ πού εἶσαι ὁ νυμφικός θάλαμος τῆς Φιλύρας, ἀλλά σύ τοὐλάχιστον μεῖνε·
μεῖνε, διότι πολλές φορές εἰς τά ἰδικά σου βουνά ἀκόμη καί λέαινες ἐγέννησαν κατά προώρους τοκετούς.
Πρός αὐτήν βέβαια ἀπήντησε ὁ Πηνειός χύνων καί αὐτός δάκρυα: Ὦ Λητώ, ἡ Ἀνάγκη εἶναι μεγάλη θεά· δέν ἀπαρνοῦμαι ἐγώ τοὐλάχιστον τούς ἰδικούς σου κοιλόπονους, σεβαστή μου δέσποινα· γνωρίζω καί ἄλλες λεχῶνες, πού ἐλούσθησαν (ἐπλύθησαν) εἰς τά ἰδικά μου νερά· ἀλλά ἡ Ἥρα

δαψιλές ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος
οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπίην ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
ἠδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ·
τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ροάων

στίχοι 130-157

δισσαλέην ἄμπωτιν ἔχων, αἰώνιον ἔρρειν,
καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
ἠνίδ' ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλείθυιαν.

Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δέ ῥέεθρα.
ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ' Ὄσσης
οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ, δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη, τοῖος γάρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
σείονται μυχά πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
θερμαυστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
ἔργα θ' ὁμοῦ, δεινόν δέ πυρίκμητοί τε λέβητες
καὶ τρίποδες, πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις, ἰαχεῦσι·
τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειός δ' οὐκ αὖθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
καρτερός ὡς τά πρῶτα. θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
εἰσόκεν οἱ Κοιηῖς ἐκέκλετο· σῴζεο χαίρων,
μοῦ ἀπηύθυνε φοβερές ἀπειλές. Βλέπεις ποῖος φύλαξ (φρουρός) κατέχει τό παρατηρητήριον ἀπό τό ὑψηλότατον μέρος τοῦ βουνοῦ, ὁ ὁποῖος εὐκόλως θά ἠμποροῦσε νά μέ σύρῃ ἀπό τόν βυθόν ἔξω. Τί νά κάμω; σοῦ εἶναι πράγματι εὐχάριστον νά καταστραφῇ ὁ Πηνειός; ἂς ἔλθῃ ἡ καθωρισμένη ὑπό τῆς μοίρας ἡμέρα·

Θά τολμήσω γιά χάρι σου, ἀκόμα καί ἄν μοῦ μέλλεται νά καταστραφῶ γιά πάντα, ἔχων διαρ-

στίχοι 130-157

κῶς κατάξηρον τήν κοίτην τῶν ρευμάτων μου, ἀκόμα καί ἄν μόνον ἐγώ μεταξύ τῶν ποταμῶν μέλλω νά θεωροῦμαι ἀτιμότατος.
Ἰδού ἐγώ· τί θέλεις τά περιττά; κάλεσε μόνον τήν Εἰλείθυιαν (τήν θεάν τῶν τοκετῶν).
Αὐτά εἶπε· καί ἀπέτρεψε τό μεγάλο ρεῦμα.
Ἀλλά ὁ Ἄρης ξεριζώνοντας πρόρριζα τίς κορυφές τοῦ Παγγαίου ἐμελλε νά τίς ρίψῃ μέσα εἰς τίς δίνες του (τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ) καί νά ἀποκρύψῃ τά νερά του.

Καί ἀπό ὑψηλά ἐβρόντησε ὁ Ἄρης καί χτύπησε τήν ἀσπίδα του μέ τήν αἰχμήν τοῦ δόρατός του· κι' ἐκείνη ἐκρότησε ὡσάν εἰς πολεμικόν χορόν κι' ἔτρεμαν (ἐσείοντο) τά βουνά τῆς Ὄσσης καί ἡ πεδιάς τῆς Κρανῶνος καί αἱ θυελλώδεις (θυελλοδαρμέναι) κορυφαί τῆς Πίνδου· κι ἀπό τόν φόβον ἐχόρευσε (ἐκλονίσθη) ὁλόκληρος ἡ Θεσσαλία· διότι μέ τόσον μεγάλον κρότον ἐβρόντησεν ἡ ἀσπίδα.

Καθώς δέ ὁσάκις σείονται ὅλα τά βαθειά μέρη τοῦ Αἰτναίου ὄρους (τῆς Αἴτνης), πού φλέγεται ἀπό τήν φωτιά, ὅταν μετακινῆται πρός τόν ἄλλον ὦμον ὁ ὑπόγειος γίγας Βριάρεως, καί ἠχοῦν οἱ κλίβανοι ἀπό τήν τσιμπίδα τοῦ Ἡφαίστου, ἐνῶ συγχρόνως γίνονται ἔργα, καί τά καζάνια, πού εἶναι φτιασμένα μέ τήν φωτιά, καί οἱ τρίποδες, πίπτοντες ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τόν ἄλλον, δημιουργοῦν φοβερόν κρότον· τόσον μεγάλος κρότος προῆλθε τότε ἀπό τήν στρογγυλήν ἀσπίδα (τοῦ Ἄρη).
Ὁ Πηνειός ὅμως ἐξ ἄλλου δέν ὑπεχώρει, ἀλλά παρέμενε ἰσχυρός (ἀμετακίνητος) ὅμοια ὅπως καί τήν πρώτην φοράν. Κι' ἐσταμάτησε τίς γρήγορες περιστροφές, ἕως ὅτου ἡ Κοιῆς – ἡ Κοιογενής (ἡ ἐκ τοῦ Κοίου, ἱερέως τῶν μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης, γεννηθεῖσα) τοῦ ἐφώναξε: προσπάθησε χαρούμενος νά σωθῇς, προσπάθησε νά σώσῃς τόν ἑαυτόν σου· πρό-

σῴζεο· μή σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακόν εἵνεκα, τῆσδε
ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Ἦ, καί πολλά πάροιθεν ἐπεί κάμεν, ἔστιχε νήσους εἰναλίας· αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
οὐ λιπαρόν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
οὐδ' ἤτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων·
Ἶρις ἐπεί πάσῃσιν ἀφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος

στίχοι 158-185

σπερχομένη μάλα πολλόν ἀπέτραπεν· αἱ δ' ὑφ' ὁμοκλῆς
πασσυδίῃ φοβέοντο, κατά ῥόον ἤντινα τέτμοι.
Ὠγυγίην δ' ἔπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
ἵκετο, Χαλκιόπης ἱερόν μυχόν ἠρωΐνης.
ἀλλά ἑ παιδός ἔρυκεν ἔπος τόδε· μή σύγε, μῆτερ,
τῇ με τέκοις. οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι, οὐδέ μεγαίρω νῆσον, ἐπεί λιπαρή τε καί εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τίς ὀφειλόμενος θεός ἄλλος ἐστί, σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπό μίτρην
ἴξεται, οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι,
ἀμφοτέρη μεσόγεια; καί αἵ πελάγεσσι κάθηνται,
μέχρις ὅπου περάτη τε, καί ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι Ἠέλιον φορέουσιν· ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
ὕστατον, ὁππότ' ἄν οἱ μέν ἐφ' Ἑλλήνεσι μάχαιραν βαρβαρικήν καί Κελτόν ἀναστήσαντες Ἄρηα
ὀψιγόνοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἑσχατόωντος·
ῥώσονται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἤ ἰσάριθμοι
τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται.
φρούρια καί [κῶμαι Λοκρῶν, καί Δελφίδες ἄκραι]

σεξε μή πάθῃς ἐσύ κάτι κακόν ἐξ αἰτίας μου εἰς ἀνταπόδοσιν αὐτῆς τῆς εὐσπλαγχνίας σου· γιά τήν χάρι πού μοῦ ἔκαμες θά ἔχῃς ἀμοιβήν.
Αὐτά εἶπε, καί ἀφοῦ προηγουμένως ἔπαθε πολλάς ταλαιπωρίας, ἐβάδισε πρός τάς θαλασσινάς νήσους· αὐταί ὅμως δέν τήν ἐδέχοντο, ἐνῶ προσήρχετο·
οὔτε αἱ Ἐχινάδες, πού ἔχουν ἥσυχον ὅρμον (ἀσφαλές ἀγκυροβόλι) γιά τά πλοῖα, τήν ἐδέχοντο·
οὔτε ἡ Κέρκυρα, πού εἶναι ἡ περισσότερον φιλόξενος ἀπό ὅλα τά ἄλλα νησιά·
διότι ἡ Ἶρις, πού ἤρχετο, μέ πάρα πολλήν βίαν ἀπό τόν ὑψηλόν Μίμαντα, τίς ἀπέτρεπε (τίς

στίχοι 158-185

νήσους) νά τήν δεχθοῦν· κι' ἐκεῖνες ὅλες ἐφοβοῦντο (ἐτρέποντο εἰς φυγήν ἀπό τόν φόβον των) ἀπό τίς φωνές της, ὁποιανδήποτε συνήντα εἰς τόν δρόμον της.
Ἔπειτα ἐφθασεν εἰς τήν Κῶν, τήν παναρχαίαν (Ὠγυγίην) Μεροπείαν νῆσον, εἰς τόν ἱερόν μυχόν τῆς ἡρωΐδος Χαλκιόπης.
Ἀλλ' αὐτήν τήν ἠμπόδιζεν ὁ ἐξῆς λόγος τοῦ παιδιοῦ της: μή, μητέρα μου, μή μέ γεννήσῃς ἐδῶ. Οὔτε βέβαια ἔχω παράπονα γιά αὐτό τό νησί οὔτε τό φθονῶ, διότι εἶναι νησί γόνιμο καί μέ καλά μέρη γιά βοσκή περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο·
ἀλλ' εἰς αὐτό ὀφείλεται ἀπό τήν μοίρα κάποιος ἄλλος θεός ἀπό τό ἀνώτατον γένος τῶν σωτήρων· κάτω ἀπό τήν ζώνην αὐτοῦ (ὑπό τήν ἐξουσίν αὐτοῦ) θά ἔλθῃ καί ἡ μία καί ἡ ἄλλη μεσογειακή περιοχή θέλουσα νά κυβερνᾶται ἀπό τόν Μακεδόνα· καί τά νησιά, πού εὑρίσκονται εἰς τά πελάγη, μέχρι τοῦ μέρους πού εἶναι ἡ δύσις καί ἀπό ὅπου οἱ ταχύποδες ἵπποι φέρουν τόν Ἥλιον (μέχρι τῆς ἀνατολῆς)· κι' αὐτός θά γνωρίσῃ τά ἤθη τοῦ πατρός του.
Καί τελευταῖα λοιπόν θά ἔλθῃ κάποτε εἰς ἡμᾶς κάποιος κοινός ἀγών, ὅταν οἱ νεώτεροι Τιτᾶνες προερχόμενοι ἀπό τήν ἄκραν τῆς δύσεως σηκώσουν βαρβαρικό μαχαίρι καί τῶν πολεμικῶν Κελτῶν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καί ὁρμήσουν κατ' αὐτῶν, ὅμοιοι μέ νιφάδες ἤ ἴσοι κατά τόν ἀριθμόν μέ τά ἄστρα, ὅταν αὐτά, πού εἶναι πάρα πολλά, περιπλανῶνται εἰς τόν ἀέρα.
Τά φρούρια καί αἱ κῶμαι τῶν Λοκρῶν καί αἱ κορυφαί τῶν Δελφῶν καί αἱ πεδιάδες τῆς Κρίσ-

καί πεδία Κρισσαῖα; καί ἠπείροι [ο πόλνες]
ἀμφιπεριστείνωνται· ἴδωσι δέ πίονα καρπόν
γείτονος αἰθομένοιο,καί οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ,
ἀλλ᾽ ἤδη περι νηόν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας
δυσμενέων· ἤδη δέ παρά τριπόδεσσιν ἐμεῖο
φάσγανα καί ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακήν ὁδόν, ἄφρονι φύλῳ,
στήσονται, τέων αἱ μέν ἐμοί γέρας, αἱ δ᾽ ἐπί Νείλῳ,

στίχοι 186-214

ἐν πυρί τούς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι, .
κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλά καμόντος
ἐσσόμεναι. Πτολεμαῖε, τά τοι μαντῆια φαίνω.
αἰνήσεις μέγα δή τι τόν εἰν ἔτι γαστέρι μάντιν
ὕστερον ἤματα πάντα· σύ δέ ξυμβάλλεο, μῆτερ.
ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή,
πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἑνί χώρῳ,
ἀλλά παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὡς,
ἔνθα νότος, ἔνθ᾽ εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.
τῇ με φέροις, κείνην γάρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.
Αἱ μέν, τόσσα λέγοντος, ἀπέτρεχον εἰν ἁλί νῆσοι·
Ἀστερίη φιλόμολπε, σύ δ᾽ Εὐβοίηθε κατῄεις,
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας· οὔ τι παλαιόν,
ἀλλ᾽ ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος·
[ἔστης δ᾽ ἔν μέσσῃσι· κατοικτείρασα δέ Λητώ, Ἥρη αὐτίκ᾽ ἔλεξας, ἐπεί περικαίεο κῆρι,
τλήμον᾽ ὑπ᾽ ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρόωσα·
Ἥρη, τοῦτό με ρέξον, ὅ τοι φίλον, οὐ γάρ ἀπειλάς
ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμέ, Λητοῖ,

σης καί αἱ πόλεις τῆς ἠπείρου (τῆς ἠπειρωτικῆς γῆς)
θά πιέζωνται ἀπό παντοῦ· καί θά ἴδουν τόν ἄφθονον καρπόν τοῦ γείτονος, πού καίεται· καί ὄχι πλέον ἐξ ἀκοῆς, ἀλλά τώρα θά βλέπουν γύρω ἀπό τόν ναόν τάς φάλαγγας (τά στρατεύματα) τῶν ἐχθρῶν· καί πλησίον εἰς τούς ἰδικούς μου τρίποδας θά βλέπουν ξίφη καί ζῶνες ἀναισχύντων πολεμιστῶν καί μισητάς ἀσπίδας, αἱ ὁποῖαι θά στήσουν εἰς τούς Γαλάτας, ἕνα λαόν παράφρονα, κακόν δρόμον. Ἀπό αὐτάς ἄλλαι μέν θά εἶναι ἰδικόν μου βραβεῖον, ἄλλαι δέ θά τοποθετηθοῦν πλησίον τοῦ Νείλου,

στίχοι 186-214

Ὦ, Ἥρα, τοῦτο κάμε μου, ὅ,τι σοῦ εἶναι ἀρεστόν, διότι δέν διεφύλαξα τάς ἰδικάς σου ἀπειλάς· πέρασε πέρασε εἰς ἐμέ, ὦ Λητώ, εἶπες· ἀφοῦ ἴδουν αὐτούς, πού τάς φέρουν, νά ἐκπνέουν μέσα στήν φωτιά, καί θά εἶναι βραβεῖα τοῦ βασιλέως, πού ἐμόχθησε πολύ. Πτολεμαῖε, τάς προφητείας σοῦ φανερώνω (σοῦ ἀποκαλύπτω). Καί σοῦ λέγω, ὅτι θά ἐξυμνῇς βραδύτερον πολύ καθ᾽ ὅλας τάς ἡμέρας τόν μάντιν (ἐμέ τόν μάντιν), πού εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τήν κοιλίαν· καί σύ, μητέρα μου, σκέψου.
Ὑπάρχει κάποιο μικρό νησί, πού τό βλέπει κανείς μέσα στό νερό, καί πού περιπλανᾶται στά πελάγη· τά πόδια του (τά θεμέλιά του) δέν εἶναι εἰς ἕνα χῶρον,
ἀλλά ἐπιπλέει εἰς τήν παλίρροιαν, ὡσάν τό ἄνθος τοῦ ἀσφοδέλου, ὅπου τό φέρει (τό παρασύρει) ὁ νότος (ὁ νοτιάς), ὅπου ὁ εὖρος (ὁ ἀνατολικός ἄνεμος), ὅπου τό κῦμα τῆς θαλάσσης.
Αὐτοῦ (εἰς αὐτό τό νησί) νά μέ φέρῃς, διότι θά ἔλθῃς εἰς ἐκεῖνο τό νησί, πού σέ θέλει.
Ἐνῶ αὐτός ἔλεγε τόσα, τά ἄλλα νησιά ἔτρεχαν εἰς τήν θάλασσαν·
Ἀστερία, σύ πού ἀγαπᾷς τούς χορούς καί τά τραγούδια, σύ κατέβηκες ἀπό τήν Εὔβοιαν,
διά νά ἴδῃς τάς Κυκλάδας, πού εἶναι τοποθετημέναι κυκλικῶς· ὄχι δέ ἀπό μακρυά, ἀλλ᾽ ἀπό πίσω σου σέ ἀκολουθοῦσε τό φύκι τοῦ Γεραιστοῦ·
κι᾽ ἐστάθηκες στό μέσο· ἐπειδή δέ ἐλυπήθης τήν Λητώ, σύ ἡ Ἥρα ἀμέσως εἶπες, διότι περιεφλέγετο ἡ καρδιά σου, ὅταν ἔβλεπες τήν δυστυχῆ Λητώ νά ὑποφέρῃ ἀπό τό βάρος τῶν κοιλόπονων·

ἔννεπες· ἡ δ' ἄρρητον ἄλης
ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
ἵζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὄντε βάθιστον
γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ρεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος·
λύσατο δέ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτί πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
τειρομένη· νότιος δέ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἰδρώς.
εἶπε δ' ἀλυσθαίνουσα, τί μητέρα, κοῦρε, βαρύνεις;
αὔτη τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
γείνεο, γείνεο, κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.

στίχοι 215-241

νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σύ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
δήν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος,
Ἥρη τιμήεσσα, πολὺ προΰχουσα θεάων,
σὴ μέν ἐγώ, σά δέ πάντα· σύ δέ κρείουσα κάθησαι
γνησίη Οὐλύμποιο, καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
θηλυτέρην· σύ δ', ἄνασσα, τόν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
ἄλλαι μέν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
Ἀστερίη δ' ὀνομαστί παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Ἀστερίη, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
ἀλλά, φίλη, δύνασαι γὰρ ἀμύνειν, πότνια, δούλοις ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσειον [illegible]θλιον ἷζε, κύων ὡς
Ἀρτέμιδος, ἥτις τε, θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
ἵζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν· οὔατα δ' αὐτῆς

κι' ἐκείνη, πρᾶγμα ἀνέκφραστον, ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν περιπλάνησιν·
κι' ἐκάθισε πλησίον τῶν ὑδάτων τοῦ Ἰνωποῦ ποταμοῦ, τόν ὁποῖον ἡ γῆ ἀφίνει τότε νά εἶναι βαθύτατος, ὅταν ὁ Νεῖλος πλημμυρισμένος ἀπό τά νερά του κατέρχεται ἀπό τήν κρημνώδη ὄχθην του εἰς τήν Αἰθιοπίαν (πού εἶναι εἰς τήν Αἰθιοπίαν)·
κι' ἔλυσε τήν ζώνην της κι' ἔκλινε τούς ὤμους της πρός τά ὀπίσω πρός τόν κορμόν τοῦ Φοίνικος καί κατετρύχετο ἀπό φοβεράν ἀμηχανίαν· καί τό σῶμά της διέρρεε ὑγρός ἱδρώτας.
Καί ἀσθενική καθώς ἦτο εἶπε: Διατί, υἱέ μου, ἐπιβαρύνεις (παρέχεις βάρος) εἰς τήν μητέρα σου;
Αὐτό, ἀγαπητέ μου, εἶναι τό νησί σου, αὐτό πού ἐπιπλέει εἰς τήν θάλασσαν.
Γεννήσου, γεννήσου, υἱέ μου, καί ἔβγα ἡσύχως ἔξω ἀπό τήν κοιλιά μου.

στίχοι 215-241

Ὦ νύμφη τοῦ Διός, πού ἔχεις βαρειά καρδιά, ἐσύ δέν ἐπρόκειτο βέβαια νά εἶσαι ἀπληροφόρητος ἐπί μακρόν χρόνον· τέτοια ἀγγελιαφόρος προσέτρεξεν εἰς σέ.
Καί εἶπε, ἐνῶ ἀκόμη ἦτο λαχανιασμένη, καί ὁ λόγος της ἦτο ἀναμεμειγμένος μέ φόβον:
Ὦ Ἥρα τιμημένη, σύ πού ὑπερέχεις πολύ ἀπό τάς ἄλλας θεάς, ἐγώ εἶμαι ἰδική σου καί τά πάντα εἶναι ἰδικά σου· σύ κάθεσαι στόν Ὄλυμπον ὡς ἡ νόμιμος ἀρχόντισσα, καί δέν φοβούμεθα ἄλλο θηλυκό χέρι· σύ, βασίλισσά μου, θά μάθῃς τό αἴτιον τῆς ὀργῆς. Ἡ Λητώ λύει γιά σέ τήν ζώνην της εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ νησιοῦ. Τά ἄλλα νησιά, ὅλα, τήν ἀπεστρέφοντο καί δέν τήν ἐδέχοντο·
ἡ Ἀστερία ὅμως τήν προσεκάλεσε ὀνομαστικῶς, ἐνῶ διήρχετο αὐτή πλησίον της,
ἡ Ἀστερία, τό κακόν σάρωθρον (ἡ σκούπα) τοῦ πόντου· τό γνωρίζεις καί σύ ἡ ἰδία.
Ἀλλά, φίλη μου, σεβαστή δέσποινα, βοήθησε – διότι ἠμπορεῖς – τούς ἰδικούς σου δούλους, που πατοῦν τό ἔδαφος κατ' ἐντολήν ἰδικήν σου.
Αὐτά εἶπε, καί ἐκάθισε κάτω εἰς τό χρυσοῦν ἔδαφος, καθώς ἡ κυνηγετική σκύλα, ἡ ὁποία, ἀφοῦ σταματήσῃ τό γρήγορο κυνήγι, καθίζει πλησίον εἰς τά πόδια τῆς Ἀρτέμιδος· καί εἶχε τά αὐτιά της πολύ ὄρθια (πολύ τεντωμένα),

ὀρθά μάλ', αἰέν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
τῇ ἱκέλη Θαύμαντος ὑπό θρόνον ἵζετο κούρη.
κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπί πτερόν ὕπνος ἐρείσει·
ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτί γλωχῖνα θρόνοιο
τυτθόν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὕδει.
οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδέ ταχείας
ἐνδρομίδας· μή οἱ τί καί αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
δεσπότις. ἡ δ' ἀλεγεινόν ἀλαστήσασα προσηύδα.

Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνός ὀνείδεα, καί γαμέοισθε
λάθρια, καί τίκτοιτε κεκρυμμένα, μηδ' ὄθι δειλαί

στίχοι 242-269

δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνί σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω,
τόσσα δέοι· (μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοΐ·)
ἀλλά μιν ἔκπλαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διός δ' ἀνθείλετο πόντον.

Ἡ μέν ἔφη· κύκνοι δέ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοί
Μηόνιον Πακτωλόν ἑκυκλώσαντο λιπόντες
ἑβδομάκις περί Δῆλον· ἐπήεισαν δέ λοχείῃ
μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδάς
ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. αἱ δ' ἐπί μακρόν

ἕτοιμα πάντοτε νά ὑποδεχθοῦν (νά ἀκούσουν) τήν φωνήν τῆς θεᾶς.

Πρός αὐτήν ὁμοιάζουσα ἡ κόρη τοῦ Θαύμαντος ἑκάθητο κάτω ἀπό τόν θρόνον.

Ἐκείνη ὅμως ποτέ δέν λησμονεῖ τήν ἰδικήν της ἕδραν, οὔτε ὅταν ὁ ὕπνος στηρίξῃ ἐπάνω εἰς αὐτήν λησμονητικόν πτερόν (πτερόν πού συντελεῖ εἰς τήν λήθην).

Ἀλλ' ἀφοῦ κλίνει ὀλίγον τό κεφάλι πρός τήν ἄκρην τοῦ μεγάλου θρόνου κοιμᾶται πλαγίως.

Ποτέ δέν λύει τήν ζώνην της οὔτε τά γρήγορα ὑποδήματά της (τά ὑποδήματα πού τήν κάμνουν ταχεῖαν, πού τῆς δίδουν ταχύτητα), ἐπειδή φοβεῖται μήπως κανένα λόγον (καμμιά ἐντολή) τῆς εἴπῃ ξαφνικά ἡ ἀρχόντισσα.

Ἐκείνη δέ (ἡ Ἥρα) γεμάτη ἀπό θλιβεράν ὀργήν ἔλεγε:

Ἔτσι τώρα, ὦ ἐντροπές τοῦ Διός, εἴθε νά παντρεύεσθε λαθραίως καί κρυφά νά γεννᾶτε, μήτε ὅπου μοχθοῦν αἱ δυστυχεῖς δοῦλαι, πού

στίχοι 242-269

γεννοῦν μέ δυσκολίαν, ἀλλ' ὅπου γεννοῦν αἱ φῶκες μέσα εἰς ἐρημικούς σκοπέλους.

Δέν αἰσθάνομαι ὅμως καμμίαν πικρίαν ἐναντίον τῆς Ἀστερίας γι' αὐτήν ἐδῶ τήν ἁμαρτίαν της, οὔτε θά κάμω δυσάρεστα εἰς βάρος της, ὅσα θά ἔπρεπε· διότι πολύ κακῶς ἐχαρίσθη εἰς τήν Λητώ·

ἀλλά σέβομαι αὐτήν ὑπερβολικά, διότι δέν ἐπάτησε τήν ἰδικήν μου κλίνην, καί ἀντί τῆς κλίνης τοῦ Διός ἐπροτίμησε τόν πόντον (τήν θάλασσαν).

Αὐτά εἶπεν ἡ Ἥρα· καί τότε κύκνοι, οἱ ἀοιδοί τοῦ θεοῦ, ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν τόν Μηόνιον Πακτωλόν (τόν Πακτωλόν τῆς Λυδίας), περιῆλθον μέ τραγούδια ἑπτά φορές γύρω ἀπό τήν Δῆλον· καί τραγουδοῦσαν τά πουλιά τῶν Μουσῶν (οἱ κύκνοι), πού εἶναι τά περισσότερον καλλικέλαδα πουλιά, γιά τόν τοκετόν (τῆς Λητοῦς). Ἐξ αὐτοῦ (τοῦ γεγονότος) ὁ παῖς – τό παιδί τῆς Λητοῦς – ὁ Ἀπόλλων ἔδεσε βραδύτερον τήν λύραν μέ τόσας χορδάς, ὅσες φορές οἱ κύκνοι ἐτραγούδησαν γιά τούς κοιλόπονους τῆς Λητοῦς.

Ὀγδόην φοράν δέν ἐτραγούδησαν πλέον οἱ κύκνοι, κι' ἐκεῖνος (ὁ Ἀπόλλων) ἐπήδησεν ἔξω ἀπό τήν κοιλιά τῆς μάννας του. Αἱ δέ νύμ-

νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
εἶπαν Εἰλειθυίης ἱερόν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθήρ
χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὁλολυγήν.οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεί χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο, Δῆλε,
χρυσῷ δέ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
χρύσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης·
χρυσῷ δέ πλήμμυρε βαθύς Ἰνωπός ἑλιχθείς.
αὐτή δέ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν, ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον·
Ὦ μεγάλη, πολύβωμε, πολύπτολι, πολλά φέρουσα,
πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἵ περιναίετε νῆσοι,
αὕτη ἐγώ τοιήδε δυσήροτος. ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται· οὐδέ τις ἄλλη

στίχοι 270-297

γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ
οὐ πάγος Ἑρμείη Κυλλήνιος, οὐ Διΐ Κρήτη,
ὡς ἐγώ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκέτι πλαγκτή.
Ὧδε σύ μέν κατέλεξας· ὁ δέ γλυκύν ἔσπασε μαζόν.
τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
κλήζῃ Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐνυώ,
οὐδ' Ἀΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος.
ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰέν ἀπαρχαί
πέμπονται· πᾶσαι δέ χορούς ἀνάγουσι πόληες,
αἵ τε πρός ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνά μέσσην κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἵ καθύπερθε βορείης
οἰκία θινός ἔχουσι, πολυχρονιώτατον ἄϊμα.

φαι τῆς Δήλου, ἀπό τήν γενεάν ἀρχαίου ποταμοῦ,
ἐτραγούδησαν ἐπί πολύ τό ἱερόν τραγούδι τῆς Εἰλειθυίας· κι' ἀμέσως ὁ χάλκινος αἰθήρ ἀντήχησε διαπεραστικήν κραυγήν.
Οὔτε ἡ Ἥρα ὠργίσθη, διότι ὁ Ζεύς τῆς ἀφῆρεσε τόν θυμόν.
Ὅλα τότε τά θεμέλιά σου, ὦ Δῆλε, ἔγιναν χρυσᾶ, ἡ δέ στρογγυλή λίμνη ἔρρεεν ὅλην τήν ἡμέραν χρυσόν, καί χρυσοῦν κλάδον ἐλαίας ἔφερε διά τήν γέννησιν·
καί μέ χρυσόν ἐπλημμύρισε ὁ βαθύς Ἰνωπός, πού περιεστράφη, καί σύ ἡ ἰδία ἀπό τό χρυσοῦν ἔδαφος παρέλαβες τό παιδί καί τό ἔβαλες εἰς τούς κόλπους σου καί εἶπες αὐτά τά λόγια:
Ὦ μεγάλη, μέ τούς πολλούς βωμούς καί μέ τάς πολλάς πόλεις, πού μᾶς φέρεις πολλά,
καί σεῖς αἱ εὔφοροι ἤπειροι καί σεῖς τά νησιά πού κατοικεῖτε (εὑρίσκεσθε) τριγύρω μου,
ἰδέτε ἐγώ εἶμαι αὐτό τό πετρῶδες νησί· ἀλλ' ἀπό ἐμέ θά λάβῃ ὁ Ἀπόλλων τό ὄνομα Δήλιος·

στίχοι 270-297

καί δέν ὑπάρχει ἄλλη χώρα, πού θά ἀγαπηθῇ τόσον πολύ ἀπό ἕνα ἄλλον θεόν, ὅσον ἐγώ θά ἀγαπηθῶ ἀπό τόν Ἀπόλλωνα·
οὔτε ἡ Κερχνίς ἀπό τόν ἄρχοντα Ποσειδῶνα τόν Λεχαῖον οὔτε ὁ βράχος τῆς Κυλλήνης ἀπό τόν Ἑρμῆν οὔτε ἡ Κρήτη ἀπό τόν Δία· καί δέν θά εἶμαι πλέον περιπλανωμένη.
Ἔτσι μέν ἐμίλησες ἐσύ· ἐκεῖνος δέ ἐβύζαξε τόν γλυκύν μαστόν.
Διά τοῦτο ὀνομάζεται ἀπό τότε τό ἁγιώτατο νησί ἐκείνου, ἡ τροφός πού ἀνέθρεψε παιδί τόν Ἀπόλλωνα· καί οὔτε ἡ Ἐνυώ, οὔτε ὁ Ἅδης οὔτε τά ἄλογα τοῦ Ἄρεως θά πατήσουν.
Ἀλλά εἰς ἐσένα ἀποστέλλονται πάντοτε κάθε χρόνο οἱ πρῶτοι καρποί ὡς προσφορά τῆς δεκάτης· καί ὅλαι αἱ πόλεις σύρουν χορούς, καί ἐκεῖναι πού εἶναι πρός ἀνατολάς καί ἐκεῖναι πού εἶναι πρός δυσμάς καί ἐκεῖναι πού εἶναι τοποθετημένες πρός νότον, καί ἐκεῖνοι πού ἔχουν τάς κατοικίας των ὑπεράνω τῆς βορείας θαλάσσης καί πού εἶναι παλαιοτάτη φυλή.

οἱ μέντοι καλάμην τε καὶ ἱερά δράγματα πρῶτοι
ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοί
τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολύ πρώτιστα δέχονται
γηλεχέες, θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
δεύτερον ἱερόν ἄστυ, καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
ἔρχονται· κεῖθεν δέ διαπλώουσιν Ἀβάντων
εἰς ἀγαθόν πεδίον Ληλάντιον. οὐδ' ἔτι μακρός
ὁ πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεί σέο γείτονες ὅρμοι.
πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπό ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἐκαέργη,
θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες, οἵ τότ' ἄριστοι
ἠϊθέων. οὐδ' οἵγε παλιμπετές οἴκαδ' ἵκοντο·
εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι.
ἦτοι Δηλιάδες μέν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
ἦθεα κουράων μορμύσσεται, ἤλικα χαίτην.

Αὐτοί πρῶτοι φέρουν τά καλάμια καί τά ἱερά δεμάτια τοῦ σιταριοῦ· αὐτά προερχόμενα ἀπό μακρυά πολύ προτύτερα τά δέχονται εἰς τήν Δωδώνην οἱ Πελασγοί, πού κοιμῶνται εἰς τήν γῆν καί εἶναι ὑπηρέται τοῦ ἀκαταπαύστου τυμπάνου.
Δεύτερον ἔρχεται ἡ ἱερά πόλις καί τά βουνά τῆς Μηλίδος γῆς (τῆς Τραχῖνος)· ἀπό ἐκεῖ διαπλέουν εἰς τό εὔφορον Ληλάντιον πεδίον τῶν Ἀβάντων· δέν εἶναι πλέον μακρόν τό ταξίδι ἀπό τήν Εὔβοιαν· διότι οἱ ἰδικοί σου ὅρμοι εἶναι γειτονικοί.
Αὐτά τά ἔφεραν πρῶτα ἀπό τούς ξανθούς Ἀριμασπούς ἡ Οὖπις, ἡ Λοξώ καί ἡ εὐτυχής Ἐκαέργη,
αἱ θυγατέρες τοῦ Βορρᾶ, καί ἀρσενικοί, οἱ ὁποῖοι τότε ἦσαν οἱ ἄριστοι μεταξύ τῶν νέων· οὔτε αὐτοί ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τήν πατρίδα· καί ἔγιναν εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι καί ποτέ δέν ἦσαν ἄδοξοι (ἀσήμαντοι).
Ἀλήθεια αἱ μέν Δηλιάδες (αἱ γυναῖκες τῆς Δήλου), ὅταν τό εὔηχο τραγούδι τοῦ γάμου ἐκφοβίζει-ἀναστατώνει τά ἤθη (τούς τρόπους) τῶν κοριτσιῶν, φέρουν τήν κόμην των εἰς τάς συνομηλίκους παρθένους, τά δέ ἀρσενικά παιδιά προσφέρουν εἰς τούς νέους τίς πρῶτες

στίχοι 298-326

παρθενικαῖς, παῖδες δέ θέρος τό πρῶτον ἰούλων
ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
Ἀστερίη θυόεσσα, σέ μέν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι κύκλον ἐποιήσαντο, καί ὡς χορόν ἀμφεβάλοντο·
οὔτε σιωπηλήν, οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
ἔσπερος, ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
οἱ μέν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
ὅν τοι ἀπό Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
αἱ δέ ποδί πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλές οὖδας.
δή τότε καί στεφάνοισι βαρύνεται ἱρόν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἦν ποτε Θησεύς

στίχοι 298-326

τρίχες ἀπό τά γένεια των, ὅταν ἀρχίζουν νά γίνωνται.
Εὔοσμη Ἀστερία, γύρω ἀπό σέ τά νησιά ἐσχημάτισαν κύκλον καί σέ περιέβαλαν ὡσάν εἰς χορόν·
καί οὔτε σιωπηλήν οὔτε ἀθόρυβον ἀλλά πάντοτε ἀντηχοῦσαν σέ βλέπει ὁ Ἔσπερος μέ τίς βοστρυχώδεις (τίς σγουρές) τρίχες.
Καί τά μέν ἀρσενικά παιδιά σιγοτραγουδοῦν τό τραγούδι τοῦ Λυκίου γέροντος,
πού τό ἔφερεν ἀπό τόν Ξάνθον ὁ προφητικός Ὠλήν·
τά δέ κορίτσια κτυποῦν χορεύοντας τό στερεόν ἔδαφος.
Τότε δά κοσμοῦν μέ στεφάνια καί τό περίφημον ἱερόν ἄγαλμα τῆς ἀρχαίας Κύπριδος· πού κάποτε εἰς αὐτό ἐκάθισεν ὁ Θησεύς μαζί

εἴσατο σύν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
οἵ χαλεπόν μύκημα καί ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης, καί γναμπτόν ἔδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
πότνια, σόν περί βωμόν, ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ,
κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερά Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηός ἐκείνης.

Ἀστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηΐ θεούσῃ;
οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
χρειώ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλά τά λαίφη
ὠκέες ἐστείλαντο, καί οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν,
πρίν μέγαν ἢ σέο βωμόν ὑπό πληγῆσιν ἑλίξαι
ῥησσόμενον, καί πρέμνον ὀδακτάσαι ἀγνόν ἐλαίης,
χεῖρας ἀποστρέψαντας. ἃ Δηλιάς εὕρετο νύμφη
παίγνια κουρίζοντι καί Ἀπόλλωνι γελαστύν.
ἱστίη ὦ νήσων, εὐέστιε, χαῖρε μέν αὐτή,
χαίροι δ' Ἀπόλλων τε, καί ἥν ἐλοχεύσατο Λητώ.

μέ τούς νέους, ὅταν ἀπέπλευσεν ἀπό τήν Κρήτην. Αὐτοί, ἀφοῦ διέφυγον τό φοβερόν μούγγρισμα τοῦ ἀγρίου υἱοῦ τῆς Πασιφάης καί τό στρογγυλό ἔδαφος τοῦ περιπλόκου Λαβυρίνθου, ἐχόρευσαν, σεβαστή δέσποινα, γύρω ἀπό τόν βωμόν σου κυκλικά, ἐνῶ ἐπαίζετο ἡ κιθάρα· κι' ἐπί κεφαλῆς τοῦ χοροῦ ἦτο ὁ Θησεύς.
Ἀπό τότε οἱ Κεκροπίδαι (οἱ Ἀθηναῖοι) στέλλουν πάντοτε εἰς τόν Φοῖβον τά ἱερά σχοινιά τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου πλοίου.

Ὦ Ἀστερία μέ τούς πολλούς βωμούς καί τούς πολλούς ἱκέτας, ποιός ναύτης,
πού ταξιδεύει εἰς τό Αἰγαῖον, σέ προσεπέρασε μέ γρήγορο πλοῖον;
δέν εἶναι τόσον δυνατοί οἱ ἄνεμοι πού καταπνέουν αὐτήν,
ἡ ἀνάγκη ὅμως ἐπιταχύνει τό ταξίδι ὅσον τό δυνατόν περισσότερον·
ἀλλά οἱ ναῦται μαζεύουν τά πανιά καί δέν ἀποπλέουν πάλιν πρίν κάμουν ἑλιγμούς γύρω ἀπό τόν μεγάλον βωμόν σου, πού εἶναι ραγισμένος ἀπό κτυπήματα, καί πρίν δαγκάσουν τόν ἱερόν κορμόν τῆς ἐλιᾶς, ἀφοῦ στρέψουν τά χέρια των πρός τά ὀπίσω.
Αὐτά εὑρῆκε ἡ νύμφη τῆς Δήλου πρός χάριν τοῦ Ἀπόλλωνος γιά νά παίζῃ καί νά γελᾷ, ἐνῶ ἦτο παιδί.

Ὦ Δῆλε, σύ πού εἶσαι τό κέντρον τῶν νησιῶν καί κατέχεις ὡραίαν θέσιν, χαῖρε ἐσύ ἡ ἰδία, ἂς χαίρῃ καί ὁ Ἀπόλλων, ἂς χαίρῃ κι' ἐκείνη, πού τήν ἐγέννησεν ἡ Λητώ.

(5) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ

στίχοι 1-19

Ὅσσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομένων
τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καί ἁ θεός εὔτυκος ἕρπει·
σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε, Πελασγιάδες.
οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
πρίν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
οὐδ' ὅκα δή, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπό γηγενέων.
ἀλλά πολύ πράτιστον ὑφ' ἅρματος

στίχοι 1-19

Ὅσαι εἶσθε λουτροχόοι τῆς Παλλάδος, βγῆτε ἔξω ὅλες, βγῆτε ἔξω· ἄκουσα πρό ὀλίγου νά χρεμετίζουν τά ἱερά ἄλογα, καί ἡ θεά ἔρχεται καλά ἑτοιμασμένη·
τρέξατε λοιπόν, ὦ ξανθαί Πελασγιάδες, τρέξατε.
Ποτέ ἡ Ἀθηνᾶ δέν ἔνιψε τούς μεγάλους πήχεις (τά μεγάλα χέρια της),
πρίν βγάλει τήν σκόνη ἀπό τά λαγγόνια τῶν ἁλόγων·
οὔτε βέβαια ὅταν ἦλθε ἀπό τήν χώραν τῶν ἐντοπίων ἀδίκων,
φέρουσα πασπαλισμένα μέ λύθρον (μέ ἀκάθαρτον αἷμα) ὅλα τά ὅπλα.
Ἀλλά πολύ προτύτερα, ἀφοῦ ἔλυσε τούς

αὐχένας ἵππων λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῷ
ἱδρῶ καί ραθάμιγγας· ἐφοίβασεν δέ παγέντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρόν ἀπό στομάτων.
ὦ ἴτ', Ἀχαιϊάδες, καί μή μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως, (συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων)
μή μύρα, λωτροχόοι, τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως (οὐ γάρ Ἀθαναία χρίματα μικτά φιλεῖ)
οἴσετε, μηδέ κάτοπτρον· ἀεί καλόν ὄμμα τό τήνας.
οὐδ' ὅκα τάν Ἴδαν Φρύξ ἐδίκαζεν ἔριν,
οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεός, οὐδέ Σιμοῦντος.

στίχοι 20-48

ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δέ διαυγέα χαλκόν ἐλοῖσα,
πολλάκι τάν αὐτάν δίς μετέθηκε κόμαν.
ἀ δέ, δίς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοί Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο, λιτά λαβοῖσα
χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
ὦ κῶραι, τό δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρώϊον οἷαν
ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.
τῷ καί νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον, ὦ Κάστωρ, ᾧ καί χρίεται Ἡρακλέης·
οἴσετε καί κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπό χαίταν πέξηται, λιπαρόν σμασαμένα πλόκαμον.
ἔξιθ'. Ἀθαναία· παρά τοι καταθύμιος ἴλα, παρθενικαί μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὠθάνα, φέρεται δέ καί ἀ Διομήδεος ἀσπίς,
ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῖν κεχαρισμένος ἱερεύς·
ὅς ποτε βουλευτόν γνούς ἐπί οἱ θάνατον

τραχήλους τῶν ἵππων ἀπό τό ἅρμα, ἐξέπλυνε μέ τά νερά τοῦ Ὠκεανοῦ τόν ἱδρῶτα καί τούς κόκκους τῆς σκόνης· ἐκαθάρισε ἀκόμα καί τόν ἀφρόν,
πού ἔπηξε ὅλος, ἀπό τά στόματα τῶν ἵππων, πού δαγκάνουν τά χαλινά.

Ὦ Ἀχαιϊάδες, ἐλᾶτε, καί μήτε μῦρα μήτε ἀλαβάστρους – ἀκούω τώρα τόν κρότον τῶν συρίγγων πού κροτοῦν κάτω ἀπό τούς ἄξονες – μήτε μύρα μήτε ἀλαβάστρους νά φέρετε, ὦ λουτροχόοι, εἰς τήν Παλλάδα· διότι ἡ Ἀθηνᾶ δέν ἀγαπᾷ τά ἀνάμεικτα χρίσματα (ἀρώματα)· μήτε καί κάτοπτρον νά φέρετε· διότι τό μάτι ἐκείνης εἶναι καλό (ὀξύ). Οὔτε ὅταν ὁ Φρύξ (ὁ Πάρις) ἐδίκαζε (ἔκρινε) τήν φιλονικίαν εἰς τήν Ἴδην, οὔτε τότε ἡ μεγάλη θεά ἔστρεψε τά βλέμματά της εἰς ὀρείχαλκον (εἰς ὀρειχάλκινον κάτοπτρον),
οὔτε εἰς τούς διαφανεῖς στροβίλους τοῦ Σιμοῦντος (τοῦ Σιμόεντος ποταμοῦ) ἐκοίταξε·

στίχοι 20-48

οὔτε ἡ Ἥρα· ἡ Κύπρις ὅμως, ἀφοῦ ἔλαβε διαυγῆ χαλκόν,
πολλές φορές τήν ἰδίαν κόμην μετέθεσε εἰς δύο θέσεις.

Ἀλλ' αὐτή (ἡ Ἀθηνᾶ), ἀφοῦ διέτρεξε ἑκατόν εἴκοσι διπλᾶ στάδια, καθώς ἔκαμναν πλησίον τοῦ Εὐρώτα οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες (οἱ Διόσκουροι), ἔτριψε μέ πεῖραν τά προϊόντα τῆς ἰδικῆς της φυτείας (τοῦ ἰδικοῦ της χωραφιοῦ) καί ἔλαβε πτωχικά χαρίσματα.

Ὦ κόρες, ἡ κοκκινάδα διέτρεξε τότε τό πρόσωπόν της καί εἶχε τό χρῶμα, πού ἔχει τό πρωϊνό τριαντάφυλλο ἢ ὁ κόκκος (ὁ καρπός), τῆς ροϊδιᾶς.

Διά τοῦτο καί σεῖς τώρα φέρτε μάνον ἀρσενικό λάδι,
μέ τό ὁποῖον ὁ Κάστωρ ἀλείφεται καί ὁ Ἡρακλῆς·
φέρτε εἰς αὐτήν καί ὁλόχρυσο χτένι, διά νά χτενίσῃ τήν κόμην της, ἀφοῦ καθαρίσει τά ἐλαιώδη πλοκάμια της (τά λαδωμένα μαλλιά της).

Ἔβγα ἔξω, Ἀθηνᾶ· πλησίον σου εἶναι εὐχάριστος ὅμιλος,
αἱ θυγατέρες τῶν μεγάλων Ἀκεστοριδῶν.

Ὦ Ἀθηνᾶ, σοῦ φέρουν καί τήν ἀσπίδα τοῦ Διομήδους,
καθώς εἶναι τοῦτο παλαιόν ἔθιμον τῶν Ἀργείων, πού τούς τό ἐδίδαξε ὁ Εὐμήδης, ὁ ἀγαπητός εἰς ἐσένα ἱερεύς·
αὐτός κάποτε, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ὁ δῆμος

δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυγᾶ τεόν ἰρόν ἄγαλμα
ᾠχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο·
Κρεῖον ὄρος˙ σέ δέ, δαῖμον,
ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν ἐν πέτραις, αἳς
νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
ἔξιθ', Ἀθαναία περσέπτολι,
χρυσεοπήληξ,
ἵππων καί σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
σάμερον, ὑδροφόροι, μή βάπτετε·
σάμερον, Ἄργος,
πίνετ' ἀπό κρανᾶν, μηδ' ἀπό τῶν
ποταμῶν.
σάμερον αἱ δῶλαι, τάς κάλπιδας ἤ ἐς
Φυσάδειαν
ἤ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τάν Δαναῶ.

(ὁ λαός) ἦτο ἕτοιμος νά τοῦ ἐπιβάλῃ τήν ποινήν τοῦ θανάτου, πού εἶχε σχεδιάσει ἐναντίον του,
ἔφυγε (ἀπό τό Ἄργος) ἔχων μαζί του τό ἰδικόν σου ἱερόν ἄγαλμα·
κι' ἐγκατεστάθη εἰς τό ὄρος Κρεῖον·
εἰς τό Κρεῖον ὄρος· ἐσένα δέ, θεά μου, (τό ἄγαλμα), σέ ἐτοποθέτησε εἰς ἀποκρήμνους βράχους, πού τώρα ἔχουν τό ὄνομα Παλλατίδες πέτραι.

Ἔβγα ἔξω, Ἀθηνᾶ, σύ πού κυριεύεις τάς πόλεις, πού ἔχεις χρυσῆν περικεφαλαίαν,
σύ πού αἰσθάνεσαι ἡδονήν (εὐχαρίστησιν) ἀπό τόν πάταγον τῶν ἵππων καί τῶν ἀσπίδων.

Σήμερον, ὦ ὑδροφόροι (σεῖς πού φέρετε νερό), μή πλύνετε· σήμερον, σεῖς οἱ Ἀργεῖοι, πίνετε νερό ἀπό τίς κρῆνες, ὄχι ἀπό τούς ποταμούς.

Σήμερον, σεῖς αἱ δοῦλαι, φέρτε τίς στάμνες εἰς τήν Φυσάδειαν ἤ εἰς τήν Ἀμυμώνην, τήν κόρην τοῦ Δαναοῦ.

στίχοι 49-77

καί γάρ δή χρυσῷ τε καί ἄνθεσιν ὕδατα
μίξας ἥξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τάθάνᾳ τό λοετρόν ἄγων καλόν. ἀλλά,
Πελασγέ, φράζεο, μή οὐκ ἐθέλων τάν
βασίλειαν ἴδῃς.
ὅς κεν ἴδῃ γυμνάν τάν Παλλάδα, τάν
πολιοῦχον, Τῶργος ἐσοψεῖται τοῦτο
πανυστάτιον.
πότνι' Ἀθαναία, σύ μέν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ' ἑτέρων.
παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα
Θήβαις πουλύ τι καί περί δή φίλατο τᾶν
ἑταρᾶν,
ματέρα Τειρεσίαο, καί οὔ ποκα χωρίς
ἔγεντο.
ἀλλά καί ἀρχαίων εὖτ' ἐπί Θεσπιέων,
ἤ 'πί Κορωνείας, ἤ εἰς Ἀλίαρτον ἐλαύνοι
ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
ἤ εἰς Χαιρωνείαν, ἵνα οἱ τεθυωμένον
ἄλσος,
καί βωμοί ποταμῷ κεῖντ' ἐπί Κουραλίῳ·
πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἐῷ ἐπεβάσατο
δίφρῳ.
οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν, οὐδέ χοροστασίαι

στίχοι 49-77

Καί πραγματικά θά ἔλθῃ ὁ Ἴακχος ἀπό τά βουνά, πού παρέχουν βοσκήν, ἀφοῦ ἀναμείξει τά νερά μέ χρυσόν καί μέ ἄνθη,
φέρων εἰς τήν Ἀθηνᾶν (παρασκευάζων ὁ Ἴναχος διά τήν Ἀθηνᾶν) τό ὡραῖον λουτρόν.
Ἀλλά σύ, ὦ Πελασγέ,
πρόσεχε, μήπως ἴδῃς τήν βασίλισσαν (γυμνήν) χωρίς νά τό θέλῃς.

Ἐκεῖνος πού θά ἔβλεπε γυμνήν τήν Παλλάδα, τήν προστάτιν τῆς πόλεως, αὐτό τό Ἄργος θά τό ἴδῃ γιά τελευταία φορά.

Σεβαστή Ἀθηνᾶ, ἐσύ μέν ἔβγα ἔξω· ἐγώ δέ ἐν τῷ μεταξύ κάτι θά πῶ σ' αὐτές ἐδῶ·
ἀλλά ὁ λόγος πού θά πῶ δέν εἶναι ἰδικός μου, ἀνήκει εἰς ἄλλους.

Ὦ παιδιά (ὦ κόρες), ἡ Ἀθηνᾶ κάποτε ἀγάπησε στάς Θήβας μίαν νύμφην πολύ καί σέ ὑπερβολικό βαθμό περισσότερο ἀπό τάς ἄλλας συντρόφους της,
τήν μητέρα τοῦ Τειρεσίου, καί ποτέ δέν ἐχωρίσθησαν.

Ἀλλά καί ὅταν ὁδηγῇ τούς ἵππους εἰς τάς ἀρχαίας Θεσπιάς ἤ εἰς τήν Κορώνειαν, διερχομένη καί παρατηροῦσα τάς γεωργικάς ἐργασίας τῶν Βοιωτῶν,
ἤ εἰς τήν Χαιρώνειαν, ὅπου ὑπάρχει πρός τιμήν της εὐώδες ἄλσος (εὐωδιάζον ἄλσος),
καί βωμοί της εὑρίσκονται (εἶναι τοποθετημένοι) ἐπάνω στίς ὄχθες τοῦ Κουραλίου ποταμοῦ·
πολλές φορές ἡ θεά (ἡ Ἀθηνᾶ) ἐπεβίβασε

ἀδεῖαι τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἀγεῖτο Χαρικλώ.
ἀλλ' ἔτι καί τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε, καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
δή ποτε γάρ πέπλων λυσαμένα περόνας, ἵππω ἐπί κράνᾳ Ἑλικωνίδι, καλά ρεοίσᾳ, λῶντο· μεσαμβρινά δ' εἶχ' ὅρος ἀσυχία.
[ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναί δ' ἔσαν ὧραι· πολλά δ' ἀσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.]
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἅμα κυσίν, ἄρτι γένεια περκάζων, ἱερόν χῶρον ἀνεστρέφετο·
διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτί ῥόον ἦλυθε κράνας,

στίχοι 78-106

σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τά μή θέμιδες.
τόν δέ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα·
τίς σε, τόν ὀφθαλμώς οὐκέτ' ἀποισόμενον,
ὦ Εὐηρείδα, χαλεπάν ὁδόν ἄγαγε δαίμων;
ἃ μέν ἔφα, παιδός δ' ὄμματα νύξ ἔβαλεν.
ἐστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γάρ ἀνίαι γώνατα, καί φωνάν ἔσχεν ἀμηχανία.
ἁ νύμφα δ' ἐβόασε· τί μοι τόν κῶρον ἔρεξας, πότνια; τοιαῦται δαίμονές ἐστε φίλαι;
ὄμματά μοι τῶ παιδός ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καί λαγόνας·
ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι. ὦ ἐμέ δειλάν·
ὦ ὄρος, ὦ Ἑλικών, οὐκέτι μοι πάριτε.
ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας καί πρόκας οὐ πολλάς, φάεα παιδός ἔχεις.
ὣς φαμέν· ἀμφοτέραισι φίλον περί παῖδα λαβοῖσα μάτηρ μέν γοερῶν οἴκτον

αὐτήν (τήν μητέρα τοῦ Τειρεσίου) εἰς τό ἅρμα της.

Οὔτε φιλικές συνομιλίες τῶν νυμφῶν οὔτε εὐχάριστοι χοροί ἐγίνοντο, ὅταν δέν ἦτο ἀρχηγός (ὅταν δέν ἠγεῖτο) ἡ Χαρικλώ.

Ἀλλ' ἀκόμα καί ἐκείνην (τήν Χαρικλώ, τήν μητέρα τοῦ Τειρεσίου) τήν ἀνέμεναν πολλά δάκρυα,

καίτοι αὐτή ἦτο ἀγαπητή σύντροφος τῆς Ἀθηνᾶς.

Κάποτε λοιπόν, ἀφοῦ ἔλυσε τίς πόρπες (τίς καρφίτσες) τῶν πέπλων της, οἱ ἵπποι της ἐλούζοντο εἰς τήν κρήνην τοῦ Ἑλικῶνος, πού εἶχε καλά νερά· εἰς τό βουνό (εἰς τόν Ἑλικῶνα) ἐπεκράτει μεσημεριανή ἡσυχία.

[Καί αἱ δύο ἐλούζοντο καί ἦσαν ὧρες μεσημεριανές· καί μεγάλη ἡσυχία κατεῖχε ἐκεῖνο τό βουνό – τόν Ἑλικῶνα].

Ὁ Τειρεσίας τότε μόνος μαζί μέ τά σκυλιά του, ἐνῶ πρό ὀλίγου ἤρχισαν νά μαυρίζουν τά γένεια του, περιεφέρετο εἰς τόν ἱερόν χῶρον· ἐπειδή ὅμως ἐδίψασε πάρα πολύ, ἐπῆγε ὁ δυστυχής εἰς τά νερά τῆς κρήνης· καί, χωρίς νά

στίχοι 78-106

τό θέλῃ, εἶδε πράγματα ποὺ δέν ἦτο θεμιτόν νά ἴδῃ. Καίτοι δέ ἡ Ἀθηνᾶ ἐχολώθη ἐναντίον του, ὅμως τόν προσεφώνησε καί τοῦ εἶπε:

Ποιός δαίμων, ὦ Εὐηρείδη, σέ ὠδήγησε (σέ ἔφερε) εἰς αὐτόν τόν δύσκολον δρόμον, ἐσέ, πού δέν πρόκειται νά ἐπανακτήσῃς πλέον τούς ὀφθαλμούς σου (τήν ὅρασίν σου);

Αὐτά τοῦ εἶπε, εἰς δέ τά μάτια τοῦ παιδιοῦ (τοῦ Τειρεσίου) ἐπεκάθισεν ἡ νύχτα (ἐτυφλώθη ὁ Τειρεσίας),

κι' ἔμεινε ἄφωνος· διότι αἱ στενοχώριες συγκόλλησαν τά γόνατά του καί ἡ ἀμηχανία (ἡ ἀπελπισία) τοῦ κατέσχε τήν φωνήν.

Ἡ δέ νύμφη (ἡ Χαρικλώ, μήτηρ τοῦ Τειρεσίου) ἀνεβόησε (ἐφώναξε):

τί ἔκαμες στό παιδί μου; ὦ σεβαστή δέσποινα, τέτοιες φίλες εἶσθε αἱ θεές; ἀφῄρεσες τά μάτια τοῦ παιδιοῦ μου.

Παιδί μου δυστυχισμένο, εἶδες τά στήθη καί τά λαγγόνια τῆς Ἀθηνᾶς·

ἀλλά τόν ἥλιον δέν πρόκειται νά τόν ξαναϊδῇς.

Ὦ ἐγώ ἡ δυστυχής·

ὦ βουνό, ὦ Ἑλικών, μή μέ πλησιάζετε πλέον.

Διέπραξες πράγματι μεγάλα ἐξ αἰτίας μικρῶν, ἀφοῦ ἐφόνευσες ζαρκάδια καί ἐλάφια ὄχι πολλά, τώρα κατέχεις τά μάτια τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτά (ἡ μήτηρ τοῦ Τειρεσίου), παρέλαβε τό ἀγαπητό παιδί της μέ τά δύο χέρια της καί τό ὡδηγοῦσε, ἐνῶ ἔκλαιε βαρειά

ἀηδονίδων ἄγε, βαρύ κλαίοισα· θεά δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
καί μιν Ἀθαναία πρός τόδ' ἔλεξεν ἔπος·
δῖα γύναι, μετά πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὀργάν εἶπας· ἐγώ δ' οὔτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
οὐ γάρ Ἀθαναίᾳ γλυκερόν πέλει ὄμματα παίδων ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·
ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μή θεός αὐτός ἕληται, ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν
μεγάλα δῖα γύναι, τό μέν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο ἔργον, ἐπεί μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
ἀνίκα τό πρῶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δέ κομίζευ,
ᾧ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.

καί ἐξέπεμπε τόν θρῆνον ὀδυρομένων ἀηδονιῶν· ἀλλ' ἡ θεά Ἀθηνᾶ ἐλέησε τήν φίλην της, καί εἶπε πρός αὐτήν αὐτά τά λόγια:
Ὦ θεϊκή γυναῖκα, μετάβαλε ὅλα, ὅσα εἶπες ἀπό τήν ὀργήν σου· δέν τό κατέστησα ἐγώ τυφλόν τό τέκνον σου· διότι δέν εἶναι εὐχάριστον εἰς τήν Ἀθηνᾶν νά ἀφαιρῇ τά μάτια τῶν παιδιῶν· ἀλλά οἱ νόμοι τοῦ Κρόνου (οἱ παλαιότατοι νόμοι) λέγουν (ὁρίζουν) τά ἑξῆς:
ὅποιος ἴδῃ κάποιαν ἀπό τάς θεάς, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ θεός δέν τόν ἐκλέξῃ, αὐτός ἀντί μισθοῦ (ὡς ἀνταπόδοσιν) θά ἴδῃ μεγάλο κακό.
Ὦ θεϊκή γυναῖκα, αὐτό τό ἔργον πού ἔγινε (ἡ τύφλωσις τοῦ Τειρεσίου) δέν εἶναι δυνατόν νά ἀνακληθῇ πάλιν, ἐπειδή οἱ κλωστές τῶν μοιρῶν ἔτσι ὥρισαν,
ὅταν ἐξ ἀρχῆς ἐγέννησες αὐτόν (τόν Τειρεσίαν)· σύ δέ, ᾧ Εὐηρείδα, λάβε τό βραβεῖον, πού σοῦ ὀφείλεται.

στίχοι 107-135

πόσσα μέν ἁ Καδμηΐς ἐσύστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τόν μόνον εὐχόμενοι
παῖδα, τόν ἀβατάν Ἀκταίωνα, τυφλόν ἰδέσθαι.
καί τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτόν ὅ τε δρόμος, αἵ τ' ἐν ὄρεσσι ρυσεῦνται ξυναί τᾶμος ἑκαβολίαι,
ὁππόταν, οὐκ ἐθέλων περ, ἴδῃ χαρίεντα λόετρα δαίμονος· ἀλλ' αὐταί τόν πρίν ἄνακτα κύνες
τουτάκι δειπνησεῦντι· τά δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ δεξεῖται, δρυμώς πάντας ἐπερχομένα
ὀλβίσταν τ' ἐρέει σέ καί εὐαίωνα γενέσθαι,
ἐξ ὀρέων ἀλαόν παιο' ὑποδεξαμέναν.
ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῶδε γάρ ἄλλα τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλά μενεῦντι γέρα,
μάντιν ἐπεί θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.
γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὅς αἴσιος, οἵ τε πέτονται ἤλιθα, καί ποίων οὐκ ἀγαθαί πτέρυγες.
πολλά δέ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλά δέ Κάδμῳ χρησεῖ, καί μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.

στίχοι 107-135

Ἀλλά πόσας θυσίας μέ φωτιά θά προσφέρῃ ὕστερα ἡ Καδμηΐς (ἡ κόρη τοῦ Κάδμου)
καί πόσας ὁ Ἀρισταῖος, εὐχόμενοι νά ἴδουν τυφλόν τό μοναδικό παιδί των, τόν νεαρόν Ἀκταίωνα.
Καί ἐκεῖνος (ὁ Ἀκταίων) θά γίνῃ ἀκόλουθος εἰς τό τρέξιμο τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος· ἀλλ' αὐτόν οὔτε ὁ δρόμος (τό τρέξιμο μαζί μέ τήν Ἄρτεμιν) οὔτε αἱ κοιναί εἰς τά ὄρη μακροβολίαι θά τόν σώσουν τότε, ὅταν ἴδῃ, καίτοι χωρίς τήν θέλησίν του, τά κομψά λουτρά τῆς θεᾶς (τῆς Ἀρτέμιδος)· ἀλλά τότε αἱ ἴδιες αἱ σκύλες θά τόν φάγουν, αὐτόν πού εἶχον προηγουμένως ἄρχοντά των· τά δέ ὀστᾶ τοῦ παιδιοῦ της θά παραλάβῃ ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία διατρέχουσα ὅλα τά δάση θά λέγῃ, ὅτι ἐσύ ὑπῆρξες εὐτυχεστάτη καί καλότυχη, διότι ὑπεδέχθης ἀπό τά βουνά τυφλόν τόν υἱόν σου.
Ὦ φίλη μου, γι' αὐτό μή παραπονῆσαι· διότι γιά δική σου χάρι αὐτόν (τόν υἱόν σου) τόν περιμένουν ἀπό ἐμέ πολλά βραβεῖα· διότι αὐτόν θά τόν κάμω μάντιν, πού θά ὑμνῆται ἀπό τούς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους πολύ περισσότερον τῶν ἄλλων μάντεων.
Θά μάθῃ γιά τά πουλιά, ποιό ἀπ' αὐτά εἶναι εὐοίωνο, καί ποιά πουλιά πετοῦν ματαίως καί ποίων πουλιῶν τό πέταγμα δέν εἶναι καλόν (εὐοίωνον).
Καί πολλάς προφητείας θά χρησμοδοτήσῃ εἰς τούς Βοιωτούς, πολλάς ἐπίσης εἰς τόν Κάδμον καί ἀργότερα εἰς τούς μεγάλους Λα-

δωσῶ καί μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ, δωσῷ καί βιότῳ τέρμα πολυχρόνιον.
καί μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλα.
ὣς φαμένα κατένευσε· τό δ' ἐντελές, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ Παλλάς, ἐπεί μώνᾳ Ζεύς τόγε θυγατέρων
δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν· ἀλλά Διός κορυφά. κορυφά Διός οὐκ ἐπινεύει

στίχοι 136-142

ψεύδεα· [οὐδέ ποκ' ἄν ψεύδεται] ἁ θυγάτηρ.
ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλά δέχεσθε τάν θεόν, ὦ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλεται,
σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω.
χαῖρε καί ἐξελάοισα, καί ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις ἵππως, καί Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

βδακίδας. Θά τοῦ δώσω ἀκόμη καί μεγάλην βακτηρίαν, ἡ ὁποία θά καθοδηγῇ τά βήματά του κατά τόν δέοντα τρόπον,
θά τοῦ δώσω ἐπίσης καί μακροχρόνιον τέρμα τοῦ βίου του·
καί μόνον αὐτός, ὅταν ἀποθάνῃ, θά ὑπάγῃ φρόνιμος μεταξύ τῶν νεκρῶν,
τιμώμενος ἀπό τόν μεγάλον Ἀγεσίλαν (τόν Ἅδην).
Ἀφοῦ εἶπε αὐτά, κατένευσε (ἔκαμε νεῦμα ἐπιβεβαιωτικόν τῶν λόγων της)· τοῦτο δέ ἐκτελεῖται εἰς ὅποιον ἡ Παλλάς συγκατανεύσει, ἐπειδή μόνον εἰς τήν Ἀθηνᾶν ἐκ τῶν θυγατέρων του ἔδωσε ὁ Ζεύς τοῦτο τό προνόμιον, νά ἔχῃ δηλαδή ὅλα τά δικαιώματα τοῦ πατρός της.
Ὦ λουτροχόοι, καμμιά μητέρα δέν ἐγέννησε τήν θεάν· ἀλλά τήν ἐγέννησε ἡ κεφαλή τοῦ Διός· ἡ κεφαλή τοῦ Διός δέν κάμνει ψευδῆ

στίχοι 136-142

νεύματα· οὔτε ποτέ λέγει ψέματα ἡ θυγάτηρ του.
Ἔρχεται τώρα πράγματι ἡ Ἀθηνᾶ·
ἀλλά ὑποδέχεσθε τήν θεάν, ὦ κόρες, ὅσαι ἐνδιαφέρεσθε διά τό Ἄργος,
μέ ὕμνους καί μέ προσευχάς καί μέ παρακλητικάς φωνάς.
Χαῖρε θεά, φρόντιζε γιά τό Ἄργος τοῦ Ἰνάχου,
χαῖρε καί ὅταν ἐξάγῃς (ὅταν βγάζῃς ἔξω) τούς ἵππους, καί εἶθε νά τούς εἰσαγάγῃς καί πάλιν, καί σῷζε ὅλην τήν γῆν τῶν Δαναῶν.

(6) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ

στίχοι 1-11

Τῷ καλάθῳ κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες·
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
τόν κάλαθον κατιόντα, (χαμαί θασεῖσθε βέβαλοι)
μηδ' ἀπό τῶ τέγεος, μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε,
μή παῖς, μηδέ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
μηδ' ἔτ' ἀπ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο, πανίκα νεῖται·

στίχοι 1-11

Ὅταν τό καλάθι κατέρχεται, σεῖς αἱ γυναῖκες φωνάξατε:
ὦ Δήμητρα, σύ πού μᾶς δίδεις πολλήν τροφήν, πού μᾶς παρέχεις πολλούς μεδίμνους σιτηρῶν (πολύ σιτάρι), μεγάλη ἡ χάρι σου. Ὅταν τό καλάθι κατέρχεται – σεῖς οἱ ἀμύητοι νά ἔχετε τά βλέμματά σας ἐστραμμένα πρός τά κάτω – νά μή τό παρατηρῆτε μήτε ἀπό τήν στέγην μήτε ἀπό ὑψηλά, οὔτε παιδί οὔτε γυναῖκα οὔτε ἐκείνη πού ἔχυσε νερό εἰς τήν κόμην της, μήτε ἀκόμη ἀπό ξηρά στόματα νά πτύωμεν νηστικοί.
Ὁ Ἕσπερος ἀπό τά νέφη παρετήρησε, πότε θά ἔλθῃ· ὁ Ἕσπερος, πού μόνον αὐτός

Ἕσπερος, ὅς τε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
ἁρπαγίμας ὅκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἐς τ' ἐπί δυθμάς, ἐς τ' ἐπί τώς μέλανας, καί ὅπα τά χρύσεα μᾶλα;

στίχοι 12-39

[οὐ πίες, οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοέσσω.]
τρίς μέν δή διέβης Ἀχελώϊον ἀργυροδίναν,
τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασσας ἕκαστον,
τρίς δ' ἐπί Καλλί [στης νήσου δράμες ὀμφαλόν Ἔνναν,]
τρίς δ' ἐπί Καλλι [χόρῳ χαμάδις ἑκαθίσσαο φρητί,]
αὐσταλέα, ἄποτός τε· καί οὐ φάγες, οὐδ' ἐλοέσσω.
μή μή ταῦτα λέγωμες, ἅ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ.
κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·
κάλλιον, ὡς καλάμην τε καί ἱερά δράγματα πράτα ἀσταχύων ἀπέκοψε, καί ἐν βόας ἦκε πατῆσαι,
ἀνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθάν ἐδιδάσκετο τέχναν·
κάλλιον, ὡς, ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται,
[θήκατο βουπείνα Τριόπεῳ γόνον οἰκτρόν] ἰδέσθαι.
Οὕπω τάν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἰρόν ἔναιον,
τίν δ' αὐτᾷ καλόν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοί,
δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦνθεν ὀϊστός.
ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δέ καί ὄχναι, ἐν δέ καλά γλυκύμαλα· τό δ', ὥστ' ἀλέκτρινον, ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε· θεά δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ, ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπᾳ θ' ὅσσον,

ἔπεισε τήν Δήμητρα νά πιῇ, ὅταν ἐβγῆκε νά ἀναζητήσῃ τά ἴχνη τῆς ἀπαχθείσης κόρης της, γιά τήν ὁποίαν δέν ὑπῆρχον πληροφορίαι.

Σεβαστή δέσποινα, πῶς ἠμπόρεσαν τά πόδια σου (πῶς ἄνθεξαν τά πόδια σου) νά σέ φέρουν πρός δυσμάς (πρός τά δυτικά μέρη) καί πρός τούς μαύρους καί ἐκεῖ ὅπου ἦσαν τά χρυσᾶ μῆλα;

στίχοι 12-39

Δέν ἔπιες οὔτε βέβαια ἔφαγες κατ' ἐκεῖνον τόν χρόνον, οὔτε ἐλούσθηκες.
Τρεῖς δά φορές διέβης τόν Ἀχελῶον ποταμόν μέ τά ἀργυρόχροα νερά, κι' ἄλλες τόσες φορές ἐπέρασες καθένα ἀπό τούς ἀδιακόπως ρέοντας ποταμούς,
τρεῖς ἐπίσης φορές διέτρεξες τό κέντρον Ἔνναν τῆς Καλλίστης νήσου
καί τρεῖς ἀκόμα φορές [ἐκάθισες χάμω εἰς τό στόμιον τοῦ Καλλιχόρου φρέατος
στεγνή καί χωρίς νά πιῇς νερό· καί δέν ἔφαγες οὔτε ἐλούσθηκες.
Ἀλλά ἄς μή τά λέγωμεν αὐτά, διότι φέρουν δάκρυα εἰς τήν Δηώ (εἰς τήν Δήμητρα).

Καλλίτερον εἶναι νά εἴπωμεν ὅτι αὐτή (ἡ Δήμητρα) ἔδωσε (ἐθέσπισε) θεσμούς-νόμους εἰς τάς πόλεις·
καλλίτερον εἶναι νά εἴπωμεν, ὅτι αὐτή πρώτη ἔκοψε τά καλάμια καί τά ἱερά δεμάτια τοῦ σιταριοῦ, καί ἄφησε τά βόδια νά πατήσουν μέσα στά χωράφια,
ὅταν ὁ Τριπτόλεμος ἐδιδάσκετο ἀπό αὐτήν τήν ὠφέλιμον τέχνην (τήν τέχνην τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς)·
καλλίτερον νά εἴπωμεν, διά νά ἀποφεύγῃ κανείς καί τά σφάλματα (τάς παραβάσεις τῶν νόμων),
[ὅτι ἔκαμε μέ τήν μεγάλην πεῖναν οἰκτρόν θέαμα τόν γόνον (τό γέννημα) τοῦ Τριόπου.

Δέν εἶχον κατοικήσει οἱ Πελασγοί εἰς τήν Κνίδον, ἀλλά κατῴκουν ἀκόμη εἰς τό Δώτιον ἱερόν,
ὅταν ἔφτιασαν γιά σένα τήν ἰδίαν ὡραῖον ἄλσος,
κατάφυτον ἀπό δένδρα· διά μέσου αὐτοῦ ποτέ δέν ἐπέρασε βέλος. Ἀλλά μέσα εἰς αὐτό ἦσαν πιτυές, μεγάλες πτελέες καί ἀγριαπιδιές, ἀκόμη ὑπῆρχον σ' αὐτό καί ὡραῖα γλυκόμηλα· τό δέ νερό, λάμπον ὡσάν τό ἤλεκτρον (τό κεχριμπάρι),
ἀνέβλυζε ἀπό τ' αὐλάκια· καί ἡ θεά (ἡ Δήμητρα) ἦτο ἐνθουσιασμένη ἀπό αὐτόν τόν χῶρον τόσον πολύ,
ὅσον ἦτο ἀπό τήν Ἐλευσῖνα καί ὅσον ἦτο ἀπό

ὁκκόσον Ἔννᾳ.
ἀλλ᾽ ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιός ἄχθετο δαίμων,
τουτάκις ἀ χείρων Ἐρυσίχθονος ἄψατο βωλά.
σεύατ᾽ ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
πάντας δ᾽ ἀνδρογίγαντας, ὅλαν πόλιν ἄρκιος ἆραι,
ἀμφότερον, πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας.
ἐς δέ τό τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
ἦς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·
τῷ δ᾽ ὕπο ταὶ νύμφαι ποτί τῶνδιον ἐψιόωντο·

τό Τρίοπον καὶ ὅσον ἀπό τήν Ἔνναν.

Ἀλλ᾽ ὅταν ὁ δεξιός δαίμων ἐστενοχωρήθη ἀπό τούς Τριοπίδας, τότε ἡ χειροτέρα ἀπόφασις ἔψαυσε τόν Ἐρυσίχθονα (ὁ Ἐρυσίχθων ἔλαβε κακήν-καταστρεπτικήν ἀπόφασιν).

Ξεχύθηκε ὁρμητικά ἔχων μαζί του εἴκοσι βοηθούς, πού ἦσαν ὅλοι εἰς τήν ἀκμήν των καί ὅλοι γιγαντόσωμοι ἄνδρες, ἦτο δέ ὁ ἴδιος ἱκανός νά ξεσηκώσῃ ὁλόκληρον πόλιν· κι᾽ αὐτούς τούς ἐξώπλισε καί μέ τά δύο ὅπλα, καί μέ πελέκια καί μέ ἀξίνας.

Κι᾽ ὥρμησαν οἱ ἀναίσχυντοι εἰς τό ἄλσος τῆς Δήμητρος.

Ἐκεῖ ἦτο καί μία λεύκη, ὑψηλότατον δένδρον, τό ὁποῖον ἤγγιζε τόν αἰθέρα· κάτω ἀπ᾽ αὐτό διεσκέδαζαν κατά τό μεσημέρι αἱ νύμφαι·

στίχοι 40-67

ἃ πράτα πλαγεῖσα, κακόν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
ᾔσθετο Δαμάτηρ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερόν ἀλγεῖ·
εἶπε δέ χωσαμένα· τίς μοι καλά δένδρεα κόπτει;
αὐτίκα Νικίππᾳ, τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν δαμοσίαν ἔστασαν, ἐείσατο· γέντο δέ χειρί
στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ᾽ ἔχε κλαῖδα.
φᾶ δέ παραψύχοισα κακόν καὶ ἀναιδέα φῶτα·
τέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
παύεο, καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερόν ἐκκεραΐζεις.

Τάν δ᾽ ἄρ᾽ ὑποβλέψας χαλεπώτερον, ἠέ κυναγόν ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
ὠμοτόκος, (τᾶς φαντί πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα)
χάζευ, ἔφα· μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ παξῶ.

στίχοι 40-67

αὐτή πρώτη χτυπήθηκε (πληγώθηκε) καί ξεφώνισε πρός τίς ἄλλες ὀδυνηρόν ἦχον (ἦχον πού ἐπρόδιδε τόν πόνον της).

Ἀντελήφθη τότε ἡ Δημήτηρ, ὅτι τό ἱερόν ξύλον της – τό ἱερόν δένδρον της πονεῖ· καί ὠργισμένη εἶπε: ποιός εἶναι αὐτός πού χτυπάει τά ὡραῖα δένδρα μου;

Κι᾽ ἀμέσως ἐξωμοιώθηκε μέ τήν Νικίππαν (ἔλαβε τήν μορφήν τῆς Νικίππης), τήν ὁποίαν αἱ πόλεις κατέστησαν δημοσίαν ἱερειάν της· κι᾽ ἔλαβε στά χέρια της
στεφάνια καί παπαροῦνες κι᾽ ἐκρέμασε ἀπό τόν ὦμόν της κλειδί. Καί ἀποβλέπουσα νά περιορίσῃ τό κακόν (τήν γενομένην διά τῆς καταστροφῆς τῶν δένδρων ζημίαν) καί νά καταπραΰνῃ τόν ἀναίσχυντον ἄνδρα εἶπε:
παιδί μου, ἐσύ πού καταστρέφεις τά ἀφύλακτα δένδρα, πού εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τούς θεούς,
παιδί μου, ἡσύχασε, παιδί μου, σύ πού εἶσαι πολυαγάπητο εἰς τούς γονεῖς σου,
σταμάτα (τήν καταστροφήν τῶν δένδρων) καί ἐμπόδιζε καί τούς ὑπηρέτας σου· διότι ὑπάρχει φόβος νά ὀργισθῇ πάρα πολύ
ἡ σεβαστή δέσποινα Δήμητρα, τῆς ὁποίας καταστρέφεις τό ἱερόν (τόν ἱερόν χῶρον).

Αὐτήν τότε τήν ἐστραβοκοίταξε (ὁ Ἐρυσίχθων) μέ μεγαλυτέραν ἀγριότητα παρά μέ ὅσην ἀγριοκοιτάζει ἕνα κυνηγόν εἰς τά βουνά τοῦ Τμάρου (εἰς τό ὄρος Τμάρος) μία λέαινα, πού ἐγέννησε προώρως, – αὐτῆς τό μάτι λέγουν ὅτι εἶναι ἀγριώτατον –, καί τῆς εἶπε:
φύγε, μή σοῦ μπήξω στό σῶμά σου τό μεγάλο τσεκούρι.

Χάρτης τῆς διαδρομῆς (τοῦ ταξειδίου) τῶν Ἀργοναυτικῶν μέ τήν Ἀργώ, ἀπό τήν Ἰωλκόν (τόν Βόλον) μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ρίο-ντέ-λα-Πλάτα. Ἡ Ἀργώ, σύμφωνα μέ τά κείμενα τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου, τά ὁποῖα ἡρμήνευσεν ἡ Ἀμερικανίς Ἀρχαιολόγος Ἐνρριέτα Μέρτζ ἀφοῦ διέπλευσεν τήν Μεσόγειον καί ἐξῆλθεν εἰς τόν Ἀτλαντικόν ἔφθασεν εἰς τήν Νότιον Βραζιλίαν, οἱ δέ Ἀργοναῦται εἰσπλεύσαντες εἰς τόν ποταμόν Ρίο-ντέ-λα-Πλάτα εἰσεχώρησαν μέχρι τῶν πηγῶν, τῶν προσβάσεων τῶν Ἄνδεων, ὅπου εὑρίσκονται οἱ Κόλχοι καί ὁ Βασιλεύς των Αἰήτης. (Λεπτομερείας περί ὅλων αὐτῶν βλέπε ἐντός τῶν κειμένων).

ταῦτα δ' ἐμόν θησεῖ στεγανόν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας αἰέν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἀξῶ.

Εἶπεν ὁ παῖς· Νέμεσις δέ κακάν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ' ἁ θεῦς.
ἴθματα μέν χέρσω, κεφαλά δέ οἱ ἄψατ' Ὀλύμπω·
οἱ μέν ἄρ' ἠμιθνῆτες, ἐπεί τάν πότνιαν εἶδον,
ἐξαπίνας ἀπόρουσαν, ἐνί δρυσί χαλκόν ἀφέντες.
ἁ δ' ἄλλως μέν ἔασεν, (ἀναγκαίᾳ γάρ ἔποντο δεσποτικάν ὑπό χεῖρα) βαρύν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα·
ναί, ναί, τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας ποιησεῖς· θαμιναί γάρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.

Ἃ μέν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά. αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καί ἄγριον ἔμβαλε λιμόν,

Αὐτά τά ξύλα θά καταστήσουν τό σπίτι μου στεγανό (μέ αὐτά τά ξύλα θά φτιάσω ὡραίαν στέγην τοῦ σπιτιοῦ μου), καί μέσα σ' αὐτό θά παραθέτω πάντοτε εἰς τούς συντρόφους μου πολύ εὐχάριστα τραπέζια (πολύ εὐχάριστα συμπόσια).

Αὐτά εἶπε τό παιδί· ἡ δέ Νέμεσις (ἡ τιμωρός θεά) κατήγγειλε τούς ὑβριστικούς λόγους του.

Καί ἡ Δήμητρα ὠργίσθη εἰς ὑπερβολικόν βαθμόν· καί ἔγινε πάλιν ἡ θεά (ἀπέβαλε τήν μορφήν τῆς Νικίππης καί ἐπανέκτησε τήν θεϊκήν της μορφήν).

Τά μέν βήματά της (τά πόδια της) ἦσαν εἰς τήν γῆν, ἡ δέ κεφαλή της ἤγγισε τόν Ὄλυμπον.

Καί ἐκεῖνοι ἡμιθανεῖς (μισοπεθαμένοι), καθώς ἦσαν, ὅταν εἶδαν τήν σεβαστήν θεάν, ξαφνικά ἐπήδησαν κι' ἔφυγαν, ἀφοῦ ἄφησαν μέσα στίς βαλανιδιές τά χάλκινα ὅπλα των.

Αὐτή δέ τούς μέν ἄλλους τούς ἄφησε νά φύγουν – διότι κατ' ἀνάγκην τόν ἀκολουθοῦσαν ὡς τελοῦντες ὑπό τήν δεσποτικήν του χεῖρα (τήν κυριαρχικήν του ἐξουσίαν) –, ἀπήντησεν ὅμως ὡς ἐξῆς εἰς τόν σκληρόν ἄνακτα (εἰς τόν Ἐρυσίχθονα):
ναί, ναί, φτιάξε, σκυλί, τό σπίτι σου, μέσα στό ὁποῖο θά παραθέτῃς συμπόσια· διότι πράγματι θά ἔχῃς ἀργότερα συχνές εὐωχίες.

Αὐτή τόσα μόνον εἶπε, ἀλλά ἑτοίμαζε εἰς τόν Ἐρυσίχθονα κακά. Ἀμέσως ἐνέβαλε εἰς αὐτόν βαρειά καί ἄγρια πεῖνα, καυστικήν, δυνα-

στίχοι 68-96

αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλῃ δ' ἑστρεύγετο νούσῳ·
σχέτλιος, ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις. εἴκατι δαῖτα πένοντο,
δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον· καί γάρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος· τόσσα Διώνυσον γάρ ἄ καί Δάματρα χαλέπτει.
οὔτε μιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
αἰδόμενοι γονέες· προχανά δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
ἦνθον Ἰωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτηρ·
οὐκ ἐνδοῖ, χθιζός γάρ ἐπί Κρανῶνα βέβηκε,
τέλθος ἀπαιτήσων, ἑκατόν βόας. ἦνθε Πολυξώ,

στίχοι 68-96

τήν· καί ἐξηντλεῖτο (ἀδυνάτιζε) ἀπό μεγάλην ἀσθένειαν· ὁ δυστυχής, ὅσα ἔτρωγε, ἄλλα τόσα τόν κατεῖχε πάλιν ἡ ἐπιθυμία νά φάγῃ. Εἴκοσι τοῦ παρεσκεύαζον τό φαγητό κι' ἄλλοι δώδεκα τοῦ ἀντλοῦσαν κρασί· διότι καί ὁ Διόνυσος ὠργίσθη μαζί μέ τήν Δήμητρα ἐναντίον του· διότι τόσα ἐξοργίζουν τόν Διόνυσον ὅσα ἐξοργίζουν καί τήν Δήμητρα. Οὔτε εἰς δεῖπνα, πού ἐγίνοντο διά συνεισφορᾶς, οὔτε εἰς κοινά συμπόσια ἔστελλον αὐτόν οἱ γονεῖς του,
ἐπειδή ἐντρέποντο· καί προεβάλλετο γι' αὐτό κάθε πρόφασις (οἱ γονεῖς του ἐφεύρισκον κάθε πρόφασιν).

Ἦλθον οἱ Ὀρμενίδαι, διά νά προσκαλέσουν αὐτόν εἰς τούς ἀγῶνας τῆς Ἰωνιάδος Ἀθηνᾶς· ἀλλ' ἡ μητέρα του ἠρνήθη·
δέν εἶναι μέσα (στό σπίτι), εἶπε, διότι χθές ἀνεχώρησε γιά τήν Κρανῶνα,
διά νά ἀπαιτήσῃ φόρον (ὀφειλήν) ἑκατόν βόδια. Ἦλθεν ἡ Πολυξώ, ἡ μητέρα τοῦ Ἀκτορίω-

μάτηρ Ἀκτορίωνος, (ἐπεί γάμον ἄρτυε παιδί)
ἀμφότερον, Τριόπαν τε καί υἱέα, κικλήσκοισα.
τάν δέ γυνά βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα·
νεῖταί τοι Τριόπας· Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
δειλαία, φιλότεκνε, τί τ' οὐκ ἐψεύσαο μᾶτερ;
δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων.
ἄγετό τις νύμφαν; Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν,
ἦ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἦ ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι' ἀμιθρεῖ.
ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστάς
ἤσθιε μυρία πάντα· κακά δ' ἐξάλλετο γαστήρ
αἰεί μᾶλλον ἔδοντι· τά δ' ἐς βυθόν οἷα θαλάσσας ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
ὡς δέ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών,
καί τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο, μέσφ' ἐπί νευραῖς δειλαίῳ ρινός τε καί ὀστέα μῶνον ἔλιφθεν.
κλαῖε μέν ἁ μάτηρ, βαρύ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαί, χώ μαστός, τόν ἔπινε, καί αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.

στίχοι 97-125

καί δ' αὐτός Τριόπας πολιαῖς ἐπί χεῖρας ἔβαλλε,
τοῖα τόν οὐκ ἀῖοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων·
ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον, εἴπερ ἐγώ μέν σεῦ τε καί Αἰολίδος Κανάκης γένος· αὐτάρ ἐμεῖο
τοῦτο τό δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γάρ αὐτόν βλητόν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαί χέρες ἐκτερέϊξαν·
νῦν δέ κακά βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
ἤ οἱ ἀπόστασον χαλεπάν νόσον, ἠέ μιν αὐτός

νος – ὅταν ἑτοίμαζε τόν γάμον τοῦ παιδιοῦ της, διά νά προσκαλέσῃ εἰς αὐτόν καί τούς δύο, καί τόν Τρίοπαν καί τόν υἱόν του.

Ἀλλά ἡ γυναῖκα (ἡ μητέρα του) μέ στενοχώρια τῆς ἀπήντησε, ἐνῶ ἔχυνε δάκρυα:
ἔφυγε (ἀνεχώρησε) ὁ Τρίοπας· τόν δέ Ἐρυσίχθονα τόν ἐσκότωσε ἀγριογούρουνο εἰς τάς ὡραίας κοιλάδας τῆς Πίνδου, καί εἶναι τώρα ἐννέα ἡμέρας νεκρός.

Δυστυχισμένη μητέρα, πού ἀγαποῦσες τό παιδί σου, ποιό ψέμα δέν εἶπες;

Παρέθετε κάποιος συμπόσιον; σύ ἔλεγες, ὅτι ὁ Ἐρυσίχθων εὑρίσκεται εἰς τά ξένα.

Ἐνυμφεύετο κάποιος ἄλλος (καί τόν προσεκάλει εἰς τόν γάμον του); σύ ἔλεγες, ὅτι τόν Ἐρυσίχθονα ἐκτύπησε δίσκος,
ἤ ὅτι ἔπεσε ἀπό τό ἄλογο ἤ ὅτι μετράει τά ποίμνιά του εἰς τήν Ὄθρυν.

Ἐκεῖνος ὅμως πράγματι εὑρίσκετο εἰς τό βάθος τοῦ σπιτιοῦ καί ἔτρωγε τά πάντα, πού ἦσαν ἄπειρα, καθ' ὅλην τήν ἡμέραν· καί ἡ κοιλιά του ἀναπηδοῦσε, ἐνῶ αὐτός ἔτρωγε διαρκῶς περισσότερα· ὅλα δέ τά φαγητά, πού ἔτρωγε, κατρεκύλιαν εἰς βυθόν ὡσάν εἰς τόν βυθόν τῆς θαλάσσης ἀνωφελῶς καί χωρίς εὐχαρίστησιν.

Καθώς δέ τό χιόνι λυώνει εἰς τόν Μίμαντα καί καθώς ἡ κηρίνη κούκλα λυώνει κάτω ἀπό τάς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
ἔτσι κι' αὐτός ἔλυωνε, ἀλλά πολύ περισσότερον ἀπό αὐτά (ἀπό τό χιόνι καί τήν κηρίνην κούκλαν)· κι' ἔλυωνε συνεχῶς μέχρις ὅτου ἀπέμειναν εἰς τόν δυστυχῆ μόνον τό δέρμα καί τά κόκκαλα. Καί ἔκλαιε ἡ μητέρα του καί βαρειά ἐστέναζον αἱ δύο ἀδελφές του, καί ὁ μαστός, πού ἐβύζαινε, καί πολλές φορές αἱ

στίχοι 97-125

δέκα δοῦλες. Καί ὁ ἴδιος ὁ Τρίοπας ἐπέθεσε τά χέρια του εἰς τήν πολιάν κεφαλήν του, καί ἔλεγεν αὐτά εἰς τόν Ποσειδῶνα, πού δέν ἤκουε:
ψευτοπατέρα, ἰδές αὐτόν ἐδῶ, πού ἀνήκει εἰς τήν τρίτην γενεάν σου, ἐάν ἐγώ βέβαια ἀνήκω εἰς τό ἰδικόν σου γένος καί τῆς Αἰολίδος Κανάκης· ἀλλ' ἀπό ἐμέ ἐγεννήθη τούτο τό δυστυχισμένο βρέφος. Μακάρι αὐτόν,
χτυπημένον ἀπό τόν Ἀπόλλωνα, νά τόν ἐφόνευαν τά ἰδικά μου χέρια·
τώρα ὅμως ἐπικάθηται εἰς τούς ὀφθαλμούς του κακή βουλιμία.

Ἤ ἀπομάκρυνε ἀπό αὐτόν τήν κακήν ἀσθένειαν ἤ πάρε τον ἐσύ ὁ ἴδιος καί βόσκε τον

βόσκε λαβών, ἀμαί γάρ ἀπειρηκαντι τράπεζαι.
χῆραι μέν μάνδραι, κενεαί δέ μοι αὔλιες ἤδη
τετραπόδων· ἤδη γάρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι·
ἀλλά καί οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἀμαξᾶν.
καί τάν βῶν ἔφαγεν, τάν Ἑστία ἔτρεφε μάτηρ,
καί τόν ἀεθλοφόρον καί τόν πολεμήϊον ἵππον,
καί τάν αἴλουρον, τάν ἔτρεμε θηρία μικκά.
μέσφ' ὅτε μέν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο, μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακόν ἠπίσταντο.
ἀλλ' ὅτε τόν βαθύν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
καί τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνί τριόδοισι καθῆστο,
αἰτίζων ἀκόλως τε καί ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μή τῆνος ἐμίν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθής, εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοί κακογείτονες ἐχθροί.
εἴπατε, παρθενικαί, καί ἐπιφθέγξασθε τεκοῖσαι·
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
χ' ὡς αἱ τόν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
τέσσαρες, ὥς ἀμῖν μεγάλα θεός εὐρυάνασσα
λευκόν ἔαρ, λευκόν δέ θέρος καί χεῖμα φέροισα,
ἠξεῖ, καί φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καί ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,

(τρέφε τον)· διότι τά ἰδικά μου τραπέζια ἐξηντλήθησαν.

Οἱ στάβλοι μου εἶναι ἔρημοι καί τά μανδριά μου εἶναι πλέον κενά (ἀδειανά) ἀπό τετράποδα ζῷα· διότι πλέον ἀρνοῦνται οἱ μάγειροι. Ἀλλά προσέτι ἔλυσαν ἀπό τά μεγάλα ἁμάξια τούς ἡμιόνους.

Ἔφαγε καί τήν ἀγελάδα, πού τήν ἔτρεφεν ἡ μητέρα του πρός χάριν τῆς Ἑστίας,
ἐπίσης καί τόν νικηφόρον καί τόν πολεμικόν ἵππον,
καί τήν γάτα, πού τήν ἔτρεμαν τά μικρά θηρία.

Ἐφ' ὅσον μέν εἰς τό σπίτι τοῦ Τριόπου ὑπῆρχον πράγματα, μόνον οἱ θάλαμοι τοῦ σπιτιοῦ ἐγνώριζαν τό κακόν.

Ἀλλ' ὅταν τόν πλούσιον οἶκον ἀπεξήραναν τά δόντια,
καί τότε ὁ υἱός τοῦ βασιλέως ἐκάθητο εἰς τά τρίστρατα
κι' ἐζητοῦσε ψιχία καί τά ἀπορρίμματα τοῦ τραπεζιοῦ.

Ὦ Δήμητρα, εἴθε νά μή εἶναι φίλος εἰς ἐμέ ἐκεῖνος, πού εἰς ἐσένα εἶναι μισητός, οὔτε νά εἶναι γείτων μου· εἰς ἐμέ οἱ κακοί γείτονες εἶναι ἐχθροί.

Πέστε, παρθένες, καί σεῖς πού ἐγεννήσατε, φωνάξατε:
Ὦ Δήμητρα, πού μᾶς δίδεις πολλήν τροφήν καί μᾶς παρέχει πολύ σιτάρι, μεγάλη ἡ χάρι σου·
καί καθώς φέρουν τό καλάθι τά τέσσαρα λευκότριχα θηλυκά ἄλογα, ἔτσι καί εἰς ἡμᾶς νά ἔλθῃ ἡ μεγάλη θεά, πού βασιλεύει εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν, καί νά μᾶς φέρῃ λευκήν ἄνοιξιν, λευκό καλοκαίρι καί χειμῶνα καί φθινόπωρο, καί νά μᾶς διαφυλάξῃ εἰς τήν ἄλλην χρονιά.

Καθώς δέ ἀνυπόδητες καί χωρίς κεφαλόδεσμο περιπατοῦμεν εἰς τήν πόλιν, ἔτσι θά

στῖχοι 126-139

ὥς πόδας, ὥς κεφαλάς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
ὡς αἱ λικνοφόροι (χρυσῶ) πλέα λίκνα φέροντι,
ὥς ἄμμες τόν χρυσόν ἀφειδέα πασαίμεσθα.

Μέσφα τά τάς πόλιος πρυτανήϊα τάς ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας· ποτί τάν θεῦν ἄχρις ὁμαρτεῖν,

στίχοι 126-139

ἔχωμεν πάντοτε γερά τά πόδια καί τά κεφάλια γερά. Καθώς αἱ λικνοφόρες (αἱ γυναῖκες πού φέρουν τά κάνιστρα) φέρουν τά κάνιστρα γεμᾶτα ἀπό χρυσό,
εἴθε ἔτσι καί ἡμεῖς νά ἀπολαύσωμεν ἄφθονον τόν χρυσόν.

Ἕως τά πρυτανεῖα (ὅπου τρέφονται δωρεάν οἱ ἐξέχοντες πολῖται) τῆς πόλεως αἱ ἀμύητοι εἰς αὐτήν τήν τελετουργίαν νά συνοδεύουν

αἴτινες ἑξήκοντα κατώτεραι. αἱ δέ βαρεῖαι,
χ' ἄτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα, χ' ἄτις ἐν ἄλγει,
ὡς ἅλις, ὡς αὐτᾶν ἱκανόν γόνυ. ταῖσι δέ Δηώ
δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καί ὡς ποτί νηόν ἵκωνται.

Χαῖρε, θεά, καί τάνδε σάω πόλιν ἔν θ' ὁμονοίᾳ, ἔν τ' εὐηπελίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·
φέρβε καί εἰράναν, ἴν', ὅς ἄροσε, κεῖνος ἁμασεῖ.
ἴλαθί μοι, τρίλλιστε, μέγα κρείοισα θεάων.

τήν θεάν ἐξ ὁλοκλήρου αὐτές αἱ ἑξῆντα πού εἶναι νεώτερες, αἱ βαρειές ὅμως καί ὅποια τείνει τό χέρι της πρός τήν Εἰλείθυιαν (τήν θεάν τῶν γεννήσεων) καί ὅποια ἔχει ἄλγος (πόνον) ἕως ἐκεῖ πού ἀντέχουν τά πόδια των, καί ἔτσι εἶναι ἀρκετόν, ὥσπου νά ἔλθουν εἰς τόν ναόν. Εἰς αὐτάς δέ ἡ Δηώ θά δώσῃ ὅλα γεμᾶτα.

Χαῖρε, ὦ θεά, καί σῷζε αὐτήν τήν πόλιν μέσα εἰς τήν ὁμόνοιαν καί εἰς τήν ἀφθονίαν· καί φέρε μας ἀπό τούς ἀγρούς ὅλα τά προϊόντα νόστιμα.

Βόσκε τά βόδια, φέρε μῆλα, φέρε σιτάρι, φέρε τόν θερισμόν· τρέφε καί τήν εἰρήνην, διά νά θερίσῃ ἐκεῖνος, πού ἔσπειρε.

Γίνε σ' ἐμένα εὐμενής, πολύευκτε, σύ πού εἶσαι ἡ μεγάλη βασίλισσα εἰς τάς θεάς.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τά ἐπιγράμματα τοῦ Καλλιμάχου πού ἔπρεπε νά ἀκολουθοῦν ὡς τό τελευταῖον κεφάλαιον τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ τῆς ἐκδόσεως 1829, τῆς Λειψίας, παραλείπονται, ἐπειδή δέν ἔχουν κανένα εἰδικόν ἐνδιαφέρον, ἤ μᾶλλον διότι δέν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μέ τά ἄλλα κείμενα τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ, ἐπειδή περιέχουν παρανέσεις καί πληροφορίας ἀσχέτους μέ τάς ἀπόψεις τοῦ ΟΡΦΙΣΜΟΥ.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὁ ἐπιφανής ἐλεγειοποιός Καλλίμαχος (310-240 π.Χ.) διέσωσεν ἀρκετάς πληροφορίας περί τῆς προϊστορικῆς Ἑλλάδος εἰς τούς «Ὕμνους» του. Οὕτω εἰς τόν «Ὕμνον τοῦ Διός» ἐξηγεῖ διατί ὁ Ζεύς ἐγεννήθη εἰς τήν Ἀρκαδίαν καί ὄχι εἰς τήν Κρήτην, ὅπως συνήθως ὑποστηρίζεται, (στίχοι 1-19), καί μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναφέρει ὅτι ἡ παράδοσις τῆς ὑπάρξεως εἰς τήν Κρήτην καί τάφου τοῦ Διός, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Κρῆτες δέν ἐπίστευον πράγματι ὅτι ὁ Ζεύς ἦτο θεός, ἀφοῦ παρεδέχοντο ὅτι ὁ Ζεύς ἀπέθανεν καί ὁ τάφος του εὑρίσκετο εἰς τήν Κρήτην.

Εἰς τόν «Ὕμνον τῆς Ἀρτέμιδος» ἐπίσης (στίχος 227) ἀναφέρει ὅτι ὁ Νηλεύς ἡγούμενος Ἀθηναίων (Ἰώνων) μετέβη εἰς τάς δυτικάς ἀκτάς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί ἵδρυσε τήν Μίλητον (βλέπε καί Παν. Γεωργούντζου, ἀνάτυπον ἀπό περιοδικόν «Πλάτωνα» ὑπό τόν τίτλον «Σχέσεις Μεσσηνίων πρός Ἀθηναίους καί Ἴωνας» ἔκδοσις (1980) καί Στράβωνος «Γεωγραφικά» Τόμος ΙΙΙ, Κεφάλαιον Α, 7-10 ἔκδοσις Ἀδαμ. Κοραῆ καί ἐκ τῶν Τυπογραφείων Ι.Μ. Ἐβεράρδου, Παρίσι 1817, εἰς δέ τόν «Ὕμνον τῆς Ἀθηνᾶς» (στίχος 4) ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι αἱ κόραι τῶν Ἀθηνῶν ἀπεκαλοῦντο «ξανθαί Πελασγιάδες», ἐπιβεβαίωσις τῇ παναρχαίας παραδόσεως ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ἦσαν Πελασγοί καί ξανθοί, πληροφορίαν τήν ὁποίαν ἠγνόουν καί ἠγνόησαν προφανῶς οἱ ἐφευρέται τῶν Ἀρίων καί τῶν Ἰνδοευρωπαίων, ἤ παρασυρθέντες ἀπό αὐτήν ἐπίστευσαν καί ὑπεστήριξαν ὅτι, ἐπειδή αἱ κόραι τῶν Πελασγῶν Ἀθηναίων ἦσαν ξανθαί, θά ἔπρεπε νά κατήγοντο, νά προήρχοντο, ἀπό τόν βορρᾶν καί φυσικά θά... ἦσαν Ἀγγλίδες!... Αὐτά καί ἄλλα παρόμοια τεράστια σφάλματα παρατηροῦνται εἰς τήν Προϊστορίαν κάποτε ἀπό φανεράν ἐπιπολαιότητα τῶν ἐρευνητῶν!...(βλέπε καί «Ὠγυγίαν» Σταγειρίτου βιβλίον Α, μέρος 6ον «Περί ἀρχαίων οἰκητόρων Ἀττικῆς» σελίδες 120 καί συνέχεια).

Ἐξ ἄλλου εἰς τόν «Ὕμνον τῆς Ἀθηνᾶς» στίχος 175 ἀφηγεῖται ὅτι ἐπειδή ὁ νέος Τειρεσίας εἶδεν εἰς τήν βρύσην γυμνήν τήν θεάν Ἀθηνᾶν (τά στήθη καί τίς λαγόνες της) ἐτυφλώθη, συμφώνως μέ τόν παλαιόν νόμον τοῦ Κρόνου, κατά τόν ὁποῖον ἐτιμωροῦντο «ὅσοι ἔβλεπον γυμνήν θεάν» ἀλλά ἡ θεά διά νά ἱκανοποιήσῃ κατά κάποιον τρόπον τήν ἐξοργι-

σθεῖσαν φίλην της καί μητέρα τοῦ Τειρεσίου, τοῦ παρεχώρησε τό χάρισμα τῆς μαντικῆς. Καί σκληράν τύχην καί τραγικόν τέλος εἶχεν ἐπίσης καί ὁ Ἀκταίων, ὁ ἀκόλουθος τῆς Ἀρτέμιδος, κατασπαραχθείς καί αὐτός ἀπό τά σκυλιά τῆς κυνηγέτιδος θεᾶς, διότι εἶδεν καί αὐτός γυμνήν τήν θεάν.

Ἀλλά οἱ στίχοι (61-62) εἰς τόν «Ὕμνον τῆς Ἀρτέμιδος» πού ἀναφέρεται ὁ σίδηρος (ἀπόκτημα τῶν ἀνθρώπων μετά τό 1350 π.Χ.) οἱ στίχοι 230 καί 261 τοῦ ἰδίου Ὕμνου, ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι, ὁ Ἀγαμέμνων ἐδώρησεν εἰς τόν ναόν τό πηδάλιον τοῦ πλοίου του καί τό ἀναφερόμενον ἐπίσης εἰς τόν στίχον 19, τοῦ «Ὕμνου τῆς Δήλου» ὅτι ἡ Κύρνος (ἡ Κορσική) κατείχετο ἀπό τούς Φοίνικας (ἀκμάσαντας μετά τό 800 π.Χ.) καί εἰς τόν (στίχον 189) περί Πτολεμαίων, ἀποδεικνύουν, ὅτι οἱ Ὕμνοι, ἀναφέρονται εἰς γεγονότα μετά τά Τρωϊκά κυρίως καί οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντα μέ τάς Θεογονικάς, τάς Κοσμογονικάς, τάς Ἠθικάς καί Φιλοσοφικάς θεωρίας καί ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν, ὅπως καί μέ τάς περί Φύσεως καί Δημιουργίας παρατηρήσεις καί τελετουργίας των.

Γενικώτερον ὅμως ἐνδιαφέρον ἔχει ἐν τούτοις τό ἀναφερόμενον εἰς τόν «Ὕμνον τῆς Δήλου» περί Κελτῶν καί Γαλατῶν (στίχοι 174-178) τούς ὁποίους πρῶτος ἀναφέρει ὁ Ἑκαταίος (520. π.Χ.) καί ἀκολούθως ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Διόδωρος, ὁ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς καί ὁ Στράβων (βιβλίον 4ον § 1, 2, 3) καί τούς ὁποίους αἱ πανάρχαιαι Ἑλληνικαί παραδόσεις τούς φέρουν ὡς ἀπογόνους τῆς Γαλατίας καί τοῦ Πολυφήμου (κατά τόν Ἱστορικόν Τίμαιον) ἤ κατ' ἄλλους, ὡς προερχομένους ἀπό τόν υἱόν τοῦ Ἀπόλλωνος Γαλάτην, ἐνῶ ἡ ἐπικρατεστέρα ἐκδοχή εἶναι ὅτι ὑπῆρξαν ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ὁποῖος κατά τάς διηγήσεις τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως, τοῦ Στράβωνος καί ἄλλων ἀρχαίων Ἱστορικῶν εἶχε φθάσει ἡγούμενος πολεμιστῶν καί εἰς τήν Γαλατίαν κατά τάς περιηγήσεις του καί τάς ἐκστρατείας του εἰς τήν Δύσιν.

Προφανῶς ὅμως ὅλαι αὐταί αἱ πανάρχαιαι παραδόσεις ἀπηχοῦν κινήσεις ὁμάδων προϊστορικῶν ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου πρός τήν Δύσιν, καί τόν βορρᾶν μετά τήν παρέλευσιν τῆς ἐποχῆς τῶν παγετώνων (12 καί 15.000 ἐτῶν π.Χ.) Καί τῆς ἰδίας προελεύσεως εἶναι καί αἱ Τευτονικαί φυλαί πού ἐνεφανίσθησαν τήν ἰδίαν περίπου περίοδον εἰς τά βορειότερα τῆς Εὐρώπης, μέ θεούς ὁμοιάζοντας πρός τό Ἑλληνικόν δωδεκάθεον, διότι αἱ θεωρίαι περί Ἰνδοευρωπαίων ὅτι ἦλθον, ἀπό τόν βορρᾶν, ἔχουν πλέον σήμερον ἐκμηδενισθῆ (1984) καί κρίνονται ὡς μυθεύματα καί κατασκευάσματα ἀμαθεστάτων ἤ ὑπόπτου προθέσεως παλαιοτέρων Ἱστορικῶν, γλωσσολόγων καί ἀρχαιολόγων (βλέπε καί Τόμον «ΕΛΛΑΣ» πρῶτον μέρος, «Φυσική Ἀνθρωπολογία» καί κεφάλαιον «Πῶς ἀνετράπησαν αἱ προσπάθειαι ἐκείνων πού ἠθέλησαν νά διαστρέψουν τήν Ἑλληνικήν Προϊστορίαν», καί τό νέον βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Ι.Δ.Π.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ πραγματική καταγωγή τοῦ Πολιτισμοῦ Καί ἡ ἀναγκαία Ἀναδιάρθρωσις τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας.

Ἀπεδείχθη εἰς τάς προηγουμένας σελίδας κατά ποῖον ἐπίμονον καί ἀδίστακτον τρόπον ἐπεχείρησαν οἱ ἐχθροί τοῦ Ἑλληνισμοῦ,διά μέσου τῶν αἰώνων ἀλλά καί εἰς τήν ἐποχήν μας, μέ τάς διαφόρους ἀσυστάτους καί ἐντέχνους θεωρίας των νά διαστρεβλώσουν καί νά παραποιήσουν τήν Ἑλληνικήν Προϊστορίαν. Ἀποτέλεσμα δέ τῆς προσπαθείας αὐτῆς ἦτο νά διαστρεβλωθῆ καί ἡ Παγκόσμιος Προϊστορία, οὐδόλως ὑποψιαζόμενοι ἤ φανταζόμενοι οἱ ὑπουλοι αὐτοί ἐχθροί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅτι κάποιαν ἡμέραν ἡ ἀξιοποίησις τῶν Ὀρφικῶν κειμένων τά ὁποῖα σκοπίμως, ἤ ἀπό ἄγνοιαν εἶχον παραμερίσει καί ἀποπνίξει καί ἡ δημοσίευσίς των μέ ἑρμηνείαν διά ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων καί ἐξακριβώσεων, διότι ἄλλως εἶναι ἀκατανόητα καί ἄχρηστα διά τήν ἐπιστήμην, ὅπως καί ἡ πρόοδος τῶν τελευταίων διαπιστώσεων τῶν Ἀρχαιολόγων, θά ἀπεκάλυπτον τά καταχθόνια, δόλια καί ἄνομα σχέδιά των, καί τάς ἀνθελληνικάς ἀπόψεις των ποῦ εἶχον ἐπιμελῶς διαδόσει καί εἶχον ἐπιβάλλει διεθνῶς.

Δηλαδή μέ ἄλλας λέξεις, διά τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν καί τῶν τελευταίων ἀποκαλύψεων τῶν Ἀρχαιολόγων (1950-1982) παραμερίζονται, ἀναθεωροῦνται καί ἀχρηστεύονται ὅλαι αἱ μέχρι σήμερον (1984) γνώσεις περί τῆς Προϊστορίας, τῆς καταγωγῆς τῆς ἀνθρωπότητος καί τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τό σημαντικώτερον, περί προελεύσεως τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ πολιτισμοῦ, μέ τάς ὁποίας μέχρι σήμερον ἐδίδασκον τούς ἀνθρώπους εἰς ὅλας τάς χώρας τοῦ κόσμου, μέ ψευδολογίας ἀσυστάτους καί μέ ἀφθονίαν μύθων καί παραμυθιῶν, οἱ διάφοροι μυθογράφοι καί ἀμαθεῖς Ἱστοριογράφοι καί δῆθεν ἐρευνηταί: Τά αὐτά δέ ἐδίδασκον καί οἱ ὀπαδοί καί οἱ σχολιασταί τῆς Βίβλου, οἱ διαστρεβλωταί αὐτοί τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί κυρίως τῆς Ἱστορίας τοῦ Πολιτισμοῦ, τοῦ ἐξανθρωπισμοῦ καί τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, πού ἀρχίζει πρό ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐτῶν, μέ ἀναμφισβήτητον πλέον ὁδηγόν καί ἡγέτην, τήν Ἑλληνικήν φυλήν καί τό ἄφθαστον Ἑλληνικόν πνεῦμα, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπιβάλει καί ὑπεστήριζον ὅτι ὁ κόσμος καί ἡ ζωή εἶχον ἀρχίσει τό 4.004 π.Χ.!. **(Λεπτομερέστερον περί τῶν διαστροφῶν τῆς Προϊστορίας καί διά τα μυθεύματα τῆς «Βίβλου» βλέπε καί τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» καί ἀνωτέρω εἰς σχόλια εἰς τούς «Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως»).**

Ἀλλά τό σπουδαιότερον καί τό πλέον ἀποκαλυπτικόν καί ἀπίστευτον πράγματι ἐξ ἄλλου εἶναι, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐπίσης ἀπό τά δημοσιευόμενα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, ὅτι καί ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Φιλοσοφία καί ἡ ἀρχαία Ἑλληνική ἐπιστήμη ἐπαναλαμβάνομεν, ἔχουν τάς βάσεις των, ἤ μᾶλλον ἐκ τῶν Ὀρφικῶν ἤντλησαν, ὑπό τήν ἐπίδρασιν δέ αὐτῶν διετύπωσαν,

μετά ταῦτα, οἱ Προσωκρατικοί καί οἱ μετέπειτα ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς καί σοφοί, τά ἀπαράμιλλα καί ἀσύγκριτα διανοήματά των καί τάς γνωστάς ἀνεπαναλήπτους θεωρίας καί ἀπόψεις των, περί προελεύσεως τοῦ Σύμπαντος, τῆς ζωῆς καί τῆς ἐμφανίσεως, ἐξελίξεως καί ψυχικῆς καί πνευματικῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, πού μᾶς ἐκληροδότησαν. Καί μεταξύ αὐτῶν ὅλας τάς ἀνωτέρας ἠθικάς ἀρχάς καί τά ὕψιστα, εὐγενῆ καί ἀκατάλυτα ἰδεώδη, βάσει τῶν ὁποίων ἀνεπτύχθη καί ἐσταδιοδρόμησεν ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ Ἕγελος μάλιστα ἀναφερόμενος εἰς τάς ἐπιδόσεις καί τάς ἐκδηλώσεις αὐτάς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἔγραψεν ὅτι «τό Ἑλληνικόν Ἔθνος εἶναι τό ἔαρ καί ἡ αἰωνία νεότης τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἐκεῖθεν ἐξεπήγασεν καί ὁ ἀνθρωπισμός καί ὁ πανανθρώπινος πόνος διά τούς δυστυχούντας καί δυναστευομένους ἀνθρώπους». **(βλέπε καί «Ἀνέκδοτα Ἀποσπασμάτια» Ὀρφέως πρῶτον § 7, 11, 28, περί Φάνητος καί διά τό πρωτόγονον αὐγό ἀπό τό ὁποῖον ἐγεννήθη, καί εἰς τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).**

Ἀλλά καί ἀπό τά «Ἀποσπασμάτια» 34 καί 36 (Ἀνέκδοτα Ὀρφέως) σαφέστατα ἐμφαίνεται ὅτι τόσον ὁ Ὅμηρος, ὅσον καί ὁ Ἡσίοδος ἐγνώριζον καί εἶχον ὑπ' ὄψιν των τά Ὀρφικά κείμενα, καί τά ὁποῖα, ὅπως ἀποδεικνύεται (βλέπε καί σχόλια εἰς «Γενικήν Εἰσαγωγήν» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μου) εἶχον πολλαπλῶς λεηλατήσει καί συνεπῶς καί ἀπό τά κείμενα τοῦ Ὁμήρου καί τοῦ Ἡσιόδου, οἱ μετέπειτα Προσωκρατικοί, παρέλαβον ἀρκετάς ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν, ἐκτός τῶν ὅσων ἐδανείσθησαν καί ἀπ' εὐθείας ἀπό τά Ὀρφικά. Τά δεδομένα δέ αὐτά ἀποδεικνύουν ἐπίσης τήν συνεχῆ καί ἀδιάσπαστον συνέχειαν τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως τήν ὁποίαν οἱ νεώτεροι μισέλληνες ἐρευνηταί τῆς Δύσεως ἀδυνατοῦσαν δῆθεν νά ἑρμηνεύσουν καί νά συσχετίσουν, ἀναζητοῦντες εἰς ἄλλας χώρας καί εἰς ἄλλας ἐπιδράσεις τήν καταγωγήν, τήν προέλευσιν, καί τήν ἀνάτασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος κατά τήν Ἱστορικήν περίοδον.

Ὡς ἐκ τούτου ἀνατρέπεται καί ἡ ἄλλη ἀνέντιμος θεωρία τῶν ξένων, κατά τήν ὁποίαν ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφία, ἐνεφανίσθη, ἀνεπτύχθη καί διεμορφώθη μετά τό 800 π.Χ., ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῆς ἀνυπάρκτου φιλοσοφικῆς σκέψεως τῶν παλαιοτέρων, κατ' αὐτούς, Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. Διότι καί ὁ ἰσχυρισμός αὐτός ἦτο καί ἀκατάληπτος καί ἀπαράδεκτος, ἀφοῦ ἦτο ἀνθρωπίνως ἀδύνατον ἐντός τόσον συντόμου χρονικοῦ διαστήματος (700-300 π.Χ.) νά δημιουργηθῆ, νά ἐξελιχθῆ, καί νά καταυγάση τήν ἀνθρωπότητα τό ἀνέσπερον Ἑλληνικόν πνεῦμα, ἐνῶ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, χιλιετηρίδας προηγουμένως εἶχεν ἐκδηλωθῆ ἡ μελέτη καί ἡ ἔρευνα τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀλλά καί τοῦ ἀνθρώπου, ἀπό τό ἀνήσυχον πνεῦμα τῶν μακρυνῶν προγόνων μας, τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Προ-Ορφικῶν, συστηματοποιηθεῖσα δέ μετέπειτα ὑπό τῶν Ὀρφικῶν, τῶν Προσωκρατικῶν καί τῶν λοιπῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ἐξεπήδησεν ὡς φωτεινόν μετέωρον εἰς τόν πνευματικόν ὁρίζοντα τῆς ἀνθρωπότητος μετά τό 700 π.Χ.

Κατά συνέπειαν καί ἡ ἀπορία, ἀπό πού προῆλθεν καί ποίας ἐπιδράσεις ὑπέστη ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Φιλοσοφία διά νά ἐκδηλωθῆ ὅπως γνωρίζομεν κατά τήν Ἱστορικήν περίοδον, ἐξηγεῖται πλήρως, μετά τήν δημοσίευσιν τῶν Ὀρφικῶν μέ ἀστρονομικάς ἑρμηνείας, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀφοῦ κάθε δημοσίευσις αὐτῶν, παλαιοτέρα ἡ νεωτέρα χωρίς ἀστρονομικάς ἑρμηνείας καί διαπιστώσεις, εἶναι ἀδύνατον νά βοηθήση διά τήν κατανόησιν αὐτῶν τῶν σημαντικῶν κειμένων καί συνεπῶς οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει ἡ ἁπλῆ δημοσίευσις αὐτῶν.

Κατόπιν ὅμως ὅλων τῶν ἀνωτέρω, ἐπιβάλλεται πλέον ἡ Ἑλληνική Προϊστορία καί ἡ Προϊστορία τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος ΝΑ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΘΗ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΜΟΡΦΩΘΗ ἐπί ἄλλων δεδομένων, ἀποδείξεων, γεγονότων καί στοιχείων ἀδιασείστων καί ὄχι ὅπως ἐγίνετο μέχρι σήμερον, πού ἐδιδάσκετο ἐπί τῇ βάσει τῶν μέχρι πρό τινος γνωστῶν φανταστικῶν, ὑπόπτων, ὑποθετικῶν καί ἀναποδείκτων, θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι προῆλθον ἀφ' ἑνός μέν ἀπό τάς ἀσυστάτους πληροφορίας τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Κτησία τοῦ Διοδώρου, τοῦ Φλαβίου Ἰωσήπου, τοῦ Μανέθωνος τοῦ Βήρωσσου καί ἄλλων καί ἀφ' ἑτέρου ἀπό τά ἀναφερόμενα εἰς τήν Βίβλον γενέσεως τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι καί διά τόν λόγον αὐτόν ἐμφανῶς κατεπολέμησαν διά μέσου τῶν αἰώνων καί καταπολεμοῦν καί σήμερον ἀκόμη, τάς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ἐπειδή δι' αὐτῶν ἀποδεικνύεται πόσον παλαιότερον εἶχεν δημιουργηθεῖ ὁ Κόσμος, πόσον παναρχαῖα εἶναι ἡ Ἑλληνική φυλή, πόσον αὐτοδύναμον ὑπῆρξε καί εἶναι τό

Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀποκαλύπτονται τά παραμύθια τῶν ἰδικῶν των παραδόσεων.

Πάντως πρό τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Σχλῖμαν καί τοῦ Ἔβανς, ὅλοι οἱ ξένοι σοφοί καί ἐπιστήμονες, ὑπεστήριζον, ὅτι ἡ Ἑλληνική Ἱστορία ὅπως ἐξετέθη καί εἰς τά προηγούμενα ἀρχιζε ἀπό τό 876 π.Χ. ἡ τό 786 π.Χ. (ἐναρξις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων) μετά τάς ἀνακαλύψεις δέ τῶν ἀνωτέρω, μόλις καί μετά βίας ἐστεργον, οἱ... ἀνυποχώρητοι αὐτοί προστάται τῆς Ἱστορικῆς ἀληθείας (!,) – καί μάλιστα ἐδέχοντο τοῦτο καί ὡς ὑψίστην παραχώρησιν πρός τήν Ἑλλάδα – νά μετατεθῇ ἡ ἀρχή τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας κατά 400 μόνον ἔτη, εἰς τό παρελθόν!!... διότι ἡ Βίβλος τῶν Ἑβραίων περί γενέσεως τοῦ κόσμου, ἀναφέρει ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη τό 4004 π.Χ. καί συνεπῶς ἦτο ἀπαράδεκτος ἡ ἀποψις, ὡς αἵρεσις εἰδωλολατρῶν, αὐτή πού ἀναφέρεται εἰς τά Ἑλληνικά κείμενα καί εἰς τάς Ἑλληνικάς παραδόσεις, ὅτι ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι, ὑφίσταντο, ὑπῆρχον καί δροῦσαν πρό χιλιετηρίδων καί πάντως πρό τοῦ Μύθου τῆς Βίβλου τῶν 4.004 ἐτῶν π.Χ.

Τυφλωμένοι ἀπό τήν ἐμπάθειαν καί τό μῖσός των, κατά τῶν Ἑλλήνων, οἱ ἀδίστακτοι αὐτοί πολέμιοι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, δέν ἐφαντάσθησαν καί δέν ἐσκέφθησαν, οἱ ἀνόητοι, ὅτι πιθανῶς κάποιαν ἡμέραν θά ἀναπηδοῦσεν ἀπελευθερωμένη, ὀρθία, ἀπαστράπτουσα καί ἐκτυφλωτική ἡ ἀλήθεια, τήν ὁποίαν εἶχον ἀποπειραθῆ διαφοροτρόπως νά στραγγαλίσουν καί νά ἀποπνίξουν, διά μέσου τῶν αἰώνων πού παρῆλθον καί ὅτι κείμενα μέ ἀδιασείστους ἀστρονομικάς ἀποδείξεις, ὅπως τά δημοσιευόμενα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, θά ἀνετίνασσον ὡς δυναμίτης εἰς τόν ἀέρα τά ἄθλια καί καταχθόνια αὐτά κατασκευάσματά των, διά τῶν ὁποίων ἐπί αἰῶνας μακρούς ἐνεφάνιζον τήν ἑλληνικήν φυλήν ὡς περιπλανωμένην νεαράν φερέοικον, ὡς ἀστεγον δηλαδή καί ἀπροστάτευον κόρην ἀναξίαν προσοχῆς, ἐνῶ ταυτοχρόνως εἶχον ἐπιδιώξει νά μειώσουν καί τήν ἀξίαν καί τήν συμβολήν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τήν ἐξημέρωσιν τῶν ἀνθρώπων καί εἰς τήν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ.

Τουλάχιστον τό πάθημά των ἀπό τάς ἀνασκαφάς τοῦ Σχλῖμαν, ὁ ὁποῖος μέ τήν βοήθειαν τῆς σκαπάνης του, διέλυσε καί συνέτριψεν τούς πρό 100 ἐτῶν ἰδίους ἰσχυρισμούς των, ὅτι τά ἔπη, αἱ ραψωδίαι τοῦ Ὁμήρου, περιεῖχον μύθους καί ὄχι γεγονότα τῆς Προϊστορίας, ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ, θά ἔπρεπε νά τούς εἶχε διδάξει καί συνετίσει. (**Ἀλλά περί τῶν κυριωτέρων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Πολιτισμοῦ, τόσον κατά τήν ἀρχαίαν, ὅσον καί κατά τήν σύγχρονον ἐποχήν, ὅπου περιέχεται καί εὐρυτάτη περίληψις τῶν «Πρακτικῶν τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» βλέπε καί βιβλίον τοῦ Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», προσαρτήματα Α καί Β, ἔκδοσις 1980, Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», τό βιβλίον τοῦ Σάρλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπό ξεχασμένους Κόσμους» καί κυρίως τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ» ὅπου ἐπίσης ὑπάρχει περίληψις τῶν «Πρακτικῶν τῶν Σοφῶν τῆς Σιών»**).

Η ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Προκύπτει ὅμως καί δικαίως τό εὔλογον ἐρώτημα κατόπιν τῶν ὅσων ἐξετέθησαν εἰς τά προηγούμενα: ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ δημιουργός τοῦ πολιτισμοῦ, διατί νά σημειωθῆ ἡ ἀντίθετος, ἡ ὕπουλος καί ἐπίμονος ἀνθελληνική αὐτή προσπάθεια τῶν διαφόρων ξένων διανοητῶν καί ἐπιστημόνων, πού ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καί μάλιστα ἀπό προβεβλημένους ξένους συγγραφεῖς, ἀφοῦ πολλοί καί μάλιστα ἀρκετοί, ἐξέχοντες ἐξ αὐτῶν, ὅπως τούς ἀναφέρω εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Η Ἀληθινή Προϊστορία» παρεδέχθησαν καί διεκήρυξαν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τόν ἐκπολιτισμόν της εἰς τήν πνευματικήν ἀνάτασιν καί συμβολήν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τό ἐρώτημα αὐτό εὐτυχῶς, οὔτε δυσχερής εἶναι, οὔτε αἱ ἀποδείξεις ἐλλείπουν, τόσον διά τήν ἀρχαίαν ὅσον καί διά τήν νεωτέραν καί τήν σύγχρονον ἐποχήν, πρός διαπίστωσιν τῆς αἰτίας ἐκ τῆς ὁποίας προέκυψε τό θλιβερόν, τό ἄδικον, ἀλλαί καί ἐξοργιστικόν καί ἀνέντιμον αὐτό φαινόμενον.

Ἀλλά διά νά μή ἐπαναλαμβάνωμεν ἐνταῦθα συμπεράσματα προκύψαντα ἀπό τήν συστηματικήν ἔρευναν καί μελέτην τῶν Ἑλληνικῶν κειμένων καί ἀπό τήν λεπτομερεστέραν καί βαθυτέραν ἐξέτασιν τῶν διαφόρων ἀνθελληνικῶν θεωριῶν, καί τῶν ἄλλων δολίων ἐκδηλώσεων καί ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξετέθησαν ἀναλυτικώτερον εἰς τά προηγούμενα, θά περιορισθῶμεν νά τονίσωμεν ἐνταῦθα μόνον, ὅτι τό θλιβερόν αὐτό φαινόμενον ἀποτελεῖ κυρίως τήν μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν τῆς αἰωνίας πάλης μεταξύ τῆς ὕλης καί τοῦ πνεύματος, τῆς ὀπισθοδρομικότητος καί τῆς προόδου καί γενικά τῆς πάλης τοῦ ἰδεώδους τῆς Ἐλευθερίας, πρός τά συστήματα τῆς βίας καί τοῦ δεσποτισμοῦ.

Εἶναι ἄλλως τε ἀποδεδειγμένον καί φανερόν πλέον, ὅτι τό Ἑλληνικόν πνεῦμα, αἱ Ἑλληνικαί παραδόσεις καί τά συστήματα διοικήσεως τῶν πολιτειῶν καί τῶν κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων, πού καθιέρωσαν ἤ ἐδίδαξαν καί ἐφήρμοσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἦσαν ἀντίθετα πρός τό συμφέρον τῆς ἡγετικῆς ὀλιγαρχίας τῶν διαφόρων βαρβάρων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου ὅπως καί τῶν νεωτέρων Εὐρωπαϊκῶν Ἐθνῶν μέχρι τό 1915, ἀλλά καί ἀκατανόητα διά τό καθυστερημένον πνεῦμα τῶν ἀρχαίων κυρίως Λαῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν ἀτόμων, ἡ ἀνθρωπίνη ἀξιοπρέπεια, ἡ ἔννοια τῆς Δικαιοσύνης καί γενικά ὁ «ἀνθρωπισμός», εἶναι ἀρχαί καί ἰδεώδη ἀσυμβίβαστα μέ τάς θεωρίας πού διετύπωσαν οἱ δημιουργοί καί ὀπαδοί τῶν θεωριῶν τόσον τοῦ ἀρχαίου ὅσον καί τοῦ νεωτέρου ὑλισμοῦ, μεταξύ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται ὅλοι ἐκεῖνοι πού προσεπάθησαν καί κατά τήν ἀρχαίαν, ἀλλά καί κατά τήν νεωτέραν ἐποχήν καί μεταξύ αὐτῶν πρῶτοι καί καλύτεροι ἤ μᾶλλον περισσότερον ἀδίστακτοι κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἱ Ἑβραῖοι Σιωνισταί, νά ἀμφισβητήσουν τήν γνησιότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τήν πρωτοτυπίαν τῶν πνευματικῶν της ἐκδηλώσεων καί τήν τερασπίαν συμβολήν της εἰς τόν ἐκπολιτισμόν τῆς ἀνθρωπότητος (βλέπε διά τήν παλαιοτέραν ἐποχήν Φλαβίου Ἰωσήπου «Λόγοι Α καί Β κατ' Ἀπίωνος», καί «Ἰουδαϊκή Ἀρχαιολογία» κ.ἀ., καί διά τήν νεωτέραν ἀποδείξεις πού παρατίθενται εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

Εἶναι ἐξ ἄλλου γνωστόν ὅτι ἀπό τόν νεώτερον ὑλισμόν προῆλθον ὅλα τά ΝΕΑ δῆθεν συστήματα τῆς «κοινωνιοκρατίας» τῆς «κοινοκτημοσύνης», τῆς «κοινογαμίας» κλπ., τά κατα-γόμενα ἀπό τούς πρωτογόνους καί ἐκφυλισμένους Λαούς τοῦ Βορρᾶ καί τοῦ Νότου καί τούς χωρίς σημαντικούς ἠθικούς φραγμούς πολιτισμούς τῶν Ἀσσυροβαβυλωνίων, Φοινίκων καί τῶν ἄλλων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς ἤ πού ἐγεννήθησαν ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῶν διδασκαλιῶν καί τῶν πεπλανημένων ἀντιλήψεων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων τῆς παρακμῆς, τάς ὁποίας ὅμως καί αὐτάς οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρεμόρφωσαν, διέστρεψαν καί παρερμήνευσαν.

Ὅπως δέ ἀναφέρεται εἰς τά ἀνάλογα ἄρθρα τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» οἱ «Γεφυραῖοι», τούς ὁποίους ὁ Ἡρόδοτος καί ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς τούς θεωροῦν ὡς μεταδόσαντες εἰς τήν Ἑλλάδα τά μυστήρια τῆς «γονιμοποιοῦ» Δήμητρος, πού ἐξεδιώχθησαν ἀπό τάς Θήβας, λόγω τῆς ὑπόπτου συμπεριφορᾶς των, οἱ «Γεφυραῖοι» πού ἐδολοφόνησαν τόν Ἵππαρχον ἀργότερον εἰς τάς Ἀθήνας, «τά ξένα στοιχεῖα» πού εἶχον ὑπεισέλθει μετά ταῦτα καί μέχρι τῶν ἱθυνόντων ἀκόμη εἰς τά τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν κλπ., ὅλοι αὐτοί ἦσαν Φοίνικες, ἤ Ἀνατολίται ἀντιδραστικοί, ὅπως θά ἐλέγομεν σήμερον, καί ἀλλόθρησκοι, διότι καί τά τῆς λατρείας των ἐτέλουν ἐλευθέρως καί ἰδιαιτέρως χάρις εἰς τήν ἐλευθεριότητα τῶν Ἑλλήνων καί τοῦ σεβασμοῦ των πρός τούς θεούς καί τά ἔθιμα τῶν ἀλλοθρήσκων καί συνεπῶς ἦσαν ξένοι πρός τόν ἀρχαῖον Ἑλληνικόν κόσμον καί εἶχον ἄλλας ἀντιλήψεις, ἐπιδιώξεις καί σκοπούς.

Πρέπει ἐν τούτοις νά τονισθῆ καί πάλιν ὅτι καί ὁ Ἡρόδοτος, τόν ὁποῖον τόσον ἐτίμησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, διότι εἶχε τήν ἐπιτηδειότητα νά ἐξάρη τά τῆς πολιτείας των, διά νά λάβη τό χρῖσμα τοῦ Ἕλληνος Ἱστορικοῦ, ἔχων ὑπόδουλον πατρίδα, ἦτο «ραγιᾶς» ἐπηρεασμένος καί αὐτός ἀπό τό πνεῦμα τῶν κατακτητῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό πλείστας περικοπάς τῶν ἔργων του, εἰς τάς ὁποίας ἐξαίρει τήν συμβολήν τῶν βαρβάρων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς εἰς τόν πολιτισμόν (κυρίως βιβλία του Α, Κλειώ, Β, Εὐτέρπη κ.τ.λ. διότι δέν ἐγνώριζεν καί αὐτός ὅπως φαίνεται τάς ἀπόψεις τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ) προκαλέσας καί δικαίως τήν «Περί κακοηθείας Ἡροδότου» πολύκροτον ἐπίθεσιν τοῦ Πλουτάρχου. (Ἔκδοσις καί σχόλια κατά τήν νεωτέραν ἐποχήν ὑπό Δημ. Βερναδάκη Ἀθῆναι).

Καί αὐτόν ἐχρησιμοποίησαν, ὡς ἐπί τό πλεῖστον, κατά τήν νεωτέραν ἐποχήν, ὅσοι ἔγραψαν κατά τῆς Ἑλλάδος. Φαίνεται δέ σύν τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ Ἡρόδοτος, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπό τήν Ἁλικαρνασσόν, ἦτο καί ξενικῆς καταγωγῆς, ἐάν κρίνῃ κανείς ἀπό τά ὀνόματα τοῦ πατρός καί τοῦ θείου του, πού διεσώθησαν.

Ἀλλά καί ὁ Διόδωρος Σικελιώτης καί ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὅπως ἀνεφέρθη καί εἰς τά προηγούμενα, ἐνεπλάκησαν, ὡς φαίνεται εἰς τήν ἰδίαν παγίδα, πού ἐνέπεσαν καί οἱ Ἀλεξανδρινοί μέ τά παραμύθια τῆς Βίβλου τῶν Ἑβραίων καί διάφοροι νεώτεροι Ἕλληνες καί ξένοι συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠναγκασμένοι νά ἀκολουθοῦν τήν ὕποπτον καί ἀνθελληνικήν γραμμήν τῶν ξένων, διά νά μή θεωρηθοῦν ὅτι ἐκφεύγουν ἀπό τά καθιερωμένα ἐπιστημονικά δεδομένα, ἐνεφανίσθησαν γράφοντες πράγματα πού ἐξυπηρέτουν μόνον τάς ξένας αὐτάς ἐπιδιώξεις.

Ἄλλως τε καί σήμερον ἀκόμη ὡρισμένοι τοὐλάχιστον ἀπό τούς ἀπογόνους τῶν Γεφυραίων καί Φοινίκων, ὅπως εἶναι οἱ Ἑβραῖοι «Νεομεσιανισταί» καί «Σιωνισταί», ὑπό τάς ἐμπνεύσεις καί τήν ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων ἐκινήθησαν καί ἔδρασαν τόσον ὁ Κάρολος Μάρξ, ὁ δημιουργός τοῦ Μαρξισμοῦ καί προφήτης τῶν κομμουνιστῶν, ὅσον καί οἱ πρῶτοι συνεργάται καί ὀπαδοί του, πού ἠγήθησαν κατ' ἀρχάς τῆς κομμουνιστικῆς κινήσεως εἰς τάς ἄλλας χώρας, ἐξακολουθοῦν τήν ἀνταγωνιστικήν αὐτήν προσπάθειαν, διά τῆς μεθόδου κυρίως τοῦ ἐπαναστατικοῦ σοσιαλισμοῦ, πού ἀποτελεῖ τήν ἀπόλυτον ἀρνησιν ὅλων τῶν ἀνωτέρων ἠθικῶν ἀξιῶν καί ἀρχῶν πού ἐδίδαξαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες σοφοί εἰς τούς ἀνθρώπους καί πλήρη περιφρόνησιν τοῦ ἰδεώδους τῆς Ἐλευθερίας.

Διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, δηλαδή ὁ Μάρξ καί οἱ πρῶτοι ὀπαδοί του, πού ἀπεστάλησαν τήν ἐποχήν ἐκείνην ὡς προπαγανδισταί τῶν ἰδεῶν τοῦ Μάρξ καί ἡγέται τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τάς διαφόρους ξένας χώρας, ὅπως καί οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἁπλῶν ὀπαδῶν τοῦ Μάρξ, ἦσαν ὡς γνωστόν Ἑβραῖοι ἀνήκοντες εἰς τήν αἵρεσιν τῶν «Νεομεσιανιστῶν». **(βλέπε σχετικῶς καί Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Μετά τήν Θύελλαν», κεφάλαιον 10ον ἔκδοσις Βασιλείου 1945, καί «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Ἔκδοσις Ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΥ» 1980, Προσαρτήματα Α καί Β καί βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» ὅπου εἰς εἰδικόν κεφάλαιον ἐκτίθεται ἡ δράσις κατά τήν ἀρχαίαν, ἀλλά καί κατά τήν νεωτέραν ἐποχήν τῶν Ἑβραίων «Νεομεσιανιστῶν» καί «Σιωνιστῶν», καί τούς διωγμούς πού ὑπέστησαν οὗτοι διά μέσου τῶν αἰώνων ἐξ' ἀφορμῆς τῆς δολίας καί καταχθονίας δράσεώς των ἐντός τῶν κοινωνιῶν ὅλων τῶν ἀρχαίων καί τῶν νεωτέρων Λαῶν καί Κρατῶν).**

Κατά τούς Νεομεσιανιστάς λοιπόν, ὁ Λαός τοῦ Ἰσραήλ, δηλαδή ὁ «περιούσιος Λαός τοῦ Θεοῦ» κατά τάς Γραφάς, εἶναι ὁ Μεσίας ἐν τῷ συνόλῳ του, δηλαδή ὁ Μεσίας πού ἀναφέρουν αἱ Γραφαί, δέν εἶναι κατά τούς Νεομεσιανιστάς, ἕνα πρόσωπον, ἀλλά ὁλόκληρος ἡ φυλή τῶν Ἰουδαίων, ἡ ὁποία κατά τά ἀπόκρυφα βιβλία των τά «Ταλμούδ» – «εἶναι προωρισμένη ἀπό τόν Θεόν νά καταστῇ κυρίαρχος τοῦ κόσμου, ἐάν κατανοήσῃ τήν θείαν ἀποστολήν της καί τήν Ἐθνικήν της ὑπεροχήν».

Ἀργότερον ὅμως, δηλαδή διά τοῦ Μάρξ ὁ ὁποῖος ἐφεῦρε τήν θεωρίαν τοῦ «Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ» οἱ δέ ὀπαδοί του (Λένιν κ.ἄ.) ἐδίδαξαν τόν ἐπαναστατικόν σοσιαλισμόν, ἡ αἵρεσις αὕτη ἔλαβε τεραστίαν ἔκτασιν ὑπό τό προσωπεῖον τοῦ κομμουνισμοῦ – καί ὁ Τρότσκυ Ἑβραῖος Νεομεσιανιστής ἦτο, ὅπως Ἑβραῖοι ἦσαν καί ὅλοι περίπου οἱ ἰθύνοντες, οἱ ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 εἰς τήν Ρωσίαν – τά δέ ἀποτελέσματα αὐτῆς εἶναι σήμερον πασίγνωστα εἰς τήν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον. Ἄλλως τε σήμερον καί εἰς τήν Ρωσίαν ἀκόμη, δηλαδή εἰς τήν πατρίδα τοῦ νεωτέρου κομμουνισμοῦ, κατεδιώχθησαν καί καταδιώκονται οἱ Ἑβραῖοι, ὡς Νεομεσιανισταί, δηλ. ὡς ἔχοντες ἄλλας καί ἰδιαιτέρας ἐπιδιώξεις, ἄν καί τοῦτο δέν εἶναι δίκαιον καί ὀρθόν, διότι ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι δέν εἶναι Νεομεσιανισταί ἤ Σιωνισταί.

Ἀληθές πάγματι εἶναι ὅτι ἀπό μακροῦ χρόνου οἱ ὀρθόδοξοι Ἑβραῖοι, δηλ. οἱ Σιωνισταί ἐπιδοκιμάζουν τάς ἀντιλήψεις αὐτάς τῶν Νεομεσιανιστῶν, (ἀπό τό 1879 ὅτε καί διετυπώθησαν εἰς τό γνωστόν συνέδριον τῆς Βασιλείας καί τά πολύκροτα «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών) οἱ ὁποῖοι μετά ταῦτα ὑπῆρξαν παραίτιοι μεγάλων συμφορῶν καί ἀναστατώσεων εἰς τήν Εὐρώπην, διά τῶν ἐπαναστάσεων πού προεκάλεσαν ἤ

τῶν πολέμων πού ἔλαβον χώραν ὑπό τήν ἐπίδρασίν των καί των θεωριῶν τοῦ κομμουνισμου πού ἐφεῦρον ἀνέπτυξαν καί διέδοσαν.

Συγχρόνως ὅμως οἱ Νεομεσιανισταί καί οἱ Σιωνισταί, ὑπῆρξαν δυστυχῶς καί δι αὐτούς καί διά τήν φυλήν των, ἡ ἀφορμή ἐπίσης ἀγρίων διώξεων ὁλοκλήρου τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς, ἡ ὁποία ἐν τούτοις οὐδόλως μετεῖχεν ὡς σύνολον εἰς τάς συνωμοτικάς προσπαθείας τῶν «αἱρετικῶν» αὐτῶν ἡγετῶν της,καί συνεπῶς οὐδόλως ἔπταιε διά τάς διώξεις πού ὑφίστατο.

Πάντως ἡ ἐπίδρασις τῶν Νεομεσιανιστῶν καί τῶν Σιωνιστῶν, διά τῆς καλλιεργείας τῶν ὑλιστικῶν καί κομμουνιστικῶν θεωριῶν εἰς τήν Εὐρώπη, ἀπό τά μέσα κυρίως τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπῆρξε καταστρεπτική, καί διά τήν Εὐρώπην ἀλλά καί διά τούς Ἑβραίους, διότι δέν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἀνέκοψε τήν φυσιολογικήν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης καί εὐρύτερον τῆς ἀνθρωπότητος καί τήν καλλιέργειαν καί τήν διάδοσιν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί πρό παντός ἐξέτρεψε τούς ἀνθρώπους εἰς βιαιότητας καί ἀπό τόν πραγματικόν προορισμόν των, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ ἀγριότητες πού διεπράχθησαν ἀπό τούς κομμουνιστάς ἔκτοτε εἰς ὅλας τάς χώρας, κατά τάς ἐπαναστάσεις που προεκάλεσαν καί ἐν πάση περιπτώσει ἠμπόδισε τήν ἀνάπτυξιν καί τήν ἐπικράτησιν τοῦ «ἀνθρωπισμοῦ», φορεῖς τοῦ ὁποίου εἶναι τό ἀρχαῖον Ἑλληνικόν πνεῦμα καί ὁ Χριστιανισμός. Ταυτοχρόνως ὅμως κατά τήν περίοδον αὐτήν καί οἱ Ἑβραῖοι ἀρκετά ἐδεινοπάθησαν ἀπό τάς διώξεις καί τάς σφαγάς πού ὑπέστησαν.

Ὁπωσδήποτε οἱ Ἕλληνες, ὅπως λέγει καί ὁ Ρενάκ, «εἶχον καί ἕνα ἄλλο ἀκόμη ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον πλεονέκτημα ἐκτός τῶν ἄλλων, ἀπέναντι τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων τῶν Φοινίκων καί τῶν ἄλλων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀπό τούς ὁποίους ἐν τούτοις ἐλέχθη κατά κόρον ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τά στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ των. Οἱ Ἕλληνες δέν ὑφίσταντο καί οὔτε ἠνείχοντο τόν ζυγόν τοῦ δεσποτισμοῦ καί τῶν προλήψεων, κάτω ἀπό τάς ὁποίας ἔζησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοί τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου.» καί φυσικά καί οἱ Ἑβραῖοι, προσθέτομεν ἡμεῖς.

– «Οἱ Ἕλληνες παρουσιάζουν μίαν καταπληκτικήν ἀντίθεσιν πρός τούς ἄλλους λαούς. Ἔχουν τό ἔνστικτον τῆς Ἐλευθερίας, λατρεύουν τόν νεωτερισμόν καί αἰσθάνονται ἀκόρεστον δίψαν διά τήν πρόοδον. Οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ἐδεσμεύθησαν μέ τό παρελθόν δι' ἀλύσεων τυραννικῆς παραδόσεως. Καί ἡ θρησκεία των ἀκόμη ἐλάχιστα παρημπόδισε τήν ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν τῶν ἐμπνεύσεών των. Ἐνωρίτατα ἐπίσης βλέπομεν νά ἀναφαίνεται μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, **κάτι τό ὁποῖον δέν ἀνεφάνη, καί οὔτε ὑπῆρξεν εἰς οὐδεμίαν ἄλλην χώραν τῆς Ἀνατολῆς. Πρόκειται περί τῆς ροπῆς, τήν ὁποίαν ἔχουν οἱ Ἕλληνες νά θεωροῦν τά ἀνθρώπινα πράγματα ὡς ἀποκλειστικῶς ἀνθρώπινα καί νά διανοοῦνται ἐπί τῶν φυσικῶν φαινομένων, ὡς νά ἐξηρτᾶτο ἡ κατανόησίς των ἀπό τήν ὀρθήν λειτουργίαν τοῦ λογικοῦ, τοῦ «νοῦ». Καί ἡ ροπή αὐτή ἐδημιούργησε ἐπιλέγει ὁ Ρενάκ, τόν Ἑλληνικόν ρεαλισμόν καί τόν Ἑλληνικόν ὀρθολογισμόν, πού ἦσαν ἀντίθετοι πρός τήν πνευματικήν συγκρότησιν καί ἐκδήλωσιν, τήν πνευματικήν μᾶλλον καθυστέρησιν τῶν ἄλλων Λαῶν. Ὁμοῦ δέ μέ τόν ἔρωτα πρός τήν Ἐλευθερίαν καί μέ τήν ἀνεπτυγμένην αἴσθησιν πού εἶχον πρός ὅ,τι καλόν καί ὡραῖον, οἱ Ἕλληνες προσέφερον εἰς τούς μετέπειτα ἀνθρώπους καί τόν ὀρθολογισμόν των, ὡς τό πολυτιμότερον δῶρον πού προσέφερε ποτέ Λαός εἰς τήν ἀνθρωπότητα» (εἰς τό ἔργον του «Ἀπόλλων»).**

Εἰς τά ἀνωτέρω ὅμως δύναται νά προστεθῆ ἀπό ἡμᾶς, ὅτι ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, οἱ Ἕλληνες ἐπίσης προέβαλλον καί ἐκαλλιέργησαν πρῶτοι τάς ἀνωτέρας ἠθικάς ἀρχάς καί ἀξίας πού λέγονται Πατρίς, Θρησκεῖα, Οἰκογένεια, Δικαιοσύνη, ὡς τά ὕψιστα καί εὐγενέστερα ἰδεώδη τοῦ ἀνθρώπου, τά ὁποῖα ἐν τούτοις, ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν, εἶχον ἀπολακτίσει πρό τινος οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ σήμερον σπεύδουν καί τάς ἀναζητοῦν ὡς καταφύγιον καί ἐπιστρέφουν εἰς αὐτάς, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ στροφή τῶν μαζῶν εἰς τήν Γαλλίαν, τήν Ἀγγλίαν, τήν Γερμανίαν καί τήν Ἀμερικήν ἐσχάτως, πρός τοποθετήσεις συντηρητικάς, διότι οἱ Λαοί εἶναι ἀηδιασμένοι, ἀπογοητευμένοι καί ἀγανακτισμένοι, ἀπό τά χρεωκοπήσαντα καί καταρρέοντα νεώτερα πολιτικοκοινωνικά συστήματα τοῦ ξεπερασμένου παλαιοῦ Φιλελευθε-

ρισμοῦ, τοῦ παραπαίοντος Σοσιαλισμοῦ καί τοῦ ἐξευτελισθέντος καί ἀπογυμνωθέντος ἐκ τῶν ἔργων του καί ἀλληλοσπαρασσομένου καί θνήσκοντος Μαρξισμοῦ καί κομμουνισμοῦ, τά ὁποῖα τούς συνήγειρον ἄλλοτε, παλαιότερον.

Ἐπίσης θά ἠδύνατο νά λεχθῆ ὅτι ΟΛΟΙ οἱ ἀρχαῖοι Λαοί τῆς Ἀνατολῆς καί κυρίως οἱ Φοίνικες καί οἱ Ἑβραῖοι, μετά ταῦτα δέ καί οἱ Μωαμεθανοί, κατείχοντο ἐπί πλέον ἀπό μίαν φρικτήν μισαλλόδοξον ἀντίληψιν, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄγνωστος καί εἰς τήν ἐποχήν μας. Νά θεωροῦν τούς θεούς καί τάς θρησκείας ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν, ὄχι μόνον κατωτέρας τῆς ἰδικῆς των, γεγονός τό ὁποῖον δέν θά ἦτο καί ἄξιον κατακρίσεως, ἐφ' ὅσον ἐτσι ἐπίστευον, ἀλλά καί ἐχθρικάς πρός τήν ἰδικήν των θρησκείαν καί συνεπῶς, τόσον τούς λαούς πού ἐπίστευον εἰς ἄλλην θρησκείαν, εἰς ἄλλους θεούς, ὅσον καί τούς θεούς των ἀκόμη, τούς ἐθεώρουν ὡς ἀξίους ἐξοντώσεως!

Ἄπειρα ἀφ' ἑτέρου εἶναι τά παραδείγματα ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Λαοί αὐτοί, ὅταν κατέκτων ἀλλοθρήσκους των, δέν παρέδιδον ἁπλῶς καί μόνον εἰς τό πῦρ τούς ναούς των, τά ἱερά των, τά ξόανα, τά ἀγάλματα, ἤ τάς εἰκόνας τῶν θεῶν των καί πολλάκις, ὄχι μόνον ἥρπαζον αὐτά, ἤ τά συνέτριβον καί διαφοροτρόπως τά κατέστρεφον ἐκδηλώνοντες τοιουτοτρόπως τήν περιφρόνησίν των πρός τούς θεούς καί τήν θρησκείαν τῶν ἄλλων Λαῶν, ἀλλά καί κατέσφαζον καί ἐξόντωναν τούς ἀλλοθρήσκους των!! Ἐννοεῖται ὅτι ἡ νοσηρά καί ἀνελευθέρα αὐτή ἀντίληψις, κατά τήν ὁποίαν «οὐκ ἐσονταί σοι θεοί ἕτεροι πλήν ἐμοῦ», κατά τά Ἑβραϊκά κείμενα καί «Εἷς Θεός ὁ Ἀλλάχ καί μόνος προφήτης αὐτοῦ ἐπί τῆς γῆς ὁ Μωάμεθ», κατά τόν Μωαμεθανισμόν, ὅπως καί ἡ ὑπερβολή ὅτι μόνον ὁ ἰδικός των Θεός ἦτο ὁ μόνος ἀληθινός καί πραγματικός Θεός, ἐδημιούργει καί προεκάλει τόν φθόνον καί τό μῖσος τῶν διαφόρων αὐτῶν Λαῶν κατά τῶν Ἑλλήνων ἀπό τήν ἀρχαιοτάτην ἀκόμη ἐποχήν, ἀδιάφορον ἐάν τόν μονοθεϊσμόν εἰς τόν ὁποῖον ἐπίστευον Αἰγύπτιοι (ὡρισμένη κάστα Αἰγυπτίων ἱερέων καί ἡ βιαία ἐπιβολή αὐτοῦ ἐπί Ἀμένωφι Δ΄) Ἰουδαῖοι καί Μουσουλμᾶνοι τόν εἶχον παραλάβει ἀπό τούς Ἀρχαιοέλληνας ἀπό τούς Ὀρφικούς! **(βλέπε καί τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» καί εἰς τό ἀνά χεῖρας βιβλίον μου, εἰς σχόλια «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» καί Ἰωαν. Κορδάτου «Ἡ Παλαιά Διαθήκη στό Φῶς τῆς Κριτικῆς» σελίδας 35, 67 καί ἕως σελίδα 84).**

Ἀντιθέτως οἱ Ἕλληνες πού ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν ἀνεξίθρησκοι, ἐλάχιστα ἐπηρεαζόμενοι ἀπό τάς θρησκευτικάς πεποιθήσεις των, ὥστε νά μή ἐξαρτοῦν ἀπό αὐτάς τήν συμπεριφοράν των ἐναντι τῶν ἄλλων Λαῶν, καθιέρωσαν καί εἰς τά ζητήματα τῆς θρησκείας τήν ἰδίαν ἐλευθερίαν πού εἶχον καθιερώσει καί εἰς τάς πολιτικάς καί κοινωνικάς συγκροτήσεις των, μέ ἀποτέλεσμα νά ὑπερέχουν πάντοτε ἐναντι τῶν λαῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως μή δυνάμενοι κατ' ἄλλον τρόπον νά ἀντιδράσουν εἰς τήν πνευματικήν, ἀλλά καί τήν ἠθικήν καί φυλετικήν αὐτήν ὑπεροχήν τῶν Ἑλλήνων, περιωρίζοντο εἰς διαφόρους συνωμοτικάς ἤ ἀγρίως ἐκδικητικάς κατ' αὐτῶν ἐκδηλώσεις, ὅταν καί ὅπου ἠδύνατο νά πράξουν τοῦτο, **(βλέπε καί Προσάρτημα Β΄ εἰς τό βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» καί εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).**

ΤΑ ΦΥΛΕΤΙΚΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ὅπως ἐλέχθη καί ἀνωτέρω εἰς τούς Ἕλληνας δέν ὑφίστατο ὁ ζυγός τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων, δεσμεύσεων καί προλήψεων, διότι δι' αὐτούς ἡ Ἐλευθερία ἐπί ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς, ἦτο τό ὑπέρτατον ἀγαθόν καί ἡ κυριωτέρα ἐπιδίωξίς των· ἄν καί ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπίσης ἀπό τήν Ἱστορίαν, τό ἀγαθόν αὐτό μετεβάλλετο πολλάκις εἰς δύναμιν φθοροποιόν, εἰς τό μεγαλύτερον ἐλάττωμά των, ἀφοῦ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία εἰς τήν ὁποίαν

ἐπίστευον καί ὁ ὑπέρμετρος ἀτομικισμός των κατά τήν ἀρχαίαν ἐποχήν, ἐπί μακρόν χρόνον, ἡμπόδισε τήν συσσωμάτωσίν των εἰς ἑνιαῖον Κράτος. Ἀλλά καί κατά τήν νεωτέραν ἐποχήν ἡ ἀντίληψίς των αὔτη περί Ἐλευθερίας, καί ἡ ἐγωπάθειά των ὑπῆρξαν καί εἶναι ἐπιζήμια διά τό ἔθνος μας, ἀφοῦ τά ἐλαττώματα αὐτά καί αἱ συνεχεῖς ἀντιθέσεις μας, ἀποτελοῦν καί σήμερον (1984) τήν κυριωτέραν καί βαθυτέραν αἰτίαν τῶν συνεχῶν καί ἀδιαλείπτων προστριβῶν καί διενέξεών μας, αἱ ὁποῖαι καί σήμερον ἀπειλοῦν νά διαλύσουν τήν Ἑλλάδα, ὁμοῦ μέ τήν διαστροφήν, τήν ὑπονόμευσιν καί τόν ἐκβαρβαρισμόν καί τήν ἀποκοπήν τῆς γλώσσης μας ἀπό τάς ρίζας της.

Καί δέν κρίνω ἄσκοπον νά παραθέσω ἐδῶ τήν χαρακτηριστικήν ἀλλά καί καυστικήν γνώμην τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρχιδικαστοῦ Ν. Κέλλυ «Περί Ἑλλήνων» ἡ ὁποία ἐβραβεύθη κατόπιν διαγωνισμοῦ ὑπό μεγάλου περιοδικοῦ τοῦ Σικάγου κατά τό 1938:

«Πρό τοῦ Δικαστηρίου τῆς ἀδεκάστου Ἱστορίας – ἔγραψε ὁ Κέλλυ – ὁ Ἕλλην ἀπεκαλύφθη ἀνέκαθεν κατώτερος τῶν περιστάσεων καίτοι ἀπό ἀπόψεως διανοητικῆς κατεῖχε πάντοτε τά πρωτεῖα. Ὁ Ἕλλην εἶναι εὐφυέστατος ἀλλά καί οἰηματίας (ἀλαζών), δραστήριος ἀλλά καί ἀμέθοδος, φιλότιμος ἀλλά καί πλήρης προλήψεων, θερμόαιμος, ἀνυπόμονος ἀλλά καί γεναῖος πολεμιστής. Ἀνέδειξεν τόν Σωκράτη διά νά τόν δηλητηριάσῃ. Ἐθαύμασε τόν Θεμιστοκλέα διά νά τόν καταδικάσῃ εἰς ἐξορίαν. Ἐδημιούργησε τό 21 διά νά τό διακυβεύσῃ. Προέβαλε τό 1909 διά νά τό λησμονήσῃ. Ἐμεγάλωσε τήν Ἑλλάδα μετά τό 1912 καί παρ' ὀλίγον νά τήν κηδεύσῃ. Πλάσμα παράδοξον, ἀτίθασον, περίεργον, καλόν καί κακόν, ἀσταθές καί ἀβεβαίων διαθέσεων.

Θαυμάσατέ τον, οἰκτήρατέ τον ἐάν θέλετε, καί ἐάν δύνασθε, ταξινομῆστέ τον».

Καί δέν νομίζω ὅτι οἱ χαρακτηρισμοί αὐτοί τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρχιδικαστοῦ ἀφίστανται τῆς πραγματικότητος, καί εἶναι πολύ μακρυᾶ ἀπό τόν ἐπιτυχῆ προσδιορισμόν τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ Ἕλληνος.

Ὁπωσδήποτε αἱ καταφανεῖς καί τεράστιαι φυλετικαί καί πνευματικαί διαφοραί πού ἔχομεν ἐπισημάνει, ὑπῆρξαν ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς παναρχαίας καί ριζικῆς ἀντιθέσεως μεταξύ Ἑλλήνων καί βαρβάρων, μεταξύ τοῦ πνεύματος καί τῆς ὕλης, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς κτηνώδους βίας. Διότι οἱ μέν Ἕλληνες ἀνέκαθεν, ὅπως ἀπέδειξε ἡ ἐν γένει πολιτεία των καί ἡ πνευματική των ἐκδήλωσις, ἐνδιεφέροντο νά ἐπιτύχουν καί νά δημιουργήσουν κάτι καλύτερον διά τούς ἀνθρώπους καί νά ἀφυπνίσουν καί νά τελειοποιήσουν τόν ἄνθρωπον – καί αὐτή ἦτο ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Σωκράτους καί τῶν μεγάλων μαθητῶν του καί δι' αὐτόν τόν λόγον ἡ Φιλοσοφία ἀρχίζει ἀπό τοῦ Σωκράτους – οἱ δέ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί, τούς ὁποίους οἱ Ἕλληνες δικαίως ἐθεώρουν ὡς βαρβάρους, ὄχι μόνον οὐδέποτε κατώρθωσαν νά συλλάβουν τήν ἀνωτέραν ἔννοιαν καί τήν εὐρυτέραν διά τούς ἀνθρώπους σημασίαν καί ὠφελιμότητα τῆς ἐπιδιώξεως αὐτῆς, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀνέκαθεν οἱ Λαοί αὐτοί ἔζησαν ἐν καθυστερήσει καί ἀπό τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, ὑφίσταντο δέ πάντοτε καί συνεχῶς τόν δεσποτισμόν τῆς ἑκάστοτε ὀλιγαρχίας, πού ἐπεκάθητο εἰς τόν αὐχένα των, ἡ ὡς φυσικήν καί μοιραίαν ἀνάγκην, ἡ ὡς... θείαν ἐπιταγήν!

Ὅπως δέ εἰς τήν ἐποχήν μας (1984) οἱ φορεῖς τῶν ἀνελευθέρων συστημάτων καί ἰδεῶν, ἀντιδροῦν διαφοροτρόπως καί δέν θέλουν νά ἀφυπνισθοῦν αἱ Λαϊκαί μᾶζαι, εἰς τάς ὁποίας διδάσκουν τάς μονοπλεύρους θεωρίας των – αἱ προσπάθειαι καί αἱ θεωρίαι τῶν Μαρξιστῶν καί τῶν κομμουνιστῶν πού ἐπιδιώκουν τήν πνευματικήν ὑποβάθμισιν τῶν ἀνθρώπων διά νά τούς κατευθύνουν καί νά τούς κυβερνοῦν ὡς ἄβουλον μάζαν – τοιουτοτρόπως καί κατά τήν ἀρχαίαν ἐποχήν, ἡ ἀντίδρασις κατά τῶν προοδευτικῶν τάσεων καί τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἐπιδιώξεων τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε συστηματική καί ἐπίμονος.

Καί ἰδού διατί καί κατά τήν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν, ἀλλά περισσότερον εἰς τήν ἰδικήν μας, ἡ μᾶλλον καθ' ὅλην τήν νεωτέραν περίοδον, συστηματική κατεβλήθη προσπάθεια ἀπό ὅλους ἐκείνους πού ἦσαν ἐπηρεασμένοι ἀπό τάς φυλετικάς παραδόσεις των, ἡ ἀπό ἐκείνους πού ὑπῆρξαν θύματα τούτων καί παρεσύρθησαν ὑπ' αὐτῶν, νά συσκοτισθῇ ἡ ἀλήθεια ὡς πρός τήν ὅλην ἑλληνικήν προσφοράν καί ἐκδήλωσιν, νά διαστρεβλωθῇ δέ ἡ Προϊστορία καί ἡ Ἱστορία

καί νά μειωθῆ ἡ ἀξία καί ἡ σπουδαιότης τῶν διδασκαλιῶν καί τῶν ἐπιφοράσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.[1]

Οἱ Ἕλληνες, ἐξ' ἄλλου οἱ ὁποῖοι πάντοτε ἠγωνίσθησαν διά μέσου τῶν χιλιετηρίδων πού παρῆλθον διά νά ἐκπολιτίσουν καί νά ἐξανθρωπίσουν τούς ἀνθρώπους, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐξάπλωσις καί ἡ παρουσία των εἰς ὅλας τάς ἠπείρους,εἰς τόν Βορρᾶν καί τόν Νότον, εἰς τήν Ἀνατολήν καί τήν Δύσιν καί ἡ θαυμαστή καί τεραστία πνευματική καί ἐκπολιτιστική δραστηριότης πού ἐμφανίζουν ἀνέκαθεν, οὐδέποτε ὑπῆρξαν σωβινισταί ἤ κατακτηταί, ὅπου ἐνεφανίσθησαν, ὅπως πλεῖστοι ἄλλοι λαοί καί σύγχρονοι ἀκόμη, πού ἐπεβλήθησαν τῶν συνανθρώπων των, διά νά τούς ὑποδουλώσουν καί νά τούς ἐκμεταλλευθοῦν, παρασύροντες αὐτούς μέ τό πανάρχαιον δόλωμα περί ἐξασφαλίσεως κοινωνικῆς δικαιοσύνης καί ἐλευθερίας ἀτομικῆς.

Δόλωμα, ὑπόσχεσις ἡ ὁποία, ἐνῶ εἶναι ἀδύνατον νά πραγματοποιηθῆ, λόγω τῆς φυσικῆς ἀτελείας τῶν ἀνθρώπων, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἔπαυσε νά ἠλεκτρίζῃ καί νά διεγείρῃ λόγω τῆς ἀμαθείας καί τῆς εὐπιστίας των, τά πλήθη, τούς ἀνοήτους ἀνθρώπους καί ὡς ἄτομα καί ὡς Λαούς. (Βλέπε καί τά βιβλία τοῦ Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Μετά τήν Θύελλαν» ἔκδοσις Βασιλείου 1945. «Ὁ ἄνθρωπος αὐτό τό κτῆνος» (ἔκδοσις 1947 «Ἀετοῦ») καί «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (ἔκδοσις Ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΥ», 1980).

Ἐάν ὅμως οἱ Ἕλληνες δέν ὑπῆρξαμεν σωβινισταί, τοῦτο οὐδόλως σημαίνει, ὅτι πρέπει καί νά ὑφιστάμεθα χωρίς καμμίαν διαμαρτυρίαν καί ἐπ' ἄπειρον, τάς συστηματικάς καί ὑπούλους προσπαθείας τῶν ξένων, τῶν ἄλλων, τῶν φανερῶν ἐχθρῶν μας, πού παραποιοῦν καί διαστρέφουν ὄχι μόνον τήν Ἑλληνικήν ἀλλά καί τήν Παγκόσμιον Προϊστορίαν καί Ἱστορίαν διαφοροτρόπως καί ἐπιδιώκουν νά μᾶς ἀποπνίξουν ἐδῶ εἰς τήν κοιτίδα μας, χωρίς νά ὑπολογίζουν, ὅτι καί πέραν αὐτῆς, ἐκτός τῆς Ἑλλάδος, ἕνας ἄλλος Ἑλληνισμός, νέος, σφριγηλός, δυναμικός καί ἀκατάβλητος, ἀνθεῖ καί ἀναπτύσεται εἰς ἄλλας χώρας καί περιοχάς, διά νά ἀποδείξῃ ὅτι κάπως δύσκολον θά εἶναι νά πραγματοποιηθοῦν αἱ ἐπιδιώξεις αὐταί τῶν ἐχθρῶν μας.

Διότι εἰς τούς κατοίκους τῆς χώρας αὐτῆς πού λέγεται Ἑλλάς, τούς αὐτόχθονας, ὅπως ἀπεδείχθη, τούς καταπληκτικούς καί μοναδικούς δημιουργούς τοῦ πολιτισμοῦ, ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος τόν ἐξανθρωπισμόν της, ἀδιάφορον ἐάν οἱ ὑποτιθέμενοι σήμερον (1984) ἀν μή ὄχι ἀνάξιοι, ἀδιάφοροι ἤ καί ἀνίκανοι πνευματικοί καί πολιτικοί ἡγέται της, τήν ἔχουν ὁδηγήσει εἰς τήν ἠθικήν καί πνευματικήν κατάπτωσιν καί ἀναρχίαν πού παρουσιάζει καί τήν ὁποίαν ὅλοι ζῶμεν καί γνωρίζομεν, οἱ δέ ἰσχυροί τῆς γῆς μᾶς κακομεταχειρίζονται καί ἐπιζητοῦν νά μᾶς ἐξαφανίσουν λησμονοῦντες ὅτι εἴμεθα οἱ εὐεργέται των!.

Ἄς μή αἰτιώμεθα ἐξ ἄλλου δέ καί ἄς μή ζητοῦμεν εὐθύνας ἀπό τούς νέους, ἀπό τίς νεώτερες γενεές τῶν ἀνθρώπων, διά τήν ἠθικήν ἐκτροπήν καί κατάπτωσιν καί τήν πνευματικήν ἀναρχίαν τῆς ἐποχῆς μας. Ὑπεύθυνος διά τό θλιβερόν καί ἐπικίνδυνον αὐτό φαινόμενον τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ὁ κυνισμός τῶν συγχρόνων, τῶν νεωτέρων πολιτικῶν καί πνευματικῶν ἡγετῶν της, οἱ ὁποῖοι χωρίς κανένα δισταγμόν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐν γένει πολιτεῖα των, ἐπρόδωσαν, περιεφρόνησαν καί ἀπελάκτισαν, ὅλας τάς ἠθικάς ἀξίας καί ἀρχάς καί τά εὐγενέστερα καί ἀνώτερα ἰδεώδη, βάσει τῶν ὁποίων ἐξεπολιτίσθησαν καί κατέστησαν ἄξιοι τοῦ ὀνόματός των οἱ ἄνθρωποι, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀποθαρρύνουν, νά δηλητηριάσουν τήν

1. Βλέπε σχετικῶς ἐκτός τῶν ἄλλων ἀρχαίων συγγραφέων καί Ἀθαν. Σταγειρίτη «Ὠγυγία ἤ Ἀρχαιολογία» ἔκδοσις 1815 ἐν Βιέννῃ. Σημειωτέον ὅτι τό πεντάτομον αὐτό καί σπουδαιότατον ἔργον ἐγράφη ὑπό τοῦ Σταγειρίτου μέ τήν συνεργασίαν τοῦ περιφήμου τότε βιβλιοθηκαρίου τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης Κοπιτάρ καί εἰς τήν ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν ἡ βιβλιοθήκη τῆς Βιέννης, εἶχε τεράστιον πλοῦτον ἀρχαίων παπύρων, χειρογράφων καί κειμένων, τό ἔργον δέ διά να τυπωθῆ μόνον ἀπήτησε περί τά 6 ἔτη καί ἀσφαλῶς περισσότερος ἀκόμη χρόνος θά ἐχρειάσθη διά νά συνταχθῆ. Ἐπίσης εἰς τήν σύνταξιν τοῦ ἔργου ἐβοήθησε φαίνεται καί ὁ Ἀδαμ. Κοραῆς καί ὁ καθηγητής τῆς Φιλολογίας καί εἰδικός ἐρευνητής τῶν Ἑλληνικῶν κωδίκων Χάαζε, φίλος στενός τοῦ Ἀδ. Κοραῆ).

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑ

Η μεγαλυτέρα παλίρροια
καί ἄμπωτις στόν
κόλπο τοῦ Φούντι.

ΝΗΣΟΣ ΗΛΙΟΥ

Ἐδῶ συναντῶνται τό ψυχρό ρεῦμα τοῦ Λαμπραντόρ καί τό ζεστό τοῦ Γκόλφ Στρήμ καί δημιουργοῦν μία τρομερή δίνη.

ΣΚΥΛΛΑ
ΧΑΡΥΒΔΙΣ

ΦΑΙΑΚΕΣ
PHAEACIANS

ΚΟΛΠΕΙΟΝ ΡΕΥΜΑ

ΑΖΟΡΑΙ

ΚΑΛΥΨΩ
KALYPSO

CIRCE
ΚΙΡΚΗ
ΜΑΔΕΡΑ

ΠΙΕΡΙΑ
PIERIA

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ

AELOUS
ΔΙΟΔΟΣ

CICONES
ΚΙΚΟΝΕΣ

ΛΩΤΟΦΑΓΟΙ
LOTUS-EATERS

ΚΑΝΑΡΙΟΙ

ΜΠΑΧΑΜΕΣ

ΣΕΙΡΗΝΕΣ

ΑΝΤΙΛΛΕΣ

ΡΕΥΜΑ ΚΑΝΑΡΙΩΝ

ΑΔΗΣ
HELL

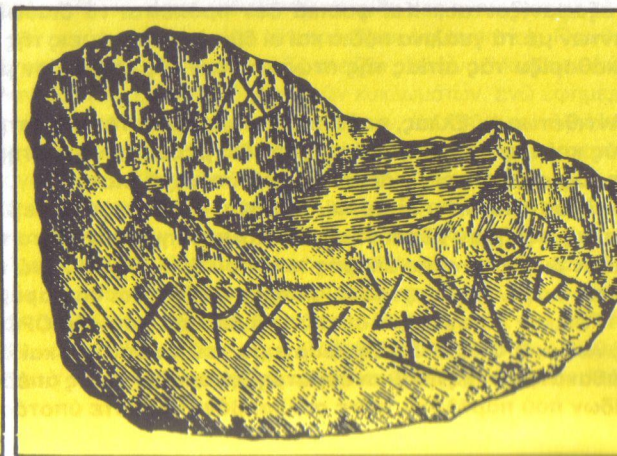
ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Γενικόν καί λεπτομερές περίγραμμα, σχεδιασθέν βάσει τῶν ἀπόψεων καί τῶν διαπιστώσεων τῆς Ἐνριεττας Μέρτζ, περί τῆς περιπλανήσεως τοῦ Ὀδυσσέως μετά τήν ἐκστρατείαν τῆς Τροίας. Κατά τάς διαπιστώσεις αὐτάς καί τήν γενομένην σχετικῶς ἔρευναν, ὁ Ὀδυσσεύς ἀφοῦ περιεπλανήθη εἰς τόν Ἀτλαντικόν, ἔφθασεν εἰς τήν Ἀμερικήν. Εἰς τόν χάρτην ἐπισημαίνονται, κατά τήν θεωρίαν τῆς Μέρτζ, ποῦ ὑπῆρξαν αἱ Σειρῆνες καί εἰς ποῖον σημεῖον τῆς Ἀμερικανικῆς ἠπείρου ἦσαν ἡ Σκύλλα καί ἡ Χάρυβδις καί διά ποίας ὁδοῦ τελικῶς ὁ Ὀδυσσεύς ἐπέστρεψεν εἰς τήν Ἰθάκην, βοηθούμενος καθ' ὅλην αὐτήν τήν διαδρομήν ἀπό τό Κόλπειον Ρεῦμα (GULF STREAM). Ἀριστερά κάτω, μεγένθυσις τῆς περιοχῆς ὅπου κατά τήν Μέρτζ ἦσαν ἡ Σκύλλα καί ἡ Χάρυβδις. Εἰκόνες κάτωθεν. Τρεῖς διάφοροι ἀνάγλυφοι ἐπί λίθων ἐπιγραφαί μέ ἑλληνικά γράμματα ἀπό τάς 2.000 πού εὑρέθησαν ὑπό τῆς Μέρτζ εἰς τά σύνορα Βραζιλίας καί Οὐρουγουάης, ὅπου, κατά τήν θεωρίαν της εἶχον φθάσει καί οἱ Ἀργοναῦται. (Σχετικῶς γίνεται μνεία τῶν ἀνωτέρω ἐντός αὐτῶν τῶν κειμένων.

ψυχήν καί νά θρυματίσουν τάς προσδοκίας τῶν νέων καί νά τούς ἐκτρέψουν ἀπό τό σωστό δρόμο πού ἔπρεπε νά ἀκολουθοῦν. Καί τούς ἐξώθησαν καί τούς ἐξωθοῦν εἰς τάς σκοτεινάς ἀτραπούς πού ἀκολουθοῦν καί αἱ ὁποῖαι, χωρίς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὁδηγοῦν εἰς τήν διάσπασιν καί τήν ἀποσύνθεσιν τῶν κοινωνιῶν καί εἰς τό φοβερόν ἀδιέξοδον πού βαδίζομεν, ἀφοῦ βασικός στόχος αὐτῶν, πού ἐπιδιώκουν τήν ἀνατροπήν, τοῦ νοσοῦντος κατ' αὐτούς, κατεστημένου τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἡ ὑπονόμευσις, ἡ ἀποδυνάμωσις καί ἡ συντριβή τῶν θεμελιωδῶν θεσμῶν καί τῶν ἰδεολογικῶν ἀρχῶν καί ἰδεωδῶν τῶν ἐλεύθερων πολιτειῶν καί κοινωνιῶν (Πατρίς, Θρησκεῖα, οἰκογένεια, σχολεῖον, ἐκπαίδευσις), μέ τόν ἀδιάκοπον, ὕπουλον, καί συστηματικόν ἰδεολογικόν πόλεμον που διεξάγουν ἐναντίον αὐτῶν τῶν θεσμῶν καί μέ την φροντίδα καί τήν βοήθειαν φυσικά καί τῆς ἀποχαλινωθείσης σεξουολογίας καί τῆς ἀνεύθυνης, ἀσυγκράτητης καί ἐπικίνδυνης διά τήν τύχην καί τό μέλλον ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τεχνολογίας καί ἐπιστήμης.

Πρέπει νά γνωρίζουν ἐντούτοις, ὅσοι πιστεύουν ὅτι δύνανται νά ἐξουθενώσουν καί νά ἀφανίσουν τήν Ἑλλάδα, ὅτι οἱ Ἕλληνες καί ὁ Ἑλληνισμός – διότι κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἀπεδείξαμεν, στρέφεται κυρίως καί ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι δημιούργημα ἀναμφισβήτητον τοῦ Ἑλληνισμοῦ – οὔτε καταβάλλονται, οὔτε ἀποθαρρύνονται, οὔτε εἶναι δυνατόν νά ἀφανισθοῦν, ἐάν ἀνανήψουν σήμερον κυρίως καί ἀντιμετωπίσουν τόν μεγαλύτερον κίνδυνον πού τούς ἀπειλεῖ, τήν ἐπιδιωκομένην ἀλλοίωσιν καί τόν ἔντεχνον καί βέβαιον ἀφανισμόν τῆς γλώσσης των.

Ἱστάμενοι οἱ Ἕλληνες, πρό χιλιετηρίδων ὁλοκλήρων ἐπί τῆς σκοπιᾶς πού εὑρίσκονται ἔχουν διαπιστώσει, ὅτι οὐδείς λαός, οὐδεμία φυλή ἐπέτυχε νά ὑψωθῆ μέχρι τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς, ἤ νά τήν πλησιάσῃ, νά σταθῆ καί νά ἐπιζήσῃ. Παρέστησαν μάρτυρες καί θεαταί τῆς καταρρεύσεως, τοῦ ἐκμηδενισμοῦ καί τῆς ἐξαφανίσεως ἀπό τοῦ προσώπου τῆς Ἱστορίας, ἀλλά καί τῆς γῆς, ἤ τῆς ἀποδυναμώσεως πολλῶν παλαιοτέρων ἰσχυρῶν λαῶν (Σουμέριοι, Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Χετταῖοι, Αἰγύπτιοι, Πέρσαι, Φοίνικες Ρωμαῖοι) καί ἄλλων νεωτέρων (Μογγολική, Ἱσπανική, Ὀθωμανική, Αὐστροουγγρική, Ἀγγλική, καί Ρωσική, Αὐτοκρατορίαι).

Ἔθνη ἀπειροπληθῆ, αὐτοκρατορίαι πανίσχυροι, κοσμοκρατορίαι ἀπέραντοι, πού εἶχον ὑποδουλώσει ὅλον τόν γνωστόν κόσμον τῆς ἐποχῆς των, ἐφούσκωσαν καί ξεφούσκωσαν κατα τόν Ρομαίν Ρολάν (Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντινός) ὅπως μερικά θυμοειδῆ ἀποστήματα εἰς τό ἀνθρώπινον σῶμα, πού θεριεύουν καί κατόπιν ἀδυνατίζουν, ὑποχωροῦν, ξεφουσκώνουν καί ἐξαφανίζονται, χωρίς νά ἀφήσουν οὔτε ἴχνος τῆς διαβάσεώς των. Γίγαντες πραγματικοί, ἀλλά, μέ γυάλινα πόδια! Συνεπῶς καί σήμερον (1984) ὅσοι ἐπιδιώκουν καί πιστεύουν, ὅτι δύνανται, λόγω τῆς ὑλικῆς ἰσχύος των νά μᾶς ἐξουθενώσουν τουλάχιστον ματαιοπονοῦν, ἐνῶ ἡ ἰδική των τύχη, ὅπως διδάσκει ἡ Ἱστορία, οὕτως ἤ ἄλλως, θά εἶναι ἡ τύχη τῶν Γιγάντων πού καταρρέουν καί ἐξαφανίζονται... Καί φυσικά δέν πρόκειται νά διασωθοῦν ἀπό τήν μοῖραν τῶν γιγάντων μέ τά γυάλινα πόδια καί αἱ δύο ὑπερδυνάμεις τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως ἀναλύω καί καθορίζω τάς αἰτίας τῆς πτώσεώς των εἰς τό βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία».

Ἀντιθέτως ἡ Ἑλλάς, παρά τάς καταδρομάς, τάς καταστροφάς, τούς ἐξανδραποδισμούς καί τάς δηώσεις πού ὑπέστη διά μέσου τῶν χιλιετηρίδων ποῦ ἐπέρασαν, ἐπέζησε, ὑφίσταται καί ὑπάρχει καί θά ὑπάρχῃ! Διατί;

Ἀπλούστατα διότι αἱ φυλαί, τά ἔθνη, οἱ λαοί πού προεβλήθησαν καί ἐπεβλήθησαν προσκαίρως, ἦσαν χῶροι γεωγραφικοί καί δημιουργήματα τῶν ὑλιστικῶν ἤ τῶν τεχνολογικῶν δυνάμεων τῆς ἐποχῆς των, πού διελύθησαν, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς εἶναι κάτι προφανῶς καί ἀσφαλῶς διάφορον. Ὑπῆρξεν, εἶναι καί θά παραμείνῃ, ὅπως γράφω καί εἰς τήν «Γενικήν Εἰσαγωγήν» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μου «ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ» καί εἰς τά σχόλια τῶν «Ὕμνων τοῦ ΟΡΦΕΩΣ» δημιούργημα τοῦ ἀφθάστου καί ἀφθάρτου, τοῦ ἀδαμάστου καί ἀθανάτου ἑλληνικοῦ πνεύματος, τό ὁποῖον, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ Ἱστορία τῶν χιλιετηρίδων πού παρῆλθον, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε ὑποτάσσεται, οὔτε ἀποθνήσκει!...

Παρά ταῦτα ὁ κίνδυνος νά ἐξουθενωθῇ καί νά ἐκλείψῃ ἡ αἰωνία καί θεία αὐτή φυλή, εἶναι ἐν τούτοις σήμερον δυστυχῶς, ὄχι μόνον φανερός καί τρομερός, ἀλλά καί ἐπικείμενος, ἄμεσος!. Διότι ἄς μή πλανώμεθα. Ἡ Ἑλλάς, ὁ Ἑλληνισμός, τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων σήμερον δέν κινδυνεύουν ἀπό τούς Τούρκους καί τούς Βουλγάρους ἤ νά κατακτηθῇ ἡ Ἑλλάς ἀπό κάποιους ἄλλους, ἐχθρούς της, τούς Ἑβραίους ΣιωΝιστάς, ἤ ἀπό τόν Κομμουνισμόν, δηλαδή ἀπό τήν ἐπικράτησιν ξεπερασμένων καί ὁπωσδήποτε χρεωκοπημένων πολιτικοκοινωνικῶν συστημάτων τά ὁποῖα ἐξελικτικῶς θά καταρρεύσουν, θά ἀποδυναμωθοῦν καί θά παρέλθουν διεθνῶς, κάτω ἀπό τήν ἀγανάκτησιν, τήν κατακραυγήν, καί τελικῶς τήν ἐξέγερσιν τῶν Λαῶν πού ἔχουν ἐξαπατηθεῖ καί δεινοπαθοῦν.

Ὁ Ἑλληνισμός περισσότερον κινδυνεύει σήμερον ἀπό τήν ἐπιβληθεῖσαν διά νόμων δῆθεν Δημοτικήν καί τήν ἐγκληματικήν «ἐκπαιδευτικήν μεταρρύθμισιν», ἡ ὁποία ἐξουθένωσε τήν Παιδείαν καί διέλυσε τά κατώτερα καί ἀνώτερα ἐκπαιδευτικά ἱδρύματα, μέ τήν καθιέρωσιν τοῦ «μονοτονικοῦ» καί τήν ἀποκοπήν τῆς γλώσσας μας ἀπό τάς ρίζας της, μέ τήν κατάργησιν περίπου εἰς τά σχολεῖα μας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, πού ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τήν δολοφονίαν καί τόν ἐκχυδαϊσμόν τῆς γλώσσης, καί διά τῶν ὁποίων πραγματοποιεῖται ἡ καταχθονία προσπάθεια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού δέν ἐπέτυχε μέχρι σήμερον δι' ἄλλων μεθόδων καί οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νά μᾶς ἀποδυναμώσουν καί τελικῶς νά μᾶς ἀφανίσουν ὡς ἔθνος, χρησιμοποιοῦντες ὡς ὅπλον, ἀκατανίκητον πράγματι, τόν ἐκβαρβαρισμόν τήν ἀλλοίωσιν καί τήν διαστροφήν τῆς γλώσσης μας, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἀκατάλυτη, ἡ ζωντανή συνδετική καί ἀδιάσπαστος δύναμις, πού διέσωσε τήν φυλήν μας διά μέσου τῶν αἰώνων ποῦ παρῆλθον...

Καί αὐτό εἶναι τό φοβερόν ἔγκλημα κατά τῆς φυλῆς καί τοῦ Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων, αὐτῶν τῶν ἀνίδεων, ἀνευθύνων, ἀμαθῶν καί ἀφρόνων, πολιτικῶν καί πνευματικῶν ἡγετῶν, μας, οἱ ὁποῖοι παρεσύρθησαν ἀπό τούς ἐχθρούς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἰς τά πολύμορφα δίχτυά των πού ἔχουν προφανῶς ἐμπλακῆ, ἤ ἔχουν ἐπηρεασθεῖ ὑπ' αὐτῶν, ὅπως προδίδουν πολλά καί διάφορα δημοσιεύματα ἐσχάτως δι' αὐτούς πού διέπραξαν αὐτό τό ἔγκλημα κατά τοῦ Ἔθνους!...

Συνεπῶς, ἐάν ὑπάρχει, ἔστω καί στοιχειῶδες ἐνδιαφέρον διά τήν τύχην τοῦ τόπου αὐτοῦ καί συνείδησις Ἑλληνική μεταξύ ἐκείνων πού μᾶς διοικοῦν, καί παριστάνουν τούς πολιτικούς καί πνευματικούς ἡγέτας μας, πρέπει ἀμέσως, ταχύτατα ἐάν ἔχουν καί ἐλαχίστην πολιτικήν εὐθιξίαν καί φιλότιμο, νά φροντίσουν καί νά διατάξουν οἱ ἴδιοι, νά ἐπιληφθῆ ἡ Δικαιοσύνη αὐτοῦ τοῦ τεραστίου Ἐθνικοῦ προβλήματος, διά νά ξεκαθαρίσῃ ἡ δικαστική ἐξουσία, ποῖοι εἶναι πράγματι ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΙ ἡ ΠΡΟΔΟΤΑΙ καί εἰς τόν τόπον αὐτόν, κσί ὑπονομεύουν τό Ἔθνος, ὅπως ἔγινε πρότινος εἰς τήν Ἰταλίαν μέ τάς ἀποκαλύψεις καί διώξεις πού ἔγιναν κατά τῶν Μασόνων, πού θεωροῦνται ὄργανα τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν καί μόλις προχθές εἰς τήν Γερμανίαν μέ τό σκάνδαλον «Φλίκ», ἀφοῦ καί εἰς τήν πατρίδα μας ἔχουν καταγγελθῆ ἀπό διάφορα ἔντυπα πρότινος καί ἐσχάτως, πρώην καί νῦν πρόεδροι Δημοκρατίας, Πρωθυπουργοί, Ὑπουργοί, Διοικηταί Δημοσίων Ὀργανισμῶν καί Τραπεζῶν, ὅτι εἶναι Μασόνοι, Λάϊονς, ἤ εἶναι ὄργανα, ἴσως παραπλανηθέντες, ξένων ἀνθελληνικῶν κυκλωμάτων, ἐνῶ ἐφημερίδες ἤ διάφοροι πολιτικοί ἄνδρες ἔχουν καταγγείλει καί καταγγέλουν ἑαυτούς καί ἀλλήλους ὡς διαχειρισθέντας κατά τρόπον ἐπιλήψιμον τό δημόσιον χρῆμα!!... (λεπτομερέστερον περί ΟΛΩΝ αὐτῶν βλέπε ἐπίλογον τοῦ βιβλίου μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία»).

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ! διότι κανείς δέν γνωρίζει σήμερον καί περισσότερον ἐσεῖς, ποῖος καί ποῖαν στιγμήν θά πυροδοτήσῃ τήν τεραστίαν ποσότητα δυναμίτιδος, πού ἔχετε συσωρεύσει εἰς τά θεμέλια αὐτοῦ τοῦ Κράτους καί τοῦ Ἔθνους, μέ τήν προκλητικήν καί ἄφρονα συμπεριφοράν καί πολιτείαν σας καί ποῖαι δυνάμεις Λαϊκαί, πολιτικαί, ἤ ἄλλης προελεύσεως θά ἐκδηλωθοῦν, θά ἀναφανοῦν καί θά δράσουν, διά νά ἀπαλλάξουν τήν Χώραν, τόν Λαόν καί τό Ἔθνος ἀπό τούς ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΑΣ καί τούς ΚΛΕΦΤΑΣ καί ἀπό τούς ἄνευ προηγουμένου κινδύνους πού ἀπειλοῦν την φυλήν καί τό Ἔθνος...

Ὁ συγγραφεύς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, εἶχε τό θλιβερόν προνόμιον νά εἰδοποιήση ἐγκαίρως, δηλαδή ἀπό τόν Μάϊον τοῦ 1966, ἀλλά χωρίς ἀποτέλεσμα ἀτυχῶς, τόν τότε Βασιλέα Κωνσταντῖνον διά τοῦ Πρωθυπουργοῦ Στεφ. Στεφανοπούλου καί τοῦ Γραμματέως του κ. Ἀρναούτη, ὅπως καί τούς Γεωρ. Παπανδρέου καί Κ. Καραμανλῆν περί τῆς ἐπικειμένης ἐπαναστάσεως τῆς 21 Ἀπριλίου 1967, ὅπως ἐμφαίνεται ἐκ τῶν συντριπτικῶν στοιχείων, πού παραθέτω σχετικῶς εἰς τό βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (σελίδες 240-270, ἔκδοσις 1980 τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «Ἡλίου») καί ἐκ τῶν ὁποίων ἐπίσης ἀποδεικνύεται ὅτι διά τήν ἐκδήλωσιν καί τήν ἐπικράτησιν τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΗΤΟ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ὁ Κ. Καραμανλῆς, ὁ ἐμφανισθείς κατόπιν ὡς δῆθεν ΣΩΤΗΡ, ἀλλά πράγματι ΒΙΑΣΤΗΣ τῆς Δημοκρατίας, ἀφοῦ ἐπαγίδευσεν, ὡς γνωστόν, καί ἐξηπάτησεν, ἐξ' ὅσων μετά ταῦτα ἀπεκαλύφθησαν τόν Ἰούνιον τοῦ 1974 τόν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, τόν πρῶτον καί μεγαλύτερον ἀντεπαναστάτην κατά τῶν ἐπαναστατῶν τῆς 21ης Ἀπριλίου τοῦ 1967, μέ τό ἀποτυχόν κίνημα πού παρεσκεύασε κατ' αὐτῶν τόν Δεκέμβριον τοῦ 1967.

Καί ὁ μέν Βασιλεύς ὑπερασπιζόμενος τήν Δημοκρατίαν καί ἀγωνισθείς διά τάς Λαϊκάς ἐλευθερίας, μέ τό κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1967 ΑΠΩΛΕΣΕ τον θρόνον του, ἐνῷ ὁ κ. Καραμανλῆς εἰσπράξας ἔκτοτε ὅλας τάς τιμάς καί τήν δόξαν τοῦ ἀπελευθερωτοῦ, ἀνηγορεύθη καί Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας! Ἀλλά διά ποίας καί πάλιν μεθόδου; Ἀφοῦ διά τῆς Λαϊκῆς ψήφου, μέ ἔντεχνον δημοψήφισμα, ὅπως κατηγγέλθη τότε, κατήργησε τήν Βασιλείαν, δέν προσέφυγε καί αὐτός εἰς τήν λαϊκήν ψῆφον, διά νά ἐκλεγῆ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἀλλ' ἀνηγορεύθη Πρόεδρος ὑπό τῆς Βουλῆς καί μάλιστα μέ ΜΙΑΝ ψῆφον!... ἀγωνιωδῶς, καί ὄχι τόσον εὐθέως ὅπως τότε ἐγράφη – ἀποκτηθεῖσαν!...

Ἐπολιτεύθη δέ μέ παρομοίους τρόπους καί μεθόδους ἐλάχιστα ὀρθοδόξους, ὁ κ. Καραμανλῆς ἐναντι τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς Βασιλείας ἀπό... εὐγνωμοσύνην προφανῶς, ἀφοῦ οἱ βασιλεῖς γονεῖς τοῦ Κωνσταντίνου, Παῦλος καί Φρειδερίκη τόν ἀνέδειξαν ὡς Πρωθυπουργόν, εἰς βάρος καί τῶν Συνταγματικῶν θεσμῶν καί τοῦ εὐπρεπεστάτου καί ἀδιαβλήτου κατά γενικήν ἀναγνώρισιν ἀειμνήστου πολιτικοῦ Στεφανοπούλου, τόν ὁποῖον παρεπλάνησαν καί παρηγκώνισαν, ὅπως ἀποκαλύπτεται εἰς τό βιβλίον πού ἔχει γραφεῖ διά τόν «Πραγματικόν Καραμανλῆν».

Ἄλλως τε ὁ κ. Καραμανλῆς ἔχει διακριθεῖ διά τήν... εὐγνώμονα συμπεριφοράν του καί πρός ἄλλους πρώην φίλους του, πού τόν εἶχον βοηθήσει εἰς τό παρελθόν, ὅπως ἔχω ἀποκαλύψει καί εἰς τό βιβλίον μου «Τό Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (σελίδες 260-261). Ἄς εἶναι δέ βέβαιος ὁ κ. Καραμανλῆς, ὅτι ὅσα βιβλία καί ἄν γραφοῦν ἀπό τούς διαφοροτρόπως ἐξυπηρετηθέντας καί ἄλλους παρατρεχάμενους κονδυλοφόρους, πού τόν ἔχουν ἐξυμνήσει καί βιογραφήσει, δέν πρόκειται νά ἐξασφαλίση τήν ὑστεροφημίαν πού ἐπιδιώκει καί φυσικά αὐτό δέν θά τό ἐπιτύχει, δηλαδή τήν ὑστεροφημίαν του, οὔτε μέ τά ἀμφιβόλου ἀξίας μετάλλια πού συλλέγει εἰς τό ἐξωτερικόν, πρός ἐνίσχυσιν καί προβολήν τῆς προσωπικότητός του, οὔτε μέ τό προσωπικόν Μουσεῖον πού προσπαθεῖ νά κατασκευάση εἰς τά περιβόητα «βραχώδη οἰκόπεδά του».

Διότι εἰς τό βιβλίον πού ἔχει γραφεῖ καί θά κυκλοφορήση μετ' ὀλίγον, διά τόν «Πραγματικόν Καραμανλῆν», θά ἀποκαλύπτονται τά διαπραχθέντα πολιτικά ἐγκλήματα τοῦ ἀνδρός κατά τοῦ Ἔθνους, ὅπως καί ἄλλαι ἄγνωσται πτυχαί, ἀπό τάς προσωπικάς καί οἰκονομικάς ἀσχολίας καί ἐπιδόσεις του, ἀφοῦ εἰς τόν τόπον αὐτόν τίποτε δέν παραμένει πάντοτε μυστικόν καί εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμη καί ἐπέζησαν μερικοί ἄνθρωποι πού δέν ὑπέκυψαν εἰς τάς συστηματικάς ἐπιμόνους καί ἐντέχνους διώξεις του, ἀπό τήν γνωστήν ἐμπάθειάν του!...

Καί εἰδοποιοῦμεν: ἄς μή παραπλανηθοῦν καί οἱ σημερινοί πολιτικοί καί ἄλλοι ὑπεύθυνοι τῆς ἐπιχειρουμένης παρ' αὐτῶν ἀποδυναμώσεως τοῦ ἔθνους, ὅτι ἡ δημιουργηθεῖσα καί ἐπικρατοῦσα ἀποπνικτική καί βαρεῖα πολιτική, οἰκονομική καί κοινωνική ἀτμόσφαιρα θά ἐκτονωθῆ, μέ ἀνωφελεῖς καί κενάς πλέον ἐκ τῶν ἄνω συστάσεις «δι' ἐθνικήν ὁμοψυχίαν» ἤ «δι' ἤπιον κλῖμα» καί μέ τόν συνεχιζόμενον ἐμπαιγμόν

τῶν Λαϊκῶν μαζῶν. Διότι ἡ Λαϊκή δυσφορία δυναμώνει ἐπιτείνεται καί ὀγκοῦται καθημερινῶς ἀπό τάς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις τοῦ ραγδαίως ἐκπίπτοντος εἰς ἀνυποληψίαν καί περιφρόνησιν δημοσίου βίου καί δέν ἀποκλείεται νά ἐκραγῆ νά ἐκσπάση ἀπροόπτως μέ ὁδηγούς ἐλαχίστους τολμηρούς καί ἀποφασιστικούς Ἕλληνας, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἱστορία μας καί φυσικά μέ ἀπροσδιορίστου μορφῆς καί ἐκτάσεως ἐκδηλώσεις καί πάντως μέ ὁλεθρίας καί ὁδυνηρᾶς συνεπείας, ὄχι μόνον διά τήν ἀδιόρθωτον πολιτικήν καί πνευματικήν ἡγεσίαν μας, ἀλλά δυστυχῶς καί διά τόν Λαόν καί τό Ἔθνος!...

Ἀφυπνισθῆτε!... Ξυπνᾶτε!... Συνέλθετε!... διότι ἐάν δέν ἀντιλαμβάνεσθε, δέν διαισθάνεσθε καί δέν ἀκοῦτε τήν μακρυνήν βοήν τῆς ἐπερχομένης καταιγίδος, ἡμεῖς, προειδοποιοῦμεν, ἐπισημαίνομεν καί νά εἴσθε βέβαιοι ὅτι, οἱ πρῶτοι κεραυνοί, θά ἐκσπάσουν ἀσφαλῶς καί ὁπωσδήποτε ἐπί τῶν κενῶν, ἀλλά ὑπεύθυνων διά τήν κατάντιά μας κεφαλῶν σας!!...

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μετά τούς συγγραφεῖς καί τά ἔργα πού ἀναφέρονται εἰς τό τέλος τῆς «Γενικῆς Εἰσαγωγῆς» αὐτοῦ τοῦ βιβλίου καί ἐντός τῶν κειμένων, ὅπως καί εἰς τάς σχετικάς ὑποσημειώσεις ἐντός τῶν κειμένων, θεωροῦμεν περιττήν τήν παράθεσιν καί ἐπί πλέον βιβλιογραφίας, πρός κατατόπισιν καί πληρεστέραν διαφώτισιν τοῦ ἀναγνώστου. Τά βιβλία πού ἀναφέρομεν ἀρχαίων καί νεωτέρων συγγραφέων, ἀρκοῦν διά νά διαπιστώση ὁ ἀναγνώστης, ὅτι αὐτά πού ἐγράψαμεν βασίζονται εἰς πηγάς συγκεκριμένας καί ὑπαρχούσας, ὅπως φαίνεται δέ ἀπό τάς παραπομπάς, τά βιβλία αὐτά τά ἔχει διαβάσει ὁ γράψας, ἀδιάφορον ἐάν εἰς τήν βιβλιοθήκην του ὑπάρχουν καί ἄλλα ἀκόμη βιβλία πού δέν ἀναφέρονται.

Τό εὐκολώτερον φυσικά θά ἦτο νά παραθέσωμεν τούς τίτλους καί τῶν ἄλλων βιβλίων, πού ἔχομεν διαβάσει καί ἔχομεν εἰς τήν βιβλιοθήκην μας, ὅπως πράττουν μερικοί σύγχρονοι συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι παραθέτουν ἀπειρίαν βιβλίων εἰς τήν βιβλιογραφίαν κάποιου βιβλίου των, πρᾶξις ἡ ὁποία ὅμως δέν ἀποτελεῖ καί τήν ἀπόδειξιν ὅτι τά βιβλία αὐτά τά ἔχουν διαβάσει, ἐφ' ὅσον ἐντός τοῦ κειμένου δέν ἀναφέρονται καί σχετικαί παραπομπαί ἔστω καί εἰς τά περιεχόμενα τῶν βιβλίων ποῦ παραθέτουν εἰς τήν βιβλιογραφίαν των καί ὑποτίθεται ὅτι ἔχουν διαβάσει.

Ἄς σταματίση, λοιπόν καί αὐτή ἡ κακή συνήθεια, ἡ ὁποία κουράζει καί ἐμποδίζει τόν ἀναγνώστην νά κατατοπισθῆ, ἀφοῦ τά παρατιθέμενα βιβλία εἰς τήν βιβλιογραφίαν, χωρίς καμμίαν παραπομπήν εἰς αὐτά, δέν βοηθοῦν τόν ἀναγνώστην νά ἐξακριβώση, αὐτά πού γράφει ὁ συγγραφεύς. Διότι ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχουν λεπτομερεῖς παραπομπαί ἤ λεπτομερῆ περιεχόμενα εἰς αὐτά τά βιβλία, ὁ ἀναγνώστης πρέπει νά διαβάση ὅλα τά βιβλία πού ἀναφέρει ὁ συγγραφεύς διά νά κατατοπισθῆ, ὁπότε δέν ἀποκλείεται νά γίνη, λόγω πολλῶν γνώσεων, καί ὁ ἀναγνώστης... «συγγραφεύς»!...

Νομίζω συνεπῶς ὅτι εἶναι ὑπεραρκετά τά βιβλία πού παραθέτω εἰς τήν σχετικήν βιβλιογραφίαν καί ἐντός τῶν κειμένων καί εἰς τάς ὑποσημειώσεις καί φυσικά ἐφ' ὅσον παραπέμπω εἰς αὐτά καί μάλιστα εἰς σχετικάς σελίδας, δέν θα συλληφθῶ ὅτι δέν τά διάβασα... ὅπως ἴσως νά συμβαίνει μέ ὡρισμένους νεωτέρους συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἀντιγράφουν, δέν ἀναφέρουν τόν πραγματικόν συγγραφέα τῶν κειμένων των, ἀλλά παραθέτουν βιβλία εἰς τήν βιβλιογραφίαν των, τά ὁποῖα συνήθως οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τά κείμενα τοῦ βιβλίου των, διότι τά κείμενα... ἔχουν ἀντιγραφεῖ ἀπό ἄλλα βιβλία...

Καί οἱ συγγραφεῖς αὐτοί σήμερον εἶναι καί πολλοί καί θεωροῦνται καί μεγάλοι!... ὅπως ἀπεκάλυψαν πρό τινος ὁ ἀείμνηστος Πέτρος Γαρουφαλιᾶς καί ὁ ἀείμνηστος καθηγητής καί πρώην ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν Κούλης διά κάποιον διαπρεπῆ οἰκονομολόγον καί ὁ Θεοφυλ. Παπακωσταντίνου μέ τό βιβλίον του «Ἡ παθολογία τῆς Δημοκρατίας» διά κάποιον τέως ὑπουργόν «Πολιτισμοῦ καί Ἐπιστημῶν»... Ἀλλά καί ἡ φανερά λεηλασία ἀπό τήν «Εἰσαγωγήν» τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας

μας (κεφάλαιον «Οἱ Νεώτεροι μεγάλοι φιλόσοφοι, πολιτικοί καί Ἐπιστήμονες διά τήν Ἑλλάδα» σελίς 16 πρώτη ἔκδοσις) ἀπό κάποιον ἄλλον συγγραφέα ὁ ὁποῖος χωρίς κανένα δισταγόν παρέλαβεν τό ἀνωτέρω κεφάλαιον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας καί τό ἔκαμε διάλεξιν, τό ἐξέδωκεν εἰς τευχίδιον, χωρίς ὅμως καί νά ἀναφέρη ἀπό ποῦ ἐδανείσθη αὐτά τά κείμενα...

Δυστυχῶς εἶναι καί ἄλλοι συγγραφεῖς – φαίνεται εἶναι μόδα τῶν ἀνευθύνων τῆς ἐποχῆς μας – πού ἀντιγράφουν ξένα κείμενα χωρίς νά ἀναφέρουν τήν πηγήν των, διά νά ἐμφανισθοῦν ὡς... συγγραφεῖς ἔργων πρωτότυπων!...

Ἄς φροντίσουν συνεπῶς οἱ γράφοντες τοῦ εἴδους αὐτοῦ, πρῶτον νά διαβάζουν καί δεύτερον νά μᾶς λένε σέ ποιούς συγγραφεῖς καί σέ ποιά βιβλία, ἀλλά μέ συγκεκριμένες παραπομπές, ὑπάρχουν αὐτά πού ἔγραψαν, διότι δέν πρέπει νά ἀγνοοῦν ὅτι καί ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τά «Μεταφυσικά» § 983 καί ἐφεξῆς ἐθεώρησε ὑποχρέωσίν του νά εἴπη, «ὅτι αὐτά πού γράφουμε (ὁμιλεῖ διά τήν ἐποχήν του) κατά κάποιον τρόπον προέρχονται, ἤ μᾶλλον εἶναι ἀπήχησις ἤ ἐπίδρασις ἀπόψεων τῶν παλαιοτέρων», ὅπως ἄλλως τε καί ἀπεδείχθη τοῦτο μετά τήν δημοσίευσιν εἰς αὐτό τό βιβλίον τῶν ΟΡΦΙΚΩΝ.

Εἶναι ὡραῖον, εὐπρεπές, ἀξιοπρεπές, ἔντιμον καί διδακτικόν πράγματι νά γράφη κανείς κατ' αὐτόν τόν τρόπον, δηλαδή νά ἀναφέρη, πού ὑπάρχουν, ἤ ποῖοι ἔγραψαν, αὐτά πού ἐπικαλεῖται ἤ γράφει ὁ συγγραφεύς, ὅταν δέν εἶναι σκέψεις ἤ ἀπόψεις ἰδικαί του...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Ἀπό τῆς θέσεως αὐτῆς θέλω νά ἐκφράσω καί δημοσία τάς εὐχαριστίας μου εἰς τούς παλαιούς συνεργάτας μου:

Εὐάγγελον Σταμάτην, τόν προβεβλημένον καί διεθνῶς μεγάλον Ἕλληνα Μαθηματικόν, ὁ ὁποῖος εἶναι καί τό μόνον ἐν Ἑλλάδι μόνιμον μέλος τῶν Ἀκαδημιῶν τῶν ἐπιστημῶν, Βερολίνου καί Παρισίων.

τόν ἐπιφανῆ καί πολυμαθέστατον Ἕλληνα διπλωμάτην καί μελετητήν Ἰωαν. Νικηφ. Μοσχόπουλον (Πρέσβυν ἐπί τιμῇ).

τόν Μιχαήλ Σαραντάκον (ἀνώτατον Κρατικόν ὑπάλληλον) Ἱστορικόν ἐρευνητήν καί ἐτ .40 ἔτη προϊστάμενον τῆς Συντάξεως τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

τον Σταῦρον Ἡλιάδην, εὐρυμαθέστατον παλαιόν δημοσιογράφον καί Διευθυντήν τῆς Ραδιοφωνίας Ἀθηνῶν (Δελτίον Ξενόγλωσσων ἐκπομπῶν) καί

τόν Δημ. Ν. Σαραντάκον, χημικόν μηχανικόν καί ἀκούραστον ἐρευνητήν τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας. (ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ὑπῆρξαν καί μόνιμοι συντάκται τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»), διά τήν παρασχεθεῖσαν παρ' αὐτῶν σημαντικήν βοήθειαν, πρός πληρεστέραν ἐνημέρωσιν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, μέ παροχήν πληροφοριῶν καί διαφόρων στοιχείων ἀπό τά ἔργα ξένων κυρίως συγγραφέων καί ἐπιστημόνων πού ἔχουν μελετήσει καί γενικά μέ τάς γνώσεις των.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελίδες
Γενική Εἰσαγωγή	9-28
Βιβλιογραφία - Πληροφορία	28-40
Πρόλογος τῆς διατριβῆς τοῦ Κ. Χασάπη	41-44
Εἰσαγωγή εἰς τούς Ὕμνους τοῦ ΟΡΦΕΩΣ	45-50
Κεφάλαιον Α΄ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ	51-54
» Β΄ Η ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΣΦΑΙΡΑ	55-58
» Γ΄ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ	59-66
» Δ΄ Ο ΗΛΙΟΣ	67-80
» Ε΄ Η ΣΕΛΗΝΗ	81-84
» ΣΤ΄ Η ΓΗ	85-91
» Ζ΄ Ο ΧΡΟΝΟΣ	92-98
» Η΄ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΜΟΣ	98-100
» Θ΄ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ ΥΜΝΩΝ	101-110
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	111-114
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	115-118
Περίληψις εἰς τήν Ἀγγλικήν τῶν Ἀστρονομικῶν διαπιστώσεων καί ἐξακριβώσεων τοῦ Κ. Χασάπη	119-122
ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ	
Ἀρχαῖον κείμενον καί Μετάφρασις	129-132
Τά Ἀργοναυτικά τοῦ ΟΡΦΕΩΣ	133-189
Σχόλια εἰς τά Ἀργοναυτικά	190-194
ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ	195-250
Σχόλια εἰς τούς Ὕμνους τοῦ ΟΡΦΕΩΣ	251-281
Λιθικά	282-316
Ἀποσπασμάτια	317-351
Ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα Ὀρφέως	352-361
Πρόκλου Ὕμνοι	362-370
Ἡρώ καί Λέανδρος τοῦ Μουσαίου	371-385
Ὕμνοι Καλλιμάχου	386-429
1. Ὕμνος εἰς Δία	386-389
2. Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα	386-393
3. Ὕμνος εἰς Ἄρτεμιν	394-404
4. Ὕμνος εἰς Δῆλον	404-416
5. Ὕμνος τῆς Παλλάδος	416-421
6. Ὕμνος εἰς Δήμητραν	421-429
Ἐπίλογος	
Ἡ πραγματική καταγωγή τοῦ Πολιτισμοῦ Καί ἡ ἀναγκαία Ἀναδιάρθρωσις τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας	431-446

Ἐπειδή εἶναι ἀδύνατον καί τό βιβλίον αὐτό νά εἶναι ἀπηλλαγμένον ἀπό τήν πληγήν τυπογραφικῶν κυρίως λαθῶν, πού διέφυγον τήν προσοχήν τῶν διορθωτῶν, ἐπικαλούμεθα τήν ἐπιείκειαν τοῦ ἀναγνώστου.

Κάθε γνήσιο ἀντίτυπο φέρει τήν ὑπογραφή τοῦ συγγραφέως.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

«ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΜΑΣ ΣΤΗ ΝΙΚΗ», Συναρπαστικαί περιγραφαί τῶν μαχῶν καί τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ κατά τήν Μικρασιατικήν ἐκστρατείαν, ἀπό τόν συγγραφέα, πού ὑπῆρξε αὐτόπτης μάρτυς τῆς ἀπεγνωσμένης αὐτῆς Ἑλληνικῆς προσπαθείας καί τῆς ἐπελθούσης καταστροφῆς (Ἐκδοσις 1922, «Κόσμος» Σμύρνη). Ἔχει διασωθεῖ ἕνα μόνο ἀντίτυπον, ἀλλά ἀρκεταί σελίδες τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ βιβλίου, ἔχουν μεταφερθεῖ καί δημοσιεύονται εἰς τόν Τόμον «ΕΛΛΑΣ» (κεφάλαιον «Μικρασιατική ἐκστρατεία» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»).

«ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΝ». Περιγραφαί ἀπό τήν Μικρασιατικήν ἐνδοχώραν κατά τήν περίοδον 1920-1922 (Ἐκδοσις «Κόσμος» Σμύρνη 1922 ἐξαντληθέν).

«Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΕΘΝΟΥΣ». Ἱστορική ἐπισκόπησις τῆς Μικρασιατικῆς ἐκστρατείας, βάσει τῶν ἐπισήμων ἀρχείων τῆς Στρατιᾶς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καί προσωπικῶν ἀφηγήσεων τοῦ Ἀρχιστράτηγου Ἀναστ. Παπούλια (Ἐκδοσις 1925) ἐξαντληθέν. Ἀρκεταί σελίδαι τοῦ βιβλίου δημοσιεύονται εἰς τόν τόμον «ΕΛΛΑΣ» «Μικρασιατική ἐκστρατεία» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

«Ο Α' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΙΧΑΣΜΟΣ». Ἐμπεριστατωμένη καί ὅλ' ἐπισήμων κειμένων ἐξιστόρησις τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου, καί τῶν ἐπιπτώσεών του ἐπί τῆς Ἑλλάδος, ἐκδοθεῖσα εἰς 2 τόμους ὑπό τῆς ἐφημερίδος τοῦ συγγραφέως «Ἡμερήσιος Κήρυξ» τό 1934 (ἐξαντληθέν, ὑπάρχει μόνον ὁ Β' τόμος).

«ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ». (Ἐκδοσις Ἀθῆναι, οἶκος Βασιλείου 1945). Ἱστορική, φιλοσοφική καί κοινωνιολογική μελέτη, ἐπί τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου (ἐξαντληθέν).

«S.O.S.» (Ἐκδοσις 1945) Πληροφορίαι καί σχόλια τῆς ἠλιθίας ἐπαναστάσεως τῶν κομμουνιστῶν-συμμοριτῶν τό 1944-45, πού διέλυσε τήν Ἑλλάδα. Ἐξαντληθέν.

«ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΓΥΡΟΣ» (Ἐκδοσις 1945). Προφητική πράγματι πρόβλεψις τῆς ἀποτυχίας καί τῆς τρίτης προσπαθείας τῶν ἀφρόνων κομμουνιστῶν τό 1946-1949 διά τήν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Ἐξαντληθέν.

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ» (Ἐκδοσις 1947, Ἀθῆναι, ἐκδοτικός οἶκος «ΑΕΤΟΣ»). Ἐξαντληθέν. Ἐξεδόθη εἰς τήν Ἀγγλικήν καί τήν Ὁλλανδικήν.

«Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ» (πρώτη Ἔκδοσις 1948). Δευτέρα Ἔκδοσις 1962, Τρίτη Ἔκδοσις 1976-1982 διορθωμένη καί συμπληρωμένη μέχρι τό 1982).

«Η ΝΑΣΑ» ὁ μεγαλύτερος ἐπιστημονικός ὀργανισμός τοῦ Κόσμου, ἐκτιμῶσα τήν ἐκδοτικήν προσπάθειαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ», ὅπως μᾶς ἀνήγγειλε μέ ἔγγραφόν της ἀπό 8 Φεβρουαρίου 1980, κατέγραψεν τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» εἰς τόν κατάλογον τῶν ἑταίρων της, εἰς τούς ὁποίους ἀποστέλει τάς Ἰδιαιτέρας ἐπιστημονικάς ἐκδόσεις της, διάκρισις πού τιμᾶ τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν μας, ἀλλά καί τήν Ἑλλάδα. Βάσει τῶν ἀνωτέρω στοιχείων τῆς ΝΑΣΑ, καί ἄλλων στοιχείων πού παρεχωρήθησαν εἰς τόν «ΗΛΙΟΝ», καί ἀπό ἐξέχοντας Σοβιετικούς ἐπιστήμονας, ἐξεδόθη ὁ Ἰδιαίτερος τόμος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», τό «ΣΥΜΠΑΝ», πού περιέχει ὅλας τάς νεωτάτας διαπιστώσεις τοῦ ἀνθρώπου μέ ἄφθονες καί πρωτότυπες ἔγχρωμες φωτογραφίες ἀπό τό διάστημα, διά τήν ἐξέλιξιν, τήν μορφήν καί τήν δομήν τοῦ Ἀπείρου (τοῦ Σύμπαντος). Παρόμοιον ἔργον δέν ἔχει ἄλλο ἐκδοθεῖ.

Τιμή πωλήσεως τοῦ βιβλίου 700 Δραχμαί